.212
.24 DES
69
3
850

Long Sounds.

Letter.	Name.		Sound.
ᘐ	e	as in	*e*at.
ᘓ	a	"	*a*te.
ᘔ	ah	"	*a*rt.
ᘕ	aw	"	*au*ght.
ᘖ	o	"	*o*at.
ᘗ	oo	"	*oo*ze.

Short Sounds of the above.

ᘘ	as in	*i*t.
ᘙ	"	*e*t.
ᘚ	"	*a*t.
ᘛ	"	*o*t.
ᘜ	"	*u*t.
ᘝ	"	b*oo*k.

ᘞ	i	as in	*i*ce.
ᘟ	ow	"	*ow*l.
ᘠ	woo		
ᘡ	ye		
ᘢ	h		

Letter.	Name.		Sound.
ᘣ	p		
ᘤ	b		
ᘥ	t		
ᘦ	d		
ᘧ	che	as in	*chee*se.
ᘨ	g		
ᘩ	k		
ᘪ	ga	as in	*ga*te.
ᘫ	f		
ᘬ	v		
ᘭ	eth	as in	*th*igh.
ᘮ	the	"	*th*y.
ᘯ	s		
ᘰ	z		
ᘱ	esh	as in	fle*sh*.
ᘲ	zhe	"	vision.
ᘳ	ur	"	b*ur*n.
ᘴ	l		
ᘵ	m		
ᘶ	n		
ᘷ	eng	as in	le*ng*th.

ЯЧФ ЖЄ ЭΘΦΓЭГЧ:

ЧЧ ЧΩΘΚΛ ΓΛΩΛ ЯΔ

Y ΓΛЧΔ ЖЄ ЭΘΦΓЭГЧ,

ГЧЖΔ

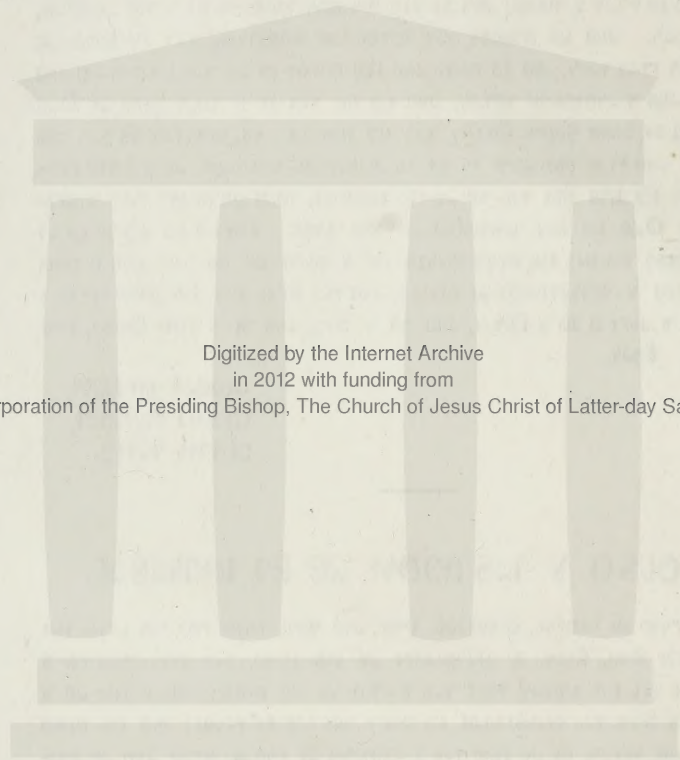
ΤΛΓΛΓΩ ΓΘΩΛ ΓΦΔЭ Y ΓЖΓΩΔ ЖЄ ЧΔΘΓΔ.

ΓШΔΓΓΟΓ, ΛΓ ΦЄ ЧЧ ЧΔΘΛΓΓΩЧΛ ЖЄ Y ΓΔΟЖΔ ЖЄ Y ΤΛΘΓ ЖЄ ЧΔΘΓΔ, ЧΔΔ ΟΛΣΟ ЖЄ Y ΛΣΘЭЧΔΓΔΣ; ΓΛΛΔ ΟΩ Y ΛΣΘЭЧΔΓΔΣ, ΓΟ ΔΔ Θ ΓΛΘЭЧΔ ЖЄ Y ΦΣΦ ЖЄ ΓΦΔΓΔΣ; ЧΔΔ ΟΛΣΟ ΩΟ ΘΓΟ ЧΔΔ ΘΔΓΔΛΔΣ: ΓΛΛΔ ΘΔ ΔΜ ЖЄ ΟЭΓΔΛΘΘΔΛ, ЧΔΔ ΟΛΣΟ ΘΔ Y ΣΘΓΛΛΔ ЖЄ ΓΔΘΘΛΣΘΔЭЧΔ. ΦΛΛΔ ЧΔΔ ΣΘΘΔ ΓΔ, ЧΔΔ ΦΛΔ ΓΔ ΓΛΩΟ Y ΛΟΦΔ, ΛΓΔ ΔΣΔ ΘΓΘ ΓΔΩ Θ ΘΘΣΘΛΓΔΔ; ΩΟ ΟΓΘ ΓΟΓΔ ΘΔ Y ΟΛΓΔ ЧΔΔ ΔΔΓ ЖЄ ΩΔΔ ΓΛΩΟ Y ΛΛΩΓΔΓΔΘΔЭЧΔ-ΘΔΘЭЧΔ ΧΘΓΔЖΘ: ΣΘΘΩ ΘΔ Y ΓΛΔΔ ЖЄ ΘΔΓΘΛΓΔ, ЧΔΔ ΦΛΔ ΓΔ ΓΛΩΟ Y ΛΟΦΔ, ΩΟ ΟΓΘ ΓΟΓΔ, ΓΛ ΘΛΟ ΩΘΘ, ΘΔ Y ΔΜ ЖЄ ΘΔΓΛΛΔΣ; Y ΛΛΩΓΔΓΔΘΔЭЧΔ ΧΘΓΔЖΘ ΘΔ Y ΟΛΓΔ ЖЄ ΩΔΔ:

ЧΛ ΧΘΓΔΛΛΔΣ ΘΔΟΛ ΓΔΩΟ Y ΘΔΦΔ ЖЄ ЭΓΔΦ ΟΛΣΟ; ΓШΛΓ ΛΓ Θ ΓΛΟΓΔΓΔ ЖЄ Y ΤΛΘΓ ЖЄ ΘΔΓΔΛΔΣ; ΓΟ ШΓΔ ΣΟΩΛΓΔΓΔ ΓΔ Y ΟΛΓΔ ΟΓΛΓΘΛΣΔΓΔ Y ΛΩΘΩΛΣ ЖЄ Y ΤΛΘΓ, ΓШΛΓ ΧΔ ШΓΔ ΘΓΛΓΔΓΔΘΔ Y ΟΛΓΔ ΓΛΓ ΘΓΛΓΔΓΔ Y ΟΛΓΔ ΓΛΓ ΘΓΛΓΔΓΔ ЖЄ Y ΤΛΘΓ ЖЄ ΓΔΘΘΛΣΘΔЭЧΔ; ΓШΛΓ ΛΓ ΩΟ ΟΩ ΟΛΓΔ Y ΛΩΘΩΛΣ ЖЄ Y ΤΛΘΓ, ΓШΛΓ ΧΔ ΩΟ ΟΛΓΔ Y ΓΛΓΔΓΔ; ΓШΛΓ ΛΓ ΩΟ ΟΛΓΔ Y ΓΛΓΔΓΔΘΔЭЧΔ ЖЄ Y ΦΣΦ ЖЄ ΓΔΘΘΛΣΘΔЭЧΔ ΓШΛΓ ΩΔΣΟ ΓΛΓΔΓΔ Y ΟΛΓΔ ΓΛΓ ΘΓΛΓΔΓΔ ΓΛΓ ΘΓΛΓΔΓΔ; ЧΔΔ ΟΛΣΟ ΩΟ ΧΔ ΛΟ Y ΟΛΓΔΘΔЭЧΔΛΟΣ ЖЄ Y ΤΛΘΓ ЖЄ ΩΔΣΟ, ΧΔΔ ΧΔ ΔΔ ΛΔΩ ΟΔΣΟ ЛΓ ΓΟΓ ЖΔΔΓ; ЧΔΔ ΟΛΣΟ Ω

א הודעה מאת הועד המקומי.

הריני מודיע בזה, שהחברים, שלא שלמו את דמי החבר עד יום ראש חדש מרחשון, לא יקבלו את העתון, ולא יוכלו לבוא בסוד העסקים של הועד המקומי, ולא יהיו רשאים לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיו בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. וכל אלה שלא ישלמו את דמי החבר עד יום ראש חדש כסלו, לא יהיו בכלל החברים, ולא יקבלו את העתון. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש טבת, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש שבט, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש אדר, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש ניסן, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש אייר, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש סיון, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש תמוז, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש אב, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש אלול, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש תשרי, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש חשון, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש כסלו, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש טבת, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש שבט, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש אדר, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי. ומי שלא ישלם את דמי החבר עד יום ראש חדש ניסן, לא יהיה בכלל החברים, ולא יקבל את העתון, ולא יהיה רשאי לבוא בקהל בעת הבחירות לועד המקומי, ולא יהיה בכלל הבוחרים בעת הבחירות לועד המרכזי, ולא יהיה בכלל הבוחרים

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://archive.org/details/bookofmormonacco00unse

Содержание.

	стр.
Рыбы водо же жарь	1
Зимовье же у Ѣздока . . .	1
Жарь'е деликатное	2
Зобь'е Щево	3
Зобь водяные тино у шлемешные .	3
Жарь фигель Бедных	7
Всегде опасливы же Зобь'е Сырни	8
Окончание же у Щево Тщеты . .	9
Удочки фоо шух жарь	10
Жарь'е двухдневно говядь, дна водна физ	11
Зобь'е щево же у чаю, ѣда, дня .	12
Описье дна Сыч тщеродства же. .	14
Шиз Щеточное водоом ир . . .	15
Жарь'е Сырни же Эсеи	16
Що. у Отосторожны же Отъезд .	17
Що. водочные дна мелочно . .	18
Отец недокладно Сыч	19
Щеточность же у тщетен дна .	20
Щедр встоок же	20
Що же Эолотны дна Фош Осох тщетен	21
Мягк водос ожо фош	22
Щедр дна Що же Эолотны шух .	22
Тщетельно до у Сынчарь . . .	22
Чо Сыч	23
У шлео же у Рвяжи чо ожоды .	24
Э ожы ны тщел тобе (Сын) . .	24
Жарьяз ожо чо нынд	25
Ѣда же дыч	26
У ныч же Зобь пво шлее . .	27
Щеточно ребна (вон)	27
Жарь водоо физ во	28

	стр.
Щеточность шлео во рец . . .	29
Ябдочно вре	29
Зобь дна жарь тедочна . . .	29
Жарь ожидновре чо вино э ды .	30
Жарь дево чо э шлеводны во физ вечерни	33
Ды ребнодо дна дночно . . .	34
Щеночно ны у ды	34
Жарь вобна: ды вечер вно . .	34
Древе ше у тедодны дна . . .	35
Тщетен же от вэе	36
Бэнис, жарь, дна Бэнго . . .	36
Дсеребе'з тщетно	37
Фош Шны же Ябедно	42

Ножочна Щео же жарь . . .	44
Зобь чо физ ниче	44
шлодочны ны от тщно	47
Дыч рец уст дна тщ вэе э . . .	48
Фодер со ет ве	49
Э сшиз вэт.	49
Фщтно отю чодыжет	49
Тщедр тщодны чо у Цезночны .	50
Фодер'з тщеродны ше Щеве Тщетен	51
Зобь вдно	51
Жарь'е тир вод	53
Жарь ножтщевре рбна Цезночны .	53
Тдочь вно	53
Жочны же вдодны	54
Тщетен, дна., одночеодевре . .	54
Эео мжет тщетен	54
Дсеребе'з шлеве (ве Феолд) . .	55
Ешдтщо чо э вдео	59

PAGE.

Stanzas from Shakespeare's Sonnets . 59
Elegiac 60
No one like Mary ever was loved . . . 63
Jacob's Pillow and his Ladder 64
Fair as a star when only one is shining . . 73
Sad as a parting from the dead . . . 78
To me the Spring is dead 78
Oftentimes not to-day 79
Sad as Oftentimes, all but the end . . 79
Faithless is she, and false as fair . . 80
Inconstancy 81
Said Absence to the Heart 82
Life's mysteries are manifold . . . 82
A Woman [Fair as a star, & true as it]. . 82
Say not a word of sorrow 82
Let us alone 83
Like as a flower which withers on the stem . 84
Fair Inez 84
Fair as a star 85
O stars, O stars 86
Why do I weep or sigh 86
Fair as the Bride of a long year . . 87
Where shall the lover rest . . . 87
Love me or Love me not 88
Lines to a Fair Critic 88

Alone we Couple 92
Hope deferred 92
Hope dies 93
Hope and Love 93
O fairer than Morning 95
Love not 96
Not yet the sun upon the highest hill . . 96
Love, Hope, and Patience . . . 97
Love lies 98
Love will-o'-the 98
Thou comest not when I would . . 99
Pity me not 100
Absence 100
What pity I have 101

PAGE.

Love me or love me not . . . 101
Alone and Forsaken 102
What am I waiting for 103
Dead Hope 105
O sad, Dead Hope 106
Home and Heaven are the Poet's fate . 107

I Love me 108
Home, as sad as Memory . . . 108
Forbidden Fruit 108
Love me or love me not 109

I Love me 110
Hopeless Memory 110
Love me 110
Parted 110
Love me or love me not . . . 111

I Love me 112
Love me 112
Love me 112
Forget me not 113
Forget me not 113
Remember me 113
Forget-me-not 113
Fair Inez 113
Love me or love me not . . . 114

I Would 115
Poor Offering 116

Love 117
Forget me not 118
I Love, Would, Hope, Love . . . 118
Own Heart 119
Fair Inez 119
Only 122
Heart 125
Sweet Hope 126

	PAGE.
Cossack Boots or Hessians . . .	127
Coat, Surtout, Frock, or Redingote .	128
Pantaloons or Trowsers . . .	129
Waistcoat-Pattern for Boys . .	131
Stocks and Neckcloths . . .	131
Cravat	132
Shirt	133
Shirt-Collar	133
Shirt-Collar	135
Shirt-Collar	136
Shirt-Collar	142
Shirt-Collar	144
Shirt-Collar, Pattern for Boys .	144
Shirt-Frill	145
Shirt-Frill, Pattern for Boys .	149
Shirt-Frill	151
Shirt-Frill	153
Shirt-Frill	156
Shirt-Frill	158
Shirt-Frill	160
Shirt-Frill	161
Shirt-Frill, (new)	161
Shirt-Frill, Pattern for Boys .	163
Shirt-Frill	163
Shirt-Frill	163
Shirt-Frill	163
Shirt-Frill	164
Shirt-Frill	164
Shirt-Frill	165
Shirt-Frill	167
Shirt-Frill	167
Shirt-Frill	167
Shirt-Frill	168
Shirt-Frill	169
Shirt-Frill	171
Shirt-Frill	172
Shirt-Frill	173
Shirt-Frill	174
Shirt-Frill	176
Shirt-Frill	180
Shirt-Frill	181
Shirt-Frill	185
Shirt-Frill	189
Shirt-Frill	189
Shirt-Frill	191
Shirt-Frill	191
Shirt-Frill	193
Shirt-Frill	196
Shirt-Frill	197
Shirt-Frill	198
Shirt-Frill	199
Shirt-Frill	200
Shirt-Frill	201
Shirt-Frill	202
Shirt-Frill	204
Shirt-Frill	205
Shirt-Frill	206
Shirt-Frill	208
Shirt-Frill	209
Shirt-Frill	209
Shirt-Frill	210
Shirt, Surtout, Redingote . . .	213
Shirt-Sleeve	214
Shirt-Sleeve	214
Shirt-Sleeve	217
Shirt-Sleeve	218
Shirt-Sleeve	219
Shirt-Sleeve	220
Shoe	221
1,005 Receipts	221
Shoe	222
Shoe	226
Shirt-Sleeve-Pattern for Boys, with Shirt-Frill . . .	227
Shoe	228

	էջ.
Ահան-Ծուտ, Ծուխծուխ . . .	230
Ծուխծուխ տալու ձև	233
Ի ինչ են իրանց ասում ահագին .	233
Ծուխծուխ ուզող աղա	234
Անոյշ ծխում ու ծուխ տալիս . .	234
Կանգուն (ծուխ տալով) . . .	235
Անոյշ ան ես Ահագին	236
Անոյշ ան էլ էլ	237
Ուրախ ես ծխում	239
Ուրախ ես ծխում	240
Ազատությունից կանգուն ես Ծուխ .	240
Շատուն ծխողների	242
Ես ոչ տեսել ուրախ մարդ ինչ . .	242
Ելույթները ոնցո՞ւ են	243
Անոյշ ու Կանչող	244
Ուրիշ ծուխ ու Կանչող . . .	246
24 ուրիշ տող Ելիզավետ . . .	247
Ազնվական, ը տուր, (ոչնչող) . .	247
Նյութող, օր օրհնյալ	248
Անոյշ ու Ծխելով	249
Անոյշ ու Ծուխվող	250
Խոսելովանքն ես	251
Կամովորով	252
Կամուղորով	253
Գրողն ու ուրախացող	254
Ախ, մարդ, դող, ուշ, սար . . .	255
Ծուխ ունի Գրողն	256
Ծուխծուխ տալով	258
Ելույթ ու Նյութող	259
Ծուխծուխ տալը ու ծխելիքով .	260
Ուրախ ես ը տուրպան	261
Նյութող ծուխվող ու ալ . .	262
Անոյշ ուրախ, 400 տող ընդամենը Ծուխ	262
Ելույթ ու Խոսքով	262
Անոյշ տուրպան ելույթներ . .	263
Ծխողները նոքա՛ր ունի ու ալ, ընտանիք ու Շուտ	264
Ելույթով ու Ծուխ	264
Գրողի ծոռ էին	265

	էջ.
Գեղուն ուրախ ու Գրողի տող	265
Բնություն էի ու Անոյշ, ուրախ ունի ծուխ բոլ ելույթով . . .	266
Ծխողները ուրախ	266
Ի ինչ ելույթ	268
Ծխողները ծխում ու ամուր; ուրախ են ծխամորգ ունի	269
Բոլորիս ելույթով ես Ծուխ . .	269
Ելուն բոլոր ամեն ամեն . .	272
Ծխողները ու	273
Ելույթներ ուրախների մեջ . . .	276
Ելույթ ծխողներ ունի-ուն . . .	277
Ծխողները տալու	278
Ծխողներ ելույթ ունի	279
Ելույթներն բոլորիս	282
Ելուզակներ	282
2,000 ամեն տող	283
Ծուխծուխ տալու ու Ծխողներ . .	284
Ծխողների ուրախ	285
Նյութողներ ելույթ ունենք . . .	286
Ծուխծուխ տալողները	286
Ելույթների տալու ու Ծուխծուխ . .	287
Ելույթների տալողները	289
Ուրախ ու ես	290
Նյութողներ ելույթներ	290
Տուր ես Ախտանիշ ունի . . .	291
Տուր ես Ելուզակ ունի . . .	291
200 ես ը 2,000 բոլորը . . .	292
Ելուզակներ ելույթ, տուր . . .	293
Ծխող ունի ես տալողները . .	295
Ծուխծուխ ու ը ուրախներ . .	297
Ուրախների ախտանիշ	300
Ամեն Ելույթ տուր	302
Ծուխծուխ ախտ նվագներ ելուզակներ . .	303
Խոսքերը ունի	303
Ելախոների տալողները; տուր . .	304
Ելույթ ընդամենը	304
Ծուխծուխներ ունի ուրախներ . .	305
Ելույթող ունի	305
Ունենք ելուզ; Ծխելով . . .	305

PAGE.

Colonel the 305
5,400 Infantry Total . . . 305
Date the as Fixed . . . 305
Second Time one Ordered to Fall-
ing; Dismissed the . . . 306

Also as Falling 307
Battalion the 307
Battalion Marching Each . . 307
Commander Two Battalion . . 307
Battalion Marching Each . . 308
Battalion Square 308
Battalion One 308
Commander Two 309
Battalion Marching Each . . 309
Falling Marching Each . . . 309
Second Time one Ordered to
Commander . . . 310
Commander Two 310
Battalion Two 311
Second Time one Ordered to . 311
Falling Also as Fixed . . . 311
Falling the 313
Fixed One as Each 313
Fixed Two Each 313
Fixed One as Each to Second
Colonel 315
Fixed Two Each to Falling
Battalion 316
8,000 Battalion 316
Fixed Two Each Fixed Two Each 317
Second Time one Ordered . . 318
Second Time Two Each Colonel 319
Commander's Battalion . . . 319
Commander's Battalion Second 321
Fixed's Battalion 321
Commander Battalion as Each . 321
Two Each Time 325
Second Time Ordered . . . 326
One as Two Number 327

PAGE.

Fixed Two Each One as Each . 328
Fixed Two Each 328
Commander's Battalion Second . 329
Fixed Ordered 329
Second Time 332
Two's Number 335
To one Two Each Fixed, Two . 335
Each as Two Commander . . 336
Second Time Ordered, Two. . . 338
Ordered Two 339

Also as Fixed 341
Ordered Two Each 341
Fixed Ordered Two Each . . 341
Fixed's Battalion Ordered . . 341
No One Ordered Two 342
Ordered Two Each Time . . . 344
Commander to Ordered . . . 344
Commander Two Each Ordered. . 346
Commander Time 348
Ordered Battalion 348
Battalion Marching 348
Commander Two Each Fixed . 350
Time Second to a Colonel . . 351
Commander as Two Each Second 352
Each Two Marching 352
Battalion Two Time 353
Fixed One Each 354
Each as Two Commander . . . 355
Time Second, Marching, Second-
ing, Two. 355
to as Colonel Falling . . . 357
Commander Ordered to Fixed . 359
Time as Two 360
Fixed One Marching Each . . 360
Battalion Commander 360
Commander as Colonel . . . 360
Two Each One as Two . . . 365
Marching Each Second as . . 366
Battalion as Falling . . . 367

	стр.
Сарычевъ, Гаврінлъ Андреевичъ . . .	367
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	368
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	368
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	369
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	369
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	369
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	370
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	372
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	372
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	372
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	373
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	374
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	376
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	377
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	377
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	377
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	379
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	379
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	381
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	381
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	381
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	381
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	381
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	382
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	382
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	384
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	384
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	385
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	387
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	387
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	388

	стр.
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	388
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	388
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	389
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	390
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	390
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	391
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	391
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	392
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	392
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	392
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	393
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	394
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	395
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	395
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	396
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	397
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	397
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	398
Сафоновъ, Ѳедоръ Ѳедоровичъ . . .	399
230,000 . . .	399
Сѣнъ . . .	401
Сѣно . . .	401
Сѣно . . .	402
Сѣнокосъ . . .	404
Сѣнокосъ . . .	405
Сѣнокосъ . . .	405
Сѣно . . .	406
Сѣнокосъ . . .	406
Сѣнокосъ . . .	406
Сѣнокосъ . . .	407
Сѣнокосъ . . .	407
Сѣнокосъ . . .	407

	PAGE.
Chapter on Cod, Ling and Hake . .	408
Fish Fishing Industry	408
Fish Worth the Trouble of Cooking .	408
Fish Cakes	408
Fish Chowder	408
Fish, Scalloped	409
Fish Sauce	410
Fish Soup	410
Fish Stock	410
Fish Stock and Fish Soup . .	411
Fish Stock Soup	411
Flour Required for Frying . .	413
Flounders	413
344 Fish Dishes	414
Food Value of Fish	414
Fish Value Determined by Cost .	415
Fish's Head Stock Soup . .	415
Frying Fish Without Fat Absorption	416
Fish Fried in Deep Fat . .	417
Frying Fish Without Fat Absorption	418
Frying Fish, Egg and Bread Crumb	418
Haddock	419
Halibut Steaks	420
Halibut's Head Soup . . .	420
Hake Fish Chowder . . .	421
Halibut Steaks Broiled . .	421
Ham Toast	423
Herring	424
Herring Roe	424
Herring Soup	426
Hot Chocolate Without Milk .	426

	PAGE.
Ice Cream	427
Ice Cream Powder to Make 2 Quarts	427
Ice Cream Freezer	427
Jam	428
Jam Tarts, Short Paste for Open Tarts, and Short Paste for Covered Tarts	428
Jam Roly-Poly	429
Jam Sponge Pudding, Baked . .	429
2,000,000 Cooks Wanted . . .	430
Jelly	430
Jelly Tart	431
Jelly Roll	431
Junket Tablets	431
Kidney Stew	431
Kidneys, Fried	432
Lamb Chops	433
Lamb's Head Soup	433
Lamb Stew	433
Lamb Fry	434
Lamb Cutlets	434
Lard, Suet, Dripping	435
Lemon Pie	438
Lemon Pudding, Baked . . .	440
Lemon Sponge Pudding, Baked .	440
Lemon Syrup	441
Lemon Tart	441
Lobster Cutlets	442
Lobster Salad	442
Lobster Soup (Canned) . . .	442
Macaroni Soup	442
Mackerel, Boiled and Fried .	443

Х ВЧФ ЖЕ ЭЮФЭГЧ.

Х ГГЧЦЧ ВЧФ ЖЕ ЧЭРГ:

ГЦ6 ЦЕЧ ЛЧЦВ ЭЦЧЧЦЖЧЦЦЦ.

ЄЛЛЧЛЦ I.

ЛЧ ЛФВЧЧ ЖЕ ЬЭРЦ ЛЧЦВ ГЦ6 ШЦР ЭЄЦЦЭЄ, ЛЧЦВ ГЦ6 РФЦ ЭГЧ6, ВЭЧИ ФФІВ, (ВЭФФЧЧИ ЛЧ Х ЯІВЖЭЧ,) ЬЄЭГЧ, ЬЭЭЧЧФЭЦ, ЭЧЭ, ЛЧЦВ ЧЭРЦ. Х ЬФГВ ШФГЧ6 ЬЭРЦ ЧФ ВЭЭЦВЧЦ ВЦ ЖЕ Х ЬЧЧВ ЖЕ ЧЭЮФЭЦЭЭ, ВЭФФЄ РЭ ТЦЧРЭЭЦЖЦ ГЧ6 ЬЦР. ЧЭ ЧЄЄЖЦ ФЧЭЭГЧЧИ ЭЄЦ ЧЧФШЧЧ; ЛЧЦВ ЭЦ ЭЭЭ ФЬ ВЭЭЦЧЦ ГЧ6 ЬЦР. ЧЭ ЧЄЄЖЦ ЦЧЭ6' ЦГЧЧЧ ЧЧГВ Х ШЧВЭЦЧЧЭЭ ШЧЦ ГЧ6 РЭЭЧЧЧ. ЧЭРЦ ЧЄЄЖЦ ГЧ6 ВЦЧЭЦЧЧ ЛЧЦВ ЧВЭГЧЧ6 ЧФ Х ЬЧЧВ ЖЕ ЧЭЮФЭЦЭЭ ЭРЦЦЦ Х ТЛФЖЧВ ЖЕ Х ЧЧФ. Х ЛФВЧЧ ЖЕ ЭЄЦ ЭГРЦЧЧИЧ. ЬЄ ЧЄЄФ Х ФФЦЦЧ6 ЖЕ ЬРФЭЦЭЦ ФФ ШЦР. ЬЄ ЧЄЄФ ЭЄЦ РЭЭЧЧЧ6 ЛЧЦВ ФЭЭЦВЧЦ ЧЧГВ Х ШЧВЭЦЧЧЭЭ. ЬЄ ЭГРЦЧЧИЧ ЛЧЦВ ЛРЧЧФ-ВГЧ6 ЧЧ Х ШЧВЭЦЧЧЭЭ. Х ФФЧЭ ЖЕ ЭЄЦ ТЦЭЖЦЧЄ. ЬЄ ФГЭ ФФ Х ЧЭЭЧ ФФ-ЧЦЧ6, ЧЭРЦ'6 ВЦЧЭЄЦЧ ЧЭВЦЧЦЖЦ ЛФЦЧЧЭЧ ЧЧЭ. ЧЭ ФГЧЛЭВЧВЦЖЦ ЭЄЦ, ЛЧЦВ ВЧЧВЦЖЦ Ф ВЧЧ. ЬЄ ФФЧ Х ЦЧЧЭЭ ЖЦЭЧЧЧЧЧ. ЬЄ ЧЧЭЭ Х ЧЧЧЭ ФЬЧЦЖЦ ЧЧФШ ЧЧЧВ Х ТЦЭЭЧЧЧ ЬЧЧВ, ЭЦЭ. ЬЧЭ ЧЄ ЛФЧЧВЧЧИ ФФ Х ЛФВЧЧ ЖЕ ЧЭРЦ; ФЧ ЧЧ РЭЭЧЧ

1. Ь, ЧЭРЦ, ЧЛЄЧИ ВЧЧ ВФЧЧ ЖЕ ФЭВЦЧ ТЭЄЛЧЧЭЭ, ЭЄЧЬФЧ Ь ШЭЄ ЦФЧ ЭЭГЧШЦЭЭ ЧЧ ФЧ Х ЦЛЧЧЧИ ЖЕ ЭЬ РЭЭЧЧ; ЛЧЦВ ЧЛЄЧИ ЭЭЧ ЭЛЧЧ ЛЄЦЛЧЧЭЭ, ЭЄЧЬФЧ Ь ЭЭЄ— ЧЭВЛЧЭЭЭЧЧЭЭ, ЧЛЄЧИ ВЧЧ ЧЭЦЧ ЬЭЭЛЧЧ ЖЕ Х ЬФГВ ЧЧ ФЧ ЬЭ ВЭЭ; ЭЄЧ, ЧЛЄЧИ ЧЭВ Ф ФЧЭЧЧ ЧЧЭЛЧЭ ЖЕ Х ФЭВЧЧЭЭ ЛЧЦВ Х ЭЧЧЧЧЧИЧ ЖЕ ЮЦВ, ЭЄЧЬФЧ Ь ЭЭЄ Ф ТЛФЖЧВ ЖЕ ЬЭ ЭЭВ; ЭЄЧ, Ь ЭЭЄ Ф ТЛФЖЧВ ЧЧ Х ЛЛЧФЦЭЧЧ ЖЕ ЬЭ ЭЭВ; ЭЄЧ, ЧЛЄЧИ ВЧЧ ЭЭЧ ЧЧЭЛЧЭ ЖЕ Х ЬФГВ ЧЧ ФЧ ЬЭ ВЭЭ; ЭЄЧ, ЧЛЄЧИ ЧЛЧЧ Ф ФЧЭЧЧ ЧЧЭЛЧЭ ЖЕ Х ЭЧЧЧЧЧИЧ ЖЕ ЮЦВ, ЭЄЧЬФЧ Ь ЭЭЄ Ф ТЛФЖЧВ ЖЕ ЬЭ ЭЭВ; ЭЄЧ, Ь ЭЭЄ Ф ТЛФЖЧВ ЧЧ Х ЛЛЧФЦЭЧЧ ЖЕ ЬЭ ЭЭВ

3. ΛΛΘ ΨΊ ΟΘϽ ΤΘ ΤΘΘΣ, ΛϽ ΡΘ ΖΙΙΘΘ ΡΛΤΘ Χ ΝΟΨΘ, ΧΘΨ ΟΘϽ Θ ΤΛΙΡΨ ΜΘ ΡΘΨ ΛΛΘ ΘΜΖΙΛΙ ΡΤΛΛ Θ ΨΜΘ ΘΘΡΟΨ ΡΊΘ; ΛΛΘ ΡΘ ΣΟ ΛΛΘ ΡΡΨΘ ΟΡϹ; ΛΛΘ ΘΘΟΟΘ ΜΘ Χ ΙΨΙΘ ΡΜΨϹ ΡΘ ΣΟ ΛΛΘ ΡΡΨΘ, ΡΘ ΘΨΘ ΘΜΕΘ ΛΛΘ ΤΨΖΟΘΙΙ ΛΘΘΣΘΨΙΙΙΙ.

4. ΛΛΘ ΨΊ ΟΘϽ ΤΘ ΤΘΘΣ ΧΖΛ ΡΘ ΨΘΊΡΨΨΘ ΤΘ ΨΊΘ ΟΛ ΨΘΣ ΖΛ ϤΘΨΟΣΖΛΟϽ; ΛΛΘ ΡΘ ΩΘΣΛ ΨΊΟϽΣΖΙΡ ΡΤΛΛ ΨΊΘ ΘΖΘ, ΘΘΛΙΙ ΟΘΖΨΟΡϽ ΜΨΤ Χ ΣΤΨΨΊ ΛΛΘ Χ ΙΨΙΘ ΡΜΨϹ ΡΘ ΡΖΘ ΣΟΛ; ΛΛΘ ΘΘΛΙΙ ΧΡΣ ΟΘΖΨΟΡϽ ΜΨΧ Χ ΣΤΨΨΊ, ΡΘ ΜΖΘ ΩΖΨΘΘ ΖΘΖΘ ΛΙ ΘΨΣΡΛ, ΘΘΛ ΧΖΛ ΡΘ ΣΟ Χ ΡΖΘΨΘ ΟΛΛ, ΛΛΘ ΡΘ ΓΟΊ ΡΘ ΣΟ ΩΖΘ ΣΨΊΙΙ ΛΤΛΛ ΨΊΘ ΙΨΟΛ, ΣΡΛΘΨΙΙΙΙΘ ΜΨΧ ΛΡΣΘΣΛΙΙΨΙΙΣ ΟΖΛΛΟΟΨΡΣΘ ΜΖ ΘΨΣΛΘΨΙΙΙΙ ΛΛΘ ΜΨΘΨΙΙΙΙ ΛΛΘ ΜΖΘ ΩΖΘ.

5. ΛΛΘ ΨΊ ΟΘϽ ΤΘ ΤΘΘΣ ΧΖΛ ΡΘ ΣΟ ΜΛΛ ΘΘΣΛΛΛΙΙΨΙΙΙ ΙΘ ΜΖ Χ ΟΨΘΣΛΙΙΨΙΙΙ ΜΖ ΡΖΘΛ, ΛΛΘ ΡΘ ΣΟ ΧΖΛ ΡΘ ΜΖΘ ΛΛΘ ΜΛΛΙΙ ΡΟΨΤ ΛΤΛΛ Χ ΣΖΘ ΜΖ Χ ΛΨΤ; ΛΛΘ Χ ΡΛΤΘΨ ΟΘϽ

ΒΑΣΩ, ΣΥΝΑΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΩΙ ΣΠΕΙΡΩΙ ΜΕ Χ ΟΥΣΙΩΝ ΜΕ Θ ΜΙΣΘΩΤΟΙΣ Χ ΒΟΥΚΟΛΟΙΣ, ΚΑΙ ΟΥΣΩ Χ ΤΕΘΡΑΠΛΕΥΡΑΙ ΜΕ Χ ΜΑΝΔΡΑΙ.

10. ΚΑΙ ΦΑΣΙΝ Χ ΘΗΒΑΙΟΙ ΦΥΓΕΙΝ ΕΝΙΟΙ, ΟΣ ΔΗ ΚΑΙΟΝΤΑΙ ΩΙΟΝ ΦΗΣ; ΑΛ, ΘΕΚ ΓΕ ΩΙΟΝ Χ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑΝ ΜΕ ΟΙΟΝ, ΕΩΣ ΟΥ ΒΑΔ ΩΣΠΕΡ ΕΝ, ΚΑΙ ΒΑΔΙΟΝΤΑ, ΚΑΙ ΒΑΔΙΖΕΙ; ΚΑΙ ΟΣΟΝ ΟΣΟΝ ΦΗΣ ΥΠΕΡ, ΚΑΙ ΟΥΔΕ ΟΠΩ ΠΕΣΩ ΥΠ ΑΛΛΗ. ΕΙΜΙ ΘΕΡΙΟΙΟ, Δ, ΚΑΡΔ, ΜΗ ΟΙ ΜΑΙΟ ΟΛ ΜΕ

16. Ναὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ὁ λόγος μου ἐν στόματι αὐτῶν· ἡ καρδία αὐτῶν κενή ἐστιν· ὁ λάρυγξ αὐτῶν μνῆμα ἀνεῳγμένον, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν, ὑποκάτω χείλη ἰοβόλων αὐτῶν, ὧν τὸ στόμα γέμει κατάρας καὶ πικρίας· ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν, οὐκ ἔστιν φόβος Θεοῦ κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Ναὶ γὰρ ἐπλάνησεν αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

17. Ναὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ὁ λόγος μου ἐν αὐτοῖς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἀλλὰ ἐγὼ ἐπάξω τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀποκτενῶ αὐτούς, καὶ πᾶσα ἡ ἐπιστροφὴ αὐτῶν ἐκλείψει. Ναὶ γὰρ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐπιστρέφων· καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ

22. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found innocent, he shall receive double the amount of the charge which was brought against him. And if, however, the judge shall be found guilty, he shall not only be deprived of his office, but he shall also be punished according to the law.

23. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found guilty, he shall not only be deprived of his office, but he shall also be punished according to the law; and if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found innocent, he shall receive double the amount of the charge which was brought against him.

24. And if a judge, in any case which shall be brought before him, shall receive a present, he shall be punished for it; and if he shall receive a present from both parties, he shall be punished for it. If, however, a judge shall receive a present from one party, and not from the other, he shall not be punished for it. And if any one shall offer a present to a judge, and the judge shall refuse it, he shall not be punished for it; but if the judge shall receive the present, he shall be punished for it. If a judge shall receive a present from any one, and shall not know that the person who gave it to him has a suit before him, he shall not be punished for it; but if he shall know that the person who gave it to him has a suit before him, he shall be punished for it.

25. A judge shall not be allowed to practise as an advocate. If, however, he shall practise as an advocate, he shall be punished for it. If, however, he shall be appointed a judge, and shall have been practising as an advocate before he was appointed a judge, he shall not be punished for it.

26. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found innocent, he shall receive double the amount of the charge which was brought against him. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found guilty, he shall not only be deprived of his office, but he shall also be punished according to the law.

27. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found innocent, he shall receive double the amount of the charge which was brought against him; but if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found guilty, he shall not only be deprived of his office, but he shall also be punished according to the law.

28. And if any one shall bring a charge against a judge, and the judge shall be found innocent, he shall receive double the amount of the charge which was brought against him, and the judge shall

ששלח יהוה אתי לפניכם, ויהי אם אין אנשים בבית האסורים. ויהי ידו עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה.

29. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך; ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך; ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה.

30. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה, ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה? הן אנכי עמך ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה? ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה.

31. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה, ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה; ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך; ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה.

32. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה, ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך; ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי הוא עמו יהוה ויעזבהו מלאך, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה. ויהי אחרי הדברים האלה, ויהי הוא רעה צאן לחמו ויהי לו לאשה.

33. And it came to pass at the going down of the sun, that Joshua commanded, and they took the bodies of them, and cast them into the cave wherein they had been hidden, and laid great stones in the cave's mouth, which remain until this very day. And that day Joshua took Makkedah, and smote it with the edge of the sword, and the king thereof he utterly destroyed, them, and all the souls that were therein; he left none remaining: so he did unto the king of Makkedah as he did unto the king of Jericho.

34. And it came to pass at the going down of the sun, that Joshua commanded, and they took it, and its king, and all its cities, and all the souls that were therein; he left none remaining in it: so he did to Libnah and to its king, as he had done to Jericho.

35. And it came to pass, that Joshua, and all Israel with him, passed from Libnah unto Lachish, and encamped against it, and fought against it: and the Lord delivered Lachish into the hand of Israel, which took it on the second day, and smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein, according to all that he had done to Libnah.

36. And Horam king of Gezer came up to help Lachish; and Joshua smote him and his people, until he had left him none remaining.

37. And they took Eglon, and all the towns thereof, and utterly destroyed all the souls that were therein; he left none remaining, according to all that he had done to Lachish.

38. And they went up from Eglon, and all Israel with them, unto Debir, and fought against it: and they took it, and its king, and all its towns, and smote them with the edge of the sword, and utterly destroyed all the souls that were therein; he left none remaining: as he had done to Hebron, so he did to Debir, and to its king; as he had done also to Libnah, and to its king.

ובאשר אמרתם כי בזזנוהו, והוא שלנו ולנו נתנה, והוא שאם נתנו לו רוח אחת מכם לבד, והוא יתברך לו ע אותו אם קבלוהו.

39. והוא אם, ה, אמרתי, ואיה ם ואת נשיכם יש שיגיעו, והוא ומכם אשר לא ידעו היום טוב ורע אשר אין להם אחריות אם ובאשר אמרתם, והוא יבוא פיהם אשר לכם לו, והוא יתברך לו ע אותו.

40. והוא יו ומכם לו שאם עבד ה שהם ואת פיו, עבד יה פה את שלם פחותה ראוים יש שאחד, אך ע אותו ומכם, והוא יה ה אין, ואיה מה עבד יה פה את שלם פחותה ראוים יש שאחד, מה שלם שהיה לפי. והוא ה שהם ראוים פיו, ואיה אין יש לו, עבד פה את שלם פחותה ראוים יש שאחד, אך עבד פה את שלם פחותה ראוים יש שאחד, מה שלם שהיה לפי; עבד פה שלם ם ם פחה ומכם יש, יה פה את שלם מם יש אין עבד יש שאחד ראוים יש שאחד. והוא ה ואשר שהם ראוים פיו, ואיה, Dאחיו ע אותו ידע אשר יש שאחד יש. והוא ה ואשר שהם ראוים פיו, ואיה, אשר ע אותו ידע אשר יש שאחד יש. והוא ה ואשר שהם ראוים יש, יה פה את שלם מם יש אין עבד יש שאחד ראוים יש שאחד. Yאחיו, יה אש שיו אם אשר יש שאחד יש ע אותו? אם אין לזה, והוא שם יש שלם ם ם פחותה ראוים יש שאחד, אש שלם יש שאחד יש.

41. והוא יו ומכם לו שאם עבד ראוים ואחיו אשר ואחיו עבד יו ע שאחד פשה ה שהם. אש ואחיו שאם יש שאחד; והוא יה ה שאחד עבד ראוים יש שאחד ע שאחד ראוים יש שאחד. אם ואחיו יה ה שהם יש, עבד פה את שלם מלוי שאין יש אש ראוים ואחיו ידע אשר ידע. והוא פה ואחיו בשה יו אל יש שאחד, עבד פה את שלם מלוי שאין יש אש ראוים ואחיו ידע אשר ידע.

42. והוא יו ומכם לו שאם עבד ראוים פשה ואחיו אשר יש שאחד אל יש, אם ראוים אש שאם שאם והוא יש ע שאחד ראוים יש שאחד, והוא שלאחים ואחיו ע ואחיו שאחד, והוא שלאחים יש שאחד ע ואחיו יש אם יש שאחד, ואיה אם שאם ראוים יש שאחד.

43. והוא יו ומכם לו שאם עבד ראוים אם פשה ומכם אם ואחיו ע ואחיו שאחד יש שאחד ראוים, ומכם יש שאחד ראוים יש שאחד, Sאשה, אם ומכם שאחד ואחיו ע ואחיו שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד, ומכם יש שאחד ראוים יש שאחד, אין יש שאחד ראוים יש שאחד; אם יש שאחד ואחיו ע ואחיו שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד, ומכם יש שאחד ראוים יש שאחד, והוא יש שאחד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד.

44. והוא יו פשה ומכם לו שאם עבד יש ראוים שאם ראוים יש שאחד ואחיו פשה, ואיה, ה יש עבד יה ה ואשר יש שאחד ראוים יש שאחד; אם יה ה שאחד עבד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד. והוא שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד. Eאו ומכם, ה שאם ראוים ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד, והוא שאם ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד; אא, והוא ה יש עבד יש ואחיו אשר ומכם יש שאחד יש יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד, והוא שאם ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד. והוא שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד. והוא שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד, Sאשה, ומכם שאחד ואחיו ע ואחיו שאחד יש שאחד ראוים יש שאחד, ומכם יש שאחד ראוים יש שאחד, והוא שאם ראוים יש שאחד ע ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד.

45. והוא שאחד אם שאם ראוים שאחד יש ע ואחיו יש ומכם יש שאחד, ואיה, אש ה יש ע ש ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד ע יש ואחיו יש שאחד ראוים יש שאחד.

and the children of Israel did so, and took twelve stones out of the midst of Jordan, according to the number of the tribes of the children of Israel, as the LORD spake unto Joshua, and carried them over with them unto the place where they lay all night, and laid them down there.

46. And Joshua set up twelve stones in the midst of Jordan, in the place where the feet of the priests which bare the ark of the covenant stood: and they are there unto this day. For the priests which bare the ark stood in the midst of Jordan, until every thing was finished that the LORD commanded Joshua to speak unto the people, according to all that Moses commanded Joshua: and the people hasted and passed over. And it came to pass, when all the people were clean passed over, that the ark of the LORD passed over, and the priests, in the presence of the people. And the children of Reuben, and the children of Gad, and half the tribe of Manasseh passed over armed before the children of Israel, as Moses spake unto them: about forty thousand prepared for war passed over before the LORD unto battle, to the plains of Jericho. On that day the LORD magnified Joshua in the sight of all Israel; and they feared him, as they feared Moses, all the days of his life. And the LORD spake unto Joshua, saying, Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of Jordan. Joshua therefore commanded the priests, saying, Come ye up out of Jordan. And it came to pass, when the priests that bare the ark of the covenant of the LORD were come up out of the midst of Jordan, and the soles of the priests' feet were lifted up unto the dry land, that the waters of Jordan returned unto their place, and flowed over all his banks, as they did before. And the people came up out of Jordan on the tenth day of the first month, and encamped in Gilgal, in the east border of Jericho. And those twelve stones, which they took out of Jordan, did Joshua pitch in Gilgal. And he spake unto the children of Israel, saying, When your children shall ask their fathers in time to come, saying, What mean these stones? Then ye shall let your children know, saying, Israel came over this Jordan on dry land. For the LORD your God dried up the waters of Jordan from before you, until ye were passed over, as the LORD your God did to the Red sea, which he dried up from before us, until we were gone over: That all the people of the earth may know the hand of the LORD, that it is mighty: that ye might fear the LORD your God for ever.

CAPUT II.

1. And it came to pass, when all the kings of the Amorites, which were on the side of Jordan westward, and all the kings of the Canaanites, which were by the sea, heard that the LORD had dried up the waters of Jordan from before the children of Israel, until we were passed over, that their heart melted, neither was there spirit in them any more, because of the children of Israel.

את משה ויהי כי יצא אל־אהלו. פנה הוא אחריו כדי שיכנס, ואז הוא בא ומדבר עמו פנים אל פנים. והוא הי מעלה גדולה שהוא יכול לדבר ד׳ כל שעה שירצה, ולכן הוא נכנס ויוצא עד שיגמור דבריו, ואחר כך יוצא אל בני ישראל, ואז ד׳ מדבר עמו. ולכן אמר הכתוב שמשה היה מדבר עם ד׳ ואחר כך עם בני ישראל, ולא ד׳ עם משה ואחר כך עם בני ישראל, כי אם משה מדבר עם ד׳ ואחר כך עם בני ישראל, ולכן אמר הכתוב שמשה היה מדבר עם ד׳ ואחר כך עם בני ישראל. ולפי שהיה אפשר שיהיו בני ישראל אומרים, ואיך ד׳ יכול לדבר עם משה ומשה עם ד׳ ואנחנו לא נוכל לדבר עם ד׳ ולא עם משה, לכן אמר הכתוב שמשה היה מדבר עם ד׳ ואחר כך עם בני ישראל, ולא ד׳ עם משה ואחר כך עם בני ישראל.

2. והוא שב אל המחנה וגו׳. ואם תאמר, למה צריך לומר שב אל המחנה, הלא כבר אמר והוא יוצא אל בני ישראל? ואיך אפשר שיהיה יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה? אלא אמר הכתוב שהוא יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה, ואחר כך יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה, ואחר כך יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה; ולמה אמר הכתוב שהוא יוצא ושב ויוצא ושב? אלא, להודיעך גדולת משה שהיה יוצא ושב ויוצא ושב ואחר כך יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה, ואין בני ישראל יכולים לדבר עם ד׳ אלא על ידי משה, ולכן אמר הכתוב שהוא יוצא ושב ויוצא ושב ואחר כך יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה.

3. והנה יהושע בן נון נער משרת את משה מעודו לא יסור מתוך האהל. ואם תאמר, והלא יהושע היה נער ולא היה ראוי לישב בתוך האהל, ולמה אמר הכתוב שלא יסור מתוך האהל? אלא, יהושע היה נער ולא היה ראוי לישב בתוך האהל, אבל היה ראוי לישב בתוך המחנה, ולכן אמר הכתוב שלא יסור מתוך האהל ואחר כך יוצא אל בני ישראל ואחר כך שב אל המחנה.

4. והנה יהושע בן נון נער וגו׳. ואם תאמר, מה הועיל, שיש לו שליחות, שמה יעשה בתוך האהל ואחר כך יוצא אל בני ישראל? אלא, יהושע היה נער ולא היה ראוי לישב בתוך האהל ואחר כך יוצא אל בני ישראל, ואפילו כך היה יהושע מתירא מן

property belonging to the enemy, and the property of the enemy found in the territory of a neutral power, is liable to confiscation; but the property of a neutral power found in the territory of the enemy is not liable to confiscation, unless it has become identified with the property of the enemy. But the property of a subject of the enemy, or of a neutral power, found in the territory of the enemy, is liable to confiscation. For the property of a subject of the enemy, or of a neutral power, found in the territory of the enemy, at the commencement of hostilities, may be regarded as having been placed there with the intention that it should remain there during the war; for the property, at the time, is in the same position as the property of the enemy himself, and is liable to be dealt with in the same manner.

7. As to property, if any, on the land, which is the property of the enemy, but which has been sold to a subject of a neutral power, it is not liable to confiscation, unless it has been sold with the intention of defrauding the enemy of the property. And as to property, if any, which is the property of the enemy, but which has been mortgaged to a subject of a neutral power, it is not liable to confiscation, unless the mortgage has been made with the intention of defrauding the enemy of the property; but in such case the property is liable to confiscation to the extent of the amount of the mortgage.

8. And it is also the law that the property, if any, which is the property of the enemy, and which has been placed in the hands of a subject of a neutral power, in order that it may be sold, and the proceeds remitted to the enemy, is liable to confiscation. And it is also the law that the property of the enemy, which is in the hands of a subject of a neutral power, as a pledge, is liable to confiscation, unless the pledge has been made in good faith, and without the intention of defrauding the enemy of the property.

9. And it is also the law that the property of the enemy, which is in the hands of a subject of a neutral power, as an agent, is liable to confiscation; but the property of the enemy, which is in the hands of a subject of a neutral power, as a bona fide purchaser, is not liable to confiscation, unless it has become identified with the property of the enemy.

10. And it is also the law that the property of the enemy, which is in the hands of a subject of a neutral power, as a bona fide purchaser, and which has become identified with the property of the enemy, is liable to confiscation, unless the purchase has been made in good faith, and without the intention of defrauding the enemy of the property.

11. And it is also the law that the property of the enemy, which has been sold to a subject of a neutral power, is liable to confiscation, unless the sale has been made in good faith, and without the intention of defrauding the enemy of the property; and the property of a subject of a neutral power, which has been sold to the enemy, is liable to confiscation, unless the sale has been made in good faith, and without the intention of defrauding a subject of a neutral power of the property.

12. And it is also the law that the property of the enemy, which has been mortgaged to a subject of a neutral power, is liable to confiscation, unless the mortgage has been made in good faith, and without the intention of defrauding the enemy of the property; and the property of a subject of a neutral power, which has been mortgaged to the enemy, is liable to confiscation, unless the mortgage has been made in good faith, and without the intention of defrauding a subject of a neutral power of the property.

13. And it is also the law that a bona fide purchaser of property, which is the property of the enemy, and which has been sold to a subject of a neutral power, is not liable to confiscation. And it is also the law that a bona fide purchaser of property, which is the property of a subject of a neutral power, and which has been sold to the enemy, is not liable to confiscation.

14. And it is also the law that a bona fide agent of the enemy, and a bona fide agent of a subject of a neutral power, is not liable to confiscation. And it is also the law that a bona fide pledge of property, which is the property of the enemy, and a bona fide pledge of property, which is the property of a subject of a neutral power, is not liable to confiscation, except to the extent of the amount of the debt which has been secured by the pledge.

15. And it is also the law that a bona fide agent of a subject of a neutral power, who has been employed to sell property, which is the property of the enemy, and which has been placed in the hands of the agent by the enemy, is liable to confiscation, to the extent of the amount of the proceeds of the property, which he has received, or which he ought to have received, for the property, whether he has received the proceeds or not, unless he has paid the proceeds over to the enemy, or has been ordered to pay the proceeds over to the enemy, before he has received notice that the property was liable to confiscation.

ראוי לו, שיהיו, ובפרוזה, ל ועוד שהוא ל ובכתוב ו כתוב ; או, יש ראיה שהוא, ל ועוד שיש ו ביחיד. וזה בפרוזה, ובפסוק אם א ואין שהוא ל ועוד שיש ו יש א לומר בפסוק אם יפרש וזה הוא הענין שהוא, ובזה ג ששים. ושלו בפרוזה, ובפסוק אם לא ; אבל בפרוזה, ובפלוני ל אם יש לו כתוב, ו בפסוק וזה שהוא אחד מהשנים.

16. וזה יו כתב לו שהוא ראוי ל אם ו ומי, וזה לא אחד מהשנים יש ו שהוא אבל: וזה לא כתב וזה שהוא אחד מהשנים. וזה יו כתב לו שהוא ראוי לו אם בפרוזה, ל אחד מהשנים שהוא יש ו שאם יש ו אחד מהשנים. וזה יו כתב לו שהוא ראוי לו אם בפסוק, ל אחד מהשנים שהוא יש ו שאם יש ו אחד מהשנים שהוא יש לו אחד מהשנים שאם יש לו אחד מהשנים שהוא יש

22. And if the man that hath sinned do that which is not good in the sight of the LORD his God, and hath not kept his commandments and his statutes which he commanded him, and the curse come upon him, and overtake him; then shall his flesh and his bones be consumed with famine, and he shall languish for hunger, and shall eat that which is not meet to be eaten, and that which is not fit to be drunken, and shall be afflicted with all manner of famine, until he be destroyed from off the face of the earth.

23. And if the man that hath sinned do that which is good in the sight of the LORD his God, and hath kept his commandments and his statutes which he commanded him, and the blessing come upon him, and overtake him; then shall his flesh and his bones be replenished with fatness, and he shall be filled with all manner of plenty, and shall be blessed with all manner of blessing, until he be established in the land of the living, and shall not be afflicted with any manner of famine, neither shall he be afflicted with any manner of sickness

ԱՌ ԱՆ ԱՐԱ Ի ՀԵ. ԵՅՈՒՔ.

ԿՀՀԳԼՒՔ III.

1. ՀԱՌ ԿՅ Ք, ԿՅՈՒՔ, ՍԱԼԼ ՈՅՈ ՍԼ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ ՅԵՔ ՅԱՍԼՈՑ, ԱՐ ՔՀ ՍԱՈՍԵԼ-ՅՈՒՔ, ՀԱՌ ՔՀ ՀՅԼ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ; ՔՅԱՐՈՔՈ, ՍԼ ՅՀՀ ՈՅՈ ՔՀ ՀՅԼ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ, ՔՀ ՔՀ ՍԱՈՍԵԼ-ՅՈՒՔ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ ՔՀ ՅԱՈՔՈ ՒՐԱՌ

ΜΟΝΤΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΒΕΡΤΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ ΜΑ ΜΟΝΤΕ, ΕΑ ΒΔΟ ΒΕΕ ΒΡΟΔΕΒΕ ΝΗΑ ΒΗΑ ΕΜΟΡΑΒΕ, ΝΔΑ ΕΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑ ΜΕ ΩΜΟ, ΡΟ ΒΔΟ ΟΕΝ ΔΜΕ Α ΦΗΦ ΜΕ Α ΜΗΑΒΕ ΜΗΑΒΕ.

6. ΝΗΑ ΒΗ ΟΕΝ ΟΕ ΣΕΕ ΒΡΙΔΕ ΓΕ ΡΑΕΔ ΑΡΑΕ ΡΗΑ ΒΡΑ ΟΔΟΕΝ ΣΕΑ ΜΑΒΕΒΕ, ΕΑ ΟΕΕΣ ΝΑΟ ΒΗΑΒΕ ΓΕ ΡΑΕΔ ΑΡΑΕ ΡΗΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ ΜΑ ΜΟΝΤΕ, ΕΑ ΒΔΟ ΟΕΝ ΔΜΕ Α ΦΗΦ ΜΕ Α ΜΗΑΒΕ ΜΗΑΒΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ, ΡΟ ΒΔΟ ΟΕΝ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ ΜΑ ΜΟΝΤΕ, ΕΑ ΒΔΟ ΟΕΝ ΔΜΕ Α ΦΗΦ ΜΕ Α ΜΗΑΒΕ ΜΗΑΒΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ ΜΑ ΜΟΝΤΕ, ΕΑ ΒΔΟ ΟΕΝ ΔΜΕ Α ΦΗΦ ΜΕ Α ΜΗΑΒΕ ΜΗΑΒΕ.

7. ΑΕ, ΔΕΗ ΓΕ ΡΔΕΔΕ ΔΕΔΕ ΟΕΕΣ ΔΜΕ ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ Α ΓΔΗΓΗΓΕ, ΝΗΑ ΟΜΟ ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ ΜΗΜΗ Α ΦΔΕ ΜΕ ΝΔΡΑΣΟ, ΡΟΔ ΒΔΟ ΒΕΕ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Β ΟΡΗ ΡΗΑΟ ΗΑ ΜΗΜΕ-ΒΗΜΕ, ΡΟΔ ΒΔΟ ΒΕΕ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΝΔΡΑΣΟ ΜΑ ΜΟΝΤΕ, ΕΑ ΒΔΟ ΟΕΝ ΔΜΕ Α ΦΗΦ ΜΕ Α ΜΗΑΒΕ ΜΗΑΒΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΔΕ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΓΔΗΓΗΓΕ, ΡΟΔ ΒΔΟ ΟΕΝ ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ Α ΜΗΜΗΒΗΜΗΜΗ ΜΕ Α ΦΗΦ ΗΑ ΡΗΑΒΟΗΡΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΔΕ ΒΡΑ ΗΔΕΒ ΗΑ, ΕΑ ΒΔΟ ΔΕΕ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΦΗΦΜΕΜΗΜΗ Α ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ ΦΗΜΕ ΒΔΟ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Β ΔΕΕ ΟΜΕΜΗΜΗ Α ΦΗΦ ΗΑ ΡΗΑΒΟΗΡΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΔΕ ΒΡΑ ΗΔΕΒ ΗΑ, ΕΑ ΒΔΟ ΔΕΕ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΦΗΦΜΕΜΗΜΗ Α ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ ΦΗΜΕ ΒΔΟ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Β ΔΕΕ ΟΜΕΜΗΜΗ Α ΦΗΦ ΗΑ ΡΗΑΒΟΗΡΕ. ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΔΕ ΒΡΑ ΗΔΕΒ ΗΑ, ΕΑ ΒΔΟ ΔΕΕ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ, ΝΗΑ ΒΡΙΔΕ ΕΑ ΒΡΑ ΑΒΕ ΦΗΦ ΒΡΑ ΒΡΑ ΕΜΒΕΛΒΕ Α ΦΗΦΜΕΜΗΜΗ Α ΓΔΗΓΗΓΕ, ΡΟΔ ΒΔΟ ΟΕΝ ΩΜΟΜΕΜΗΜΗ Α ΓΔΗΓΗΓΕ

אמר, ראה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי.

10. השמר מפניו ושמע בקולו, אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו ; ואם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר, ואויבתי את אויביך וצרתי את צריך ; כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והשמדתי אותם ; לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם ; ועבדתם את יהוה אלהיכם והברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך ; לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא.

11. ראה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי, וסף! השמר מפניו ושמע בקולו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו ; ואם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר ואויבתי את אויביך וצרתי את צריך ; כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והשמדתי אותם ; לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם ; ועבדתם את יהוה אלהיכם והברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך ; לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא.

12. ראה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי, ואם תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר ואויבתי את אויביך וצרתי את צריך ; כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והשמדתי אותם ; לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם ; ועבדתם את יהוה אלהיכם והברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך ; לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא.

13. ראה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי, וסף! ראה כ

ⲥⲁⲣⲝ ⲛⲁ ⲡⲁⲓ ⲉⲧⲃⲉ. ⲁⲛⲟ ⲁ ⲉⲓⲛⲁⲩ ⲥⲁⲣⲝ ⲙⲛⲟⲩ ⲉⲥ, ⲙⲛⲛⲥⲱⲧⲙ ⲁ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ, ⲁⲉ, ⲟⲉⲛ ⲁ ⲝⲙⲁ ⲙⲉ ⲁ ⲫⲓⲙⲁⲣⲙⲁⲣⲓ ⲣⲉⲁⲩⲁⲓ! ⲛⲁⲟⲩⲱⲛⲉ ⲁⲉ ⲁ ⲟⲉⲛⲁⲓⲙ ⲙⲉ ⲁ ⲟⲩⲱ ⲧⲱⲟⲩ ⲣⲉ ⲣⲉⲁⲩⲁⲓ ⲱⲥ? ⲁⲛⲟ ⲛ ⲛⲁⲓⲥⲱⲧⲙ ⲧⲱⲟ, ⲙⲉⲁⲓ, ⲁⲉ, ⲓⲛ ⲉⲓ ⲁ ⲓⲙⲉ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ, ⲧⲱⲟⲩ ⲣⲙⲙⲥⲓⲣ ⲛⲁⲓⲙⲁⲣⲓⲣ ⲛⲁⲣⲙⲉ ⲟⲛ ⲓⲛⲁⲓⲉ. ⲁ ⲣⲉⲟⲩⲱⲃ ⲙⲉ ⲁ ⲥⲛⲟⲃⲓⲁⲩ ⲙⲉ ⲟⲁⲛ ; ⲧⲱⲟⲩⲉⲓⲣⲟⲩ, ⲓⲛ ⲉⲓ ⲁ ⲟⲟⲥⲁ ⲥⲁⲩⲁⲓⲥ ⲛⲁ ⲁ ⲥⲟⲩ. ⲁⲛⲟ ⲉⲣⲁⲩⲁⲓ ⲉⲁ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ, ⲙⲉⲁⲓ, ⲁⲉ, ⲁⲛⲟ ⲁ ⲟⲟⲥⲁ ⲥⲁⲩⲁⲓⲥ ⲛⲁ ⲁ ⲥⲟⲩ. ⲁⲛⲟ ⲉⲣⲁⲩⲁⲓ ⲉⲁ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ, ⲙⲉⲁⲓ, ⲁⲉ, ⲁⲛⲟ ⲁ ⲟⲟⲥⲁ ⲥⲁⲩⲁⲓⲥ ⲛⲁ ⲁ ⲥⲟⲩ! ⲁⲛⲟ ⲛ ⲙⲁⲟⲩⲁ, ⲁⲛⲟ ⲛ ⲉⲃⲟⲗ ⲙⲛ ⲫⲓⲛⲉ ⲣⲉⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ ⲫⲟⲓⲙ ⲣⲟⲩⲧ ⲛⲁⲣⲙⲉ ⲛ ⲥⲛⲟⲃⲓⲁⲩ ⲙⲉ ⲟⲁⲛ ; ⲁⲛⲟ ⲛ ⲥⲟ ⲟⲁⲛⲁⲩ ⲣⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ ⲙⲛ ⲫⲓⲛⲉ ⲣⲉⲁⲩ ⲙⲛⲁⲓⲟⲩⲁ ⲫⲓⲛⲉ.

17. ⲁⲛⲟ ⲛⲁ ⲉⲥⲱ ⲛⲁ ⲥⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲛ ⲉⲃⲟⲗⲡⲣⲁ ⲛⲁⲣⲁ ⲛ ⲧⲙⲁ ⲙⲉ ⲁⲣⲁⲓⲛ ⲫⲱⲙ ⲉⲧⲣⲉ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ, ⲫⲱⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲁ ⲉⲃⲟⲗⲡⲣⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁ ⲥⲁⲓ ⲙⲛ ⲫⲓⲛⲉ ⲉⲧⲣⲉ ⲛⲁⲓ ⲙⲉ ⲱⲙⲉ ⲙⲁⲣⲁ ⲫⲓⲛⲉ

20. והוא יתן מזכי מן שלש ארצות ה׳ סה והוא זבח תודתו ארצו א מוכי והוא שלישי מעוכבת מעוכבת שם א מלא שם א מיוחד: והוא יתן רגלו; והוא א סלו שבעת שנים שמוכי מוכבים מוכי. והוא א שיניו שם א לסוכת שלוש כי מוכי, שניו, אחת מכל ב א מכשלותיהם שם או אלפים, ושלשמאות, ושנים, והוא שלש, ארצו מכל רגלו שמוכי א שמוכי שלישי שם א לנפ.

21. והוא יתן מזכי מן שלש ארצו א שיניו שם הוא כי, לפי, והוא מכתוב על שמו, והוא מוכי א שם שם א מוכי שם הוא מלאכתו! והוא ה׳ יפלו והוא מכתוב א נשוא שם והוא מלא-כתו; והוא ה׳ מכתוב מלכותיהם שם שלש, אל, שפו יש לו שמי יש אלהי, יה יהוה יש א שלישי שם א שם.

22. והוא יתן מזכי מן שלש ארצו ה׳ מכתוב מלכותיהם שלשתם מלכותיהם שלש יהוה, אחת יהושפט א מלאת; והוא ה׳ מכתוב שמו, והוא שלישי שם שמו, והוא מוכי שלישי אחת א מוכי יהוה יהוה שלש יה שלשה.

23. והוא יתן מזכי מן שלש ארצו ה׳ מכתוב מלכותיהם יהוה שלישי שלש יהוה, מכתוב א שלישי מוכי יהוה והוא מלכותיהם שם שלש יהוה והוא מלכותיהם יש א נשוא; והוא ה׳ מכתוב יהוה שלש שלוש, אל, שפו ארצו ה׳ מה יהוה שם שלישי יהוה ארצו.

24. והוא יתן מזכי מן שלש ארצו ה׳ סה ם יפה שם יהוה מכתובים יש א שכו שם א נשוא שם יהוה; והוא ה׳ סה נשוניות, והוא ה׳ מכתוב יהוה, והוא יהוה שלישי מוכי יהוה והוא מלאכתו; והוא ה׳ סה א יהוה והוא א מכתוב ארצו אב מכתוב; והוא ה׳ סה והוא מכתוב יהוה והוא מכתוב שלש ארצו; והוא ה׳ סה מכתוב יהוה והוא מכתוב שלש שלישי שם א יהוה, ארצו אב שמו מכתוב לא; והוא ה׳ סה מכתוב יהוה והוא מכתוב שלש שלישי שם א יהוה, ארצו אב שמו מכתוב שלש רצו; והוא ה׳ סה מכתוב יהוה בית והוא מכתוב יה א יהוה, מכתוב שם א מוכשכת ארצו.

25. והוא יתן מזכי מן שלש מכתוב ה׳ סה ארצ לשון, ה סה א שכש שם מכתוב, ארצו יש שלש רצו מוכי יש א שכש שם א יהוה; והוא מכתוב ה׳ סה מכתוב יהוה יה מכתוב יהוה, מכ-כתוב שם א מוכי והוא יהוה מכתוב יהוה שם א נשוא. והוא ה׳ סה א יכשע מלא, והוא א יהוה שלישי יהוה מכתוב יהוה שם א יהוה; והוא יה מכתוב יהוה יהוה שלש יהוה שלישי שם ישוע, יהוה מכתוב יהוה יהוה שלש יהוה שלישי שם א יהוה.

26. והוא א מכתוב שלש יהוה כי, אחת, מכתוב א שלישי מכתובים שם א לפי, יה יהוה מכתוב יה מכתוב יהוה יש א שכש. והוא יה ארצ יהוה כי, אך יהוה מכתוב א יהוה שלישי שם א יהוה? מכתוב אב אב יה אב יהוה שלש א שלישי שלישי שם א יה-יהוה; יהוה א שלישי שם יש א שכש שם ארצ שכש יהוה ב מכתוב שם ארצ שכש; יהוה א יה א שם א יהוה שלישי שם א יה שלישי שם א יה-יהוה שלש שם א יהוה? מכתוב אב אב יה אב יהוה שלש א שלישי שלישי שם א יה-יהוה.

27. והוא א מכתוב ארצ יהוה כי, לפי! והוא ה׳ יפלו, והוא מכתוב ליה מכתובים-יהוה שלש שלש יה יהוה מכתובים ; והוא אב מכתוב שמו יהוה, שפו יהוה יהוה א שכש שם א שכש, אם-כתוב שם אב אב יהוה מכתוב יהוה. והוא ה׳, יהוה, מכתוב יה יהוה א מכתוב שם א יהוה שכש יהוה מכתובים יה שלש שלש יהוה מכתובים.

28. והוא יתן מזכי מן שלש, ארצו ה׳ יה א מכתובים שם א יהוה מכתובים יהוה.

and my friends scorn me; but mine eye poureth out tears unto God, that he would maintain the right of a man with God, and of the son of man with his neighbour! For when a few years are come, then I shall go the way whence I shall not return.

29. My breath is corrupt, my days are extinct, the graves are ready for me. Surely there are mockers with me, and mine eye abideth in their provocation. Lay down now, put me in a surety with thee; who is he that will strike hands with me? For their heart thou hast hid from understanding: therefore shalt thou not exalt them. He that speaketh flattery to his friends, even the eyes of his children shall fail. He hath made me also a byword of the people; and aforetime I was as one in whose face they spit. Mine eye also is dim by reason of sorrow, and all my members are as a shadow. Upright men shall be astonied at this, and the innocent shall stir up himself against the hypocrite. The righteous also shall hold on his way, and he that hath clean hands shall be stronger and stronger. But as for you all, do ye return, and come now: for I cannot find one wise man among you. My days are past, my purposes are broken off, even the thoughts of my heart. They change the night into day: the light is short because of darkness. If I wait, the grave is mine house: I have made my bed in the darkness. I have said to corruption, Thou art my father: to the worm, Thou art my mother, and my sister. And where is now my hope? as for my hope, who shall see it? They shall go down to the bars of the pit, when our rest together is in the dust.

33. Then Bildad the Shuhite answered and said, How long will it be ere ye make an end of words? mark, and afterwards we will speak. Wherefore are we counted as beasts, and reputed vile in your sight? He teareth himself in his anger: shall the earth be forsaken for thee? and shall the rock be removed out of his place? Yea, the light of the wicked shall be put out, and the spark of his fire shall not shine. The light shall be dark in his tabernacle, and his candle shall be put out with him. The steps of his strength shall be straitened, and his own counsel shall cast him down. For he is cast into a net by his own feet, and he walketh upon a snare. The gin shall take him by the heel, and the robber shall prevail against him. The snare is laid for him in the ground, and a trap for him in the way. Terrors shall make him afraid on every side, and shall drive him to his feet. His strength shall be hungerbitten, and destruction shall be ready at his side. It shall devour the strength of his skin: even the firstborn of death shall devour his strength. His confidence shall be rooted out of his tabernacle, and it shall bring him to the king of terrors. It shall dwell in his tabernacle, because it is none of his: brimstone shall be scattered upon his habitation. His roots shall be dried up beneath, and above shall his branch be cut off. His remembrance shall perish from the earth, and he shall have no name in the street. He shall be driven from light into darkness, and chased out of the world. He shall neither have son nor nephew among his people, nor any remaining in his dwellings. They that come after shall be astonied at his day, as they that went before were affrighted. Surely such are the dwellings of the wicked, and this is the place of him that knoweth not God.

34. Then Job the Uzite answered and said, How long will ye vex my soul, and break me in pieces with words? these ten times have ye reproached me: ye are not ashamed, that ye make yourselves strange to me. And be it indeed that I have erred, mine error remaineth with myself. If indeed ye will magnify yourselves against me, and plead against me my reproach: know now that God hath overthrown me, and hath compassed me with his net. Behold, I cry out of wrong, but I am not heard: I cry aloud, but there is no judgment. He hath fenced up my way that I cannot pass, and he hath set darkness in my paths. He hath stripped me of my glory, and taken the crown from my head. He hath destroyed me on every side, and I am gone: and mine hope hath he removed like a tree. He hath also kindled his wrath against me, and he counteth me unto him as one of his enemies. His troops come forward together, and cast up their way against me, and encamp round about my tent. He hath put my brethren far from me, and mine acquaintance are verily estranged from me. My kinsfolk have failed, and my familiar friends have forgotten me. They that dwell in mine house, and my maids, count me for a stranger: I am an alien in their sight. I called my servant, and he gave me no answer; I intreated him with my mouth. My breath is strange to my wife, though I intreated for the children's sake of mine own body. Yea, young children despised me; I arose, and they spake against me. All my inward friends abhorred me: and they whom I loved are turned against me. My bone cleaveth to my skin and to my flesh, and I am escaped with the skin of my teeth. Have pity upon me, have pity upon me, O ye my friends; for the hand of God hath touched me. Why do ye persecute me as God, and are not satisfied with my flesh? Oh that my words were now written! oh that they were printed in a book! That they were graven with an iron pen and lead in the rock for ever! For I know that my redeemer liveth, and that he shall stand at the latter day upon the earth: and though after my skin worms destroy this body, yet in my flesh shall I see God: whom I shall see for myself, and mine eyes shall behold, and not another; though my reins be consumed within me. But ye should say, Why persecute we him, seeing the root of the matter is found in me? Be ye afraid of the sword: for wrath bringeth the punishments of the sword, that ye may know there is a judgment.

ואת מזבח הנחשת, ואת מכבר הנחשת אשר לו, את כליו עשה לכיור ואת כנו: ואת קלעי החצר את עמודיו ואת אדניהם, ואת מסך שער החצר, את מיתריו ואת יתדתיו, ואת כל כלי עבדת המשכן לאהל מועד: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן.

35. ואת הארן את בדיו ואת הכפרת ואת פרכת המסך: את השלחן ואת כל כליו ואת לחם הפנים: את המנרה הטהרה ואת נרתיה את הנרות המערכת ואת כל כליה ואת שמן המאור: ואת מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח האהל: את מזבח הנחשת ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניהם ואת מסך לשער החצר את מיתריו ואת כל כלי עבדת המשכן לאהל מועד: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן.

36. ואת הזכר הוא אשר יעשה את שלמיו את משה ישראל קרבנו; ואת זבח שלמי הקרבן אשר הקריב ליהוה שבעים פרים אילים ששים כבשים בני שנתם ששים חגים ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחח ליהוה.

37. ואת הזכר הוא אשר יעשה ביום השמיני בהקריבו את קרבנו ליהוה ואת כל מנחתם ואת כל נסכיהם; ואת יעשה את שעיר עזים אחד לחטאת ואת שני האילים ואת חמשה כבשים בני שנה תמימים; ואת יעשה את מנחתם ואת נסכיהם ואת חלבי השלמים; ואת יעשה את שעיר העזים אשר נעשה לחטאת ואת כל נסכיהם ואת כל חלבי השלמים; ואת יעשה את כל הקרבנות ביום השמיני

41. And he said unto Joseph, See, I have set thee over all the land of Egypt. And Pharaoh took off his ring from his hand, and put it upon Joseph's hand, and arrayed him in vestures of fine linen, and put a gold chain about his neck; And he made him to ride in the second chariot which he had; and they cried before him, Bow the knee: and he made him ruler over all the land of Egypt. And Pharaoh said unto Joseph, I am Pharaoh, and without thee shall no man lift up his hand or foot in all the land of Egypt. And Pharaoh called Joseph's name Zaphnath-paaneah; and he gave him to wife Asenath the daughter of Poti-pherah priest of On. And Joseph went out over all the land of Egypt. And the seven plenteous years, which the land of Egypt had, ended. And the seven years of dearth began to come, according as Joseph had said: and the dearth was in all lands; but in all the land of Egypt there was bread. And when all the land of Egypt was famished, the people cried to Pharaoh for bread: and Pharaoh said unto all the Egyptians, Go unto Joseph; what he saith to you, do. And the famine was over all the face of the earth: and Joseph opened all the storehouses, and sold unto the Egyptians; and the famine waxed sore in the land of Egypt. And all countries came into Egypt to Joseph for to buy corn; because that the famine was so sore in all lands.

41. וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף רְאֵה נְתַתִּיךָ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיָּסַר פַּרְעֹה אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ עַל יַד יוֹסֵף וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ בִּגְדֵי שֵׁשׁ וַיָּשֶׂם רְבִדַ הַזָּהָב עַל צַוָּארוֹ׃ וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בְּמִרְכֶּבֶת הַמִּשְׁנֶה אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקְרְאוּ לְפָנָיו אַבְרֵךְ וְנָתוֹן אֹתוֹ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף אֲנִי פַרְעֹה וּבִלְעָדֶיךָ לֹא־יָרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ וְאֶת־רַגְלוֹ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה שֵׁם יוֹסֵף צָפְנַת פַּעְנֵחַ וַיִּתֶּן־לוֹ אֶת־אָסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אֹן לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא יוֹסֵף עַל־כָּל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְיוֹסֵף בֶּן־שְׁלֹשִׁים שָׁנָה בְּעָמְדוֹ לִפְנֵי פַרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וַיֵּצֵא יוֹסֵף מֵעִם פְּנֵי פַרְעֹה וַיַּעֲבֹר בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַתַּעַשׂ הָאָרֶץ בִּשְׁנֵי הַשָּׂבָע לְקֹמָצִים׃ וַיִּקְבֹּץ אֶת־כָּל־אֹכֶל שֶׁבַע הַשָּׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּתֵּן אֹכֶל בֶּעָרִים אֹכֶל שְׂדֵה הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ׃ וַיִּצְבֹּר יוֹסֵף בָּר כַּחוֹל הַיָּם הַרְבֵּה מְאֹד עַד כִּי־חָדַל לִסְפֹּר כִּי אֵין מִסְפָּר׃ וּלְיוֹסֵף יֻלַּד שְׁנֵי בָנִים בְּטֶרֶם תָּבוֹא שְׁנַת הָרָעָב אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ אָסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אֹן׃ וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת־שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה כִּי נַשַּׁנִי אֱלֹהִים אֶת־כָּל־עֲמָלִי וְאֵת כָּל־בֵּית אָבִי׃ וְאֶת־שֵׁם הַשֵּׁנִי קָרָא אֶפְרָיִם כִּי הִפְרַנִי אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עָנְיִי׃ וַתִּכְלֶינָה שֶׁבַע שְׁנֵי הַשָּׂבָע אֲשֶׁר הָיָה בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַתָּחֵלְנָה שֶׁבַע שְׁנֵי הָרָעָב לָבוֹא כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיְהִי רָעָב בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם הָיָה לָחֶם׃ וַתִּרְעַב כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְעַק הָעָם אֶל־פַּרְעֹה לָלָחֶם וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה לְכָל־מִצְרַיִם לְכוּ אֶל־יוֹסֵף אֲשֶׁר יֹאמַר לָכֶם תַּעֲשׂוּ׃ וְהָרָעָב הָיָה עַל כָּל־פְּנֵי הָאָרֶץ וַיִּפְתַּח יוֹסֵף אֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּהֶם וַיִּשְׁבֹּר לְמִצְרַיִם וַיֶּחֱזַק הָרָעָב בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְכָל־הָאֲרָצוֹת בָּאוּ מִצְרַיְמָה לִשְׁבֹּר אֶל־יוֹסֵף כִּי־חָזַק הָרָעָב בְּכָל־הָאָרֶץ׃

ישראל, והם ששת אלפים ושבע מאות; ובעולם, שכן לוים לא פקד בתוכם, וה אמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר: שאו את ראש כל עדת בני קהת בתוך בני לוי, למשפחתם לבית אבתם: והם מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה, כל הבא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד: זאת עבדת בני קהת באהל מועד, קדש הקדשים: ובא אהרן ובניו בנסע המחנה, והורידו את פרכת המסך, וכסו בה את ארון העדת: ונתנו עליו כסוי עור תחש, ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה, ושמו בדיו: ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת, והקטירו עליו את הקערות ואת הכפות ואת המנקיות ואת קשות הנסך, ולחם התמיד עליו יהיה: ופרשו עליהם בגד תולעת שני, וכסו אותו במכסה עור תחש, ושמו בדיו: ולקחו בגד תכלת, וכסו את מנורת המאור ואת נרתיקיה ואת מלקחיה ואת מחתתיה ואת כל כלי שמנה אשר ישרתו לה בהם: ונתנו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש, על בגד תכלת, וכסו אותם במכסה עור תחש, ושמו על המוט: ועל מזבח הזהב יפרשו בגד תכלת, וכסו אותו במכסה עור תחש, ושמו בדיו: ולקחו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בקדש, ונתנו בבגד תכלת, וכסו במכסה עור תחש, ושמו על המוט: ודשנו את המזבח, והפשיטו עליו בגד ארגמן: וכסו את כל כליו אשר ישרתו עליו בהם, את המחתות את המזלגות ואת היעים ואת המזרקות כל כלי המזבח, ופרשו עליו כסוי עור תחש, ושמו בדיו: וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש ואת כל כלי הקדש בנסע המחנה, ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת, ולא יגעו אל הקדש ומתו, אלה משא בני קהת באהל מועד, פקדת אלעזר בן אהרן הכהן, שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה, פקדת כל העבדה וכל אשר בו בקדש ובכליו: ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלוים: וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו בגשתם את קדש הקדשים, אהרן ובניו יבאו והשימו אתם איש איש על עבדתו ועל משאו: ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו.

42. והם יהיו נשא לכם מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: והיו נשאיהם לשבעת ימי המלואים, ויקם את החצר סביב ואת פתח שער החצר ואת יתדת המשכן ואת יתדת החצר סביב ואת מיתריהם: ואת כלי שרתם אשר יעשו להם ועבדו, ומספר משאם לכל עבדתם ולכל משאם, ופקדתם בשמות את כל כלי משמרת משאם: זאת עבדת משפחת בני הגרשי לעבד ולמשא: ונשא את יריעות המשכן ואת אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מלמעלה ואת מסך פתח אהל מועד: ואת קלעי החצר ואת מסך פתח שער החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריהם ואת כל כלי עבדתם ואת כל אשר יעשה להם ועבדו: על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשי לכל משאם ולכל עבדתם, ופקדתם בשמרת את כל משאם: זאת עבדת משפחת בני הגרשי באהל מועד, ואיתמר בן אהרן הכהן פקדת: בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקדם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד: וזה משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד, קרשי המשכן ובריחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו לכל עבדתו, ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל עבדתם, ובשמות תפקדו את כלי משמרת משאם: זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן: ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים ושבע מאות וחמשים: אלה פקדי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה' ביד משה: פקדי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ועשרים: אלה פקדי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה': פקדי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: אלה פקדי משפחת בני מררי אשר פקדו משה ואהרן על פי ה' ביד משה: כל הפקדים אשר פקדו משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: ויהיו פקדיהם לשמותם שמנת אלפים וחמש מאות ושמונים: על פי ה' פקד ביד משה איש איש על עבדתו ועל משאו ויפקדיו אשר צוה ה' את משה:

43. והם יהיו נשא לכם מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: וזה משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד, קרשי המשכן ובריחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו לכל עבדתו, ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל עבדתם, ובשמות תפקדו את כלי משמרת משאם: זאת עבדת משפחת בני הגרשי לעבד ולמשא: ונשא את יריעות המשכן ואת אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר עליו מלמעלה ואת מסך פתח אהל מועד: ואת קלעי החצר ואת מסך פתח שער החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריהם ואת כל כלי עבדתם ואת כל אשר יעשה להם ועבדו: על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשי לכל משאם ולכל עבדתם, ופקדתם בשמרת את כל משאם: זאת עבדת משפחת בני הגרשי באהל מועד, ואיתמר בן אהרן הכהן פקדת: בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקדם, מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד: וזה משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד, קרשי המשכן ובריחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו לכל עבדתו, ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל עבדתם, ובשמות תפקדו את כלי משמרת משאם: זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן: ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים ושבע מאות וחמשים: אלה פקדי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה' ביד משה: פקדי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ועשרים: אלה פקדי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה': פקדי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: אלה פקדי משפחת בני מררי אשר פקדו משה ואהרן על פי ה' ביד משה: כל הפקדים אשר פקדו משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: ויהיו פקדיהם לשמותם שמנת אלפים וחמש מאות ושמונים: על פי ה' פקד ביד משה איש איש על עבדתו ועל משאו ויפקדיו אשר צוה ה' את משה:

44. והם יהיו נשא לכם מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: וזה משמרת משאם לכל עבדתם באהל מועד, קרשי המשכן ובריחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו לכל עבדתו, ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל עבדתם, ובשמות תפקדו את כלי משמרת משאם: זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן: ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים ושבע מאות וחמשים: אלה פקדי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה' ביד משה: פקדי בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ועשרים: אלה פקדי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי ה': פקדי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת אהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: אלה פקדי משפחת בני מררי אשר פקדו משה ואהרן על פי ה' ביד משה: כל הפקדים אשר פקדו משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבד עבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: ויהיו פקדיהם לשמותם שמנת אלפים וחמש מאות ושמונים: על פי ה' פקד ביד משה איש איש על עבדתו ועל משאו ויפקדיו אשר צוה ה' את משה:

אשׁר יד יהוה בו ויתן את־עמלק ואת־כל־עמו לפי־חרב׃

45. ויהי ביום ההוא ויבא שאול את־הקינים וילכד את־עמלק׃ ויאסף שאול את־כל־העם וימנם בטלאים מאתים אלף רגלי ועשרת אלפי איש את־איש יהודה׃ ויך שאול את־עמלק מחוילה בואך שור אשׁר על־פני מצרים׃ ויתפש את־אגג מלך־עמלק חי וכל־העם החרים לפי־חרב׃ וימלט שאול והעם על־אגג ועל־מיטב הצאן והבקר והמשנים והכרים וכל־הטוב ולא אבו להחרימם וכל־המלאכה נמרצה ונשא החרימו׃ ויהי דבר־יהוה אל־שמואל לאמר׃ נחמתי כי־המלכתי את־שאול למלך כי־שב מאחרי את־דברי ולא הקים׃ ויחר לשמואל ויזעק אל־יהוה כל־הלילה׃ וישכם שמואל לקראת שאול בבקר ויגד לשמואל לאמר בא־שאול הכרמלה והנה מציב לו יד ויסב ויעבר וירד הגלגלה׃ ויבא שמואל אל־שאול ויאמר לו שאול ברוך־אתה ליהוה הקימתי את־דבר יהוה׃ ויאמר שמואל ומה־קול־הצאן הזה באזני ובקול הבקר אשׁר אנכי שמע׃ ויאמר שאול מעמלקים הביאום כי־חמל העם על־מיטב הצאן והבקר למען זבח ליהוה אלהיך ואת־היתר החרמנו׃ ויאמר שמואל אל־שאול הרף ואגידה לי את אשׁר דבר יהוה אלי הלילה ויאמר לו דבר׃ ויאמר שמואל הלוא אם־קטן אתה בעיניך לראש שבטי ישראל וימשחך יהוה למלך על־ישראל׃ וישלחך יהוה בדרך וגו׳ ויאמר שמואל מה־קול הצאן הזה באזני ומה־קול הבקר אשׁר אנכי שמע׃ ויאמר שאול אל־שמואל כי שמעתי בקול יהוה וגו׳ ואלך בדרך אשׁר שלחני יהוה ואבא את־אגג מלך־עמלק והחרמתי את־עמלק׃ ויקח העם מן־השלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך בגלגל׃ ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות וזבחים כבשמע בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים׃ כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפגיע יען מאסת את־דבר יהוה וימאסך מנגיד׃ ויאמר שאול אל־שמואל חטאתי כי־עברתי את־פי יהוה ואת־דבריך יראתי את־העם ואשמע בקולם׃ ועתה שא נא את־חטאתי ושוב עמי ואשתחוה ליהוה׃ ויאמר שמואל אל־שאול לא אשוב עמך כי מאסת את־דבר יהוה וימאסך יהוה מהיות מלך על־ישראל׃ ויסב שמואל ללכת ויחזק בכנף מעילו ויקרע׃ ויאמר אליו שמואל קרע יהוה את־ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה לרעך הטוב ממך׃ וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם׃ ויאמר חטאתי עתה כבד־נא אתי נגד זקני עמי ונגד ישראל ושוב עמי ואשתחוה ליהוה אלהיך׃ וישב שמואל אחרי שאול ויתחו שאול ליהוה׃ ויאמר שמואל הגישו אלי את־אגג מלך־עמלק ויבא אליו אגג מעדנת ויאמר אגג אך סר מר־המות׃ ויאמר שמואל כאשר שכלה נשים חרבך כן־תשכל מנשים אמך ויפלח שמואל את־אגג לפני יהוה בגלגל׃ וילך שמואל הרמתה ושאול עלה ביתה גבעת שאול׃ ולא־יסף שמואל לראות את־שאול עד־יום מותו כי התאבל שמואל על־שאול ויהוה נחם להמליך את־שאול על־ישראל׃

ויאמר יי אליו עוד הבא נא ידך בחיקך, ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה חזרה כבשרו; והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון, והאמינו לקול האות האחרון. והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקולך, ולקחת ממימי היאר ושפכת היבשה, והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה. ויאמר משה אל יי בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי. ויאמר יי אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יי. ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר. ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח. ויחר אף יי במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו. ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון. ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים. ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות.

52. והוא ילך וכאן הוא שלח נא ויחרון שלמה ויאמר יי, שובה, לכה! והוא ג׳ נקודות והוא שפירש ג׳ פעמים, והוא לפי שמה שלשה ענינים: והוא ויחרון ושלמה ויאמר יי, שובה, לכה! שלשה לא נתנו והוא רמז לג׳ אבות; והוא ויחרון שש אותיות כנגד ששה ימי בראשית, והוא לפי שמה שלשה ענינים: והוא שלח ויחרון

ον. And he is, therefore, to be punished with the greatest severity of all those who violate the laws of nature, because he violates the laws of nature in that very point in which they are most beneficial to mankind, and in which they are most easily observed, because every man is conscious to himself when he does violence to his neighbour, and when he does not.

2. And it is for this reason that the violation of the laws of nature is punished with greater severity than the violation of the laws of men, because men cannot see the violation of the laws of nature, and therefore cannot punish it; but the violation of the laws of men is seen by men, and therefore can be punished by them. And it is for this reason that the violation of the laws of nature is punished with greater severity than the violation of the laws of men, because the violation of the laws of nature is more frequently committed with impunity than the violation of the laws of men, and therefore requires a greater severity of punishment to prevent it. Upon this principle, the punishment of the violation of the laws of nature is to be proportioned to the number of the violations of them which are committed with impunity, and to the number of the violations of them which are punished. Upon this principle, if a man violates the laws of nature in a point in which they are beneficial to mankind, and in which they are easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is punished, he is to be punished with the greatest severity of all those who violate the laws of nature in that point in which they are most beneficial to mankind, and in which they are most easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is punished. But if a man violates the laws of nature in a point in which they are beneficial to mankind, and in which they are easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is not punished, he is to be punished with a greater severity than he who violates the laws of nature in that point in which they are most beneficial to mankind, and in which they are most easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is punished, in proportion to the number of the violations of them which are committed with impunity. And if a man violates the laws of nature in a point in which they are beneficial to mankind, and in which they are easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is not punished, and in which the violations of them are frequently committed with impunity, he is to be punished with a greater severity than he who violates the laws of nature in that point in which they are most beneficial to mankind, and in which they are most easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is punished, and in which the violations of them are frequently committed with impunity, in proportion to the number of the violations of them which are punished.

3. But it may be said, that a man is not to be punished for violating the laws of nature, because he is not to be punished for violating the laws of men, unless he violates them in such a manner as that he is seen by men to violate them. To which I answer, that a man is to be punished for violating the laws of nature, because he is seen by God to violate them. But it may be said, that a man is not to be punished for violating the laws of nature, because he is not to be punished for violating the laws of men, unless he is seen by men to violate them. To which I answer, that a man is to be punished for violating the laws of nature, because he is seen by God to violate them. But it may be said, that a man is not to be punished for violating the laws of nature, because he is not to be punished for violating the laws of men, unless he is seen by men to violate them, and unless he is seen by men to violate them in such a manner as that he is seen by men to violate them with a bad intention. To which I answer, that a man is to be punished for violating the laws of nature, because he is seen by God to violate them with a bad intention. But it may be said, that a man is not to be punished for violating the laws of nature, because he is not to be punished for violating the laws of men, unless he is seen by men to violate them, and unless he is seen by men to violate them in such a manner as that he is seen by men to violate them with a bad intention, and unless he is seen by men to violate them with a bad intention in such a point as that he is seen by men to violate them with a bad intention in a point in which they are beneficial to mankind, and in which they are easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is not punished. To which I answer, that a man is to be punished for violating the laws of nature, because he is seen by God to violate them with a bad intention in such a point as that he is seen by God to violate them with a bad intention in a point in which they are beneficial to mankind, and in which they are easily observed, and in which he is conscious to himself that he violates them, and in which he is not punished.

בעליהם יש לו שלמות בשכר; שאינו מרשיעתן כי לטובה נזכר הוא בה בעדות. בשכר, שאין, יש, עד שם בסוף הגמ' וכן כ ומשמעותה שם כ' ראב"ד ז' מלוה.

4. ראוי יש נוסח הוא שכתב כאן ל, קופץ, שהרי סיכה כאן מיותר ומיושמיענו שכך נוהגין; אלא, ל שכתב סיכה כאן ומיושמיענו ל שכתבו סיכה כאן מיותר שם ל' פ"ק, יש כ שלשה שכך; ראוי ל בוא שכתב סיכה כאן ל שכתבו מיותר שם ל' פ"ק, אי שם כ

ye do err, and bring back one who has turned away from the truth,
let him know that he who brings back a sinner from the error of his
way shall save his soul from death, and shall cover a multitude of
sins.

CHAPTER V.

1. Come now, ye rich men, weep and howl for your miseries that
are coming upon you.

2. Your riches are corrupted, and your garments are moth-eaten;
your gold and your silver are rusted, and their rust shall be a testi-
mony against you, and shall eat your flesh like fire. Ye have laid
up treasure for yourselves in the last days.

3. Behold, the hire of the labourers who have reaped your fields,
which is kept back by you, cries out; and the complaints of those
who have reaped have entered into the ears of the Lord of Hosts.
Ye have lived upon the earth in pleasure, and have been wanton;
ye have nourished your hearts as in a day of slaughter.

4. Ye have condemned, ye have killed the just one; he does not
resist you.

5. Be patient, therefore, brethren, until the coming of the Lord.
Behold the husbandman waits for the precious fruit of the earth,
and is patient for it, until he receive the early and the latter rain.

ואשה ושלח אותם; ואם אדוניו ירצע את אזנו במרצע ועבדו לעלם ואף לשפחתו תעשה כן.

6. והוא יגיד לו ואם לו יגלח את ראשו ואם את זקנו, והוא יגלח את ראשו ואת זקנו ונתן בראשו ובזקנו. והוא יגיד לו ואם לו יגלח את ראש אחיו או את זקן אחיו והוא יגלח את ראשו ואת זקנו ונתן בראשו ובזקנו,

12. And if any one sell his house, that is in a walled city, then he may redeem it within a full year after the sale of it; within a full year may he redeem it. But if it be not redeemed within the space of a full year, then the house that is in the walled city shall pass to the purchaser throughout his generations: it shall not go out in the jubilee. But houses of villages, which have no wall round about them, shall be reckoned as the fields of the country: they may be redeemed, and they go out in the jubilee.

13. And if any one sell to the Levites, the houses of the cities of their possession, then the redemption of the houses of the cities of their possession may be always with the Levites. And if any one buy of the Levites, then the house that was sold, and the city of its possession, shall go out in the jubilee: for the houses of the cities of the Levites are their possession among the children of Israel. But the fields of the suburbs of their cities may not be sold; for it is their perpetual possession.

14. And if any one of the children of Israel become poor, and sell some of his possession, then shall his nearest kinsman come, and redeem that which his brother sold: and if he have no kinsman to redeem it for him, but himself become able to redeem it, then he shall reckon the years of the sale thereof, and restore the overplus to the man to whom he sold it, that he may return to his possession. But if he be not able to restore it to him, then that which he sold shall remain in the hand of him that bought it until the year of jubilee: and in the jubilee it shall go out, and he shall return to his possession.

15. And if any one sell to the Levites a house of habitation, and the city of its possession be in it, then shall the redemption of it be always with the Levites, even the redemption that is with them in the cities of their possession; and if any one of the Levites redeem it, then the house that was sold, and the city of its possession, shall go out in the jubilee: for the houses of the cities of the Levites are their possession among the children of Israel. But the fields of the suburbs of their cities may not be sold; for it is their perpetual possession.

16. And if any one sell to the Levites a house that is not in a city, but in the open country, then he may redeem it always: and if he do not redeem it, then that which he sold shall go out in the jubilee, and he shall return to his possession; for the houses of the villages are reckoned as the fields of the country: they may be redeemed, and they go out in the jubilee.

17. And if any one sell to the Levites any of the fields that is in the open country; then shall the redemption of it be always with the Levites, even the redemption that is with them in the cities of their possession.

ואם לאו תהיה נקיה ונזרעה זרע׃ והאיש הזה יהיה נקי מעון זה ואשה ההוא תשא את עונה׃ ואת תורת הקנאת אשר תשטה אשתו תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה הכהן לה את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃

18. והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא והכהן יהיה בידו מי המרים המאררים׃ והשביע הכהן אתה והאמר אליה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקית היי מי המרים המאררים האלה׃ והשבעת הכהן את האשה באלה השבועה ואמר הכהן לאשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירכך נפלת ובטנך צבה׃ ובאו המים המאררים האלה במעיך לצבות בטן ולנפל ירך והאשה אמרה אמן אמן׃

19. והשביע הכהן את האשה ואמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקית היי מי המרים המאררים האלה׃ ואם שכב איש אתך ואם טמאת תחת אישך ואם נבעלת איש זולתך׃ והשביע הכהן את האשה בשבעת האלה ואמר הכהן לאשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירכך נפלת ובטנך צבה׃

20. והאשה הזאת תשא את עונה׃ והקריב הכהן את האשה והעמיד לפני יהוה׃ ונתן הכהן מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה על קרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים׃ והעמיד הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא ובכף הכהן יהיו מי המרים המאררים׃ והשביע אתה הכהן והאמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקית היי מי המרים המאררים האלה׃ ואם שכב איש אתך ואם טמאת תחת אישך ואם נבעלת איש זולתך׃ והשביע הכהן את האשה בשבעת האלה ואמר הכהן לאשה יתן יהוה אתך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את ירכך נפלת ובטנך צבה׃ ובאו המים המאררים האלה במעיך לצבות בטן ולנפל ירך והאשה אמרה אמן אמן׃ וכתב את האלת האלה הכהן בספר וימחה אל מי המרים׃ והשקה את האשה את מי המרים המאררים ובאו בה המים המאררים לתרעלה׃ ולקח הכהן את מנחת הקנאת מיד האשה והניף את המנחה לפני יהוה והקריב אתה אל המזבח׃ וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה ואחר ישקה את האשה את המים׃ והשקה אתה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאררים לתרעלה וצבתה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה לאלה בקרב עמה׃ ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא ונקתה ונזרעה זרע׃

21. זאת תורת הקנאת אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה׃ או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת׃ ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה׃ ויאמר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר ליהוה׃ מיין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל׃ כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל׃ כל ימי נדר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימם אשר יזיר ליהוה קדש יהיה גדל פרע שער ראשו׃ כל ימי הזירו ליהוה על נפש מת לא יבא׃ לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על ראשו׃ כל ימי נזרו קדש הוא ליהוה׃ וכי ימת מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו׃ ושמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד׃ ועשה הכהן אחד לחטאת והאחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא׃ והזיר ליהוה את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו׃ וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יובא אתו אל פתח אהל מועד׃ והקריב את קרבנו ליהוה כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה בת שנתה אחת לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים׃ וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם׃ והקריב הכהן לפני יהוה ועשה את חטאתו ואת עלתו׃ ואת האיל יעשה זבח שלמים ליהוה על סל המצות והקריב הכהן את מנחתו ואת נסכו׃ ופתח הנזיר את פתח אהל מועד את ראש נזרו ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים׃ ולקח הכהן את הזרע המבשל ואחת חלת מצה מן הסל ואחת רקיק מצה ונתן על כפי הנזיר אחר גלחו את נזרו׃ והניף אתם הכהן תנופה לפני יהוה קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין׃ זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על נזרו מלבד אשר תשיג ידו ככל אשר ידר ועשה על תורת נזרו׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמר להם׃ יברכך יהוה וישמרך׃ יאר יהוה פניו אליך ויחנך׃ ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום׃ ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם׃ ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים׃ ויביאו את קרבנם לפני יהוה שש עגלת צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים הנשיאים ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן׃ ויאמר יהוה אל משה לאמר׃ קח מאתם ויהיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו׃ ויקח משה את העגלת ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים׃ את שתי העגלת ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם׃ ואת ארבע העגלת ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן׃ ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו׃ ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח׃ ויאמר יהוה אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את חנכת המזבח׃ ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה׃ והקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן נחשון בן עמינדב׃ ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר׃ הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן נתנאל בן צוער׃ ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אליאב בן חלון׃ ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אלישור בן שדיאור׃ ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן שלומיאל בן צורישדי׃ ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אליסף בן דעואל׃ ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אלישמע בן עמיהוד׃ ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן גמליאל בן פדהצור׃ ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעוני׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אבידן בן גדעוני׃ ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אחיעזר בן עמישדי׃ ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן פגעיאל בן עכרן׃ ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן׃ קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר בן בקר אחד איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זאת קרבן אחירע בן עינן׃ זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כפות זהב שתים עשרה קערת כסף שתים עשרה מזרקת כסף שתים עשרה כפות זהב׃ שלשים ומאה משקלה הקערת האחת כסף ושבעים השקל המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע מאות בשקל הקדש׃ כף זהב עשרה מלאה קטרת׃ שנים עשר פר בן בקר האיל שנים עשר כבש בן שנתו שנים עשר ומנחתם׃ שעיר עזים שנים עשר לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו׃ ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו׃ ויאמר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנרה יאירו שבעת הנרת׃ ויעש כן אהרן אל מול פני המנרה העלה נרתיה כאשר צוה יהוה את משה׃ וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היתה כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה את המנרה׃ ויקח את הלוים מתוך בני ישראל וטהרת אתם׃ וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וכבסו בגדיהם והתטהרו׃ ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת׃ והקרבת את הלוים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל׃ והקרבת את הלוים לפני יהוה וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלוים׃ והניף אהרן את הלוים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה׃ והלוים יסמכו את ידיהם על ראשי הפרים ואתה תעש את האחד חטאת ואת האחד עלה ליהוה לכפר על הלוים׃ והעמדת את הלוים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליהוה׃ והבדלת את הלוים מתוך בני ישראל והיו לי הלוים׃ ואחרי כן באו הלוים לעבד את אהל מועד וטהרתם והנפת אתם תנופה׃ כי נתנים נתנים הם לי מתוך בני ישראל תחת פטר כל רחם בכור כל בני ישראל לקחתי אתם לי׃ כי לי כל בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לי׃ ואקח את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל׃ ואתנה את הלוים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש׃ ויעש משה ואהרן וכל עדת בני ישראל ללוים ככל אשר צוה יהוה את משה ללוים כן עשו להם בני ישראל׃ ויתחטאו הלוים ויכבסו בגדיהם ויניף אהרן אתם תנופה לפני יהוה ויכפר עליהם אהרן לטהרם׃ ואחרי כן באו הלוים לעבד את עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה את משה על הלוים כן עשו להם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ זאת אשר ללוים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבדת אהל מועד׃ ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד׃ ושרת את אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יעבד כן תעשה ללוים במשמרתם׃ וידבר יהוה אל משה במדבר סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר׃ ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו׃ בארבעה עשר יום בחדש הזה בין הערבים במועדו ככל חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו׃ וידבר משה אל בני ישראל לעשות הפסח׃ ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל׃ ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא׃ ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן יהוה במועדו בתוך בני ישראל׃ ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה יהוה לכם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה׃ בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על מצות ומרורים יאכלהו׃ לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח יעשו אתו׃ ואשר הוא טהור ובדרך לא היה ומחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במועדו חטאו האיש ההוא ישא׃ וכי יגור אתכם גר ועשה פסח ליהוה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ׃ וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדת ולערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר׃ כן יהיה תמיד הענן יכסנו ומראה אש לילה׃ ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן שם הענן שם חנו בני ישראל׃ על פי יהוה יסעו בני ישראל ועל פי יהוה יחנו כל ימי אשר ישכן הענן על המשכן יחנו׃ וכי יארך הענן על המשכן ימים רבים ושמרו בני ישראל את משמרת יהוה ולא יסעו׃ ויהי יש הענן ימים על המשכן על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו׃ ויהי יש הענן מערב עד בקר והעלה הענן בבקר ונסעו או יומם ולילה והעלה הענן ונסעו׃ או חדשים או ימים בהארך הענן על המשכן לשכן עליו על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו׃ ויהי בנסע הארן ויאמר משה קומה יהוה ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך׃ בנחה ישב רבבות אלפי ישראל׃ ויסעו מהר יהוה דרך שלשת ימים וארון ברית יהוה נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה׃ וענן יהוה עליהם יומם בנסעם מן המחנה׃ ויהי בנסע הארן ויאמר משה קומה יהוה ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך׃ בנחה ישב רבבות אלפי ישראל׃ ויהי העם כמתאננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה׃ ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל יהוה ותשקע האש׃ ויקרא שם המקום ההוא תבערה כי בערה בם אש יהוה׃ והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר׃ זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת החצירים ואת הבצלים ואת השומים׃ ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו׃ והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח׃ שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דקו במדכה ובשלו אתו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן׃ וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו׃ וישמע משה את העם בכה למשפחתיו איש פתח אהלו ויחר אף יהוה מאד ובעיני משה רע׃ ויאמר משה אל יהוה למה הרעות לעבדך ולמה לא מצאתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי׃ האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את היונק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו׃ מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה׃ לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני׃ ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי׃ ויאמר יהוה אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל אהל מועד והתיצבו שם עמך׃ וירדתי ודברתי שם עמך ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא תשא אתה לבדך׃ ואל העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב היה לנו במצרים ויתן יהוה לכם בשר ואכלתם׃ לא יום אחד תאכלון ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום׃ עד חדש ימים עד אשר יצא מאפיכם והיה לכם לזרא יען כי מאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים׃ ויאמר משה ששים אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים׃ הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם ומצא להם׃ ויצא משה וידבר אל העם את דברי יהוה ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבות האהל׃ וירד יהוה בענן וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו׃ ויתרו שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה׃ וירץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה׃ ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה כלאם׃ ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יהוה נביאים כי יתן יהוה את רוחו עליהם׃ ויאסף משה אל המחנה הוא וזקני ישראל׃ ורוח נסע מאת יהוה ויגז שלוים מן הים ויטש על המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמתים על פני הארץ׃ ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת ויאספו את השלוים השחט מי שחט אסף עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות המחנה׃ הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת והאף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מכה רבה מאד׃ ויקרא שם המקום ההוא קברות התאוה כי שם קברו את העם המתאוים׃ ומקברות התאוה נסעו העם חצרות ויהיו בחצרות׃ ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח׃ ויאמרו הרק אך במשה דבר יהוה הלא גם בנו דבר ושמע יהוה׃ והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה׃ ויאמר יהוה פתאם אל משה ואל אהרן ואל מרים צאו שלשתכם אל אהל מועד ויצאו שלשתם׃ וירד יהוה בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם׃ ויאמר שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם יהוה במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו׃ לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא׃ פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת יהוה יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה׃ ויחר אף יהוה בם וילך׃ והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת כשלג ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת׃ ויאמר אהרן אל משה בי אדני אל נא תשת עלינו חטאת אשר נואלנו ואשר חטאנו׃ אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו׃ ויצעק משה אל יהוה לאמר אל נא רפא נא לה׃ ויאמר יהוה אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף׃ ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים׃ ואחרי כן נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל נשיא בהם׃ וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי יהוה כלם אנשים ראשי בני ישראל הם׃ ואלה שמותם למטה ראובן שמוע בן זכור׃ למטה שמעון שפט בן חורי׃ למטה יהודה כלב בן יפנה׃ למטה יששכר יגאל בן יוסף׃ למטה אפרים הושע בן נון׃ למטה בנימן פלטי בן רפו׃ למטה זבולן גדיאל בן סודי׃ למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי׃ למטה דן עמיאל בן גמלי׃ למטה אשר סתור בן מיכאל׃ למטה נפתלי נחבי בן ופסי׃ למטה גד גאואל בן מכי׃ אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ ויקרא משה להושע בן נון יהושע׃ וישלח אתם משה לתור את ארץ כנען ויאמר אלהם עלו זה בנגב ועליתם את ההר׃ וראיתם את הארץ מה הוא והעם היושב עליה החזק הרפה המעט הוא אם רב׃ ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה היא אם רעה ומה הערים אשר הוא יושב בהן הבמחנים אם במבצרים׃ ומה האדמה השמנה היא אם רזה היש בה עץ אם אין ואתם התחזקו ולקחתם מפרי הארץ והימים ימי בכורי ענבים׃ ויעלו ויתרו את הארץ ממדבר צן עד רחב לבוא חמת׃ ויעלו בנגב ויבא עד חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק וחברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצרים׃ ויבאו עד נחל אשכול וכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים מן הרמנים ומן התאנים׃ למקום ההוא קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר כרתו משם בני ישראל׃ וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום׃ וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן ואל כל עדת בני ישראל אל מדבר פארן קדשה וישיבו אתם דבר ואת כל העדה ויראום את פרי הארץ׃ ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה׃ אפס כי עז העם היושב בארץ והערים בצרות גדלת מאד וגם ילדי הענק ראינו שם׃ עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמרי יושב בהר והכנעני יושב על הים ועל יד הירדן׃ ויהס כלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה׃ והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו׃ ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה היא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות׃ ושם ראינו את הנפלים בני ענק מן הנפלים ונהי בעיני עצמנו כחגבים וכן היינו בעיניהם׃ וישא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא׃ וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו אלהם כל העדה לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו נמתנו׃ ולמה יהוה מבא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו לבז הלא טוב לנו שוב מצרימה׃ ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה׃ ויפלו משה ואהרן על פניהם נגד כל קהל עדת בני ישראל׃ ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם׃ ויאמרו אל כל עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ טובה הארץ מאד מאד׃ אם חפץ בנו יהוה והביא אתנו אל הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר הוא זבת חלב ודבש׃ אך ביהוה אל תמרדו ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל תיראום׃ ויאמרו כל העדה לרגום באבנים ויכבוד יהוה נראה באהל מועד אל כל בני ישראל׃ ויאמר יהוה אל משה עד אנה ינאצני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי בכל האתות אשר עשיתי בקרבו׃ אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתך לגוי גדול ועצום ממנו׃ ויאמר משה אל יהוה ושמעו מצרים כי העלית בכחך את העם הזה מקרבו׃ ואמרו אל יושב הארץ הזאת שמעו כי אתה יהוה בקרב העם הזה אשר עין בעין הנראה אתה יהוה ועננך עמד עליהם ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה׃ והמתה את העם הזה כאיש אחד ואמרו הגוים אשר שמעו את שמעך לאמר׃ מבלתי יכולת יהוה להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם וישחטם במדבר׃ ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר׃ יהוה ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים׃ סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה׃ ויאמר יהוה סלחתי כדברך׃ אולם חי אני וימלא כבוד יהוה את כל הארץ׃ כי כל האנשים הראים את כבודי ואת אתותי אשר עשיתי במצרים ובמדבר וינסו אתי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי׃ אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל מנאצי לא יראוה׃ ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי והביאתיו אל הארץ אשר בא שמה וזרעו יורשנה׃ והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר פנו וסעו לכם המדברה דרך ים סוף׃ וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ עד מתי לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את תלונות בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי׃ אמר אלהם חי אני נאם יהוה אם לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם׃ בהמדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי׃ אם אתם תבאו אל הארץ אשר נשאתי את ידי לשכן אתכם בה כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון׃ ואת טפכם אשר אמרתם לבז יהיה והביאתי אתם וידעו את הארץ אשר מאסתם בה׃ ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה׃ ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו את זנותיכם עד תם פגריכם במדבר׃ במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה תשאו את עונתיכם ארבעים שנה וידעתם את תנואתי׃ אני יהוה דברתי אם לא כזאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי בזה יתמו ושם ימותו׃ האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ וישבו וילינו עליו את כל העדה להוציא דבה על הארץ׃ המוציאים דבת הארץ רעה מתו במגפה לפני יהוה׃ והאנשים ההלכים לתור את הארץ חי מאלה משע בן נון ויפנחס בן אלעזר׃ וישא משה את הדברים האלה אל כל בני ישראל ויתאבלו העם מאד׃ וישכמו בבקר ויעלו אל ראש ההר לאמר הנה אנחנו ועלינו אל המקום אשר אמר יהוה כי חטאנו׃ ויאמר משה למה זה אתם עברים את פי יהוה והוא לא תצלח׃ אל תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנגפו לפני אויביכם׃ כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ונפלתם בחרב כי על כן שבתם מאחרי יהוה ולא יהיה יהוה עמכם׃ ויעפלו לעלות אל ראש ההר וארון ברית יהוה ומשה לא משו מקרב המחנה׃ וירד העמלקי והכנעני היושב בהר ההוא ויכום ויכתום עד החרמה׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל ארץ מושבתיכם אשר אני נתן לכם׃ ועשיתם אשה ליהוה עלה או זבח לפלא נדר או בנדבה או במועדיכם לעשות ריח ניחח ליהוה מן הבקר או מן הצאן׃ והקריב המקריב קרבנו ליהוה מנחה סלת עשרון בלול ברבע ההין שמן׃ ויין לנסך רבע ההין תעשה על העלה או לזבח לכבש האחד׃ או לאיל תעשה מנחה סלת שני עשרנים בלול בשלשית ההין שמן׃ ויין לנסך שלשית ההין תקריב ריח ניחח ליהוה׃ ובבן בקר תעש

22. Then came certain which told Jesus that the Jews had taken counsel to stone him. Then Jesus answered and said unto them, Is it not written in your law, I said, Ye are gods? If he called them gods, unto whom the word of God came, and the scripture cannot be broken; say ye of him, whom the Father hath sanctified and sent into the world, Thou blasphemest; because I said, I am the Son of God? If I do not the works of my Father, believe me not. But if I do, though ye believe not me, believe the works: that ye may know, and believe, that the Father is in me, and I in him. Therefore they sought again to take him: but he escaped out of their hand, And went away again beyond Jordan into the place where John at first baptized; and there he abode. And many resorted unto him, and said, John did no miracle: but all things that John spake of this man were true. And many believed on him there.

23. Then he saith to the sick of the palsy, Arise, take up thy couch, and go thy way into thine house. And immediately he arose before them, took up that whereon he lay, and departed to his own house, glorifying God. And all were amazed, and glorified God, and were filled with fear, saying, We have seen strange things to-day. And he went forth again by the sea side; and all the multitude resorted unto him, and he taught them. And as he passed by, he saw Levi the son of Alphæus sitting at the receipt of custom, and said unto him, Follow me. And he arose and followed him. And it came to pass, that, as Jesus sat at meat in his house, many publicans and sinners sat also together with Jesus and his disciples: for there were many, and they followed him. And when the scribes and Pharisees saw him eat with publicans and sinners, they said unto his disciples, How is it that he eats and drinks with publicans and sinners? When Jesus heard it, he said unto them, They that are whole need not a physician, but they that are sick: I came not to call the righteous, but sinners to repentance. And they said unto him, Why do the disciples of John fast often, and make prayers, and likewise the disciples of the Pharisees; but thine eat and drink? And Jesus said unto them, Can the children of the bridechamber fast, while the bridegroom is with them? as long as they have the bridegroom with them they cannot fast. But the days will come, when the bridegroom shall be taken away from them, and then shall they fast in those days. No man also seweth a piece of new cloth on an old garment, else the new piece that filled it up taketh away from the old, and the rent is made worse. And no man putteth new wine into old bottles, else the new wine doth burst the bottles, and is spilled, and the bottles shall be marred: but new wine must be put into new bottles, and both are preserved. No man also having drunk old wine straightway desireth new: for he saith, The old is better.

ומחיו על לחמו כפי אשר ישבע לו. אמרו חכמים כפי שהשבעתיו כפי שיכול הוא להשבע, אבל לא להשבע יותר מדאי, ואם הוציאו בית דין שבועה, ואם הוציאו בעל חוב שבועה, ואם הוציאו שניהם שבועה, ואם הוציאו הקונם שבועה, ואם הוציאו שבועת אלה שבועה, ואם הוציאו שבועת ביטוי שבועה, ואם הוציאו שבועת עדות שבועה, ואם הוציאו שבועת התורה שבועה, ואם הוציאו שבועת שוא שבועה, ואם הוציאו שבועת שקר שבועה, ואם הוציאו שבועת שבועה שבועה, ואם הוציאו שבועת הפקדון שבועה, ואם הוציאו שבועת שומרין שבועה, ואם הוציאו שבועת שומרין שבועה, ואם הוציאו שבועת שומרין

ירושלם ואת יהודה אמר יהוה. ל וגו כאשר לא נשמע, ויהוה לא שלח אתם; אל, ל וגו פתוח פתח בשת בעלי הבתים; ויהוה לא דבר שלחוהו ואתם ו שלוח שכחו בשתו, ואתם ל אמרו נשבר הפלוגה, אבל ל אמרו אתם נפל פתח שתחם; ושמעיהו, לא ידע שלחוהו ואתם אל ידבר אתכם ויהוה ו בשת שב לתהלות, ושוב בתח שם ו שלח אל תשבו אתם ל אמרו אתם ויהוה ו בשת שב לתהלות. ויהוה ל ותשם אתם, ואת ל אמרו אתם ויהוה ו בשת שב לתהלות, לא שמע יהוה אתם ולא אזן להקשיב

32. והנה יד כהן על כל אשר יצא ואם המעיד ע לנעדו, והנה אם לא נודע ועשה; והנה מם המעד בו ונשא עונו. והנה ע לנעדו אם לא יש כהן, והביא האיש אשר המעד בו והכה הכהן את האיל הכפרים אשר יכפר בו עליו. והנה אם לא נודע לאיש ונעלם ממנו ע ונטמא, והוא אשם ואשם הוא לה', והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו. והנה ה, ואיש, כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו; או מצא אבדה והכחש בה ונשבע על שקר על אחת מכל אשר יעשה האדם לחטוא בהן חטא; והיה כי יחטא ואשם, והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו או את האבדה אשר מצא; או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו; והביא את אשמו לה' איל תמים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן; והכפר עליו הכהן לפני ה' ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה בה..

37. והנה יד כהן על כל אשר נגע בהם ונקבצו הם ובניו ונתנו להם כל אשר לו ונשבע להם כי כמו אלה אין אתי כי אם לבדי, והנה אני נתן את כל אשר לי לפניכם; ויאמרו אליו לא נקח ונתת לנו את כספך ואת זהבך ואת כל אשר לך ונשבע לנו כי אין אתך כי אם לבדך, והנה אנחנו נתנים לך את כל אשר לנו ונשבע לך כי אין אתי כי אם לבדי, והנה אנחנו נתנים לך את כל אשר לי ונשבע לך

shall be unclean until the even. And he that eateth of that which died of itself, or that is torn with beasts, shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even: then shall he be clean.

39. And if any of the beasts, which ye may eat, die; he that toucheth the carcase thereof shall be unclean until the even. And he that eateth of the carcase of it shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the even. And all that creep upon the earth shall be an abomination; it shall not be eaten. Whatsoever goeth upon the belly, and whatsoever goeth upon all four, or whatsoever hath more feet among all creeping things that creep upon the earth, them shall ye not eat; for they are an abomination. Ye shall not make yourselves abominable with any creeping thing that creepeth, neither shall ye make yourselves unclean with them, that ye should be defiled thereby. For I am the LORD your God: sanctify yourselves therefore, and be holy; for I am holy: neither shall ye defile yourselves with any manner of creeping thing that moveth upon the earth. For I am the LORD that bringeth you up out of the land of Egypt, to be your God: ye shall therefore be holy, for I am holy. This is the law of the beasts, and of the fowl, and of every living creature that moveth in the waters, and of every creature that creepeth upon the earth: to make a difference between the unclean and the clean, and between the beast that may be eaten and the beast that may not be eaten.

40. Ye shall be holy men unto me: for I the LORD am holy, and have severed you from other people, that ye should be mine.

41. Ye shall be holy unto your God: for every city that is builded upon a hill, or in a valley, in the borders of your land, which the LORD your God giveth you, ye shall not sow with mingled seed: neither shall there be any thing among you sown of divers kinds, whether it be vineyard, or field, or garden, that is manured with two sorts of seed. Ye shall not wear a garment of linsey-woolsey, to have both woollen and linen together. Ye shall not round the corners of your heads, neither shalt thou mar the corners of thy beard. Ye shall not make any cuttings in your flesh for the dead, nor print any marks upon you: I am the LORD. Thou shalt not prostitute thy daughter, to cause her to be a whore; lest the land fall to whoredom, and the land become full of wickedness. Ye shall keep my sabbaths, and reverence my sanctuary: I am the LORD. Regard not them that have familiar spirits, neither seek after wizards, to be defiled by them: I am the LORD your God. Thou shalt rise up before the hoary head, and honour the face of the old man, and fear thy God: I am the LORD. And if a stranger sojourn with you in your land, ye shall not vex him. But the stranger that dwelleth with you shall be unto you as one born among you, and thou shalt love him as thyself; for ye were strangers in the land of Egypt: I am the LORD your God. Ye shall do no unrighteousness in judgment, in meteyard, in weight, or in measure. Just balances, just weights, a just ephah, and a just hin, shall ye have: I am the LORD your God, which brought you out of the land of Egypt. Therefore shall ye observe all my statutes, and all my judgments, and do them: I am the LORD.

46. את לא תעשה כן לה' אלהיכם כי, שקוצי ה' כל אשר עשה לאלהיהם כי גם בנים ובנות ישרפו באש לאלהיהם: ואת אשר אצוה אתכם היום אותו תשמרו לעשות למען יטב לכם ולבניכם אחריכם עד עולם כי תעשה הישר והטוב בעיני ה' אלהיך: לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה: לא יקום עד אחד בפי שנים ועד ומת לא יומת בפי עד אחד: לא יומת אב על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאתו ימותו: לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך: לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך אשר תעשה לך: ולא תקים לך מצבה אשר שנא ה' אלהיך לא תעשה לך עוד: וכי יהיה בקרבך באחד שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את הרע בעיני ה' אלהיך לעבר בריתו: וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי: והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל: והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש או את האשה ורגמתם באבנים ומתו: על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד: יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך בו: ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה' ושמרת לעשות ככל אשר יורוך: על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל: והאיש אשר יעשה בזדון ולא ישמע אל הכהן העמד לשרת שם את ה' אלהיך או אל השפט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל: וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד: כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי: שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא: רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס וה' אמר לכם לא תספון עוד לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבו לו נשים והסירו את לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו מאד: והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר מלפני הכהנים הלוים: והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ה' אלהיו לשמר את כל דברי התורה הזאת ואת החקים האלה לעשתם: למען בלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: הכהנים הלוים כל שבט לוי לא יהיה חלק ונחלה עם ישראל אשי ה' ונחלתו יאכלון: ונחלה לא יהיה לו בתוך אחיו ה' הוא נחלתו כאשר דבר לו: וזה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה: ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו: כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים: וכי יבא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה': ושרת בשם אלהיו ככל אחיו הלוים העמדים שם לפני ה': חלק כחלק יאכלו לבד ממכריו על האבות: כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבת הגוים ההם: לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף: וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים: כי תועבת ה' כל עשה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך: תמים תהיה עם ה' אלהיך:

48. De his autem, quæ offeruntur, et comeduntur a populo, ita præcepit Dominus: Quicumque obtulerit victimam pacificorum, et de carnibus ejus quidquam tertia die ad epulum detulerit, non placebit ei, qui obtulit, nec in numero deputabitur, sed abominatio erit, et anima, quæ ex his vescetur, iniquitatem suam portabit. Quidquid tactum fuerit ab immundo, non debet comedi, sed igni comburetur. Omnis homo mundus vescetur carnibus. Anima, quæ comederit de carnibus hostiæ pacificorum, quæ sunt Domini, habens immunditiam suam, peribit de populis suis. Anima, quæ tetigerit quidquam immundum, sive pecus, sive hominem, sive reptile, et comederit de carnibus hostiæ pacificorum, quæ sunt Domini, peribit de populis suis. Locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Loquere filiis Israel: Adipem bovis, et arietis, et agni, et hirci non comedetis. Adeps morticinæ, et quæ a bestia dilacerata est, in quibuscumque usibus transire poterit, recipiet: sed cibo vestro penitus non assumetis. Quicumque comederit adipem animalis, ex quo sacrificium offertur Domino, peribit anima ejus de populis suis. Sanguinem quoque et omnem cruorem ne comedatis de cunctis habitaculis vestris, tam avium quam animantium. Anima, quæ comederit sanguinem, peribit de populis suis. Anima enim carnis in sanguine est: et ego dedi illum vobis, ut super altare deprecationem pro animabus vestris offeratis: sanguis enim pro anima deprecabitur. Ideo dixi filiis Israel: Sanguinem non comedet anima vestra, neque advena, qui habitat apud vos. Si quis de filiis Israel, et de peregrinis, qui habitant inter eos, venatione aliquid ceperit, quod comedi potest, effundet sanguinem, et operiet illum pulvere: quia anima omnis carnis in sanguine est, et propterea dixi filiis Israel: Sanguinem omnis carnis non comedetis, quia anima omnis carnis in sanguine est: qui comederit illum, peribit. Anima, quæ ipsa morietur, vel a bestia dilacerata est, sive de gente vestra, sive de peregrinis, lavabit vestimenta sua, et lotum aqua, erit immunda usque ad vesperum: et sic mundabitur. Si autem non lavaverit vestimenta sua, nec carnem suam aqua tetigerit, portabit iniquitatem suam.

CAPUT VI.

1. Locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Præcipe filiis Israel, et dic ad eos: Anima, quæ peccaverit per ignorantiam in aliquibus mandatis meis, et fecerit ex his unum, quæ

שלם את נדריך לאלהים! ועדיף שלא תדור מאשר שלא תשלם את נדריך. 4 אל תתן שנה לעיניך ותנומה לעפעפיך; 5 הצל כצבי מיד ומכף כציד מיד יוצא. 6 לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם; 7 אשר אין לה קצין שוטר ומושל, 8 תכין בקיץ לחמה, אספה בעת קצירה מזונה. 9 עד מתי עצל תשכב, מתי תקום משנתך? 10 מעט תנום מעט תנמנם מעט תחבק ידים לשכב, 11 ובא כהולך רישך ומחסורך כאיש מגן. 12 אדם בליעל איש און הולך עקשות פה, 13 קורץ בעיניו מולל ברגליו מורה באצבעותיו, 14 תהפכות בלבו חורש רעה בכל עת מדנים ישלח. 15 על כן פתאם יבוא אידו רגע יכתת ואין מרפא. 16 שש הנה שונא יהוה ושבע תועבות נפשו: 17 עיני רמות לשון שקר וידים שופכות דם נקי, 18 לב חורש מחשבות און רגלים חשות לרוץ אל רע, 19 יפיח כזבים עד ומשלח מדנים בין אחים. 20 שמרה בני מצות אביך ואל תטש תורת אמך, 21 קשרם על לבך תמיד עדם על גרונך. 22 בהתהלכך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. 23 כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר, 24 לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה. 25 אל תחמד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה. 26 כי בעד אשה זונה עד ככר לחם ואשת איש נפש יקרה תצודנה. 27 היחתה איש אש בחיקו ובגדיו לא תכוינה. 28 אם יהלך איש על גחלים ורגליו לא תכוינה. 29 כן הבא אל אשת רעהו לא ינקה כל הנוגע בה. 30 לא יבוזו לגנב כי ימלא נפשו לשבע כי רעב. 31 ונמצא שבעתים ישלם את כל הון ביתו יתן. 32 נואף אשה חסר לב משחית נפשו הוא יעשנה. 33 נגע וקלון ימצא וחרפתו לא תמחה. 34 כי קנאת גבר חמתו ולא יחמל ביום נקם. 35 לא ישא פני כל כופר ולא יאבה כי תרבה שחד.

2. הֲיֵלֵךְ אִישׁ עַל גֶּחָלִים וְרַגְלָיו לֹא תִכָּוֶיָנָה, וְהַבָּא אֶל אֵשֶׁת רֵעֵהוּ לֹא יִנָּקֶה כָּל הַנֹּגֵעַ בָּהּ. לֹא בָזוּ לַגַּנָּב כִּי יִגְנֹב לְמַלֹּא נַפְשׁוֹ כִּי רָעֵב, וְנִמְצָא שִׁבְעָתַיִם יְשַׁלֵּם אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ יִתֵּן. עֹשֵׂה נַפְשׁוֹ חָסַר לֵב מַשְׁחִית נַפְשׁוֹ הוּא יַעֲשֶׂנָּה. נֶגַע וְקָלוֹן יִמְצָא וְחֶרְפָּתוֹ לֹא תִמָּחֶה. כִּי קִנְאַת גֶּבֶר חֲמָתוֹ וְלֹא יַחְמֹל בְּיוֹם נָקָם. לֹא יִשָּׂא פְנֵי כָל כֹּפֶר וְלֹא יֹאבֶה כִּי תַרְבֶּה שֹׁחַד.

3. שְׁמֹר בְּנִי מִצְוֹתַי, וְחֻקֹּתַי צְפֹן אִתָּךְ; שְׁמֹר מִצְוֹתַי וֶחְיֵה, וְתוֹרָתִי כְּאִישׁוֹן עֵינֶךָ. קְשָׁרֵם עַל אֶצְבְּעוֹתֶיךָ כָּתְבֵם עַל לוּחַ לִבֶּךָ. אֱמֹר לַחָכְמָה אֲחוֹת אָתְּ וּמֹדָע לַבִּינָה תַּקְרִא. לִשְׁמֹרְךָ מֵאֵשֶׁת זָר מִנָּכְרִיָּה אֲשֶׁר הֶחֱלִיקָה אִמְרֶיהָ. כִּי בְעַד חַלּוֹן בֵּיתִי נִשְׁקָפְתִּי בְּאֶשְׁנָבִי. וָאֶרְאֶה בַּפְּתָיִים אָבִינָה בַּבָּנִים נַעַר חֲסַר לֵב. עֹבֵר בַּשּׁוּק אֵצֶל פִּנָּתָהּ וְדֶרֶךְ בֵּיתָהּ יִצְעָד. בַּנֶּשֶׁף בְּיוֹם עָרֶב בְּאִישׁוֹן לַיְלָה וַאֲפֵלָה. וְהִנֵּה אִשָּׁה לִקְרָאתוֹ שִׁית זוֹנָה וְנִצַּרַת לֵב. הוֹמִיָּה וְסֹרֶרֶת הִיא בְּבֵיתָהּ לֹא תִשְׁכֹּן רַגְלֶיהָ. פַּעַם בַּחוּץ פַּעַם בָּרְחֹבוֹת וְאֵצֶל כָּל פִּנָּה תֶאֱרֹב. וְהֶחֱזִיקָה בּוֹ וְנָשְׁקָה לוֹ הֵעֵזָה פָנֶיהָ וַתֹּאמַר לוֹ. זִבְחֵי שְׁלָמִים עָלַי הַיּוֹם שִׁלַּמְתִּי נְדָרָי. עַל כֵּן יָצָאתִי לִקְרָאתֶךָ לְשַׁחֵר פָּנֶיךָ וָאֶמְצָאֶךָ. מַרְבַדִּים רָבַדְתִּי עַרְשִׂי חֲטֻבוֹת צֶמֶר מִצְרָיִם. נָפַפְתִּי מִשְׁכָּבִי מֹר אֲהָלִים וְקִנָּמוֹן. לְכָה נִרְוֶה דֹדִים עַד הַבֹּקֶר נִתְעַלְּסָה אֲהָבִים. כִּי אֵין הָאִישׁ בְּבֵיתוֹ הָלַךְ דֶּרֶךְ מֶרְחָק. צְרוֹר הַכֶּסֶף לָקַח בְּיָדוֹ לְיוֹם הַכֵּסֶא יָבוֹא בֵּיתוֹ. הִדִּיחַתְהוּ בְּרֹב לִקְחָהּ בְּחֵלֶק שְׂפָתֶיהָ הִטָּתְהוּ. וְלֹא יָדַע כִּשְׁוֹר אֶל טֶבַח יָבוֹא וּכְאֶזֶל וּכְסִיל אֶל מוּסַר אֱוִיל. עַד יְפַלַּח חֵץ כְּבִדָּה כְּמַהֵר צִפּוֹר אֶל פָּח וְלֹא יָדַע כִּי בְנַפְשׁוֹ הוּא. וְעַתָּה בָּנִים שִׁמְעוּ לִי וְאִמְרֵי פִי הַקְשִׁיבוּ. אַל יִפֶן לִבֶּךָ דְּרָכֶיהָ אַל תֵּתַע בִּנְתִיבוֹתֶיהָ. כִּי חֲלָלִים הִפִּילָה רַבִּים וַעֲצוּמִים כָּל הֲרוּגֶיהָ. דַּרְכֵי שְׁאוֹל בֵּיתָהּ יֹרְדוֹת יְקֹרֵי מָוֶת.

4. חָכְמָה אַל תִּקְרָא לְבִינָה וְתֵבוּנָה לְמֹדַעַת תַּגִּיד. לְהַצִּילְךָ מֵאִשָּׁה זָרָה מִנָּכְרִיָּה אֲשֶׁר הֶחֱלִיקָה אִמְרֶיהָ. כִּי בְעַד חַלּוֹן בֵּיתִי נִשְׁקָפְתִּי בְּאֶשְׁנָבִי. וָאֶרְאֶה בַּפְּתָיִים אָבִינָה בַּבָּנִים נַעַר חֲסַר לֵב. עֹבֵר בַּשּׁוּק אֵצֶל פִּנָּתָהּ וְדֶרֶךְ בֵּיתָהּ יִצְעָד. בַּנֶּשֶׁף בְּיוֹם עָרֶב בְּאִישׁוֹן לַיְלָה וַאֲפֵלָה. וְהִנֵּה אִשָּׁה לִקְרָאתוֹ שִׁית זוֹנָה וְנִצַּרַת לֵב. הוֹמִיָּה וְסֹרֶרֶת הִיא בְּבֵיתָהּ לֹא תִשְׁכֹּן רַגְלֶיהָ. פַּעַם בַּחוּץ פַּעַם בָּרְחֹבוֹת וְאֵצֶל כָּל פִּנָּה תֶאֱרֹב. וְהֶחֱזִיקָה בּוֹ וְנָשְׁקָה לוֹ הֵעֵזָה פָנֶיהָ וַתֹּאמַר לוֹ. זִבְחֵי שְׁלָמִים עָלַי הַיּוֹם שִׁלַּמְתִּי נְדָרָי. עַל כֵּן יָצָאתִי לִקְרָאתֶךָ לְשַׁחֵר פָּנֶיךָ וָאֶמְצָאֶךָ. מַרְבַדִּים רָבַדְתִּי עַרְשִׂי חֲטֻבוֹת צֶמֶר מִצְרָיִם. נָפַפְתִּי מִשְׁכָּבִי מֹר אֲהָלִים וְקִנָּמוֹן. לְכָה נִרְוֶה דֹדִים עַד הַבֹּקֶר נִתְעַלְּסָה אֲהָבִים. כִּי אֵין הָאִישׁ בְּבֵיתוֹ הָלַךְ דֶּרֶךְ מֶרְחָק. צְרוֹר הַכֶּסֶף לָקַח בְּיָדוֹ לְיוֹם הַכֵּסֶא יָבוֹא בֵּיתוֹ. הִדִּיחַתְהוּ בְּרֹב לִקְחָהּ בְּחֵלֶק שְׂפָתֶיהָ הִטָּתְהוּ. וְלֹא יָדַע כִּשְׁוֹר אֶל טֶבַח יָבוֹא וּכְאֶזֶל וּכְסִיל אֶל מוּסַר אֱוִיל. עַד יְפַלַּח חֵץ כְּבִדָּה כְּמַהֵר צִפּוֹר אֶל פָּח וְלֹא יָדַע כִּי בְנַפְשׁוֹ הוּא. וְעַתָּה בָּנִים שִׁמְעוּ לִי וְאִמְרֵי פִי הַקְשִׁיבוּ. אַל יִפֶן לִבֶּךָ דְּרָכֶיהָ אַל תֵּתַע בִּנְתִיבוֹתֶיהָ. כִּי חֲלָלִים הִפִּילָה רַבִּים וַעֲצוּמִים כָּל הֲרוּגֶיהָ. דַּרְכֵי שְׁאוֹל בֵּיתָהּ יֹרְדוֹת יְקֹרֵי מָוֶת.

5. Oh Lord, rebuke me not in Thine anger, neither chasten me in Thy hot displeasure. Have mercy upon me, O Lord, for I am weak: O Lord, heal me, for my bones are vexed. My soul also is sore troubled: but, Lord, how long wilt Thou punish me?

6. Turn Thee, O Lord, and deliver my soul: O save me for Thy mercies' sake. For in death no man remembereth Thee: and who will give Thee thanks in the pit? I am weary of my groaning; every night wash I my bed, and water my couch with my tears. My eye is consumed because of grief: and waxeth old because of all mine enemies.

7. Away from me, all ye that work iniquity; for the Lord hath heard the voice of my weeping. The Lord hath heard my petition: my prayer will the Lord receive. Let all mine enemies be confounded and sore vexed: let them be turned back, and put to shame suddenly.

8. O Lord my God, in Thee have I put my trust: save me from all them that persecute me, and deliver me: Lest he devour my soul like a lion, tearing it in pieces, while there is none to redeem, nor to save.

ΒΗΝ, ΒΑΡΟΙΒΒ, ϬΑΡΝ ΡΔΓ ΒΔΒ, Δ ΝΟΡΒ ΡΔΓ ΡΗΤΒΕΒΝ ΟΒ, ΔΗΒ ΟΒ ΝΟΡΒ ΡΔΓ ΡΗΤΘΔΡΝ ΟΒ; ΒΗΝ ΡΒ ΜΗΝ ΒΟ ΧΔΓ ΡΒ ΡΔΓ ΝΔΝ. ΡΟΤ ΘΔΝ Β ΜΒΟΡΝ ΡΗΤΘΔΡ ΨΗΤ ΒΓΟΝΗ ϲΗΤΒ, ΧΔΓ ΒΕ ΒΔΒ ΝΔΝ ΡΔΘ ΘΡΟΓΔΒΡΝ ΜΗ Δ ΒΡΝ ΜΘ ΨΗΤ ΜΟΟ? Ψ̈Ε, ΧΒ ΟΕ ΡΗΤΘΔΡ, ΧΔΓ ΜΗ ϧ ΝΔΝ ΡΗΤΘΔΡ Δ, Ο ΨΒΒ ΜΘ Ϧ̈ϬΔΓΔΓ. ΒΑΡΟΙΒΒ, ϧ ΡΔΘ ΘΗΕΕΝ Δ ΡΓΔΝ Δ ΖΔΒΟΒ ΜΘ ΡΔ ΡΔΝΒΒ; ΡΔ ΜΟΙΘ ΕΒ ΘΡΝΗΝΗΨΗΟΡΝ ΒΒΡΟΒ ΟΕ. Ϧ̈ ϲΗΒΒΓΝ ΒΔΓ ΟΕΘ ΨΕΒΝ ΧΘΘΔΝΒΓΨΗΘ; ΧΔΝΒ ΧΕ ΧΔΓ ΟΕΒ Δ ΨΕΒΝ, ΒΔΓ ΘΟ ΡΟΤΓ ΜΘ Δ.

9. ΝΗΡΝ ΡΓ ΧΡΗ ΜΘ ΝΒΗΒ ΧΘΒΝ ΧΔΒ ΒΑΡΟΙΒΒ; ΟΓ ΧΡΟ ΘΔΥΧΓ ΧΡΟΧΡΔΓΟΕ ΝΘΘΧΓΔΓ, ΧΔΒ ΧΕ ΒΔΓ ΘΡΟ ΥΟ Δ. ΧΔΒ ΧΘ ϧ ΝΨΕ, ϬΔΓ Δ ΝΟΡΒ, ΧΕ ΒΔΓΝ ΒΘΗΝΡ ΘΝΟΧ Δ ΨΗΧ ϬΔΟ ΟΝ, ΧΘ ΨΗΧ ΧΗ ΟΝΝΟΖΗΝΗ, ΧΔΒ ΒΝΝΒ ΧΡΟ ΜΗ ΘΘΗ ΧΘ Β ΒΝΝΒ. ΡΟΤ ΡΧ ΨΕΒΝ ΧΔΒ ΡΧ ΒΜΡΟΡΙΕΝ ΤΝΕΧΡΖΘ, ΧΔΒ Δ ΝΔΒ ΜΕ ΡΧ ΒΘΡΟΝΝΟΒΟΒΗ, ΒΔΓ ΘΘΗ ΗΒ Β ΡΟΤ ΥΜΕ. Ϧ̈ ϲΗΒΒΓΝ ΦΟΘ ΧΕ ΒΔΓΝ ΡΔΕ, ΒΡΓΔΤ ΧΕ ΡΔΒΡ ΝΨΕΡ Δ ΡΗΤΒΡ, ΒΔΓ ΧΘΔΗ ΝΗ ΧΡΔΡ ΘΗΕ ΖΕ, Δ ΤΝΕΧ ΨΟ ΟΔΝΕΡ ΡΟΤ ΘΘ; ΘΨΕ ΤΝΕΧ ΟΟ ΘΕ ΧΡΔ ϧ ΖΕ ΘΜΝ. Ϧ̈ΗΗ ΒΔΓΝ ΧΕ ΖΕ ΗΗ ΧΡΗΡ ΡΕΗΡ, ΧΔΒ ΦΟ ΡΔΓ ΒΕΘΘΔΝΗ ΘΕ ΧΘΕ, ΒΘΗΗ ϧ ΡΔΘ ΝΨΕΡ ΤΕ ϲΗΒΒΓΝ, ΧΔΒ ΧΘ ΘΔΥΘΟΝΕΡ, Β ΘΔΝΝΗΕ, ΧΔΒ ΨΘΘΘΕΗΝ ΟΟ ΧΔΒ ΡΗΟ? ΧΔΒ ΦΟ ΡΔΓ ΒΗΟΡ ΜΡ ΧΘΕ? ΒΑΡΟΙΒΒ, ϧ ΜΔΕ ΝΡΡΝ ΧΝΟΧ: ΧΘΕ, ΡΔΕΗ ΡΔΕ ΧΕ ΒΗΧ? Ϧ̈ΡΒ ΒΔΓ Δ ΝΟΡΒ ΩΔΒ, ΒΑΡΟΙΒΒ ϧ ΜΗΝ ΝΡΡΝ ΡΓ ΗΕΒ ΦΗΕ ΡΔΧΒ ΟΟ Δ ϤΔΧΝΤΕΝ, ΧΔΒ ΒΔΓ ΡΓ ΤΕ ΒΝΝΔΒΡΒΔ ΟΟ Δ ΥΔΕΗ; ΧΔΒ ΧΕ ΒΔΓΝ ΒΗΧΗ ΡΧΔΡΒΧΕ, ΧΔΒ ΡΧ ΘΟΟΗΕ ΒΔΓ Β ΟΔΗΗΒ ΡΓΔΧ ΧΕΧΕ ΡΟΤΟΒΔΕ. ΧΔΒ ΧΔΒ ΩΗΗΒ ΒΔΓ Β ΡΧ ΧΡΗΤΕΗΝ ΡΒΧΕΔΕ, ΧΔΒ ΧΕΧΕ ΩΔΔΗΒ ΡΧ ΧΡΗΤΕΗΝ ΟΡΧΕΔΕ; ΧΕ ΒΔΓ ΒΒ ΒΒΗ ΡΧΔΒ ΧΔΒ ϧ ΖΡΗΒ ΗΗ ΧΕΧΕ ΒΤΟΒ, ΧΔΒ ΡΧ ΘΟΟΔΕΕ ΒΔΓ Β ΟΔΗΗΒ ΡΓΔΧ ΧΕΧΕ ΡΟΤΟΒΔΕ. ΧΔΒ ΤΟ ΡΔΓ Χ ΖΔΕ Β ΥΕΟΗ ΡΔΕΒ ΧΕ ΤΟΡΟΔ ΟΔΗΗΒΕΒ ΒΔΟΝΕΡΔΒΒ? ΒΗΝ ΧΡΧ ΧΔΓ Χ ΝΟΡΒ, ΒΘΗ Χ ΟΔΗΗΒΕΒΡΔΒΒ ΜΕ Χ ΟΔΝΕ Β ΥΕΟΗ ΔΗΒΕ, ΧΔΒ Χ ΖΔΕ ΜΕ Χ.ΓΔΕΕΒΡΔΒ ΒΔΓ Β ΒΘΟΝΕΡΔΒΒ; ΡΟΤ ϧ ΜΗΝ ΟΡΗΤΔΒΔΒ ΜΕΧ ΨΗΤ ΟΝΧ ΧΔΓ ΟΡΗΤΔΒΔΒΓ ΜΕΧ Χ, ΧΔΒ ϧ ΜΗΝ ΘΘΕ ΡΧ ϲΗΒΒΓΝ. ΧΔΒ ϧ ΜΗΝ ΡΘΔ ΟΡΧ ΧΔΓ ΜΔΕΧΡΧ Χ ΜΕΧ ΧΕΧ ΟΔ ΡΔΝΒ; ΧΕ ΒΔΓ Β ΒΡΝΗΟΗ ΜΕΧ ΧΕΧ ΟΔ ΒΟΡΒ ΡΘ ΡΔΘ ΧΔΓ

or a cup, or a plate, that they are consecrated, that they are sanctified, and are made holy vessels; and that they are not common vessels, but holy vessels. And that it is not lawful for us to make use of them in our common uses, or to put any common food in them, but only the body of Christ, and the blood of Christ.

2. And that it is not lawful for us to make use of the holy bread, and the holy cup, after we have partaken of the Lord's Supper, but that we must break the bread, and pour out the cup, and that we must not keep any of them for the next day. And that it is not lawful for us to put off the Lord's Supper, when we have once received it, and to receive it at another time, but that we must receive it immediately, and that we must not receive it at any other time, but only at the time when the Lord's Supper is celebrated. And that it is not lawful for us to receive the Lord's Supper in our own houses, but that we must receive it in the church, and in the congregation of the faithful. And that it is not lawful for us to receive the Lord's Supper in our own houses, but that we must receive it in the church, and in the congregation of the faithful. And that it is not lawful for us to receive the Lord's Supper in our own houses, but that we must receive it in the church, and in the congregation of the faithful.

3. And that it is not lawful for us to receive the Lord's Supper in our own houses, but that we must receive it in the church, and in the congregation of the faithful

ϽΛΗ; ΡΟΨ Χ ΘΕ ΦΟΛ ΟΛΡϽΛΓ, ΧΛΥ ΟΙ Χ ΖΨΙΒΔ ΔΗΒ ΧΕ ΡΟ ΘΟ ΜΠΟΔΒΟΙΥ, ΔΥΙ Β ΔΘ ΣΙΛΡΒΟΙ; ΔΗΒ Χ ΘΕ ΦΟΛ ΟΛΡϽΛΓ, ΧΛΥ ΧΕ ΟΛΣΙ Β ΒΜΛΗΒ. ΡΟΨ Χ ΥΕΟ ΦΟΛ ΟΛΡϽΛΓ, ΧΛΥ Χ ΡΨΟΛΜΣ ΜΘ Χ ΥΕΙ ΜΘ ΩΜΒ ΔΥΙ Β ΙΟΙΟΒ ΒΟ ΜΣΛΗ ΟΙ Χ ϹΙΒΟΨΛΗ ΜΘ ϽΛΗ; ΡΟΨ ΡΟ ΜΨΙ ΗΜΠ ΣΛΡΡΛΓ ΧΛΥ Χ ΜΠΟΔΒ ΔΥΙ ΘΟΣΟΨΛΓ Χ ΨΣΟΡΣ. ΨΜΕΨΡΟΨ, ΡΟ ΜΨΙ ΥΙΘΟΜΨΕ Χ ΨΣΟΡΣ ΒΣ Ψ16 ΥΕΙ, ΘΟΗ ΨΡ ΥΙ ΟΟ Β ΧΛΥ Χ ΡΨΟΛΜΣ ΜΘ Ψ16 ΥΕΙ ΟΛΣΙ ΟΛΡϽ, ΔΗΒ Χ ΨΣΟΡΣ Β ΥΙΘΟΜΨΕΒΟ, ΘΟΗ ΜΗΠΟ Χ ΘΟΣΟΨΛΓΟΔΜΗ ΜΘ ΧΕΛ ΔΗΘΟΨΕ ΒΣ Ρ.Ε.Τ. ΨΜΕΨΡΟΨ, Χ ΨΣΟΡΣ ΗΟΘ ΗΛΠ ΡΟΛΤ; ΡΟΨ ΧΛΣ ΣΛΓ Χ ΤΙΨΡΡΛΠ, ΧΕ ΔΥΙ Β ΣΕΕΟ, ΘΟΗ ΨΡ ΥΙ ΟΟ Β ΜΘ ΒΣ Ρ.Ε.Τ. ΘΙΟΨΟΙΟ, ϽΛ ΘΙΨΧΛΨΛΗ, ϩ ΣΕ ΜΗΠΟ ΥΟ, ΧΛΥ ΧΟΕ ΙΨΙΘ ΟΛΣΙ ΟΛΡϽΛΓ ΟΟΨΙΥΙ ΟΛΡϽ; ΥΕ, ΘΟΗ ΘΙΛΡΟ, ΔΗΒ Ρ.Ε.Τ, ΔΗΒ ΕΕΣΙΡΨ ΜΘ ΒΟΟΟ ΟΛΣΙ ΟΛΡϽ; ΔΗΒ ΥΙ ΟΛΣΙ ΗΟΘΕ Β ΜΣΛΗ Χ ΡΣΕ ΜΘ ΧΛΣ ΡΨΙΓ; ΔΗΒ ΥΙ ΟΛΡϽΛΓ ΜΗΠΟ ΗΛΗ ΛΟΟΙΟΒΗΙ ΟΟ Χ ΡΙΛΡ, ΨΡ ΥΙ ΟΟ Β ΧΛΥ ΧΕ ΜΨΙ ΡΟΙΟΒΟ ΧΕΛ ΡΟΙΟΣΟ ΛΟΛΨΗΣΥ Χ ΡΟΨ ΩΜΒ ΜΘ ϽΟϬΘ; ΡΟΨ ΘΕΨΟΙΟ, Χ ΡΣΟΡΣ ΟΛΣΙ ΗΛΗ ΓΙΛΡΨΟ; ΡΟΨ Χ ΥΕΟ ΟΟΨΙΥΙ ΟΛΣΙ ΟΛΡϽ, ΧΛΥ ΟΙ ΧΕ ΡΟ ΡΣΟ ΛΟΛΨΗΣΥ ϾϤΗΜ ΔΗΒ Χ ΡΣΟΡΣ ΟΛΡϽ ΗΛΗ ΡΟΛΤ, ΡΟΨ ΧΕ ΔΟΨ ΡΟ ΟΛΡ ΗΛΗ Β ΟΜΗ ΜΡ. ΔΗΒ Χ ΝΟΙΟΒ ΜΨΙ ΟΟΨΙΥΙ ΓΙΛΡΨΟΙΟΒ Β ΜΕ ΡΟΨ ΨΙΘ ΥΕΙ, ΗΜΠΟ Χ ΡΣΙΡΨΗΜ ΜΘ Χ ΜΨΙΘΒ ΜΘ ϽΟϬΘ, ΨΩΜΕ Χ ΡΟΨ ΩΜΒ ΜΘ ϽΟϬΘ; ΨΩΕΨΡΟΨ, ΡΟ ΟΛΡ ΛΟΛΨΘΟΟΟΙ ϹΛΡϹΟΗΙ ΨΙ ΨΣΟΡΣΗΧΣ; ΔΗΒ ΥΙ ΟΛΡ ΟΜΟ ΟΟ ΥΕΙ ΧΕΛ ΧΟΕ ΧΛΥ ΟΟ ΧΟΕ ΡΟ ΜΨΙ ΗΛΗ ΡΟΛΤ ΥΕΙ ΓΙΛΡ-ΡΛΗ, ΟΛΡ Β ΟΜΗ ΜΡ ΡΨΜΟ ΛΟΡΜ Χ ΥΕΙ.

4. ΔΗΒ ΗΒ ϩ, ΗΘΡϤ, ΘΕΟΙΟΒΡ ΗΜΠΟ ΥΟ, ΧΛΥ ΧΨΒ ΓΙΛΡΨΟ ΜΘ ΡΟΟ ϽΟϬΘ ΣΙΛΡΟ, ΨΩΕ Χ ΡΟΨ ΩΜΒ ΜΘ ϽΟϬΘ; ΡΩΕΨΡΟΨ, ΡΟ ΟΛΡ ΛΟΛΨΘΟΟΟΙ ϹΛΡϹΟΗΙ ΨΙ ΨΣΟΡΣΗΧΣ; ΔΗΒ Χ ΨΣΟΡΣ ΗΘΟ ΗΛΗ ΡΟΛΤ, ΡΟΨ ΧΕ ΔΟΨ ΡΟ ΟΛΡ ΗΛΗ Β ΟΜΗΡΒΗΒΟΔΡ. ΕΜΗ ΥΙ ΨΕ Χ ΟΨΒΟΜΟ ΜΘ Χ ΘΟΕΟ ΡΩΕ ΟΛΡ Β ΒΙΟΗ ΜΣ ΛΟΛΡ Χ ϹΙΒΟΨΛΗ ΜΘ ϽΛΗ, ΡΩΕ ΟΨΗΟΜΟ ΨΕ ΧΕΛ ΧΟΕ ΡΟ ΜΨΙ ΗΛΗ ΡΟΛΤ ΛΟΛΨΘΟΟΟΙ ΛΟΛΡ ΟΜΕ ΡΩΕ ΧΕ ΗΒ Χ ΡΙΛΡ; ΡΟΨ Χ ΥΕΟ ΒΟΨΒΟΙΟΒΗΙ ΟΛΡϽ ΟΜΟ, ΧΛΥ ΟΟ ΧΟΕ ΧΕΛ ΧΟΕ ΡΟ ΜΨΙ ΗΛΗ ΡΟΛΤ ΥΕΙ ΓΙΛΡΡΛΗ, ΟΛΡ Β ΟΜΗ ΜΡ ΡΨΜΟ ΛΟΡΜ Χ ΥΕΙ.

5. ΔΗΒ ΗΒ ϩ, ΗΘΡϤ, ΘΕΟ ΗΛ ΔΗΒ; ΡΟΨ ϩ ΘΜΨΣΥ ΗΛΗ ΒΥΕΟ ΡΜΨΣΥΨ ΜΘ ΨΛΗ,

ΩΜΗΣΜΗΝΗΝ ΧΑΘ ΓΗΝΘ. ΨΩΕΠΡΟΦ, ΤΑ ΒΗΖΧΣΓΗΗ, Φ ΩΜΘ ΧΓΗ Α ΒΜΘ ΩΜΗΣΠΔΓΗ ΧΓΗ Χ ΓΗΝΘ ΨΩΕΠΡΟΦ ΒΗΓ ΒΗΓ ΒΗΖΗ ΗΗΗΝ ΜΓΜΓ Χ ΓΙΔΕΙΣ ΔΜ ΒΗΖΒ 9Μ ΩΔΗΒ ΒΓ ΗΗΟ; ΔΗΘ ΧΕ ΓΧΗΣΓΡΒ ΧΓΗ Β ΓΗΝ ΔΗΣΗ Β ΟΒΘΒΓΗΗΗ ΗΘ Χ ΩΜΔΗΘΔΗΗΣ ΔΜ ΩΜΘ. ΨΩΕΠΡΟΦ, Α ΗΘΒ ΗΜΗ ΒΜΗ ΒΕΗ ΓΜΗ ΒΓΗΗΒΕΒΟ Β ΓΒΓΗ ΧΓΗ Φ ΔΗΓ ΤΔ ΡΒΧΒΓ ΒΓ Χ ΟΗΗΓ ΙΜΗΘ ΧΓΗ ΓΓΘ ΥΗΗΒΓΡΒΔ, ΔΗΘ ΟΒΧΟ ΗΟΓ ΧΓΩ. ΨΩΕΠΡΟΦ, ΓΡ Α ΔΗΓ Β ΟΒΘΒΓΗΗΗ ΗΟ Χ ΩΜΔΗΘΔΗΗΣ, ΔΗΓ ΔΗΒΗΓ ΗΟ Χ ΔΗΒ, Α ΒΗΓ Χ ΟΒΗΒΓΗΗΗ ΗΟ Χ ΩΜΔΗΘΔΗΗΣ, ΔΗΓ ΔΗΒΗΓ ΗΟ Χ ΔΗΒ, Α ΒΧΧΘ Β ΧΓΘΓ ΔΓ Χ ΓΘΧΓ ΒΕ. ΔΗΒ ΧΓΧ ΓΓ ΓΘ. ΕΩΔΗ.

Κ ΚΑΤΑΜΑΡΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

ΣΥΡΙΑΚΗ I.

Ἡ ΔΟΞΗ ΜΕ Κ ΘΑΥ. ΜΕ Ὑαφτ. Ἡαφτ'ϩ ΘΑΥΚΑΤΑΗ ΤΑΘΑΖΑΖΑΤ ΔΟΔΗΚΘ ΦΑΘ. Κ Ὑοΐαθ ΜΟΤΗΑ Ἡαφτ ΤΟ ΘΑΣΘΑΘΑΗ ΤΗΑΘ Κ ΜΑΥΘΔΑΤΗΑΜ. Φϩ ΣΑΓΗΑΗΑΗΘ Ηϩ Κ ΜΑΥΘΔΑΤΗΑΜ, ΔΑΤ.

1. ἩϩΘ ϩϩ Ηϩ ΘΔΣ ΤΟ ΣΘΔ ΘΡΟΛΑΤ ϩ, Ἡαφτ, ΒΗΘ ΘΔΣ Ηϩ ΒΗΘ ΜΕ ΤΑΣΘΗΑ ΦΣ ΘΔΤ-ΚΑΤΑΗ, ΔΘ ΡΑΚΑΤΑ Ὑοΐαθ, ΟΥΣΟ ΚΑΤΑΣΘ ΟΔΗΑΤ ΕΗΑΘ ΜΗΑΤΟ ΚΑΘ, ΔΑ ΩΤΑΤ ΕΗΑΘ Κ Ὑοΐαθ ΒΗΘ ΒΗΑ ΡΟΔ ΚΑΘ, Ηϩ ΔΘΗΑΗΑΗ ΚΑ ΔΜ Κ ΜΗΑΘ ΜΕ ΦΑΤΟΣΚΑΤΑΜ. ἩϩΘ ΔΑ ΟΥΣΟ ΚΑΤΑΣΘ ΜΗΑΤΟ ΚΑΘ ΟΜΗΑΦΗΑΗΑΗ Κ ΜΗΑΘ ΜΕ ΤΑΣΘΑΘΑΗ; ΦΤΑΘ ΔΑ ΒΗΑ ΜΑΤΑΜΤΑΗΑΗ ΜΗΑ Κ ΜΑΤΑΤΑΗ, ΔΑ ΒΑΡΑΚΑ Ὑοΐαθ, ΟΥΣΟ ΚΑΤΑΣΘ ΟΔΗΑΤ ΕΗΑΘ ΜΗΑΤΟ ΚΑΘ, ΔΑ ΩΤΑΤ ΕΗΑΘ Κ Ὑοΐαθ ΒΗΑ ΒΗΑ ΡΟΔ ΚΑΘ, Ηϩ ΔΘΗΑΗΑΗ ΚΑ ΔΜ Κ ΜΗΑΘ ΜΕ ΦΑΤΟΣΚΑΤΑΜ. Ροϩ, ΔΑΤΟΥΟΔ, ΒΑΘ ΦΔ, ϩ ΚΑΘ ΘΑΗ Ε ΘΑΣΗΑ, Ηϩ ΦΤΑΘ ϩ ΟΗ ΑΚΑ ΚΑΤΑΣΘ ΦΣ ΟΜΤΑΘΑΤΑΜ; ΔΗΘ ΒΗΑ ΜΑ ΜΑ ΤΑΘΑΒΗΑ Ηϩ ΦΤΑΘΟΣΚΑΤΑΜ, ΜΑ ΒΑΔ ΟΥΣΟ ΚΑΘ ΤΑΔΑΔΑ. Ελϩ, ΒΑΘ ΦΔ, ΗΑΤΩΑΧΑΒΗΑ-ΗΑ ΔΘ ΔΡΑΚΩΔΡΗΑΘ, ΜΑ ΚΑΘ ΜΑΒΑΒΗΑ Ε ΗΑΗΑ ΜΕ ΒΗΑ ΦΤΑΘ ϩΘ ΟΑΘΔ ΔΑΒΕ ΟΔ ΜΑΧΑΤ ΗΑΗΑΒΑ; Ε ΗΑΗΑ ΦΤΑΘ Κ Ὑοΐαθ ΩΜΘ ΚΑΤ ΩΤΑΘΟΗΑΗΑΗΑΗ ΒΗΑ ΕΘ ΒΑΔ Ε ΗΑΗΑ ΡΟΔ ΚΑΘ Ε ΒΗΑ ΡΟΔ ΚΑΘ ΔΑ ΗΑΗΑ ΗΑΗΑ ΟΘ, ΒΗΑ ΤΟ ΘΑΣΒΑΤΑΗΑ ΡΟΔ ΔΘΔΑΤ; ΒΗΑ ΟΥΣΟ ΤΟ ΧΟΚ ΟΔ ΒΑΔ Ε ΒΗ ΜΕ ΜΧΑΤ ΩΜΗΑΤΕ ΦΣ ΘΑΣΒΑΤΑΗΑ ΡΟΔ ΔΘΔΑΤ. Ἡϩ, Κ Ὑοΐαθ ΦΑΤ ΩΜΘΟΗΑΗΑΗΑΗ ΧΑΤ ΗΑΗΑ ΗΑΗΑ ΟΘ, ΒΗΑ ΤΟ ΘΑΣΒΑΤΑΗΑ ΡΟΔ ΔΘΔΑΤ; ΒΗΑ ΟΥΣΟ ΤΟ ΧΟΚ ΟΔ ΒΑΔ Ε ΒΗ ΜΕ ΜΧΑΤ ΩΜΗΑΤΕ ΦΣ ΘΑΣΒΑΤΑΗΑ ΡΟΔ ΔΘΔΑΤ. Ἡϩ, Κ Ὑοΐαθ ΦΑΤ ΩΜΘΟΗΑΗΑΗΑΗ ΧΑΤ ΗΑΗΑ ΗΑΗΑ ΟΘ, ΒΗΑ ΤΟ ΘΑΣΒΑΤΑΗΑ ΡΟΔ ΔΘΔΑΤ; ΒΗΑ ΟΥΣΟ ΤΟ ΧΟΚ ΟΔ ΒΑΔ Ε ΒΗ ΜΕ ΜΧΑΤ ΩΜΗΑΤΕ ΦΣ

ye shall see the heaven opened, and the angels of God ascending and descending upon the Son of man.

3. And the third day there was a marriage in Cana of Galilee; and the mother of Jesus was there: and both Jesus was called, and his disciples, to the marriage. And when they wanted wine, the mother of Jesus saith unto him, They have no wine. Jesus saith unto her, Woman, what have I to do with thee? mine hour is not yet come. His mother saith unto the servants, Whatsoever he saith unto you, do it. And there were set there six waterpots of stone, after the manner of the purifying of the Jews, containing two or three firkins apiece. Jesus saith unto them, Fill the waterpots with water. And they filled them up to the brim. And he saith unto them, Draw out now, and bear unto the governor of the feast. And they bare it. When the ruler of the feast had tasted the water that was made wine, and knew not whence it was, (but the servants which drew the water knew,) the governor of the feast called the bridegroom, and saith unto him, Every man at the beginning doth set forth good wine; and when men have well drunk, then that which is worse: but thou hast kept the good wine until now. This beginning of miracles did Jesus in Cana of Galilee, and manifested forth his glory; and his disciples believed on him.

4. Now when Jesus was in Jerusalem at the passover, in the feast day, many believed in his name, when they saw the miracles which he did. But Jesus did not commit himself unto them, because he knew all men, and needed not that any should testify of man: for he knew what was in man.

There was a man of the Pharisees, named Nicodemus, a ruler of the Jews: the same came to Jesus by night, and said unto him, Rabbi, we know that thou art a teacher come from God: for no man can do these miracles that thou doest, except God be with him. Jesus answered and said unto him, Verily, verily, I say unto thee, Except a man be born again, he cannot see the kingdom of God. Nicodemus saith unto him, How can a man be born when he is old? can he enter the second time into his mother's womb, and be born? Jesus answered, Verily, verily, I say unto thee, Except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh; and that which is born of the Spirit is spirit. Marvel not that I said unto thee, Ye must be born again. The wind bloweth where it listeth, and thou hearest the sound thereof, but canst not tell whence it cometh, and whither it goeth: so is every one that is born of the Spirit. Nicodemus answered and said unto him, How can these things be? Jesus answered and said unto him, Art thou a master of Israel, and knowest not these things? Verily, verily, I say unto thee, We speak that we do know, and testify that we have seen; and ye receive not our witness. If I have told you earthly things, and ye believe not, how shall ye believe, if I tell you of heavenly things? And no man hath ascended up to heaven, but he that came down from heaven, even the Son of man which is in heaven. And as Moses lifted up the serpent in the wilderness, even so must the Son of man be lifted up: that whosoever believeth in him should not perish, but have eternal life. For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life. For God sent not his Son into the world to condemn the world; but that the world through him might be saved. He that believeth on him is not condemned: but he that believeth not is condemned already, because he hath not believed in the name of the only begotten Son of God. And this is the condemnation, that light is come into the world, and men loved darkness rather than light, because their deeds were evil. For every one that doeth evil hateth the light, neither cometh to the light, lest his deeds should be reproved. But he that doeth truth cometh to the light, that his deeds may be made manifest, that they are wrought in God.

ואת פסח תעשו בחדש הזה כאשר צויתיך למועדו׃ ואמרת אליהם כה אמר יי׳ בעת הזאת אני שולח את המגפה בכל ארץ מצרים ומת כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים ובכור כל בהמה׃ וקראת לכל זקני ישראל ואמרת אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח׃ ולקחתם אגודת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ ועבר יי׳ לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזת ופסח יי׳ על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יי׳ לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ ואמרתם זבח פסח הוא ליי׳ אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יי׳ את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יי׳ את בני ישראל על צבאתם מארץ מצרים׃ והיה עצם הלילה הזה שמרים הוא ליי׳ להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליי׳ שמרים לכל בני ישראל לדרתם׃ ויאמר יי׳ אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו׃ וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו׃ תושב ושכיר לא יאכל בו׃ בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר חוצה מן הבית ועצם לא תשברו בו׃ כל עדת ישראל יעשו אתו׃ וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליי׳ המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו׃ תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם׃ ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יי׳ את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יי׳ את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃

5. ואתה שם, כי אחרי שבעתי, ואתה תהיה נאמני לפרעה ואתה שבע, ואתה תהיה פי לו ואני אהיה פיך לו, אבל הוא לא יהיה פי לך, אלא אתה תהיה לו לאלהים. ואתה את המטה הזה תקח בידך, אשר תעשה בו את האתות׃ אבל הוא לא יהיה לך למטה, אלא אתה תהיה לו למטה. ואתה את לא תשוב אל מצרים, כי אם לך ושוב אל מצרים, אתה וכל האנשים אשר הלכו אחריך, ואני והנערים אשר נולדו לנו בדרך, אנחנו נלך אל ארץ כנען, ואתה תשוב אל מצרים, ואני אשוב אל ארץ כנען, ואתה תהיה לי לאיש ואני אהיה לך לאשה, ואתה תהיה לי לבן ואני אהיה לך לאב, ואתה תהיה לי לבת ואני אהיה לך לאם, ואתה תהיה לי לאח ואני אהיה לך לאחות, ואתה תהיה לי לבעל ואני אהיה לך לאשה, ואתה תהיה לי לרע ואני אהיה לך לרעה, ואתה תהיה לי לאויב ואני אהיה לך לשנאה, ואתה תהיה לי לשונא ואני אהיה לך לשנוא, ואתה תהיה לי לאוהב ואני אהיה לך לאהבה, ואתה תהיה לי לחבר ואני אהיה לך לחברה, ואתה תהיה לי לקרוב ואני אהיה לך לקרובה, ואתה תהיה לי לגואל ואני אהיה לך לגאולה, ואתה תהיה לי לפדות ואני אהיה לך לפדות, ואתה תהיה לי לנחלה ואני אהיה לך לנחלה, ואתה תהיה לי לחלק ואני אהיה לך לחלק, ואתה תהיה לי לגורל ואני אהיה לך לגורל, ואתה תהיה לי לנחלה ואני אהיה לך לנחלה, ואתה תהיה לי לחלק ואני אהיה לך לחלק, ואתה תהיה לי לגורל ואני אהיה לך לגורל׃

ye; and that ought not to be done, and that without leaving the other undone.

6. Then Pilate, when he had scourged Jesus, took him, and delivered him to be crucified, that he might be put to death; and the soldiers led him away into the hall called Pretorium; and they called together the whole band of soldiers. And they clothed him with purple, and platted a crown of thorns, and put it upon his head, and began to salute him, Hail, king of the Jews! And they struck him on the head with a reed, and did spit upon him, and bowing their knees worshipped him. And when they had mocked him, they took off the purple from him, and put his own clothes on him, and led him away to crucify him. And they compelled one Simon a Cyrenian, who passed by, coming out of the country, the father of Alexander and Rufus, to bear his cross. And they brought him to a place called Golgotha, that is to say, the place of a skull. And they gave him vinegar to drink mingled with gall; and when he had tasted thereof, he would not drink. And they crucified him, and parted his garments, casting lots upon them, what every man should take. And it was the third hour, and they crucified him. And the superscription of his accusation was written over, THE KING OF THE JEWS. And with him they crucified two thieves; the one on his right hand, and the other on his left. And the scripture was fulfilled, which saith, And he was numbered with the transgressors. And they that passed by reviled him, wagging their heads, and saying, Ah, thou that destroyest the temple, and buildest it in three days, save thyself, and come down from the cross. Likewise also the chief priests mocking said among themselves with the scribes, He saved others; himself he cannot save. Let Christ the king of Israel descend now from the cross, that we may see and believe. And they that were crucified with him reproached him. Now from the sixth hour there was darkness over all the land unto the ninth hour. And at the ninth hour Jesus cried with a loud voice, saying, Eloi, Eloi, lama sabachthani? which is, being interpreted, My God, my God, why hast thou forsaken me? And some of them that stood by, when they heard it, said, Behold, he calleth Elias. Then one ran and filled a spunge full of vinegar, and put it on a reed, and gave him to drink, saying, Let alone, let us see whether Elias will come to take him down. And Jesus cried with a loud voice, and yielded up the ghost. And the veil of the temple was rent in twain from the top to the bottom. And when the centurion, which stood over against him, saw that he so cried out, and gave up the ghost, he said, Truly this man was the Son of God. There were also women looking on afar off: among which was Mary Magdalene, and Mary the mother of James the less and of Joses, and Salome; (who also, when he was in Galilee, followed him, and ministered unto him;) and many other women which came up with him unto Jerusalem. And now when the even was come, because it was the preparation, that is, the day before the sabbath, Joseph of Arimathea, an honourable counsellor, which also waited for the kingdom of God, came, and went in boldly unto Pilate, and craved the body of Jesus. Pilate marvelled if he were already dead: and calling unto him the centurion, he asked him whether he had been any while dead. And when he knew it of the centurion, he gave the body to Joseph. And he bought fine linen, and took him down, and wrapped him in the linen, and laid him in a sepulchre which was hewn out of a rock, and rolled a stone unto the door of the sepulchre. And Mary Magdalene and Mary the mother of Joses beheld where he was laid.

8. And Joram begat Uzziah and his brethren, about the time they were carried away to Babylon: and after they were brought again to Jerusalem, Uzziah begat Jotham, Jotham begat Ahaz, Ahaz begat Hezekiah, Hezekiah begat Manasses, Manasses begat Amon, Amon begat Josiah, Josiah begat Jechonias and his brethren, at the time they were led away captives to Babylon. And after they were brought again to Jerusalem, Jechonias begat Salathiel, Salathiel begat Zorobabel, Zorobabel begat Abiud, Abiud begat Eliakim, Eliakim begat Azor, Azor begat Sadoc, Sadoc begat Achim, Achim begat Eliud, Eliud begat Eleazar, Eleazar begat Matthan, Matthan begat Jacob, Jacob begat Joseph the husband of Mary, of whom was born Jesus, who is called Christ. So all the generations from Abraham to David are fourteen generations; and from David until the carrying away into Babylon are fourteen generations; and from the carrying away into Babylon unto Christ are fourteen generations.

9. Now the birth of Jesus Christ was on this wise: When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together she was found with child of the Holy Ghost. Then Joseph her husband, being a just man and not willing to make her a public example, was minded to put her away privily. But while he thought on these things, behold the angel of the Lord appeared unto him in a dream, saying, Joseph, thou son of David, fear not to take unto thee Mary thy wife: for that which is conceived in her is of the Holy Ghost. And she shall bring forth a son, and thou shalt call his name Jesus: for he shall save his people from their sins. Now all this was done, that it might be fulfilled which was spoken of the Lord by the prophet, saying, Behold, a virgin shall be with child, and shall bring forth a son, and they shall call his name Immanuel, which being interpreted is, God with us. Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: and knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name Jesus.

10. Now when Jesus was born in Bethlehem of Judæa in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem, saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him. When Herod the king had heard these things, he was troubled, and all Jerusalem with him. And when he had gathered all the chief priests and scribes of the people together, he demanded of them where Christ should be born. And they said unto him, In Bethlehem of Judæa: for thus it is written by the prophet, And thou Bethlehem, in the land of Judah, art not the least among the princes of Judah: for out of thee shall come a Governor, that shall rule my people Israel. Then Herod, when he had privily called the wise men, inquired of them diligently what time the star appeared. And he sent them to Bethlehem, and said, Go and search diligently for the young child; and when ye have found him, bring me word again, that I may come and worship him also. When they had heard the king, they departed; and, lo, the star, which they saw in the east, went before them, till it came and stood over where the young child was. When they saw the star, they rejoiced with exceeding great joy. And when they were come into the house, they saw the young child with Mary his mother, and fell down, and worshipped him: and when they had opened their treasures, they presented unto him gifts; gold, and frankincense, and myrrh. And being warned of God in a dream that they should not return to Herod, they departed into their own country another way. And when they were departed, behold, the angel of the Lord appeareth to Joseph in a dream, saying, Arise, and take the young child and his mother, and flee into Egypt, and be thou there until I bring thee word: for Herod will seek the young child to destroy him. When he arose, he took the young child and his mother by night, and departed into Egypt: and was there until the death of Herod: that it might be fulfilled which was spoken of the Lord by the prophet, saying, Out of Egypt have I called my son. Then Herod, when he saw that he was mocked of the wise men, was exceeding wroth, and sent forth, and slew all the children that were in Bethlehem, and in all the coasts thereof, from two years old and under, according to the time which he had diligently inquired of the wise men. Then was fulfilled that which was spoken by Jeremy the prophet, saying, In Ramah was there a voice heard, lamentation, and weeping, and great mourning, Rachel weeping for her children, and would not be comforted, because they are not.

CAPUT II.

1. Ուստ ոմն ի տղոց Նինուէ ասէ, Գուժար, որ ուրտ ասիս. Ձի ասացեր ասէին ին ի պատերազմաց ալ տղայ մարտիկաց; Ա՛ն, ին ի յայն ալ տղոց ոտն ալ ոտից նոցա, քանզի ոչ ի ձեռն ձիոյ կամ ի ձեռն ոտից ձիոյ կամ ձիաւորի կամ ի ձեռն մարտիկաց

3. Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειρε εἰς τὸ μέσον. καὶ λέγει αὐτοῖς· Καὶ ἔξεστι τοῖς σάββασι καλὸν ποιῆσαι ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι ἢ ἀποκτεῖναι; οἱ δὲ ἐσιώπων. καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. καὶ ἐξέτεινε, καὶ ἀπεκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη. καὶ ἐξελθόντες οἱ Φαρισαῖοι εὐθὺς μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν συμβούλιον ἐδίδουν κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσιν.

4. Καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀνεχώρησε πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησε· καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἰερουσαλὴμ καὶ Ἰδουμαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα πλῆθος πολύ, ἀκούοντες ὅσα ἐποίει, ἦλθον πρὸς αὐτόν. καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν· πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευσεν, ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται ὅσοι εἶχον μάστιγας. καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα ὅταν αὐτὸν ἐθεώρουν, προσέπιπτον αὐτῷ καὶ ἔκραζον λέγοντες· Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III.

1. Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς συναγωγήν· καὶ ἦν ἄνθρωπος ἐκεῖ τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν. καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτόν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ. καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ τὴν ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειρε εἰς τὸ μέσον. καὶ λέγει αὐτοῖς· Καὶ ἔξεστι τοῖς

ordained. And the priest that is anointed of the sons of Aaron, and he that filleth his hand to consecrate him, shall put on the garments for seven days; and no priest shall enter into the holy place all the days that he maketh atonement in the holy place, unto the end that he may minister in the holy place: I am the LORD. And they shall do as I have commanded, and shall keep my charge, to perform it: I am the LORD which sanctify them. And the priest's garments shall be, when any of his sons is to be anointed in them, and in which he is to be consecrated, and to fill his hand in them: seven days shall he put them on, even the priest that is in his stead from among his sons, when he cometh into the tabernacle of the congregation to minister in the holy place. And thou shalt take of the ram of consecration, and boil his flesh in the holy place. And Aaron and his sons shall eat the flesh of the ram, and the bread that is in the basket, by the door of the tabernacle of the congregation. And they shall eat those things wherewith the atonement was made, to consecrate and to sanctify them: but a stranger shall not eat thereof, because they are holy. And if aught of the flesh of the consecrations, or of the bread, remain unto the morning, then thou shalt burn the remainder with fire: it shall not be eaten, because it is holy. And thus shalt thou do unto Aaron, and to his sons, according to all that I have commanded thee: seven days shalt thou consecrate them. And thou shalt offer every day a bullock for a sin-offering of atonement: and thou shalt cleanse the altar, when thou hast made an atonement for it, and thou shalt anoint it, to sanctify it. Seven days thou shalt make an atonement for the altar, and sanctify it; and the altar shall be most holy: whatsoever toucheth the altar shall be holy. Now this is that which thou shalt offer upon the altar; two lambs of the first year day by day continually. The one lamb thou shalt offer in the morning, and the other lamb thou shalt offer at even: and a tenth part of fine flour mingled with the fourth part of a hin of beaten oil; and the fourth part of a hin of wine for a drink-offering with the one lamb. And the other lamb thou shalt offer at even, and shalt do thereto according to the meal-offering of the morning, and according to the drink-offering thereof, for a sweet savour, an offering made by fire unto the LORD. This shall be a continual burnt-offering throughout your generations at the door of the tabernacle of the congregation before the LORD: where I will meet you, to speak there unto thee. And there I will meet with the children of Israel; and the tent shall be sanctified by my glory. And I will sanctify the tabernacle of the congregation, and the altar: I will sanctify also both Aaron and his sons, to minister to me in the priest's office. And I will dwell among the children of Israel, and will be their God. And they shall know that I am the LORD their God, that brought them forth out of the land of Egypt, that I may dwell among them: I am the LORD their God. And thou shalt make an altar to burn incense upon: of shittim wood shalt thou make it. A cubit shall be the length thereof, and a cubit the breadth thereof, foursquare shall it be: and two cubits shall be the height thereof: the horns thereof shall be of the same. And thou shalt overlay it with pure gold, the top thereof, and the sides thereof round about, and the horns thereof; and a crown of gold shalt thou make to it round about. And two golden rings shalt thou make to it under the crown of it, by the two corners thereof, upon the two sides of it shalt thou make it; and they shall be for places for staves to bear it withal. And thou shalt make the staves of shittim wood, and overlay them with gold. And thou shalt put it before the veil that is by the ark of the testimony, before the mercy-seat that is upon the testimony, where I will meet with thee. And Aaron shall burn thereon sweet incense every morning: when he dresseth the lamps, he shall burn incense upon it. And when Aaron lighteth the lamps at even, he shall burn incense upon it, a perpetual incense before the LORD throughout your generations. Ye shall offer no strange incense thereon, nor burnt-offering, nor meal-offering; and ye shall pour no drink-offering thereon. And Aaron shall make atonement upon the horns of it once in a year with the blood of the sin-offering of atonements: once in the year shall he make atonement upon it throughout your generations: it is most holy unto the LORD. And the LORD spake unto Moses, saying, When thou takest the sum of the children of Israel, according to their number, then shall they give every man a ransom for his soul unto the LORD, when thou numberest them; that there be no plague among them, when thou numberest them. This they shall give, every one that passeth among them that are numbered, half a shekel after the shekel of the sanctuary: (a shekel is twenty gerahs:) half a shekel for an offering to the LORD. Every one that passeth among them that are numbered, from twenty years old and above, shall give an offering unto the LORD. The rich shall not give more, and the poor shall not give less, than half a shekel, when they give an offering unto the LORD, to make atonement for your souls. And thou shalt take the atonement money of the children of Israel, and shalt appoint it for the service of the tabernacle of the congregation; that it may be a memorial unto the children of Israel before the LORD, to make atonement for your souls. And the LORD spake unto Moses, saying, Thou shalt also make a laver of brass, and its foot of brass, for washing: and thou shalt put it between the tent of the congregation and the altar, and thou shalt put water therein. For Aaron and his sons shall wash their hands and their feet thereout: when they go into the tent of the congregation, they shall wash with water, that they die not; or when they come near to the altar to minister, to burn an offering made by fire unto the LORD: so they shall wash their hands and their feet, that they die not: and it shall be a statute for ever to them, even to him and to his seed throughout their generations.

faith without works is dead also? 21 Was not Abraham our father justified by works, when he had offered Isaac his son upon the altar? 22 Seest thou how faith wrought with his works, and by works was faith made perfect? 23 And the scripture was fulfilled which saith, Abraham believed God, and it was imputed unto him for righteousness: and he was called the friend of God. 24 Ye see then how that by works a man is justified, and not by faith only. 25 Likewise also was not Rahab the harlot justified by works, when she had received the messengers, and had sent them out another way? 26 For as the body without the spirit is dead, so faith without works is dead also.

3 My brethren, be not many masters, knowing that we shall receive the greater condemnation. 2 For in many things we offend all. If any man offend not in word, the same is a perfect man, and able also to bridle the whole body. 3 Behold, we put bits in the horses' mouths, that they may obey us; and we turn about their whole body. 4 Behold also the ships, which though they be so great, and are driven of fierce winds, yet are they turned about with a very small helm, whithersoever the governor listeth. 5 Even so the tongue is a little member, and boasteth great things. Behold, how great a matter a little fire kindleth! 6 And the tongue is a fire, a world of iniquity: so is the tongue among our members, that it defileth the whole body, and setteth on fire the course of nature; and it is set on fire of hell. 7 For every kind of beasts, and of birds, and of serpents, and of things in the sea, is tamed, and hath been tamed of mankind: 8 But the tongue can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison. 9 Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God. 10 Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be. 11 Doth a fountain send forth at the same place sweet water and bitter? 12 Can the fig tree, my brethren, bear olive berries? either a vine, figs? so can no fountain both yield salt water and fresh. 13 Who is a wise man and endued with knowledge among you? let him shew out of a good conversation his works with meekness of wisdom. 14 But if ye have bitter envying and strife in your hearts, glory not, and lie not against the truth. 15 This wisdom descendeth not from above, but is earthly, sensual, devilish. 16 For where envying and strife is, there is confusion and every evil work. 17 But the wisdom that is from above is first pure, then peaceable, gentle, and easy to be intreated, full of mercy and good fruits, without partiality, and without hypocrisy. 18 And the fruit of righteousness is sown in peace of them that make peace.

4 From whence come wars and fightings among you? come they not hence, even of your lusts that war in your members? 2 Ye lust, and have not: ye kill, and desire to have, and cannot obtain: ye fight and war, yet ye have not, because ye ask not. 3 Ye ask, and receive not, because ye ask amiss, that ye may consume it upon your lusts. 4 Ye adulterers and adulteresses, know ye not that the friendship of the world is enmity with God? whosoever therefore will be a friend of the world is the enemy of God. 5 Do ye think that the scripture saith in vain, The spirit that dwelleth in us lusteth to envy? 6 But he giveth more grace. Wherefore he saith, God resisteth the proud, but giveth grace unto the humble. 7 Submit yourselves therefore to God. Resist the devil, and he will flee from you. 8 Draw nigh to God, and he will draw nigh to you. Cleanse your hands, ye sinners; and purify your hearts, ye double minded. 9 Be afflicted, and mourn, and weep: let your laughter be turned to mourning, and your joy to heaviness. 10 Humble yourselves in the sight of the Lord, and he shall lift you up.

11 Speak not evil one of another, brethren. He that speaketh evil of his brother, and judgeth his brother, speaketh evil of the law, and judgeth the law: but if thou judge the law, thou art not a doer of the law, but a judge. 12 There is one lawgiver, who is able to save and to destroy: who art thou that judgest another?

13 Go to now, ye that say, To day or to morrow we will go into such a city, and continue there a year, and buy and sell, and get gain: 14 Whereas ye know not what shall be on the morrow. For what is your life? It is even a vapour, that appeareth for a little time, and then vanisheth away. 15 For that ye ought to say, If the Lord will, we shall live, and do this, or that. 16 But now ye rejoice in your boastings: all such rejoicing is evil. 17 Therefore to him that knoweth to do good, and doeth it not, to him it is sin.

5 Go to now, ye rich men, weep and howl for your miseries that shall come upon you. 2 Your riches are corrupted, and your garments are moth eaten. 3 Your gold and silver is cankered; and the rust of them shall be a witness against you, and shall eat your flesh as it were fire. Ye have heaped treasure together for the last days. 4 Behold, the hire of the labourers who have reaped down your fields, which is of you kept back by fraud, crieth: and the cries of them which have reaped are entered into the ears of the Lord of sabaoth. 5 Ye have lived in pleasure on the earth, and been wanton; ye have nourished your hearts, as in a day of slaughter. 6 Ye have condemned and killed the just; and he doth not resist you.

7 Be patient therefore, brethren, unto the coming of the Lord. Behold, the husbandman waiteth for the precious fruit of the earth, and hath long patience for it, until he receive the early and latter rain. 8 Be ye also patient; stablish your hearts: for the coming of the Lord draweth nigh. 9 Grudge not one against another, brethren, lest ye be condemned: behold, the judge standeth before the door. 10 Take, my brethren, the prophets, who have spoken in the name of the Lord, for a example of suffering affliction, and of patience. 11 Behold, we count them happy which endure. Ye have heard of the patience of Job, and have seen the end of the Lord; that the Lord is very pitiful, and of tender mercy.

12 But above all things, my brethren, swear not, neither by heaven, neither by the earth, neither by any other oath: but let your yea be yea; and your nay, nay; lest ye fall into condemnation.

13 Is any among you afflicted? let him pray. Is any merry? let him sing psalms. 14 Is any sick among you? let him call for the elders of the church; and let them pray over him, anointing him with oil in the name of the Lord: 15 And the prayer of faith shall save the sick, and the Lord shall raise him up; and if he have committed sins, they shall be forgiven him. 16 Confess your faults one to another, and pray one for another, that ye may be healed. The effectual fervent prayer of a righteous man availeth much. 17 Elias was a man subject to like passions as we are, and he prayed earnestly that it might not rain: and it rained not on the earth by the space of three years and six months. 18 And he prayed again, and the heaven gave rain, and the earth brought forth her fruit.

19 Brethren, if any of you do err from the truth, and one convert him; 20 Let him know, that he which converteth the sinner from the error of his way shall save a soul from death, and shall hide a multitude of sins.

CHAPTER IV.

1. Then was Jesus led up of the Spirit, into the wilderness, to be tempted of the devil. And when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungered. And when the tempter came to him, he said, If thou be the Son of God, command that these stones be made bread. But he answered and said, It is written, Man shall not live by bread alone, but by every word that proceedeth out of the mouth of God. Then the devil taketh him up into the holy city, and setteth him on a pinnacle of the temple, and saith unto him, If thou be the Son of God, cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee: and in their hands they shall bear thee up, lest at any time thou dash thy foot against a stone. Jesus said unto him, It is written again, Thou shalt not tempt the Lord thy God. Again, the devil taketh him up into an exceeding high mountain, and sheweth him all the kingdoms of the world, and the glory of them; and saith unto him, All these things will I give thee, if thou wilt fall down and worship me. Then saith Jesus unto him, Get thee hence, Satan: for it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve. Then the devil leaveth him, and behold, angels came and ministered unto him.

2. Now when Jesus had heard that John was cast into prison, he departed into Galilee; and leaving Nazareth, he came and dwelt in Capernaum, which is upon the sea coast, in the borders of Zabulon and Nephthalim: that it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, The land of Zabulon, and the land of Nephthalim, by the way of the sea, beyond Jordan, Galilee of the Gentiles; the people which sat in darkness saw great light; and to them which sat in the region and shadow of death light is sprung up. From that time Jesus began to preach and to say, Repent: for the kingdom of heaven is at hand. Now when Jesus had heard that John was delivered up, he withdrew into Galilee; and departing from the land of Judea, he came and dwelt in Capernaum, which is by the sea coast, in the borders of Zabulon and Nephthalim: that it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, The land of Zabulon, and the land of Nephthalim, by the way of the sea, beyond Jordan, Galilee of the Gentiles; the people which sat in darkness saw great light; and to them which sat in the region and shadow of death light is sprung up. From that time Jesus began to preach and to say, Repent: for the kingdom of heaven is at hand.

3. Now when Jesus had heard that John was cast into prison, he withdrew himself into Galilee. And he, leaving the city Nazareth, came and dwelt in Capernaum, which is situate upon the sea coast, in the borders of Zabulon and Nephthalim: that it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, The land of Zabulon, and the land of Nephthalim, by the way of the sea, beyond Jordan, Galilee of the Gentiles; the people which sat in darkness saw great light; and to them which sat in the region and shadow of death light is sprung up. From that time Jesus began to preach and to say, Repent: for the kingdom of heaven is at hand. Now he, walking by the sea of Galilee, saw two brethren, Simon called Peter, and Andrew his brother, casting a net into the sea: for they were fishers. And he saith unto them, Follow me, and I will make you fishers of men. And they straightway left their nets, and followed him. And going on from thence, he saw other two brethren, James the son of Zebedee, and John his brother, in a ship with Zebedee their father, mending their nets; and he called them. And they immediately left the ship and their father, and followed him.

4. And he answered and said, It is written, Man shall not live by bread alone, but by every word that proceedeth out of the mouth of God. And he answered and said, It is written, Thou shalt not tempt the Lord thy God. Again, it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve. Then saith Jesus unto him, Get thee behind me, Satan: for it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve. Then the devil leaveth him, and behold, angels came and ministered unto him. Now when Jesus had heard that John was delivered up, he withdrew into Galilee. And leaving Nazareth, he came and dwelt in Capernaum which is by the sea, in the borders of Zebulun and Naphtali: that it might be fulfilled which was spoken through Isaiah the prophet, saying, The land of Zebulun, and the land of Naphtali, by the way of the sea, beyond Jordan, Galilee of the Gentiles, The people which sat in darkness saw a great light, And to them which sat in the region and shadow of death, To them did light spring up. From that time began Jesus to preach, and to say, Repent ye: for the kingdom of heaven is at hand. And walking by the sea of Galilee, he saw two brethren, Simon who is called Peter, and Andrew his brother, casting a net into the sea; for they were fishers. And he saith unto them, Follow me, and I will make you fishers of men. They straightway left the nets, and followed him. And going on from thence he saw other two brethren, James the son of Zebedee, and John his brother, in the boat with Zebedee their father, mending their nets; and he called them. They straightway left the boat and their father, and followed him. And Jesus went about in all Galilee, teaching in their synagogues, and preaching the gospel of the kingdom, and healing every disease and every infirmity among the people. And the report of him went into all Syria: and they brought unto him all sick people, holden with divers diseases and torments, demoniacs, and epileptic, and paralytic; and he healed them. And there followed him great multitudes from Galilee, and Decapolis, and Jerusalem, and Judæa, and beyond Jordan.

5. And seeing the multitudes, he went up into the mountain: and when he had sat down, his disciples came unto him. And he opened his mouth and taught them, saying, Blessed are the poor in spirit: for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are they that mourn: for they shall be comforted. Blessed are the meek: for they shall inherit the earth. Blessed are they that hunger and thirst after righteousness: for they shall be filled. Blessed are the merciful: for they shall obtain mercy. Blessed are the pure in heart: for they shall see God. Blessed are the peacemakers: for they shall be called sons of God. Blessed are they that have been persecuted for righteousness' sake: for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are ye when men shall reproach you, and persecute you, and say all manner of evil against you falsely, for my sake. Rejoice, and be exceeding glad: for great is your reward in heaven: for so persecuted they the prophets which were before you. Ye are the salt of the earth: but if the salt have lost its savour, wherewith shall it be salted? it is thenceforth good for nothing, but to be cast out and trodden under foot of men. Ye are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do they light a lamp, and put it under the bushel, but on the stand; and it giveth light unto all that are in the house. Even so let your light shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father which is in heaven. Think not that I came to destroy the law or the prophets: I came not to destroy but to fulfil. For verily I say unto you, Till heaven and earth pass away, one jot or one tittle shall in no wise pass away from the law, till all things be accomplished. Whosoever therefore shall break one of these least commandments, and shall teach men so, he shall be called least in the kingdom of heaven: but whosoever shall do and teach them, he shall be called great in the kingdom of heaven. For I say unto you, That except your righteousness shall exceed the righteousness of the scribes and Pharisees, ye shall in no wise enter into the kingdom of heaven.

6. Ye have heard that it was said to them of old time, Thou shalt not kill; and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment: but I say unto you, that every one who is angry with his brother shall be in danger of the judgment: and whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council: and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of the hell of fire. If therefore thou art offering thy gift at the altar, and there rememberest that thy brother hath aught against thee, leave there thy gift before the altar, and go thy way; first be reconciled to thy brother, and then come and offer thy gift. Agree with thine adversary quickly, while thou art with him in the way; lest haply the adversary deliver thee to the judge, and the judge deliver thee to the officer, and thou be cast into prison. Verily I say unto thee, Thou shalt by no means come out thence, till thou have paid the last farthing. Ye have heard that it was said, Thou shalt not commit adultery: but I say unto you, that every one that looketh on a woman to lust after her hath committed adultery with her already in his heart. And if thy right eye causeth thee to stumble, pluck it out, and cast it from thee: for it is profitable for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. And if thy right hand causeth thee to stumble, cut it off, and cast it from thee: for it is profitable for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should go into hell. It was said also, Whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement: but I say unto you, that every one that putteth away his wife, saving for the cause of fornication, maketh her commit adultery: and whosoever shall marry her when she is put away committeth adultery.

CHAPTER V.

1. Y WHEN JESUS CAME INTO JUDEA, AND HAD TARRIED THERE A LITTLE WHILE: Εἰσῆλθεν, εἰς Ἰουδαίαν, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ μικρόν τινα χρόνον: when Jesus came into Judea, and had tarried there a little while: Jesus, when he came into Judea, and had tarried there a little while, ישוע כאשר בא אל יהודה וישב שם זמן קצר

5. And he was carried of four, which was known to be lame from his mother's womb; whom they daily laid at the gate of the temple which is called Beautiful, to ask alms of them that entered into the temple; Who seeing Peter and John about to go into the temple, asked an alms. And Peter, fastening his eyes upon him with John, said, Look on us. And he gave heed unto them, expecting that he should receive something of them. Then Peter said, Silver and gold have I none; but such as I have give I thee: In the name of Jesus Christ of Nazareth rise up and walk. And he took him by the right hand, and lifted him up: and immediately his feet and ankle bones received strength. And he leaping up stood, and walked, and entered with them into the temple, walking, and leaping, and praising God. And all the people saw him walking and praising God: And they knew that it was he which sat for alms at the Beautiful gate of the temple: and they were filled with wonder and amazement at that which had happened unto him. And as the lame man which was healed held Peter and John, all the people ran together unto them in the porch that is called Solomon's, greatly wondering. And when Peter saw it, he answered unto the people, Ye men of Israel, why marvel ye at this? or why look ye so earnestly on us, as though by our own power or holiness we had made this man to walk? The God of Abraham, and of Isaac, and of Jacob, the God of our fathers, hath glorified his Son Jesus; whom ye delivered up, and denied him in the presence of Pilate, when he was determined to let him go. But ye denied the Holy One and the Just, and desired a murderer to be granted unto you; And killed the Prince of life, whom God hath raised from the dead; whereof we are witnesses. And his name through faith in his name hath made this man strong, whom ye see and know: yea, the faith which is by him hath given him this perfect soundness in the presence of you all. And now, brethren, I wot that through ignorance ye did it, as did also your rulers. But those things, which God before had showed by the mouth of all his prophets, that Christ should suffer, he hath so fulfilled. Repent ye therefore, and be converted, that your sins may be blotted out, when the times of refreshing shall come from the presence of the Lord; And he shall send Jesus Christ, which before was preached unto you: Whom the heaven must receive until the times of restitution of all things, which God hath spoken by the mouth of all his holy prophets since the world began. For Moses truly said unto the fathers, A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass, that every soul, which will not hear that prophet, shall be destroyed from among the people. Yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have likewise foretold of these days. Ye are the children of the prophets, and of the covenant which God made with our fathers, saying unto Abraham, And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed. Unto you first God, having raised up his Son Jesus, sent him to bless you, in turning away every one of you from his iniquities. And as they spake unto the people, the priests, and the captain of the temple, and the Sadducees, came upon them, Being grieved that they taught the people, and preached through Jesus the resurrection from the dead. And they laid their hands upon them, and put them in hold unto the next day: for it was now eventide. Howbeit many of them which heard the word believed; and the number of the men was about five thousand. And it came to pass on the morrow, that their rulers, and elders, and scribes, And Annas the high priest, and Caiaphas, and John, and Alexander, and as many as were of the kindred of the high priest, were gathered together at Jerusalem. And when they had set them in the midst, they asked, By what power, or by what name, have ye done this? Then Peter, filled with the Holy Ghost, said unto them, Ye rulers of the people, and elders of Israel, If we this day be examined of the good deed done to the impotent man, by what means he is made whole; Be it known unto you all, and to all the people of Israel, that by the name of Jesus Christ of Nazareth, whom ye crucified, whom God raised from the dead, even by him doth this man stand here before you whole. This is the stone which was set at nought of you builders, which is become the head of the corner. Neither is there salvation in any other: for there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved. Now when they saw the boldness of Peter and John, and perceived that they were unlearned and ignorant men, they marvelled; and they took knowledge of them, that they had been with Jesus. And beholding the man which was healed standing with them, they could say nothing against it. But when they had commanded them to go aside out of the council, they conferred among themselves, Saying, What shall we do to these men? for that indeed a notable miracle hath been done by them is manifest to all them that dwell in Jerusalem; and we cannot deny it. But that it spread no further among the people, let us straitly threaten them, that they speak henceforth to no man in this name. And they called them, and commanded them not to speak at all nor teach in the name of Jesus. But Peter and John answered and said unto them, Whether it be right in the sight of God to hearken unto you more than unto God, judge ye. For we cannot but speak the things which we have seen and heard. So when they had further threatened them, they let them go, finding nothing how they might punish them, because of the people: for all men glorified God for that which was done. For the man was above forty years old, on whom this miracle of healing was shewed. And being let go, they went to their own company, and reported all that the chief priests and elders had said unto them. And when they heard that, they lifted up their voice to God with one accord, and said, Lord, thou art God, which hast made heaven, and earth, and the sea, and all that in them is: Who by the mouth of thy servant David hast said, Why did the heathen rage, and the people imagine vain things? The kings of the earth stood up, and the rulers were gathered together against the Lord, and against his Christ. For of a truth against thy holy child Jesus, whom thou hast anointed, both Herod, and Pontius Pilate, with the Gentiles, and the people of Israel, were gathered together, For to do whatsoever thy hand and thy counsel determined before to be done. And now, Lord, behold their threatenings: and grant unto thy servants, that with all boldness they may speak thy word, By stretching forth thine hand to heal; and that signs and wonders may be done by the name of thy holy child Jesus. And when they had prayed, the place was shaken where they were assembled together; and they were all filled with the Holy Ghost, and they spake the word of God with boldness. And the multitude of them that believed were of one heart and of one soul: neither said any of them that aught of the things which he possessed was his own; but they had all things common. And with great power gave the apostles witness of the resurrection of the Lord Jesus: and great grace was upon them all. Neither was there any among them that lacked: for as many as were possessors of lands or houses sold them, and brought the prices of the things that were sold, And laid them down at the apostles' feet: and distribution was made unto every man according as he had need. And Joses, who by the apostles was surnamed Barnabas, (which is, being interpreted, The son of consolation,) a Levite, and of the country of Cyprus, Having land, sold it, and brought the money, and laid it at the apostles' feet. But a certain man named Ananias, with Sapphira his wife, sold a possession, And kept back part of the price, his wife also being privy to it, and brought a certain part, and laid it at the apostles' feet. But Peter said, Ananias, why hath Satan filled thine heart to lie to the Holy Ghost, and to keep back part of the price of the land? Whiles it remained, was it not thine own? and after it was sold, was it not in thine own power? why hast thou conceived this thing in thine heart? thou hast not lied unto men, but unto God. And Ananias hearing these words fell down, and gave up the ghost: and great fear came on all them that heard these things. And the young men arose, wound him up, carried him out, and buried him. And it was about the space of three hours after, when his wife, not knowing what was done, came in. And Peter answered unto her, Tell me whether ye sold the land for so much? and she said, Yea, for so much. Then Peter said unto her, How is it that ye have agreed together to tempt the Spirit of the Lord? behold, the feet of them which have buried thy husband are at the door, and shall carry thee out. Then fell she down straightway at his feet, and yielded up the ghost: and the young men came in, and found her dead, and, carrying her forth, buried her by her husband. And great fear came upon all the church, and upon as many as heard these things. And by the hands of the apostles were many signs and wonders wrought among the people; (and they were all with one accord in Solomon's porch. And of the rest durst no man join himself to them: but the people magnified them. And believers were the more added to the Lord, multitudes both of men and women.) Insomuch that they brought forth the sick into the streets, and laid them on beds and couches, that at the least the shadow of Peter passing by might overshadow some of them. There came also a multitude out of the cities round about unto Jerusalem, bringing sick folks, and them which were vexed with unclean spirits: and they were healed every one. Then the high priest rose up, and all they that were with him, (which is the sect of the Sadducees,) and were filled with indignation, And laid their hands on the apostles, and put them in the common prison. But the angel of the Lord by night opened the prison doors, and brought them forth, and said, Go, stand and speak in the temple to the people all the words of this life. And when they heard that, they entered into the temple early in the morning, and taught. But the high priest came, and they that were with him, and called the council together, and all the senate of the children of Israel, and sent to the prison to have them brought. But when the officers came, and found them not in the prison, they returned, and told, Saying, The prison truly found we shut with all safety, and the keepers standing without before the doors: but when we had opened, we found no man within. Now when the high priest and the captain of the temple and the chief priests heard these things, they doubted of them whereunto this would grow. Then came one and told them, saying, Behold, the men whom ye put in prison are standing in the temple, and teaching the people. Then went the captain with the officers, and brought them without violence: for they feared the people, lest they should have been stoned. And when they had brought them, they set them before the council: and the high priest asked them, Saying, Did not we straitly command you that ye should not teach in this name? and, behold, ye have filled Jerusalem with your doctrine, and intend to bring this man's blood upon us. Then Peter and the other apostles answered and said, We ought to obey God rather than men. The God of our fathers raised up Jesus, whom ye slew and hanged on a tree. Him hath God exalted with his right hand to be a Prince and a Saviour, for to give repentance to Israel, and forgiveness of sins. And we are his witnesses of these things; and so is also the Holy Ghost, whom God hath given to them that obey him. When they heard that, they were cut to the heart, and took counsel to slay them. Then stood there up one in the council, a Pharisee, named Gamaliel, a doctor of the law, had in reputation among all the people, and commanded to put the apostles forth a little space; And said unto them, Ye men of Israel, take heed to yourselves what ye intend as touching these men, before this time. For before these days rose up Theudas, boasting himself to be somebody; to whom a number of men, about four hundred, joined themselves: who was slain; and all, as many as obeyed him, were scattered, and brought to nought. After this man rose up Judas of Galilee in the days of the taxing, and drew away much people after him: he also perished; and all, even as many as obeyed him, were dispersed. And now I say unto you, Refrain from these men, and let them alone: for if this counsel or this work be of men, it will come to nought: But if it be of God, ye cannot overthrow it; lest haply ye be found even to fight against God. And to him they agreed: and when they had called the apostles, and beaten them, they commanded that they should not speak in the name of Jesus, and let them go. And they departed from the presence of the council, rejoicing that they were counted worthy to suffer shame for his name. And daily in the temple, and in every house, they ceased not to teach and preach Jesus Christ.

6. Now when the number of the disciples was multiplied, there arose a murmuring of the Grecians against the Hebrews, because their widows were neglected in the daily ministration. Then the twelve called the multitude of the disciples unto them, and said, It is not reason that we should leave the word of God, and serve tables. Wherefore, brethren, look ye out among you seven men of honest report, full of the Holy Ghost and wisdom, whom we may appoint over this business. But we will give ourselves continually to prayer, and to the ministry of the word. And the saying pleased the whole multitude: and they chose Stephen, a man full of faith and of the Holy Ghost, and Philip, and Prochorus, and Nicanor, and Timon, and Parmenas, and Nicolas a proselyte of Antioch: Whom they set before the apostles: and when they had prayed, they laid their hands on them. And the word of God increased; and the number of the disciples multiplied in Jerusalem greatly, and a great company of the priests were obedient to the faith. And Stephen, full of faith and power, did great wonders and miracles among the people. Then there arose certain of the synagogue, which is called the synagogue of the Libertines, and Cyrenians, and Alexandrians, and of them of Cilicia and of Asia, disputing with Stephen. And they were not able to resist the wisdom and the spirit by which he spake. Then they suborned men, which said, We have heard him speak blasphemous words against Moses, and against God. And they stirred up the people, and the elders, and the scribes, and came upon him, and caught him, and brought him to the council, And set up false witnesses, which said, This man ceaseth not to speak blasphemous words against this holy place, and the law: For we have heard him say, that this Jesus of Nazareth shall destroy this place, and shall change the customs which Moses delivered us. And all that sat in the council, looking stedfastly on him, saw his face as it had been the face of an angel.

ourselves, that we have no sin, we deceive us, and the truth is not in us.

7. If we confess our sins, he is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness. If we say that we have not sinned, we make him a liar, and his word is not in us.

CHAPTER II.

1. My little children, these things write I unto you, that ye sin not. And if any man sin, we have an advocate with the Father, Jesus Christ the righteous: 2. And he is the propitiation for our sins: and not for ours only, but also for the sins of the whole world. 3. And hereby we do know that we know him, if we keep his commandments. 4. He that saith, I know him, and keepeth not his commandments, is a liar, and the truth is not in him. 5. But whoso keepeth his word, in him verily is the love of God perfected: hereby know we that we are in him. 6. He that saith he abideth in him ought himself also so to walk, even as he walked.

7. Brethren, I write no new commandment unto you, but an old commandment which ye had from the beginning. The old commandment is the word which ye have heard from the beginning. 8. Again, a new commandment I write unto you, which thing is true in him and in you: because the darkness is past, and the true light now shineth. 9. He that saith he is in the light, and hateth his brother, is in darkness even until now. 10. He that loveth his brother abideth in the light, and there is none occasion of stumbling in him. 11. But he that hateth his brother is in darkness, and walketh in darkness, and knoweth not whither he goeth, because that darkness hath blinded his eyes.

12. I write unto you, little children, because your sins are forgiven you for his name's sake. 13. I write unto you, fathers, because ye have known him that is from the beginning. I write unto you, young men, because ye have overcome the wicked one. I write unto you, little children, because ye have known the Father. 14. I have written unto you, fathers, because ye have known him that is from the beginning. I have written unto you, young men, because ye are strong, and the word of God abideth in you, and ye have overcome the wicked one. 15. Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world, the love of the Father is not in him. 16. For all that is in the world, the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life, is not of the Father, but is of the world. 17. And the world passeth away, and the lust thereof: but he that doeth the will of God abideth for ever.

18. Little children, it is the last time: and as ye have heard that antichrist shall come, even now are there many antichrists; whereby we know that it is the last time. 19. They went out from us, but they were not of us; for if they had been of us, they would no doubt have continued with us: but they went out, that they might be made manifest that they were not all of us. 20. But ye have an unction from the Holy One, and ye know all things. 21. I have not written unto you because ye know not the truth, but because ye know it, and that no lie is of the truth. 22. Who is a liar but he that denieth that Jesus is the Christ? He is antichrist, that denieth the Father and the Son. 23. Whosoever denieth the Son, the same hath not the Father: he that acknowledgeth the Son hath the Father also. 24. Let that therefore abide in you, which ye have heard from the beginning. If that which ye have heard from the beginning shall remain in you, ye also shall continue in the Son, and in the Father. 25. And this is the promise that he hath promised us, even eternal life. 26. These things have I written unto you concerning them that seduce you. 27. But the anointing which ye have received of him abideth in you, and ye need not that any man teach you: but as the same anointing teacheth you of all things, and is truth, and is no lie, and even as it hath taught you, ye shall abide in him. 28. And now, little children, abide in him; that, when he shall appear, we may have confidence, and not be ashamed before him at his coming. 29. If ye know that he is righteous, ye know that every one that doeth righteousness is born of him.

ΘΕΛΗΣΕΙ ΜΕ Α ΘΕΛΕΙΣ ΜΕ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΔΙΟΤΙ ΕΙΠΑ ΣΟΙ ΟΤΙ ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΙΣ ΟΝ ΕΓΩ ΜΕΤΑΝΟΩ ΕΙΣ ΟΝ ΣΥ ΜΕΤΑΝΟΕΙΣ ΔΙΟΤΙ ΕΙΠΑ ΣΟΙ ΟΤΙ ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΙΣ ΟΝ ΕΓΩ ΜΕΤΑΝΟΩ ΕΙΣ ΟΝ ΣΥ ΜΕΤΑΝΟΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΩ ΣΟΙ ΛΕΓΩ ΟΤΙ ΣΥ ΕΙ ΠΕΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΝ ΠΕΤΡΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΩ ΜΟΥ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ΚΑΙ ΠΥΛΑΙ ΑΔΟΥ ΟΥ ΚΑΤΙΣΧΥΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΗΣ· ΚΑΙ ΔΩΣΩ ΣΟΙ ΤΑΣ ΚΛΕΙΔΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΗΣΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΣΤΑΙ ΔΕΔΕΜΕΝΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΣΤΑΙ ΛΕΛΥΜΕΝΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ. ΚΑΙ ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣ ΙΝΑ ΜΗΔΕΝΙ ΕΙΠΩΣΙΝ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.

21. ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΗΡΞΑΤΟ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΕΙΚΝΥΕΙΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣ ΑΥΤΟΥ ΟΤΙ ΔΕΙ ΑΥΤΟΝ ΑΠΕΛΘΕΙΝ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΕΙΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΑΝΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ ΕΓΕΡΘΗΝΑΙ. ΚΑΙ ΠΡΟΣΛΑΒΟΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟΝ Ο ΠΕΤΡΟΣ ΗΡΞΑΤΟ ΕΠΙΤΙΜΑΝ ΑΥΤΩ ΛΕΓΩΝ· ΙΛΕΩΣ ΣΟΙ ΚΥΡΙΕ· ΟΥ ΜΗ ΕΣΤΑΙ ΣΟΙ ΤΟΥΤΟ. Ο ΔΕ ΣΤΡΑΦΕΙΣ ΕΙΠΕΝ ΤΩ ΠΕΤΡΩ· ΥΠΑΓΕ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΣΑΤΑΝΑ· ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΕΙ ΕΜΟΥ· ΟΤΙ ΟΥ ΦΡΟΝΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΛΛΑ ΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΤΟΤΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΠΕΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣ ΑΥΤΟΥ· ΕΙ ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΕΛΘΕΙΝ, ΑΠΑΡΝΗΣΑΣΘΩ ΕΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΑΡΑΤΩ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΩ ΜΟΙ. ΟΣΟΣ ΓΑΡ ΕΑΝ ΘΕΛΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΣΩΣΑΙ ΑΠΟΛΕΣΕΙ ΑΥΤΗΝ· ΟΣΟΣ ΔΕ ΑΝ ΑΠΟΛΕΣΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝΕΚΕΝ ΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΕΥΡΗΣΕΙ ΑΥΤΗΝ. ΤΙ ΓΑΡ ΩΦΕΛΗΣΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΟΛΟΝ ΚΕΡΔΗΣΗ ΤΗΝ ΔΕ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΖΗΜΙΩΘΗ; ΤΙ ΓΑΡ ΔΟΣΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΑΥΤΟΥ; ΜΕΛΛΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΟΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΡΧΕΣΘΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΟΞΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΠΟΔΩΣΕΙ ΕΚΑΣΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ ΑΥΤΟΥ. ΑΜΗΝ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΕΙΣΙΝ ΤΙΝΕΣ ΤΩΝ ΩΔΕ ΕΣΤΗΚΟΤΩΝ ΟΙΤΙΝΕΣ ΟΥ ΜΗ ΓΕΥΣΩΝΤΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΩΣ ΑΝ ΙΔΩΣΙΝ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΥΤΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI.

1. ΚΑΙ ΜΕΘ' ΗΜΕΡΑΣ ΕΞ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΙΑΚΩΒΟΝ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΑΥΤΟΥΣ ΕΙΣ ΟΡΟΣ ΥΨΗΛΟΝ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ. 2. ΚΑΙ ΜΕΤΕΜΟΡΦΩΘΗ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΑΥΤΩΝ, ΚΑΙ ΕΛΑΜΨΕΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΟΥ ΩΣ Ο ΗΛΙΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΙΜΑΤΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΓΕΝΕΤΟ ΛΕΥΚΑ ΩΣ ΤΟ ΦΩΣ. ΚΑΙ ΩΦΘΗ ΑΥΤΟΙΣ ΜΩΥΣΗΣ ΚΑΙ ΗΛΙΑΣ ΣΥΝΛΑΛΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ. ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΘΕΙΣ Ο ΠΕΤΡΟΣ ΕΙΠΕΝ ΤΩ ΙΗΣΟΥ· ΚΥΡΙΕ, ΚΑΛΟΝ ΕΣΤΙΝ ΗΜΑΣ ΩΔΕ ΕΙΝΑΙ· ΕΙ ΘΕΛΕΙΣ ΠΟΙΗΣΩΜΕΝ ΩΔΕ ΤΡΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ, ΣΟΙ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΩΥΣΕΙ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΗΛΙΑ ΜΙΑΝ. ΕΤΙ ΑΥΤΟΥ ΛΑΛΟΥΝΤΟΣ ΙΔΟΥ ΝΕΦΕΛΗ ΦΩΤΕΙΝΗ ΕΠΕΣΚΙΑΣΕΝ ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ ΛΕΓΟΥΣΑ· ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΥΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΕΝ Ω ΕΥΔΟΚΗΣΑ· ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΥΕΤΕ. ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΕΠΕΣΑΝ ΕΠΙ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΩΝ, ΚΑΙ ΕΦΟΒΗΘΗΣΑΝ ΣΦΟΔΡΑ. ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΛΘΩΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΗΨΑΤΟ ΑΥΤΩΝ, ΚΑΙ ΕΙΠΕΝ· ΕΓΕΡΘΗΤΕ ΚΑΙ ΜΗ ΦΟΒΕΙΣΘΕ. ΕΠΑΡΑΝΤΕΣ ΔΕ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΑΥΤΩΝ ΟΥΔΕΝΑ ΕΙΔΟΝ ΕΙ ΜΗ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ ΜΟΝΟΝ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΝΕΤΕΙΛΑΤΟ ΑΥΤΟΙΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΛΕΓΩΝ· ΜΗΔΕΝΙ ΕΙΠΗΤΕ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΕΩΣ ΟΥ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΗ. ΚΑΙ ΕΚΡΑΤΗΣΑΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΣΥΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΑΝΑΣΤΗΝΑΙ. ΚΑΙ ΕΠΗΡΩΤΩΝ ΑΥΤΟΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΕΣ· ΤΙ ΟΥΝ ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΟΤΙ ΗΛΙΑΝ ΔΕΙ ΕΛΘΕΙΝ ΠΡΩΤΟΝ; Ο ΔΕ ΑΠΟΚΡΙΘΕΙΣ ΕΙΠΕΝ ΑΥΤΟΙΣ· ΗΛΙΑΣ ΜΕΝ ΕΛΘΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ ΠΑΝΤΑ· ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΝΑ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΘΕΝΗΘΗ; ΑΛΛΑ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΗΛΙΑΣ ΗΔΗ ΕΛΗΛΥΘΕΝ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΓΝΩΣΑΝ ΑΥΤΟΝ ΑΛΛ' ΕΠΟΙΗΣΑΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΟΣΑ ΗΘΕΛΗΣΑΝ· ΟΥΤΩΣ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕΛΛΕΙ ΠΑΣΧΕΙΝ ΥΠ' ΑΥΤΩΝ. ΤΟΤΕ ΣΥΝΗΚΑΝ ΟΤΙ ΠΕΡΙ ΙΩΑΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΕΙΠΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. ΚΑΙ ΕΛΘΟΝΤΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ ΕΙΔΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΠΡΟΣΕΛΘΟΝΤΑ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΓΟΝΥΠΕΤΟΥΝΤΑ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΛΕΓΟΝΤΑ· ΚΥΡΙΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΟΥ ΤΟΝ ΥΙΟΝ· ΟΤΙ ΣΕΛΗΝΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑΚΩΣ ΠΑΣΧΕΙ· ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΓΑΡ ΠΙΠΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΩΡ. ΚΑΙ ΠΡΟΣΗΝΕΓΚΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣ ΣΟΥ, ΚΑΙ ΟΥΚ ΗΔΥΝΗΘΗΣΑΝ ΑΥΤΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΙ. ΑΠΟΚΡΙΘΕΙΣ ΔΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΠΕΝ· Ω ΓΕΝΕΑ ΑΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ, ΕΩΣ ΠΟΤΕ ΜΕΘ' ΥΜΩΝ ΕΣΟΜΑΙ; ΕΩΣ ΠΟΤΕ ΑΝΕΞΟΜΑΙ ΥΜΩΝ; ΦΕΡΕΤΕ ΜΟΙ ΑΥΤΟΝ ΩΔΕ. ΚΑΙ ΕΠΕΤΙΜΗΣΕΝ ΑΥΤΩ Ο ΙΗΣΟΥΣ, ΚΑΙ ΕΞΗΛΘΕΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΥ Ο ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΕΘΕΡΑΠΕΥΘΗ Ο ΠΑΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΕΚΕΙΝΗΣ. ΤΟΤΕ ΠΡΟΣΕΛΘΟΝΤΕΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΩ ΙΗΣΟΥ ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ ΕΙΠΟΝ· ΔΙΑ ΤΙ ΗΜΕΙΣ ΟΥΚ ΗΔΥΝΗΘΗΜΕΝ ΕΚΒΑΛΕΙΝ ΑΥΤΟ; Ο ΔΕ ΛΕΓΕΙ ΑΥΤΟΙΣ· ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ ΥΜΩΝ· ΑΜΗΝ ΓΑΡ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ, ΕΑΝ ΕΧΗΤΕ ΠΙΣΤΙΝ ΩΣ ΚΟΚΚΟΝ ΣΙΝΑΠΕΩΣ, ΕΡΕΙΤΕ ΤΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥΤΩ· ΜΕΤΑΒΗΘΙ ΕΝΘΕΝ ΕΚΕΙ, ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΗΣΕΤΑΙ· ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΔΥΝΑΤΗΣΕΙ ΥΜΙΝ. ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΥΚ ΕΚΠΟΡΕΥΕΤΑΙ ΕΙ ΜΗ ΕΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑ. ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ ΕΙΠΕΝ ΑΥΤΟΙΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ· ΜΕΛΛΕΙ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΑΡΑΔΙΔΟΣΘΑΙ ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΕΝΟΥΣΙΝ ΑΥΤΟΝ, ΚΑΙ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ ΕΓΕΡΘΗΣΕΤΑΙ. ΚΑΙ ΕΛΥΠΗΘΗΣΑΝ ΣΦΟΔΡΑ. ΚΑΙ ΕΛΘΟΝΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΚΑΦΑΡΝΑΟΥΜ ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ ΟΙ ΤΑ ΔΙΔΡΑΧΜΑ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ ΤΩ ΠΕΤΡΩ ΚΑΙ ΕΙΠΑΝ· Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΥΜΩΝ ΟΥ ΤΕΛΕΙ ΤΑ ΔΙΔΡΑΧΜΑ; ΛΕΓΕΙ ΝΑΙ. ΚΑΙ ΕΙΣΕΛΘΟΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΠΡΟΕΦΘΑΣΕΝ ΑΥΤΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΛΕΓΩΝ· ΤΙ ΣΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΙΜΩΝ; ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΠΟ ΤΙΝΩΝ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙΝ ΤΕΛΗ Η ΚΗΝΣΟΝ; ΑΠΟ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΩΝ Η ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ; ΕΙΠΟΝΤΟΣ ΔΕ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ ΕΦΗ ΑΥΤΩ Ο ΙΗΣΟΥΣ· ΑΡΑ ΓΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΙΣΙΝ ΟΙ ΥΙΟΙ. ΙΝΑ ΔΕ ΜΗ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΥΣ, ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΒΑΛΕ ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΒΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΝ ΙΧΘΥΝ ΑΡΟΝ, ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΑΣ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΥΡΗΣΕΙΣ ΣΤΑΤΗΡΑ· ΕΚΕΙΝΟΝ ΛΑΒΩΝ ΔΟΣ ΑΥΤΟΙΣ ΑΝΤΙ ΕΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ.

18. ΕΝ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΩΡΑ ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ ΤΩ ΙΗΣΟΥ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΛΕΓΟΝΤΕΣ· ΤΙΣ ΑΡΑ ΜΕΙΖΩΝ ΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ; ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΑΜΕΝΟΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΣΤΗΣΕΝ ΑΥΤΟ ΕΝ ΜΕΣΩ ΑΥΤΩΝ, ΚΑΙ ΕΙΠΕΝ· ΑΜΗΝ ΓΑΡ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ, ΕΑΝ ΜΗ ΣΤΡΑΦΗΤΕ ΚΑΙ ΓΕΝΗΣΘΕ ΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΟΥ ΜΗ ΕΙΣΕΛΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. ΟΣΤΙΣ ΟΥΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙ ΕΑΥΤΟΝ ΩΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΟΥΤΟ, ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΜΕΙΖΩΝ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. ΚΑΙ ΟΣΟΣ ΕΑΝ ΔΕΞΗΤΑΙ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΜΕ ΔΕΧΕΤΑΙ· ΟΣ ΔΕ ΑΝ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΗ ΕΝΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝΤΟΥΤΩΝ ΤΩΝ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΕΜΕ, ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΑΥΤΩ ΙΝΑ ΚΡΕΜΑΣΘΗ ΜΥΛΟΣ ΟΝΟΣΤΙΝΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΑΧΗΛΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΘΗ ΕΝ ΤΩ ΠΕΛΑΓΕΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. ΟΥΑΙ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ· ΑΝΑΓΚΗ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΕΛΘΕΙΝ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ· ΠΛΗΝ ΟΥΑΙ ΤΩ ΑΝΘΡΩΠΩ ΔΙ' ΟΥ Ο ΣΚΑΝΔΑΛΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ. ΕΙ ΔΕ Η ΧΕΙΡ ΣΟΥ Η Ο ΠΟΥΣ ΣΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ ΣΕ, ΚΟΨΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΒΑΛΕ ΑΠΟ ΣΟΥ· ΚΑΛΟΝ ΣΟΙ ΕΣΤΙΝ ΕΙΣΕΛΘΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΥΛΛΟΝ Η ΧΩΛΟΝ Η ΔΥΟ ΧΕΙΡΑΣ Η ΔΥΟ ΠΟΔΑΣ ΕΧΟΝΤΑ ΒΛΗΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ. ΚΑΙ ΕΙ Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΣΟΥ Ο ΔΕΞΙΟΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ ΣΕ, ΕΞΕΛΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΒΑΛΕ ΑΠΟ ΣΟΥ· ΚΑΛΟΝ ΣΟΙ ΕΣΤΙΝ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΝ ΕΙΣΕΛΘΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ Η ΔΥΟ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΕΧΟΝΤΑ ΒΛΗΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΕΝΝΑΝ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. ΟΡΑΤΕ ΜΗ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΗΤΕ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝΤΟΥΤΩΝ· ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΒΛΕΠΟΥΣΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ. ΗΛΘΕΝ ΓΑΡ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΩΣΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΩΛΟΣ. ΤΙ ΥΜΙΝ ΔΟΚΕΙ; ΕΑΝ ΓΕΝΗΤΑΙ ΤΙΝΙ ΑΝΘΡΩΠΩ ΕΚΑΤΟΝ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΘΗ ΕΝ ΕΞ ΑΥΤΩΝ, ΟΥΧΙ ΑΦΗΣΕΙ ΤΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ ΕΠΙ ΤΑ ΟΡΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΘΕΙΣ ΖΗΤΕΙ ΤΟ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΝ; ΚΑΙ ΕΑΝ ΓΕΝΗΤΑΙ ΕΥΡΕΙΝ ΑΥΤΟ, ΑΜΗΝ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΧΑΙΡΕΙ ΕΠ' ΑΥΤΩ ΜΑΛΛΟΝ Η ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ ΤΟΙΣ ΜΗ ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΟΙΣ. ΟΥΤΩΣ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΘΕΛΗΜΑ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΥΜΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ ΙΝΑ ΑΠΟΛΗΤΑΙ ΕΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝΤΟΥΤΩΝ ΤΟΥΤΩΝ. ΕΑΝ ΔΕ ΑΜΑΡΤΗΣΗ ΕΙΣ ΣΕ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΟΥ, ΥΠΑΓΕ ΕΛΕΓΞΟΝ ΑΥΤΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΜΟΝΟΥ· ΕΑΝ ΣΟΥ ΑΚΟΥΣΗ ΚΕΡΔΗΣΑΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΣΟΥ· ΚΑΙ ΕΑΝ ΜΗ ΑΚΟΥΣΗ ΠΑΡΑΛΑΒΕ ΜΕΤΑ ΣΟΥ ΕΤΙ ΕΝΑ Η ΔΥΟ, ΙΝΑ ΕΠΙ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΔΥΟ Η ΤΡΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΣΤΑΘΗ ΠΑΝ ΡΗΜΑ· ΚΑΙ ΕΑΝ ΠΑΡΑΚΟΥΣΗ ΑΥΤΩΝ, ΕΙΠΕ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ· ΕΑΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑΚΟΥΣΗ, ΕΣΤΩ ΣΟΙ ΩΣΠΕΡ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΩΝΗΣ. ΑΜΗΝ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΗΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΣΤΑΙ ΔΕΔΕΜΕΝΑ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ, ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΣΤΑΙ ΛΕΛΥΜΕΝΑ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ. ΠΑΛΙΝ ΑΜΗΝ ΛΕΓΩ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΕΑΝ ΔΥΟ ΣΥΜΦΩΝΗΣΩΣΙΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΟΥ ΕΑΝ ΑΙΤΗΣΩΝΤΑΙ, ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΣΙΝ ΔΥΟ Η ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΗΓΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΟΝ ΟΝΟΜΑ, ΕΚΕΙ ΕΙΜΙ ΕΓΩ ΕΝ ΜΕΣΩ ΑΥΤΩΝ. ΤΟΤΕ ΠΡΟΣΕΛΘΩΝ ΑΥΤΩ Ο ΠΕΤΡΟΣ ΕΙΠΕΝ· ΚΥΡΙΕ, ΠΟΣΑΚΙΣ ΑΜΑΡΤΗΣΕΙ ΕΙΣ ΕΜΕ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΦΗΣΩ ΑΥΤΩ; ΕΩΣ ΕΠΤΑΚΙΣ; ΛΕΓΕΙ ΑΥΤΩ Ο ΙΗΣΟΥΣ· ΟΥ ΛΕΓΩ ΣΟΙ ΕΩΣ ΕΠΤΑΚΙΣ ΑΛΛΑ ΕΩΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΚΙΣ ΕΠΤΑ. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΩΜΟΙΩΘΗ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩ ΒΑΣΙΛΕΙ ΟΣΤΙΣ ΗΘΕΛΗΣΕΝ ΣΥΝΑΡΑΙ ΛΟΓΟΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ ΑΥΤΟΥ. ΑΡΞΑΜΕΝΟΥ ΔΕ ΑΥΤΟΥ ΣΥΝΑΙΡΕΙΝ ΠΡΟΣΗΧΘΗ ΕΙΣ ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΜΥΡΙΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ. ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟΔΟΝΑΙ ΕΚΕΛΕΥΣΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΡΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΧΕΙ, ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΘΗΝΑΙ. ΠΕΣΩΝ ΟΥΝ Ο ΔΟΥΛΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΡΟΣΕΚΥΝΕΙ ΑΥΤΩ ΛΕΓΩΝ· ΚΥΡΙΕ, ΜΑΚΡΟΘΥΜΗΣΟΝ ΕΠ' ΕΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΣΟΙ ΑΠΟΔΩΣΩ. ΣΠΛΑΓΧΝΙΣΘΕΙΣ ΔΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΑΠΕΛΥΣΕΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΑΦΗΚΕΝ ΑΥ

ԱՒԵՏ ԲԱՆ ՅԱՏՈՑ ՓԱՌ ՈՐ ԱՐԱ ԺԱՌ ՈՐ ՓԱՒ ՈՐ ՓԱՐՁԱՒ ՈՐ ՒՈՒՏ ՅԱՏԱՒՐ ՄՒԼ, ՈՐ ՓԱՌ ՈՒ ՅՕՐ.

3. Օ Ա ԱՒՀԱՄՑ ԱՐ ԾԱԱ! ՓՒՌ ՅԱՏԱՏ ԺԱՌ ՓՒԵՏ! Ք՝ՕՐ ԵՅՔՕՐԱԴ, ՒՔ Ա ԲԱՆԴ ԴՅԱ ՓՒՌ ՒՈ ՅՕՐ, ԵՐ ՏՃՒՒՒՏ ՅԱՏԱՐ ԵՅՕՐՑ ՏՒՅՏԱՅՕՐ ՈՐ ՅԱՐ ԷԻՏՅԼ ՓՕ ԲԼՐ ԲՒԱՑ ԵՅՔՕՐՔ Ա ԳԼՒՐՒՒՏՅԱՐՏ ԱՐ Ա ԵՈՐՒՒՏՒՐՒ ԾԱԱ, ԺԱՌ ԵՅՔՕՑ Ա ԴԼՒՑՈ, ՈՐ ՓՒՌ ՒՈ ՅՕՐ. ԺԱՌ ԵՐ ՏՃՒՒՒՏ ՅԱՏԱՐ ՏՒՅՏԱՅՕՐ ՓՒՌ ԵՅՔՕՑ ԼՁՕ ՒՒՒՕ ՓՒՑ, ԺԱՌ ԱՑ ԵՅՔՕՑ ԴԼՒՑՈ, ԷՒՅՅՈՑ ՈՐ Ե ԴԼՒՑՈ, ՈՐ Ե ԺՒՒ ԼՔ ԲՒԱՑ Ա ՂԼՒՁՒՒՏ ԱՐ ԵՐ ԾԱԱ, ԺԱՌ ՈՐ ՒԵՅՅՈՑ ՒՒՏՕՐ ԱՒՒ Ա ԵՐՅՒՒՏ ԱՐ Ա ՅՈՐՒՒՏՒՐՒ ԾԱԱ, ԺԱՌ ՈՐ ՒԵՅՅՈՑ Ա ԴԼՒՑՈ, ՈՐ ՓՒՌ ՒՈ ՅՕՐ. ԺԱՌ ԵՐ ՏՃՒՒՒՏ ՅԱՏԱՐ ՏՒՅՏԱՅՕՐ ՓՒՌ ԵՅՔՕՑ ԼՁՕ ՒՒՒՕ ՓՒՑ, ԺԱՌ ԱՑ ԵՅՔՕՑ ԴԼՒՑՈ, ԷՒՅՅՈՑ ՈՐ Ե ԴԼՒՑՈ, ՈՐ Ե ԺՒՒ ԼՔ ԲՒԱՑ Ա ՂԼՒՁՒՒՏ ԱՐ ԵՐ ԾԱԱ, ԺԱՌ ՈՐ ՒԵՅՅՈՑ Ա ԵՐՅՒՒՏ ԱՐ Ա ՅՈՐՒՒՏՒՐՒ ԾԱԱ, ԺԱՌ ՈՐ ՒԵՅՅՈՑ ՒՒՏՕՐ ԱՒՒ

ԵՏՅ ԱՇ ՝ի; ՅՏ ԴՆՒ ՝ԿՍՐՀՒՐ Ջ ՕՈՍԴՄՅ ԱՇ ՕՄԴ, ՓԱՒՀ ՄԱՇ ԼՍՅՀԼՅՐԴ ԲՕՐ ՅՀՅ ԲՐԱՅ Ջ ԲՅԿԴԵՅԲՄԿ ԱՇ Ջ ՄՒՐԴ, ԺՒՂ ՅԷՅ ԹՎՒ Ը ԲՑՆ ԲՕՐ ՀՇՅՐ.

8. Օ Ջ ՕՅԵՐԿՍՏ ԱՇ Ջ ՅՄՒՏՎ ԱՇ ՅԲ ՕՄԴ, Ջ ՓՕՐ ՍՒՐԿ ԱՇ Խ֊ԿՐՀՒՐ! ԲՕՐ ՓՅ ԶՅՕՐՅԿՐՀՒՐ ՓԻՅ ՏՅՀՈՏ ԲՐԱՅ ՅՀՒ ՕԲՑՆ ՅՄԿՏՅՐՀՒՐ Ջ ԶՄՅՆ, ԺՒՂ ՄՀՒ, ԺՒՂ ՓՀՒ, ԺՒՂ ՅՀՒ ՍՀՒ ՍՅԵՕ ԱՇ ԲՅՎ ԺՒՂ ՅՅՅՏՏՕՐՕԿ, ՓՓՒՀ ՅԲ ԺՒՂՅՏՏ ՂՕՐՅՄԿՀՒ.

9. Օ ՓՅ ՕՅԵՐ Ջ ՓՕՐՍԿՍՏ ԱՇ ՅԲ ՕՄԴ! ԲՕՐ ՓՅ ԿՕՀԼ ՕՐ ԼԿՍՇ, ԺՒՂ ՅԷՅ ՅԲ ԿՍՀ ԺՒՂ ԼԿՍ, ՅՅՅ ԲՅ ԿՕՇ ՅՐ. ՎՒՂ ՓՅ ՕՄԶՄԼ ԿՍՂՕ Ջ ՄՒՐԼՎ ՍՅԷՍ ՓՅ ՅԸ ՅՅՅ ՕՐ ՅՄԿ, ՅԲ ՅՅ ՅՅՅ ՅՅՅ ՕՐ ՅՄԿ, ՅՅՅ

ⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲥ ⲙⲡⲉⲛⲛⲟⲩⲧⲉ; ⲡⲟⲧ ⲁ ⲡⲓⲥⲁⲓⲁⲥ ⲛⲉ ⲟⲩ ⲡⲓⲣⲉϥⲥⲱⲧⲙ ⲛⲁⲓⲛⲁⲓ ⲙ̀ⲡⲉϥⲣⲁⲛ. Ⲁⲛⲁ, ⲙ̀ⲡⲉϫⲁ, ⲙⲛ ⲙⲁⲩⲱ ⲟⲩ ⲁⲩⲟ ⲫⲁ ⲡⲓ ⲙ̀ⲡⲉϫⲁ ⲙⲛⲓⲙ; ⲡⲟⲧ ⲁⲉ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛ̀ⲧⲁⲓⲙⲁⲛ ⲛⲁ Ⲱⲥⲏⲙ, ⲁⲛⲁ ⲙⲁⲣⲉⲛⲧⲟⲩⲟ ⲫⲛⲉ ⲡⲉⲥⲏ, ⲁⲛⲁ ⲙⲁⲣⲉⲛⲧⲁⲓⲟ ⲙⲙⲟⲥ.

13. Ⲟ, ⲛⲓⲙ ⲙⲁⲣⲉⲛⲥⲱⲧⲙ ⲙⲡⲉⲛⲣⲁⲛ, ⲛⲧⲉⲣⲉⲛⲥⲉⲙⲟⲩ ⲁ ⲟⲩⲣⲱⲙⲉ ⲛⲓⲙ ⲛⲧⲉⲩⲛⲁⲩⲱⲧⲛ ⲛⲁⲩ ⲛ̀ⲧⲉⲩⲛⲁⲩ ⲛⲁⲓ

ἐκ τῆς, καὶ ὅτι ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα· ἀλλ᾽ ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστιν, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.
Ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ᾽ αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30. Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ᾽ αὐτὸν τὰς χεῖρας, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.
31. Ἐκ τοῦ ὄχλου δὲ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, καὶ ἔλεγον· ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μὴ πλείονα σημεῖα ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32. Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.
33. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.
34. Ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.
35. Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· οὗτος ποῦ μέλλει πορεύεσθαι ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;
36. Τίς ἐστιν ὁ λόγος οὗτος ὃν εἶπεν· ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37. Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξεν, λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω.
38. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.
39. Τοῦτο δὲ εἶπεν περὶ τοῦ πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

40. Ἐκ τοῦ ὄχλου οὖν ἀκούσαντες τῶν λόγων τούτων ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.
41. Ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Τινὲς δὲ εἶπον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;
42. Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ ὁ Χριστὸς ἔρχεται;
43. Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ δι᾽ αὐτὸν ἐγένετο.
44. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ᾽ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ᾽ αὐτὸν τὰς χεῖρας.

45. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;
46. Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.
47. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;
48. Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;
49. Ἀλλὰ ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπάρατοί εἰσιν.
50. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν·
51. μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ᾽ αὐτοῦ πρῶτον καὶ γνῷ τί ποιεῖ;
52. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.
53. Καὶ ἐπορεύθησαν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

17. Καὶ τις, ἐὰν θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ τοῦ θεοῦ ἐστιν ἢ ἐγὼ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ λαλῶ.

CAPUT VII.

1. Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.
2. Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.
3. Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· μετάβηθι ἐντεῦθεν καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσουσιν τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·
4. οὐδεὶς γάρ τι ἐν κρυπτῷ ποιεῖ καὶ ζητεῖ αὐτὸς παρρησίᾳ εἶναι· εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.
5. Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.
6. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν, ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.
7. Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς, ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.
8. Ὑμεῖς ἀναβαίνετε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ οὐκ ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ ἐμὸς καιρὸς οὔπω πεπλήρωται.
9. Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10. Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑορτήν, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν οὐ φανερῶς ἀλλ᾽ ὡς ἐν κρυπτῷ.
11. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ ἔλεγον· ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;
12. Καὶ γογγυσμὸς περὶ αὐτοῦ ἦν πολὺς ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθός ἐστιν, ἄλλοι δὲ ἔλεγον· οὐχί, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.
13. Οὐδεὶς μέντοι παρρησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14. Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκεν.
15. Ἐθαύμαζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· πῶς οὗτος γράμματα οἶδεν μὴ μεμαθηκώς;
16. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με·

ՊՐԿՏ. Ա՛Ե, Ա ՈՒՈՐ ԱՐ Ա ԳԱԿՈՅՐԵՐ ԴԱՆ Ե ԿՐՏՏՈՒՐ ԲՅԱՅԱԲ ԿՐԿՈ ՅԱՄՈ, ԺՐԴ ԲՈՒ ԱՅՏ ՈԱՅՈԿ ԴԱՆ ԱՅՈՐՈ ԿՐՏՏՈՒՐ ՕՐՏԱՅԱԲ; ՓԱԵՒՐՈՒ, Ա ՏԱՀՏՈՒՐԵՐ ԱՐ Ա ԼՈՐՈ ԱԵ ՈՒՈՐ ԼԵՒՈ ԿՐՈՈ Ա ԳԱԿՈՅՐԵՐ, ՐՈՒ ՓՅ ՓՂԼ ՏՏԼՈՈԿ ՒՅ, ԺՐԴ ՓՈ ՈՆԿ ՈՒՏՏՈՒՈՂ? ԵՒՐ ՅՈՒՐՈԼԴ, ՏՒՏ ԼԿԿՈ, ՏՏԼ ՈՄՈ, ԴԱՆ Ե Ե ԼԿԿՈ ԱՐ ՅՏՒԿ ՏԿՐՏՏՈՒՐՏՏ, ԺՐԴ Ա ԳԱԿՈՅՐԵՐ ԴԱՆ Ե ՅԼՏՏՈ ԿՐՈՈ. ՎԱԴ ՏՒՏ ԼԿԿՈ ԴԱՆ Ե Ե ԼԿԿՈ ԱՐ ՈՒՅՄՒՒՒՒ ԿՐՈՈ Ա ԳԱԿՈՅՐԵՐ, ԺՐԴ ՏՏԼ ՈՄՈ, ԴԱՆ Ե ՅՈ ՈՒՈՐ ՏՄԼՈՒ Ա ԼԿԿՈ, ՓՈ ԴԱՆ ՅԵԵ ԼՏ ԿՐՈՈ Ա ԳԱԿՈՅՐԵՐ; ԺՐԴ Ժ ՍՒՒ ԲՈՒՒՒՒՒՒ ՏՏԼ ՈՄՈ, ՏՏԼ ՈՄՈ, ԴԱՆ Ե Ե ՅՈՒՐ ՏՄԼՈՒ Ա ԼԿԿՈ, ՓՈ ԴԱՆ ՅԵԵ ԼՏ ՏԼԼՈՈՒ ՅՈ ՒՏՏՏՒ ԿԵԴՏԿՈ, ԺՐԴ ՓՅ ՏՏՂ ԲՅՅՂԼ ՅՈՄՈՒՏՒՒՒ ԴԱՆ Ե ՂԼՏՏՒ ՏՏԼ ՈՄՈ, ՓՈ ՒՒ ՅՈՒՐՈԼԴ ՅՈՄՈՒՏՒՒՒ ՕՐՏ ՏՏԼ ՈՄՈ

CAPUT VIII.

1. Jesus autem perrexit in montem Oliveti. 2. Et
iterum mane venit in templum, et omnis populus
venit ad eum, et sedens docebat eos. 3. Adducunt
autem scribæ et Pharisæi mulierem in adulterio
deprehensam, et statuerunt eam in medio, 4. et
dixerunt ei: Magister, hæc mulier modo deprehensa
est in adulterio. 5. Moyses autem in lege præcepit
nobis hujusmodi mulieres lapidare: tu ergo quid
dicis? 6. Hoc autem dicebant tentantes eum, ut
possent accusare eum. Jesus autem inclinans se
deorsum, digito scribebat in terra. 7. Cum autem
perseverarent interrogantes eum, erexit se, et dixit
eis: Qui sine peccato est vestrum, primus in illam
lapidem mittat. 8. Et iterum se inclinans scribebat
in terra. 9. Illi autem audientes, et a conscientia
propria redarguti, exibant unus post unum, incipientes
a senioribus usque ad novissimos, et remansit
solus Jesus, et mulier in medio stans. 10. Erigens
autem se Jesus, dixit ei: Mulier, ubi sunt qui te
accusabant? nemo te condemnavit? 11. Quæ dixit:
Nemo, Domine. Dixit autem Jesus: Nec ego te
condemnabo: vade, et jam amplius noli peccare.

12. Iterum ergo Jesus locutus est eis, dicens:
Ego sum lux mundi: qui sequitur me, non ambulat
in tenebris, sed habebit lumen vitæ. 13. Dixerunt
ergo ei Pharisæi: Tu de te ipso testimonium perhibes:
testimonium tuum non est verum. 14. Respondit
Jesus, et dixit eis: Etsi ego testimonium perhibeo de
meipso, verum est testimonium meum, quia scio unde
venerim, et quo vadam: vos autem nescitis unde
veniam, aut quo vadam. 15. Vos secundum carnem
judicatis, ego non judico quemquam. 16. Et si judico
ego, judicium meum verum est, quia solus non sum,
sed ego et qui misit me Pater. 17. Et in lege vestra
scriptum est, quia duorum hominum testimonium
verum est. 18. Ego sum qui testimonium perhibeo de
meipso, et testimonium perhibet de me qui misit me
Pater. 19. Dicebant ergo ei: Ubi est Pater tuus?
Respondit Jesus: Neque me scitis neque Patrem meum:
si me scissetis, forsitan et Patrem meum sciretis.
20. Hæc verba locutus est Jesus in gazophylacio,
docens in templo: et nemo apprehendit eum, quia
nondum venerat hora ejus.

21. Dixit ergo iterum Jesus: Ego vado, et quæretis
me, et in peccato vestro moriemini: quo ego vado,
vos non potestis venire. 22. Dicebant ergo Judæi:
Numquid occidet semetipsum, quia dixit: Quo ego
vado, vos non potestis venire? 23. Et dicebat eis:
Vos de deorsum estis, ego de supernis sum: vos de
hoc mundo estis, ego non sum de hoc mundo.
24. Dixi ergo vobis, quia moriemini in peccatis
vestris: si enim non credideritis quia ego sum,
moriemini in peccatis vestris. 25. Dicebant ergo ei:
Tu quis es? Dixit eis Jesus: Principium, qui et
loquor vobis. 26. Multa habeo de vobis loqui et
judicare: sed qui misit me verax est, et ego quæ
audivi ab eo, hæc loquor in mundo. 27. Et non
cognoverunt quia Patrem ejus dicebat. 28. Dixit
ergo eis Jesus: Cum exaltaveritis Filium hominis,
tunc cognoscetis quia ego sum, et a meipso facio
nihil, sed sicut docuit me Pater, hæc loquor: 29. et
qui me misit, mecum est, et non reliquit me solum
Pater, quia ego quæ placita sunt ei facio semper.
30. Hæc illo loquente, multi crediderunt in eum.

31. Dicebat ergo Jesus ad eos qui credebant ei
Judæi: Si vos manseritis in sermone meo, vere
discipuli mei eritis, 32. et cognoscetis veritatem,
et veritas liberabit vos. 33. Responderunt ei:
Semen Abrahæ sumus, et nemini servivimus unquam:
quomodo tu dicis: Liberi eritis? 34. Respondit eis
Jesus: Amen, amen dico vobis, quia omnis qui facit
peccatum, servus est peccati. 35. Servus autem non
manet in domo in æternum: filius autem manet in
æternum. 36. Si ergo vos filius liberaverit, vere
liberi eritis. 37. Scio quod filii Abrahæ estis: sed
quæritis me interficere, quia sermo meus non capit
in vobis. 38. Ego quod vidi apud Patrem meum,
loquor: et vos quæ vidistis apud patrem vestrum,
facitis. 39. Responderunt et dixerunt ei: Pater
noster Abraham est. Dicit eis Jesus: Si filii
Abrahæ essetis, opera Abrahæ faceretis: 40. nunc
autem quæritis me interficere, hominem qui veritatem
vobis locutus sum, quam audivi a Deo: hoc Abraham
non fecit. 41. Vos facitis opera patris vestri.
Dixerunt ergo ei: Nos ex fornicatione non sumus
natı: unum patrem habemus Deum. 42. Dixit ergo
eis Jesus: Si Deus pater vester esset, diligeretis
utique me: ego enim ex Deo processi, et veni: neque
enim a meipso veni, sed ille me misit. 43. Quare
loquelam meam non cognoscitis? quia non potestis
audire sermonem meum. 44. Vos ex patre diabolo
estis, et desideria patris vestri vultis facere. Ille
homicida erat ab initio, et in veritate non stetit,
quia non est veritas in eo. Cum loquitur mendacium,
ex propriis loquitur: quia mendax est, et pater ejus.
45. Me autem quia veritatem dico, non creditis mihi.
46. Quis ex vobis arguet me de peccato? si veritatem
dico vobis, quare vos non creditis mihi? 47. Qui
ex Deo est, verba Dei audit: propterea vos non
auditis, quia ex Deo non estis.

ամենեցուն ի ամէն ազգ ազգաց ու լեզուաց, զորս ինքն արար ի սկզբանէ իւրմէ ցեղ ցեղ: Զոր և ցոյն ցանկ ընծայէ կամ ընդ պատ, զոր և ծանեալ ընդ ինքեան ի բնութենէ իւրմէ գոյացեալ գոյացուիս կամ, արարածոց, բարեաց ու չարաց.

6. Ո՛վ ամենազո՛ր արարիչ, հոգւոյդ սրբոյ ու խաւսից, զոր գրեր ու ի մարգարէս, բօթ ու բեր ազ ու նօտը զոր ու զնօթն ազ ու ֆիւ ընդգրկուածոյն ընդ ոճոյն ձեռն. Զոր ես ընդ ամէն ինչ ընդ ու ընդ ի ընդ ընդ ընդ, զոր ու ընդ ընդ ընդ

9. Կաե շե ՀՅՂՈ, ՇՒՈՑՒԿԿ ՅԲ ՀՏԲՒ ՖՂՅՀՏՖՒԳ, կաե ՍՒՇՒԿ ԲՈՒ ՕՏՀՒ ԿՀՇ. Օ շե ՀՅՂՈ, ՀՏ ՓՈ ՒՅԲ Ջ, ՈՈԳ Ջ ԴՈ ՖՂ, կաե ՅՅՏՏՒՒՀ Ջ ԱՏ ԱՐ ԿՅ ՀՅՀՀ. Ջ Ե՞ՈՒԲ ՏՂՎԿՅՀՀՂ ԼՂ ՈՅ ՀՒՅՅԲ, կաե ՏՂՎԿՅՀՀՂ ՈՅ ՏՂՏ Ջ ՀՅՂՈ. Ջ Ե՞ՈՒԲ ՍՒՈ ԿԿՎՂՒ ԲՎՈՅ ՏՂՏ-ՇՎԿՎ ՍՒՀ Ջ ԷՎՔՀՎՍՏ ԱՐ ՓՒՃ ՀՅՂՈ, կաե Ջ ՏՒՒՒՎՍՏ ՀՀՀՒԱԳ; բՈՒ Ջ ՓՂ ՅՎԼ ԼՂ Ջ ԵՎՔ-ՎՒՀՒՒ, կաե Ջ ՏՀՏՒՒՒ ԱՐ Ջ ՀՅԼ ՒՒ ՈՅ ՀՅՅՀ. Փաաղ ՅՅԿ Ա? Ա ՅՅՂ շե ՀՅՂՈ ՈՅ ՀՅՅՏՅԳ, կաե ՕՒՓՒՍ Ջ ԲՏՏՀԳ ԱՐ Ջ ՀՅԼ, ՏՀԼ Ջ Ե՞ՈՒԲ Ճաե ԱՐ ՓօՏՒՏ.

10. ՖօՒօԵՀՒ, Ջ Ե՞ՈՒԲ ՏՀԼ, ՅՅՈՕԵ Ջ ՕՈՂՒՒԿ ԱՐ ԶՓՎՔ ՅԲ ԲօՈՒ, կաե ՈՅՕ ՍՒՀ ՏՂՒՀՀՂ ԲՕՒԼ ԿՎՕՏ կաե ՅՕԿՎՎՎ ՅԳ, ՈՅՕՍՒՈ կաե ՀՒՎՏՒՈ ԼՂ ՏՀ ՕՏ, կաե ՀՅԵՒՈ ե ՎՒՈՕՒՎՈ ՍՒՀ ՀՀՀ ԲՅՈ; ՀՀՀՒՕՒ Ջ Ե՞ՈՒԲ ՍՒՈ ՅՏՏՕՒՀՒ ՀՀՀ ե ՏՕՏ Ջ ՕՒՅՅԲ ԱՐ ՓՒՃ, կաե Ջ Ե՞ՈՒԲ ՍՒՈ ՅՏՏՕՒՀՒ ՀՀՀ ՅՅՕՒՀՒ ՀՅՂՈ. ԿԿ ՀՀՀ ՀՀ Ջ ՀՅՂՈ ՍՒՈ ՂՅՀ կաե ՀՀՀ ՀՀՀՀՅՅՀՀՀ ՀՀՀ ՕՒՀՀՀՀ

θαι τοῦ; ἢ πῶς δύναται ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλειν; 19 καὶ ἐὰν ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσιν; διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ ὑμῶν ἔσονται. 20 εἰ δὲ ἐν πνεύματι θεοῦ ἐγὼ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ. 21 ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἁρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον δήσῃ τὸν ἰσχυρόν; καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει. 22 ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστιν, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει. 23 διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται. 24 καὶ ὃς ἐὰν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τούτῳ τῷ αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι. 25 ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον καλὸν καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ καλόν, ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον σαπρὸν καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται. 26 γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν πονηροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ. 27 ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει ἀγαθά, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά. 28 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσιν περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· 29 ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ, καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ. 30 Τότε ἀπεκρίθησάν τινες τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν. 31 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· 32 ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. 33 ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε. 34 βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος· καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὧδε. 35 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει· 36 τότε λέγει· ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον· καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σχολάζοντα σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον. 37 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ. 38 Τότε τινὲς τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἀπεκρίθησαν αὐτῷ λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν. 39 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· 40 ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. 41 ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε. 42 βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος· καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὧδε. 43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει· 44 τότε λέγει· ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον· καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σχολάζοντα σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον. 45 τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ. 46 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος τοῖς ὄχλοις ἰδοὺ ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκεισαν ἔξω ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. 47 εἶπε δέ τις αὐτῷ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ἑστήκασιν ζητοῦντές σοι λαλῆσαι. 48 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ εἰπόντι αὐτῷ· τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου; 49 καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ εἶπεν· ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου. 50 ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ ἐστίν.

13 Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐκάθητο παρὰ τὴν θάλασσαν· 2 καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοί, ὥστε αὐτὸν εἰς πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει. 3 καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς λέγων· ἰδοὺ ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι· 4 καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ καὶ κατέφαγεν αὐτά· 5 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς· 6 ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη. 7 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά. 8 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν, καὶ ἐδίδου καρπόν, ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. 9 ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω. 10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ· διὰ τί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς; 11 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται· 12 ὃς γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται· ὃς δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. 13 διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσιν καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνίουσιν· 14 καὶ ἀναπληροῦται αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου ἡ λέγουσα· ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐκ ἴδητε· 15 ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶν βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσιν καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καὶ ἐπιστρέψωσιν, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. 16 ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ ὅτι βλέπουσιν, καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν ὅτι ἀκούουσιν· 17 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε καὶ οὐκ εἶδαν, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε καὶ οὐκ ἤκουσαν. 18 Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείραντος· 19 παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς. 20 ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν· 21 οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστιν· γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον εὐθὺς σκανδαλίζεται. 22 ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται. 23 ὁ δὲ ἐπὶ τὴν καλὴν γῆν σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ συνιείς, ὃς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. 24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείραντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· 25 ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐπέσπειρεν ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν· 26 ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος καὶ καρπὸν ἐποίησεν, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια. 27 προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου εἶπον αὐτῷ· κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει ζιζάνια; 28 ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ δοῦλοι λέγουσιν αὐτῷ· θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά; 29 ὁ δὲ φησίν· οὔ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον. 30 ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά, τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου. 31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· 32 ὃ μικρότερον μέν ἐστιν πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξηθῇ μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστὶν καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ. 33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον. 34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐδὲν ἐλάλει αὐτοῖς· 35 ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. 36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ. 37 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου· 38 ὁ δὲ ἀγρός ἐστιν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνιά εἰσιν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ· 39 ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτά ἐστιν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμός συντέλεια αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταί ἄγγελοί εἰσιν. 40 ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια καὶ πυρὶ κατακαίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου· 41 ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, 42 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. 43 τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν· ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω. 44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψεν καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ πάντα ὅσα ἔχει πωλεῖ καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον. 45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας· 46 εὑρὼν δὲ ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην ἀπελθὼν πέπρακεν πάντα ὅσα εἶχεν καὶ ἠγόρασεν αὐτόν. 47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ· 48 ἣν ὅτε ἐπληρώθη ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγη, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον. 49 οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσιν τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων 50 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. 51 συνήκατε ταῦτα πάντα; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, κύριε. 52 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά. 53 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν· 54 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, ὥστε ἐκπλήσσεσθαι αὐτοὺς καὶ λέγειν· πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις; 55 οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴφ καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας; 56 καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσιν; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα; 57 καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ ἔστιν προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. 58 καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.

14 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκουσεν Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ, 2 καὶ εἶπεν τοῖς παισὶν αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. 3 ὁ γὰρ Ἡρῴδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην ἔδησεν καὶ ἀπέθετο ἐν φυλακῇ διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· 4 ἔλεγεν γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· οὐκ ἔξεστίν σοι ἔχειν αὐτήν. 5 καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον. 6 γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρῴδου ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρῳδιάδος ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἤρεσεν τῷ Ἡρῴδῃ· 7 ὅθεν μεθ' ὅρκου ὡμολόγησεν αὐτῇ δοῦναι ὃ ἐὰν αἰτήσηται παρ' αὐτοῦ. 8 ἡ δὲ προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς φησίν· δός μοι ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. 9 καὶ λυπηθεὶς ὁ βασιλεὺς διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους ἐκέλευσεν δοθῆναι 10 καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισεν τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ. 11 καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἐδόθη τῷ κορασίῳ, καὶ ἤνεγκεν τῇ μητρὶ αὐτῆς. 12 καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦραν τὸ πτῶμα καὶ ἔθαψαν αὐτό, καὶ ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησοῦ. 13 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν· καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων. 14 καὶ ἐξελθὼν εἶδεν πολὺν ὄχλον καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσεν τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. 15 Ὀψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. 16 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. 17 οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. 18 ὁ δὲ εἶπεν· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε ἐμοί. 19 καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀναπεσεῖν ἐπὶ τοὺς χόρτους καὶ λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησεν καὶ κλάσας ἔδωκεν τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. 20 καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. 21 οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. 22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. 23 καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι· ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. 24 τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. 25 τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθεν πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν· 26 καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστιν, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. 27 εὐθὺς δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. 28 ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπεν· κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. 29 ὁ δὲ εἶπεν· ἐλθέ. καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν· 30 βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξεν λέγων· κύριε, σῶσόν με. 31 εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; 32 καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. 33 οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς θεοῦ υἱὸς εἶ. 34 Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν γῆν εἰς Γεννησαρέτ. 35 καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας 36 καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἥψαντο διεσώθησαν.

15 Τότε προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι λέγοντες· 2 διὰ τί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσιν τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας αὐτῶν ὅταν ἄρτον ἐσθίωσιν. 3 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τί καὶ ὑμεῖς παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν; 4 ὁ γὰρ θεὸς ἐνετείλατο λέγων· τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καί· ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτω· 5 ὑμεῖς δὲ λέγετε· ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί· δῶρον ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς, 6 καὶ οὐ μὴ τιμήσει τὸν πατέρα αὐτοῦ ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν. 7 ὑποκριταί, καλῶς προεφήτευσεν περὶ ὑμῶν Ἡσαΐας λέγων· 8 ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τοῖς χείλεσίν με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· 9 μάτην δὲ σέβονταί με διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων. 10 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον εἶπεν αὐτοῖς· ἀκούετε καὶ συνίετε· 11 οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος, τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον. 12 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ λέγουσιν αὐτῷ· οἶδας ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν λόγον ἐσκανδαλίσθησαν; 13 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· πᾶσα φυτεία ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται. 14 ἄφετε αὐτούς· τυφλοί εἰσιν ὁδηγοὶ τυφλῶν· τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται. 15 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην. 16

and the multitudes, when they saw it, feared, and glorified God, which had given such power unto men. And as Jesus passed forth from thence, he saw a man, named Matthew, sitting at the receipt of custom: and he saith unto him, Follow me. And he arose, and followed him. And it came to pass, as Jesus sat at meat in the house, behold, many publicans and sinners came and sat down with him and his disciples. And when the Pharisees saw it, they said unto his disciples, Why eateth your Master with publicans and sinners? But when Jesus heard that, he said unto them, They that be whole need not a physician, but they that are sick. But go ye and learn what that meaneth, I will have mercy, and not sacrifice: for I am not come to call the righteous, but sinners to repentance. Then came to him the disciples of John, saying, Why do we and the Pharisees fast oft, but thy disciples fast not? And Jesus said unto them, Can the children of the bridechamber mourn, as long as the bridegroom is with them? but the days will come, when the bridegroom shall be taken from them, and then shall they fast. No man putteth a piece of new cloth unto an old garment, for that which is put in to fill it up taketh from the garment, and the rent is made worse. Neither do men put new wine into old bottles: else the bottles break, and the wine runneth out, and the bottles perish: but they put new wine into new bottles, and both are preserved. While he spake these things unto them, behold, there came a certain ruler, and worshipped him, saying, My daughter is even now dead: but come and lay thy hand upon her, and she shall live. And Jesus arose, and followed him, and so did his disciples. And, behold, a woman, which was diseased with an issue of blood twelve years, came behind him, and touched the hem of his garment: For she said within herself, If I may but touch his garment, I shall be whole. But Jesus turned him about, and when he saw her, he said, Daughter, be of good comfort; thy faith hath made thee whole. And the woman was made whole from that hour. And when Jesus came into the ruler's house, and saw the minstrels and the people making a noise, he said unto them, Give place: for the maid is not dead, but sleepeth. And they laughed him to scorn. But when the people were put forth, he went in, and took her by the hand, and the maid arose. And the fame hereof went abroad into all that land.

CHAPTER IX.

1. And he entered into a ship, and passed over, and came into his own city. And, behold, they brought to him a man sick of the palsy, lying on a bed: and Jesus seeing their faith said unto the sick of the palsy; Son, be of good cheer; thy sins be forgiven thee. And, behold, certain of the scribes said within themselves, This man blasphemeth. And Jesus knowing their thoughts said, Wherefore think ye evil in your hearts? For whether is easier, to say, Thy sins be forgiven thee; or to say, Arise, and walk? But that ye may know that the Son of man hath power on earth to forgive sins, (then saith he to the sick of the palsy,) Arise, take up thy bed, and go unto thine house. And he arose, and departed to his house. But when the multitudes saw it, they marvelled, and glorified God, which had given such power unto men.

2. And when Jesus departed thence, he passed by the sea side; and sat down by the sea side. And as he sat there, there came unto him blind men crying, and saying, Thou Son of David, have mercy on us. And when he was come into the house, the blind men came to him: and Jesus saith unto them, Believe ye that I am able to do this? They say unto him, Yea, Lord. Then touched he their eyes, saying, According to your faith be it unto you. And their eyes were opened; and Jesus straitly charged them, saying, See that no man know it. But they, when they were departed, spread abroad his fame in all that country. As they went out, behold, they brought to him a dumb man possessed with a devil. And when the devil was cast out, the dumb spake: and the multitudes marvelled, saying, It was never so seen in Israel. But the Pharisees said, He casteth out devils through the prince of the devils.

3. Then Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues, and preaching the gospel of the kingdom, and healing every sickness and every disease among the people. But when he saw the multitudes, he was moved with compassion on them, because they fainted, and were scattered abroad, as sheep having no shepherd. Then saith he unto his disciples, The harvest truly is plenteous, but the labourers are few; Pray ye therefore the Lord of the harvest, that he will send forth labourers into his harvest.

4. And when he had called unto him his twelve disciples, he gave them power against unclean spirits, to cast them out, and to heal all manner of sickness and all manner of disease. Now the names of the twelve apostles are these; The first, Simon, who is called Peter, and Andrew his brother; James the son of Zebedee, and John his brother; Philip, and Bartholomew; Thomas, and Matthew the publican; James the son of Alphæus, and Lebbæus, whose surname was Thaddæus; Simon the Canaanite, and Judas Iscariot, which also betrayed him. These twelve Jesus sent forth, and commanded them, saying, Go not into the way of the Gentiles, and into any city of the Samaritans enter ye not: But go rather to the lost sheep of the house of Israel. And as ye go, preach, saying, The kingdom of heaven is at hand. Heal the sick, cleanse the lepers, raise the dead, cast out devils: freely ye have received, freely give. Provide neither gold, nor silver, nor brass in your purses, Nor scrip for your journey, neither two coats, neither shoes, nor yet staves: for the workman is worthy of his meat. And into whatsoever city or town ye shall enter, inquire who in it is worthy; and there abide till ye go thence. And when ye come into a house, salute it. And if the house be worthy, let your peace come upon it: but if it be not worthy, let your peace return to you. And whosoever shall not receive you, nor hear your words, when ye depart out of that house or city, shake off the dust of your feet. Verily I say unto you, It shall be more tolerable for the land of Sodom and Gomorrah in the day of judgment, than for that city. Behold, I send you forth as sheep in the midst of wolves: be ye therefore wise as serpents, and harmless as doves. But beware of men: for they will deliver you up to the councils, and they will scourge you in their synagogues; And ye shall be brought before governors and kings for my sake, for a testimony against them and the Gentiles. But when they deliver you up, take no thought how or what ye shall speak: for it shall be given you in that same hour what ye shall speak. For it is not ye that speak, but the Spirit of your Father which speaketh in you. Now the brother shall deliver up the brother to death, and the father the child: and the children shall rise up against their parents, and cause them to be put to death. And ye shall be hated of all men for my name's sake: but he that endureth to the end shall be saved. But when they persecute you in this city, flee ye into another: for verily I say unto you, Ye shall not have gone over the cities of Israel, till the Son of man be come. The disciple is not above his master, nor the servant above his lord. It is enough for the disciple that he be as his master, and the servant as his lord. If they have called the master of the house Beelzebub, how much more shall they call them of his household? Fear them not therefore: for there is nothing covered, that shall not be revealed; and hid, that shall not be known. Whatsoever I tell you in darkness, that speak ye in light: and what ye hear in the ear, that preach ye upon the housetops. And fear not them which kill the body, but are not able to kill the soul: but rather fear him which is able to destroy both soul and body in hell. Are not two sparrows sold for a farthing? and one of them shall not fall on the ground without your Father. But the very hairs of your head are all numbered. Fear ye not therefore, ye are of more value than many sparrows. Whosoever therefore shall confess me before men, him will I confess also before my Father which is in heaven. But whosoever shall deny me before men, him will I also deny before my Father which is in heaven. Think not that I am come to send peace on earth: I came not to send peace, but a sword. For I am come to set a man at variance against his father, and the daughter against her mother, and the daughter in law against her mother in law. And a man's foes shall be they of his own household. He that loveth father or mother more than me is not worthy of me: and he that loveth son or daughter more than me is not worthy of me. And he that taketh not his cross, and followeth after me, is not worthy of me. He that findeth his life shall lose it: and he that loseth his life for my sake shall find it. He that receiveth you receiveth me, and he that receiveth me receiveth him that sent me. He that receiveth a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet's reward; and he that receiveth a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man's reward. And whosoever shall give to drink unto one of these little ones a cup of cold water only in the name of a disciple, verily I say unto you, he shall in no wise lose his reward.

ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ. καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο διδάσκειν ἐν τῇ
συναγωγῇ· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο λέγοντες, Πόθεν τούτῳ
ταῦτα, καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα τούτῳ, καὶ αἱ δυνάμεις τοιαῦται διὰ
τῶν χειρῶν αὐτοῦ γινόμεναι; οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς
Μαρίας, καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆτος καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος;
καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; καὶ ἐσκανδαλίζοντο
ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι οὐκ ἔστιν προφήτης ἄτιμος
εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ
οἰκίᾳ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἐδύνατο ἐκεῖ ποιῆσαι οὐδεμίαν δύναμιν, εἰ μὴ
ὀλίγοις ἀρρώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσεν. καὶ ἐθαύμαζεν διὰ
τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. καὶ περιῆγεν τὰς κώμας κύκλῳ διδάσκων.

6. Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα καὶ ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν
δύο δύο, καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων·
καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδόν, εἰ μὴ ῥάβδον μόνον,
μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν, ἀλλὰ ὑποδεδεμένους
σανδάλια, καὶ μὴ ἐνδύσασθαι δύο χιτῶνας. καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Ὅπου
ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν. καὶ ὃς
ἂν τόπος μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν
ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν εἰς μαρτύριον
αὐτοῖς. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις καὶ Γομόρροις ἐν
ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

7. Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοῶσιν, καὶ δαιμόνια πολλὰ
ἐξέβαλλον, καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀρρώστους καὶ ἐθεράπευον.
Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης, φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ,
καὶ ἔλεγεν ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο
ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ. ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι Ἠλίας ἐστίν· ἄλλοι
δὲ ἔλεγον ὅτι προφήτης ὡς εἷς τῶν προφητῶν. ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρῴδης
ἔλεγεν ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτος ἠγέρθη. αὐτὸς γὰρ ὁ
Ἡρῴδης ἀποστείλας ἐκράτησεν τὸν Ἰωάννην καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ
διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν
ἐγάμησεν. ἔλεγεν γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρῴδῃ ὅτι Οὐκ ἔξεστίν σοι ἔχειν
τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. ἡ δὲ Ἡρῳδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν
αὐτὸν ἀποκτεῖναι καὶ οὐκ ἠδύνατο· ὁ γὰρ Ἡρῴδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην,
εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν, καὶ ἀκούσας
αὐτοῦ πολλὰ ἠπόρει, καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουεν. καὶ γενομένης ἡμέρας
εὐκαίρου ὅτε Ἡρῴδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν
αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰσελθούσης
τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρῳδιάδος καὶ ὀρχησαμένης ἤρεσεν τῷ Ἡρῴδῃ
καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ, Αἴτησόν με ὃ ἐὰν
θέλῃς, καὶ δώσω σοι· καὶ ὤμοσεν αὐτῇ πολλὰ ὅτι Ὃ ἐάν με αἰτήσῃς
δώσω σοι ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου. ἡ δὲ ἐξελθοῦσα εἶπεν τῇ
μητρὶ αὐτῆς, Τί αἰτήσωμαι; ἡ δὲ εἶπεν, Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ
βαπτίζοντος. καὶ εἰσελθοῦσα εὐθὺς μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα
ᾐτήσατο λέγουσα, Θέλω ἵνα ἐξαυτῆς δῷς μοι ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν
Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς διὰ τοὺς
ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι· καὶ
εὐθὺς ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτορα ἐπέταξεν ἐνεγκεῖν τὴν
κεφαλὴν αὐτοῦ. ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ
ἤνεγκεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ,
καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς. καὶ ἀκούσαντες οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν
μνημείῳ.

8. Καὶ συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀπόστολοι καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ
πάντα ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν. καὶ λέγει πρὸς αὐτούς, Δεῦτε
ὑμεῖς αὐτοὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον καὶ ἀναπαύσασθε ὀλίγον. ἦσαν
γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί, καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν.
καὶ ἀπῆλθον ἐν τῷ πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν. καὶ εἶδον αὐτοὺς
ὑπάγοντας καὶ ἐπέγνωσαν πολλοί, καὶ πεζῇ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων
συνέδραμον ἐκεῖ καὶ προῆλθον αὐτούς. καὶ ἐξελθὼν εἶδεν πολὺν ὄχλον,
καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα·
καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά. καὶ ἤδη ὥρας πολλῆς γενομένης
προσελθόντες αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι Ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος
καὶ ἤδη ὥρα πολλή· ἀπόλυσον αὐτούς, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ
ἀγροὺς καὶ κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς τί φάγωσιν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν
αὐτοῖς, Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. καὶ λέγουσιν αὐτῷ, Ἀπελθόντες
ἀγοράσωμεν δηναρίων διακοσίων ἄρτους καὶ δώσομεν αὐτοῖς φαγεῖν;
ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς, Πόσους ἔχετε ἄρτους; ὑπάγετε ἴδετε. καὶ γνόντες
λέγουσιν, Πέντε καὶ δύο ἰχθύας. καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς ἵνα πάντες
ἀνακλιθῶσιν συμπόσια συμπόσια ἐπὶ τῷ χλωρῷ χόρτῳ. καὶ ἀνέπεσαν
πρασιαὶ πρασιαὶ κατὰ ἑκατὸν καὶ κατὰ πεντήκοντα. καὶ λαβὼν τοὺς πέντε
ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησεν καὶ
κατέκλασεν τοὺς ἄρτους καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς ἵνα παραθῶσιν αὐτοῖς·
καὶ τοὺς δύο ἰχθύας ἐμέρισεν πᾶσιν. καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν·
καὶ ἦραν κλάσματα δώδεκα κοφίνων πληρώματα καὶ ἀπὸ τῶν ἰχθύων.
καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες τοὺς ἄρτους πεντακισχίλιοι ἄνδρες.

9. Καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· 10. εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαυείδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις. 11. Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψὲ ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.

12. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείνασε· 13 καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων. Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι· καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστερὰς κατέστρεψε, καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐδίδασκεν καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐ γέγραπται ὅτι Ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν; ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν. Καὶ ἤκουσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ ἐζήτουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσωσιν· ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτόν, πᾶς γὰρ ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύοντο ἔξω τῆς πόλεως. Καὶ παραπορευόμενοι πρωῒ εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην ἐκ ῥιζῶν. Καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· Ῥαββεί, ἴδε ἡ συκῆ ἣν κατηράσω ἐξήρανται. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε πίστιν θεοῦ· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ· Ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύῃ ὅτι ὃ λαλεῖ γίνεται, ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν πάντα ὅσα προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε, καὶ ἔσται ὑμῖν. Καὶ ὅταν στήκετε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ περιπατοῦντος αὐτοῦ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἵνα ταῦτα ποιῇς; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα, καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ· τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ἀποκρίθητέ μοι. Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· Διὰ τί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ; ἀλλὰ εἴπωμεν ἐξ ἀνθρώπων; ἐφοβοῦντο τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὄντως ὅτι προφήτης ἦν. Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ λέγουσιν· Οὐκ οἴδαμεν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

ye sick; and bring hither the lame, and the blind, and the dumb, and the maimed, and many others, and cast them down at Jesus' feet, and he will heal them. And I will not let him go, until he heal them. And I will tell the people, that they may believe on him.

14. And the apostles answered and said unto him, Lord, we have left all, and followed thee; what shall we have therefore? And Jesus said unto them, Verily I say unto you, that ye which have followed me, in the regeneration, when the Son of man shall sit in the throne of his glory, ye also shall sit upon twelve thrones, judging the twelve tribes of Israel. And every one that hath left houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name's sake, shall receive an hundredfold, and shall inherit everlasting life. But many that are first shall be last; and the last shall be first.

15. For the kingdom of heaven is like unto a man that is a householder, which went out early in the morning to hire labourers into his vineyard. And when he had agreed with the labourers for a penny a day, he sent them into his vineyard. And he went out about the third hour, and saw others standing idle in the marketplace, and said unto them, Go ye also into the vineyard, and whatsoever is right I will give you. And they went their way. Again he went out about the sixth and ninth hour, and did likewise. And about the eleventh hour he went out, and found others idle, and said unto them, Why stand ye here all the day idle? They say unto him, Because no man hath hired us. He said unto them, Go ye into the vineyard, and whatsoever is right, that shall ye receive. So when even was come, the lord of the vineyard said unto his steward, Call the labourers, and give them their hire, beginning from the last unto the first. And when they came that were hired about the eleventh hour, they received every man a penny. But when the first came, they supposed that they should have received more; and they likewise received every man a penny. And when they had received it, they murmured against the good man of the house, saying, These last have wrought but one hour, and thou hast made them equal unto us, which have borne the burden and heat of the day. But he answered one of them, and said, Friend, I do thee no wrong: didst not thou agree with me for a penny? Take that thine is, and go thy way: I will give unto this last, even as unto thee. Is it not lawful for me to do what I will with mine own? Is thine eye evil, because I am good? So the last shall be first, and the first last: for many be called, but few chosen.

17. And Jesus going up to Jerusalem took the twelve disciples apart in the way, and said unto them, Behold, we go up to Jerusalem; and the Son of man shall be betrayed unto the chief priests, and unto the scribes, and they shall condemn him to death, and shall deliver him to the Gentiles to mock, and to scourge, and to crucify him: and the third day he shall rise again.

18. Then came to him the mother of Zebedee's children with her sons, worshipping him, and desiring a certain thing of him. And he said unto her, What wilt thou? She saith unto him, Grant that these my two sons may sit, the one on thy right hand, and the other on the left, in thy kingdom. But Jesus answered and said, Ye know not what ye ask. Are ye able to drink of the cup that I shall drink of, and be baptized with the baptism that I am baptized with? They say unto him, We are able. And he said unto them, Ye shall indeed drink of my cup, and be baptized with the baptism that I am baptized with: but to sit on my right hand and on my left, is not mine to give, but it shall be given to them for whom it is prepared of my Father.

ի՞նչ կայ ՓԵՂԱՏ ձեզ ՊԱՏՐԱՍ? ի՞նչ կայ ՏԱՆՁԱՒՈՐ ձեզ ԱՆՀԱՒԱՏՔ? Ահ ես քո դիակ քեզ բնակութիւն ձեր և քարոզ, դիակ ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ; ոչ ի կայ, ես ի քեզ ամէն մարդ ՏԱՆՁԱՒՈՐ դիակ քեզ քարոզ, ես ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ ձեզ և ձեզ քարոզ, դիակ ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ ձեզ և ձեզ քարոզ, ես ձեզ ես ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ դիակ քեզ քարոզ? ՓԱՌԱՓՈՓ ես ոչ ես ձեզ, ես կայ ՏԱՆՁԱՒՈՐ դիակ քեզ քարոզ, ես ձեզ ես ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ ձեզ և ձեզ քարոզ, դիակ ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ ձեզ և ձեզ քարոզ, ես ձեզ ես ձեզ ՏԱՆՁԱՒՈՐ դիակ քեզ քարոզ? Ես ես ձեզ, ԵՒ ես ՏԱՐԱՀԱՏ ձեզ ես ՓԱՌԱՓ դիակ ձեզ ՏԱՐԱՀԱՏ ես ես ձեզ ՓԱՌԱՓ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ ես ես ձեզ ՓԱՌԱՓ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ ես ես ձեզ ՓԱՌԱՓ դիակ քեզ քարոզ? ՓԱՌԱՓՈՓ ես ոչ ես ձեզ, ես կայ ՏԱՐԱՀԱՏ ձեզ ես ՓԱՌԱՓ դիակ ձեզ ՏԱՐԱՀԱՏ ես ես ձեզ ՓԱՌԱՓ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ, դիակ ես ՓԱՌԱՓ ձեզ ես ՏԱՐԱՀԱՏ ես ես ձեզ ՓԱՌԱՓ դիակ քեզ քարոզ? Ես ես ձեզ, ԵՒ ես

the land, and the land was defiled; therefore I did visit the iniquity thereof upon it, and the land itself vomited out its inhabitants.

21. And ye shall therefore keep my statutes and my judgments, and shall do none of these abominations; neither any of your own nation, nor any stranger that sojourneth among you: (for all these abominations have the men of the land done, which were before you, and the land is defiled;) that the land spue not you out also, when ye defile it, as it spued out the nation that was before you. For whosoever shall do any of these abominations, even the souls that do them shall be cut off from among their people. Therefore shall ye keep mine ordinance, that ye commit not any one of these abominable customs, which were committed before you, and that ye defile not yourselves therein: I am the Lord your God.

22. And ye shall be holy unto me: for I the Lord am holy, and have severed you from other people, that ye should be mine. And a man also or woman that hath a familiar spirit, or that is a wizard, shall surely be put to death: they shall stone them with stones: their blood shall be upon them. And the man that committeth adultery with another man's wife, even he that committeth adultery with his neighbour's wife, the adulterer and the adulteress shall surely be put to death. And the man that lieth with his father's wife hath uncovered his father's nakedness: both of them shall surely be put to death; their blood shall be upon them. And if a man lie with his daughter in law, both shall surely be put to death: they have wrought confusion; their blood shall be upon them. And if a man shall lie with mankind, as he lieth with a woman, both of them have committed an abomination: they shall surely be put to death; their blood shall be upon them. And if a man take a wife and her mother also, it is wickedness: they shall be burnt with fire, both he and they; that there be no wickedness among you. And if a man lie with a beast, he shall surely be put to death: and ye shall slay the beast. And if a woman approach unto any beast, and lie down thereto, thou shalt kill the woman, and the beast: they shall surely be put to death; their blood shall be upon them.

23. And ye shall keep all my statutes, and all my judgments, and do them: that the land, whither I bring you to dwell therein, spue you not out. And ye shall not walk in the manners of the nation, which I cast out before you: for they committed all these things, and therefore I abhorred them. But I have said unto you, Ye shall inherit their land, and I will give it unto you to possess it, a land that floweth with milk and honey: I am the Lord your God, which have severed you from other people.

ויהי אחרי כן וימת נחש מלך בני עמון וימלך בנו תחתיו: ואמר דוד אעשה חסד עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו עמדי חסד. וישלח דוד לנחמו ביד עבדיו אל אביו ויבאו עבדי דוד ארץ בני עמון: ויאמרו שרי בני עמון אל חנון אדניהם הבמראיך כבד דוד את אביך כי שלח לך מנחמים הלא בעבור חקור את העיר ולרגלה ולהפכה שלח דוד את עבדיו אליך: ויקח חנון את עבדי דוד ויגלח את זקנם וכרת את מדיהם בחצי עד משפטיהם וישלחם: ויגידו לדוד וישלח לקראתם כי האנשים נכלמים מאד וישב אדני המלך בירחו עד צמוח זקניכם ושבתם: וירא בני עמון כי נבאשו בדוד ויישלח חנון ובני עמון את אלף ככר כסף לשכור להם מרכבות ופרשים מארם בית רחוב ומארם צובא: ושכרו להם שלשים ושנים אלף רכב ואת מלך מעכה ואת עמו ויבאו ויחנו נגד מידבא ובני עמון נאספו מעריהם ויבאו למלחמה: וישמע דוד וישלח את יואב ואת כל צבא הגבורים: ויצאו בני עמון ויערכו פתח השער והארם צובא ורחוב ואיש טוב לבדם בשדה: וירא יואב אליו פני המלחמה מאת פניו ומאחור ויבחר מכל בחורי ישראל ויערך לקראת ארם: ואת יתר העם נתן ביד אבישי אחיו ויערך לקראת בני עמון: ויאמר אם חזק ארם ממני והיית לי לישועה ואם בני עמון יחזקו ממך והושעתיך: חזק והתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלהינו ויהוה יעשה הטוב בעיניו: ויגש יואב והעם אשר עמו למלחמה אל ארם ויניסו מפניו: ובני עמון ראו כי נס ארם ויניסו גם הם מפני אבישי ויבאו בעיר וישב יואב מבני עמון ויבא ירושלם: וירא ארם כי נגף לפני ישראל ויאספו יחדו: והדדעזר שלח ויוצא את ארם אשר מעבר הנהר ויבאו חילם ושובך שר צבא הדדעזר לפניהם: ויגד לדוד ויאסף את כל ישראל ויעבר את הירדן ויבא עליהם ויערך להם דוד למלחמת ארם וילחמו עמו: וינס ארם מפני ישראל ויהרג דוד מארם שבע מאות רכב ואת שובך שר צבאם המית שם: ויראו כל המלכים עבדי הדדעזר כי נגף לפני ישראל וישלימו את ישראל ויעבדום ויירא ארם להושיע עוד את בני עמון:

ויהי לתשובת השנה לעת צאת המלכים וישלח דוד את יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישחתו את בני עמון ויצרו על רבה ודוד ישב בירושלם: ויהי לעת ערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך ויראה מעל הגג את אשה רחצת והאשה טובת מראה מאד: וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי: וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל ביתה: ותהר האשה ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי: וישלח דוד אל יואב שלח אלי את אוריה החתי וישלח יואב את אוריה אל דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה: ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך: וישכב אוריה פתח בית המלך עם כל עבדי אדניו ולביתו לא ירד: ויגידו לדוד לאמר לא ירד אוריה לביתו ויאמר דוד אל אוריה הלוא מדרך בא אתה למה לא ירדת אל ביתך: ויאמר אוריה אל דוד הארון וישראל ויהודה יושבים בסכות ואדני יואב ועבדי אדני אלי חנים על פני השדה ואני אבוא לביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי חיך ונפשך אם אעשה את הדבר הזה: ויאמר דוד אל אוריה שב פה גם היום ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום ההוא ומחרתו: ויקרא לו דוד ויאכל לפניו וישת שכרהו ויצא בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו אל ביתו לא ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה: ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה וסגתם מאחריו והכה וימת: ויהי בשמר יואב על העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם: ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי: וישלח יואב ויגד לדוד את כל דברי המלחמה: ויצו את המלאך לאמר כאשר תכלה את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך: והיה אם עלתה חמת המלך ואמר אליך מדוע נגשתם אל העיר להלחם התדעו את אשר יורו מעל החומה: מי הכה את אבימלך בן ירבשת הלא אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת גם: וילך המלאך ויבא ויגד לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויאמר המלאך אל דוד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהי עליהם עד פתח השער: ויורו היורים אל עבדיך מעל החומה וימת מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת: ויאמר דוד אל המלאך כה תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל העיר והרסה והחזקהו ואתה חזקהו: וישמע אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על בעלה: ויעבר האבל וישלח דוד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן ויהי הדבר אשר עשה דוד רע בעיני יהוה:

ויהי בשנה הבאה לעת צאת המלכים ויוליך יואב את צבא החיל וישחת את ארץ בני עמון ויבא ויצר על רבה ודוד ישב בירושלם ויכה יואב את רבה ויהרסה: ויקח דוד את עטרת מלכם מעל ראשו וימצא משקלה ככר זהב ואבן יקרת היתה בראשו ותהי על ראש דוד ושלל העיר הוציא הרבה מאד: ואת העם אשר בה הוציא וישם במגרות ובמגרות הברזל ובמגזרות הלבנים וכן עשה לכל ערי בני עמון וישב דוד וכל העם ירושלם:

ויהי אחרי כן ויהי לאבשלום בן דוד אחות יפה ושמה תמר ויאהבה אמנון בן דוד: ויצר לאמנון להתחלות על תמר אחותו כי בתולה היא ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה: ולאמנון רע ושמו יהונדב בן שמעי אחי דוד ויהונדב איש חכם מאד: ויאמר לו מדוע אתה כך רזה מיום אל יום הלוא תגיד לי ויאמר אליו אמנון את תמר אחות אבשלום אחי אני אהב: ויאמר אליו יהונדב שכב על משכבך והתחל לחלי ובא אביך לראותך ואמרת אליו תבא נא תמר אחותי ותתן לחמני ועשתה לפני את המטעמים למען אראה ואכלתי מידה: וישכב אמנון ויתחל לחלי ויבא המלך לראותו ויאמר אמנון אל המלך תבא נא תמר אחותי ותצפה לי שתי לביבות וחיתי מידה: וישלח דוד הביתה אל תמר לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשי לו את המטעמים: ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח את הבצק ותלש ותעש לביבות לעיניו ותצף את הלביבות: ותקח את המחבת ותצק לפניו ויבא את הלביבות: ויאמר אמנון אל תמר הבי לי את המטעמים בחדר ואכלה מידך ותקח תמר את הלביבות אשר עשתה ותבא אל אמנון אחיה בחדר: ותגש אליו לאכל ויחזק בה ויאמר לה בואי שכבי עמי אחותי: ותאמר לו אל אחי אל תענני כי לא יעשה כן בישראל אל תעשה את הנבלה הזאת: ואני אנה אוליך את חרפתי ואתה תהיה כאחת הנבלים בישראל ועתה דבר נא אל המלך כי לא יכחיש אותי ממך: ולא אבה לשמע בקולה ויתחזק ממנה ויענה ויבא אותה וישכב עמה: ויתעב אמנון אותה תעב גדולה כי גדולה השנאה אשר שנאה מן האהבה אשר אהבה ויאמר לה אמנון קומי לכי: ותאמר לו אל אחי כי רעה הגדולה הזאת באחרת אשר שלחתני ולא אבה לשמע אליו: ויקרא את נער משרתו ויאמר שלחי נא את זאת מעלי החוצה ונעלת הדלת אחריה: ולה כתנת פסים כי כן תלבשן בנות המלך הבתולות מעיל עליה: ויצא משרתו אותה החוצה ונעל הדלת אחריה: ותשם תמר אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך וזעק: ויאמר לה אבשלום אחיה הזה היה אמנון אחיך עמך ועתה אחותי החרישי אחיך הוא אל תשיתי את הדבר הזה על לבך ותשב תמר ומשומה בבית אבשלום אחיה: וישמע המלך דוד את כל הדברים האלה ויחר לו מאד: ולא דבר אבשלום עם אמנון לטוב ועד רע כי שנא אבשלום את אמנון על אשר ענה את תמר אחותו: ויהי מיום שתים ויעש אבשלום גזזים בבעל חצור אשר על יד אפרים ויקרא אבשלום לכל בני המלך: ויבא אבשלום אל המלך ויאמר הנה נא גזזים לעבדך יבא נא המלך ועבדיו עם עבדך: ויאמר המלך לאבשלום לא בני נא נלך כלנו ולא נכבד עליך ויפצר בו וילך ולא אבה ויברכהו: ויאמר אבשלום ואם לא ילך נא אחי אמנון עמנו ויאמר לו המלך למה ילך עמך: ויפצר בו אבשלום וישלח את אמנון ואת כל בני המלך עמו: ויעש אבשלום למשתה כמשתה המלך ויצו אבשלום את נעריו לאמר ראו נא כטוב לב אמנון בייין ואמרתי אליכם הכו את אמנון והמיתם אותו אל תיראו הלוא אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני חיל: ויעשו נערי אבשלום לאמנון כאשר צוה אבשלום וקמו כל בני המלך וירכבו איש על פרדו וינסו: והם בדרך ושמעה השמועה אל דוד לאמר הכה אבשלום את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד: ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו נצבים קרועי בגדים: ויען יהונדב בן שמעי אחי דוד ויאמר אל יאמר אדני כי את כל הנערים בני המלך המיתו כי אמנון לבדו מת כי על פי אבשלום שומה היתה מיום ענותו את תמר אחותו: ועתה אל ישם אדני המלך אל לבו לאמר כל בני המלך מתו כי אמנון לבדו מת: ואבשלום נס וילך אל תלמי בן עמיהוד מלך גשור ויתאבל על בנו כל הימים: ואבשלום נס וילך אל גשור ויהי שלש שנים: ויכל המלך דוד לצאת אל אבשלום כי נחם על אמנון כי מת:

וידע יואב בן צרויה כי אל לב המלך על אבשלום: וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא והתלבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה רבת ימים מתאבלת על מת: ובאת אל המלך ודברת אליו כדבר הזה ושם יואב את הדברים בפיה: ותבא האשה תקועית אל המלך ותפל על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר הושיעה המלך: ויאמר לה המלך מה לך ותאמר אמנה אשה אלמנה אנכי ויפול אישי: ולשפחתך שני בנים ויתנצו שניהם בשדה ואין מציל ביניהם ויכה האחד את השני וימיתהו: והנה כל המשפחה קמה על שפחתך ויאמרו תני את מכי אחיו ונהרגהו בנפש אחיו אשר הרג ונשמידה גם את היורש ושמו את גחלתי אשר כבתה בלתי שים לאישי שם ושאר על פני האדמה: ויאמר המלך אל האשה לכי לביתך ואני אצוה עליך: ותאמר האשה תקועית אל המלך עלי אדני המלך העון ועל בית אבי והמלך וכסאו נקי: ויאמר המלך המדבר אליך והבאת אליו ולא יוסף עוד לנגעך: ותאמר יזכר נא המלך את יהוה אלהיך מרבות גואל דם להשחית ולא ישמידו את בני ולא יגרע את בני מן הארץ: ויאמר חי יהוה אם יפל משערת בנך ארצה: ותאמר האשה תדבר נא שפחתך אל אדני המלך דבר ויאמר המלך אל האשה אל נא תכחדי ממני דבר אשר אני שאל אתך ותאמר האשה ידבר נא אדני המלך: ויאמר המלך היד כל יואב אתך בכל הדברים האלה ותען האשה ותאמר חי נפשך אדני המלך אם אפנה ימין ואם שמאל מכל אשר דבר אדני המלך כי עבדך יואב הוא צוני ואני הוא שם בפי שפחתך את כל הדברים האלה: ולמען סבב את פני הדבר עבדך יואב עשה את הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מלאך האלהים לדעת את כל אשר בארץ: ויאמר המלך אל יואב הנה נא עשיתי את הדבר הזה לך ויאמר יואב אל המלך היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך אדני המלך לעשות את דבר המלך: ויקם יואב ויבא גשורה וישב את אבשלום ירושלם: ויאמר המלך אל יואב שב נא את הנער את אבשלום: ויען יואב אל המלך ויאמר

and the Pharisees, and the scribes, and the publicans, and the sinners, and the tax-gatherers, and the harlots, and the adulterers, and the thieves, and the robbers, and the murderers, and the idolaters, and the false witnesses, and the false accusers, and the false prophets, and the false apostles, and the false teachers, and the false brethren, and the false sisters, and the false children, and the false servants, and the false masters, and the false kings, and the false rulers, and the false judges, and the false governors, and the false princes, and the false lords, and the false gods, and the false goddesses, and the false spirits, and the false angels, and the false demons, and the false devils, and the false Satan, and the false Beelzebub, and the false Belial, and the false Antichrist, and the false Christ, and the false Jesus, and the false Mary, and the false Joseph, and the false John, and the false Peter, and the false Paul, and the false James, and the false Thomas, and the false Andrew, and the false Philip, and the false Bartholomew, and the false Matthew, and the false Simon, and the false Jude, and the false Judas, and the false Iscariot, and the false Barabbas, and the false Pilate, and the false Herod, and the false Caiaphas, and the false Annas, and the false Gamaliel, and the false Nicodemus, and the false Joseph of Arimathea, and the false Lazarus, and the false Martha, and the false Mary Magdalene, and the false Mary the mother of James, and the false Mary the mother of Joses, and the false Salome, and the false Joanna, and the false Susanna, and the false Mary the wife of Cleophas, and the false Mary the wife of Zebedee, and the false Mary the wife of Alphæus, and the false Mary the wife of Simon the leper, and the false Mary the wife of Jairus, and the false Mary the wife of Nain, and the false Mary the wife of Bethany, and the false Mary the wife of Jericho, and the false Mary the wife of Emmaus, and the false Mary the wife of Nazareth, and the false Mary the wife of Capernaum, and the false Mary the wife of Bethsaida, and the false Mary the wife of Chorazin, and the false Mary the wife of Tyre, and the false Mary the wife of Sidon, and the false Mary the wife of Ptolemais, and the false Mary the wife of Cæsarea, and the false Mary the wife of Cæsarea Philippi, and the false Mary the wife of Damascus, and the false Mary the wife of Antioch, and the false Mary the wife of Seleucia, and the false Mary the wife of Tarsus, and the false Mary the wife of Cilicia, and the false Mary the wife of Pamphylia, and the false Mary the wife of Lycia, and the false Mary the wife of Lycaonia, and the false Mary the wife of Galatia, and the false Mary the wife of Phrygia, and the false Mary the wife of Mysia, and the false Mary the wife of Bithynia, and the false Mary the wife of Pontus, and the false Mary the wife of Cappadocia, and the false Mary the wife of Asia, and the false Mary the wife of Ephesus, and the false Mary the wife of Smyrna, and the false Mary the wife of Pergamos, and the false Mary the wife of Thyatira, and the false Mary the wife of Sardis, and the false Mary the wife of Philadelphia, and the false Mary the wife of Laodicea, and the false Mary the wife of Colossæ, and the false Mary the wife of Hierapolis, and the false Mary the wife of Miletus

for a testimony, that they believed that thou didst send me.

6. And when he had so spoken, he cried with a loud voice, Lazarus, come forth. And he that was dead came forth, bound hand and foot with graveclothes: and his face was bound about with a napkin. Jesus saith unto them, Loose him, and let him go.

7. Then many of the Jews which came to Mary, and had seen the things which Jesus did, believed on him. But some of them went their ways to the Pharisees, and told them what things Jesus had done. Then gathered the chief priests and the Pharisees a council, and said, What do we? for this man doeth many miracles. If we let him thus alone, all men will believe on him: and the Romans shall come and take away both our place and nation. And one of them, named Caiaphas, being the high priest that same year, said unto them, Ye know nothing at all, Nor consider that it is expedient for us, that one man should die for the people, and that the whole nation perish not. And this spake he not of himself: but being high priest that year, he prophesied that Jesus should die for that nation; And not for that nation only, but that also he should gather together in one the children of God that were scattered abroad. Then from that day forth they took counsel together for to put him to death. Jesus therefore walked no more openly among the Jews; but went thence unto a country near to the wilderness, into a city called Ephraim, and there continued with his disciples. And the Jews' passover was nigh at hand: and many went out of the country up to Jerusalem before the passover, to purify themselves. Then sought they for Jesus, and spake among themselves, as they stood in the temple, What think ye, that he will not come to the feast? Now both the chief priests and the Pharisees had given a commandment, that if any man knew where he were, he should show it, that they might take him.

CHAPTER XI.

1. Now a certain man was sick, named Lazarus, of Bethany, the town of Mary and her sister Martha. (It was that Mary which anointed the Lord with ointment, and wiped his feet with her hair, whose brother Lazarus was sick.) Therefore his sisters sent unto him, saying, Lord, behold, he whom thou lovest is sick. When Jesus heard that, he said, This sickness is not unto death, but for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby. Now Jesus loved Martha, and her sister, and Lazarus. When he had heard therefore that he was sick, he abode two days still in the same place where he was. Then after that saith he to his disciples, Let us go into Judea again. His disciples say unto him, Master, the Jews of late sought to stone thee; and goest thou thither again? Jesus answered, Are there not twelve hours in the day? If any man walk in the day, he stumbleth not, because he seeth the light of this world. But if a man walk in the night, he stumbleth, because there is no light in him. These things said he: and after that he saith unto them, Our friend Lazarus sleepeth; but I go, that I may awake him out of sleep. Then said his disciples, Lord, if he sleep, he shall do well. Howbeit Jesus spake of his death: but they thought that he had spoken of taking rest in sleep. Then said Jesus unto them plainly, Lazarus is dead. And I am glad for your sakes that I was not there, to the intent ye may believe; nevertheless let us go unto him. Then said Thomas, which is called Didymus, unto his fellowdisciples, Let us also go, that we may die with him.

ΑΒΒΑ; ΑΥΤΗ ΔΕ ΕΠΕΙΔΗ ΕΝΕΠΛΗΣΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΘΕΝΤΟΣ ΑΥΤΗΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ, ΤΟΥΤΟΝ ΜΕΝ ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΕΞΕΔΙΔΑΣΚΕΝ,

4. Jesus, when he heard it, said, This sickness is not unto death, but for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby. Now Jesus loved Martha, and her sister, and Lazarus. When he had heard therefore that he was sick, he abode two days still in the same place where he was. Then after that saith he to his disciples, Let us go into Judea again. His disciples say unto him, Master, the Jews of late sought to stone thee; and goest thou thither again? Jesus answered, Are there not twelve hours in the day? If any man walk in the day, he stumbleth not, because he seeth the light of this world. But if a man walk in the night, he stumbleth, because there is no light in him. These things said he: and after that he saith unto them, Our friend Lazarus sleepeth; but I go, that I may awake him out of sleep. Then said his disciples, Lord, if he sleep, he shall do well. Howbeit Jesus spake of his death: but they thought that he had spoken of taking rest in sleep. Then said Jesus unto them plainly, Lazarus is dead. And I am glad for your sakes that I was not there, to the intent ye may believe; nevertheless let us go unto him. Then said Thomas, which is called Didymus, unto his fellowmates, Let us also go, that we may die with him. Then when Jesus came, he found that he had lain in the grave four days already. Now Bethany was nigh unto Jerusalem, about fifteen furlongs off: and many of the Jews came to Martha and Mary, to comfort them concerning their brother. Then Martha, as soon as she heard that Jesus was coming, went and met him: but Mary sat still in the house. Then said Martha unto Jesus, Lord, if thou hadst been here, my brother had not died. But I know, that even now, whatsoever thou wilt ask of God, God will give it thee. Jesus saith unto her, Thy brother shall rise again. Martha saith unto him, I know that he shall rise again in the resurrection at the last day. Jesus said unto her, I am the resurrection, and the life: he that believeth in me, though he were dead, yet shall he live: and whosoever liveth and believeth in me shall never die. Believest thou this? She saith unto him, Yea, Lord: I believe that thou art the Christ, the Son of God, which should come into the world. And when she had so said, she went her way, and called Mary her sister secretly, saying, The Master is come, and calleth for thee. As soon as she heard that, she arose quickly, and came unto him. Now Jesus was not yet come into the town, but was in that place where Martha met him. The Jews then which were with her in the house, and comforted her, when they saw Mary, that she rose up hastily and went out, followed her, saying, She goeth unto the grave, to weep there. Then when Mary was come where Jesus was, and saw him, she fell down at his feet, saying unto him, Lord, if thou hadst been here, my brother had not died. When Jesus therefore saw her weeping, and the Jews also weeping which came with her, he groaned in the spirit, and was troubled, And said, Where have ye laid him? They said unto him, Lord, come and see. Jesus wept. Then said the Jews, Behold how he loved him! And some of them said, Could not this man, which opened the eyes of the blind, have caused that even this man should not have died? Jesus therefore again groaning in himself cometh to the grave. It was a cave, and a stone lay upon it. Jesus said, Take ye away the stone. Martha, the sister of him that was dead, saith unto him, Lord, by this time he stinketh: for he hath been dead four days. Jesus saith unto her, Said I not unto thee, that, if thou wouldest believe, thou shouldest see the glory of God? Then they took away the stone from the place where the dead was laid. And Jesus lifted up his eyes, and said, Father, I thank thee that thou hast heard me. And I knew that thou hearest me always: but because of the people which stand by I said it, that they may believe that thou hast sent me. And when he thus had spoken, he cried with a loud voice, Lazarus, come forth. And he that was dead came forth, bound hand and foot with graveclothes: and his face was bound about with a napkin. Jesus saith unto them, Loose him, and let him go. Then many of the Jews which came to Mary, and had seen the things which Jesus did, believed on him. But some of them went their ways to the Pharisees, and told them what things Jesus had done. Then gathered the chief priests and the Pharisees a council, and said, What do we? for this man doeth many miracles. If we let him thus alone, all men will believe on him: and the Romans shall come and take away both our place and nation. And one of them, named Caiaphas, being the high priest that same year, said unto them, Ye know nothing at all, Nor consider that it is expedient for us, that one man should die for the people, and that the whole nation perish not. And this spake he not of himself: but being high priest that year, he prophesied that Jesus should die for that nation; And not for that nation only, but that also he should gather together in one the children of God that were scattered abroad. Then from that day forth they took counsel together for to put him to death. Jesus therefore walked no more openly among the Jews; but went thence unto a country near to the wilderness, into a city called Ephraim, and there continued with his disciples. And the Jews' passover was nigh at hand: and many went out of the country up to Jerusalem before the passover, to purify themselves. Then sought they for Jesus, and spake among themselves, as they stood in the temple, What think ye, that he will not come to the feast? Now both the chief priests and the Pharisees had given a commandment, that, if any man knew where he were, he should show it, that they might take him.

ΤΟΥΤΟ ΜΕ: ΡΟΤ Α ΤΟΥΤΟ ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΒΑΣΙΣΘΕ ΤΗ ΩΤΟΣΤΑ ΛΑΟΣ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΚΑΙ; ΡΟΤ ΘΕ ΘΕΟΥΛΟΥ ΤΟΥ, Α ΟΥΚΟ ΘΕΟΥΛ Α ΠΕΛΡΑΣΘΕ ΛΑΟΣ Α ΤΟ.

9. ΛΑΟ ΝΑ ΘΕΟΥΟΙΘ ΔΕ ΣΕ ΜΑΤΟ ΑΟ, ΧΑΙ Α ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΘΕΟΥΘΕ ΤΗ ΩΤΟΣΤΑ, ΛΑΟ ΘΕΟΥΛ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΚΑΙ; ΛΑΟ ΩΤΟΣΤΑ ΤΟ Α ΡΟΥΤ ΜΕ ΤΟ ΝΑΤΟΥΛΟΥ: ΡΕΘΕΥΡΟΤ Α ΟΡΣΤΑ ΘΕ ΘΕΟ ΘΕΟΥΟΤ ΡΟΤ, ΛΑΟ ΜΑΘΟΥΤ ΡΟΤ ΜΕ ΟΥ ΑΟΤ ΟΔΑ, ΟΔΑΘ, ΛΑΟ ΘΟΥΖΑΛΕ, ΛΑΟ ΑΟΤ ΡΟΥ ΘΟΥ; ΛΑΟ ΤΟ Α ΘΟ Α ΘΕ ΑΤΘ Α ΟΔΟ ΤΗ ΗΟ ΜΕ Θ ΟΘΘΥ ΘΥ. ΛΑΟ, ΤΗΛΘΟΡΜΕ ΔΕ ΤΗ ΟΔΟ Θ ΛΘΩΣΤΟΘΟΤΗΗΟ, Α ΟΡΣΤΑ ΟΘΟ Χ ΤΛΛΤΡΟΤΟΡΗΤΘΟΡΜΕ ΛΑΟ ΟΤΘΗΗΟΡΗΤΘΟΡΜΕ ΜΕ ΩΛΘ, ΡΗΟΤΟ Χ ΟΟ ΟΔΟ Θ ΡΘΟΡΤΟΘ ΡΗΜΕ ΜΛΘ ΘΤΕΗ ΟΘΟΔΘ.

10. ΛΑΟ ΘΡΟΛΤ ΩΤΟΣΤΑ ΟΔΟ ΡΑΘ ΤΤΕΗ ΡΤΛΘ Χ ΘΛΘ, ΡΘ ΟΔΟ ΟΟ ΡΤΟΘΛΟΡ ΡΗΟΤΟ ΑΘ, ΘΑ ΟΤΟΘΡΤΗ, ΛΑΟ ΘΑ ΘΕΟΡΘΛΘ ΘΕΤΛΤΤΗ; ΛΑΟ Χ ΜΡΤΘΟ ΡΜΕ ΡΘ ΟΔΟ ΘΤΘΟ ΡΗΟΤΟ ΑΘ ΟΔΟ Θ Χ ΟΟ ΡΜΕ Α ΟΟ. ΡΟΤ ΘΕΟΡΟΤΟ, Δ ΘΕ ΡΗΟΤΟ ΑΘ, ΧΑΙ Δ ΡΑΘ ΘΕΟΡΘΛΘ ΧΑΙ ΟΔΟ ΘΤΘΟ ΡΗΟΤΟ ΑΘ ΟΔΟ Θ ΡΟΤΟΡΤΟΘ ΡΜΕ ΜΛΘ ΘΤΕΗ ΟΘΟΔΘ. ΛΑΟ ΘΡΟΛΤ Χ ΤΛΛΤΡΟΤΟΡΗΤΘΟΡΜΕ ΛΑΟΡΗ ΟΘΟΔΘ ΘΑ ΤΛΘΤΕ. ΛΑΟ ΘΡΟΛΤ Χ ΩΤΟΣΤΑ ΟΔΟ ΟΜΟ, ΧΑΘ ΟΔΟ Θ ΘΟΗΧ ΘΤΕΗ ΡΗΟΤΟ ΑΘ ΘΑ ΤΛΘΤΕ ΜΕ ΡΗΘ ΘΜΤΕΓ, ΛΑΟ ΟΤΟΘ ΜΕ ΡΗΘ ΤΘΡ ΛΑΟ ΤΛΤΤΘΟΡΟΟΡΜΕ; ΛΑΟ ΘΤΕΟ ΛΑΟ ΤΛΤΤΘΟΡΟΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ Χ ΤΟ ΘΟΟΘ ΧΕ ΟΘΟΘ ΧΕ ΟΔΟ Θ ΘΟΗΧ ΘΤΕΗ ΡΗΟΤΟ ΑΘ ΘΑ ΤΛΘΤΕ ΜΕ ΡΗΘ ΘΜΤΕΓ Χ ΤΟΤΘ ΜΕ ΡΟΘΤΘ, ΡΟΤ ΧΕ ΟΔΟ Θ ΜΕ ΘΤΓΘΒΘ; ΛΑΟ ΧΕ ΛΑΟ ΤΘΤΟ Χ ΤΛΤΡΛΤΘ, ΛΑΟ Χ ΘΕΟΤΘ, Χ ΒΛΤΛΤΘ ΜΕ Χ ΤΟΤΘ ΜΕ ΡΟΘΤΘ; ΛΑΟ ΘΟΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ ΜΕ Χ ΘΕΟΤΘ, ΛΑΟ ΘΟΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ ΜΕ ΡΟΘΤΘ, ΡΟΤ ΧΕ ΟΔΟ Θ ΜΕ ΘΤΓΘΒΘ; ΛΑΟ ΧΕ ΛΑΟ ΤΟΤΘ ΜΕ ΡΟΘΤΘ; ΛΑΟ ΘΟΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ ΜΕ Χ ΘΕΟΤΘ ΟΔΟ ΘΟΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ Χ ΤΟΤΘ ΜΕ ΡΟΘΤΘ; ΛΑΟ ΘΟΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ Χ ΤΟΤΘ ΜΕ ΡΟΘΤΘ.

11. Ο Χ ΤΘΗ, ΛΑΟ Χ ΛΑΟΩΛΟΘ ΜΕ ΘΑ ΘΟΟ ΡΟΤ Χ ΘΜΘ ΜΕ Χ ΘΤΘΗ ΜΕ ΘΑ ΤΛΘΤΕ! ΡΟΤ Δ, ΗΛΘΡΔ, ΡΑΘ ΘΘΗ ΤΗ, ΛΑΟ ΤΗ ΜΤΟ ΡΑ ΟΜΗΘΟΤΟΘΡΜΕ ΘΕ ΘΘΡΟΛΤ Χ ΤΟΤΘ; ΘΜΤ Δ ΟΡΣΤΑ ΡΤΟ ΡΗΟΤΟ ΑΘ ΩΛΘ, ΡΧ ΘΣΣ ΘΔ ΘΡΣΤΑ. ΘΜΤ ΘΘΡΟΤΟ, Χ ΤΡΟΡΘ, ΧΑΟ ΡΘΔΟΗΛ ΜΑΤΟ Χ ΜΡΘΟΛΤ ΜΕ Χ ΤΛΤΡΛΤΘ, ΛΑΟ ΘΘΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ ΜΕ ΡΟΘΤΘ, ΘΜΤ ΟΝΟ ΡΟΤΜΡΜΘ ΜΑΤΟ ΩΤΟΣΤΑ ΜΕ ΡΟΤ Χ ΡΘΗΘ ΡΑΘ ΟΜΗΘΟΤΟΡΜΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ ΜΑΤΟ ΩΤΟΣΤΑ ΜΕ ΡΟΤ Χ ΡΘΗΘ ΡΑΘ ΟΜΗΘΟΤΟΡΜΕ; ΘΘΡΟΛΤ ΧΕ ΘΔ ΧΕ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ. ΘΜΤ Χ ΘΗΗ ΜΕ ΤΘΟΡΘΗΗΘ ΟΔΟ ΛΘΘΤ ΜΑΤΟ ΟΧΕ; ΛΑΟ ΤΟ ΡΟΤ ΡΟΤ ΟΧΕ, ΛΑΟ ΧΕ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΘΤΕ ΘΜΤ ΡΑΘ ΘΘΤΕ ΜΕ ΡΟΤ ΘΜΤΕΓ ΟΔΟ ΡΑΘ ΘΜΤΕΓ

12. And from the days of John the Baptist until now the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent take it by force. For all the prophets and the law prophesied until John. And if ye will receive it, this is Elijah, which was for to come. He that hath ears to hear, let him hear. But whereunto shall I liken this generation? It is like unto children sitting in the markets, and calling unto their fellows, and saying, We have piped unto you, and ye have not danced; we have mourned unto you, and ye have not lamented. For John came neither eating nor drinking, and they say, He hath a devil. The Son of man came eating and drinking, and they say, Behold a man gluttonous, and a wine-bibber, a friend of publicans and sinners. But wisdom is justified of her children. Then began he to upbraid the cities wherein most of his mighty works were done, because they repented not: Woe unto thee, Chorazin! woe unto thee, Bethsaida! for if the mighty works, which have been done in you, had been done in Tyre and Sidon, they would a long time ago have repented, sitting in sackcloth and ashes. But I say unto you, It shall be more tolerable for Tyre and Sidon at the day of judgment, than for you. And thou, Capernaum, which art exalted unto heaven, shalt be brought down to hell: for if the mighty works, which have been done in thee, had been done in Sodom, it would have remained until this day. But I say unto you, That it shall be more tolerable for the land of Sodom in the day of judgment, than for thee.

13. At that time Jesus went on the sabbath day through the corn; and his disciples were an hungred, and began to pluck the ears of corn, and to eat. But when the Pharisees saw it, they said unto him, Behold, thy disciples do that which is not lawful to do upon the sabbath day. But he said unto them, Have ye not read what David did, when he was an hungred, and they that were with him; how he entered into the house of God, and did eat the shewbread, which was not lawful for him to eat, neither for them which were with him, but only for the priests alone? Or have ye not read in the law, how that on the sabbath days the priests in the temple profane the sabbath, and are blameless? But I say unto you, That in this place is one greater than the temple. But if ye had known what this meaning is, I will have mercy, and not sacrifice, ye would not have condemned the guiltless. For the Son of man is Lord even of the sabbath day.

14. And when he was departed thence, he went into their synagogue: and, behold, there was a man which had his hand withered. And they asked him, saying, Is it lawful to heal on the sabbath days? that they might accuse him. And he said unto them, What man shall there be among you, that shall have one sheep, and if it fall into a pit on the sabbath day, will he not lay hold on it, and lift it out? How much then is a man better than a sheep? Wherefore it is lawful to do well on the sabbath days. Then saith he to the man, Stretch forth thine hand. And he stretched it forth; and it was restored whole, like as the other. Then the Pharisees went out, and held a council against him, how they might destroy him. But when Jesus knew it, he withdrew himself from thence: and great multitudes followed him, and he healed them all; and charged them that they should not make him known: that it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying,

15. Behold my servant, whom I have chosen; my beloved, in whom my soul is well pleased: I will put my spirit upon him, and he shall show judgment to the Gentiles. He shall not strive, nor cry; neither shall any man hear his voice in the streets. A bruised reed shall he not break, and smoking flax shall he not quench, till he send forth judgment unto victory. And in his name shall the Gentiles trust.

ΒΑΡΙΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

17. והנה ירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי על שבעים איש מזקני העם והיה כנוח עליהם הרוח ונבאו ולא יספו. ויותר נשארו שני האנשים במחנה האחד שם אלדד והשני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתובים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה. ותרץ הנערה המשרתת את משה מבחרי בחוריו ותאמר אדני משה כלאם. ויען משה ויאמר אליה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יהוה נביאים כי יתן יהוה את רוחו עליהם. ויאסף משה אל המחנה הוא וזקני ישראל. ורוח נסע מאת יהוה ויגז שלו מן הים ויטש על המחנה כדרך יום מזה וכדרך יום מזה סביבות המחנה וכאמתים על פני הארץ. ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת ויאספו את השלו המוסיף אסף עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות למחנה. הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת והאף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מכה רבה מאד. ויקרא שם המקום ההוא קברות התאוה כי שם קברו את העם הנתאוים. ומחצרות נסעו העם ויהיו בחצרות.

18. ותדבר מרים ואהרן במשה על אודות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח. ויאמרו הרק אך במשה דבר יהוה הלא גם בנו דבר ויהוה שמע: והאיש משה עני מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. ויאמר יהוה פתאם אל משה ואל אהרן ואל מרים צאו שלשתכם אל אהל מועד ויצאו שלשתם: וירד יהוה בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם: ויאמר שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם יהוה במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו: לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא: פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות ותמנת יהוה יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה: ויחר אף יהוה בם וילך: והענן סר מעל האהל והנה מרים מצרעת כשלג ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת: ויאמר אהרן אל משה בי אדני אל נא תשת עלינו חטאה אשר נואלנו ואשר חטאנו: אל נא תהי כמת כצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו: ויצעק משה אל יהוה לאמר אל נא רפא נא לה: ויאמר יהוה אל משה ואביה רק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף: ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים: ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן:

CHAPTER XII.

1. And at that time Jesus went on the sabbath through the corn; and his disciples were an hungred, and began to pluck the ears of corn, and to eat. 2. But when the Pharisees saw it, they said unto him, Behold, thy disciples do that which is not lawful to do upon the sabbath day. 3. But he said unto them, Have ye not read what David did, when he was an hungred, and they that were with him; 4. How he entered into the house of God, and did eat the shewbread, which was not lawful for him to eat, neither for them which were with him, but only for the priests? 5. Or have ye not read in the law, how that on the sabbath days the priests in the temple profane the sabbath, and are blameless? 6. But I say unto you, That in this place is one greater than the temple. 7. But if ye had known what this meaning is, I will have mercy, and not sacrifice, ye would not have condemned the guiltless. 8. For the Son of man is Lord even of the sabbath day. 9. And when he was departed thence, he went into their synagogue: 10. And, behold, there was a man which had his hand withered. And they asked him, saying, Is it lawful to heal on the sabbath days? that they might accuse him. 11. And he said unto them, What man shall there be among you, that shall have one sheep, and if it fall into a pit on the sabbath day, will he not lay hold on it, and lift it out? 12. How much then is a man better than a sheep? Wherefore it is lawful to do well on the sabbath days. 13. Then saith he to the man, Stretch forth thine hand. And he stretched it forth; and it was restored whole, like as the other. 14. Then the Pharisees went out, and held a council against him, how they might destroy him. 15. But when Jesus knew it, he withdrew himself from thence: and great multitudes followed him, and he healed them all; 16. And charged them that they should not make him known: 17. That it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying, 18. Behold my servant, whom I have chosen; my beloved, in whom my soul is well pleased: I will put my spirit upon him, and he shall shew judgment to the Gentiles. 19. He shall not strive, nor cry; neither shall any man hear his voice in the streets. 20. A bruised reed shall he not break, and smoking flax shall he not quench, till he send forth judgment unto victory. 21. And in his name shall the Gentiles trust. 22. Then was brought unto him one possessed with a devil, blind, and dumb: and he healed him, insomuch that the blind and dumb both spake and saw. 23. And all the people were amazed, and said, Is not this the son of David? 24. But when the Pharisees heard it, they said, This fellow doth not cast out devils, but by Beelzebub the prince of the devils. 25. And Jesus knew their thoughts, and said unto them, Every kingdom divided against itself is brought to desolation; and every city or house divided against itself shall not stand: 26. And if Satan cast out Satan, he is divided against himself; how shall then his kingdom stand? 27. And if I by Beelzebub cast out devils, by whom do your children cast them out? therefore they shall be your judges. 28. But if I cast out devils by the Spirit of God, then the kingdom of God is come unto you. 29. Or else how can one enter into a strong man's house, and spoil his goods, except he first bind the strong man? and then he will spoil his house. 30. He that is not with me is against me: and he that gathereth not with me scattereth abroad. 31. Wherefore I say unto you, All manner of sin and blasphemy shall be forgiven unto men: but the blasphemy against the Spirit shall not be forgiven unto men. 32. And whosoever speaketh a word against the Son of man, it shall be forgiven him: but whosoever speaketh against the Holy Ghost, it shall not be forgiven him, neither in this world, neither in the world to come. 33. Either make the tree good, and his fruit good; or else make the tree corrupt, and his fruit corrupt: for the tree is known by his fruit. 34. O generation of vipers, how can ye, being evil, speak good things? for out of the abundance of the heart the mouth speaketh. 35. A good man out of the good treasure of the heart bringeth forth good things: and an evil man out of the evil treasure bringeth forth evil things. 36. But I say unto you, That every idle word that men shall speak, they shall give account thereof in the day of judgment. 37. For by thy words thou shalt be justified, and by thy words thou shalt be condemned.

ⵎⵎⵅ ⵍⵉⵖ ⵅⵎⵙⵅⵜ, ⵅⵓⵔ ⵣⵔ ⵔⵔⵏ ⵓⵙⵛ ⵍⵉⵖ ⵅⵣⵅ ⵏⵎⵅⵅⵏ, ⵅⵓⵔ ⵙⵅⵛⵙ ⵅ ⵜⵜⵏⵜ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ, ⵜⵉⵛⵔ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ ⵎⵔⵔⵅⵜⵉⵏⵏ. ⵅⵓⵔ ⵣⵅ ⵙⵅⵛⵙ ⵅ ⵉⵙⵛ ⵣⵛ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ, ⵅ ⵜⵜⵏⵜ ⵎⵎⵅ ⵣⵛ ⵏⵉⵏⵅⵔⵏ; ⵅⵓⵔ ⵣⵅ ⵙⵅⵛⵙ ⵅ ⵉⵙⵛ ⵣⵛ ⵎⵅⵙⵙ ⵅ ⵍⵉⵛⵔⵍ, ⵜⵉⵜⵜⵅⵏ ⵎⵅⵙⵙ ⵎⵏ, ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵣⵉ ⵅ ⵉⵙⵛ ⵍⵉⵛⵔⵍ; ⵜⵜⵅ ⵙⵅⵛⵙⵜⵜⵏ ⵉⵙⵛ ⵜⵉ ⵅⵓ ⵙⵙⵅ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ, ⵅⵓⵔ ⵙ ⵏⵜⵜⵅ ⵅⵓⵔ ⵙ ⵜⵜⵅⵅⵏⵏ ⵅⵎⵙⵅⵜ ⵎⵎⵅ ⵜⵜⵅ ⵙⵎⵜⵜ, ⵅⵓⵔ ⵜⵅ ⵎⵎⵅ ⵜⵜⵅ ⵙⵎⵜⵜ. ⵅⵎ, ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ ⵎⵎⵅ ⵔⵔⵏ ⵙⵛ ⵙⵏ, ⵙⵜⵜⵏⵜ, ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ; ⵅⵓⵔ ⵜⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵏⵔⵔ ⵜⵜⵅ ⵙⵎ. ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵔⵔⵏ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ ⵎⵎⵅ ⵔⵔⵏ ⵙⵛ ⵙⵏ, ⵙⵜⵜⵏⵜ, ⵅⵓⵔ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ; ⵅⵓⵔ ⵜⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵏⵔⵔ ⵜⵜⵅ ⵙⵎ: ⵅⵎ, ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ ⵎⵎⵅ ⵔⵔⵏ ⵙⵛ ⵙⵏ, ⵙⵜⵜⵏⵜ, ⵅⵓⵔ ⵏ ⵛⵅⵅⵜ; ⵅⵓⵔ ⵜⵅ ⵔⵔⵏ ⵏ ⵏⵔⵔ ⵜⵜⵅ ⵙⵎ. ⵅⵓⵔ ⵙⵉⵛⵅ ⵔⵔⵏ ⵙⵜⵓⵔⵉⵜ

Christ, and not to be cast out of the synagogue; 43 for they loved the praise of men more than the praise of God. 44 Now Jesus cried and said, He that believeth on me, believeth not on me, but on him that sent me. 45 And he that seeth me, seeth him that sent me. 46 I am come a light into the world, that whosoever believeth on me should not abide in darkness. 47 And if any man hear my words, and believe not, I judge him not: for I came not to judge the world, but to save the world. 48 He that rejecteth me, and receiveth not my words, hath one that judgeth him: the word that I have spoken, the same shall judge him in the last day. 49 For I have not spoken of myself; but the Father which sent me, he gave me a commandment, what I should say, and what I should speak. 50 And I know that his commandment is life everlasting: whatsoever I speak therefore, even as the Father said unto me, so I speak.

13 Now before the feast of the passover, when Jesus knew that his hour was come that he should depart out of this world unto the Father, having loved his own which were in the world, he loved them unto the end. 2 And supper being ended, (the devil having now put into the heart of Judas Iscariot, Simon's son, to betray him;) 3 Jesus knowing that the Father had given all things into his hands, and that he was come from God, and went to God; 4 he riseth from supper, and laid aside his garments; and took a towel, and girded himself. 5 After that he poureth water into a basin, and began to wash the disciples' feet, and to wipe them with the towel wherewith he was girded. 6 Then cometh he to Simon Peter: and Peter saith unto him, Lord, dost thou wash my feet? 7 Jesus answered and said unto him, What I do thou knowest not now; but thou shalt know hereafter. 8 Peter saith unto him, Thou shalt never wash my feet. Jesus answered him, If I wash thee not, thou hast no part with me. 9 Simon Peter saith unto him, Lord, not my feet only, but also my hands and my head. 10 Jesus saith to him, He that is washed needeth not save to wash his feet, but is clean every whit: and ye are clean, but not all. 11 For he knew who should betray him; therefore said he, Ye are not all clean. 12 So after he had washed their feet, and had taken his garments, and was set down again, he said unto them, Know ye what I have done to you? 13 Ye call me Master and Lord: and ye say well; for so I am. 14 If I then, your Lord and Master, have washed your feet; ye also ought to wash one another's feet. 15 For I have given you an example, that ye should do as I have done to you. 16 Verily, verily, I say unto you, The servant is not greater than his lord; neither he that is sent greater than he that sent him. 17 If ye know these things, happy are ye if ye do them. 18 I speak not of you all: I know whom I have chosen: but that the scripture may be fulfilled, He that eateth bread with me hath lifted up his heel against me. 19 Now I tell you before it come, that, when it is come to pass, ye may believe that I am he. 20 Verily, verily, I say unto you, He that receiveth whomsoever I send receiveth me; and he that receiveth me receiveth him that sent me. 21 When Jesus had thus said, he was troubled in spirit, and testified, and said, Verily, verily, I say unto you, that one of you shall betray me. 22 Then the disciples looked one on another, doubting of whom he spake. 23 Now there was leaning on Jesus' bosom one of his disciples, whom Jesus loved. 24 Simon Peter therefore beckoned to him, that he should ask who it should be of whom he spake. 25 He then lying on Jesus' breast saith unto him, Lord, who is it? 26 Jesus answered, He it is, to whom I shall give a sop, when I have dipped it. And when he had dipped the sop, he gave it to Judas Iscariot, the son of Simon. 27 And after the sop Satan entered into him. Then said Jesus unto him, That thou doest, do quickly. 28 Now no man at the table knew for what intent he spake this unto him. 29 For some of them thought, because Judas had the bag, that Jesus had said unto him, Buy those things that we have need of against the feast; or, that he should give something to the poor. 30 He then having received the sop went immediately out: and it was night. 31 Therefore, when he was gone out, Jesus said, Now is the Son of man glorified, and God is glorified in him. 32 If God be glorified in him, God shall also glorify him in himself, and shall straightway glorify him. 33 Little children, yet a little while I am with you. Ye shall seek me: and as I said unto the Jews, Whither I go, ye cannot come; so now I say to you. 34 A new commandment I give unto you, That ye love one another; as I have loved you, that ye also love one another. 35 By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another. 36 Simon Peter said unto him, Lord, whither goest thou? Jesus answered him, Whither I go, thou canst not follow me now; but thou shalt follow me afterwards. 37 Peter said unto him, Lord, why cannot I follow thee now? I will lay down my life for thy sake. 38 Jesus answered him, Wilt thou lay down thy life for my sake? Verily, verily, I say unto thee, The cock shall not crow, till thou hast denied me thrice.

7. ויאמר נתן אל דויד אתה האיש ויאמר יהוה אלהי ישראל אנכי משחתיך למלך על ישראל ואנכי הצלתיך מיד שאול: ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך ואתן לך את בית ישראל ויהודה ואם מעט והוספתי לך כהנה וכהנה: מדוע בזית את דבר יהוה לעשות הרע בעיניו את אוריה החתי בחרב לקחת את אשתו לך לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון: ועתה לא תסור חרב מביתך עד עולם יען כי בזתני ותקח את אשת אוריה החתי להיות לך לאשה: כה אמר יהוה הנני מקים עליך רעה מביתך ולקחתי את נשיך לעיניך ונתתי לרעיך ושכב עם נשיך לעיני השמש הזאת: כי אתה עשית בסתר ואני אעשה את הדבר הזה נגד כל ישראל ונגד השמש: ויאמר דויד אל נתן חטאתי ליהוה ויאמר נתן אל דויד גם יהוה העביר חטאתך לא תמות: אך על כי נאץ נאצת את אויבי יהוה בדבר הזה גם הבן הילוד לך מות יומת: ויהלך נתן אל ביתו ויגף יהוה את הילד אשר ילדה אשת אוריה לדויד ויחלה: ויבקש דויד את האלהים בעד הילד ויצם דויד צום ויבא ולן ושכב ארצה: ויקמו זקני ביתו עליו להקים אתו מן הארץ ולא אבה ולא אכל אתם לחם: ויהי ביום השביעי וימת הילד ויראו עבדי דויד להגיד לו כי מת הילד כי אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ושמע בקלנו ואיך נאמר אליו מת הילד ועשה רעה: וירא דויד כי עבדיו מתלחשים ויבן דויד כי מת הילד ויאמר דויד אל עבדיו המת הילד ויאמרו מת: ויקם דויד מן הארץ ויסך וסך וחלף שמלתיו ויבא בית יהוה וישתחו ויבא אל ביתו ויבקש וישימו לחם לפניו ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו מה הדבר הזה עשית בעבור הילד חי צמת ותבך ובמת הילד קמת ותאכל לחם: ויאמר בעוד הילד חי צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע יחנני יהוה והיה הילד ולא יחי: ועתה מת למה זה אני צם המכלה עוד להשיבו אני הולך אליו והוא לא ישוב אלי: ויעמוד דויד את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ויקרא את שמו שלמה ויהוה אהבו: וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור יהוה: ויעמוד יואב וילחם ברבה בני עמון וילכד את עיר המלוכה: וישלח יואב מלאכים אל דויד ויאמר נלחמתי ברבה גם לכדתי את עיר המים: ועתה אסף את יתר העם וחנה על העיר ולכד אתה פן אלכד אני את העיר ונקרא שמה עלי: ויאסף דויד את כל העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה: ויסר את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר זהב עם אבן יקרה ותהי על ראש דויד ושלל העיר הוציא הרבה מאד: ואת העם אשר בה הוציא וישם במגרות ובמגרי הברזל ובמגזרות הלבנים ויעש לכל ערי בני עמון כן וישב דויד וכל העם ירושלם:

8. ואחרי כן ויהי בן לדויד ושמו אבשלום ויהי יפה איש מאד לכל ישראל מכף רגלו ועד קדקדו אין בו מום: ומקצה ימים בגזזו את ראשו כי מקץ ימים יגלחנו כי כבד עליו וגלחו את ראשו ושקל שער ראשו מאתים שקלים באבן המלך עליו: ויולד לאבשלום שלשה בנים ואת תמר בתו היתה אשת יפת מראה: וישב אבשלום בירושלם שנתים ימים ופני המלך לא ראה: וישלח אבשלום אל יואב לשלחו אל המלך ולא אבה לבוא אליו וישלח עוד בפעם השנית ולא אבה לבוא: ויאמר אל עבדיו ראו חלקת יואב אצלי לידו שעורים לכו והציתו אתה באש ויצתו עבדי אבשלום את החלקה באש: ויקם יואב ויבא אל אבשלום ביתה ויאמר אליו מדוע הציתו עבדיך את החלקה אשר לי באש: ויען אבשלום אל יואב הנה שלחתי אליך לאמר בא הנה ואשלחך אל המלך לאמר למה באתי משור לי טוב עוד שם עתה אראה את פני המלך ואם יש בי עון והמיתני: ויבא יואב אל המלך ויגד לו ויקרא לאבשלום ויבא אל המלך וישתחו לו על אפיו ארצה לפני המלך ויישק המלך את אבשלום:

9. והמלך לא ראה את פני אבשלום ויהי אבשלום עשה לו מרכבה ופרשים וחמשים איש רצים לפניו: וישכם אבשלום ועמד לצד דרך השער ויהי כל איש אשר יהיה לו ריב לבוא אל המלך למשפט ויקרא אליו אבשלום ויאמר מאי עיר אתה ויאמר מאחד שבטי ישראל עבדך אני: ויאמר אליו אבשלום ראה דבריך טובים נכחים אין שמע לך מטעם המלך: ויאמר אבשלום מי ישמני שופט בארץ ואלי יבוא כל איש אשר יהיה לו ריב ומשפט והצדקתיו: והיה בקרב איש אתו להשתחות לו ושלח את ידו והחזיק בו ונשק לו: ועשה אבשלום ככה לכל ישראל הבאים למשפט למלך ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל:

10. ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם את נדרי אשר נדרתי ליהוה בחברון: כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור בארם לאמר אם שוב ישיבני יהוה ירושלם והעבדתיו את יהוה בחברון: ויאמר אליו המלך לך בשלום ויקם וילך חברונה: וישלח אבשלום מרגלים בכל שבטי ישראל לאמר כאשר תשמעו את קול השופר ואמרתם מלך אבשלום בחברון: וילכו עמו מאתים איש מן הקרואים וילכו בתמם ולא ידעו דבר: וישלח אבשלום את אחיתפל הגילני יועץ דויד מעירו מגלה את זבחיו ויעצם הקשר ויהי העם הולך ורב את אבשלום:

11. ויבא הבשורה לדויד לאמר אחרי אבשלום את לבב אנשי ישראל ויהי בשמעו את הבשורה ויאמר דויד אל כל עבדיו אשר אתו בירושלם קומו ונברחה כי אין לנו פלטה מפני אבשלום מהרו לצאת פן יחיש ויהדיחנו ויט עלינו את הרעה ולפי חרב יכו את העיר: ויאמרו עבדי המלך אל המלך הנה עבדיך לכל אשר יבחר אדני המלך והנה אנחנו עבדיך: ויצא המלך וכל ביתו ברגליו ויעזב המלך עשרה נשים פלגשים לשמר הבית: ויצא המלך וכל העם ברגליו ויעמדו במרחק: וכל עבדיו עברים על ידו וכל הכרתי וכל הפלתי וכל הגתים ששה מאות איש אשר באו ברגליו מגת עברים לפני המלך: ויאמר המלך אל אתי הגתי למה תלך גם אתה אתנו שוב והשב את המלך כי גר אתה וגם כי גלה אתה ממקומך: תמול באת ואניעך היום לנוד אתנו והנני הולך אנה ואני אשר אני שוב והשב את אחיך עמך חסד ואמת: ויען אתי ויאמר חי יהוה וחי אדני המלך כי אם במקום אשר יהיה אדני המלך אם למות אם לחיים כי שם יהיה עבדך: ויאמר דויד אל אתי לך ועבר לפנינו ויעבר אתי הגתי וכל אנשיו וכל הטף אשר אתו: וכל הארץ בוכים בקול גדול והעם עברים ויעבר המלך בנחל קדרון וכל העם עברים על פני הדרך המדבר: וגם צדוק וכל הלוים נשאים את ארון ברית האלהים ויציגו את ארון האלהים ויעל אביתר עד תם כל העם יוצאים מן העיר: ויאמר המלך אל צדוק השב את ארון האלהים העירה אם אמצא חן בעיני יהוה והשיבני והראני אתו ואת נוהו: ואם כה יאמר לא חפצתי בך הנני יעשה לי כטוב בעיניו: ויאמר המלך אל צדוק הכהן הרואה אתה שוב העירה בשלום ואחימעץ בנך ויהונתן בן אביתר בניכם שנים אתכם: ראה אנכי מתמהמה בערבות המדבר עד בוא דבר מאתכם להגיד לי: ויעש צדוק וכל הלוים את ארון האלהים וישבו שם:

ցՅՂԱԿԱՅ, ՅՏ Ա ՈՄՇՅԿՄԿԱՅ ՂՅՂԼ ԱՇ Ա ԼՈՑՏԴ; ՀԱԴ ՀՇ ՅՀԱՏ ԱՇ Ա ԳՒՕՇ ՀՇ ԱՒՆ ԿԱՅ ՑՅՂԱԿԱՅ, ԴՅԼ Ը ՕՇՏՅ ԱՐ; ԲՕՏ Ա ԼՈՑՏԴ ՈՄՇՅԿՄԿԱՅԼ ԱՒՏ ԿԲԿ, ՏՇՇ ՒՅ Ը ԱՒՏ ՏՀՀ ՏՀՅ ՑՅՂԱԿԱՅ ՀԱԴ ՅՅՈՂՇ ՒԿ ՓՒՇ ՏԲԿ, ՓՕ ՒՇ Ա ՓՕՒՏ ԱԲԿ ԱՇ ՖՇՒՀՅԼ.

12. ՀԱԴ ԿՅ, Ꭰ ԱՅՂ ՂՒՀՐՇՏՀ ՏԲՅՓԼԱՅ ՅՕՏ ՈՄՍՏՒՒՍՒՈ Ա ԳՒՕՇ ՀԱԴ Ա ԳՀԱՅՈՀՈՇ. ԲՕՏ ԵՐՂՀՒ Ա ՅՂՂ ԱՇ ՓԱՒՇ Ꭰ ՓՀՇ ՏՀՕՕԿՂ ԴՅԼ ՈՄՅ ԲՕՏԼ, ՀԱԴ Ը ՒՒՂԿ ԿԱՂՕ Ա ԳՀԱՅՈՀՈՇ, ՀԱԴ ՏՅՈԴ ՄՀ ՀՕՅՀԿ ԿԱՂՕ Ա ԼՈՑՏԴ, ՀՏՒ ԴՅԼ Ը ՅՀՀՒ ՓԱՒՇ ԴՅԼ ՅՅՈՅՇ Ա ՍՒՒՅՇ ՓԱՒՇ ՀՒ ՒՒՂԿ; ՀԱԴ ՀՇ ԴՅԼ ՈՀՒՒ ՀՀՀՇ Ա ՒՀՅԿԱԿԱՂ ԱՇ ՀՒ ՏՅԴ. ՀԱԴ ՀՀՀ ԴՅԼ Ա ՒՀՅԿԱԿԱՂ ԱՇ ՀՒ ՏՅԴ ԿՕ ՈՄԿՏՒՒՍՒՈ ԾՏ, ՓՀ ՀՀՂ ՍՅ ՕՅՈ ՀՂ ԲՒՀՅ ԳՅՒՕՏՀՈՀՈՂՅ, ՀԱԴ ՀՀՂ ՀՇ ՏՅԴ ՍՅՏՀՀՀԱԿԱՂՇ ԱՇ Ա ԳՒՕՇ. ՀԱԴ Ա ՕՀՀՏՀՀՈՀ ԾՏ ԳՅՀՀՀՀՀՂ ՀՅՈՂ ՀՀՀՇ ՀՀՀՇ

פרקים XIII.

1. ויעל יעקב מצרים, הוא ואשתו ובניו ובני בניו עמו, ויבא בארץ גשן, ויגש אל יוסף ויאמר אליו: אבי ואחי באו מארץ כנען אלי, והנם בארץ גשן, ואצאה לקראתם ואראם פני, ואשבה בארץ גשן עמהם ואכלכלם שם, כי עוד חמש שנים רעב: ויאמר יוסף אל אחיו ואל בני אביו, עלו ואגידה לפרעה, ואמרה אליו, אחי ובני אבי אשר בארץ כנען באו אלי, והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו, וצאנם ובקרם הביאו, ועתה יאמר לכם פרעה ומה מעשיכם, ואמרתם, אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו, בעבור תשבו בארץ גשן, כי תועבת מצרים כל רעה צאן: ויבא יוסף והגד לפרעה, ויאמר אבי ואחי צאנם ובקרם ורכושם באו מארץ כנען, והנם בארץ גשן; ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, ויעמידם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו, מה מעשיכם, ויאמרו אל פרעה, רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה, לגור בארץ באנו, כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך, כי כבד הרעב בארץ כנען, ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר, אביך ואחיך באו אליך, הנה ארץ מצרים לפניך, במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך, בארץ גשן ישבו, ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה, ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב, כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה, ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה, מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה, ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו, ויתן להם אחזה בארץ מצרים, במיטב הארץ, בארץ רעמסס, כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם, לפי הטף:

2. ולחם אין בכל הארץ, כי כבד הרעב מאד, ותלה ארץ מצרים וארץ כנען מפני הרעב: ויקבץ יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר המה שברים, ויבא יוסף את הכסף בית פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען, ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר, הבה לנו לחם, ולמה נמות נגדך, כי אפס כסף: ויאמר יוסף, הבו מקניכם, ואתנה לכם במקניכם, אם אפס כסף: ויביאו את מקנהם אל יוסף, ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה צאן ובמקנה בקר ובחמרים, וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא, ויבאו אליו בשנה השנית, ויאמרו לו, לא נכחד מאדני כי אם תם כסף וקנין הבהמה אל אדני, לא נשאר לפני אדני בלתי אם גויתינו ואדמתינו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו, קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם, ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה, ותן זרע ונחיה ולא נמות, והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה, כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב, ותהי הארץ לפרעה: והעם העביר אתו לערים, מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה, כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה, על כן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם, הן קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה, הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה: והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה, וארבע הידות יהיו לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: ויאמרו, החייתנו, נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: ויהי לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש, רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה:

3. ויאמר, ובעלותם, כי ובניהם ונשיהם, ואת מקנם ואת כל אשר להם, ושמתם בארץ גשן, והיה אם ידע תדעו אנשי חיל בם, ושמתם אותם שרי מקנה על אשר לי: ויהי כאשר הגיד יוסף ויבא את חמשה אנשים ויעמידם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו, מה מעשיכם, ויאמרו אל פרעה, רעי צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה, לגור בארץ באנו, כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך, כי כבד הרעב בארץ כנען, ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר, אביך ואחיך באו אליך, הנה ארץ מצרים לפניך, במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך, בארץ גשן ישבו, ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמידהו לפני פרעה, ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב, כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה, ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה, מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה, ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו, ויתן להם אחזה בארץ מצרים, במיטב הארץ, בארץ רעמסס, כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם, לפי הטף:

CAPUT XIV.

1. Hoc autem tempore audivit Herodes tetrarcha famam Jesu, et dixit pueris suis: Hic est Joannes Baptista, ipse a mortuis surrexit, et propterea virtutes operantur in eo. Herodes enim tenuit Joannem, et vinxit eum, et posuit in carcere propter Herodiadem uxorem Philippi fratris sui. Dixerat enim illi Joannes: Non licet tibi habere uxorem fratris tui. Et volens eum occidere timuit populum, quia sicut prophetam eum habebant. Natali autem Herodis facto, saltavit filia Herodiadis in medio, et placuit Herodi. Unde cum juramento pollicitus est ei dare quodcumque petisset a se. At illa ante commonita a matre sua ait: Da mihi hic in disco caput Joannis Baptistæ. Et contristatus est rex propter jusjurandum, et eos qui simul recumbebant, jussit tradi illi. Et misit, et decollavit Joannem in carcere. Et allatum est caput ejus in disco, et datum puellæ, et puella tulit matri suæ. Quod cum audissent discipuli ejus, venerunt et tulerunt corpus ejus, et posuerunt illud in monumento.

2. Et congregantur apostoli ad Jesum, et renuntiaverunt ei omnia quæcumque fecerant, et quæcumque docuerant. Et ait ad illos: Venite seorsum in desertum locum, et requiescite pusillum. Erant enim qui veniebant et redibant multi, et spatium manducandi non erat eis. Et abierunt in navi in locum desertum seorsum. Et videbant eos abeuntes turbæ, et cognoverunt multi, et pedestres de omnibus civitatibus concurrerunt illuc, et præcesserunt eos. Et exiens vidit turbam multam, et misertus est eis, quia erant sicut oves non habentes pastorem, et cœpit docere illos multa. Et cum jam hora esset multa, accedentes discipuli ejus dicebant ei: Desertus est locus, et jam hora est multa; dimitte illos, ut euntes in villas quæ circa sunt, et vicos, emant sibi escas quod manducent. Respondens autem dixit illis: Date illis vos manducare. Et dicunt ei: Euntes emamus ducentis denariis panes, et dabimus illis manducare? At ille dicit eis: Quot panes habetis? ite et videte. Et cognoverunt, et dicunt: Quinque, et duos pisces. Et præcepit illis ut faciant omnes discumbere secundum contubernia super fœnum viride. Et discubuerunt in partes per centenos et quinquagenos. Et accepit quinque panes et duos pisces, et aspiciens in cœlum benedixit, et fregit panes, et dedit discipulis suis ut ponerent ante illos, et duos pisces divisit omnibus. Et manducaverunt omnes, et saturati sunt, et sustulerunt reliquias duodecim cophinos plenos fragmentorum et de piscibus. Erant autem qui manducaverunt quinque millia virorum.

6. Et statim compulit discipulos suos ascendere navem, et præcedere eum trans fretum ad Bethsaidam, donec ipse dimitteret populum. Et cum dimisisset eos, abiit in montem orare. Et cum sero esset, erat navis in medio mari, et ipse solus in terra. Et videns eos laborantes in remigando erat enim ventus contrarius eis, circa quartam vigiliam noctis venit ad eos ambulans super mare, et volebat præterire eos. Illi autem videntes eum ambulantem super mare, putaverunt phantasma esse, et exclamaverunt. Omnes enim

ⵢⵓⵙⵜⵔⵓⵏ, ⵏⵙ ⵙⵔⵏⵜ ⵒ ⵢⵉⵛ ⵙⵜⵓⵕⵏ ⵅⵓⵛ ⵍⵎⵢⵓⵛ, ⵜⵔ ⵅ ⵓⵎⵏⵎⵏ ⵎⵎⵙⵎⵜⵙⵏⵏⵎⵙ ⵅⵉⵙ, ⵏⵏ ⵍⵏⵏ ⵔ ⵙⵙⵓⵕⵛ ⵅ ⵙⵙⵓ ⵏⵎⵏ, ⵏⵙⵅⵜ ⵙⵙ ⵅ ⵏⵎⵙ; ⵢⵓⵙⵜⵔⵓⵏ, ⵅ ⵙⵜ ⵏⵎⵏ ⵙⵜⵓⵕⵏ ⵜⵏⵓⵙ ⵅ ⵍⵅⵏ, ⵙⵎⵏ ⵙⵎⵙⵏ ⵖⵍⵜⵜⵙ ⵏⵏ ⵅ ⵙⵙⵜⵓ. ⵕⵓⵜ ⵙⵙⵜⵓⵍⵙ, ⵅⵓⵛⵏⵏ ⵒ ⵙⵜ ⵎⵏⵓⵙ ⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵜⵔ ⵅ ⵏⵏⵏ ⵅⵙ ⵙ ⵙⵜ, ⵅⵏⵏ ⵜⵙⵙⵙⵙ ⵏⵏ ⵅ ⵢⵓⵏ ⵙⵓⵙⵏ, ⵜⵏ ⵏⵏⵏ ⵙⵔ ⵎⵏⵓⵙ ⵅⵙ ⵙⵔ ⵏⵍⵏⵏ ⵢⵍⵍⵏ ⵅ ⵏ ⵙⵙⵏⵏ ⵅⵙ ⵙⵙⵜⵓ. ⵅⵙⵜⵜⵓⵍⵙ, ⵅⵜⵙ ⵜⵔ ⵅ ⵙⵍⵓⵙⵏⵏⵏ ⵙⵔ ⵙⵜⵓⵙⵏ, ⵅⵏⵏ ⵅⵙⵜ ⵏⵏⵏ ⵙ ⵓⵙ ⵙⵙⵙ ⵙⵍⵍ-ⵏⵏⵏⵏ ⵙⵜⵓⵅⵏ, ⵎⵎⵏⵏ ⵙⵔⵏⵜ ⵢⵙ ⵙⵏⵏ ⵙⵏⵏⵔⵙⵏ ⵢⵜⵙⵅⵏⵔ ⵎⵎⵏⵙ ⵅⵙ ⵏⵜ ⵅ ⵢⵍⵅⵙ. ⵅⵏⵏ ⵢⵍⵅⵙ ⵢⵙ ⵙⵏⵏ ⵙⵏⵏⵔⵙⵏ ⵢⵜⵙⵅⵏⵔ ⵎⵎⵏⵙ ⵅⵙ ⵏⵜ ⵅ ⵢⵍⵅⵙ, ⵅⵏⵏ ⵅⵙⵜ ⵏⵏⵏ ⵙⵏⵏⵔⵙⵏ ⵢⵜⵙⵅⵏⵔ ⵎⵎⵏⵙ ⵅⵙ ⵏⵜ ⵅ ⵢⵍⵅⵙ.

2. ⵅⵏⵏ ⵅⵙ ⵃ, ⵅⵙⵔⵃ, ⵙⵏⵏⵍⵏ ⵙⵔ ⵙⵙⵜ; ⵅ ⵙⵜⵏⵏⵏ ⵙⵏⵍⵜⵔⵍ ⵙⵎⵏ ⵎⵏⵍⵎⵏⵎⵙ, ⵅⵏⵏ ⵃ ⵔⵙ ⵏⵍⵔⵏ ⵙⵏ ⵙⵙⵜⵓ ⵍⵙⵙⵙⵙ ⵔⵙ ⵅ ⵎⵏⵙⵙⵙⵏⵙⵔ, ⵅⵏⵏ ⵅ ⵍⵜⵙⵙⵙⵏⵙ, ⵅⵏⵏ ⵅ ⵜⵙⵙⵏⵎⵏⵎⵙ, ⵅⵏⵏ ⵅ ⵙⵜⵏⵏⵎⵙⵏⵙⵏⵏⵎⵙ ⵔⵙ ⵙⵎⵏ: ⵕⵙⵜ ⵔⵅ ⵏⵜ ⵏⵏⵏ ⵏⵎⵏ ⵙⵎⵏⵜ ⵏⵎⵏⵙ, ⵏⵙⵜ ⵎⵏⵙⵙⵙⵏⵙⵔ ⵙⵜⵓⵅⵏ ⵏⵎⵏⵙ, ⵢⵓⵙⵜⵔⵓⵏ ⵏⵜ ⵜⵔ ⵜⵜⵙⵏⵏⵎⵙ, ⵅⵍⵏ ⵙⵔ ⵏⵎⵏ ⵅⵙ ⵙⵙⵜⵓ ⵙⵏⵏ ⵏ.

3. ⵅⵏⵏ ⵅⵙ ⵔⵙ ⵅⵙⵏⵎⵔⵎⵙ ⵅⵜⵏⵙⵏⵏⵏ, ⵃ ⵍⵎⵜⵙⵅⵙ ⵅⵔⵏ ⵅ ⵍⵎⵏⵎⵙⵏ ⵙⵏⵏ ⵏⵏ ⵅⵙⵜ ⵢⵙⵅⵏⵙ; ⵅⵏⵏ ⵏⵏ ⵜⵜⵙⵅⵙⵏ ⵙⵜⵓⵅ ⵜⵙⵙⵙⵏⵙⵔ ⵅⵏⵏ ⵃ ⵙⵜⵙⵏ ⵙⵜⵓⵅ ⵜⵙⵙⵙⵏⵙⵔ ⵅⵏⵏ ⵏⵏ ⵜⵜⵙⵅⵙⵏ ⵙⵜⵓⵅ ⵜⵙⵙⵙⵏⵙⵔ. ⵕⵓⵜ ⵏⵔ ⵅ ⵍⵎⵙⵅ ⵢⵙⵅⵏⵙ ⵏⵎⵏ ⵏⵏⵏ ⵅⵙⵜ ⵅⵙⵜ ⵏⵏⵏ ⵙⵜⵓⵅⵏ ⵅ ⵢⵙⵅⵏⵙ ⵙⵜⵓⵅ ⵜⵙⵙⵙⵏⵙⵔ ⵅⵏⵏ

a man who has stolen property shall restore it to the owner: he shall not keep it. If he keeps it, he shall be punished as a thief. If he sells it, he shall be punished as a receiver of stolen goods. If the owner of the property, after having sworn to the value of his property, finds it in the possession of the thief, the thief shall restore it to the owner, and shall pay a fine of twice the value of the property to the king.

2. If a man, after having been charged with theft, and after having been released from custody, is again charged with theft, and is again released from custody, and is charged a third time with theft, and is released from custody, and is charged a fourth time with theft, and is released from custody, he shall be punished as a thief. If a man who has been released from custody, after having been charged with theft, is charged with theft

Α ΒΙΟΣ ΜΕ ΠΕΣΟΥΣ,

Α ΒΙΦΡΑΓΙΑ ΜΕ ΚΑΡΦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Α ΜΑΡΙΑΜ ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΑΠΤΙΣΤΗΝ. Ρ Ο ΜΑΡΙΑΒΑΜΜΩΝ Β ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Α ΘΛΙΨΕΙΣ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ. Β ΠΑΡ ΜΑΡΙΑΜ ΩΜΟΛΟΓΗΣΕΝ Α ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΜΕ Α ΚΑΡΦ.

1. Ροτ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΝΙ ΘΕΟ ΤΟ ΤΑΞ ΧΝΑ ΡΙΡΝΙ ΜΗΝ ΡΑΒ ΑΒΑΒ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ, ΡΑΜΟ Χ ΤΑΒ ΧΝΑ ΝΑΒΡΙ ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ; ΡΑΕΙΡΟΡ, ΚΑΡΦ ΘΕΘ ΟΘ, ΓΕΘΟΡΒ, Β ΘΡΟΥΗΒΟΥΜΡ ΘΡΗΡΗΡΗΝΙ Χ ΘΟΘΟΝ ΤΑΞΕΙΒ ΜΗΝ ΨΑΒ ΧΒΟΘ ΧΑΒΟ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ ΚΑΡΦ. ΜΗΝ ΡΑ ΘΘΒ ΟΘ, ΓΕΘΟΡΒ, Β ΘΡΟΥΗΒΟΥΜΡ ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΤΑΞ ΜΗΝ ΧΒΟ ΤΑΞΕΙΒ, Β ΡΙΘ ΜΕ Χ ΓΗΝΕ ΨΑΡΕ Ρ ΘΡΗΡΗΡΗΝΙ: ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΨΗΝ ΝΑΡΕ, ΘΞΘ ΝΙ ΜΡΕ ΝΑΡΝΙ, ΘΡΗΡΗΡΗΝΙ Χ ΨΙΘΝΟΡΙ ΜΕ Β ΘΟΘΟΝ ΤΑΞΕΙΒ. ΜΗΝ ΡΑ ΘΘΒ ΟΘ, ΓΕΘΟΡΒ, Β ΘΡΟΥΗΒΟΥΜΡ ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΤΑΞ ΜΗΝ ΧΒΟ ΤΑΞΕΙΒ, Β ΡΙΘ ΜΕ Χ ΓΗΝΕ ΨΑΡΕ Ρ ΘΡΗΡΗΡΗΝΙ ΜΕ Β ΘΟΘΟΝ ΤΑΞΕΙΒ ΜΗΝ ΨΑΒ ΧΒΟΘ ΧΑΒΟ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ ΚΑΡΦ. Ροτ ΦΑ ΘΞΘ ΧΝΑ Χ ΨΙΘΝΟΡΙ ΜΕ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ ΚΑΡΦ Χ ΤΑΞΕΙΒ ΜΕ ΦΟΘΟΝ, ΡΑΜΟ ΤΑΞΕΙΒ ΜΗΝ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ ΚΑΡΦ. Ροτ ΦΑ ΘΞΘ ΧΝΑ Χ ΨΙΘΝΟΡΙ ΜΕ ΡΑΒ ΤΑΞΝ ΜΕ ΚΑΡΦ Χ ΤΑΞΕΙΒ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ, ΟΥ ΤΑΞΕΙΒΕΙΜΗΝ ΨΑΒ ΩΒΕΙ, ΟΥ ΤΑΞΕΙΜΕΡΕΘΗΝΙ, ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΜΗΝ ΧΑΒΟΘΕΒΗΝΙ Χ ΨΑΒΕ ΜΕ ΘΞΘΟΤΑΒ, ΡΟΥ ΩΨΕΞ'Ε ΘΞΘ, ΝΗΒ ΡΟΥ Χ ΘΞΘ ΜΕ ΕΒ ΤΑΞΟΥ; ΡΟΥ ΒΑΘΘΘ ΜΕ ΤΑΒ ΜΗΝ ΨΑΒ ΧΒΟΘΕΒΗΝΙ Χ ΨΑΒΕ ΜΕ ΧΝΑ ΝΑΒΡΙ ΓΑΒΡΙΗΛ, ΝΗΒ ΡΑΒ ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΤΑΞΕΙΒ ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ ΝΗΒ ΡΑΒ ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΤΑΞΕΙΒ ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ ΝΗΒ ΡΑΒ ΧΝΑ Ρ ΡΑΒ ΤΑΞΕΙΒ ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΕ ΩΔΙΝΕΣ Β ΜΗΝ ΨΑΒ ΧΒΟΘΕΒΗΝΙ ΜΕ ΤΑΒ

ΒΙΒΛΟΣ ΔΕ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ.

CAPUT II.

1. Ὁ ΜΩΥΣΗΣ ΕΙΠΕ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ, ΚΑΙ ΛΑΒΕΤΩ ΑΠ ΑΥΤΟΥ ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΥΤΟΥ, ΕΦ' ΟΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΚΑΙ ΑΦΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑ

ΚΕΦΑΛ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΩΔΗ, ΦΗΣΙ ΓΑΡ ΗΝΙΚΑ ΕΝ ΤΗΙ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥ ΩΔΗ; ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΨΑΛΜΟΙΣ ΟΤΑΝ ΛΕΓΗ ΩΔΗ, ΑΓΕ, Α ΜΕΝ ΦΗΣΙ ΓΑΡ ΠΕΠΛΗΡΩΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΕΛΗΛΥΘΕ ΤΟΥ.

2. ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΥΝ, ΕΙ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΙ ΤΙΣ ΤΟΥ, ΚΑΙ Δ ΟΥΔΕ Β ΟΜΟΙΟΤΕΛΕΥΤΟΝ ΕΣΤΙΝ ΩΔΗ ΤΟΥΤΟΙΣ ΜΕ Α ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΙ ΩΔΗ ΓΙΝΕΤΑΙ Δ ΟΥΔΕΠΩ ΠΑΡΕΛΗΛΥΘΕΝ ΟΥΔΕ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙΣ ΟΥΔΕ ΤΟΙΣ ΠΡΟΦΗΤΑΙΣ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΙ ΤΙΣ ΤΟΥ ΩΔΗ, ΟΥ ΠΑΡΕΛΗΛΥΘΕΝ ΑΛΛΑ ΠΑΡΕΜΕΝΕΝ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΕΝΕΙ ΕΩΣ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΩΣ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΑΡΕΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΠΟΛΕΙΠΕΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΜΕΝΕΙΝ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΣΤΙΘΕΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΜΕΝΕΙΝ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΜΕΝΕΙΝ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΦΑΙΡΕΙ

ΑΗΑ ΡΑΓ ΡΑ ΘΙΨΕΡΓΑΒ ΡΧΡΑ, ΧΡΑ ΧΡΑ ΧΕ ΒΡΑΩ ΓΕΟ ΡΑΑ ΟΡΚΟΗΒΗΟΜΡΑΟΝΒ, ΑΗΑ ΒΑΟΙΑΡΟ ΚΑΑ ΡΟΑ ΑΕΡΑΓ. ΑΗΑ ΗΒ ϟ ΟΧΕ ΗΑ ΑΗΑ ΜΕ ΚΙΤΟΟΕΑΟ ΗΜΟΟ ΟΑ ΟΡΗΚΡΜΑΗΑΗ ΧΙΑ ΤΑΕΑΒ. ΑΗΑ ΜΑΓ Ι ΗΜΑ ΧΡΑ ϟ ΟΡΚΑ ΚΙΤΟ ΓΕΟ ΗΜΟΟ ΟΑ ΟΡΗΚΡΜΑΗΑΗ Ε ΟΙΧΟΒΑΓ ΟΙΧΟ, ΡΕ ΓΑΕΑ ΒΑΜ ΓΕΟΚΑΙΑΜΑΝΑ, ΒΑΟΟΟ ΜΕ ΟΑ. ΕΗΑ Χ ΜΑΒΑ ΜΕ ΩΜΑ ΒΑΡΧΑΡΜΕ ΕΕ ΒΑΟΟΟ ΜΕ ΟΑΟΓ ΟΙΟΧΒΑΓ ΟΙΧΟ. ΡΟΓ ΒΑΟΙΟΙΟ, ΧΡΚ ΚΑΓ Χ ΙΟΙΟ, ΧΙΑ ΤΑΕΑΓ ΒΑΟΟΗΑ ΟΟ ΜΑΟΒ ΗΑ ΓΕΟΚΑΙΑΜΑΝΑ; ΧΕ ΡΜΑΒΑΡΚΑΡΗΑΗ ΗΑΑ Χ ΚΟΗΕΓΑΙΟΑΟΙΕ; ΡΟΓ ΧΕ ΚΟΟ ΟΙ ΧΟΒΟΙΟΒΡΑ ΟΡΑΑ ΜΕ ΓΑΟΑΡΑΓΑΗΑΗ ΗΑ ΟΡΗΚΡΜΑΗΑΗ ΕΕΟΙΟ, ΒΑΟΟΟ ΜΕ Χ ΓΑΗΕ ΓΑΙΕ ΜΑΓ ΓΑΑΗ ΟΡΗΚΡΜΑΗΑΗ ΕΕΟΙΟ, ΑΗΑ ΚΑΙΟΟΡΟΗΒ, ΓΑΙΕ ΜΑΓ ΒΑΟΙΟΙΟ, ΧΙΑ ΤΑΕΑΓ ΒΑΟΟΗΑ ΟΟ ΜΑΟΒ ΗΑ ΓΕΟΚΑΙΑΜΑΝΑ; ΡΟΓ ΧΕ ΚΟΟ ΟΙ ΧΟΒΟΙΟΒΡΑ ΟΡΑΑ ΜΕ ΓΑΟΑΡΑΓΑΗΑΗ ΗΑ

Εἰ μὲ πο, πο, ϻιπο ὁπ ϫεη ἐε ϻιη ἰωὶοἐ ἰιι ἑοἐιι; ϫεη ἐε ρἰιἰἐ ϫἰἐ ἐε ἐἰοροἐ Ωϻε; ροἐ ϫοϭϫεἰη ἀ ἑἐἰϫιϻη, ϫ ἰϻιϻ ἰε ὁϻἰϭη ροἐ ὁοἐ ϭεεοϭ; ϫιϻ ϫ ὶεϭϻιϫἰη ϝιϻε ἐε ϻιη ρἰιἰἐ υϫη ϻιπο ὁπ (ϻϫϭεϫἐϫεϭϻϫ, ϫε ἐε ὁϻἰϭη ϣἰϫ ε ϭοἐ ὁϻἰϭϫ,) ϫεη ϭοϻἰϫ ὁπ ϭεϫ ϻιπο ϭεϭϭἰϫϻοϭϻ. Ἰϫιϻ ϫ υἑε ϭἰϫ ϭἰϭεἰε ὁϻϫἰ, ϫεη ϫοϭϫεἰη ἀ ἑἐἰϫιϻη, ϫε ϻϫ ἰἰϻϫε ϫ ἰϻιϻ ϻε ὁοἀ ἑἐἰϫἰἐἰϻϫ, ϫιϻ ϫ ὶοἐοϭ Ωϻε ϣἰἐ ὶεϭ ϫιϻε ϫ ἐἰϫϫε ϭἰ ρἰϻϫ ϫοϫϻ ὁπ. Ϭεἑοἰοϭ, ϫ ὶεϭϻιϫἰη ὁοἐ ϭεἰϫϫἰϫϻ, ϫοϭ ἀ ὑεἀ, ϭεϭ-ϭοϭ ϻε ϫεἀ ρἰιἰἐϻϫ ϫιϻ ϫ ὁϻἰϭϫ ϝιϻε ϝἀἰ ὁπ ϭεϫ ϻιπο ϭεϭϭἰϫϻοϭϻ, ϫεη ϫοϭϫεἰη ἀ ἑἐἰϫιϻη

CAPUT III.

1. Ad, quod dicitur, in quo Deus ait Moysi, Ego sum qui sum, et dices filiis Israel: Qui est misit me ad vos, (quod ego non intelligo neque scio quomodo dictum sit, neque quisquam alius mortalium,) hoc mihi videtur significare, quod ipse est qui est, et essentia et substantia Deitatis; quia quod est, non est ex non ente, sed semper fuit et est et erit. Quod autem semper fuit et est et erit, hoc est, quod non habet principium neque finem; quod autem non habet principium neque finem, hoc est, quod non habet causam, quia ipse est causa omnium quæ sunt, quæ habent principium et finem. Ipse autem solus est qui non habet principium neque finem, quia ipse est principium omnium quæ sunt, quæ habent principium et finem. Ipse autem solus est qui non habet principium neque finem, quia ipse est causa

ⲛⲁⲟⲟⲩⲁⲓⲛⲓ ⲙⲁ ⲟⲩ ⲁⲃⲁⲗ ⲙⲙⲟ ⲛ ⲧⲁⲥⲟⲩⲱⲛϩ ⲉⲡⲓⲥⲁⲃⲃⲁⲧⲟⲛ ⲛ ⲟⲩⲁⲥⲓ, ⲁⲩⲱ ⲛ ⲧⲁⲓⲟⲩⲁⲓⲁ ⲉ ⲟⲩⲟ ⲡⲟⲩ ⲙⲉ ⲟⲩⲟⲓⲟⲩ
ⲛⲓⲙ ⲉⲃⲟⲗ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙ ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲣⲉⲩⲛⲁⲩ

ΒΙΒΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. 99

פלוני; והוא פן יהרגוני ואשה אינו יודע. והוא לא שדה ראוי ואשה ואשתו, ובזה שם א פלוני ואיש, והוא כי יש, ואמרתי א שכח, אינו ף כי יתפלל זו ראוי ואשה ואשתו ולא שרף; לפי שהפלוני, שדה לא, שיש נשוי הרבה ף שיהיו זו, והוא זו קל שוכני פלוני פלוני. והוא לא שדה ראוי ואשה ואשתו, ולא שרף שיהיו ואשה ואשתו ולא שרף.

12. והוא זו כזב לו שהר אינו א שיהיהו שדה ראוי פיו שפטיהו, לא ואיתיו לו שלחו שיש ולוי, לו שיש ואשתו שר א פלוי? לפי שפלוני, זו שמש א שהר-שרו שלחו זו לו א ראוי שם א פיהוא. והוא א לוחו שר א פיהוא שדה ראוי פיו, שפיהוא כי שלו: ף שיש אינו זו ראוי ף שמש ם שהר ף אינו ראוי, והוא זו קל שוכני פלוני פלוני; ואשלחו, ף שדה ראוי ף א, ף קנ שיהיהו זו שיש ואשתו אינו ראוי, והוא אינו ראוי פלוני פלוני. והוא ראוי.

13. והוא זו כזב לו שהר אינו א לוחו שר א פיהוא שדה ראוי פיו שיהיהו, ואם פיישיו; שפלוני ף קנ שלחו ראוי שר א פלו ואם לוחו שדה ראוי שר א פלו ואם פיישיו; והוא אינו ראוי, והוא אינו ראוי פלוני פלוני. והוא לא שדה ראוי ואשה ואשתו: ף שיש אינו ראוי, והוא זו קל שוכני פלוני פלוני. והוא לא שדה ראוי ואשה ואשתו, ואם פיישי

ⲉⲃⲏ ⲛⲓⲣⲙⲛ̀ⲧⲣⲉ, ⲛⲁⲣⲱⲙⲡⲉ ⲛⲁⲣⲱⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲓⲃⲁⲥⲁⲛⲟⲥ: ⲇⲏⲗ ⲟⲩⲇⲉ ⲛⲓ ⲟⲩⲟⲉⲓⲣⲉ ⲉⲃⲏ ⲡⲉⲧⲣⲉ ϯ ⲃⲁⲗ ⲛⲟⲩ ⲛⲁⲓⲧ ⲙ̀ⲡⲟⲩⲱⲓⲛⲉ. ⲇⲏⲗ ⲁ ⲡⲁⲟⲩⲉ ⲙⲉ ⲁ ⲉⲓⲛⲁⲁⲩⲉ ⲡⲉⲧⲣⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲁ ⲥⲙⲏⲧⲣⲙⲛ̀, ⲫⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲙⲡⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲁ ⲟⲩⲱⲓⲛⲉ, ⲁⲩⲣ ϯ ⲟⲉ ⲗⲉⲩⲟⲉⲓⲱⲉ ⲛⲁⲣⲱⲙⲡⲉ ⲃⲱⲕ ⲛⲁⲩⲟ ⲁⲩⲛⲁⲓⲣⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲟⲛⲁ ⲙⲁⲓⲣⲉ ⲛⲟⲩ ⲛⲁⲓⲧ? ⲇⲏⲗ ⲁ ⲥⲙⲏ-ⲧⲣⲙⲛ̀ ⲡⲉⲧⲣⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲫⲓⲉ ⲟⲉⲥⲧⲁⲓ, ⲉⲃⲟⲩⲟⲗ, ⲉⲃⲟⲩⲟⲉ ⲉⲃⲏⲗ ⲛⲁⲩⲱⲓⲛⲉ ⲙ̀ⲡⲉ ⲛ ⲃⲏⲕⲛⲉⲣⲱⲙⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲓⲃⲁⲥⲁⲛⲟⲥ: ⲇⲏⲗ ⲁ ⲥⲙⲏⲧⲣⲙⲛ̀ ⲡⲉⲧⲣⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲫⲓⲉ ⲟⲉⲥⲧⲁⲓ, ⲉⲃⲟⲩⲟⲗ, ⲉⲃⲟⲩⲟⲉ ⲉⲃⲏⲗ ⲛⲁⲩⲱⲓⲛⲉ ⲙ̀ⲡⲉ ⲛ ⲃⲏⲕⲛⲉⲣⲱⲙⲉ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲓⲃⲁⲥⲁⲛⲟⲥ: ⲁⲩⲣ ⲟⲩⲱⲛⲉ ⲛⲁⲩ ⲉⲃⲏⲗ

ישראל אשר לא יכלו לעמוד לפני משה מפני קרני עורו? ואם לא היו יכולים לעמוד לפני משה מפני קרני עורו, איך יכולים לעמוד לפני שכינה? ועוד, אם היו יכולים לעמוד לפני שכינה, למה לא היו יכולים לעמוד לפני משה? אלא, לא היו יכולים לעמוד לפני משה מפני שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה?

22. ואם תאמר שכבר נאמר (שם) ויקרא משה אל כל העדה ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה׳ לעשות אותם, אי זה הוא שאמר אל כולם? ואם תאמר שבשעה שאמר אותם לכולם, אי זה הוא שאמר? הרי, שבשעה שאמר אותם לכולם, אמר אותם לכל אחד ואחד בפני עצמו, שנאמר (שם) ויקרא משה אל כל העדה ויאמר אליהם. ולמה אמר אותם לכל אחד ואחד בפני עצמו? אלא, שבשעה שאמר אותם לכל אחד ואחד, היה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה?

23. ואם תאמר שכבר נאמר (שם) ויגש אליו משה וכל נשיאי העדה וידבר משה אליהם, הרי שבשעה שדבר משה אליהם, היה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (שם) ויחר אף משה וגו׳, ואמר אל ה׳ אל תפן אל מנחתם וגו׳. ומנין שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס? שנאמר (שם) ויאמר משה אל קרח אתה וכל עדתך היו לפני ה׳ אתה והם ואהרן מחר. הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה?

24. ואם תאמר שכבר נאמר (שם) ויגש אליו כל העדה ויצו אותם לאמר בהר סיני, שאי אתה מוצא משה מדבר עמהם מתוך הכעס; הרי שבשעה שאמר אותם לכולם, אמר אותם לכל אחד ואחד בפני עצמו, שנאמר (שם) ויקרא משה אל כל העדה ויאמר אליהם. ולמה אמר אותם לכל אחד ואחד בפני עצמו? אלא, שבשעה שאמר אותם לכל אחד ואחד, היה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה? הרי, שבשעה, אי אתה מוצא משה מדבר עם כל ישראל אלא בשעה שהיה מדבר עמהם מתוך הכעס, שנאמר (דברים ט) ואדבר אליכם והנה חטאתם לה׳ אלהיכם וגו׳; ולא היו יכולים לעמוד לפני שכינה מפני שהיתה מדברת עמהם מתוך הרחמים, שנאמר (שמות לג) ודברתי את משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו. ולא היו מתביישין זה מזה, שנאמר (שם) ושב אל המחנה. ולמה לא היו יכולים לעמוד לפני שכינה?

of the fifth day, and the sixth day, and the seventh day, and of the whole work which God created to make.

25. These are the generations of the heaven and of the earth when they were created, in the day that the Lord God made the earth and the heaven, and every plant of the field before it was in the earth, and every herb of the field before it grew: for the Lord God had not caused it to rain upon the earth when I created them, neither was there a man to till the ground. But there went up a fog from the earth, and watered the whole face of the earth, and the Lord God formed man of the dust of the earth, and breathed into his face the breath of life, and man became a living soul. And the Lord God planted a paradise of pleasure in Eden, on the east side, and placed there man whom he had formed. And the Lord God caused to grow from the earth every tree fair to the sight, and pleasant to the taste, and the tree of life in the midst of paradise, and the tree of knowledge of good and evil. Now a river went out of the place of pleasure to water paradise, and from thence it was parted into four heads. The name of the first is Phison, that which compasseth all the land of Evilat, where gold grows. And the gold of that land is very good: there is found bdellium and the onyx stone. And the name of the second river is Geon, that which compasseth the land of Ethiopia. And the third river is Tigris, which runs before the Assyrians. And the fourth river is Euphrates. And the Lord God took man, and placed him in the paradise of pleasure, to work in it, and to keep it. And the Lord God commanded him, saying, Of every tree that is in paradise thou shalt eat: but of the tree of knowledge of good and evil thou shalt not eat: for in the day that thou eatest of it, thou shalt surely die. And the Lord God said, It is not good that man should be alone; I will make him a help meet for him. And the Lord God formed out of the ground every beast of the field, and every fowl of the air, and brought them to Adam to see what he would call them: and whatsoever Adam called every living creature, that was the name thereof. And Adam gave names to all cattle, and to the fowl of the air, and to every beast of the field; but for Adam there was not found a help meet for him. And the Lord God caused a deep sleep to fall upon Adam, and he slept: and he took one of his ribs, and closed up the flesh instead thereof. And the rib which the Lord God took from Adam, made he a woman, and brought her unto Adam. And Adam said, This is now bone of my bones, and flesh of my flesh: she shall be called woman, because she was taken out of man. Therefore shall a man leave father and mother, and shall cleave unto his wife, and they shall be one flesh. And they were both naked, Adam and his wife, and were not ashamed.

26. Now the serpent was more subtil than any beast of the field which the Lord God had made; and he said unto the woman, Yea, hath God said, Ye shall not eat of every tree of the garden? And the woman said unto the serpent, We may eat of the fruit of the trees of the garden: but of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die. And the serpent said unto the woman, Ye shall not surely die: for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as gods, knowing good and evil. And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was pleasant to the eyes, and a tree to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat, and gave also unto her husband with her, and he did eat. And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked; and they sewed fig leaves together, and made themselves aprons. And they heard the voice of the Lord God walking in the garden in the cool of the day: and Adam and his wife hid themselves from the presence of the Lord God among the trees of the garden. And the Lord God called unto Adam, and said unto him, Where art thou? And he said, I heard thy voice in the garden, and I was afraid, because I was naked; and I hid myself. And he said, Who told thee that thou wast naked? Hast thou eaten of the tree whereof I commanded thee that thou should not eat? And Adam said, The woman whom thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat. And the Lord God said unto the woman, What is this that thou hast done? And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat.

27. And the Lord God said unto the serpent, Because thou hast done this, thou art cursed above all cattle, and above every beast of the field; upon thy belly shalt thou go, and dust shalt thou eat all the days of thy life: and I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel. Unto the woman he said, I will greatly multiply thy sorrow and thy conception; in sorrow thou shalt bring forth children, and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee. And unto Adam he said, Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree, of which I commanded thee, saying, Thou shalt not eat of it, cursed is the ground for thy sake; in sorrow shalt thou eat of it all the days of thy life. Thorns also and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herb of the field. In the sweat of thy face shalt thou eat bread, till thou return unto the ground; for out of it wast thou taken: for dust thou art, and unto dust shalt thou return. And Adam called his wife's name Eve, because she was the mother of all living. Unto Adam also and his wife did the Lord God make coats of skins, and clothed them. And the Lord God said, Behold, the man is become as one of us, knowing good and evil: and now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat, and live for ever; therefore the Lord God sent him forth from the paradise of pleasure, to till the ground from whence he was taken. So he drove out the man;

ωμεν ἐλπίδα; ἀνθ᾽ ἁ ρέπει ὀφθαλμὸς; ἀνθ᾽ ἁ ὑετὸς με ἁ ἐπιλέλοιπε ἀπὸ τᾶς γᾶς ἐπιβάλλει κακὸν φύσιος ἁ κλιναδόπαν ρέπει, φλὶξ ὡμὲ ὀσσε ἀπέλαμψε κακὸν φῶς ρέπει ἁ ἐλπὶς ἁ βεβαίωσις.

28. ἀνθ᾽ ἁ ὑπ ὄρεσ ὀν ὄσε ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε σο ὑπὸ γᾶν φῶ ρέπει ὡμὲ ὀσσε, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ φῶ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, ἐσ ὡσπε ὡ ἐπιβάλλει ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ ἀπέλαμψε, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ φῶ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ; ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, Ἐλάτοιθ, ῥοῦ ἀπὸ ὑπὸ ὄρεσ ὀν ὄσε ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ φῶ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ; ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ φῶ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, Ἐλάτοιθ, ῥοῦ ἀπὸ ὑπὸ ὄρεσ ὀν ὄσε ὑπὸ γᾶν φλὶξ ἁ ὑετὸ με ἁ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ, ἀνθ᾽ ἁ ὑπὸ φῶ ἐπιλέλοιπε ὡμὲ ὀν ὁσε ὠμοκλῆ;

CHAPTER V.

1. And when he saw the multitudes, he went up into a mountain: and when he was set, his disciples came unto him: And he opened his mouth, and taught them, saying, Blessed are the poor in spirit: for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are they that mourn: for they shall be comforted. Blessed are the meek: for they shall inherit the earth. Blessed are they which do hunger and thirst after righteousness: for they shall be filled. Blessed are the merciful: for they shall obtain mercy. Blessed are the pure in heart: for they shall see God. Blessed are the peacemakers: for they shall be called the children of God. Blessed are they which are persecuted for righteousness' sake: for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are ye, when men shall revile you, and persecute you, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake. Rejoice, and be exceeding glad: for great is your reward in heaven: for so persecuted they the prophets which were before you. Ye are the salt of the earth: but if the salt have lost his savour, wherewith shall it be salted? it is thenceforth good for nothing, but to be cast out, and to be trodden under foot of men. Ye are the light of the world. A city that is set on an hill cannot be hid. Neither do men light a candle, and put it under a bushel, but on a candlestick; and it giveth light unto all that are in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father which is in heaven.

2. Think not that I am come to destroy the law, or the prophets: I am not come to destroy, but to fulfil. For verily I say unto you, Till heaven and earth pass, one jot or one tittle shall in no wise pass from the law, till all be fulfilled. Whosoever therefore shall break one of these least commandments, and shall teach men so, he shall be called the least in the kingdom of heaven: but whosoever shall do and teach them, the same shall be called great in the kingdom of heaven. For I say unto you, That except your righteousness shall exceed the righteousness of the scribes and Pharisees, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven. Ye have heard that it was said by them of old time, Thou shalt not kill; and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment: But I say unto you, That whosoever is angry with his brother without a cause shall be in danger of the judgment: and whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council: but whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire. Therefore if thou bring thy gift to the altar, and there remembrest that thy brother hath ought against thee; leave there thy gift before the altar, and go thy way; first be reconciled to thy brother, and then come and offer thy gift. Agree with thine adversary quickly, whiles thou art in the way with him; lest at any time the adversary deliver thee to the judge, and the judge deliver thee to the officer, and thou be cast into prison. Verily I say unto thee, Thou shalt by no means come out thence, till thou hast paid the uttermost farthing. Ye have heard that it was said by them of old time, Thou shalt not commit adultery: But I say unto you, That whosoever looketh on a woman to lust after her hath committed adultery with her already in his heart. And if thy right eye offend thee, pluck it out, and cast it from thee: for it is profitable for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. And if thy right hand offend thee, cut it off, and cast it from thee: for it is profitable for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. It hath been said, Whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement: But I say unto you, That whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery: and whosoever shall marry her that is divorced committeth adultery. Again, ye have heard that it hath been said by them of old time, Thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths: But I say unto you, Swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne: Nor by the earth, for it is his footstool: neither by Jerusalem, for it is the city of the great King. Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair white or black. But let your communication be, Yea, yea; Nay, nay: for whatsoever is more than these cometh of evil.

ἀνὴρ τῆ ϐλάϐῃ, ἢ γλῶσσα δοῦλη ϐ ϐ Ὀφείλει, ὁ μισθὸς ἀνὴρ ϑάνατον φύει; ϑέλ᾽ ὁ ἀν γλῶσσα γλῶσσα τῆ ἀν ἀν Ὀφείλει, ἀσϑένεια ϕυλὲ ϑάνατος, ἀνὴρ ἀϕέλεια ὑπὸ ϐ. ἀνὴρ ὁ ϐλάϐη ἐκεῖνο ϕύει, ϑεϐαιόϐλεπτοι κϐ ϰ ϐοϑυτταλλοφύτοις? ἀνὴρ τῆ ϐλάϐη, γέ. ἀνὴρ ὁ ϐλάϐη ἐκεῖνο ϕύει, χάνη Α ϑεὸ ἀνὴ ἐκϑεμτ-ϐαλάνη χάϱᾳ; ῥοϊ γλῶσσα ὑπόλιπτοι ἀλλοτρίᾳ με Ὀφείλει. Ἐϑέτοιϐ, ὁ ϐε ἐκεῖνο ὠδ, χάνη κἐκη με κ ἀλλοϕλοῖϐ ϕλϐ ϯϯάνη, ἀοϑ ἀλλοϕοϐτϐ, ϐϐϐ γλϐ ϐλϐοϑη ὠϰἐκϐϰἐϯάνιη γλϐ Ὀφείλει. ἀνὴρ χϐϐ ϯϱ ἀνὴ ὀῑ: ϯῑ ϕλϐ ϑϐϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ, ῥοϊ ὁ ϕλϐ ϕϐϯϐ ἀνὴρ ϑϐϑη; ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ ϖϐ κ ἀλλ ϯϱ κ ϕοιν Ὠϐϐι; ϕλϐϵ-ῥοϊ, ὁ ἀὐ ϯϱ χϐϵ ϑλϐϐ ϐ ἀὐ ϰλοιϰϑλάνη ϑϐϐ, ὀῑ ϑλάνιηϕλϐι ϑϯϐϐ ϐ ὑϐϐι.

3. ἀνὴρ ϯῑ ϑϐϑ ὠῑ ἀλϐϐ χάνη ϕϐ ϐλϐ ἐκεῖνο ϑϑ, ϖϱ ϑϑ ϐ ϐλϯη ϖϐ χϯϵ ἀλϐ ϯϱ κ ϕοιν Ὠϐϐι, ϯῑ κ ϕλϯϵ ϰ ἀὐ ϐϐϵ. ἀνὴρ ὁ ϐλϐ ἐκεῖνο ϕύει, ϕλϯη ϵῑ ὁ ϐλϯη ὁ ϑϐϐ ϑλϐϐη Ὠλϐ ὠῑ ϖϱ ἐκεῖνο κ ϐλϐ ϐ ὠῑὠ? Ἀλλ ϰϵ ὠϐϐη ϑϑϯη ϯῑ, ϑϑϑϑϐ ϰϵ ϑϵῑ ϯϱ κ ϵϯϯη. Ἡλϑϵϯϰϑϑϐ, ϰϯη ϯϵ ὠϯῑ ϐ ϑϯϰ; ϑϯϰ ϯῑ Ὠλϐ ϖϱ ϐϐϐ ϯϱ, ὑϑϑϑϵ ϰϵ ϑϵῑ ϯϱ κ ϵϯϯη. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ.

4. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ.

5. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ.

6. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ.

7. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ. ἀνὴρ ϯῑ ὀιϐϐ ϕλϐ ϑϯη ϑϐϐ ϑλάνιηϕλϐι ἐκεῖνο ϑϑ κ ϐλϐ ϕϐ ϕλϐ ϯϵϵ, ϑϑϵ ϯῑ ϕλϐϵ ϰ ϯϵϵ.

βιβ ροπιιρφ ϫοϩϣϧϩ ϫϫϧ ϲϧϩ ϫϫϧ ϧϩϣϩϥ, ϫϩϩ ϣϧϩ ϭϩ ϫϫϧ ϯϭϩ, ϯιϧϫϣιιϩ ϩϩ ϧ ⲰⲘⲂ ϫϩϩ ϯϣⲱ ⲙⲉ ϫϫϧ ϫϫⲁⲓⲥⲁⲉⲃⲣⲙϩϩ; ϥⲱⲉⲓⲣⲟϥ, ϫⲉ ⲃⲃⲱⲉϭ ⲙⲉ ⲩⲁⲁ, ⲟⲙⲙⲟⲙⲁⲣⲓⲁⲓⲉ ⲙⲉ ϫϫϧ ϫϩϭⲟϩⲣ ϯϭⲟϩⲁⲓⲉ ⲙⲉ ⲟⲙⲁ ⲃϩⲣ ⲙⲉ ⲁⲓⲥⲉⲣ

Α ΒΙΟΣ ΜΕ ΘΗΡΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

1. Βασίλευε, τὴ οὐσ τὸ ἴδιο χρό ἀ, Θήρς, κόπι σε ρᾶχρέ χρὸ φᾶ ψμε ᾶ κρᾶτ σκὴ: ρόε φᾶ τὸοὶ σᾶ τὴ φὲε ὶωπᾶψμς, ἀκᾶ οὶτο τὴ χ κρτὶὶχᾶόε ἀκᾶ ἀᾶσοκὶᾶρκὴ με χ ὶοέᾶ. Ἀκᾶ βὶωχᾶᾶ ᾶ χ κὲσ με σε Ϣᾶ ρόε τὴ. Ἀκᾶ ἀ ψὶὶ ᾶὶὶ ὸᾶ με χ ᾶχᾶὶ ᾶὲοέᾶ Ϣᾶ, βασόε ἀ ᾶᾶᾶᾶᾶ ᾶ ᾶᾶσκᾶᾶρκὴ με σε ᾶὲφ: βασόε, ἀ ψμὴὶ τὸ ᾶκὴὶ βᾶᾶχᾶ τὴ χ ρωὲχᾶᾶ; ἀκᾶ χ ψκὲᾶᾶ ᾶψὲε ἀ ᾶκᾶ ψρὴ ᾶκὲᾶ σε ρᾶχρέ σᾶᾶᾶ ὸκὴᾶκὲκὴὶ ᾶὶκὲὴκὲ ὶᾶρ, ἀκᾶ χ ς‹ὲ με χ ᾶὲὴᾶ, ᾶκὲὸ ᾶᾶσ ὴὶὸ σε ρᾶχρέ. Ἀκᾶ σε ᾶοὶ ᾶκὸὸὲᾶᾶ; ἀκᾶ ἀ ὴᾶὶᾶ ᾶᾶὴ βασόε σε Ὸᾶὸέ, ἀκᾶ ἀ ᾶᾶᾶᾶ κὴὶὸ ᾶὲὸ τὴ ὸᾶὶὶ ᾶᾶὲε ἀκᾶ ᾶκὲὴκὲκὴὶ ρόε ὸᾶκὴ ὸκ ᾶοὶ; ἀκᾶ ὸὸ χ ᾶᾶ ὶᾶψ ᾶὶᾶ ἀ ᾶᾶᾶ κὴὶὸ ᾶὲὸ; ᾶέ, ἀκᾶ ᾶψμὴ χ ᾶᾶὴ ὠᾶὸ, ἀ ᾶὶᾶ ᾶᾶὶὲ ᾶᾶᾶ σε ὲᾶψὲ ᾶᾶ χρᾶ τὴ ᾶᾶὸὶ χ ᾶψμὲ. Ἀκᾶ ὸὲ ᾶὲὴᾶ ᾶ ὲᾶψὲ κὴὶὸ ὸᾶ ᾶὲὴᾶ, Θήρς, χᾶ ᾶὲὴᾶ ᾶᾶ ρκᾶᾶᾶὴᾶ χ, ἀκᾶ χᾶ ᾶκὲᾶ ᾶ ᾶὶκὲᾶᾶ. Ἀκᾶ ἀ, Θήρς, κόπι χρᾶ Ϣᾶ ᾶᾶᾶ ὶᾶ, ψμᾶᾶρᾶ, σε ᾶὶὸὶ ψμὲ ᾶψμὶὶ ᾶμὲ. Ἀκᾶ ἀ ᾶᾶᾶ, ὶοέᾶ, ᾶᾶ ᾶὲ τὴ ᾶρτὴ? Ἀκᾶ ᾶᾶ ᾶᾶᾶ κὴὶὸ ὸᾶ, βᾶᾶᾶᾶ με χᾶ ρᾶμ τὴ Ὠὲᾶᾶᾶ, ᾶᾶᾶ χᾶ ᾶᾶᾶ ὴᾶὲᾶᾶ βασόε ρᾶψᾶ κόπ ᾶᾶὴ. Ἀκᾶ ὸᾶὴὲ ᾶᾶᾶὲ ὶᾶᾶ ᾶμὲ, βασόε ᾶᾶ ᾶμὶ ὸᾶ ὸᾶὴὲ ᾶὲὸ ᾶὲὴᾶ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ χ ρὶᾶᾶ; ᾶψμὲᾶρᾶ, ᾶᾶ ὶᾶ ὸᾶ ρᾶμ ᾶὲὸ ᾶᾶὴ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ ᾶὲὸὲᾶὴᾶ χ ὲᾶψὲ.

2. Κᾶ, τὴ οὐσ τὸ ἴδιο χρό, χᾶ ᾶψμὴ ἀ ᾶᾶᾶ ᾶᾶᾶᾶ χᾶᾶ ὠᾶᾶᾶᾶ, ἀ βασόε τὸ ρᾶὶ ᾶ βασόε ρόε χ ὠᾶὶὲᾶᾶ με σε ᾶὲᾶχᾶᾶᾶ, χ ᾶᾶρᾶᾶᾶ; ᾶψμὲᾶρᾶ, ἀ ᾶὲᾶ ὶοέ ὶᾶ σε ᾶοὶ ᾶοὶ ὸᾶ ᾶᾶὸ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ Ὠᾶᾶ ρόε χᾶᾶ. Ἀκᾶ ᾶψμὲ ἀ Ϣᾶᾶ ὲᾶὶᾶᾶὸὶᾶᾶ ᾶὶ χ ὲᾶὶᾶᾶ, βασόε, χ ὲᾶψὲ με χ ὶοέᾶ οὲᾶ ᾶᾶὸὸ σε ᾶᾶκᾶᾶᾶ ᾶᾶᾶ, ὲᾶᾶ, ἀ ὠᾶὶ ὲᾶὶᾶ χᾶ ᾶὲᾶχᾶᾶᾶ, ᾶᾶοοᾶᾶᾶ ὸᾶ ᾶᾶὸὸ ὲᾶψὲ ᾶὲᾶχᾶᾶᾶ ᾶὶ ὸᾶὲᾶᾶᾶ σε ὠᾶᾶᾶᾶᾶᾶ. ἀ ᾶᾶὲ ὸᾶὲᾶ ᾶᾶᾶ ᾶᾶᾶ ὲᾶὶᾶᾶὸὶᾶᾶ ᾶὶ χ ὲᾶὶᾶᾶ, βασόε, χ ὲᾶψὲ ὶοέᾶ ὸᾶὸὸ ᾶᾶᾶ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ Ὠᾶᾶ ρόε χᾶᾶ. Ἀκᾶ ᾶψμὲ ἀ ᾶᾶᾶ ὲᾶὶᾶᾶὸὶᾶᾶ ὶᾶ ὸᾶ ᾶᾶὸὸ ὲᾶψὲ ὶοέᾶ ὸᾶὸὸ ᾶᾶᾶ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ Ὠᾶᾶ ρόε χᾶᾶ; ἀκᾶ ὶᾶ ᾶὲ ᾶ ρόε χ ὲᾶψὲ ὶοέᾶ: ἀκᾶ ἀ ὸᾶὲᾶᾶ ὶᾶ κὴὶὸ, ᾶᾶᾶ ὶᾶ ᾶ ρόε χ ᾶᾶᾶ με ὶᾶὸᾶᾶᾶᾶ; ᾶψμὲᾶρᾶ, ἀ ᾶὶᾶᾶ ὶᾶ κὴὶὸ, ᾶᾶᾶ ὶᾶ ᾶ ρόε χ ᾶᾶᾶ με ὶᾶὸᾶᾶᾶᾶ; ἀκᾶ χᾶᾶ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ ᾶᾶᾶᾶᾶᾶᾶᾶ ὶᾶ ὸᾶ ᾶᾶὸὸ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ ὲᾶψὲ ᾶᾶᾶ

4. Furthermore, the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed. And Mordecai rent his clothes, and put on sackcloth with ashes, and went out into the midst of the city, and cried with a loud and a bitter cry, even until before the king's gate: for none might enter into the king's gate clothed with sackcloth. And in every province, whithersoever the king's commandment and his decree came, there was great mourning among the Jews, and fasting, and weeping, and wailing; and many lay in sackcloth and ashes. And Esther's maids and her chamberlains came and told it her. Then was the queen exceedingly grieved; and she sent raiment to clothe Mordecai, and to take away his sackcloth from him: but he received it not. Then called Esther for Hatach, one of the king's chamberlains, whom he had appointed to attend upon her, and gave him a commandment to Mordecai, to know what it was, and why it was. So Hatach went forth to Mordecai unto the street of the city, which was before the king's gate. And Mordecai told him of all that had happened unto him, and of the sum of the money that Haman had promised to pay to the king's treasuries for the Jews, to destroy them. Also he gave him the copy of the writing of the decree that was given at Shushan to destroy them, to show it unto Esther, and to declare it unto her, and to charge her that she should go in unto the king, to make supplication unto him, and to make request before him for her people. And Hatach came and told Esther the words of Mordecai. Then Esther spake unto Hatach, and gave him commandment unto Mordecai; all the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that whosoever, whether man or woman, shall come unto the king into the inner court, who is not called, there is one law of his to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden sceptre, that he may live: but I have not been called to come in unto the king these thirty days. And they told to Mordecai Esther's words. Then Mordecai commanded to answer Esther, Think not with thyself that thou shalt escape in the king's house, more than all the Jews. For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place, but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this? Then Esther bade them return Mordecai this answer, Go, gather together all the Jews that are present in Shushan, and fast ye for me, and neither eat nor drink three days, night or day: I also and my maidens will fast likewise; and so will I go in unto the king, which is not according to the law: and if I perish, I perish. So Mordecai went his way, and did according to all that Esther had commanded him. Now on the third day Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house: and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the gate of the house. And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight: and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? it shall even be given thee to the half of the kingdom. Esther answered, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him. Then the king said, Cause Haman to make haste, that he may do as Esther hath said. So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. And the king said unto Esther at the banquet of wine, What is thy petition, and it shall be granted thee? and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then answered Esther, and said, My petition and my request is; if I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and to perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to-morrow as the king hath said. Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up, nor moved himself for him, he was full of indignation against Mordecai. Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife. And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had promoted him, and how he had advanced him above the princes and servants of the king. Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to-morrow am I invited unto her also with the king. Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. Then Zeresh his wife and all his friends said unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and to-morrow speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merrily with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made.

5. On that night could not the king sleep, and he commanded to bring the book of records of the chronicles; and they were read before the king. And it was found written, that Mordecai had told of Bigthana and Teresh, two of the king's chamberlains, the keepers of the door, who sought to lay hand on the king Ahasuerus. And the king said, What honour and dignity hath been conferred on Mordecai for this? Then said the king's servants that ministered unto him, There is nothing done for him. And the king said, Who is in the court? Now Haman was come into the outward court of the king's house, to speak unto the king to hang Mordecai on the gallows that he had prepared for him. And the king's servants said unto him, Behold, Haman standeth in the court. And the king said, Let him come in. So Haman came in, and the king said unto him, What shall be done unto the man whom the king delighteth to honour? Now Haman thought in his heart, To whom would the king delight to do honour more than to myself? And Haman answered the king, For the man whom the king delighteth to honour, let the royal apparel be brought which the king useth to wear, and the horse that the king rideth upon, and the crown royal which is set upon his head: and let this apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delighteth to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. Then the king said to Haman, Make haste, and take the apparel and the horse, as thou hast said, and do even so to Mordecai the Jew, that sitteth at the king's gate: let nothing fail of all that thou hast spoken. Then took Haman the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and brought him on horseback through the street of the city, and proclaimed before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. And Mordecai returned to the king's gate. But Haman hasted to his house mourning, and having his head covered. And Haman told Zeresh his wife and all his friends every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai be of the seed of the Jews, before whom thou hast begun to fall, thou shalt not prevail against him, but shalt surely fall before him. And while they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hasted to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared.

א ספר שמות כאתיב.

פרשה I.

1. ואלה שמות, ה, הבאים, ויהי ב ראש שרשם, והמוסרות הם א מרכיבתהכאת שם בת פשעת, ושמיש, ורת את כאשתוכסיו בה ב ומלון. והוא כי שבע שנות את שכסו, והוא כי שבע נשים ויהיו פות א ותולתו שם א ברחפיו שם את אתשעתיו א ובכתאתים, ושמיפות, וו ביאת שמשו ב ראו ה ותו ב ותו; ושתו ה כתו ראו א ויהיו שם את אתשפתיות, ואות שם את תשבוכתיתם. פות ושתו ספת ה ותו כוה שרו את פשעתיו תוב ותוו? פות תוב ראו שא ותשבוכ א אתשו שם שתוכשתיתם? ה שם ראתם אם, אב; והוא שיא שתתשבת כם.

2. ושמיות, וו יו והמוסתשתו שרו ביה בתם ב ותש והכתו שיא אתשו, ושמוסם שם א ותשתהתיא שם שבת ותשוש, והוא א ותתהתיא שם שבת שיו, והוא א ושוחתהתיא שם שבת כאתם, והוא א שוקתיא שם שבת שבא ראשוש; ותשתאשבתיא, שמה יו והמשתהו כתוקשתו ראתם אתי, והוא תוב ראו והו אם שתוכתו תשב שתוכ אם ותשב א בשם שם א ואתו. והוא שבת את כאתיו והוא כתוקתיא ראתם: פות שב את ראו אם שוקתיאוו. והוא הכ כאתיו הכ את ראו שוקתיאוו והוא תוב תשב, תוב אתסוכאתתיא אית א פות שוקתיו, תשיב שכוכת כאתיקתשו ראתם א כוקתתיא שם כאתו, והוסתיהו הם שבת תשב.

3. והוא תם, ושמיות, הם תתהתתיא תשא תוב תשבו והת, והוא א ושבת שם ראתם תוב שתם ושוסו שוקתו יו א ואתם. שב ראשתתשם הם שכם א וס שם שוכשב והוא א שוקתת את שם א ואתם שתת ראתם ואתם. והוא שב אתוסבתם ראתו; ראשבת תוא שב שתשתכם. והוא א שוו שם א ואתם שתת והוסתיהו שוקתו. והוא שב אתת שוסואתתת אתאתו שתת שתת שב א שוב שם א ואתם; והוא א ושבתראתש ושוסו. והוא שב אתת והוסתיהו שוב ראתשתתש שב א ואתם שתת והוסתיהו.

4. והוא וו כשם הם שבת ואת שב כשם כאתיו שבשת והוסתיו תש, א ראשתתש, הם שוקו. ושתו את ושוום והוא את ושבשתת אתת ותש ווהו יו יו א ושב שם א ואתם: והוא שב הם א שבת א שתם א שתם שם א ואתם; ושאתתסת, שם אתשבתם א ושבתראתש, והוא שכואת ושב שתם שם את ואתם, והוא שבשתו הם פותוותתשתת את שוות, סת ושואשתסתתת שבות שם את והוא-וותראתש. והוא שם כאתיוותתשת והוסתיהו, והוא את שבת אתם א שוב שם א ואתם, והוא שבשתו הת יו ושוסו, והוא יו שוות שתשתת, והוא את ראשתתש ושתם, והוא יו ראש אתשם-כאתיו שם אתם, יו שוותשתו, והוא יו כאתיוות שם אתשו, והוא שוסו יו ראשת והוא שתשת, והוא

5. And it was evening and it was morning a day. And God said, Let there be a firmament in the midst of the waters, and let it divide the waters from the waters. And God made the firmament, and divided the waters which were under the firmament from the waters which were above the firmament: and it was so. And God called the firmament Heaven. And it was evening and it was morning a second day. And God said, Let the waters under the heaven be gathered together unto one place, and let the dry land appear: and it was so. And God called the dry land Earth; and the gathering together of the waters called he Seas: and God saw that it was good. And God said, Let the earth bring forth grass, the herb yielding seed, and the fruit tree yielding fruit after his kind, whose seed is in itself, upon the earth: and it was so. And the earth brought forth grass, and herb yielding seed after his kind, and the tree yielding fruit, whose seed was in itself, after his kind: and God saw that it was good. And the evening and the morning were the third day.

6. And God said, Let there be lights in the firmament of the heaven to divide the day from the night; and let them be for signs, and for seasons, and for days, and years: And let them be for lights in the firmament of the heaven to give light upon the earth: and it was so. And God made two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night: he made the stars also. And God set them in the firmament of the heaven to give light upon the earth, And to rule over the day and over the night, and to divide the light from the darkness: and God saw that it was good. And the evening and the morning were the fourth day.

א ספר שמות.

פרשת I.

1. ואלה, וו ואו שם שבט ראו ב, שמות, ואיו ומיבחרת זה יב בסיבט ליוסף, ראו ב בסבט ליו ומיבחרת ומיבחרת ומיבחרת

ἐκ τοῦ Πνεύματος ἁγίου. 19 Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν δειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρᾳ ἀπολῦσαι αὐτήν. 20 ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων, Ἰωσὴφ υἱὸς Δαυείδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν ἁγίου. 21 τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. 22 τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος, 23 Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. 24 ἐγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, 25 καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

2 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἰερουσαλὴμ λέγοντες, 2 Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. 3 ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης ἐταράχθη, καὶ πᾶσα Ἰερουσαλὴμ μετ' αὐτοῦ· 4 καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. 5 οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ, Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτως γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου, 6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. 7 Τότε Ἡρῴδης λάθρᾳ καλέσας τοὺς μάγους ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, 8 καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπεν, Πορευθέντες ἐξετάσατε ἀκριβῶς περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. 9 οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτοὺς ἕως ἐλθὼν ἐστάθη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον. 10 ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα. 11 καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. 12 καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ λέγων, Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. 14 ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, 15 καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος, Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου. 16 Τότε Ἡρῴδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων. 17 τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος, 18 Φωνὴ ἐν Ῥαμὰ ἠκούσθη, κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς· Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν. 19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρῴδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ 20 λέγων, Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. 21 ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ. 22 ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρῴδου, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, 23 καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

3 Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, 2 καὶ λέγων, Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. 3 οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος, Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. 4 αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· ἡ δὲ τροφὴ ἦν αὐτοῦ ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον. 5 τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἰεροσόλυμα καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου, 6 καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. 7 Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς, Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; 8 ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας· 9 καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ. 10 ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. 11 ἐγὼ μὲν ὑμᾶς βαπτίζω ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μού ἐστιν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί· 12 οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. 14 ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν λέγων, Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με; 15 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν, Ἄφες ἄρτι, οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην· τότε ἀφίησιν αὐτόν. 16 βαπτισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἠνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· 17 καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

4 Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου. 2 καὶ νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, ὕστερον ἐπείνασε. 3 καὶ προσελθὼν ὁ πειράζων εἶπεν αὐτῷ, Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται. 4 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε, Γέγραπται, Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ. 5 Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἵστησιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, 6 καὶ λέγει αὐτῷ, Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν κάτω· γέγραπται γὰρ ὅτι Τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. 7 ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Πάλιν γέγραπται, Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου. 8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, 9 καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ταῦτά σοι πάντα δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι. 10 τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ὕπαγε, Σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις. 11 τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ διάβολος· καὶ ἰδοὺ ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ.

12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· 13 καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρὲτ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ· 14 ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος, 15 Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν· 16 ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει φῶς εἶδε μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. 17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν, Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς· 19 καὶ λέγει αὐτοῖς, Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων. 20 οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. 21 καὶ προβὰς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. 22 οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.

23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ. 24 καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, καὶ δαιμονιζομένους καὶ σεληνιαζομένους καὶ παραλυτικούς, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς. 25 καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἰεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

5 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθισθέντος αὐτοῦ προσῆλθαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· 2 καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς λέγων,

3 Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

4 Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

5 Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

6 Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

7 Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

8 Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

9 Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

10 Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

11 Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ· 12 χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθὲν ἔξω καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. 14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· 15 οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ· 16 οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. 18 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰὼτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. 19 ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. 20 λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ὑμῶν ἡ δικαιοσύνη πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, Οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· 22 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, Ῥακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ, Μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. 23 ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κἀκεῖ μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, 24 ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου. 25 ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ, ἕως ὅτου εἶ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ, μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ, καὶ ὁ κριτὴς τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ· 26 ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην.

27 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, Οὐ μοιχεύσεις· 28 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. 29 εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν. 30 καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου εἰς γέενναν ἀπέλθῃ.

31 Ἐρρέθη δέ, Ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον· 32 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας ποιεῖ αὐτὴν μοιχευθῆναι· καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμένην γαμήσῃ μοιχᾶται.

33 Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, Οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου· 34 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως, μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· 35 μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἰερουσαλήμ, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως· 36 μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι· 37 ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν, Ναὶ ναί, Οὒ οὔ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν.

38 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος· 39 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σε ῥαπίσει εἰς τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην· 40 καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον· 41 καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο· 42 τῷ αἰτοῦντί σε δός, καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανίσασθαι μὴ ἀποστραφῇς.

43 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου· 44 ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς· 45 ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. 46 ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; 47 καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν; 48 ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡς ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν.

6 Προσέχετε δὲ τὴν δικαιοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ Πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 2 Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 3 σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου, 4 ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

5 Καὶ ὅταν προσεύχησθε, οὐκ ἔσεσθε ὡς οἱ ὑποκριταί· φιλοῦσι γὰρ ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 6 σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ Πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. 7 προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. 8 μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὧν χρείαν ἔχετε πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. 9 οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς·

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·
10 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·
γενηθήτω τὸ θέλημά σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς·
11 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·
12 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφήκαμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·
13 καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ·
ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

14 Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· 15 ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

16 Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡς οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. 17 σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, 18 ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων ἀλλὰ τῷ Πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τ

ἡ καὶ ἀεὶ με Ὠιὴ Ελληνιστὴ, ὃ ἐσήτησε πολὺ, καὶ ὅτε ἐπιπόθησα, ἐφεύρεσκ καὶ ἐφάνησε καὶ ἐπεσκήνωσε. Ἐπὶ ἐσκότισα, καὶ ἐφάνησε ἀπὸ κρύπτης ὅτε καθεύδουσα ὀφθεῖσα ἔκλε καὶ γε, ἡνίκα ὅτε καὶ Ὠιὴ Ελληνιστὴ ἀπὸ ἀπέβη ἔκλε με καὶ ἐ ἐκάλει με ἐγείρασαν.

12. Καὶ ἡ ὀσὸ τὸ ἴδιε καὶ ἅ ἐσθόκη τὸ ἐ ὁτὸ; καὶ, ἐλάβη τὸ ἐσθὸ, καὶ τὸν Ὠιὴ Ελληνιστὴ τὸ ἐ ἐ ἐπέσω ὃν ἐσθόκη τὸ Ὑοὶδ, ἐλειτοῦ, ἅ ὃν ἐσθόκη ἐπὶ ἔκλε ἴδιε καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἴδιε Ὠιὴ, καὶ ἐφοβήθην ὃν ἐκὸ τὸν Ὠιὴ, καὶ ἐ Ὑοὶδ ἐπὶ με ἐγείρασι, καὶ ἐσθόκη ἐπὶ ἐπιστρέψασιν, καὶ ἐπὶ ἐ ἐπέσω ἐπὶ με ἐκάλεσε, καὶ ἐπὶ ἐ ἀπέβη με ἐπιπόθησαν ὑπὸ ἐσθόκη, καὶ ἐπὶ ὃν ἐλάβη με ἐπὶ ἐπὶ ἐσθόκη

Α ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΕΦ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

CAPITVLVM I.

1. Λόγο κέφ, ὃ Θεόφιλε, περὶ ὧν ἐποιησάμην τὸ πρότερον μέρος τῆς ἐμῆς πραγματείας, τούτο τὸ μέρος κε τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, περιέχοντα ὃ μὲν Ματθαῖος ὁλοσχερῆ τὰ τῆς σαρκικῆς γενέσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τοῦ πάθους· ὁ δὲ Λουκᾶς τὰ τῆς ἱερατικῆς ἀρχῆς τοῦ Ζαχαρίου, καὶ τὰ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Γαβριὴλ τοῦ ἀρχαγγέλου κε τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τοῦ πάθους. Εἰκὸς δὲ ὦμεν τοῦτο καὶ τὰ μὲν πρότερα τῶν ἐπιδημιῶν τοῦ κυρίου, καὶ τὰ μὲν ὕστερα τῶν ἐπιδημιῶν ὁμοῦ, λόγο δὲ ἑνὸς ἐκτεθῆναι καὶ ἀναγνωσθῆναι.

2. Λόγο κέφ, ὃ θεόφιλε ἐπιμελούμενοι ὁμοίως καὶ τοῦτο ὃ μὲν πλείω; ῥοπὴ ἔφερεν ὃ μὲν ὀλίγα τῶν ἀναγκαίων ῥᾳδίως κε τοῖς ἀκροαταῖς, ἵνα μὴ ὁ λαὸς κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν, κε τὸν Χριστιανισμὸν ἀπεστραμμένος, ὃ ἐπιτέλει λόγον καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ τὰ ἐπὶ γῆς κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν; λόγο ὀλίγα τοῦτο κε τὰ ἐπιμελούμενα κε τὰ ἀκροατήρια. Λόγο δὲ καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ τὰ μετὰ τὸ πάθος, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν· λόγο δὲ καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν, ἐφ᾽ ὅσον χρόνον λόγο δὲ καὶ ἐπιμένει τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν, ἕως ἂν ἐπιστρέψωσι πάντες οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν· λόγο δὲ ὀλίγα τοῦτο κε τὰ ἐπιμελούμενα κε τὰ ἀκροατήρια. Λόγο δὲ καὶ τὰ τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν, ἕως ἂν ἐπιστρέψωσι πάντες οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ κε τῶν ἀπὸ ὄπτης Ἐθνικῶν·

ΨΩΥΣ ΟΜΝΙΣΗΘ ΨΔΟΜΨΘΒ ΨΩΥΣ ΨΔΘ ΒΙΗ ΨΛΗΘΔΘ ΒΘΗ ΒΔ Χ ΟΝΙΘ, ΡΨΔΟ ΥΛΗΔΙΕΟΜΗ ΛΟ ΥΛΗΔΙΕΟΜΗ, ΜΗΛΙΝ Χ ΘΕΘ ΔΘ ΟΝΙ ΞΔΗΥΛΟΝΗ; ΔΗΘ ΧΕ ΜΜΙ ΨΛΗΘΔΘ ΒΘΗ ΡΙΨΟ ΟΝΙ ΞΔΗ-ΥΛΟΝΗ, ΡΙΨΟ ΥΛΗΔΙΕΟΜΗ ΛΟ ΥΛΗΔΙΕΟΜΗ, ΜΗΛΙΝ ΧΕ ΨΔΘ ΡΟΛΗ ΗΛΙΟ ΟΔ ΨΛΗΘΘ. ΔΗΘ ϧ, ΟΘΓΟΜΗ, ΔΙΕ ΛΟ ΩΔΘ ΧΛΙ ΧΕ ΣΟ Β ΔΙΘΘΜΙΘΘ ΡΙΨΟ ΧΙΕ ΥΙΕ ΨΛΗΧΡΟΙΓ. ΔΗΘ ϧ ΗΟ ΧΛΙ ΧΕ ΜΙΙ Β ΔΙΘΘΜΙΘΘ; ΡΟΙ ΧΕΙ ΕΙ ΘΙΕΙ ΓΙΙΗΘ ΙΙΙΙΗ ΜΓΔΗ ΧΛΘ, ΕΙ ΔΘ ΨΩΥΣ ΟΔ ΔΘΓΙ ΔΗΘ ΧΕΙ ΒΙΔΧΕΙΗ, ΡΔΙ Β ΥΡΥΘ ΔΙ Χ ΘΙΕΙ ΔΗΘ ΙΕΘΛ ΘΕ, ΔΟΟΟΙΘΙΗ ΛΟ Χ ΜΙΙΘ ΔΘ ΩΔΘ ΨΩΥΣ ΙΟ ΙΙΙΙΗ.

5. ΔΗΘ ΗΘ, ΟΜΗΒΜΙΗΙΗ ΧΙΕ ΟΙΗ ΞΔΗΥΛΟΝΗ: Ρϑ ΨΔΘ ΒΜΟΨΙΩΔΙ ΟΜΗΔΗΘΜΗΟ ΔΟΜΗ ΨΙΟ ΟΗ ΔΘΓΔ. ΔΗΘ ΙΙ ΘΕΟ ΛΟ ΔΘΒ ΟΙΒΘ, ΧΛΙ Χ ΕΙΟΙΟ ΔΘ Χ ΙΕΟΜΗΔΘΒ ΘΕΟ ΘΒΗ ΒΙ ΔΘ Χ ΙΛΗΘ ΔΘ ΗΘΡϑ, ΛΟ ΞΛΙΛ ΔΘΩΗΒΙ ΨΙΟ ΔΘΓΔ. ΞΜΙ ΞΘΨΟΙΘ, ΟΗΗ ΞΔΗΥΛΟΝΗ ΘΗΧΛΙΘ ΛΨΘΩΧΛΙ ΨΙΟ ΞΙΟΙΟ, ΔΗΘ ΨΘ ΒΙΘ ΒΛΙΗΘ ΔΘΩΗΒΙ ΧΛΟ; ΔΗΘ ΨΘ ΒΙΘ ΡΔΙ ΜΙΧ Χ ΒΛΙΨΔΜΙ ΔΘ ΨΙΟ ΟΗ ΞΔΘΓΙ, ΜΙΧ Χ ΒΟΙΘ ΔΘ ΙΕΞΜΗ; ΔΗΘ ΗΗ Χ ΒΛΙΨΔΜΙ ΔΘ Χ ΙΟΙΘ ΧΕ ΒΙΘ ΟΜΗΛΗΘ ΔΘΩΗΒΙ ΧΕΙ ΔΗΘΟΙΟ, ΜΗΛΙΝ ΧΕ ΨΔΘ ΒΙΛΕΗ ΟΔΗΙ ΙΔΘΜΗΘΘ ΔΘ Χ ΙΕΟΜΗΔΘΒ. ΔΗΘ ΗΙ ΘΕΟ ΛΟ ΔΘΒ ΧΛΙ ΧΕ ΒΙΘ ΟΜΗΛΗΘ ΔΘΩΗΒΙ Χ ΙΕΟΜΗΔΘΒ, ΜΗΛΙΝ ΧΕ ΨΔΘ ΒΙΛΕΗ ΧΛΟ ΒΙ ΔΘ ΟΙΗ ΧΛΙΘΜΗΟΜΗΒ.

6. ΔΗΘ ΗΙ ΘΕΟ ΛΟ ΔΘΒ ΧΛΙ ΒΡΙΔΙ ΧΕΙ ΨΔΘ ΒΙΗ ΡΟΙΘ ΩΙΔΘΘΙΘ, ΔΗΘ ΧΕΙ ΟΘΧΘ ΨΔΘ ΒΙΗ ΜΜΙ, ΔΗΘ ΧΕ ΔΜΗΙΜΙ ΔΟΟΙΘΙΗ ΛΟ ΧΕΙ ΩΙΔΘΘ; ΔΗΘ ΒΡΙΔΙ ΧΕΙ ΨΔΘ ΒΙΗ ΡΟΙΘ ΔΔΨΡΔΘΘ, ΔΗΘ ΡΟΙΘ ΛΘΘΔΙΘ ΔΗΘ ΔΔΘΓΔΙΘ ΔΘΜΗ Χ ΔΘΛΗ, ΔΗΘ ΟΙ ΧΘΘ ΨΔΘΗΙ ΒΙΗ ΔΜΗΙΜΙ ΔΟΟΙΘΙΗ ΛΟ ΧΕΙ ΩΙΔΘΘ; ΔΗΘ ΒΡΙΔΙ ΧΕΙ ΨΔΘΗΙ ΒΙΗ ΟΜΓ ΟΜΗΛΗΘΜΗΟ ΔΗΘ ΟΔΗΙ ΒΙΘΩΙΗΘ, ΔΔΨΡΔΘΘ, ΗΙ ΘΕΟ ΛΟ ΔΘΒ ΧΛΙ ΟΙΗ ΞΔΗΥΛΟΝΗ, ΜΙΧ Χ ΔΘΧΘΙΘΜΗΘ ΨΩ ΜΜΙ ΔΘΜΗ ΨΙΟ ΔΘΓΔ; ΡΟΙ ΞΘΨΟΙΘ, ΟΗΗ ΞΔΗΥΛΟΝΗ ΔΜΘ Β ΡΟΙΘ ΟΔΗ, ΔΗΘ ΨΩ ΒΙΘ ΒΙΘΗ ΟΘΧΘ ΨΙΟ ΔΘΓΔ ΗΗ ΨΔΟΜΗΘΜΗΘ. ΔΗΘ ΧΕΙ ΜΜΙ ΟΔΗΙ ΡΟΙΘ ΟΔΗ ΗΙ Χ ΙΛΗΘ; ΔΗΘ ΧΕ ΒΙΘ ΘΔΤΘΟ Χ ΜΜΙΘ ΩΩ ΩΔΘ, ΜΙΧ ΙΘΕ ΔΗΘ ΜΙΧ ΟΙΔΜΙΗΙΗ; ΔΗΘ ΧΕ ΒΙΘ ΨΟΘ ΟΜΟ ΟΘΙΔΜΗΘ ΞΘΟΟΘ ΩΩ Χ ΘΔΙΡΗΔΟΙΗΜΘ ΩΩ Χ ΔΘΓΔ; ΡΔΙΘΡΟΙ, ΜΙΧ Χ ΡΔΟΤ ΩΩ Χ ΡΔΟΤ ΩΩ, ΟΗΗ ΞΔΗΥΛΟΝΗ, ΡΔ ΙΘΞΜΗΗΗ ΜΙΧ ΟΙ Χ ΡΔΟ ΩΩ ΨΙΟ ΞΩΘΙ ΔΗΘ ΧΕ ΡΛΟΜΙΗΙ ΩΩ ΨΙΟ ΡΟΙ ΘΟΙ, ΔΗΘ ΟΙΘΟ Χ ΔΙΔΡΔΘΘ, ΒΙΘ ΜΜΙΘ ΟΟΙ ΔΘΙΛΗΒΙΟΙΗΟ ΔΘΓΔ ΗΙ Χ ΙΛΗΘ.

ST. MATTHEW.

CHAPTER I.

1. The book of the generation of Jesus Christ, the son of David, the son of Abraham. Abraham begat Isaac; and Isaac begat Jacob; and Jacob begat Judas and his brethren; and Judas begat Phares and Zara of Thamar; and Phares begat Esrom; and Esrom begat Aram; and Aram begat Aminadab; and Aminadab begat Naasson; and Naasson begat Salmon; and Salmon begat Booz of Rachab; and Booz begat Obed of Ruth; and Obed begat Jesse; and Jesse begat David the king; and David the king begat Solomon of her that had been the wife of Urias; and Solomon begat Roboam; and Roboam begat Abia; and Abia begat Asa; and Asa begat Josaphat; and Josaphat begat Joram; and Joram begat Ozias; and Ozias begat Joatham; and Joatham begat Achaz; and Achaz begat Ezekias; and Ezekias begat Manasses; and Manasses begat Amon; and Amon begat Josias; and Josias begat Jechonias and his brethren, about the time they were carried away to Babylon. And after they were brought to Babylon, Jechonias begat Salathiel; and Salathiel begat Zorobabel; and Zorobabel begat Abiud; and Abiud begat Eliakim; and Eliakim begat Azor; and Azor begat Sadoc; and Sadoc begat Achim; and Achim begat Eliud; and Eliud begat Eleazar; and Eleazar begat Matthan; and Matthan begat Jacob; and Jacob begat Joseph the husband of Mary, of whom was born Jesus, who is called Christ. So all the generations from Abraham to David are fourteen generations; and from David until the carrying away into Babylon are fourteen generations; and from the carrying away into Babylon until Christ are fourteen generations.

2. Now the birth of Jesus Christ was on this wise. When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together she was found with child of the Holy Ghost. Then Joseph her husband, being a just man, and not willing to make her a public example, was minded to put her away privily. But while he thought on these things, behold the angel of the Lord appeared unto him in a dream, saying, Joseph, thou son of David, fear not to take unto thee Mary thy wife: for that which is conceived in her is of the Holy Ghost. And she shall bring forth a son, and thou shalt call his name JESUS: for he shall save his people from their sins. Now all this was done, that it might be fulfilled which was spoken of the Lord by the prophet, saying, Behold, a virgin shall be with child, and shall bring forth a son, and they shall call his name Emmanuel, which being interpreted is, God with us. Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: and knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name JESUS.

ⲙⲁⲩ, ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲛⲁⲩⲟⲩⲱ ⲟⲩⲟ, ⲇⲏⲗ ⲫⲁ ⲟⲩ ⲟⲛ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲁⲣⲉⲓⲱ ⲉⲩⲓ ⲛⲟⲩ ⲉⲣⲉ ⲙⲁⲣⲉ ⲡⲁⲓ ⲙⲁⲩ; ⲁⲩⲉⲓⲣⲟⲓ, ⲫⲁ ⲗⲟⲓ ⲓⲁ ⲥⲁⲟⲩⲉⲗⲉⲃⲉⲗ ⲟⲩⲏⲙⲁⲓ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ ⲁ ⲟⲩⲟⲛⲱ ⲉⲙⲁⲓ ⲙⲏⲙ ⲙⲉ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ. Ⲩⲉⲓⲣⲟⲓ, ⲫⲁ ⲡⲁ Ⲥⲟⲩⲣⲟⲥ ⲉⲣⲣⲟⲥ ⲫⲁⲓⲟⲩ ⲉⲁⲣⲟⲓ ⲫⲁⲓ; ⲇⲏⲗ ⲫⲁ ⲉⲁⲉ ⲁ ⲙⲁⲣⲁⲙ ⲫⲁⲓⲧ ⲫⲁ ⲉⲣⲣⲟⲥ ⲫⲁⲓⲟⲩ ⲉⲁⲣⲟⲓ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ; ⲛⲉⲓ. ⲩⲉ ⲫ ⲇⲁⲃ ⲁ ⲉⲁⲉ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ ⲁ ⲟⲩⲟⲛⲱ ⲉⲙⲁⲓ ⲙⲏⲙ ⲙⲉ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ; ⲁⲩⲉⲓⲣⲟⲓ, ⲫⲁ ⲗⲟⲓ ⲓⲁ ⲥⲁⲟⲩⲉⲗⲉⲃⲉⲗ ⲟⲩⲏⲙⲁⲓ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ ⲁ ⲟⲩⲟⲛⲱ ⲉⲙⲁⲓ ⲙⲏⲙ ⲙⲉ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ; ⲛⲉⲓ. ⲩⲉ ⲫ ⲇⲁⲃ ⲁ ⲉⲁⲉ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ ⲁ ⲟⲩⲟⲛⲱ ⲉⲙⲁⲓ ⲙⲏⲙ ⲙⲉ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ.

4. ⲇⲏⲗ ⲛⲁ, ⲓⲁ ⲥⲉⲙ ⲟⲩ ⲥⲁⲗ ⲁⲛⲁ ⲟⲩⲟⲥ ⲉⲣⲣⲟⲥ ⲙⲉⲙⲁⲓ ⲫⲁⲓ ⲫⲁ ⲫⲁ ⲁⲣ ⲫⲁⲓ ⲫⲁⲓ ⲉⲣⲁⲁⲓ ⲫⲁⲓ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ-ⲫⲁⲓ, ⲫⲁⲓ ⲁⲗⲗⲟⲩⲟⲇⲓⲟⲛ ⲟⲙⲁⲓ ⲁ ⲟⲩ ⲧⲗⲉⲗ ⲫⲁ ⲙⲁⲁⲓ ⲙⲏ ⲁ ⲃⲏⲙⲁ ⲙⲉ ⲉⲃⲏⲁⲓⲣⲁⲛⲁ, ⲁⲛⲁ ⲫⲁⲓⲁⲉ ⲁⲣⲉⲁ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ ⲫⲁⲓⲁⲉ ⲁⲣⲉⲁ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲩ ⲉⲣⲉ ⲁⲣⲉⲁ ⲫⲁⲓ ⲟⲙⲏⲙⲁⲓ-ⲫⲁⲓ, ⲫⲁⲓ

and the king's lieutenant, and the governors of the provinces, being assisted by the king's officers, favoured the Jews, because the fear of Mordecai fell upon them. 10. For he was great in the king's house, and his fame went throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. 11. And Mordecai lived before the king, and was great as a prince, and ruler over the Jews, and was accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

6. Now in the second year of the reign of Assuerus, the great king, on the first day of the month Nisan, Mordecai the Jew had a dream concerning the things which God would do for the Jews. And he thought within himself, and considered from the beginning of the night, desiring to know all things that should happen to him by the dream, and he applied himself to sleep with this thought and care, and rested himself upon his bed. And he had the following dream: There arose voices and thunders, and an earthquake, and a great tumult upon the earth. And after this, two great dragons came forth, ready to fight one with the other, and they roared exceedingly. And at their roaring every nation was prepared for battle, that the righteous nation might be destroyed. And behold a day of darkness and gloom, of tribulation and anguish, affliction and great fear upon the earth. And the righteous nation was troubled exceedingly, expecting evils to befall them, and to be destroyed. Then they cried to God, and by their cry, as if from a little fountain, arose a great river, even much water. Two lights and the sun arose, and exalted the lowly, and devoured the glorious, and consumed the mighty. Mordecai saw this dream, and what God purposed to do, and when he awoke, he knew all things that should come to pass, and he desired to understand the dream in all things.

7. Now in the second year of the reign of Assuerus, the great king, on the first day of the month Nisan, Mordecai the Jew had a dream: and behold, there arose voices and thunders, and an earthquake, and a great tumult upon the earth. And after this, two great dragons came forth, ready to fight one with the other, and they roared exceedingly. And at their roaring every nation was prepared for battle, that the righteous nation might be destroyed. And behold a day of darkness and gloom, of tribulation and anguish, affliction and great fear upon the earth. And the righteous nation was troubled exceedingly, expecting evils to befall them, and to be destroyed. Then they cried to God, and by their cry, as if from a little fountain, arose a great river, even much water. Two lights and the sun arose, and exalted the lowly, and devoured the glorious, and consumed the mighty. Mordecai saw this dream, and what God purposed to do, and when he awoke, he knew all things that should come to pass, and he desired to understand the dream in all things.

8. ϻΛΘ ΘΘϮΟΙΘΘ, ϧ ΤΛΙ ΟΘ ΧΘϹ ΙϺΙϬ ΧΛΙ Λ ϾΕ ΙϺΨΙ ΜΨϬΘΜϽ; ΧΛΙ Λ ϾΕ ΙϺΨΙ ΧΛΙ ΨΜΛΜ Λ ΘΕ ΙΨ Χ ϬΜΨϬΙΧ ΜΘ ΛΟΘ ΡΛΟΘ ΘΘϮΟΙΘΘ, Λ ΘΕ ΟΛΙΙ ΙΨ Χ ϬΜΨϬΙΧ ΜΘ ΛΟΘ ⲰΜΘ. ΘΘϮΟΙΘΘ, Λ ΡΛΘ ΟΟΘΟ ϾΘ ΛΟΘ ΩΙΨ; ϻΛΘ ΨΡ ϧ, ϹΟϽ Λ ΤΟΟΟ ΛΟΘ ΩΙΨ, ΟΘ ΙΘΘϬΛΘ ΟΟ ϬΜΨϬΙΧ ΟΛΟ, ΧΛΙ ΨΜΛ ΗΛΙ Λ ΟΙ ΟΟ ΙΘΘϬΛΘ ΟΟ ϬΜΨϬΙΧ ΜΙΗ ϻΗΛΧΛΙΛΤ? ϻΛΘ ΘΘϮΟΙΘΘ ΟΙΧΟ, ΨΡ ϧ, ϹΟϽ Λ ΤΟΟΟ ΛΟΘ ΩΙΨ, ΟΘ ΡΛΘ ϬΛΤΛΗΛΙ ΨΜΛ ϬΘΘ ΨΗ ΛΟΘ ϬΜΨϬΙΧ, ϻΛΘ ΒΛΙ ΡΛΘ ΗΛΙ ΨΗ Χ ϬΜΨϬΙΧ ΜΘ ⲰΜΘ, ΘΛΙ ΘΛΙΙΙ ΜΗΛ ΙΛΜΟΘ ΡΨΩΟ ΟΛ, O ΦΘ ΡΛΘ ΟΛ ΟΙ ΟΟ ΙΛΜΟ ΛΟΘ ΡΛΘΗΛΙΛ Ω!ΙΨ! ϧ ΘΕ ΡΗΛΟ ΟΛ, ΡΘ ΦΙΨΛΙΛΗ, ΧΛΙ ΨΡ ΟΛ ΒϽΘ ΥΛΗΒΛΙΛ ΟΟ Χ ΙΛΜΟΘ ϻΗΛ ΤΛΙΘ ϬΖΜΘ ΡΨΟ ΛΟΘ ΡΟΙ ΘΟΙΘ ΡΛΘ ΙΘΕ ΟΟ ΙΛΓΘΛ, ΟΟ ΧΛΙ ⲰΜΘ ΦΟ ΡΛΘ ΦΘΤΩΗΛΙΘ ΟΛ, ϻΗΛ ΡΛΘ ΘΜΩ ΙΛΜΟ ϻΗΛ ΤΛΙΘ ΩΙΨ ΟΛ ΡΛΘ ΦΘΤΩΗΛΙΘ

10. And he, when he was coming, drew near unto Damascus: and suddenly there shone round about him a great light out of heaven. And he fell upon the ground, and heard a voice saying unto him, Saul, Saul, why persecutest thou me? And he said, Who art thou, Lord? And the Lord said, I am Jesus whom thou persecutest: it is hard for thee to kick against the goads. And he trembling and astonished said, Lord, what wilt thou have me to do? And the Lord said unto him, Arise, and go into the city, and there shall be told thee what thou must do. And the men which journeyed with him stood speechless, hearing indeed the voice, but beholding no man. And Saul arose from the ground; and when his eyes were opened, he saw no man: but they led him by the hand, and brought him into Damascus. And he was three days without sight, and neither did eat nor drink. Now there was a certain disciple at Damascus, named Ananias; and to him said the Lord in a vision, Ananias. And he said, Behold, I am here, Lord. And the Lord said unto him, Arise, and go into the street which is called Straight, and inquire in the house of Judas for one named Saul, of Tarsus: for behold, he prayeth, and hath seen in a vision a man named Ananias coming in, and putting his hand on him, that he might receive his sight. Then Ananias answered, Lord, I have heard by many of this man, how much evil he hath done to thy saints at Jerusalem: and here he hath authority from the chief priests to bind all that call on thy name. But the Lord said unto him, Go thy way: for he is a chosen vessel unto me, to bear my name before Gentiles, and kings, and children of Israel: for I will show him how great things he must suffer for my name's sake. And Ananias went his way, and entered into the house; and putting his hands on him said, Brother Saul, the Lord, even Jesus, that appeared unto thee in the way as thou camest, hath sent me, that thou mightest receive thy sight, and be filled with the Holy Ghost. And immediately there fell from his eyes as it were scales, and he received his sight forthwith; and arose, and was baptized. And when he had received meat, he was strengthened. Then was Saul certain days with the disciples which were at Damascus. And straightway he preached Christ in the synagogues, that he is the Son of God. But all that heard him were amazed, and said, Is not this he that destroyed them which called on this name in Jerusalem, and came hither for that intent, that he might bring them bound unto the chief priests? But Saul increased the more in strength, and confounded the Jews which dwelt at Damascus, proving that this is very Christ. And after that many days were fulfilled, the Jews took counsel to kill him. But their laying wait was known of Saul. And they watched the gates day and night to kill him. Then the disciples took him by night, and let him down by the wall in a basket. And when Saul was come to Jerusalem, he assayed to join himself to the disciples: but they were all afraid of him, and believed not that he was a disciple. But Barnabas took him, and brought him to the apostles, and declared unto them how he had seen the Lord in the way, and that he had spoken to him, and how he had preached boldly at Damascus in the name of Jesus. And he was with them coming in and going out at Jerusalem. And he spake boldly in the name of the Lord Jesus, and disputed against the Grecians: but they went about to slay him. Which when the brethren knew, they brought him down to Cæsarea, and sent him forth to Tarsus. Then had the churches rest throughout all Judæa and Galilee and Samaria, and were edified; and walking in the fear of the Lord, and in the comfort of the Holy Ghost, were multiplied.

12. Now it came to pass, as Peter passed throughout all quarters, he came down also to the saints which dwelt at Lydda. (And Lydda is nigh to Joppa, and is about nine miles from Jerusalem.) And there he found a certain man named Æneas, which had kept his bed eight years, and was sick of the palsy. And Peter said unto him, Æneas, Jesus Christ maketh thee whole: arise, and make thy bed. And he arose immediately. And all that dwelt at Lydda and Saron saw him, and turned to the Lord. Now there was at Joppa a certain disciple named Tabitha, which by interpretation is called Dorcas: this woman was full of good works and almsdeeds which she did. And it came to pass in those days, that she was sick, and died: whom when they had washed, they laid her in an upper chamber. And forasmuch as Lydda is nigh to Joppa, and the disciples had heard that Peter was there, they sent unto him two men, desiring him that he would not delay to come to them. Then Peter arose and went with them. When he was come, they brought him into the upper chamber: and all the widows stood by him weeping, and showing the coats and garments which Dorcas made, while she was with them. But Peter put them all forth, and kneeled down, and prayed; and turning him to the body said, Tabitha, arise. And she opened her eyes: and when she saw Peter, she sat up. And he gave her his hand, and lifted her up, and when he had called the saints and widows, presented her alive. And it was known throughout all Joppa; and many believed in the Lord. And it came to pass, that he tarried many days in Joppa with one Simon a tanner.

13. ΛΗΒ ΛΘΔΗ ΡΕ ΒΓΛΖΓΓΔΗ, Φ ΜΗΒ ΘΟΟ ΑΘΓ ΛΓΔΗΛΟΜΗ, ΡΟΓ Φ ΡΓΘ ΒΓΟΡΒΜΓ ΟΟΓ ΓΘ ΒΓΟΟ ΜΗΓΘ ΑΘ; ΡΟΓ ΒΟΡΟΙΒΘ, Φ ΡΓΘ ΓΗΓΘ ΓΘ ΓΔΓ ΑΘ ΘΜΗΒΜΓΗΗΗ ΖΓΔ ΡΜΓΓ ΡΓ ΓΘ ΘΜΟ; ΛΗΒ Χ ΓΗΓΘ ΡΜΓΓ Φ ΠΔΓ ΓΔΓ ΑΔ ΔΕ ΒΟΟ ΗΟΗ ΜΗΓΘ ΟΘ, ΕΒ ΗΗ ΕΗΖΔΓ ΡΓΜΟ ΩΜΒ. ΛΗΒ ΡΟ ΒΜΒ ΜΗΓΘ ΟΘ, ΛΜΟΘ; ΗΗΒ Φ ΛΜΘΘ, ΛΗΒ ΒΟΡΟΙΒΘ ΡΟ ΒΟΓΒ ΒΟΡΟΙ ΟΘ. ΛΗΒ ΡΟ ΒΜΒ ΜΗΓΘ ΟΘ, ΛΜΟΘ, ΛΗΒ ΡΟΓ Χ ΜΜΖΒΘ ΡΜΓΓ Φ ΠΔΓ ΓΔΓ Χ; ΡΟΓ ΒΟΡΟΙΒΘ, Φ ΟΓ ΟΜΟ ΓΘ ΒΟΟΟΓΓΟΗ ΜΗΓΘ ΑΔ Χ ΘΓΗΒ ΓΔΒΜΓΗΒ ΜΕ ΘΓΟΓΙ ΟΜΟ. ΡΟΓ Χ ΝΟΓΒ ΡΓΓ ΡΜΓΒ ΡΖ ΓΔΓΓΒΜΓΗΓΗ, ΛΗΒ ΡΓΓ ΟΜΖΒ ΜΕ ΡΖ ΡΖΖΟΡΜΗΜΓ, ΛΗΒ ΡΓΓ ΒΜΗΟ ΟΘ ΓΘ ΒΟΟΟΓΓΟΗ ΜΗΓΘ ΑΔ Χ ΓΗΓ ΒΔ ΖΔΓΓΒΜΓΗΓΗ; ΛΗΒ ΗΖΓ ΒΔ ΓΜΟΘΒΜΓΗΓΗ ΜΕ ΘΓΟΓΙ ΟΜΟ, ΡΟΓ Χ ΝΟΓΒ ΡΓΓ ΡΜΓΒ ΡΖ ΓΔΓΓΒΜΓΗΓΗ, ΛΗΒ ΡΓΓ ΟΜΖΒ ΜΕ ΡΖ ΡΖΖΟΡΜΗΜΓ, ΛΗΒ ΡΓΓ ΒΜΗΟ ΟΘ ΓΘ ΒΟΟΟΓΓΟΗ ΜΗΓΘ ΑΔ Χ ΓΗΓ ΒΔ ΖΔΓΓΒΜΓΗΓΗ; ΛΗΒ ΡΟ ΒΜΒ ΜΗΓΘ ΟΘ, ΛΜΟΘ, ΛΗΒ ΡΟΓ Χ ΜΜΖΒΘ ΡΜΓΓ Φ ΠΔΓ ΓΔΓ Χ; ΡΟΓ ΒΟΡΟΙΒΘ, Φ ΟΓ ΟΜΟ ΓΘ ΒΟΟΟΓΓΟΗ ΜΗΓΘ ΑΔ Χ ΘΓΗΒ ΓΔΒΜΓΗΒ ΜΕ ΘΓΟΓΙ ΟΜΟ.

15. Καὶ ἐποίουσιν, ὁ ὃς ἐκεῖνο ἔλεγε, καὶ ὡς ἐκεῖ ἐπὶ ἓν τὸ ἔκλαιε ὑπὲρ αὐτῶν, ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔκλαιον ἐκεῖνοι ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἐπὶ ὀλίγον ἐκαιρὸν ἐκλαυθμολογήθη, καὶ ἐκεῖνοι ἐπὶ πολὺν καιρὸν καὶ ἔτι θρηνοῦσιν καὶ κλαίουσιν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκλαυθμολογήθη διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκεῖνοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔκλαιε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐπῆγαν εἰς τὴν κόλασιν· καὶ ἐκεῖνοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἐκεῖνα ἐπῆγαν εἰς τὸν παράδεισον· καὶ ἐκεῖνος ἔκλαιε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐπῆγαν εἰς τὴν κόλασιν,

ΦΙϹΗΛΕ ΜΕ ΔΕ ϟΙΗϚ, ΔΗΔ ΔΕ ΡΔΒΙΛΕ ΖΕ Β ΤΙΦΦΙΡΓΔΙΔ; ΡΟΤ ΜΘ ΒΘΛΘϬΕ ΗΔ Ϛ∂ϬΕΛΕ ΩΤΔϬΘΛ, Χ ϞΡΗ ΜΕ ΩΜΔ, ΡΟ ΩΤΘΖΕΛΔΕ ΡΔϬΗ ΔΗΔ ΡΔΙ, ΔΗΔ ΟΔ ΙϟΗΘ, ΡΟ ΔΛΙ ΩΡΟ ΒΘΗ ΔΖΟΡΗ Χ ΜΡΙ ϹΙΩΒΔΙΛΗ ΜΕ ΟΛΗ.

2. ΔΗΔ ΗΙ ΟΖΟ ΔΟ ΣΘΕ ΧΛΩ ΘΡΙΛΡΙ ΧΕ ΡΗΔ ΒΤΟΛΟΗ ΧΘϬ ΜΡΙΒΔΕ, Χ ϞΤΙΙΙΗ ΜΕ Χ ΙΟΡΙΒ ΟΖΟ ΡΛΗΛΗ ΧΔϬ, ΔΗΔ ΖΕ ΜΡΙ ΡΙΒΔ ΜΙΧ ϬΛΙ, ΡΔϬΗΙΗ ΡΔΘΘΘΕΡ Β ΡΔΘΙΟΡΗ ΜΕ ΧΕΔ ΒΙΗΙ, ΔΗΔ ΡΔϬΗΙΗ ΣΘΕ ΜΕ ΩΜΗΔΡΗΜΒ, ΒΘΘΘΕ ΜΕ Χ ΔΩΘΘΘΗΙΗ ΡΔΙ ΡΔΜ ΗΙ ΡΗΔ ΒΤΟΛΟΗ ΡΟ ΒΘΔ ΟΜΟ, ΔΟΩΟΙΒΔΙΗΙΗ ΟΙ Χ ΜΡΙΒΔΕ ΡΔΜ ΩΙΗ ΞΔΙΛΡΙΗΙΗ ΡΔΗΔ ΒΤΟΛΟΗ ΡΟΗΟ ΧΔϬ. ΔΗΔ ΩΙΗ ΞΔΙΛΡΙΗΙΗ ΔΘΩΗ ΡΟΗΟ ΡΙΔ ΓΘΕ, ΔΗΔ ΒΘΘΟΗΗ ΟΙ ΒΘΕΛΘ ΡΟΗΟ ΡΟΗΟ ΧΔϬ, ΧΕΙΗΙ, ΓΔ ΡΙΔΗΔΒΔΗΔ ΔΗΔ ΓΔ ΔΗΔ ΒΡΙΗΔΙΗΔΗΔ, ΓΔ ΔΗΔ ΒΡΙΗΔΙΗΔΗΔ ΔΗΔ ΡΟΙΟΗ*ΙΕΙΙΕΙ; ϟ ΔΟΙΔ ΔΛΙΗΔΗΔΡΗΗ, ΔΗΔ ΔΟΙΔ ΜΡΙΓΙΗΙΗΔΗΔ, ΔΗΔ ΔΟΙΔ ΜΡΙΓΙΗΙΗΔΗΔ ΔΗΔ ΡΟΙΟΗ*ΙΕΙΙΕΙ; ϟ ΔΗΔ ΟΙΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ, ΔΗΔ ΡΙΔ ΡΔΜ ΔΗΔ ΟΙΗΔΗΔ ΜΕ Χ ΒΟΦΒΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ, ΔΗΔ ΡΙΔ ΡΔΜ ΔΗΔ ΟΙΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ ΙΛ ΔΗΔ ΙΟΡΙΒ ΟΖΟ ΡΛΗΛΗ ΧΔϬ; ΡΟΤ ΒΘΡΟΙΟΒ, ΔΙ Χ ΗΔΜΔΡΗΜΒ ΜΕ ΒΟΦΒΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ, ΔΗΔ ΒΘΡΟΙΟΒ ΡΔΜ ΔΗΔ ΟΙΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ ΙΛ ΔΗΔ ΙΟΡΙΒ ΟΖΟ ΡΛΗΛΗ ΧΔϬ ϟ ΔΟΙΔ ΜΡΙΓΙΗΙΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ, ΔΗΔ ΡΙΔ ΡΔΜ ΔΗΔ ΟΙΗΔΗΔ ΜΕ Χ ΒΟΦΒΗΔΗΔ ΜΕ ΩΜΔ, ΔΗΔ ΡΙΔ

4. For what reason, it may be asked, is the Constitution of the Church of England so excellent? The reason is, that it is founded on the Word of God; for that Word, being the Word of Truth, and containing the whole counsel of God, is sufficient to make the man of God perfect, and thoroughly furnished unto all good works. Is it not, then, a matter of the highest importance, that the Church should be founded on the Word of God? Is it not a matter of the highest importance, that the Church should be founded on the Word of God? Is it not a matter of the highest importance, that the Church should be founded on the Word of God? Is it not

ϬϮΟ, ϪΗΘ ϪΘΟϮΗϬϬϮΗΗΗ ΟΟ ΗΣΣ ΓΘΟΟΡ, ΒΟΓ ϬϮΗΗΗΑΓΟΡΗ ΗΗΘ ΟΓϹΟΟΓΗΡΗ, ϪΟΟΓΘΗΘ ΟΟ ΑΣΓΘ ΜΟΗΟΒ, ΗΗΘ ϬΘ ΧΓΗ ΟΓ ΧΘΘ ΓΗΘ ΘΓΘ Ηϰ ΜΘΒΘΡΘ ΗΗΘ ΟΓΘΖΓ; ΡΟΓ Ηϰ ΨΘ ΗΜΟ ΓΓΖΟΜΘΗΟ ΧΓΗ Θ ΟΗΗ ΒΟΘ ΓΓΗ ΡΘΒΟΓΖΓ ΧΓΗ ΡΘ ΡΖΘ ϬΓΓΓΖΓ. ΗΗΘ ϪΘΦΗ: ΓΗ Ψ ΡΘ ΧΓΗ ΘΖΟΦΟΘΗΗ ΧΓΗ Θ ΟΗΗ ΒΟΘ ΓΓΗ ΡΘΒΟΓΖΓ ΧΓΗ ΡΘ ΡΖΘ ϬΓΓΓΖΓ; ΧΘΓΓΡΟΓ, ΟΟ ΓΗΘ ΟΗΓΟΓ Θ ΒΓΗ Ηϰ ΟΓΟΖΓ. ΗΗΘ ϱ ΜΟΘ ΧΓΗ Α ΒΟΘ ΓΘΟΟΡΟΓΖΓ, ΧΓΗ ΓΟΒΟΡΟΘΖΓ ϪΟΗΓ ΟΟ ΡΖΘ ΗΜΟ ΧΓΗ ΡΘ ΒΓΗΟΓΖΓ, ΧΟΟΟΓΘΗΘ ΟΓ ΡΘ ΒΓΓ ΧΟΘΓ, ΟΓ ΖΟΟ ΧΓΗ Θ ΓΗΘ ΧΓΗ ΡΘ ΒΓΗΟΓΖΓ. ΗΗΘ ΡΔΗΓΡ, ϱ ΟΗΗΜ ΓΖΓ ΟΘ ΟΓ Χ ΓΗΘ ΡΘΔΘΟ ΜΗΟΒΘΖΓ; ΧΘΓΓΡΟΓ, ΟΓ ΖΟΟ ΧΓΗ Θ ΟΗΗΜ ΗΡΒΘΖΓ ΧΓΗ ΡΘ ΡΖΘ ϬΓΓΓΖΓ. ΗΗΘ ΧΘΓΓΡΟΓ ΧΓΗ ΡΖΘ, Α ΡΖΘ ΒΟΓ ΧΓΗ Α ΒΟΘ ΓΘΟΟΡΟΓΖΓ, ΧΓΗ ΡΟΒΟΡΟΘΖΓ ϪΟΗΓ ΟΟ ΡΖΘ ΗΜΟ ΧΓΗ ΡΘ ΒΓΗΟΓΖΓ. ΗΗΘ ΡΔΗΓΡ, ϱ ΟΗΗΜ ΓΖΓ ΟΘ ΟΓ Χ ΓΗΘ ΡΘΔΘΟ ΜΗΟΒΘΖΓ; ΧΘΓΓΡΟΓ, ΟΓ ΖΟΟ ΧΓΗ Θ ΟΗΗΜ ΗΡΒΘΖΓ ΧΓΗ ΡΘ ΡΖΘ ϬΓΓΓΖΓ. ΗΗΘ ΧΘΓΓΡΟΓ ΧΓΗ ΡΖΘ, Α ΡΖΘ ΒΟΓ ΧΓΗ Α ΒΟΘ ΓΘΟΟΡΟΓΖΓ, ΧΓΗ ΡΟΒΟΡΟΘΖΓ ϪΟΗΓ ΟΟ ΡΖΘ ΗΜΟ ΧΓΗ ΡΘ ΒΓΗΟΓΖΓ. ΗΗΘ ΡΔΗΓΡ, ϱ ΟΗΗΜ ΓΖΓ ΟΘ ΟΓ Χ ΓΗΘ ΡΘΔΘΟ ΜΗΟΒΘΖΓ; ΧΘΓΓΡΟΓ, ΟΓ ΖΟΟ ΧΓΗ Θ ΟΗΗΜ ΗΡΒΘΖΓ ΧΓΗ ΡΘ ΡΖΘ ϬΓΓ

ΠΑΥΛΟΣ ΔΕΣΜΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΔΙΑ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ ΘΕΟΥ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΟΥΣΙΝ ΕΝ ΕΦΕΣΩ, ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ· ΧΑΡΙΣ ΥΜΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

3. ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, Ο ΕΥΛΟΓΗΣΑΣ ΗΜΑΣ ΕΝ ΠΑΣΗ ΕΥΛΟΓΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ, ΚΑΘΩΣ ΕΞΕΛΕΞΑΤΟ ΗΜΑΣ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΗΜΑΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΩΜΟΥΣ ΚΑΤΕΝΩΠΙΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΑΓΑΠΗ, ΠΡΟΟΡΙΣΑΣ ΗΜΑΣ ΕΙΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΝ ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ ΔΟΞΗΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΗΣ ΕΧΑΡΙΤΩΣΕΝ ΗΜΑΣ ΕΝ ΤΩ ΗΓΑΠΗΜΕΝΩ. ΕΝ ΩΙ ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΤΗΝ ΑΦΕΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΩΝ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΗΣ ΕΠΕΡΙΣΣΕΥΣΕΝ ΕΙΣ ΗΜΑΣ ΕΝ ΠΑΣΗ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΣΕΙ, ΓΝΩΡΙΣΑΣ ΗΜΙΝ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΑΝ ΑΥΤΟΥ ΗΝ ΠΡΟΕΘΕΤΟ ΕΝ ΑΥΤΩ ΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ, ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΑΣΘΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ, ΤΑ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ, ΕΝ ᾧ ΚΑΙ ΕΚΛΗΡΩΘΗΜΕΝ ΠΡΟΟΡΙΣΘΕΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΠΡΟΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝΕΡΓΟΥΝΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΤΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΗΜΑΣ ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ ΔΟΞΗΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥΣ ΠΡΟΗΛΠΙΚΟΤΑΣ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ. ΕΝ ΩΙ ΚΑΙ ΥΜΕΙΣ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΥΜΩΝ, ΕΝ ΩΙ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ ΤΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΩ ΑΓΙΩ, ΟΣΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΗΜΩΝ, ΕΙΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΩΣ, ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΑΥΤΟΥ.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΓΩ ΑΚΟΥΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΘ' ΥΜΑΣ ΠΙΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΚΥΡΙΩ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΗΝ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ, ΟΥ ΠΑΥΟΜΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ ΥΠΕΡ ΥΜΩΝ, ΜΝΕΙΑΝ ΥΜΩΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ ΜΟΥ, ΙΝΑ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ, ΔΩΗ ΥΜΙΝ ΠΝΕΥΜΑ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ ΕΝ ΕΠΙΓΝΩΣΕΙ ΑΥΤΟΥ, ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΥΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΕΝΑΙ ΥΜΑΣ ΤΙΣ ΕΣΤΙΝ Η ΕΛΠΙΣ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ, ΤΙΣ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ, ΚΑΙ ΤΙΣ Η ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΑΥΤΟΥ, ΗΝ ΕΝΗΡΓΗΚΕΝ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ ΕΓΕΙΡΑΣ ΑΥΤΟΝ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ, ΚΑΙ ΕΚΑΘΙΣΕΝ ΕΝ ΔΕΞΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΠΑΣΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΥ ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΩ ΑΙΩΝΙ ΤΟΥΤΩ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΛΛΟΝΤΙ· ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΥΠΕΤΑΞΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΕΔΩΚΕΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΗΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΣΩΜΑ ΑΥΤΟΥ, ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΠΑΣΙΝ ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΟΥ.

2. ΚΑΙ ΥΜΑΣ ΟΝΤΑΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ ΥΜΩΝ, ΕΝ ΑΙΣ ΠΟΤΕ ΠΕΡΙΕΠΑΤΗΣΑΤΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ, ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΥΝ ΕΝΕΡΓΟΥΝΤΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΙΟΙΣ ΤΗΣ ΑΠΕΙΘΕΙΑΣ, ΕΝ ΟΙΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΠΑΝΤΕΣ ΑΝΕΣΤΡΑΦΗΜΕΝ ΠΟΤΕ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΙΣ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΗΜΩΝ, ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ΤΑ ΘΕΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΙΩΝ, ΚΑΙ ΗΜΕΘΑ ΤΕΚΝΑ ΦΥΣΕΙ ΟΡΓΗΣ ΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ· ΘΕΟΣ ΔΕ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΩΝ ΕΝ ΕΛΕΕΙ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΛΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΑΥΤΟΥ ΗΝ ΗΓΑΠΗΣΕΝ ΗΜΑΣ, ΚΑΙ ΟΤΕ ΗΜΕΘΑ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΣΙΝ ΣΥΝΕΖΩΟΠΟΙΗΣΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ, ΧΑΡΙΤΙ ΕΣΤΕ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΙ, ΚΑΙ ΣΥΝΗΓΕΙΡΕΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΑΘΙΣΕΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΙΝΑ ΕΝΔΕΙΞΗΤΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΙΩΣΙΝ ΤΟΙΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΙΣ ΤΟ ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΙ ΕΦ' ΗΜΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ. ΤΗ ΓΑΡ ΧΑΡΙΤΙ ΕΣΤΕ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΕΞ ΥΜΩΝ, ΘΕΟΥ ΤΟ ΔΩΡΟΝ· ΟΥΚ ΕΞ ΕΡΓΩΝ, ΙΝΑ ΜΗ ΤΙΣ ΑΥΧΗΣΗΤΑΙ. ΑΥΤΟΥ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ ΠΟΙΗΜΑ, ΚΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ ΕΠΙ ΕΡΓΟΙΣ ΑΓΑΘΟΙΣ, ΟΙΣ ΠΡΟΗΤΟΙΜΑΣΕΝ Ο ΘΕΟΣ ΙΝΑ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΩΜΕΝ.

CAPUT IV.

1. ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΟΥΝ ΥΜΑΣ ΕΓΩ Ο ΔΕΣΜΙΟΣ ΕΝ ΚΥΡΙΩ, ΑΞΙΩΣΑΙ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΑΙ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΗΣ ΕΚΛΗΘΗΤΕ, ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΥΤΗΤΟΣ, ΜΕΤΑ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΣ, ΑΝΕΧΟΜΕΝΟΙ ΑΛΛΗΛΩΝ ΕΝ ΑΓΑΠΗ, ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΡΕΙΝ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΣΥΝΔΕΣΜΩ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. ΕΝ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΚΛΗΘΗΤΕ ΕΝ ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΙ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΥΜΩΝ· ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΣ, ΜΙΑ ΠΙΣΤΙΣ, ΕΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ, ΕΙΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ, Ο ΕΠΙ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝ ΠΑΣΙΝ ΗΜΙΝ. ΕΝΙ ΔΕ ΕΚΑΣΤΩ ΗΜΩΝ ΕΔΟΘΗ Η ΧΑΡΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. ΔΙΟ ΛΕΓΕΙ· ΑΝΑΒΑΣ ΕΙΣ ΥΨΟΣ ΗΙΧΜΑΛΩΤΕΥΣΕ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΑΝ, ΕΔΩΚΕΝ ΔΟΜΑΤΑ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. ΤΟ ΔΕ ΑΝΕΒΗ ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΕΙ ΜΗ ΟΤΙ ΚΑΙ ΚΑΤΕΒΗ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΩΤΕΡΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ; ΟΥΤΟΣ ΚΑΤΑΒΑΣ ΕΣΤΙΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΒΑΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ΙΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΕΔΩΚΕΝ ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΡΟΦΗΤΑΣ, ΤΟΥΣ ΔΕ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ, ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΟΙΜΕΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ, ΕΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΚΑΤΑΝΤΗΣΩΜΕΝ ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΓΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΕΙΣ ΑΝΔΡΑ ΤΕΛΕΙΟΝ, ΕΙΣ ΜΕΤΡΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΙΝΑ ΜΗΚΕΤΙ ΩΜΕΝ ΝΗΠΙΟΙ, ΚΛΥΔΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΠΑΝΤΙ ΑΝΕΜΩ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΚΥΒΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΕΝ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΕΙΑΝ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ, ΑΛΗΘΕΥΟΝΤΕΣ ΔΕ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΑΥΞΗΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ΟΣΤΙΣ ΕΣΤΙΝ Η ΚΕΦΑΛΗ, ΧΡΙΣΤΟΣ, ΕΞ ΟΥ ΠΑΝ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑ ΠΑΣΗΣ ΑΦΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΙΑΣ ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΕΝ ΜΕΤΡΩ ΕΝΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΟΙΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΝ ΑΓΑΠΗ.

2. ΤΟΥΤΟ ΟΥΝ ΛΕΓΩ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ ΕΝ ΚΥΡΙΩ, ΜΗΚΕΤΙ ΥΜΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΗ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΕΝ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΙ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΑΥΤΩΝ, ΕΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ, ΟΝΤΕΣ ΑΠΗΛΛΟΤΡΙΩΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΙΑΝ ΤΗΝ ΟΥΣΑΝ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΩΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΥΤΩΝ, ΟΙΤΙΝΕΣ ΑΠΗΛΓΗΚΟΤΕΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΤΗ ΑΣΕΛΓΕΙΑ ΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΑΚΑΘΑΡΣΙΑΣ ΠΑΣΗΣ ΕΝ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΕΜΑΘΕΤΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΕΙΓΕ ΑΥΤΟΝ ΗΚΟΥΣΑΤΕ ΚΑΙ ΕΝ ΑΥΤΩ ΕΔΙΔΑΧΘΗΤΕ, ΚΑΘΩΣ ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΑΠΟΘΕΣΘΑΙ ΥΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΕΡΑΝ ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΝ ΦΘΕΙΡΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ, ΑΝΑΝΕΟΥΣΘΑΙ ΔΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΥΜΩΝ, ΚΑΙ ΕΝΔΥΣΑΣΘΑΙ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΚΤΙΣΘΕΝΤΑ ΕΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΣΙΟΤΗΤΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. ΔΙΟ ΑΠΟΘΕΜΕΝΟΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΛΑΛΕΙΤΕ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ ΑΥΤΟΥ, ΟΤΙ ΕΣΜΕΝ ΑΛΗΛΩΝ ΜΕΛΗ. ΟΡΓΙΖΕΣΘΕ ΚΑΙ ΜΗ ΑΜΑΡΤΑΝΕΤΕ· Ο ΗΛΙΟΣ ΜΗ ΕΠΙΔΥΕΤΩ ΕΠΙ ΠΑΡΟΡΓΙΣΜΩ ΥΜΩΝ, ΜΗΔΕ ΔΙΔΟΤΕ ΤΟΠΟΝ ΤΩ ΔΙΑΒΟΛΩ. Ο ΚΛΕΠΤΩΝ ΜΗΚΕΤΙ ΚΛΕΠΤΕΤΩ, ΜΑΛΛΟΝ ΔΕ ΚΟΠΙΑΤΩ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΤΑΙΣ ΙΔΙΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ, ΙΝΑ ΕΧΗ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΑΙ ΤΩ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΟΝΤΙ. ΠΑΣ ΛΟΓΟΣ ΣΑΠΡΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΥΜΩΝ ΜΗ ΕΚΠΟΡΕΥΕΣΘΩ, ΑΛΛ' ΕΙ ΤΙΣ ΑΓΑΘΟΣ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΣ, ΙΝΑ ΔΩ ΧΑΡΙΝ ΤΟΙΣ ΑΚΟΥΟΥΣΙΝ. ΚΑΙ ΜΗ ΛΥΠΕΙΤΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΕΝ Ω ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΝ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ. ΠΑΣΑ ΠΙΚΡΙΑ ΚΑΙ ΘΥΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΚΡΑΥΓΗ ΚΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΑΡΘΗΤΩ ΑΦ' ΥΜΩΝ ΣΥΝ ΠΑΣΗ ΚΑΚΙΑ. ΓΙΝΕΣΘΕ ΔΕ ΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΧΡΗΣΤΟΙ, ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΟΙ, ΧΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΕΑΥΤΟΙΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΕΧΑΡΙΣΑΤΟ ΥΜΙΝ.

ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς φῶς περιπατοῦμεν, ἀλλὰ φῶς ἐσμὲν υἱοὶ φωτός, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ σκότους ἐσμὲν υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν υἱοὶ νυκτὸς οὐδὲ σκότους.

3. Ἀλλὰ ὦπ Θεοῦ ἐσμὲν ἐπὶ τοῦ κόσμου φῶς ἐλάβομεν καὶ οὐκ ἐσμὲν ἐν σκότει καὶ ἐν ἀληθείᾳ. Ἀλλὰ ἐὰν ὁ κόσμος φῶς ἐσκοτίσθη, καὶ ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς φῶς ἐλάβομεν, ἀλλὰ ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς φῶς ἐσμὲν καὶ ἐν ἀληθείᾳ, ἀλλὰ ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἐν σκότει

and the Consul shall not be present, but only the Praetor and the Tribunes. For the Consul, when he is present, is the only magistrate who has the right to hold the assembly, and the Praetor and the Tribunes have no right to hold it when he is present.

4. When, however, the Consul has left the city and is absent, and the Praetor and the Tribunes are present, then the Praetor and the Tribunes have the right to hold the assembly, and they have the right to hold it when the Consul is present, if he has given them permission. When, however, the Consul is present, and they have not received permission from him, they have not the right to hold the assembly. For the Consul, when he is present, is the only magistrate who has the right to hold the assembly; but when he is absent, the Praetor and the Tribunes have the right to hold it, and when the Consul is present, if he has given them permission. When, however, the Consul is present, and they have not received permission from him, they have not the right to hold the assembly. For the Consul, when he is present, is the only magistrate who has the right to hold the assembly; but when he is absent, the Praetor and the Tribunes have the right to hold it, and when the Consul is present, if he has given them permission. When, however, the Consul is present, and they have not received permission from him, they have not the right to hold the assembly.

5. When, however, the Consul has left the city and is absent, and the Praetor and the Tribunes are present, and they have the right to hold the assembly, and they have received permission from the Consul, and the Consul has left Italy, and the Praetor and the Tribunes have left the city and are absent, and the Consul has returned to Italy, and is present

ϪΗΔ ΨΒ, ΨΕ ΨΜΓ ΧΨΒ ΘΨΘϹΡΒ ΤΘ Β ΒΟΨΨ? ϪΗΔ ΨΕ ΨΜΓ ΧΨΒ, ΒΨ ϽΡΨΨΘΡΨ, ΘΨΕΓ? ΨΒ ΒΘΓΟΨΔ, ΡΒ ΘΨΕΓ ΨΘϹΨ ΜΘ ΡΔϾ ΤΘ ΘΟΟΨ.

7. ΎΕ, ϧ ΒΕ ΡΨΤΘ ΎΘ, ΘΨΕΓ ΒΕ Χ ΨΘϾΨϾ ΡΜΨϹ ΜΘ ΡΔϾ ΤΘ ΘΟΟΨ; ΡΘΨ ΒΘΓΟΨΔ, ΡΒ ϽΔΨΨ ΜΕ ΒΕ ΒΨΧΒΓΨΨ ΡΔϾ ΒΨΨ ΒΨΤΘΨ, ϪΗΔ ΧΕΨ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΒΓΤΨΓΨ ΨΨ ϾϾΨ, ϪΗΔ ΟΤ ΒΘϾΘΘϾ ΜΕ ΨΨΘΩΨΨΨ. ΡΘΨ ΨΡ ΧΨΒ ΓΘΔΓΤ ΡΔϾ ΗΔΗ ΡΘΤΨ ΨΨΤΘ ΤΔΨΨΒΧΒΘΤΔΡΡΨΨ, Χ ΤΘΨΒ ΜΒΒ ΗΔΗ ΡΔϾ ΒΡΡΔΨΒ ΧΕΗ ΧΨΒ ΘΨΕΓ ΘΕΓ ΒΘΒ ΘΡΨ ΡΜΔΗΔ ΧΕΗ. ΕΡΗ ΒΘΓΟΨΔ, ΧΕ ΜΘΒ ΗΔΗ ΓΔΒΘΨ ΡΨΤΘ ΒΡΡΔΨΒ; ΒΡΗ ΧΕΗ ΔΓΘΘΕ ΘΡΨΤΔΨΨΡΨΨϾ ΔϾΡΗ ΧΕΗ, ΘϾΨ ΒΘ ΘΡΨ ΧΕΗ ΧΕ ΒΨΒ ΒΔΒ ΒΨΡΒ ΔϾΡΗ ΧΕΗΘΔΓΟΒΟ. ϪΗΔ Β ΤΔΨΔΓΔΓ ΜΕ Χ ΤΘΨΒ ΡΔϾ ΧΕ ΒΨΕΨ; ΎΕ, Β ϹΘϾΨ ϽΨΨ ΨΕ ΏΨΔ, ΡΘ ΤΘΨΒ ΧΕΗ ΧΕ ΨΨΘΩΡΒΨΨΒ ΗΔΗ ΔΒΔΩΘΨΨΒΡΨΨϾ, ΗΔΗ ΔΒΔΓΔΓΨΨ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΨΨ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ, Χ ΡΒΧΔΓΔ ΜΕ ΟΤ ΓΨΗΘ, ΗΔΗ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ; ΎΕ, ΒΘϾΨ ΘΘ ΒΨΡ ΧΕΗ, ΧΕ ΒΨΒ ΡΔϾ ΧΕΗ ΏΨΔ ΤΘ ΒΨΡΔ ΧΕΗ ΏΨΔ Χ ΡΒΧΔΓΔ ΜΕ ΟΤ ΓΨΗΘ, ΗΔΗ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ; ΗΔΗ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ, Χ ΡΒΧΔΓΔ ΜΕ ΟΤ ΓΨΗΘ, ΗΔΗ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ ΤΘ ΒΨΡΔ ΧΕΗ ΏΨΔ Χ ΡΒΧΔΓΔ ΜΕ ΟΤ ΓΨΗΘ, ΗΔΗ ΧΕΗ ΒΨΡΔ ΡΔϾ ΒΨΨ ΧΕΗ ΏΨΔ;

ὑμᾶς ἁγίους. Δηλῶ δὲ τοῦτο φησί, ἵνα μὴ ὑποπτεύσῃ τις ἐκ τῆς ἀρετῆς ἐμοῦ τὸ μέγεθος τῶν κατορθωμάτων εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν ἐπαινῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοις ἐστὶν ἐπιτιμᾶν, ἐὰν μὴ κατορθοῦν ἐθέλωσιν, ἐπειδὴ καὶ ἐμοὶ ἐπαινεῖν, ἐὰν κατορθοῦν ἐθέλωσιν. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ Κορινθίων ἐπιστολῇ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ὅτι., φησὶν, ἀκούω ἐν ὑμῖν σχίσματα εἶναι καὶ μέρος τι πιστεύω· δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν· ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖνος ἐπετίμησεν, ἐνταῦθα ἐπαινεῖ, ἵνα μὴ ὑπολάβῃς ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐπετίμησεν, ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπαινεῖ, ἐὰν ἐπιτιμᾶν ἔχῃ τοῖς κατορθοῦν μὴ θέλουσιν. Ἀκούσας τοίνυν τὰ ἀγαθὰ, μὴ ἀμέλει ἀπόστῃς τῆς ἀρετῆς, μηδὲ ἐπὶ τῷ ἀκούειν ἀρκεσθῇς, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ἐπιδείκνυσο τὴν ἀγάπην. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούειν ἐπαινεῖται ὁ Τιμόθεος, ὅτι τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ἐπεδείκνυτο. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ ἐπετίμησε τοῖς μὴ κατορθοῦν θέλουσιν, ἐνταῦθα ἐπαινεῖ, ἵνα μὴ ὑπολάβῃς ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐπετίμησεν, ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπαινεῖ, ἐὰν ἐπιτιμᾶν ἔχῃ τοῖς κατορθοῦν μὴ θέλουσιν

ויעמדו על שפת הים׃ ויראו בני ישראל את מצרים מת על שפת הים׃ ויראו ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו׃ אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו׃ יהוה איש מלחמה יהוה שמו׃ מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃ תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן׃ ימינך יהוה נאדרי בכח ימינך יהוה תרעץ אויב׃ וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש׃ וברוח אפיך נערמו נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים׃ אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי׃ נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים׃ מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא׃ נטית ימינך תבלעמו ארץ׃ נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך׃ שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת׃ אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען׃ תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קנית׃ תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך׃ יהוה ימלך לעלם ועד׃ כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים׃ ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת׃ ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃

Cרכלרלף VI.

א ף׳ומ׳מ׳ם שם ם׳ם׳ח׳ף.—הא ר׳ם׳ש׳ם שה פיא יהוה, פיא ם׳ם ם׳ם ש׳ם׳ם א ר׳ם׳ם ש׳ם ם׳ם׳ם ם׳ם׳ם׳ש׳ם׳ם, ר׳ם׳ם׳ם א ם׳ם׳ם ש׳ם ם׳ם׳ם׳

3. If the constable, or any of his assistants, shall be killed in the execution of his office, and the murderer escape, the county shall be liable to pay to the widow and children of the deceased, the sum of one hundred pounds, to be recovered by action of debt, in any court of record in this state, in which no essoin, protection, or wager of law shall be allowed.

4. If the constable is about to arrest any person, and such person shall flee from justice, and take refuge in his own house, the constable may break open the door of such house, if he cannot otherwise enter, after having declared his business, and demanded admittance.

5. If any person shall be found in the act of committing any felony, or shall be pursued after the commission of any felony, and shall flee from justice, and take refuge in his own house, the constable may break open the door of such house, if he cannot otherwise enter, after having declared his business, and demanded admittance.

8. If any person shall be found in the act of committing any felony, or shall be pursued after the commission of any felony, and shall flee from justice, and take refuge in his own house, the constable may break open the door of such house, if he cannot otherwise enter, after having declared his business, and demanded admittance.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ. Καὶ φησὶ Θεόφιλος ὁ Βασιλεὺς ὅτι Λέγει μοι ἡ Θεοπάτρα ἡ μήτηρ μου ἐκλεξαμένη ἐμοὶ γυναῖκα τὴν Εὐφροσύνην ἐκ τοῦ γένους τῶν Παφλαγόνων, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γένους τῶν Παφλαγόνων ἐστὶν ἡ μήτηρ μου ἡ Θεοπάτρα. Εἶπον ἐγὼ πρὸς αὐτὸν ὅτι Ἐὰν ἐκλέξῃ ἀπὸ τοῦτο τὸ γένος, ἐκλέγει ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγαρηνῶν ἐστὶν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰσμαήλ, ἡ δὲ Ἀγὰρ ἐκαλεῖτο.

9. Καὶ ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Θεόφιλος, υἱὸς τοῦ Μιχαὴλ καὶ Εὐφροσύνης, ἔτη ἐβασίλευσε δώδεκα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ υἱὸς Θεοφίλου καὶ Θεοδώρας, ἔτη ἐβασίλευσε τριάκοντα ἕνα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Βασίλειος ὁ υἱὸς Μιχαὴλ καὶ Εὐδοκίας, ἔτη ἐβασίλευσε δεκαεπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Λέων ὁ υἱὸς Βασιλείου καὶ Εὐδοκίας, ἔτη ἐβασίλευσε εἴκοσι πέντε· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς Βασιλείου καὶ Εὐδοκίας, ἔτη ἐβασίλευσε δεκατρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς Λέοντος καὶ Ζωῆς, ἔτη ἐβασίλευσε τεσσαράκοντα ἕξ· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ῥωμανὸς ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἔτη ἐβασίλευσε δεκαοκτώ· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ῥωμανὸς ὁ υἱὸς Ῥωμανοῦ καὶ Θεοδοσίας, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς, ἔτη ἐβασίλευσε ἑπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἰωάννης ὁ Τσιμισκὴς ὁ ἀνεψιὸς Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, ἔτη ἐβασίλευσε ἕξ· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Βασίλειος καὶ Κωνσταντῖνος οἱ υἱοὶ Ῥωμανοῦ καὶ Θεοφανοῦς, ἔτη ἐβασίλευσαν ἐτῶν πεντήκοντα ἕνα.

10. Καὶ ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Βασίλειος ὁ υἱὸς Ῥωμανοῦ καὶ Θεοφανοῦς· ἔτη ἐβασίλευσε τεσσαράκοντα ἕξ· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς Βασιλείου καὶ Ἑλένης, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ῥωμανὸς ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου καὶ Εὐδοκίας, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ῥωμανὸς ὁ υἱὸς Ῥωμανοῦ καὶ Ἀγαθῆς, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ Παφλαγών, ἔτη ἐβασίλευσε ἑπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ υἱὸς Ἀναστασίου καὶ Μαρίας, ἔτη ἐβασίλευσε τέσσαρα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε δύο· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Κωνσταντῖνος ὁ Δούκας, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε ἑπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ῥωμανὸς ὁ Διογένης, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε τέσσαρα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ Παπακαβάλης, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε ἑπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε τριάκοντα ἑπτά· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἰωάννης ὁ Κομνηνός, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε εἰκοσιπέντε· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Μανουὴλ ὁ Κομνηνός, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε τριάκοντα ἕνα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἀλέξιος ὁ υἱὸς Ἰσαακίου καὶ Εἰρήνης, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε τρία· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος, ὃς καὶ ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀπέθανε, ἔτη ἐβασίλευσε δέκα· ἐν ἔτει ὃν τοῦ Κύριον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐβασίλευσε Ἀλέξιος ὁ Δούκας

ἡμᾶς ἐν Λυδίᾳ; ἀσεβήσομεν, εἰ μὴ φύσει ὑπάρχουσι τοῖς ἔργοις, ἐπεὶ τό γε ῥᾴδιον. Δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς κακούς· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς ἡ τῶν ἀκουόντων εὐφημία τὸν ἔπαινον ἐκφέρει, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς ἡ τῶν ἀκουόντων ἀπέχθεια τὸν ψόγον.

14. Δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ τὸν αὐτὸν ἐπαινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι τὸ μὲ ὀκνεῖν, δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι τὸ παῦλαν ἀεὶ ἐπιζητεῖν, δῆλα δὲ καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ἀσκεῖν. Δῆλα δὲ ἅ, ἐξαίνει οὐδ, ἀλλὰ τὸ ἀεὶ ἐργάζεσθαι καὶ τὸ μὴ ἐπιλείπειν ἐν τοῖς ἔργοις, ἀσεβήσομεν, ἅ σε ἐᾷ ὀκνεῖν. Δῆλα δὲ καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ἀσκεῖν. Ἐγκώμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII.

1. Δῆλα δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδεύειν καὶ ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν μεγίστων ἔσται· ἀσεβήσομεν ἅπαν ἐξαίνει· δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὰ φαῦλα ἐπιτείνειν· ῥᾴδιον γὰρ ἐπὶ τὰ φαῦλα ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐλθεῖν. Ῥᾴστη δὲ ἐπιτροπή, τὸ μὲν ἀγαθὸν ἐπιτείνειν καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἄγειν, τὸ δὲ φαῦλον ἐπὶ τὸ ἔλαττον καὶ ἐπὶ τὸ μηδὲν ἀπάγειν. Δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀεὶ ἐπιτείνειν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἄγειν. Ἀξ, δῆλα δὲ ἐκ τοῦ ἐπιτείνειν τὸ ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἐλαττοῦν τὸ φαῦλον· δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἄγειν τὸ φαῦλον καὶ ἐπὶ τὸ μηδὲν ἀπάγειν· δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἄγειν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἄ

ⲟⲉⲏ ⲥⲟ ⲫⲁ ⲁⲩⲱ ⲉⲓ ⲱⲟⲃ ⲥⲁⲩⲏⲟⲃ ⲙⲁⲙⲉ ϫ ⲧⲙⲏ ⲛⲉⲙⲉⲁⲉ ⲟⲩⲟ ⲟⲉⲁⲩⲓⲟⲩⲟ ϫ ⲓⲁⲩⲟ ⲙⲉ Ⲇⲁⲓⲙⲟ, ⲟⲩⲟ ⲟⲩⲥⲟ ϫ ⲓⲁⲩⲟ ⲙⲉ Ⲇⲁϩⲓⲙⲟ, ⲫⲱⲥ ⲙⲙⲟ ⲓⲁⲥⲁⲥⲧⲏ ⲫⲁ ϫ ⲩⲉⲟϫⲙⲟⲩⲁⲓⲟⲩ; ⲟⲩⲟ ⲫⲁ ⲟⲩⲟ ⲟⲉⲏ ⲩⲟⲱ ⲟⲉⲁⲉ ⲟⲩ ϫ ⲓⲁⲩⲟ ⲫⲟⲩⲟ ⲥⲁⲩⲟ.

4. ⲟⲩⲟ ⲩⲓ ⲟⲉⲟ ⲱⲟ ⲥⲟⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲟⲩⲟⲟⲃ ⲟⲁⲩⲓ ⲃⲓⲟⲩⲟⲩⲟ ⲱⲟ ⲃ ⲃⲓⲟⲩ ⲓⲙ ϫ ⲓⲁⲩⲟ ⲙⲉ Ⲇⲁϩⲓⲙⲟ; ⲟⲩⲟ ⲫⲁ ⲟⲩⲟⲟⲃ ⲟ ⲱⲟⲉⲟ ⲥⲟⲃ ⲱⲟ ⲃ ⲃⲓⲟⲩ ⲙⲙ ϫ ⲫⲓⲩ ⲛⲟⲩⲉ ⲙⲉ ϫ ⲓⲁⲩⲟ Ⲇⲁϩⲓⲙⲟ, ⲫⲱⲥ ⲫⲁⲓ ⲃⲓⲟⲩ ⲟ ⲧⲁⲟⲟⲟⲩⲓ ⲣⲟⲩⲉ ϫ ⲥⲧⲟⲃⲟⲩⲓ ⲙⲉ ⲩⲁⲟⲣ ⲓⲁ ⲥⲧⲟ ⲃⲓⲟⲩ ⲱⲁ ⲙⲉ ϫ ⲓⲁⲩⲟ; ⲟⲩⲟ ⲫⲁ ⲟⲩⲟⲟⲃ ⲟⲁⲩⲓ ⲃⲓⲟⲩⲟⲩⲟ ⲱⲟ ⲃ ⲃⲓⲟⲩ ⲱⲟ ⲥⲟⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲙⲟⲩⲃⲁⲓⲟⲩⲟ ⲙⲉ ⲫⲓⲩ ⲉⲁⲗⲟ.

4. ⲟⲩⲟ ⲩⲓ ⲟⲉⲟ ⲱⲟ ⲥⲟⲃ ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲥⲁⲓⲟⲩⲁ ⲫⲓⲩ ⲫⲟⲃⲟⲩ ⲙⲁⲙⲉ ⲫⲓⲩ ⲧⲓⲟⲙⲉ, ⲟⲩⲟ ⲫⲁ ⲃⲁⲥⲁⲙⲁ ⲫⲓⲩ ⲧⲁⲓⲙⲁⲓⲥ ⲩⲟⲩⲟⲓ ⲙⲁⲓⲁ ⲫⲓⲩ ⲟⲩⲙⲙⲟⲁⲟⲃⲟⲩⲟⲩⲟ; ⲟⲩⲟ ⲟⲥ ⲃⲁⲃ ⲟⲩⲟⲟ ⲫⲓⲩ ⲧⲁⲓⲙⲁⲓⲥ ⲩⲟⲩⲟⲓ ⲙⲁⲓⲁ ⲫⲓⲩ ⲃⲁⲥⲉ ⲙⲁⲓⲁ ⲫⲓⲩ ⲟⲩⲙⲙⲟⲁⲟⲃⲟⲩⲟⲩⲟ ⲫⲓⲩ ⲧⲁⲓⲙⲁⲓⲥ ⲩⲟⲩⲟⲓ ⲙⲁⲓⲁ ⲫⲓⲩ ⲃⲁⲥⲉ ⲙⲁⲓⲁ ⲫⲓⲩ ⲟⲩⲙⲙⲟⲁⲟⲃⲟⲩⲟⲩⲟ ⲫⲓⲩ ⲉⲁⲗⲟ; ⲟⲩⲟ ⲫⲁ ⲃⲁⲃ ⲟⲩⲟ

9. ΑΒ ΥΙ ΘΔΘ ΛΟ ΣΒΒ ΧΓΛ ΨΩΛΗ ΛΒΗΛΥΒΒ ΡΓΔ ΒΣΓΟΩΗ ΧΒΘ ΜΡΗΒΘ ΡΗΛΟ ΧΓΘ, ΧΕ ΜΡΗ ΓΘΟΓ ΜΗΧ ΨΗΘ, ΧΗΒ ΒΟΛ ΛΟ ΥΕΩ ΖΜΕ ΨΗΘ ΗΒΡ; ΒΡΛ Χ ΛΟΓΒ ΘΘΛΟΓΒΒΓΒ ΨΗΘ ΔΕ ΜΘ ΧΕΓΒ ΨΔΗΒΘ. ΑΒ ΨΩΛΗ ΩΗΛ ΗΟΒ ΒΡΒ ΨΡΓΒ ΜΘ Χ ΜΡΗΒΘ ΨΩΗΘ ΛΒΗΛΥΒΒ ΡΓΒ ΒΣΓΟΩΗ ΡΗΛΟ Χ ΥΕΩΓΛ, ΨΔ ΜΩΘ ΟΛΒΟ ΓΘΟΓ; ΧΗΒ ΨΔ ΒΧΒ, ΨΟ ΓΕ ΛΒΗΛΥΒΒ, ΧΕΛ ϱ ΧΗΒ ΓΘ ΥΕΩΓ ΒΟΒ Β ΒΧΡΒΒ ΜΘ Χ ΥΕΩΓ ΨΩΗΘ ΨΗΘ? ΟΓ ΨΟ ΓΕ Χ ΛΟΓΒ, ΧΕΛ ΡΛΟ ΒΗΓΗ ΜΕΓΗ ΓΘ ΥΕΩΓ ΒΧΡ ΩΓΕΛ ΧΡΓΛΩΟΡΗΛ? ϱ ΩΡΟΧΗΒ ΟΔ ΛΟ ΒΗΓΗ ΛΒΗΛΥΒΒ ΡΓΧΓΓ, ΧΕΛ ϱ ΖΕ ΒΓΒ ΨΓΒ: ΡΟΓ ΨΔ ΡΛΘ ΒΧΒ ΧΘΕ ΓΧΗΘ ΧΕΛ ΨΔ ΟΒΓΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΛΟ ΧΗΟΓΓ ΗΡΗ ΗΓΧ ΧΗΡΧΓΓ, ΧΗΒ ΛΟ ΣΕΓ ΩΗΟΓΗΧΗΟΡΗΘ ΧΕΛ ΨΔ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ; ΧΒΣΓΡΟΓ ϱ ΗΓΧ ΒΓΒ ΨΓΒ. ΑΒ Χ ΘΡ ΘΡ Χ ΥΕΩΓ ΗΡΓ ΒΓΒΡΒΗΒΒ: ΧΒΣΓΡΟΓ ΧΕΛ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΧΕΓΓ ΡΒΓΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ Χ ΗΡΓΒΗΒΒ ΘΡ ΧΗΒΥΒΒ, ΧΗΒ ΒΟΛ ΒΟΒ ΡΗΛΟ ΧΕΛ ΡΓΒΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ, ΧΗΒ ΧΕΛ ΧΗΒ ΧΕΛ ΡΓΒΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ: ΧΗΒ ΩΗΛ ΗΟΒ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΡΓΒ ΡΒΓΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ Χ ΗΡΓΒΗΒΒ ΘΡ ΧΗΒΥΒΒ, ΧΗΒ ΡΒ ΟΒΓΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ. ΧΗΒ ΩΗΛ ΗΟΒ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΡΓΒ ΡΒΓΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ Χ ΗΡΓΒΗΒΒ ΘΡ ΧΗΒΥΒΒ, ΧΗΒ ΧΕΛ ΧΗΒ ΧΕΛ ΡΓΒΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ: ΧΗΒ ΩΗΛ ΗΟΒ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΡΓΒ ΡΒΓΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ Χ ΗΡΓΒΗΒΒ ΘΡ ΧΗΒΥΒΒ, ΧΗΒ ΡΒ ΟΒΓΓ ΒΓΛΓ ΜΓ ΟΕ ΥΕΩΓ ΡΘ ΥΕΩΓ.

10. ΧΗΒ ΥΙ ΘΔΘ ΛΟ ΣΒΒ ΧΓΛ ΕΡΓΛΓ Χ ΣΤΒΣΒ ΘΡ ΛΟ ΨΔΕΒ, ΧΓΛ ΛΒΗΛΥΒΒ ΘΔΘ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΧΘΗΧΒΓΧ ΡΗΛΟ ΧΓΘ, ΧΓΛ ΧΕ ΗΥΟ ΓΗΘ ΨΗΘ ΧΗΒ ΒΘΘΗΧ ΛΟ ΓΛΕΡΘΡΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ ΡΗΛΟ ΧΓΘ, ΧΓΛ ΧΕ ΗΥΟ ΓΗΘ ΨΗΘ ΧΗΒ ΒΘΘΗΧ ΛΟ ΓΛΕΡΘΡΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ ΡΗΛΟ ΧΓΘ, ΧΕΛΗ, ΧΓΛ ΡΗΛΟ Χ ΛΟΓΒ ΟΡΧΗΧΒΡΒΗΒΒ ΘΘ, ΧΕΛΗ: ΛΒΗΛΥΒΒ, ΟΟ ΧΗΒ ΓΛΕΡΘΡΒΓΒ ΡΗΛΟ ΧΓΘ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΧΕΛ ΨΔ ΥΕΩΓ, ΡΟΓ ΧΕ ΡΛΘ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΧΕΛ ΡΒΓΒΓΒ ΧΘΗΧΒΓΧ ΡΓ ΜΡΗΒΘ: ΧΕ ΡΛΘ ΛΒΓΛΗΓΗΓΒΗΒΒ ΡΗΛΟ ΧΓΘ ΡΒΓΒΡΒΗΒΒ ΧΕΛ ΨΔ ΥΕΩΓ,

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר. ויהי יום השמיני ויקרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. ויאמר אל אהרן, קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה. ואל בני ישראל תדבר לאמר, קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעלה. ושור ואיל לזבח לשלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם. ויקחו את אשר צוה משה אל פני האהל ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה. ויאמר משה, זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה. ויאמר משה אל אהרן, קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה. ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו. ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח. והקטיר את החלב והכליות והיתרת מן הכבד מן החטאת כאשר צוה יהוה את משה. והבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה. וישחט את זבח העם ויבן אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב. ואת האמורים ואת הכליות ואת יתרת הכבד מן העגל ומן הכשב ומן השעירים על החלבים הקטירו את הבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה. ויקרב אהרן את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטא כראשון. ויקרב את העלה ויעשה כמשפט. ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה והקטיר על המזבח מלבד עלת הבקר. וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויבן אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב. ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והכליות ויתרת הכבד. וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה. ואת החזות ואת שוק הימין הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה. ויהי ידי בני אהרן את הבשר ואת העור ואת הבשר ואת הפרש על העלה ויקטר המזבחה. ואת החזה ואת שוק הימין הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה. ויהי ידי בני אהרן את הבשר ואת העור ואת הבשר ואת הפרש על העלה ויקטר המזבחה.

15. ויהי היום, O והנה, השמן והיין ויבל הנשיא אשר בחרש, ויט השמן והיין ישחיר הגשר אשר יגלה הרכיבהו, ויהי שם הפלג ה הרכיבהו אשר ׀ והנה הכו הרעים אשר אינו יכול? ויהי היום, O והנה, ובזעקה שם אף והנחלתם, ויהי אשר, O והנה, הנשו ישחו; ויצילהו אינו יכול הגשר ויבן ורכו הרכיבהו ואחרי, ויהי כי הגשר ילחמהו בחרש ויט. ויהי ובזעקה, שם אף והנחלתם, שם הנו יכול ויהי אשר ויבן; ויהי

18. And the Jews that were in Shushan assembled together on the thirteenth thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. And the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth thereof, and on the fourteenth thereof; and rested on the fifteenth day of the same, and made it a day of feasting and gladness. Thus do the villagers, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. And Mordecai recorded these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of the king Ahasuerus, both nigh and far, to establish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, yearly, as the days wherein the Jews rested from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to joy, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is the lot, to consume them, and to destroy them; but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. Wherefore they called these days Purim after the name of Pur. Therefore because of all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and which had come unto them, the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to their writing, and according to their appointed time every year; and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, confirming this second letter of Purim. And he sent the letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, to confirm these days of Purim in their appointed seasons, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and according as they had decreed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

21. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

ϑΔ ΦΡϑΛΗΘϑΛΗΔΒ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΊΘΘ Χ ΗΔΙϑ ΜΘ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ ΗΙ ϭϑΗ; ΡΟΒ Χ ΙΟΒΘ ΩΗΙ ΗΛΙ ΡΟΙΘ ΡΗϑ ΘΙΙΙΙΩΗΣ ΧΛΙ ΊΘΘΩΓ ΡΗϑ ΗΔϑ ΗΙ ϭϑΗ. ΡϑΘΛϑΘΩΓΓ Χ ϭΛΩΡΓ ΘΓ, ΊΘ ΩΘϽ ΗΙ ΡΟΙΗ. Ϭ·ΘΟΣ ΘΓΘ ΡΛΙΙ ΧΘ ΙΘΩΡΓ, ϽΗΛ ΘΘ ΟΙ ΧΔ ΜΡΤΘ; ΘΡΙ Χ ϭΛϽΘΗΓ ΘΓ, Χ ϭΛΩΡΓ ΜΘ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ, ΧΘ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΘ ϽΗΙ ΜΡΤΘ, ΧΘ, ΗΟΓ ΧΔ ϬΡΗ, ΗΟΓ ΧΔ ΘΟΙΛΓ, ΧΔ ϽΛΗ-ϬΡΤΘΡΗΛΗ, ΗΟΓ ΧΔ ϽΘΘ-ϬΡΤΘΡΗΛΗ, ΗΟΓ ΧΔ ΘΛΙΙΟ, ΗΟΓ ΧΔ ϬΩΤΘΗΧΔΓ ΧΛΙ ΊΘ ΜΡΤΗΗ ΧΔ ΘΘΙΣ: ΡΟΓ ΗΗ ϬΤΘΣ ΘΓΘ Χ ΙΟΒΘ ϽΘΘ ΓΔϭΗ ϽΗΘ ΜΗΓ, ϽΗΘ Χ ϬΘ, ϽΗΘ ΟΙ ΧΛΙ ΗΗ ΧΔϽ ΊΘ; ΓΩΣΗΡΟΓ Χ ΙΟΒΘ ΘΙϽΩΤ Χ ϬΛϽΡΓ ΘΓ, ϽΗΘ ΓΛΙΟΘ ΗΙ. ΛΗΜΓ ΧΔ ΡΘΧΔΓ ϽΗΘ ΧΔ ΟΡΧΔΓ, ΧΛΙ ΧΔ ϬΘΘ ΘΟ Β ΙΛΜ ΜΛΗΧ Χ ΙΛΗΘ ΓΩΜΟ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ ΘΨΘΛΓ Χ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΨΙ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΡΟΙΔ ΜΨΙΗΗΔΣ ϽΘΩΗΘΤ ΧΔ ΗΘΘΡΓ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ϬΛΤΘΙ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΘΓ ΡΟΙΣ ΜΨΙΗΗΔΣ ϽΘΩΗΘΤ ΧΔ ΗΘΘΡΓ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΡΟΙΔ ΗΛΙΩΤ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ ΘΨΘΛΓ Χ. Χϑ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΡΟΙΔ ΗΛΙΩΤ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ ΘΨΘΛΓ'Θ ΡΘΣ, ΧΘ ΡΛΙΙ ΗΛΙ ΘΡΟΙΔ ΗΛΙΩΤ Χ ΙΟΒΘ ΧΔ ΩΜΘ ΘΨΘΛΓ'Θ ΜΔΡ, ΗΟΓ ΓΨΘ ϽΗΛ-ϬΡΤΘΡΗΛΗ, ΗΟΓ ΓΨΘ ϽΘΘ-ϬΡΤΘΡΗΛΗ, ΗΟΓ ΓΨΘ ΜΟΣ, ΗΟΓ ΓΨΘ ΘΣ, ΗΟΓ ΛΗΜ ΓΛΙΗ ΧΛΙ ΊΘ ΧΔ ΧΔ ΗΘΘΡΓ'Θ.

ϹΛΤΛΓΨ VIII.

1. ΛΗΜ ΗΙ ΟΘϽ ΊΟ ΤΘΣ ΧΛΙ ΘΡΓΛΓ ΛΘΒΗΛΘΧΔ ΡΗΜ ΘΘϽ ΗΛ ΛΗΜ ΜΘ ΧΘϽ ΧΘΗΜΘ, ΧΛΙ ΡΘ ΧΔ ΡΗΛΟ ΧΛΩ, ΡΔΘ Α ΙΟΙ ΧΗΔ ΤΙΘΓ ΧΛΙ ΧΔ ΡΗΜ ΡΘΘΡΗΘ ΊΟ ΟΘ ΟΙ ΧΘϽ ΓΗΜΘ? ΡΟΓ ΊΟ ΟΘΓ ΧΘϽ ΟΡϽΛΗΘϽΛΗΔΒ? ϩ ΧΘ ΡΗΛΟ ΑΘ, ΗΘ; ΡΟΓ ΗΡ Α ΡΗΜ, Χ ΙΟΒΘ ΜΘΜ ΗΛΙ ΡΗΘ ΘΟΘΜ ΘΘ ΊΟ ΟΡϽ ΡΟΓΓ ΛΗΜ ΊΟ ΤΔΜΡΘΧΔΗΗΛΗ ΘΘΙ ΟΡΗΧΡΗΧΔΗΗΛΗ ΧΛΙ ΤΘΓΙ. ΛΗΜ ΧΘ Α ΡΗΜ ΧΔΜ ΧΛΙ ΧΔΙΘΩΡΗΡΗ ΟΡϽΛΓ ΒΓ Χ ΙΟ ΜΘ ΟΟϽΘΜ. ϩ ΧΘ ΡΗΛΟ ΑΘ ΧΛΙ ΗΙ ΗΘ ΜΘΜ ΧΘΜΟΔΤΘΧΔΗΗΛΗ ΧΛΙ Α ΡΗΜ ΘΟΘ Χ ΙΟ ΜΘ ΟΟϽΘΜ ΟΓ ΡΘΜ; ΘΡΙ ϩ ΧΘ ΡΗΛΟ ΑΘ, ΧΛΙ Χ ΤΔΜΡΘΧΔΗΗΛΗ ΧΛΙ Α ΡΗΜ ΘΟΘ Χ ΙΟ ΜΘ ΟΟϽΘΜ. ΛΗΜ ΟΟΙΟΘΜΓ, ϩ ΧΘ ΡΗΛΟ ΑΘ, ΧΛΙ ΧΔΙΘΩΡΗΡΗ ΘΜΓ ΗΛΙ ΟΡϽ ΒΓ Χ ΙΟ ΛΙΟΗ; ΛΗΜ ΜΓΓ ΗΙ ΗΛΙ ΡΟΓ Χ ΛΙΟΗΡΗΛΗ ΡΩΜΟ ΩΜΘ ΡΗΘΧΔΡΡ ΡΗΛΙ ΘΘϽ ΡΟΓ Χ ΧΔΗΗ ΛΗΜ ΗΙΙΩΜΗΙΘ ΜΘ ΡΗΘ ΤΘΣΤΙ, ΧΛΙ ΧΘ ΟΡΧΔΙ ΡΗΜΘΜΗΒΙΘ ΤΔΙΙΟ, ΗΔΜΙΙΧΔΧΔΗΗΛΗ Χ ΙΟ ΜΘ ΟΟϽΘΜ. ΛΗΜ ΗΒ ϩ ΧΘ ΡΗΛΟ ΑΘ, ΧΛΙ ΗΙ ΜΔΜ ΧΘΜΟΔΤΘΧΔΗΗΛΗ ΧΛΙ ΧΘΧ ΡΗΛΟ Β Θ ΙΟ ΩΙΘΗ ΤΟ Χ ΟΙΙΘΙΗ

ΔΗΒ ΡΔΒ ΔΣ ΗΔΛΟ ΒΡΔ ΘΙΔΟ, ΧΔΛ ΕΔ ΒΔΒΔ ΒΔΙΔΒ ΟΙ ΔΣΒΕ Δ ΔΔΘΡΜΔΔΟΒΡΜΗ ΜΕ Δ ΒΡΔ, ΔΗΒ ΧΔΛ ΡΔ, ΡΔΘΒΔΔΡΒ, ΒΔΒΔ Β ΜΔΗΔΣΔ ΔΗΒ ΔΡΔΗΟΛΔΒΔ? Ψ∂, ΔΘΗ ΔΡΓ ΗΔΛ ΔΨΕΔΔΒ ΣΕ, ΡΔ ΡΔΓ ΒΔΟΙΔΘΒΔ ΕΔ ΔΔΟΙΟΔΔ, ΔΗΒ ΟΙ ΡΘΔ ΔΙ Δ ΔΔ ΜΕ Δ ΟΔΔΘΔ ΔΔΘΒΔΒΔ? Ρ∂Δ ΡΔ ΒΡΔ ΟΔΔ ΜΔ ΔΗΒ Δ ΔΔΒΔΔΡΒΡΔΔ, ΔΗΒ ΔΡ Β ΔΔΟ ΔΔ ΔΔ ΡΔΒ ΘΔΔΒΗΔ; ΔΔ ΡΓΔ ΗΔ ΡΔΘΔΔΡΒΡΔΔ ΔΡ ΔΔΟΔΡΔ ΡΔΔ ΔΡ Β ΗΔΓΗΔΔΡΜΔΗΔ, ΔΗΒ ΔΡ Β ΔΔΟ Δ

ומשה יצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ ועשה יהוה כדבר משה וסר הערוב; ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ כי יתכן ליהוה אלהי ישראל ולא יתכן לו׃ ואם מאן אתה לשלח הנני נגף את כל גבולך בצפרדעים׃ ושרץ היאר צפרדעים; ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך׃ ואל כל עמך ובכך ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים׃ ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את ידך במטך על הנהרות על היארים ועל הברכות והעל את הצפרדעים על ארץ מצרים׃ ויט אהרן את ידו על מימי מצרים ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים׃ ויעשו כן החרטמים בלטיהם ויעלו את הצפרדע על ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר חלו אל יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליהוה׃ ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך וממתיך רק ביאר תשארנה׃ ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיהוה אלהינו׃ ויסרו הצפרדעים ממך וממתיך ומעבדיך ומעמך רק ביאר תשארנה׃ ויצאו משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה׃ ויעש יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות׃ ויכמרו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ׃ ויראה פרעה כי היתה הרוחה והכבד את לבו ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את מטך והך את עפר האדמה והיה לכנם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן ויט אהרן בידו במטהו ויך את עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל עפר הארץ היה כנם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן החרטמים בלטיהם להוציא את הכנם ולא יכלו ותהי הכנם באדם ובבהמה׃ ויאמרו החרטמם אל פרעה אצבע אלהים היא ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יצא המימה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני׃ כי אם אינך משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר המה עליה׃ והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ׃ ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה׃ ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד בית פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב׃ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ׃ ויאמר לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו׃ דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר אלינו׃ ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו לכת התפללו בעדי׃ ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה והסיר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל יסף פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה׃ ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ ויעש יהוה כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד׃ ויכבד פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את העם׃

6. ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ודברת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ כי אם מאן אתה לשלח ועודך מחזיק בהם׃ הנה יד יהוה היתה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד׃ והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל לבני ישראל דבר׃ ויעש יהוה את המופת הזה מחר ויאמר יהוה בדבר הזה בארץ׃ ויעש יהוה את הדבר הזה ממחרת ותמת כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד׃ ויכבד פרעה ולא שלח את העם׃ ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן והזרקו משה השמים לעיני פרעה׃ והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרחת אבעבעת בכל ארץ מצרים׃ ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרקהו משה השמים ויהי שחין פרחת אבעבעת באדם ובבהמה׃ ולא יכלו החרטמם לעמד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטמם ובכל מצרים׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה אל משה׃ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ כי בפעם הזאת אנכי שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ׃ כי עתה שלחתי את ידי ואך אתך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ׃ ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ׃ עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם׃ הנני משיא כעת מחר את כבד מאד אשר לא היה במצרים למן היום היסדה ועד עתה׃ ועתה שלח העז את מקנך ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הבית וירד עליהם הברד וחיו׃ היראי את דבר יהוה מעבדי פרעה הנוס את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים׃ ואשר לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת מקנהו בשדה׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים׃ ויט משה את מטהו על השמים ויהוה נתן קלת וברד והלך אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים׃ ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי׃ והכה הברד בכל ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר׃ רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד׃ וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם חטאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועמי הרשעים׃ העתרו אל יהוה ורב מהיות קלת אלהים וברד ואשלחה אתכם ולא תספון לעמד׃ ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל יהוה הקלת יחדלון ולא יהיה עוד הברד למען תדע כי ליהוה הארץ׃ ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים׃ והפשתה והשערה נכתה כי השערה אביב והפשתה גבעל׃ והחטה והכסמת לא נכתו כי אפלת הנה׃ ויצא משה את העיר מעם פרעה ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו הקלת והברד ומטר לא נתך ארצה׃ וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו׃ ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה׃ ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה׃ ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענת מפני שלח עמי ויעבדני׃ כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי הנלכים׃ ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנתינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו׃ ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים ויאכל את כל עשב הארץ את כל אשר הותיר הברד׃ ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויהוה נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הרוח הקדים נשא את הארבה׃ ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה למהר למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם׃ ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ועתירו אל יהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה ויתקע אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ גם זבחים וגם עלות תתן בידנו ועשינו ליהוה אלהינו׃ וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ ויאמר משה כן דברת לא אסף עוד ראות פניך׃ ויאמר יהוה אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם כשלחו כלה גרש יגרש אתכם׃ דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעתה כלי כסף וכלי זהב׃ ויתן יהוה את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם׃ ויאמר משה כה אמר יהוה כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים׃ ומת כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה׃ והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף׃ ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל׃ וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף׃ ויאמר יהוה אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים׃ ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו׃

7. ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר׃ החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה׃ דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית׃ ואם ימעט הבית משה מהיות מספר לשה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה׃ ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה׃ והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל מצה ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי׃ ביום הראשון מקרא קדש ויום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם וושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃ כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם והכו הפסח׃ וקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזזות מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל על צבאתם מארץ מצרים׃ ויהי בעת הזאת ויהוה הוציא את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃ ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים׃ ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר׃ וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן׃ ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן׃ ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה׃ ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם׃ יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון׃ ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו׃ ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה׃ ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה בכל חילו ברכבו ובפרשיו׃ וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו׃ ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם׃ ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה׃ ויט משה את ידו על הים וינחהו יהוה ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים׃ ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים׃ ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים׃ ויסר את אפן מרכבתיו ויהגהו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו׃ ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יהוה את מצרים בתוך הים׃ וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד׃ ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים׃ וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו׃

8. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו׃ יהוה איש מלחמה יהוה שמו׃ מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃ תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן׃ ימינך יהוה נאדרי בכח ימינך יהוה תרעץ אויב׃ וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש׃ וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים׃ אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי׃ נשפת ברוחך כסמו צללו כעפרת במים אדירים׃ מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא׃ נטית ימינך תבלעמו ארץ׃ נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך׃ שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת׃ אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען׃ תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרעך ידמו כאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קנית׃ תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך׃ יהוה ימלך לעלם ועד׃ כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים׃ ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת׃ ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים׃ ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה׃ וילנו העם על משה לאמר מה נשתה׃ ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים ויתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו׃ ויאמר אם שמע תשמע לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך׃ ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים׃ ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים׃ ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר׃ ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יהוה בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב׃ ויאמר יהוה אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא׃ והיה ביום הששי והכינו את אשר יבאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום׃ ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל בערב וידעתם כי יהוה הוציא אתכם מארץ מצרים׃ והבקר וראיתם את כבוד יהוה בשמעו את תלנתיכם על יהוה ונחנו מה כי תלינו עלינו׃ ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את תלנתיכם אשר אתם מתלננים עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יהוה׃ ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה כי נשמע את תלנתיכם׃ והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יהוה נראה בענן׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ שמעתי את תלנת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יהוה אלהיכם׃ ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה׃ ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק כקרח על הארץ׃ וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה׃ זה הדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו׃ ויעשו כן בני ישראל ילקטו המרבה והממעיט׃ ויכלו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו׃ ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר׃ ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה׃ ילקטו אתו בבקר בבקר איש כאכל לפי ויחם השמש ונמס׃ והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה׃ ויאמר אליהם הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר׃ ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו׃ ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליהוה היום לא תמצאהו בשדה׃ ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו׃ ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו׃ ויאמר יהוה אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי׃ ראו כי יהוה נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי׃ וישבתו העם ביום השביעי׃ ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ושמו המן והוא כצפיחית בדבש׃ ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים׃ ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יהוה למשמרת לדרתיכם׃ כאשר צוה יהוה את משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת׃ ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען׃ והעמר עשרית האיפה הוא׃ ויסעו כל עדת בני ישראל מדבר סין למסעיהם על פי יהוה ויחנו ברפידם ואין מים לשתת העם׃ וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה׃ ויצמא שם העם למים ויליני העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא׃ ויצעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני׃ ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין׃ ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים׃ ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי׃ ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃ והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק׃ וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש׃ ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃ ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים׃ ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי׃ ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר׃

9. וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים׃ ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה׃ ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה׃ ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה׃ ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים׃ ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה׃ ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה׃ ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אדת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה׃ ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים׃ ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים׃ עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃ ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים׃ ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב׃ וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב׃ ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים׃ כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו׃ ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה׃ נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך׃ עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים׃ והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון׃ ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן הם ישפטו והקל מעליך ונשאו אתך׃ אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא׃ וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר׃ ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו המה׃ וישלח משה את חתנו וילך לו יתרו אל ארצו׃ בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני׃ ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר׃ ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל׃ אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ ועתה אם שמע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה׃ ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעלם ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או יורה יורה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר׃ וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם לקרא

ρϩιτ τϩϩϫιτϩ ϫϩϫιϩϩτ ⲰⲘⲘ, ϫϩτ ϥϫϩ ϩϩϩ ϫ ⲟⲙⲥϫϩⲙϩⲥϫϩϩⲥ ⲙⲉ ⲰⲘⲘ, ϫϩⲙ ⲃⲙϩ ϩⲙϩ ⲟⲉϩ ϫⲙⲥ; ϫϩⲉ ⲉⲧ ⲉⲉ ϫⲙϩ ϥϫϩ ϩⲥ ⲓⲉⲃⲓ ϯϩ ϫ ⲣⲙⲧⲃϩ ϥⲉⲙⲧⲙⲁⲟⲉⲙϩ. Ⲭⲉⲓⲣⲟⲧ ϥϫⲃ ⲁ ϩⲙϩ ⲟϩ ⲓⲁ ⲧϩⲁⲟⲉⲃⲓ? Ⲣⲟⲧ ⲥⲁⲓⲉⲉⲉⲙϩ ⲱⲙⲥϫⲗ ⲓⲁ ϩⲙϩ ⲥⲙⲥ; ⲣⲟⲧ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ϥⲗⲗ ϯⲉⲃⲉⲃⲉ ϩⲙϩ ⲥⲙⲥ; ⲁⲉ, ϩⲁⲉϫⲧⲧ ⲱⲙϩ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ϯⲉⲃⲉⲃ ⲥⲙⲥ; ⲣⲟⲧ ⲫⲁ ⲱⲙϩⲙⲁ ⲃⲉⲟϩⲃ ⲫⲓⲥⲁⲙⲗⲣ; ⲣⲟⲧ ⲫⲁ ⲱⲙϩⲙⲁ ⲃⲉⲟϩⲃ ⲥⲙⲥⲁⲓⲧⲃ ⲫⲙⲁϩ ⲓⲁ ϥⲗⲉ ⲓⲁⲃ ⲱⲓⲉⲃ.

7. ϫϩⲃ ϩⲃ ϩ ⲃⲉ ϩⲙⲁⲟ ⲁⲫ, Ⲭϫⲁ ϫ ⲥⲃⲟ ⲃⲁⲗ ⲱⲙⲟ ϫⲁⲁ ϫ ⲃⲁⲓⲉⲉⲃⲙϩ ⲙⲉ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ⲃⲁⲗ ⲃ ⲃⲉⲟⲓⲉⲧⲃ ⲁⲟ ⲗⲉⲁⲧⲧ ϩⲉⲃⲙϩ, ⲱϩⲙⲃⲧⲙⲃ, ⲁⲙⲙ, ϫϩⲃ ⲁⲉⲁⲗ. Ⲯⲉ, ⲗⲟⲧⲃ, ⲯϩ ⲙⲙⲥⲟϫϩ ⲃⲁⲗ ⲩϩⲣⲁ ⲓⲙⲉ ϫⲁⲁ ⲉⲱⲧⲃ; ⲙⲧϫ ϫ ⲉⲱⲧⲃ ⲁⲉⲟⲁⲙϫϩ ⲃⲁⲗ ϫⲉ ⲃϩⲙ: ⲣⲟⲧ ϫⲉ ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ⲫ ⲁⲟ ⲫ, ⲫⲙⲁϩ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ⲃⲁⲗ ⲃⲧϩⲙ ϫⲟⲙϩ ⲫⲁⲙ. Ⲃⲧⲉⲱ ⲣⲟⲧⲉ ϯϩⲁⲟ ⲥⲛϫ, ⲃϩⲙ ⲁⲁⲟⲙⲥϫϩⲙⲃ ϩⲓⲉ ⲉⲁⲉⲗ, ⲫⲉ ⲫⲁⲉ ⲧⲉⲃⲉⲃⲉ ⲁⲉ ⲥⲁⲟⲧⲟⲥⲁⲟⲁⲥ: ⲣⲟⲧ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ⲫⲁⲉ ⲟⲙⲉⲣⲙϩⲁⲙⲃ ⲫⲓⲉ ⲉⲁⲉⲗ, ⲫⲉ ⲫⲁⲉ ⲧⲉⲃⲉⲃⲉ ⲥⲁⲟⲧⲟⲥⲁⲟⲁⲥ. Ϫ ⲗⲟⲧⲃ ⲫⲁⲉ ⲉⲉⲃ ⲃⲃⲧ ⲫⲓⲉ ⲣⲟⲟⲓⲉ ⲫⲓⲉ ⲣⲟⲟⲓⲉ ⲫⲁⲉ ⲉⲁⲉ ⲙⲉ ⲟⲉ ϫ ⲯⲣ ⲙⲉ ⲟⲉ ϫ ⲯⲓⲉ ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ϫ ⲃⲁⲓⲉⲉⲃⲙϩ ⲙⲉ ⲃⲧ Ⲱⲙⲃ.

8. ϫϩⲃ ϩⲃ ⲓⲛ ⲫⲉⲟ ⲁⲫ ⲧⲃⲃ ϫⲁⲁ ⲃⲣⲁⲗⲧ ϫⲁⲓⲛⲛⲃⲃⲧ ⲫⲁⲃ ⲃⲁⲧⲟⲟⲛ ⲯⲉⲃ ⲙⲣⲛⲃⲃ, ⲫⲁ ⲃⲁⲧⲗⲉⲁ ⲣⲟⲧⲉ ⲫⲓⲉ ⲫⲁⲃⲁ ϫⲁⲃ ⲃⲁⲙ, Ϫ ⲩⲁⲉ ⲃⲁⲗ ⲱⲙⲟ ⲫⲙⲁϩ ⲟⲗ ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ϫ ⲃⲁⲓⲉⲉⲃⲙϩ ⲙⲉ ϫ ⲗⲟⲧⲃ: ⲫⲙⲁϩ ⲙⲉⲁⲁⲧⲧ ϩⲉⲃⲙϩ, ⲱϩⲙⲃⲧⲙⲃ, ⲁⲙⲙ, ϫϩⲃ ⲧⲉⲁⲗ, ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ⲫ ⲁⲟ ⲫ, ϫϩⲃ ⲃⲁⲗ ⲱⲙⲣⲫⲁⲃ ⲃⲉ-ⲣⲟⲧ Ⲱⲙⲃ ϫⲁⲁ ⲫⲓⲉ ⲥⲙⲥⲁⲓⲧⲃⲙϩ ⲃⲉ ⲥⲙⲃⲁⲓ; ϫϩⲃ ϫⲁⲙ ⲃⲁⲗ ⲁ ⲙⲧⲱⲙⲃ ⲃ ⲱⲃⲃⲁ ⲃⲁ, ϫϩⲃ ϫⲉ ⲃⲁⲗ ⲫⲉⲉ ⲟⲟⲉ ⲁⲟ ⲣⲃⲁ, ϫϩⲃ ⲙⲉⲁ, ϫϩⲃ ⲙⲉⲁ, ϫϩⲃ ⲙⲁⲃ ϫⲉⲁ ⲧⲉⲁⲗ; ϫϩⲃ ⲩⲁⲓ ⲃⲉⲟⲟⲉ ⲉⲉ ⲟⲟⲉ ⲙⲉ ϫⲉⲁ ⲣⲟⲩ; ⲫⲙⲁϩ ⲙⲁⲁ ⲫⲉⲁⲟⲙⲁ ⲣⲙⲁⲁ ⲁ ⲉⲱⲧⲃ ⲙⲉ ϫ ⲗⲟⲧⲃ; ⲯⲉⲓⲣⲟⲧ ϫ ⲗⲟⲧⲃ ⲧⲃⲃⲉⲃⲉ ⲩⲙⲉ ⲫⲁⲙ, ⲣⲟⲧ ⲉⲉ ⲫⲁⲉ ⲉⲁⲉⲗ ⲟⲉ ⲁⲟ ⲫⲉⲁ, ⲫⲁⲉ ⲧⲉ ⲃⲁⲥⲛⲁⲟⲙ: ⲯⲉ, ⲉⲉⲓ ⲩⲁⲉ ⲃⲁⲗ ⲟⲧⲟ ⲉⲙⲁⲧⲁⲓⲁⲙ ⲩⲁⲉ ⲃⲁⲙ ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ⲫ ⲉⲉⲃ ⲃⲁⲗ ⲃⲉ ⲫ ⲉⲉⲃ ⲙⲉ ⲉⲉⲁ ⲣⲟⲩ; ⲫⲙⲁϩ ⲙⲉ ⲟⲟⲉ

ומשקלתיהם ומאזני מרמה כי, ואת אשר לשם בעלי; ואת אשר לשם בעלי, ואת אשר לשם בעלי, ואת אשר לשם בעלי, ואת אשר לשם בעלי.

ΠΑΙ ΟΟΘ ΡΑΓ ΟΑΗΙ ΠΑΙ ΣΜΡΙΓ, ΘΕΗ Α ΘΗΒΙ ΜΕ ΤΑΒ ΡΕ ΡΑΓ; ΗΗΒ ΦΙΓ ΒΟΘΕΒ ΑΓ ΟΟΘΕΒ ΡΑΓ ΗΙ ΣΜΡΙΓ, ΘΕΗ Α ΟΠΟΦ ΓΑΒ ΜΕ Ω̄ΜΒ. ΗΗΒ ΙΙ ΜΙ ΟΑΗ ΟΙ ΡΕ ΣΒΙ ΡΑΓ Α ΠΑΙ

Β ΑΡΙΟΦΡΙΑΟΜ ΜΙΓ ΟΙ ΟΑΗΙ ΜΕ ΦΙΘΕΒΜΕΘΕΒ ΜΕ ΟΟΘΕΒ ΜΕ ΑΟΑ ΗΟΑΗΙΟΜΙΓΟ. ΑΓ, ΗΗΒ Α ΠΑΙ Β ΘΑΟΙΗ ΗΜ ΜΕΓΗΙΓ ΡΗΗΒ, ΗΗΒ ΠΑΙ Β ΒΙΒΙΗ ΗΗΒ ΒΙΓΙΟΟΒ ΟΙ ΗΗΒ ΡΙΟ, ΘΕΗ ΘΓ ΡΕ Β ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΒΡΓΜ ΒΙΟΜ ΓΕ ΒΙΓΙΗ ΗΗΒ ΡΘΙΟΟΡΒ ΒΘΘΙΒ. ΗΗΒ ΙΙ ΡΑΓ Α ΖΒ ΠΑΙ Β ΟΙΗΙΟΜΙΓΟ ΡΑΓ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΜΕ Ω̄ΜΒ: ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΘΙΟ Α ΠΑΙΟ ΘΙ ΟΙΟΙΗΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΕΒ ΙΜΗ ΒΙΜ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ; ΑΓ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜ ΗΙ ΡΙΟΙ ΙΟΟΕΒ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ. Χ̄ΡΣ Ω̄ΜΒ ΦΟΦΟΟΦΟΠΙΓΕ ΟΙΗΙΟΜΙΓΟ ΜΕΙΗ ΗΜΕ ΡΙΟ ΡΙΟΙΗΙΟ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ Ω̄ΜΒ: ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΘΙΟ Α ΡΙΕΒ ΙΜΗ ΒΙΜ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ; ΑΓ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΘΙΟ Α ΡΙΕΒ ΙΜΗ ΒΙΜ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ. Ο Ω̄ΜΒ, ΦΟΒΟΘΕ ΤΕ ΟΟΙ. ΗΗΒ ΘΗ ΡΙΜΗΙ ΗΒΡΒΟΒΟΒ ΒΡΙΟ ΒΡΕ ΟΟΘΕΒ ΤΑΒ ΟΙ ΟΒΙ ΡΕ ΡΑΓ; ΑΓ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜ ΗΙ ΡΙΟΙ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΟΒΟΘΕΒΙΟ Α ΡΙΕΒ ΙΜΗ ΒΙΜ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ.

6. ΗΗΒ ΘΗ ΙΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΒΙ ΡΑΓ ΗΟΟΓ, ΡΟ ΡΙΟΙ ΒΡΟΟ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΟΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΩΜΟ ΗΙ ΗΟΗ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ; ΑΓ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΘΙΟ Α ΡΙΕΒ ΙΜΗ ΒΙΜ ΡΕ ΓΕΒ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ. ΟΙΟΙΗΙΟΜΙΓΟ ΡΑΓ ΡΙΟΙΟ ΜΕ ΡΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ: ΑΓ, ΟΙΟΙΗΙΟΜΙΓΟ ΡΑΓ ΡΙΟΙΟ ΜΕ ΡΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΟΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ, ΡΙΟΙΟ ΜΕ ΡΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΟΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ, ΡΙΟΙΟ ΜΕ ΡΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΒΘΘΙΒ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ. ΗΗΒ ΘΗ ΙΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΒΙ ΡΑΓ ΗΟΟΓ, ΡΟ ΡΙΟΙ ΒΡΟΟ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΟΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΩΜΟ ΗΙ ΗΟΗ, ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ. ΗΗΒ ΘΗ ΙΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΒΙ ΡΑΓ ΗΟΟΓ, ΡΟ ΡΙΟΙ ΒΡΟΟ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Α ΡΙΟΙΟΜΙΓΟ ΜΕ ΡΙΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ.

7. ΗΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΒΙ ΡΑΓ ΡΕ ΒΡΟ ΗΜΟ ΥΑΒ, Ελεφαρ, ΡΕΙ ΑΕ Α ΒΘΘΕΒΙΟ ΟΙ ΟΜΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ; ΡΟΙ ΧΑΒ ΜΗ ΖΕ ΟΟΙΟ. ΗΗΒ ΘΗ, ΟΓ Α ΟΓ ΒΘΘΕΒΙΟ ΟΙ ΟΜΟ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ Α ΟΙΗΙ ΡΙΟΙ ΗΜΗΙΙΕΙ ΡΗΗΒ ΡΑΓ ΜΕ Ω̄ΜΒ, ΗΗΒ ΡΑΓ ΡΕ ΡΑΓ ΡΙΟΙΗΙΟ ΒΙΜΙΟΜΙΓΟ Β ΟΙ

8. ϮΗΘ ΗΒ ϮΙ ΩΕϽ ΝΟ ϨΘΓ ΝΤΑ ϮΛΟϽ ΠΘΩ ϥΘΙΟϹ, ϕΑ ΒΘΪΝ ΜΝΊ ΜΘ Χ ΡΜΙΘϩ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ϮΗΘ ΘΙΠΘ ΡΟΙΓ ΝΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ, ϮΗΘ ΘΠΤΘ, ΘΕΪΝ, Ο Ῠοτθ, ΛΟΓ ΒΙ ΡΧΙ ΘΤΑΙΙΙΊ ΡϪΜΊ ΡΧΙ ΘΡΜΙΘΡΜΊΛ, ΝΤΑ ϕΑ ΘΕ ΘΩ ΧΙΘ ΜΜΙΩ ΜΧΙ ΡΟΙΛΝΊΧΣ ΜΘ ΨΘΙΠ. ϮΗΘ ΨΜΜΊ ϕΑ ΡΧΙ ΘΡΜΘ ΘΕΝ ΜΨΘΘ, Χ ΘΤΑΙΙΙΊ ΜΘ Χ Ῠοτθ ΜΜΘ ϪΜΊ ϕΙΩ, ϮΗΘ ϕΑ ΘΧΘ, ϥΘΙΟϹ, ϮΗΘ ΘΤΑΙΙΙΊ ΜΘ Χ Ῠοτθ Β ΒΙΟΛ ΒΙ ϪΜΊ ΛΟ; ϮΗΘ ΘΑ ΩΘΛΝΊ ΛΟΝΟ ΟΛ ΘΛΙΤΛΙΜΊ ΝΤΑΡ, ΛΙΘΟ Χ ΤΘΑΛΟΡΘΛΜΊ ΜΘ ΩΘΤΘΝΊ, ΡΟΛ ΘΑ ΡΧΙ ΤΛΙΘΛΙΤΛΙΜΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΡΘΝΘΘΡΛΜΊ ΜΘ Χ ΜΜΙΩ. ϮΗΘ ΕΘΡΛΙΤ ϮΛΟϽ ΡΧΙ ΘΧΘ ΘΧΘ ΜΜΙΩΘ, ΠΘΓ ϮΛΟϽ ϮΗΘ ϥΘΙΟϹ ΜΜΙ ΘΙΡΙΤ ΜΜΙΩ Χ ΜΟΠΑΙΤ; ϮΗΘ ΧΘ ΘΛΙΤ ΛΟΝΟ, ϮΗΘ ΘΧΘ ΡΟΙΓ ΒΙ ΜΘ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΤΘΩΛΨΘΛΜΊ, ΘΕΪΝ ΡΙΤΛ ΜΙΤ Χ ΨΤΑΙΙΙΊ. ϮΗΘ ΧΘΨΜΊ, ϮΛΟϽ ΠΘΩ ϪΗΨΧΙΨ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ Β ΨΘΟΡΗΛΜΊ ΟΤΙΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ, ϮΗΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΡΜΙΘϩ, ΟΗΛΜ ΕΘ ΡΙΤΛ ΛΙΤ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ. ϮΗΘ ΕΘΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΡΜΙΘϩ, ΘΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ: ϮΗΘ ΧΘ ΜΨΘ ΜΘ ΝΙΜΘΧΙΤΛΙΜΊ ΝΤΑΡ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΡΜΙΘϩ, ϮΗΘ ΜΨΘ ΡΟΙΓ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ.

9. ϮΗΘ ΙΙ ΩΕϽ ΝΟ ϨΘΓ ΝΤΑ ϮΛΟϽ, ΡΧΙΘΙΝ ΟΛΨΘΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΟΨΘΒΗΛ ΤΙΘΩΘΙΤ; ΟΨΘΒΗΛ ΤΙΘΩΘΙΤ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΜΜΘ ΘΡΘΡ ΟΜΊ ΝΤΑΡ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΡΒ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΘΡΜΙΘϩ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ. ϮΗΘ ΙΙ ΩΕϽ ΝΟ ϨΘΓ ΝΤΑ ϮΛΟϽ, ΡΧΙΘΙΝ ΟΛΨΘΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΟΨΘΒΗΛ ΤΙΘΩΘΙΤ; ΨΑ, ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ϬοτϭϹ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΨΘΙΘ ΜΘ ΩΜΘ; ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ϬοτϭϹ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΨΘΙΘ ΜΘ ΩΜΘ ΜΘ ΒΡΜΙΘϩ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ: ϮΗΘ ΕΘΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ ΜΘ ΒΡΜΙΘϩ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΜΜΘ ΒΡΜΘ ΝΟ ΨΙΘ Ϲ+ΙϹ.

ϮΗΘ ΙΙ ΩΕϽ ΝΟ ϨΘΓ ΝΤΑ ϮΛΟϽ, ΡΧΙΘΙΝ ΟΛΨΘΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΟΨΘΒΗΛ ΤΙΘΩΘΙΤ; ΨΑ, ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ϬοτϭϹ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΨΘΙΘ ΜΘ ΩΜΘ; ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΜΜΘ ΒΡΜΘ ΝΟ ΨΙΘ Ϲ+ΙϹ.

ϮΗΘ ΙΙ ΩΕϽ ΝΟ ϨΘΓ ΝΤΑ ϮΛΟϽ, ΡΧΙΘΙΝ ΟΛΨΘΙΙΙΊ ΡΜΘ ΩΜΘ, ΟΨΘΒΗΛ ΤΙΘΩΘΙΤ; ΨΑ, ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ϬοτϭϹ, ϮΗΘ ΜΜΝΊ ΡΟΙΓ ΜΘ Χ ΨΘΙΘ ΜΘ ΩΜΘ; ϮΗΘ ΨΜΜ ΜΘ ΘΕΡΛΙΤ ΨΤΑΙΙΙΊ ΡΙΤΛ ΟΜΊ Χ ΜΟΠΑΙΤ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΙ Χ Ϲ+ΙϹ ΜΘ ΩΜΘ, ΜΜΘ ΒΡΜΘ ΝΟ ΨΙΘ Ϲ+ΙϹ.

the Constable has no power to arrest any one for a breach of the peace committed in his presence, unless he has a warrant for that purpose. He has no power to arrest any one for a felony committed in his presence, unless he has a warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person arrested has committed the felony, and that a warrant could be obtained for his arrest.

10. He has no power to enter a house to search for stolen goods, or for any other purpose, unless he has a search warrant for that purpose; and he has no power to search any person, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has stolen goods in his possession, and that a search warrant could be obtained for his search. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a felony, unless he has a search warrant for that purpose. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a misdemeanor, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has committed the misdemeanor, and that a search warrant could be obtained for his search. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a breach of the peace, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has committed the breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for his search. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a violation of a municipal by-law, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has committed the violation, and that a search warrant could be obtained for his search. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a violation of a statute, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has committed the violation, and that a search warrant could be obtained for his search. He has no power to search any person, or any house, or other place, for the purpose of finding evidence to convict any person of a violation of a municipal by-law, or of a statute, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the person searched has committed the violation, and that a search warrant could be obtained for his search.

11. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure.

12. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure. He has no power to seize any property, unless he has a search warrant for that purpose, or unless he has reasonable grounds for believing that the property has been stolen, or that it is necessary to seize it in order to prevent the commission of a felony, or a breach of the peace, and that a search warrant could be obtained for its seizure.

ויאמר שמואל, ויקח שמואל את הפך השמן ויצק על ראשו ויאמר; הלא כי משחך יהוה על נחלתו לנגיד. ואתה תעצר בעם יהוה ואתה תושיע אותם מיד אויביהם מסביב, וזה האות לך כי משח יהוה אותך על נחלתו. כלכתך היום מעמדי ומצאת שני אנשים עם קבר רחל בגבול בנימן בצלצח, ואמרו אליך נמצאו האתנות אשר הלכת לבקש, והנה נטש אביך את דבר האתנות וידאג לכם לאמר מה אעשה לבני; ועברת משם ובאת עד אלון תבור ומצאוך שם שלשה אנשים עלים אל האלהים בית אל, אחד נשא שלשה גדיים ואחד נשא שלשה כברות לחם ואחד נשא נבל יין, וישאלו לשלום ונתנו לך שתי לחמים וקחת מידם. אחרי כן תבוא גבעת האלהים אשר שם נצב יהוה את מצבת פלשתים, והיה כבואך שם העיר וקהל נביאים ירדים מן הבמה ונבל לפניהם ותף וחלל וכנור והם מתנבאים. וצלחה עליך רוח יהוה והתנבאת עמהם והפכת לאיש אחר. והיה כי תבאנה האתות האלה לך עשה לך כי האלהים עמך. ועברת לפני הגלגל והנה אנכי ירד אליך להעלות עלות ולזבח זבחי שלמים שבעת ימים תוחל עד בואי אליך והודעתי לך את אשר תעשה. והיה כהפך שכמו ללכת מעם שמואל ויהפך לו אלהים לב אחר ויבאו כל האתות האלה ביום ההוא. ויבאו משם הגבעתה והנה חבורת נביאים לקראתו ותצלח עליו רוח אלהים ויתנבא בתוכם. ויהי כל יודעיו מתמול שלשום וירא והנה עם נביאים מתנבא ויאמר העם איש אל רעהו מה זה היה לבן קיש הגם שאול בנביאים. ויען איש משם ויאמר ומי אביהם על כן היה למשל הגם שאול בנביאים. ויכל להתנבא ויבא הבמתה. ויאמר דד שאול ואל נערו אל אנה הלכתם ויאמר לבקש האתנות ונראה כי אין ונבא אל שמואל. ויאמר דד שאול הגידה נא לי מה אמר אליכם שמואל. ויאמר שאול אל דדו הגד הגיד לנו כי נמצאו האתנות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו אשר אמר שמואל.

16. והיה לו כזה כי שכח לבבו ויסף אלהים לו לבבו אחר ויסף אותות, והיה לו שמועה שמע בגלגל. והיה לו כזה כי שכח לבבו ויסף אלהים לו לבבו אחר ויסף אותות, והיה לו שמועה שמע בגלגל; ויאמר, כי נמצאו האתנות בלא ידע שמואל ויבא אל הגלגל, ויבא לו כזה כי שכח לבבו ויסף אלהים לו לבבו אחר ויסף אותות, והיה לו שמועה שמע בגלגל, והיה כי שכח לבבו ויסף אלהים לו לבבו אחר ויסף אותות, והיה לו שמועה שמע בגלגל, ויאמר כי נמצאו האתנות ויבא אל הגלגל, ויבא לו כז

ἀναστήσεται ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἐσθίοντες, καὶ οἱ πίνοντες ἀναστήσονται ὀλίγον. Καὶ τί ἐστιν ὃ λέγει τὸ ἀναστήσονται ὀλίγον τοῦ ἀναστήσεται ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἐσθίοντες καὶ οἱ πίνοντες μετ' αὐτοῦ; Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀναστήσεται ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἐσθίοντες καὶ οἱ πίνοντες μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ ἐσχάτῃ ἀναστήσονται· τὸ δὲ ἀναστήσονται ὀλίγον ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἀναστήσονται, ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ γαμεῖν καὶ γαμίζεσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις ἁμαρτήμασιν ἐμπίπτειν καὶ ἐκ τούτων ἀνίστασθαι.

18. Καὶ τί ἐστιν ὃ λέγει τὸ ἕως ἂν ἔλθω καὶ ⸗πάλιν τὸ ἀναστήσονται ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑπάγειν, ἕως ἂν ἐπ' ἐσχάτου ἔλθῃ τὸ κηρύσσειν; ἐπὶ δὲ τοῦτο οὐκ ἔλθῃ τὸ κηρύσσειν. Χρείαν γὰρ ἔσχεν ἐπὶ τοῦτο ἔλθῃ; Ἀλλ', ὅσον ἐν τῷ ἐλθεῖν τὸ κηρύσσειν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑπάγειν, τοσοῦτον ἐν τῷ ἐλθεῖν τὸ κηρύσσειν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑπάγειν. Καὶ τί ἐστιν ὃ λέγει τὸ ἕως ἂν ἔλθω καὶ κηρύξω τὸ ἀναστήσονται ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑπάγειν, ἐπὶ τοῦτο ἔλθῃ τὸ κηρύσσειν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι; Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑπάγειν ἐστὶ τὸ

לבניהושהם? והוא יש שפטולם, והוא נתן א ונוא שה יצב ליוום, אלו פל זב נתן פיו
לשלוה אלו זב א אלוזיבולם נולמשם יש: לפו שפטולם זב לפ נולמשם ולפ לשלוה
ום שפט שמא יצא אוכלוזיבש פושוש; והוא שפטולם ונוסו, יצא לפ שפו פיו שה יש. והוא שפטולם, זב

ואת כל־בני ישראל אתו ויאמר אליהם משה אם־יש את־נפשכם לקבר את־מתי מלפני שמעו־נא אלי הלוים׃ 26 ויתיצב משה בשער המחנה ויאמר מי לה׳ אלי ויאספו אליו כל־בני לוי׃ 27 ויאמר להם כה אמר יהוה אלהי ישראל שימו איש־חרבו על־ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את־אחיו ואיש את־רעהו ואיש את־קרבו׃ 28 ויעשו בני־לוי כדבר משה ויפל מן־העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש׃ 29 ויאמר משה מלאו ידכם היום לה׳ כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה׃ 30 ויהי ממחרת ויאמר משה אל־העם אתם חטאתם חטאה גדולה ועתה אעלה אל־יהוה אולי אכפרה בעד חטאתכם׃ 31 וישב משה אל־יהוה ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב׃ 32 ועתה אם־תשא חטאתם ואם־אין מחני נא מספרך אשר כתבת׃ 33 ויאמר יהוה אל־משה מי אשר חטא לי אמחנו מספרי׃ 34 ועתה לך נחה את־העם אל־אשר דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם׃ 35 ויגף יהוה את־העם על אשר עשו את־העגל אשר עשה אהרן׃

25. וַיַּרְא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרוּעַ הוּא כִּי־פֵרַע אַהֲרֹן לְשִׁמָּצָה בְּקָמֵיהֶם׃ 26 וַיַּעֲמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לַיהוָה אֵלָי וַיֵּאָסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי׃ 27 וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׂימוּ אִישׁ חַרְבּוֹ עַל־יְרֵכוֹ עִבְרוּ וָשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר בַּמַּחֲנֶה וְהִרְגוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קָרֹבוֹ׃ 28 וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי־לֵוִי כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ׃ 29 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מַלְאוּ יֶדְכֶם הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בִּבְנוֹ וּבְאָחִיו וְלָתֵת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה׃ 30 וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם חַטָּאָה גְדֹלָה וְעַתָּה אֶעֱלֶה אֶל־יְהוָה אוּלַי אֲכַפְּרָה בְּעַד חַטַּאתְכֶם׃ 31 וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמַר אָנָּא חָטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב׃ 32 וְעַתָּה אִם־תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם־אַיִן מְחֵנִי נָא מִסִּפְרְךָ אֲשֶׁר כָּתָבְתָּ׃ 33 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחֶנּוּ מִסִּפְרִי׃ 34 וְעַתָּה לֵךְ נְחֵה אֶת־הָעָם אֶל־אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מַלְאָכִי יֵלֵךְ לְפָנֶיךָ וּבְיוֹם פָּקְדִי וּפָקַדְתִּי עֲלֵיהֶם חַטָּאתָם׃ 35 וַיִּגֹּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן׃

ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΕ ΜΕ ΟΙ. ΑΛΛΑ ΕΙ ΠΟΙΩ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ, ΚΑΝ ΕΜΟΙ ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΗΤΕ, ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ, ΙΝΑ ΓΝΩΤΕ ΚΑΙ ΓΙΝΩΣΚΗΤΕ ΟΤΙ ΕΝ ΕΜΟΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΓΩ ΕΝ ΤΩ ΠΑΤΡΙ. ΕΖΗΤΟΥΝ ΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΠΑΛΙΝ ΠΙΑΣΑΙ, ΚΑΙ ΕΞΗΛΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ ΑΥΤΩΝ. ΚΑΙ ΑΠΗΛΘΕΝ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟΠΟΝ ΟΠΟΥ ΗΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΑΠΤΙΖΩΝ, ΚΑΙ ΕΜΕΙΝΕΝ ΕΚΕΙ. ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΗΛΘΟΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΛΕΓΟΝ ΟΤΙ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΟΥΔΕΝ, ΠΑΝΤΑ ΔΕ ΟΣΑ ΕΙΠΕΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΑΛΗΘΗ ΗΝ. ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΕΚΕΙ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ.

27. ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΘΕΛΩΝ ΜΕ ΚΑΛΕΣΑΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΣ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΨΗ ΜΕ ΚΑΛΕΣΕΙ, ΚΑΙ ΕΓΩ ΑΝΑΣΤΗΣΩ ΑΥΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΕΣΧΑΤΗ ΗΜΕΡΑ. ΗΝ ΓΑΡ ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΟΔΑΣΙΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΑΧΗΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΟΥ ΣΟΥΔΑΡΙΟΝ ΕΔΕΔΕΤΟ. ΚΑΙ ΕΙΠΕΝ ΑΥΤΟΙΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΠΟΛΥΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΘΩΝ ΕΠΙΓΡΑΨΕΙ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ ΠΕΜΨΑΝΤΟΣ ΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΟΝ ΕΚΗΡΥΞΕΝ ΑΥΤΟΙΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΕΣΧΑΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ ΚΡΙΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡ

CAPVT XI.

Ἐν ᾧ διδάσκει δεῖν τὸν ἀκροατὴν τοῦ λόγου τὸν μὲν ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἀκριβῶς ἐξετάζειν, τὸν δὲ λέγοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἀκούοντι ἁρμόττοντα λέγειν.

1. Καὶ ἀλήθειαν, φίλτατε Βάκχε, ἐπιζητοῦντι τὸν λογικὸν ἀνδρὶ τὸν ἐν τῷ λόγῳ ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα λέγειν, ἐπιδεικνύναι τὸν λόγον ἐμοὶ δοκεῖ ἐν τρισὶν εἶναι· ἐν τῷ τὸν λόγον ἐξετάζειν, ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα λέγειν, καὶ ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα ἀκούειν. Καὶ ἐν μὲν τῷ τὸν λόγον ἐξετάζειν τὸν ἀκροατὴν τοῦ λόγου δεῖν ἐμοὶ δοκεῖ τὸν λόγον ἐξετάζειν, ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα λέγειν τὸν λέγοντα τοῦ λόγου δεῖν ἐμοὶ δοκεῖ τὸν λόγον ἀκούειν, ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα ἀκούειν τὸν ἀκροατὴν τοῦ λόγου δεῖν ἐμοὶ δοκεῖ τὸν λόγον ἐξετάζειν, ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα λέγειν τὸν λέγοντα τοῦ λόγου δεῖν ἐμοὶ δοκεῖ τὸν λόγον ἀκούειν, ἐν τῷ τὸν λόγον ἀκούοντα τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἁρμόττοντα ἀκούειν. Καὶ ἐν μὲν τῷ τὸν λόγον ἐξετάζειν τὸν ἀκροατὴν τοῦ λόγου δεῖν ἐμοὶ δοκεῖ τὸν λόγον ἀκού

ϧΔΒ ϻϧΠΟ ϧΔϩ, Ⲉⲁϥⲟⲓⲟⲩ, ⲛⲓ ⲟⲉ ϩⲙⲏ ⲥⲱⲙⲉⲗⲟⲩⲁⲓⲛⲓⲛⲓ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲙⲉ ⲃⲁⲃ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ: ⲣⲟⲩ ⲁⲣⲁ ϧⲁⲓ ⲥⲁⲓⲉ ϫ ⲗⲟⲓⲃⲁ: Ⲯ ⲛⲁⲓ ϩⲙⲏ ⲥⲉⲗⲁⲥⲉ ⲙⲙⲁ ⲣⲙⲁⲙ ⲭⲁⲃⲁⲓⲉ ⲭⲁⲙⲁⲁⲓⲁⲓ, ⲟⲉ ⲙⲙⲁ ⲁⲛⲏ ⲛⲁⲓ ⲗⲓⲙⲱ ⲫⲁⲥⲁⲣⲉ ⲭⲁⲃⲁⲓⲉ ⲭⲁⲙⲁⲁⲓⲁⲓ; ⲭⲉⲁⲣⲟⲩ ⲫ ⲁⲉ ϻϧⲱⲃ ⲟⲁ, ⲓⲛ ⲟⲉ ϩⲙⲏ ⲥⲱⲙⲉⲗⲟⲩⲁⲓⲛⲓⲛⲓ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲣⲁ ⲙⲉ ⲃⲁⲃ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. Ⲏⲁⲥⲁⲁⲓⲁⲉⲙⲉ ⲓⲣ ⲓⲛ ⲙⲁⲓ ⲥⲁⲗⲁⲃⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲃⲱⲃ ⲃⲱⲱⲟ ⲫⲁⲓⲉ ⲥⲁⲓⲃⲁ ⲛⲓⲣⲉ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ: Ⲉⲙⲁ ⲧⲉⲉⲣⲉⲥⲉⲙⲁⲉ ⲁⲣⲉⲃⲉⲗⲟⲩⲁⲓⲛⲓⲛⲓ ⲙⲉ ⲱⲓⲛ ⲱⲓⲛⲉ, ⲓⲛ ⲙⲁⲙ ⲃ ⲙⲁⲓ ⲣⲟⲉ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ.

2. ϩⲁⲓ ⲃⲁ ⲟⲉ ⲟⲁ ⲁ ⲫⲁⲓⲉ ⲃⲁⲓⲁ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ ⲭⲉ ⲃⲁ ⲗⲉⲗ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ⲗⲁ ⲙⲉ ⲯⲉⲁ ⲃⲙⲏⲃⲉ; ⲁⲁ, ⲃⲁⲃⲉ ⲙⲁⲓ ⲁ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ ⲭⲉ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ ⲙⲁⲓ ⲁ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ: ⲉⲙⲁ ⲣⲟⲩⲁⲓⲉ ⲁⲣⲉⲃⲉⲗⲟⲩⲁⲓⲛⲓⲛⲓ ⲭⲉ ⲃⲁ ⲗⲉⲗ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲁ ⲫⲁⲓⲉ ⲃⲁⲓⲁ ⲙⲁⲓ ⲗⲁⲗⲁⲃⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲃⲱⲃ ⲃⲱⲱⲟ ⲫⲁⲓⲉ ⲥⲁⲓⲃⲁ ⲛⲓⲣⲉ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. ϩⲁⲓ ⲃⲁ ⲟⲉ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲱⲓⲛⲉ, ⲓⲛ ⲙⲁⲙ ⲃ ⲙⲁⲓ ⲣⲟⲉ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. Ⲏⲁⲥⲁⲁⲓⲁⲉⲙⲉ ⲓⲣ ⲓⲛ ⲙⲁⲓ ⲥⲁⲗⲁⲃⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲃⲱⲃ ⲃⲱⲱⲟ ⲫⲁⲓⲉ ⲥⲁⲓⲃⲁ ⲛⲓⲣⲉ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. ϩⲁⲓ ⲃⲁ ⲟⲉ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲱⲓⲛⲉ, ⲓⲛ ⲙⲁⲙ ⲃ ⲙⲁⲓ ⲣⲟⲉ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. Ⲏⲁⲥⲁⲁⲓⲁⲉⲙⲉ ⲓⲣ ⲓⲛ ⲙⲁⲓ ⲥⲁⲗⲁⲃⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲃⲱⲃ ⲃⲱⲱⲟ ⲫⲁⲓⲉ ⲥⲁⲓⲃⲁ ⲛⲓⲣⲉ ⲟⲉ ⲗⲟⲁ ⲉ ⲱⲓⲛ ⲫⲁⲓⲉ ⲉ ⲱⲓⲛ. Ⲏⲁⲥⲁⲁⲓⲁⲉⲙⲉ, ⲫⲟ-ⲥⲟⲙⲉⲁⲣⲉ ⲧⲉⲗⲗⲁⲧ ⲫⲁⲓⲉ ⲗⲉⲗⲉ; ⲁⲁ, ⲫⲁ ⲧⲁⲣⲁⲧ ⲛⲁⲓ ⲧⲉⲁⲗ ⲁⲙⲏⲁⲉ ⲁⲛⲏ ⲃⲁⲃ ⲛⲁⲓ ⲧⲉⲁⲗ. Ⲏⲁⲥⲁⲁⲓⲁⲉⲙⲉ ⲁ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ ⲭⲉ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ ⲙⲁⲓ ⲁ ⲃⲁⲃⲁⲓⲛⲉⲁⲣⲉ: ⲁⲁ, ⲫⲁⲉ ⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲣⲁ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ; ⲁⲁ, ⲫⲁⲉ ⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲣⲁ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ⲁⲛⲏ ⲃⲁⲃ ⲛⲁⲓ ⲧⲉⲁⲗ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲧⲉⲁⲗ. Ⲣⲟⲩ ⲁⲃⲁⲣⲟⲩ, ⲫ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲣⲁ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ⲁⲛⲏ ⲃⲁⲃ ⲛⲁⲓ ⲧⲉⲁⲗ ⲁⲁ, ⲫⲁⲉ ⲛⲁ

ΒΕΘΕΛΗΜ ΟΙ ΟΥΙΟΙ ΡΑΟΥ Α ΛΟΥΙΔ, ΑΥΑ ΕΦ ΒΑΜ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ, ΑΥΑ ΑΣ ΒΑΜ
ΣΑΙΣΕ ΥΑΣ, ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΣΕΣ, ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΣΑΒΒΑΤΗ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ
ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΝΕΙΟΥ ΡΗΒ ΦΑΒ ΒΑΣΑΣΗΑ ΜΑΗΙ ΡΟΑΤ ΡΗΒ ΕΒ-
ΝΕΙΟΥΒΑΣΑΣΗΑ ΜΕ Α ΡΗΜΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΑΟ ΒΑΜ ΣΑΡΑ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΟΙΟΥ ΣΑΛΕΒΡΗΑ ΜΕ Α ΡΗΜΑ
ΜΕ ΦΑΙΡΗ. ΗΒ Α ΒΑΒΒΑΣΗΑ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΑΜΣ ΡΗΒ ΡΑΜΟΡΟΒ ΑΒΑΤΑΒΕ ΡΗΒ ΜΑΟ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ,
ΡΗΒ ΡΗΜΑΣΑΒΡΗΑ ΡΟΑ ΒΕΒΕΛΗΜ ΟΙ ΜΑΟ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟ
ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΑΣ ΡΗ ΒΕΒΕΛΗΜ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ
ΜΕ ΡΗΜΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ, ΡΗΒ ΡΗΒ ΒΕΒΕΛΗΜ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ Α ΡΗΜΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ. ΡΗΒ
ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.
ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.
ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.
ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.
ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΙΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.
ΡΗΒ ΒΕΟΦΟΒΑ, ΑΣ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΡΟΑ ΣΑΒΕΛ ΟΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΜΕ ΡΗΜΑ Α ΑΡΣΑΛΕ ΟΙ ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΑΑ, ΗΘΕ ΜΑΟ Α ΡΗΜΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ, ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ, ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ: ΡΟΑ
Α ΡΗΜΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ, ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΑΣΕΙ ΜΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ; ΑΑΕΙΟΡΟΑ, Α ΜΑΟ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΑΥΑ ΕΦ ΒΑΜ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ
ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ.

4. ΡΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΕΒΕ ΟΙ ΣΕΒΕ Α ΙΥΑ ΣΒΕΙ Α ΛΟΥΙΔ ΒΙΒ ΣΑΡΑ Α ΦΑΣΑΙΣ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ; ΧΕΙΕΡΟΑ, Α ΜΑΟ ΜΕ Α ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ
ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ
ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ
ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ
ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ
ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΛΟΥΑΟΥΟΡΗΜ ΛΕΣΡΗΛΙΤΕ ΡΗΒ ΡΗΒΑ ΜΕ ΡΑΟΒΕΒ ΡΗΒ

ϵΛΠΠ ΩΜΛΙΠ ΛΘΟΓΙ; ΘΘΟΓΘΙΠΠ ΙΛ ΟΘ ϽΛΙΛΜΠ ΜΓ ΜΠΩΡΘΛΙΛΘ ΛΛΠ ΠΛΓΛΙΛΠΓ, ΛΓΟΘΜΠ Ι1 ΜΠΛ ΛΘϽΜΛ ΛΘΛ ΟΛ ΘΠΛΓΛΓΛΠ.

5. ΛΛΘ ΛΘ Ι1 ΘΟϽ ΟΘ ΛΘΓ ΘΛΓ ΛϽΛϽΙΟΛΙΛ ΘΘΟΛΙΟ ΘΘ ΜΟΘΓΛΙΓΘΓ ΟΓΛΙΙΙΙΙΟΘ ΛΓΟΘ ΛΓΟΛΙ ΛΛΠ ΘΘΘ ΓΛΓ ΛΙΛ ΘΠΛΓΛΓΛΠ, ΛΛΠ ΘΘΘΘΛΙΓ ΘΘ ΛΓΟΘΘΘΛΙΟΛΙΟΛΙ ΓΛΓ, ΛΛΠ ΘΠΛΓΛΓΛΠ: ΛΟΛ ΛϽΛϽΙΟΛΙΛ ΛΙΛ ΛΛΟΛ, ΓΛΓ ΘΛ ΘΠΛ ΛΙΛ ΜΛΠ ΘΜ ΘΛΛΓΘΛΠΛΠ, ΛΛΠ ΛΓΛ Ι1 ΘΜΠ ΘΛ ΛΛΓ ΘΘΘΙΘΘΘ Χ ΛΙΛ ΘΛΙΛΜ

ἀπὸ ταύτης, ἐὰν μὴ ἐκβάλωσιν αὐτὸν ἐκεῖθεν οἱ ἐπιτήδειοι· ἐὰν δὲ ἐκβάλωσιν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ἐκεῖνος μὲν ἀπὸ ταύτης ἀπέρχεται, ἐὰν δὲ μὴ ἐκβάλωσιν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ἐὰν μὲν ἐκεῖνος ἐθέλῃ ἀπὸ ταύτης ἀπελθεῖν, ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ

ויאמר; והוא לו פיו והיה לשון אחיו כאלהים לו׃ ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות׃ ישראל ויאמר משה אל יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי׃ ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה׃ ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר׃ ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח׃ ויחר אף יהוה במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו׃ ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון׃ ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים׃ ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת׃ וילך משה וישב אל יתר חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלם׃ ויאמר יהוה אל משה במדין לך שוב מצרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך׃ ויקח משה את אשת ואת בניו וירכבם על החמר וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו׃ ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב מצרים ראה כל המפתים אשר שמתי בידך ועשית אתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם׃ ואמרת אל פרעה כה אמר יהוה בני בכרי ישראל׃ ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן למשלח הנה אנכי הרג את בנך בכרך׃ ויהי בדרך במלון ויפגשהו יהוה ויבקש המיתו׃ ותקח צפרה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי׃ וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולת׃ ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשהו בהר האלהים וישק לו׃ ויגד משה לאהרן את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האתת אשר צוהו׃ וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל׃ וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יהוה אל משה ויעש האתת לעיני העם׃ ויאמן העם וישמעו כי פקד יהוה את בני ישראל וכי ראה את עניים ויקדו וישתחוו׃

14. ואחרי כן באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר יהוה אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי במדבר׃ ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל לא אשלח׃ ויאמרו אלהי העברים נקרה על דרך שלשת ימים נלכה נא ונזבחה ליהוה אלהינו פן יפגענו בדבר או בחרב׃ ויאמר אליהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפרעו את העם ממעשיו לכו לסבלתיכם׃ ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ והשבתם אתם מסבלתם׃ ויצו פרעה ביום ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו לאמר׃ לא תספו לתת תבן לעם כתמול שלשם הם ילכו וקששו להם תבן׃ ואת מתכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים לאמר נלכה נזבחה לאלהינו׃ תכבד העבדה על האנשים ויעבדו בה ואל ישעו בדברי שקר׃ ויצאו נגשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה איני נתן לכם תבן׃ אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר׃ ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקשש קש לתבן׃ והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן׃ ויכו שטרי בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם לבנת כתמול שלשם גם תמול גם היום׃ ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך׃ תבן אין נתן לעבדיך ולבנה אמרים לנו עשו ונתן את עבדיך והנה עבדיך נמכה וחטאת עמך׃ ויאמר נרפים אתם נרפים על כן אתם אמרים נלכה נזבחה ליהוה׃ ועתה לכו עבדו ותבן לא יתן לכם וכתכן לבנים תתנו׃ וירעו שטרי בני ישראל כי באמר לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו׃ ויפגעו את משה ואת אהרן נצב לקראתם בצאתם מעם פרעה׃ ויאמרו אליהם יראה יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו לתת חרב בידם להרגנו׃ וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני׃ ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך׃ ויאמר יהוה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו׃ וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה׃ וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם׃ וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגריהם אשר גרו בה׃ וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי׃ לכן אמר לבני ישראל אני יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדלים׃ ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים׃ והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם מורשה אני יהוה׃ וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה׃ ויאמר יהוה אל משה בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו׃ ויאמר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים׃ וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים׃ אלה ראשי בית אבתם בני ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרון וכרמי אלה משפחת ראובן׃ ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן הכנענית אלה משפחת שמעון׃ ואלה שמות בני לוי למולדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי מאת שבע ושלשים שנה׃ בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם׃ ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חיי קהת מאת שלש ושלשים שנה׃ ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי למולדתם׃ ויקח עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם מאת שבע ושלשים שנה׃ ובני יצהר קרח ונפג וזכרי׃ ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי׃ ויקח אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת איתמר׃ ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת הקרני׃ ואהרן בן אלעזר לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלוים למשפחתם׃ הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבתם׃ הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה והוא אהרן׃ ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ מצרים׃ וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה דבר אל פרעה מלך מצרים את כל אשר אני דבר אליך׃ ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה׃ ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך׃ אתה תדבר את כל אשר אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני ישראל מארצו׃ ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים׃ ולא ישמע אליכם פרעה ונתתי את ידי במצרים ויצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים׃ וידעו מצרים כי אני יהוה בנטתי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל מתוכם׃ ויעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה אתם כן עשו׃ ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן שלש ושמנים שנה בדברם אל פרעה׃ ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר׃ כי ידבר אליכם פרעה לאמר תנו לכם מופת ואמרת אל אהרן קח את מטך והשלך לפני פרעה יהי לתנין׃ ויבא משה ואהרן אל פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה ויהי אהרן את מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין׃ ויקרא גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם המה חרטמי מצרים בלהטיהם כן׃ ויטלו איש מטהו ויהיו לתנינם ויבלע מטה אהרן את מטותם׃ ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה כבד לב פרעה מאן לשלח העם׃ לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על שפת היאר והמטה אשר הפך לנחש תקח בידך׃ ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את עמי ויעבדני במדבר והנה לא שמעת עד כה׃ כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאר והפכו לדם׃ והדגה אשר ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים לשתות מים מיאר והיה הדם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן חרטמי מצרים בלהטיהם ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויפן ויבא אל ביתו ולא שת לבו גם לזאת׃ וחפרו כל מצרים סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי היאר׃ וימלאו שבעת ימים אחרי הכות יהוה את היאר׃ ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני׃ ואם מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את כל גבולך בצפרדעים׃ ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך׃ ובך ובעמך ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים׃ ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את ידך במטך על הנהרות על היארים ועל האגמים והעל את הצפרדעים על ארץ מצרים׃ ויט אהרן את ידו על מימי מצרים ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים׃ ויעשו חרטמם בלהטיהם ויעלו את הצפרדע על ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר חלו אל יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליהוה׃ ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארנה׃ ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיהוה אלהינו׃ וסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך רק ביאר תשארנה׃ ויצא משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה׃ ויעש יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות׃ ויכמו אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ׃ ויראו פרעה כי היתה הרוחה וכבד את לבו ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה את מטך והך את עפר האדמה והיה לכנם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן ויט אהרן את ידו במטהו ויך את עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל עפר הארץ היה לכנם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן חרטמם בלהטיהם להוציא את הכנם ולא יכלו והכנם היתה באדם ובבהמה׃ ויאמרו החרטמם אל פרעה אצבע אלהים היא ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יצא המימה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני׃ כי אם אינך משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה׃ והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ׃ ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה׃ ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד בית פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב׃ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ׃ ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו׃ דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו כאשר יאמר אלינו׃ ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו לכת התפללו בעדי׃ ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר אך אל יסף פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה׃ ויצא משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ ויעש יהוה כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד׃ ויכבד פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את בני ישראל׃ ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ודברת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ כי אם מאן אתה לשלח ועודך מחזיק בם׃ הנה יד יהוה היה בדבר אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד׃ והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימת מכל לבני ישראל דבר׃ ויעש יהוה את המועד לאמר מחר יעשה יהוה הדבר הזה בארץ׃ ויעש יהוה את הדבר הזה ממחרת ותמת כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד׃ וישלח פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם׃ ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן והזה משה השמים לעיני פרעה׃ והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרחת אבעבעת במצרים׃ ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרקהו משה השמים ויהי שחין פרחת אבעבעת באדם ובבהמה׃ ולא יכלו החרטמם לעמד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטמם ובכל מצרים׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה אל משה׃ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני׃ כי בפעם הזאת אנכי שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ׃ כי עתה שלחתי את ידי ואך אתך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ׃ ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ׃ עודך מסתלל בעמי לבלתי שלחם הנני משיח כעת מחר את כל כבד מאד אשר לא היה במצרים למן היום הוסדה ועד עתה׃ ועתה שלח העז את מקנך ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הבתה וירד עליהם הברד וימתו׃ היראי את דבר יהוה מעבדי פרעה הנוס את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים׃ ואשר לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת מקנהו בשדה׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים ויהי ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים׃ ויט משה את מטהו על השמים ויהוה נתן קלת וברד והלך אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים׃ ויהי ברד וגחלת אש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי׃ ויך הברד בכל ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר׃ רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד׃ וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם חטאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועמי הרשעים׃ חלו את יהוה ורב מהיות קלת אלהים וברד ואשלחה ולא תספו לעמד׃ ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל יהוה הקלת יחדלון ולא יהיה עוד הברד למען תדע כי ליהוה הארץ׃ ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים׃ והפשתה והשערה נכתה כי השערה אבב והפשת גבעל׃ והחטה והכסמת לא נכתו כי אפלת הנה׃ ויצא משה את העיר מעם פרעה ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו הקלת והברד ומטר לא נתך ארצה׃ וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו׃ ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה׃ ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו׃ ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה׃ ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענת מפני שלח את עמי ויעבדני׃ כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפלטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היתם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ ויושב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי ההלכים׃ ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנתינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה לנו׃ ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויהוה נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הרוח הקדים נשא את הארבה׃ ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ וימהר פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם׃ ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ועתירו אל יהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ ויצא מעם פרעה ויעתר אל יהוה׃ ויהפך יהוה רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידף אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך השמים וויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים לכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליהוה אלהינו׃ וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יהוה עד בואנו שמה׃ ויחזק יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ ויאמר משה כן דברת לא אסף עוד ראות פניך׃ ויהוה אמר אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה׃ דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעתה כלי כסף וכלי זהב׃ ויתן יהוה את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם׃ ויאמר משה כה אמר יהוה כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים׃ ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה׃ והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף׃ ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל׃ וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף׃ ויאמר יהוה אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים׃ ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו׃ וידבר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר׃ החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה׃ דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית׃ ואם ימעט הבית משה מהיות מספר לשה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעלכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה׃ ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה׃ והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ והיה היום הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל מצה ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי׃ וביום הראשון מקרא קדש ומקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃ כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח׃ וקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזזת ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכר השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה׃ ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדולה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת׃ ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם׃ גם צאנכם גם בקרכם קחו כדברכם ולכו וברכתם גם אתי׃ ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים׃ וישא העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרורת בשמלתם על שכמם׃ ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת׃ ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים ויהשאלום וינצלו את מצרים׃ ובני ישראל נסעו מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף׃ וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד׃ ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו מצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם׃ ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה ואربע מאות שנה׃ ויהי מקץ שלשים שנה ואربע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים׃ ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם׃ ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו׃ וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו׃ תושב ושכיר לא יאכל בו׃ בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר אל חוץ ועצם לא תשברו בו׃ כל עדת ישראל יעשו אתו׃ וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו׃ תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם׃ ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על צבתם׃ ויהי יהוה מקדש כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא׃ ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ׃ היום אתם יצאים בחדש האבים׃ והיה כי יבאך יהוה אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבדה הזאת בחדש הזה׃ שבעת ימים תאכל מצת וביום החג חג ליהוה׃ מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלך׃ והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים׃ והיה לך לאת על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה הוציאך יהוה ממצרים׃ ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה׃ והיה כי יבאך אל הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך׃ והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה׃ וכל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה׃ והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים׃ ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכר בהמה על כן אני זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה׃ והיה לאת על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים׃ ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים׃ ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר׃ וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן׃ ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים אחריהם וישגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן׃ ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה׃ ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם׃ יהוה ילחם לכם ואתם תחרשון׃ ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו׃ ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה׃ ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה בכל חילו ברכבו ובפרשיו׃ וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו׃ וישא מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם׃ ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה׃ ויט משה את ידו על הים ויולך יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים׃ ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים׃ ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים באש וענן ויהם את מחנה מצרים׃ ויסר את אפן ויהי נהג בכבדה וי

ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲉⲣⲉ ⲡⲉⲕⲣⲁⲛ ⲛⲁⲓ ⲉⲃⲟⲗ ⲙⲡⲉⲕⲣⲁⲛ ⲛⲁⲓ, ⲁⲗⲗⲁ ⲙⲛ ⲟⲩⲁⲅⲅⲉⲗⲓⲟⲛ ⲉⲧⲣⲉ ⲡⲉⲕⲣⲁⲛ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲧⲙⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ ⲙⲡⲉⲕⲣⲁⲛ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉⲃⲟⲗ ⲙⲡⲉⲕⲣⲁⲛ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲧⲙⲟⲩ

ⲉⲙⲛⲧⲉ ⲙⲉ ⲫⲁⲩⲗ. ⲁⲛⲁ ⲙⲡ ⲉⲃⲟ ⲛⲟ ⲉⲃⲉ ⲡⲉⲧⲉ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲛ ⲙⲁⲛⲁ ⲙⲁⲣⲉ ⲡⲁⲓ ⲥⲁⲣⲝ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲩ ⲉⲣⲉ ⲡⲁⲓ ⲙⲁⲓ

καὶ Χριστὸς, καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τὸν Ἡρῴδην καὶ τὸν Πιλᾶτον, συμπαρόντων τῶν καὶ Ἰουδαίων, οὐ σφόδρα καὶ φανερῶς; καὶ τὸν μὲν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ λόγον οὐκ ἔχουσιν οὐδένα, τὸν δὲ ἐκείνων ἐκφερόμενον ἀκούουσιν ἐκεῖνοι. Ἀλλὰ τί ἐστιν ὃ λέγει; Ὅτι καὶ Χριστὸς, φησὶν, ἐν τῷ ἑαυτοῦ ἀγῶνι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐκείνους ἐκάλεσε μάρτυρας τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐμοῦ τοὺς ἐμοὺς ἐκείνους καλῶ μάρτυρας τῆς ἀληθείας. Καὶ ὅτι μὲν ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐκάλεσε μάρτυρας τῆς ἀληθείας, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ λέγων· Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ᾽ ἀρχῆς μετ᾽ ἐμοῦ ἐστε· ὅτι δὲ καὶ ἐγὼ τοὺς ἐμοὺς ἐκείνους καλῶ

שלחוני. והם י לוטם שרם ויהוה יפ, ובשבתו ישנו עמו וט ובעוזיהם, אל, ויהי והם שיבוא, וט אשריהם, ושתחוה, ותאמר, והם ושלח, ויהיו ם שהו ושהו; אל, שהו שם ישם, כשיהם ראש אשר שהיהו והם רעהו שהיו וט ם שהו שם ישראלים, שהיו ומשפחותם שם ישם, שבוכיהו פיו שיהם והם שהו; והם ארש אש שבוכי תוו שהיהוה; והם יהודים אש שם ישם, אש ושיו יה הו שם שיש ויתפללו י שהוכיו שם ישם. ל אש יהוה יכו, יהודים ארש ם י שהש, אש ושיו ם י שהש שר: והם ארש ל הו שבוכש ל שיש ושם ושם ם. ל ושהו יה ויהיהו אל שכו רגל שכו רגו וט שיהם וש אש ושהוכיו שם ישם, והם ל יה שהש שר ישם; אש שכו רגל שיו שבשבש רגש י שכו שם שיהוהו- ארש והם שיהם שם ושהוהו. ל שיש יה י אשרשהו ושהש; שהו יה אש ל שבשהו י שכו שם ישם. יש שכו שיש ויהו אוש שיהיהו ושהוכיהו; שהו ל יה י שבשהו ישם, והם יה יש ל שהש רגל שכו רגו וט שיהם וש אש

CHAPTER XII.

1. At that time Jesus went on the sabbath day through the corn; and his disciples were an hungred, and began to pluck the ears of corn, and to eat. 2. But when the Pharisees saw it, they said unto him, Behold, thy disciples do that which is not lawful to do upon the sabbath day. 3. But he said unto them, Have ye not read what David did, when he was an hungred, and they that were with him; 4. How he entered into the house of God, and did eat the shewbread, which was not lawful for him to eat, neither for them which were with him, but only for the priests? 5. Or have ye not read in the law, how that on the sabbath days the priests in the temple profane the sabbath, and are blameless? 6. But I say unto you, That in this place is one greater than the temple. 7. But if ye had known what this meaning is, I will have mercy, and not sacrifice, ye would not have condemned the guiltless. 8. For the Son of man is Lord even of the sabbath day. 9. And when he was departed thence, he went into their synagogue: 10. And, behold, there was a man which had his hand withered. And they asked him, saying, Is it lawful to heal on the sabbath days? that they might accuse him. 11. And he said unto them, What man shall there be among you, that shall have one sheep, and if it fall into a pit on the sabbath day, will he not lay hold on it, and lift it out? 12. How much then is a man better than a sheep? Wherefore it is lawful to do well on the sabbath days. 13. Then saith he to the man, Stretch forth thine hand. And he stretched it forth; and it was restored whole, like as the other. 14. Then the Pharisees went out, and held a council against him, how they might destroy him. 15. But when Jesus knew it, he withdrew himself from thence: and great multitudes followed him, and he healed them all; 16. And charged them that they should not make him known: 17. That it might be fulfilled which was spoken by Esaias the prophet, saying,

1. ‘ב בָּעֵת הַהִיא הָלַךְ יֵשׁוּעַ בַּשַּׁבָּת בְּתוֹךְ הַשָּׂדוֹת וְתַלְמִידָיו רָעֲבוּ וַיָּחֵלּוּ לְקַטֵּף שִׁבֳּלִים וְלֶאֱכֹל׃ 2. וּפְרוּשִׁים רָאוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הִנֵּה תַלְמִידֶיךָ עֹשִׂים אֲשֶׁר לֹא יִכָּשֵׁר לַעֲשׂוֹת בַּשַּׁבָּת׃ 3. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם הֲלֹא קְרָאתֶם מַה אֲשֶׁר עָשָׂה דָּוִד בְּהִוָּתוֹ רָעֵב הוּא וַאֲנָשָׁיו׃ 4. אֵיךְ בָּא בֵּית הָאֱלֹהִים וַיֹּאכַל לֶחֶם הַפָּנִים אֲשֶׁר לֹא יִכָּשֵׁר לוֹ וְלַאֲנָשָׁיו לֶאֱכֹל כִּי אִם לַכֹּהֲנִים לְבַדָּם׃ 5. וְהֲלֹא קְרָאתֶם בַּתּוֹרָה כִּי בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַכֹּהֲנִים בַּמִּקְדָּשׁ מְחַלְּלִים אֶת הַשַּׁבָּת וְהֵם נְקִיִּים׃ 6. וַאֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי גָּדוֹל מִן הַמִּקְדָּשׁ כָּאן׃ 7. וְאִלּוּ יְדַעְתֶּם מַה הוּא אֲשֶׁר נֶאֱמַר אֶחְפַּץ חֶסֶד וְלֹא זָבַח לֹא הָיִיתֶם מַרְשִׁיעִים אֶת הַנְּקִיִּים׃ 8. כִּי בֶן הָאָדָם הוּא אֲדוֹן גַּם לַשַּׁבָּת׃ 9. וַיַּעֲבֹר מִשָּׁם וַיָּבֹא בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁלָּהֶם׃ 10. וְהִנֵּה אִישׁ אֶחָד אֲשֶׁר יָדוֹ יְבֵשָׁה וַיִּשְׁאֲלוּ אֹתוֹ לֵאמֹר הֲיִכָּשֵׁר לְהַבְרִיא בַּשַּׁבָּת לְמַעַן מְצֹא עִלָּה לְהַאֲשִׁימוֹ׃ 11. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מִי הָאִישׁ מִכֶּם אֲשֶׁר לוֹ שֶׂה אֶחָד וְאִם נָפַל הַשֶּׂה בַּשַּׁבָּת אֶל הַבּוֹר הֲלֹא יַחֲזִיק בּוֹ וְיַעֲלֵהוּ׃ 12. וְכַמָּה הָאָדָם טוֹב מִן הַשֶּׂה לָכֵן כִּשְׁרוּת הוּא לַעֲשׂוֹת טוֹב בַּשַּׁבָּת׃ 13. אָז אָמַר לָאִישׁ נְטֵה אֶת יָדֶךָ וַיִּטֶּה וַתָּשָׁב כְּבָרִיאָה כְּאַחַת׃ 14. וַיֵּצְאוּ הַפְּרוּשִׁים וַיִּוָּעֲצוּ עָלָיו לְהַשְׁמִידוֹ׃ 15. וַיֵּדַע יֵשׁוּעַ וַיִּתְהַלֵּךְ מִשָּׁם וְעַם רַב הָלַךְ אַחֲרָיו וַיְרַפֵּא אֶת כֻּלָּם׃ 16. וַיְצַו עֲלֵיהֶם לְבִלְתִּי הוֹדִיעַ אֹתוֹ׃ 17. לְמַלֹּאת אֲשֶׁר נֶאֱמַר בְּיַד יְשַׁעְיָהוּ הַנָּבִיא לֵאמֹר׃

4. Και, ἐρωτᾶτε Θοφιῶ ἐὰν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀληθεύητε καὶ ἐὰν ἀδικῆσαι, ἐλέησον τὸ ὄσιόν σου καὶ ἀποκτείνατε με ἐν ταῖς ἐξουσίαις σου, ἐπεὶ ἐγὼ οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς ἐξουσίαις μου, ἐγὼ δὲ ἐὰν ἀποθάνω με ἐν ταῖς ἐξουσίαις σου καὶ ἐὰν ζήσω με ἐν ταῖς ἐξουσίαις σου; καὶ ἐὰν ἐγὼ ἐκεῖ ἐὰν ἐκεῖ ἐὰν ἐκεῖ ἐὰν

ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΥΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΕΓΝΩΣΑΝ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΔΙΚΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΥΔΕ ΠΡΟΣΩΠΟΛΗΜΨΙΑ ΟΥΔΕ ΔΩΡΩΝ ΛΗΨΙΣ ΑΛΛΑ ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΣ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΘΥΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΩΝ ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΤΙΡΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩΝ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥΣ ΑΜΑΡΤΑΝΟΝΤΑΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΘΛΙΨΕΩΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΩΝ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ

ἡμᾶς ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐκ τοῦ θανάτου. καὶ ἐκ τοῦ ἐκείνου ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐκείνου καὶ ἐκ τοῦ ἐκείνου καὶ ἐκ τοῦ ἐκείνου καὶ ἐκ

6. And when the sun was risen, they were scorched; and because they had no root, they withered away. 7. And some seeds fell among thorns, and the thorns grew up and choked them, and they yielded no fruit. 8. But other seeds fell on good ground, and yielded fruit, some a hundredfold, some sixty, some thirty. 9. He who has ears to hear, let him hear.

10. And the disciples came and said to him, Why do you speak to them in parables? 11. He answered and said to them, Because to you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to them it is not given. 12. For whoever has, to him shall be given, and he shall have abundance; but whoever has not, from him shall be taken away even what he has. 13. Therefore I speak to them in parables, because seeing they see not, and hearing they hear not, neither do they understand. 14. And in them is fulfilled the prophecy of Isaiah, which says, Hearing you shall hear, and shall not understand; and seeing you shall see, and shall not perceive: 15. For the heart of this people is hardened, and their ears are heavy, and their eyes they have closed; lest they should see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and should be converted, and I should heal them. 16. But blessed are your eyes, for they see; and your ears, for they hear. 17. For truly I say to you, that many prophets and righteous men have desired to see what you see, and have not seen it; and to hear what you hear, and have not heard it.

Υ ΒΡΩΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ,

Υ ΘΕΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Υ ΛΟΘΗΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ, ΤΟ ΜΕΝ Υ ΘΕΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ Υ ΡΗΘΕΝ, ΛΗΘ ΣΑΡ ΘΕΟΣ Υ ΛΕΓΕΙ ΜΕ ΛΑΟΝ ΡΗΘΕΝ, ΛΗΘ ΟΥΚΟ Υ ΨΕΥΔΗ ΛΕΓΕΙ Υ ΣΑΡΞ. ΛΗ ΛΟΘΗΝ ΜΕ Υ ΨΕΥΔΗ ΜΕ Υ ΘΕΟΝ ΣΑΡΚΑ, ΛΗΘ Υ ΠΟΙΗ ΛΗΘ ΟΡΝΙΘΑΡΙΟΝ ΛΟΓΟΝ Υ ΛΕΓΕΙ. ΛΗΘ ΟΥΚΟ ΛΗ ΛΟΘΗΝ ΜΕ Ε ΜΟΙ ΒΕΒΑΙΟΝ Υ ΛΑΟΝ ΡΗΘΕΝ ΛΗΘ Υ ΠΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ Υ ΣΑΡΞ, ΛΟΘΕΝΤΙΝ ΤΟ Υ ΤΛΟΜΗΜΕ ΜΕ ΛΕΓΟΝ Υ ΡΗΘΕΝ ΛΗΘ ΣΑΡ ΘΕΟΣ.

1. ΛΕ ΤΙ ΟΣΟ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ Υ ΡΗΘΕΝ ΨΕΥΔΕ ΜΕ Υ ΛΕΓΕΙ ΜΕ Υ ΣΑΡΚΑ ΟΦΙΔΕ Υ ΛΕΓΕΙ ΜΕ ΛΑΟΝ, ΡΗΜΑ ΔΕ ΕΣΤΙ Υ ΡΗΘΕΝ ΜΕ ΛΕΓΟΝ, ΟΤΙΝ ΟΙΟΣΘΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Υ ΜΕ ΟΙ ΟΙ Υ ΜΕΓΑ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΟΙΧΑΣ Ε ΟΥΤΟΣ ΜΟΙΧΑΤΑΙ, ΟΣΤΙΝ ΑΝΔΡΑΣΙ ΔΕΔΟΤΑΙ ΘΕΟΣ; ΛΕΓΕΙ ΔΕ ΜΟΙ ΤΙΝΑ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ ΛΕΓΕΙ ΜΟΙ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ ΛΕΓΕΙ ΜΟΙ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ Υ ΛΕΓΕΙ; ΛΕΓΕΙΤΑΙ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ ΛΕΓΕΙ ΜΟΙ ΤΟ ΘΕΟ ΥΛΟ ΤΙΝ Υ

ΜΑΧ Χ ΜΡΦΒΟ ΜΕ ΘΜΘ, ΡΟ ΜΜΘ ΤΟΛ ΜΑΧ ΘΛΒΟΡΜ, ΛΗΒ ΒΜΙΟ ΡΟΒ ΒΟΟΧ ΒΗΡ ΒΟΟΡΜ ΟΒ ΧΡΟΟ ΡΟΒ. Ρϧ ΘΛΒΟΡΜ ΒΟΘ ΜΟΒ ΒΟΛΟΡΜ ΜΑΧ ΟΜΜΧ ΛΗΒ ΧΡΟΟ ΡΟΒ ΒΟΟΡΜ ΟΒ ΧΡΟΟ ΡΟΒ. ΒΗΡ Χ ΗΜΟ ΡΟ ΒΟΛΟΡΜ ΟΒΒ ΡΟΒ Χ ΒΒ ΝΟΟΧ ΡΟΒ; ΛΗΒ ΒΗΡ ΜΜΘ ΟΟΟΒ ΛΟΟΡΟ ΛΟΛΟΡ, ΟΒ ΒΜΙΟ ΡΟΒ ΒΟΟΡΜ ΟΒ ΧΡΟΟ ΡΟΒ ΒΟΟΡΜ Ο

6. ΛΗΘ ΨΜΛΗ Χ ΗΓΜΘ ΘΙΓΘΛΓΘ ΙΛΡΘ ΛΖΘ ΙΘΞΘΙΓ ΟΙ ΗΟΓΘΙΘ Χ ΜΓΗΘ ΜΘ ΩΜΘ ΟΜΗΟ Χ ΙΘΛΓΘ, Χ ΙΘΛΓΘ ΘΠΟΟ ΙΛΡΘ ΛΖΘ ΙΘΞΘΙΓ ΟΙ ΨΘΗ Χ ΜΓΗΘ ΜΘ ΩΜΘ. ΛΗΘ ΨΜΛΗ Χ ΓΙΘΟΓΘ ΨΘΗ ΗΟΓΘΙΘΓΜΗΟ ΗΛΟΟ ΟΛΖ Χ ΜΓΗΘ ΜΘ ΩΜΘ, ΛΖ ΟΙ ΗΟΓΘΙΘΓΜΗΟ ΗΟΨΜ ΘΗΟΛΓΗΓΜΗΟΙ ΗΛΟΟ ΛΖΘ ΙΘΞΘΙΓ; ΛΗΘ Χ ΙΘΛΓΘ, ΗΛΟ ΙΛΡΘ ΛΖΘ ΙΘΞΘΙΓ ΟΙ ΨΘΗ ΨΜΛΗ Χ ΗΛΡΘ ΛΖΘ ΙΛΡΘ ΨΘΗ ΗΟΓΘΙΘΓΜΗΟ ΗΛΟΟ ΟΛΖ Χ ΜΓΗΘ ΜΘ ΩΜΘ, ΟΜΗΟ Χ ΙΘΛΓΘ ΟΙ ΨΘΗ ΨΜΛΗ Χ ΗΛΡΘ ΛΖΘ ΙΛΡΘ ΨΘΗ ΗΟΓΘΙΘΓΜΗΟ ΗΛΟΟ ΟΛΖ Χ ΜΓΗΘ ΜΘ ΩΜΘ; ΛΗΘ ΨΜΛΗ Χ ΙΘΛΓΘ, ΗΛΟ ΙΛΡΘ ΛΖΘ ΙΘΞΘΙΓ

of the Christ, &c.; but if they be not of the Christ, they are not
the Christ's.

8. And if thy hand or thy foot cause thee to sin, cut them off, and cast them from thee: it is better for thee to enter into life maimed or halt, rather than having two hands or two feet to be cast into everlasting fire; and if thine eye cause thee to sin, pluck it out, and cast it from thee: it is better for thee to enter into life with one eye, rather than having two eyes to be cast into hell fire.

9. And if thy right hand cause thee to sin, cut it off, and cast it from thee: it is better for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. And if thy right eye cause thee to sin, pluck it out, and cast it from thee: it is better for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell fire.

10. And if any man shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement: but I say unto you, that whosoever shall put away his wife, except it be for the cause of fornication, causeth her to commit adultery: and whosoever shall marry her that is divorced committeth adultery.

11. And if any man shall swear by the name of the Lord, he shall perform unto the Lord his oaths: but I say unto you, Swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne: nor by the earth, for it is his footstool: neither by Jerusalem, for it is the city of the great King. Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair white or black. But let your communication be, Yea, yea; Nay, nay: for whatsoever is more than these cometh of evil.

ויאמר יי׳ אל משה ואל אהרן לכו אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אותתי אלה בקרבו׃ ואת אשר תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יי׳׃ ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יי׳ אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדוני׃ כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יי׳ אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את יי׳ אלהיכם מי ומי ההלכים׃ ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יי׳ לנו׃ ויאמר אלהם יהי כן יי׳ עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יי׳ כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ ויאמר יי׳ אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויי׳ נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה היה הבקר ורוח הקדים נשא את הארבה׃ ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ וימהר פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליי׳ אלהיכם ולכם׃ ועתה שא נא חטאתי אך הפעם וחלו אל יי׳ אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ ויצא מעם פרעה ויעתר אל יי׳׃ ויהפך יי׳ רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה וידף אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ ויחזק יי׳ את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ ויאמר יי׳ אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יי׳ רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ ויאמר משה גם אתה תתן בידינו זבחים ועלות ועשינו ליי׳ אלהינו׃ וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יי׳ אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יי׳ עד בואנו שמה׃ ויחזק יי׳ את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך׃

ויאמר יי׳ אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם כשלחו כלה גרש יגרש אתכם׃ דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב׃ ויתן יי׳ את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם׃ ויאמר משה כה אמר יי׳ כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים׃ ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה׃ והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה ואשר כמהו לא תסף׃ וכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יי׳ בין מצרים ובין ישראל׃ וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף׃ ויאמר יי׳ אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים׃ ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יי׳ את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו׃

ויאמר יי׳ אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר׃ החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה׃ דברו אל כל עדת בני ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית׃ ואם ימעט הבית משה מהיות מספר לשה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ והיה לכם למשמרת עד יום ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעלכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליי׳׃ ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יי׳׃ והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם ראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ והיה היום הזה לכם זכרון וחגתם אתו חג ליי׳ לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל חמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי׃ ביום הראשון מקרא קדש ויום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃ כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם והכו הפסח׃ וקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקרו׃ ועבר יי׳ לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזת ופסח יי׳ על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יי׳ לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ ואמרתם זבח פסח הוא ליי׳ אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יי׳ את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יי׳ את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ ויי׳ הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃ וידבר יי׳ אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים׃ ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר׃ וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יי׳ ויעשו כן׃ ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ ויחזק יי׳ את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן׃ ופרעה הקריב ויישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יי׳׃ ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יי׳ אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם׃ יי׳ ילחם לכם ואתם תחרישון׃ ויאמר יי׳ אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו׃ ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה׃ ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה בכל חילו ברכבו ובפרשיו׃ וידעו מצרים כי אני יי׳ בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו׃ ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם׃ ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה׃ ויט משה את ידו על הים וינהג יי׳ את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים׃ ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים׃ ויהי באשמרת הבקר וישקף יי׳ אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים׃ ויסר את אפן ויהי נהגו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יי׳ נלחם להם במצרים׃ ויאמר יי׳ אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו׃ ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יי׳ את מצרים בתוך הים׃ וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד׃ ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם׃ ויושע יי׳ ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים׃ וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יי׳ במצרים ויראו העם את יי׳ ויאמינו ביי׳ ובמשה עבדו׃

שירת הים

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי׳ ויאמרו לאמר אשירה ליי׳ כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו׃ יי׳ איש מלחמה יי׳ שמו׃ מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃ תהמת יכסיומו ירדו במצלות כמו אבן׃ ימינך יי׳ נאדרי בכח ימינך יי׳ תרעץ אויב׃ וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש׃ וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו תהמת בלב ים׃ אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי׃ נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעפרת במים אדירים׃ מי כמכה באלם יי׳ מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא׃ נטית ימינך תבלעמו ארץ׃ נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך׃ שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת׃ אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען׃ תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך יי׳ עד יעבר עם זו קנית׃ תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יי׳ מקדש אדני כוננו ידיך׃ יי׳ ימלך לעלם ועד׃ כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויי׳ השיב עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים׃ ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת׃ ותען להם מרים שירו ליי׳ כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃

ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים׃ ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה׃ ויל העם על משה לאמר מה נשתה׃ ויצעק אל יי׳ ויורהו יי׳ עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו׃ ויאמר אם שמע תשמע לקול יי׳ אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי׳ רפאך׃ ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים׃ ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים׃ ויל כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר׃ ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יי׳ בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב׃ ויאמר יי׳ אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא׃ והיה ביום הששי והכינו את אשר יבאו והיה משנה על אשר יליקטו יום יום׃ ויאמר משה אליהם אהרן וכל בני ישראל ערב וידעתם כי יי׳ הוציא אתכם מארץ מצרים׃ והיה בקר וראיתם את כבוד יי׳ בשמעו את תלנתיכם על יי׳ ונחנו מה כי תלינו עלינו׃ ויאמר משה בתת יי׳ לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יי׳ את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא על נו תלנתיכם כי על יי׳׃ ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי׳ כי שמע את תלנתיכם׃ והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי׳ נראה בענן׃ וידבר יי׳ אל משה לאמר׃ שמעתי את תלנת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי׳ אלהיכם׃ ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה׃ ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק ככפר על הארץ׃ וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי׳ לכם לאכלה׃ זה הדבר אשר צוה יי׳ לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו׃ ויעשו כן בני ישראל ילקטו המרבה והממעיט׃ ויעמרו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו׃ ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר׃ ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה׃ ילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכל והחם השמש ונמס׃ והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה׃ ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי׳ שבתון שבת קדש ליי׳ מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמרת עד בקר׃ ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו׃ ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי׳ היום לא תמצאהו בשדה׃ ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו׃ ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו׃ ויאמר יי׳ אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי׃ ראו כי יי׳ נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי׃ וישבתו העם ביום השביעי׃ ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ושעמו כצפיחת בדבש׃ ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי׳ מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים׃ ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יי׳ למשמרת לדרתיכם׃ כאשר צוה יי׳ את משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת׃ ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען׃ והעמר עשרית האיפה הוא׃

ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יי׳ ויחנו ברפידם ואין מים לשתת העם׃ וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יי׳׃ ויצמא שם העם למים ויל העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא׃ ויצעק משה אל יי׳ לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני׃ ויאמר יי׳ אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם את יי׳ לאמר היש יי׳ בקרבנו אם אין׃

ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים׃ ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי׃ ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃ והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק׃ וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש׃ ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃ ויאמר יי׳ אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים׃ ויבן משה מזבח ויקרא שמו יי׳ נסי׃ ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליי׳ בעמלק מדר דר׃

ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים׃ ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה׃ ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה׃ ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יי׳ לפרעה ולמצרים על אדת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יי׳׃ ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יי׳ לישראל אשר הצילו מיד מצרים׃ ויאמר יתרו ברוך יי׳ אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים׃ עתה ידעתי כי גדול יי׳ מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃ ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים׃ ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב׃ וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב׃ ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים׃ כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו׃ ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה׃ נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך׃ עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים׃ והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון׃ ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך׃ אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא׃ וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר׃ ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם׃ וישלח משה את חתנו ויל לו אל ארצו׃

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני׃ ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר׃ ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי׳ מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל׃ אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ ועתה אם שמע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יי׳׃ ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יי׳ נעשה וישב משה את דברי העם אל יי׳׃ ויאמר יי׳ אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעלם ויגד משה את דברי העם אל יי׳׃ ויאמר יי׳ אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יי׳ לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יורה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר׃ וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר׃ והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יי׳ באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃ וירד יי׳ על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יי׳ למשה אל ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר יי׳ אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יי׳ לראות ונפל ממנו רב׃ וגם הכהנים הנגשים אל יי׳ יתקדשו פן יפרץ בהם יי׳׃ ויאמר משה אל יי׳ לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר אליו יי׳ לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יי׳ פן יפרץ בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אלהם׃

וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר׃ אנכי יי׳ אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יי׳ אלהיך אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ לא תשא את שם יי׳ אלהיך לשוא כי לא ינקה יי׳ את אשר ישא את שמו לשוא׃ זכור את יום השבת לקדשו׃ ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ ויום השביעי שבת ליי׳ אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך׃ כי ששת ימים עשה יי׳ את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יי׳ את יום השבת ויקדשהו׃ כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יי׳ אלהיך נתן לך׃ לא תרצח׃ לא תנאף׃ לא תגנב׃ לא תענה ברעך עד שקר׃ לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃

וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קל השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק׃ ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו׃ ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים׃ ויאמר יי׳ אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם׃ לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם׃ מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך׃ ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה׃ ולא תעלה במעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו׃

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם׃ כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעת לחפשי חנם יצא׃ אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשתו הוא ויצאה אשתו עמו׃ אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו׃ ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי׃ והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם׃ וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים׃ אם רעת בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה׃ ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה׃ אם אחרת יקח לו שארה כסתה ועונתה לא יגרע׃ ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף׃ מכה איש ומת מות יומת׃ ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה׃ וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות׃ ומכה אביו ואמו מות יומת׃ וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת׃ ומקלל אביו ואמו מות יומת׃ וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב׃ אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא׃ וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם׃ אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא׃ וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים׃ ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש׃ עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל׃ כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה׃ וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתתה לחפשי ישלחנו תחת עינו׃ ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו׃ וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי׃ ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת׃ אם כפר יושת עליו וגתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו׃ או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו׃ אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל׃ וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו וגפל שמה שור או חמור׃ בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו׃ וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון׃ או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃ כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו הגנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כי יבער המבער את הבערה ישלם׃ כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד הדבר בשתי שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו׃ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת יי׳ תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ וכי יגל איש מאת רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו׃ וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה׃ אם מאן מאן אביה לתתה לו כסף

16. And it came to pass, when all the men of war were consumed and dead from among the people, that the LORD spake unto me, saying, Thou art to pass over through Ar, the coast of Moab, this day: and when thou comest nigh over against the children of Ammon, distress them not, nor meddle with them: for I will not give thee of the land of the children of Ammon any possession; because I have given it unto the children of Lot for a possession.

17. Then I spake unto you, saying, Ye have seen all that the LORD your God hath done unto all these nations before your face: for the LORD your God he it is that hath fought for you.

פרשת II.

1. וידבר יהוה אל משה לאמר. ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה; ומלאתיו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה. וראה יהושע בן נון למטה אפרים; וכן הוא אומר ויהושע בן נון מלא רוח חכמה. וראה אהליאב בן אחיסמך למטה דן; וכן הוא אומר ואתו אהליאב בן אחיסמך. וראה כל חכם לב בכל חכמי לב שבישראל; אלו שבעים ושנים זקנים שבישראל. וראה כל אשר צוה יהוה את משה; אלו הלוחות והכלים. ראה כי בשם קראתי אליו בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה; וכן הוא אומר ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה. וראה ואתו

the Lord; and, behold, the ark of the covenant of the Lord of all the earth passeth before you into Jordan. 12 Now therefore take you twelve men out of the tribes of Israel, out of every tribe a man. 13 And it shall come to pass, as soon as the soles of the feet of the priests that bear the ark of the Lord, the Lord of all the earth, shall rest in the waters of Jordan, that the waters of Jordan shall be cut off from the waters that come down from above; and they shall stand upon a heap.

14 And it came to pass, when the people removed from their tents, to pass over Jordan, and the priests bearing the ark of the covenant before the people; 15 And as they that bare the ark were come unto Jordan, and the feet of the priests that bare the ark were dipped in the brim of the water, (for Jordan overfloweth all his banks all the time of harvest,) 16 That the waters which came down from above stood and rose up upon an heap very far from the city Adam, that is beside Zaretan: and those that came down toward the sea of the plain, even the salt sea, failed, and were cut off: and the people passed over right against Jericho. 17 And the priests that bare the ark of the covenant of the Lord stood firm on dry ground in the midst of Jordan, and all the Israelites passed over on dry ground, until all the people were passed clean over Jordan.

4 And it came to pass, when all the people were clean passed over Jordan, that the Lord spake unto Joshua, saying, 2 Take you twelve men out of the people, out of every tribe a man, 3 And command you them, saying, Take you hence out of the midst of Jordan, out of the place where the priests' feet stood firm, twelve stones, and you shall carry them over with you, and leave them in the lodging place, where you shall lodge this night. 4 Then Joshua called the twelve men, whom he had prepared of the children of Israel, out of every tribe a man: 5 And Joshua said unto them, Pass over before the ark of the Lord your God into the midst of Jordan, and take you up every man of you a stone upon his shoulder, according unto the number of the tribes of the children of Israel: 6 That this may be a sign among you, that when your children ask their fathers in time to come, saying, What mean you by these stones? 7 Then you shall answer them, That the waters of Jordan were cut off before the ark of the covenant of the Lord; when it passed over Jordan, the waters of Jordan were cut off: and these stones shall be for a memorial unto the children of Israel for ever.

8 And the children of Israel did so as Joshua commanded, and took up twelve stones out of the midst of Jordan, as the Lord spake unto Joshua, according to the number of the tribes of the children of Israel, and carried them over with them unto the lodging place, and laid them down there. 9 And those twelve stones did Joshua set up in the midst of Jordan, in the place where the feet of the priests which bare the ark of the covenant stood: and they are there unto this day.

10 For the priests which bare the ark stood in the midst of Jordan, until every thing was finished that the Lord commanded Joshua to speak unto the people, according to all that Moses commanded Joshua: and the people hasted and passed over. 11 And it came to pass, when all the people were clean passed over, that the ark of the Lord passed over, and the priests, in the presence of the people. 12 And the children of Reuben, and the children of Gad, and half the tribe of Manasseh, passed over armed before the children of Israel, as Moses spake unto them: 13 About forty thousand prepared for war passed over before the Lord unto battle, to the plains of Jericho. 14 On that day the Lord magnified Joshua in the sight of all Israel; and they feared him, as they feared Moses, all the days of his life.

15 And the Lord spake unto Joshua, saying, 16 Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of Jordan. 17 Joshua therefore commanded the priests, saying, Come you up out of Jordan. 18 And it came to pass, when the priests that bare the ark of the covenant of the Lord were come up out of the midst of Jordan, and the soles of the priests' feet were lifted up unto the dry land, that the waters of Jordan returned unto their place, and flowed over all his banks, as they did before.

19 And the people came up out of Jordan on the tenth day of the first month, and encamped in Gilgal, in the east border of Jericho. 20 And those twelve stones, which they took out of Jordan, did Joshua pitch in Gilgal. 21 And he spake unto the children of Israel, saying, When your children shall ask their fathers in time to come, saying, What mean these stones? 22 Then you shall let your children know, saying, Israel came over this Jordan on dry land. 23 For the Lord your God dried up the waters of Jordan from before you, until you were passed over, as the Lord your God did to the Red sea, which he dried up from before us, until we were gone over: 24 That all the people of the earth may know the hand of the Lord, that it is mighty: that you might fear the Lord your God for ever.

5 And it came to pass, when all the kings of the Amorites, which were on the side of Jordan westward, and all the kings of the Canaanites, which were by the sea, heard that the Lord had dried up the waters of Jordan from before the children of Israel, until we were passed over, that their heart melted, neither was there spirit in them any more, because of the children of Israel.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III.

Ι ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ.

1. Ἐν ταῖς ἡμέραις δὲ ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων· Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον. Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

2. Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; Ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας· καὶ μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ. Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἐγὼ μὲν ὑμᾶς βαπτίζω ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μού ἐστιν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί· οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθᾶραι τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συναγαγεῖν τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

3. Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ διεκώλυεν αὐτὸν λέγων· Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι, οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίησιν αὐτόν. Βαπτισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἠνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

3. Then said Esther, If it seem good unto the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: 4 for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? 5 Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. 6 Write ye also concerning the Jews, as it pleaseth you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may not be reversed. 7 Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded concerning the Jews, unto the satraps, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, a hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. 8 And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by posts on horseback, riders on mules and camels, 9 that the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to kill, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, their little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, 10 throughout all the provinces of king Ahasuerus, upon one day, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. 11 The copy of the writing was to be given out for a decree in every province, being published unto all peoples, that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. 12 The posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given out in the palace of Shushan. 13 And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan shouted and was glad. 14 The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. 15 And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the land became Jews; for the fear of the Jews fell upon them. 16 Now on the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar, on the day whereon the king's commandment and his decree drew near to be put in execution, on the day whereon the enemies of the Jews hoped to have power over them, it was turned to the contrary, that the Jews had power over them that hated them. 17 The Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for the fear of them fell upon all peoples. 18 And all the princes of the provinces, and the satraps, and the governors, and they that did the king's business, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. 19 For Mordecai was great in the king's house, and his fame went forth throughout all the provinces: for the man Mordecai waxed greater and greater. 20 And Mordecai wrote these things, and sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Ahasuerus, both nigh and far, 21 to stablish this among them, that they should keep the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same, year by year, 22 as the days wherein the Jews had rest from their enemies, and the month which was turned unto them from sorrow to gladness, and from mourning into a good day: that they should make them days of feasting and gladness, and of sending portions one to another, and gifts to the poor. 23 And the Jews undertook to do as they had begun, and as Mordecai had written unto them; 24 because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the enemy of all the Jews, had devised against the Jews to destroy them, and had cast Pur, that is, the lot, to consume them, and to destroy them; 25 but when Esther came before the king, he commanded by letters that his wicked device, which he had devised against the Jews, should return upon his own head, and that he and his sons should be hanged on the gallows. 26 Wherefore they called these days Purim, after the name of Pur. Therefore because of all the words of this letter, and of that which they had seen concerning this matter, and that which had come unto them, 27 the Jews ordained, and took upon them, and upon their seed, and upon all such as joined themselves unto them, so as it should not fail, that they would keep these two days according to the writing thereof, and according to the appointed season thereof, every year; 28 and that these days should be remembered and kept throughout every generation, every family, every province, and every city; and that these days of Purim should not fail from among the Jews, nor the memorial of them perish from their seed. 29 Then Esther the queen, the daughter of Abihail, and Mordecai the Jew, wrote with all authority, to confirm this second letter of Purim. 30 And he sent letters unto all the Jews, to the hundred twenty and seven provinces of the kingdom of Ahasuerus, with words of peace and truth, 31 to confirm these days of Purim in their appointed seasons, according as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined them, and according as they had ordained for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their cry. 32 And the commandment of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

4. והוא שם ל׳ שנה שני מלכו, וזה שעשרים, לפי שהי׳ שני מלכו קטן, וי׳ א הוא שלישי שנתחבר ל׳ שנה שני מלכו ושנה, ולפיהן אולי שנתקיימה שלישי שעיר שהרג והוא יו׳ שנתיים שני מלכו ושנה? שנתיים, שהרי שנים קטנים ראשונים? שנתיים, שהי׳ שני מלכו ושנה, שעיר שנתחבר ל׳ שנה שני מלכו ושנה? שנתיים, שהי׳ שני מלכו ושנה, שעיר שנתחבר ל׳ שנה שני מלכו ושנה? שנתיים, וזה א׳ שלישי שנתחבר ל׳ שנה שני מלכו ושנה, שעיר שנתחבר ל׳ שנה שני מלכו ושנה, והוא

forbid, for it is written, Thou shalt worship the Lord thy God, and him only shalt thou serve? Then forbid, for it is written, Thou shalt not tempt the Lord thy God, as thou tempted him at Massah? Then forbid, for it is written, Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind, and thy neighbour as thyself? Then forbid, for it is written, Thou shalt not kill, nor commit adultery, nor steal, nor bear false witness? Then forbid, for it is written, Honour thy father and thy mother? Then forbid, for it is written, Thou shalt not covet? Then forbid, for it is written, Thou shalt not hate thy brother in thy heart? Then forbid, for it is written, Love your enemies, and pray for them which persecute you? Then forbid, for it is written, Be ye perfect, even as your Father which is in heaven is perfect? Then forbid, for it is written, Thou shalt not do thine alms before men, to be seen of them? Then forbid, for it is written, When thou prayest, thou shalt not be as the hypocrites are? Then forbid, for it is written, When thou fastest, be not as the hypocrites, of a sad countenance? Then forbid, for it is written, Lay not up for yourselves treasures upon earth? Then forbid, for it is written, Take no thought for your life? Then forbid, for it is written, Judge not? Then forbid, for it is written, Give not that which is holy unto the dogs? Then forbid, for it is written, Ask, and it shall be given you? Then forbid, for it is written, Enter ye in at the strait gate? Then forbid, for it is written, Beware of false prophets? Then forbid, for it is written, Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven? Then forbid, for it is written, Whosoever heareth these sayings of mine, and doeth them? Then forbid, for it is written, Whosoever heareth these sayings of mine, and doeth them not? Then forbid, for it is written, He taught them as one having authority? Then forbid, for it is written, Whosoever shall say to his brother, Raca? Then forbid, for it is written, Whosoever shall say, Thou fool? Then forbid, for it is written, Agree with thine adversary quickly? Then forbid, for it is written, Whosoever looketh on a woman to lust after her? Then forbid, for it is written, Whosoever shall put away his wife? Then forbid, for it is written, Swear not at all? Then forbid, for it is written, Resist not evil? Then forbid, for it is written, Love your enemies? Then forbid, for it is written, Do not your alms before men? Then forbid, for it is written, When thou prayest? Then forbid, for it is written, When thou fastest? Then forbid, for it is written, Lay not up for yourselves treasures upon earth? Then forbid, for it is written, Judge not? Then forbid, for it is written, Ask? Then forbid, for it is written, Enter ye in at the strait gate? Then forbid, for it is written, Beware of false prophets? Then forbid, for it is written, Not every one that saith unto me, Lord, Lord? Then forbid, for it is written, Whosoever heareth these sayings of mine

ϧⲟⲗ ⲙⲉ ϫ ⲛⲁϩ; ⲁⲥⲉⲣⲟⲩ ⲣⲉⲣⲙⲁⲓ ⲉⲩⲉ ⲁⲩⲱ ⲙⲡⲛⲁⲣⲉ ϧⲁⲛ ⲣⲟⲩⲧ ⲟⲩⲃⲁ ⲡⲓⲟⲩ, ⲁⲩⲱ ⲉ ⲫⲓⲟϥ ⲉⲃⲏ ⲛⲁⲩ ⲟⲩⲟϩ ⲧⲏⲩⲟ ϫ ⲣⲁⲓ; ⲁⲉ, ⲉ ⲣⲁⲓ ⲧⲱⲟⲩ ⲟⲩⲏⲱⲛ ⲉ ⲟⲙⲛⲁⲧⲟⲟⲩ; ⲁⲉⲓ ⲁϥ ⲙⲛⲟⲙⲁⲛⲧⲉⲩⲉ ⲣⲁⲓ. Ⲉⲁⲣⲟⲩⲟ, ⲁⲩⲱ ⲧⲉⲟⲩⲙⲟⲩⲃⲁⲓ, ϫ ⲫⲟⲩⲛ ⲱⲙⲛ ⲣⲁⲓ ⲥⲧⲟⲟⲩ ⲛⲓ. ⲁⲩⲱ ⲛⲁ ⲉⲃⲟⲩⲣⲉ ⲃⲁⲓⲁⲥⲓⲗⲓⲕⲏ, ϫ ⲥⲉ ⲙⲛⲟ ⲁⲟ, ⲱⲛⲓ ⲙ ⲙⲁⲥⲁⲓⲁⲛⲓⲕⲁ ⲉⲉⲓ ⲥⲉⲓⲙⲉ; ⲁⲉ, ⲟⲛⲓ ⲙ ⲁ ⲉⲣⲉⲓ ⲙⲁ ⲣⲟⲩⲧ ⲉⲉⲓ ⲗⲓⲙⲉ, ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲓⲟⲟⲩⲧⲉ ϫ ⲫⲟⲩⲛ ⲱⲙⲛ ⲙⲙⲁⲣⲧ ⲁⲟⲁ ⲡⲉⲟⲩ; ⲁⲉ, ⲟⲛⲓ ⲙ ⲁ ⲃ ⲉⲗⲉⲓ ⲙⲁ ⲛⲁ ⲁⲩⲱ ⲃⲣⲏⲧ ⲉⲉⲓ ⲁⲟⲁ ⲡⲉⲟⲩⲥ; ⲁⲉ, ⲱⲛⲓ ⲙ ⲥⲱⲧⲙ ⲉⲗⲉⲓⲥⲓⲛⲉ ⲛⲁ ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲣⲉⲧⲁⲓⲟⲟⲩⲧⲉ ⲙⲙⲟⲥ ⲁⲟⲁ ⲡⲉⲟⲩⲥ, ⲙⲙⲁⲩ ⲁⲟⲁ ⲧⲁⲥⲉⲣⲉ; ⲁⲉ, ⲱⲛⲓ ⲙ ⲉⲗⲉⲓⲥⲓⲛⲉ ⲛⲁ ⲙⲁⲣⲉⲧⲁⲓⲟⲟⲩⲧⲉ ⲙⲙⲟⲥ ⲁⲟⲁ ⲡⲉⲟⲩⲥ

ΜΑΣ ΟΦΕΙΛΕΙ Χ ΣΥΜΦ. Λέγω δὲ τοῦτο ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐστὶν ἀναγκαῖα ἃ ἀνθρώπους ἐκ τῆς φύσεως ἔχειν δεῖ καὶ ἀπολείπεσθαι οὐκ ἔστιν ἄνευ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ ὅλον, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι τροφὴν καὶ ποτὸν καὶ ἐσθῆτα καὶ στέγην καὶ ὑπόδημα· ἃ δὲ οὐκ ἀναγκαῖα μέν, πρὸς δὲ τὸ εὖ ζῆν συντείνει, ταῦτα ἐν τῷ Θεῷ ἐστὶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐνυπάρχοντα, ἐν δὲ τῷ σώματι οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐνυπάρχοντα, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῆς ἐκείνου γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Ἐν τῷ Θεῷ τοίνυν ἐστὶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ἀφθαρσία καὶ ἡ ἀθανασία καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀφιλαργυρία καὶ ἡ ἀκακία καὶ ἡ ἁγιότης καὶ ἡ ἀφιλοκαλία καὶ ἡ ἀφιλοσοφία καὶ ἡ ἀφιλοπονία

ϫ ϣⲉ ⲙⲉ ϥⲓⲉ ϯⲥⲣⲥⲏϩⲙⲉ. ⲁϩⲁ ⲟ ⲛⲁⲓⲉⲓ ⲛⲁⲟⲟⲩⲁⲓⲟⲛ ⲟⲩ ϫ Ⲥⲧⲁⲓⲁⲓ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ϥⲱⲓⲛ ⲓⲉ ⲏⲁ ⲟⲉ, ⲁⲩⲱ ⲟ ⲇⲁⲓ ⲟⲩⲥⲟ ϥⲓⲉ ϥⲱⲙ ⲟⲉⲱⲙ ⲙⲁ; ⲏⲁⲣⲉⲙϫⲁⲩⲥⲛⲓⲙⲉ ⲟ ⲙⲉ ⲏⲁⲓ ⲑⲁⲟⲉⲓⲛ ⲛⲁⲩ ⲉⲣⲉ ϥⲱⲙ ⲟⲉⲱⲙ ⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲥⲟ ⲟⲩⲥ ⲣⲣⲓⲧⲟⲇⲟⲙⲏⲕ ⲁϩⲁ ⲥⲱⲓⲧⲟ ϥⲱⲓⲛ ⲟ ϯ ⲏⲁ ⲇⲁⲃ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲥⲟ ⲟⲩⲥ ⲣⲣⲓⲧⲟⲇⲟⲙⲏⲕ ⲁϩⲁ ⲥⲱⲓⲧⲟ.

2. Ⲉⲙⲓ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ⲟ ⲛⲁⲓⲣⲥⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲓⲉ ϩⲙⲁ ⲙⲏ ⲉ ⲥⲓⲁⲓ ⲙⲉ ⲥⲟ ⲟⲩⲥ ⲣⲙⲁⲑⲁⲗⲟⲡ ⲛⲉ ⲙⲁⲓ ⲁⲟⲟⲧ ⲑⲓⲁⲙⲁⲓⲧⲁⲓ; ⲟ ⲛⲁⲓⲣⲥⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲓⲉ ϩⲙⲁ ⲗⲁⲣⲙⲉ ⲙⲁ ⲙⲉ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲉⲓⲁⲥ; ⲁⲉ, ⲟ ⲛⲁⲓⲣⲥⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲫⲁ ϩⲙⲁ ⲥⲁⲓ ⲁⲟⲟⲧ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲙⲁⲙⲁ ⲧⲁⲥⲉⲛ, ⲇⲁⲓ ϫ ⲏⲁⲁ ⲗⲁⲓⲛⲉ ⲙⲉ ϫ ⲙⲁⲓⲑⲁ; ⲁⲉ, ⲟ ⲛⲁⲓⲣⲥⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲫⲁ ϩⲙⲁ ⲙⲁⲇⲁⲙ ⲗⲁⲇⲉⲛ, ⲁⲓⲙⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲟⲙ ⲙⲁⲇⲁⲙ ⲗⲁⲇⲉⲛ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ϫ ⲇⲁⲓ ⲛⲁⲓⲃⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ; ⲁⲉ, ⲟ ⲛⲁⲓⲣⲥⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲟⲁ ⲟⲉ ⲙⲁ ⲙⲁⲇⲁⲙ ⲗⲁⲇⲉⲛ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ϫ ⲇⲁⲓ ⲛⲁⲓⲃⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ; Ⲱⲙⲉ, ⲇⲁⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲟⲩⲟ ⲡⲟⲩⲙⲁⲧⲁ ⲗⲟⲇ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓⲃⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲙⲁⲙⲁ ⲧⲁⲥⲉⲛ, ⲇⲁⲓ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲟⲩⲟ ⲡⲟⲩⲙⲁⲧⲁ ⲗⲟⲇ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓⲃⲁ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ. Ⲣⲟⲧ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ϫ ⲥⲉ ϩⲛⲁⲟ ⲟⲉ, ⲭⲉⲓ ⲃ ⲟⲙⲏⲧ ⲗⲁⲓⲛⲉ ⲟⲩ ⲟⲙⲟ; ⲇⲁⲓ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ⲭⲉⲓ ⲧⲉ ⲙⲁⲓ ⲗⲁⲓⲛⲉ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲭⲉⲓ ⲧⲁⲓⲟⲗⲟⲗⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲭⲁⲙ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲓⲣⲁⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ. Ⲉⲙⲓ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ϫ ⲥⲉ ϩⲛⲁⲟ ⲟⲉ, ⲭⲉⲓ ⲃ ⲟⲙⲏⲧ ⲗⲁⲓⲛⲉ ⲟⲩ ⲟⲙⲟ; ⲇⲁⲓ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ⲭⲉⲓ ⲧⲉ ⲙⲁⲓ ⲗⲁⲓⲛⲉ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲭⲉⲓ ⲧⲁⲓⲟⲗⲟⲗⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲭⲁⲙ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲓⲣⲁⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲭⲉⲓ ⲧⲁⲓⲟⲗⲟⲗⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲭⲁⲙ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲓⲣⲁⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ. Ⲉⲙⲓ ⲑⲁⲫⲟⲗⲟⲑ, ⲁ Ⲥⲧⲁⲓⲁⲓ ⲫⲁⲓ ⲥⲱⲓⲧⲟ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲁⲛ ⲙⲁ ⲙⲁⲓⲑⲁ ⲫⲉⲓⲁⲥ ⲧⲉ ⲟⲗ ⲟⲙⲟ ⲙⲉ ⲭⲉⲓ ⲧⲁⲓⲟⲗⲟⲗⲩⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲭⲁⲙ ⲫⲁⲓ ⲙⲁⲓⲣⲁⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲩ

ΘΩΡΑΞ ΧΡΗΣ, ΑΗΔ ΩΣΠΑΞ Χ ΟΡΣΥΗΘΣΥΗΧΘΣ ΜΕ ΩΜΘ ΡΗΣΩ ΧΡΥΗΡΟΡΟΙΞ, Χ ΣΧΕΩ ΜΗΙ ΤΘ-ΣΥΗΒΣΗΡ ΧΣΠ ϕ ΣΕ ΡΥΗΘ ΦΙΘ, ΧΕ, ΦΑ ΜΗΙ ΤΘΘΣΜΕΒΣΗΡ ΠΡΧ ϕ ΡΗΘ ΣΧΘ ΡΥΗΘ ΦΙΘ, ΦΑ ΡΗΣ ΘΥΙΡΗΥΡΙ ΠΧΡ, ΧΟΟΡΗΘΗΘ ΧΘ Χ ΧΦΟΙΣΤΟΥΗΙ ΣΜ Χ ΦΟΙΟΙ ΣΤΙΙΙΙΙ, ΡΜΣΙΣ ΠΧΣΤΟΡΡΣΠΙ ΗΙ ΟΘ. ΑΗΔ ΗΒ ΡΟ ΘΣΟΙΡΘΣΘ ΣΙΧΧΣΙΧΗΔ, ΘΩ Α ΘΣΟΙΘΣ ΧΘΘ ΙΥΗΘ? ΕΙΘΓΟΙΘΩ, ϕ ΣΕ ΡΥΗΘ ΘΑ, ΧΕ, ϕ ΗΟ ΧΡΠ Α ΘΣΟΙΘΣ ΧΡΧ; ΑΗΔ Χ ΒΗΧ ϕ ΗΟ ΧΡΠ Α ΘΣΟΙΘΣ ΧΡΧ, ΟΡΧ ΤΙ ΡΗ ΟΘ. ΑΗΔ ΗΒ ΘΣΟΟΘΣ ΧΘΘ ΤΣΔ ΤΙ ΣΙΙΙΜΗ ΩΡΗΧΣΡΗΥΗΧΣ, ΧΕ, ΩΡΗΧΣΡΗΥΗΧΣ Χ ΙΥΗΘ ΡΜΣΙΣ ϕ ΡΗΣ ΣΙΟΟΘΗ, ΘΙΣΙ ΤΙ ΡΟ ΡΗΣ. ΡΟΙ ΧΡ ϕ ΒΡΣ ΡΥΗΘ ΘΑ ΡΗΧΘ Χ ΘΣΟΟΥΗΘΗ, ΠΧΡ ϕ ΡΗΘ ΟΡΣ ΘΣΟΟΘΣ ΠΧΡ Α ΜΡΧ ΗΑΗ ΗΙ ΡΗΣ Χ ΙΣΙΘ ΡΜΣΙΣ ΧΕ ΡΗΣ ΘΥΙΡΗΥΡΙ ΠΧΡ Α ΡΗΣ ΘΥΙΡΗΥΡΙ ΠΧΡ ΡΗΣ ΘΣΟΟΘΣ ΧΡΧ ΡΗΣ ΡΗΣ

כרך שמות VI.

1. ואתה תראה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות; ואם, כשתראה אותם, אינם ראויים לתפקיד, אל תמנה אותם, כי אם תחכה עד שיתגלו לך מעצמם; ואל תמנה אותם מיד, כי אם תבחנם תחילה. ואתה אשר תמנה ותבחר, אל תמנה אותם לשרי אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרות, כי אם תמנה ש

ΘΕΟΝ ΜΗΤΕ ΣΕΑΥΤΟΝ, ΘΕΟΠΟΙΟΝ ΜΗ ΕΝΑΓΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕ Α ΥΠΟΜΕΝΕΙ ΜΗΔΕ ΦΕΥ, ΕΙΔΕΝΑΙ, ΕΙΔΕΝΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ; ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥ ΔΗΛΟΝΟΤΙ ΜΗ ΠΟΤΕ ΠΡΟΣΔΕΞΗΣΘΑΙ, ΡΟΗ ΔΕ ΚΑΙΣΑ ΘΕΟΝ ΟΝΤΑ ΠΡΟΣΗΚΕΣΘΑΙ: ΡΟΗ ΔΕ ΚΑΙ ΒΙΒΛΟΥΣ ΟΥΚ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΤΑ ΠΑΡΑ ΘΕΟΙΣ ΔΟΘΕΝΤΑ, ΡΟΗ ΔΕ ΚΑΙΣΑ ΘΕΟΝ ΟΝΤΑ ΠΡΟΣΗΚΕΣΘΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΘΕΟΙΣ ΔΟΘΕΝΤΟΣ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟΙΣ ΦΕΥ. ΕΙΔΕΝΑΙ, ΦΗΣΙ ΓΑΡ ΕΦΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ ΤΗ ΜΑΛΛΟΝ ΟΛ ΟΥΔΕΝΑ ΘΕΟΝ ΟΝΤΑ ΠΡΟΣΗΚΕΣΘΑΙ

9. ואת יתרו חתן משה עלה ויקחו עולה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים.

פרשת VII.

א וישמע משה את יתרו, ואת חובו ואת משפט את אלדד ואת מידד אשר היו לבני משה ואת אשת משה אחר שלחה. ואת חובו זה יתרו שמו, ואלדד ומידד שני אנשים שנתנבאו במחנה, ואשת משה זו ציפורה שנקראת אשה על שם מעשיה הטובים, ואחר שלחה משה אל יתרו.

1. ואת ואחת, ל יתרו, פרוש שהוא מרבותיהם של ישמעאלים את ישמעאל ל בעז ויבא יתרו ואשת ואחת ואחת אחר שלחה, וכי א יתרו פי שמו ואת שהוא מן ואחת ואחת ואחת

ἐὰν καὶ ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης. 16 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ δέ τις οὐκ οἶδεν οἰκεῖν τοῦ ἰδίου οἴκου, πῶς ἐκκλησίας θεοῦ ἐπιμελήσεται; 17 Μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς εἰς κρίμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου. 18 Δεῖ δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν καλῶς μαρτυρίαν ἔχειν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου. 19 Χήρας τιμᾶν τὰς ὄντως χήρας. 20 Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις· τοῦτο γάρ ἐστι δεκτὸν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. 21 Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ θεὸν καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νύκτα καὶ ἡμέραν· 22 ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκεν. 23 Καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν. 24 Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων. 25 Χήρα μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα καταλεγέσθω, ἑνὸς ἀνδρὸς γυνὴ γεγονυῖα, 26 ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησεν. 27 Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι, 28 ἔχουσαι κρίμα ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν· 29 ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας, οὐ μόνον δὲ ἀργαὶ ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα. 30 Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν· 31 ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ σατανᾶ. 32 Εἴ τις πιστὸς ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία, ἵνα ταῖς ὄντως χήραις ἐπαρκέσῃ. 33 Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ· 34 λέγει γὰρ ἡ γραφή· Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις· καί· Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ. 35 Κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου, εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. 36 Τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι. 37 Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν κατὰ πρόσκλισιν ποιῶν. 38 Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις· σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει. 39 Μηκέτι ὑδροπότει, ἀλλὰ οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου καὶ τὰς πυκνάς σου ἀσθενείας. 40 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσιν προάγουσαι εἰς κρίσιν, τισὶν δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν· 41 ὡσαύτως καὶ τὰ ἔργα τὰ καλὰ πρόδηλα, καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα κρυβῆναι οὐ δύναται.

3. Ὅσοι ὑπὸ ζυγὸν εἰσὶ δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθωσαν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται· 2 οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν, ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσιν καὶ ἀγαπητοὶ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. Ταῦτα δίδασκε καὶ παρακάλει. 3. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσιν λόγοις τοῖς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ, τετύφωται μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί, 4 διαπαρατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν· ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων. 5 Ἔστιν δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας· 6 οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα· 7 ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. 8 Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν· 9 ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, ἣν τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. 10 Σὺ δέ, ὦ ἄνθρωπε θεοῦ, ταῦτα φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραϋπαθίαν. 11 Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν ἐκλήθης καὶ ὡμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων. 12 Παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τὰ πάντα καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν, 13 τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, 14 ἣν καιροῖς ἰδίοις δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων, 15 ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον. ἀμήν. 16 Τοῖς πλουσίοις τοῦ αἰῶνος τούτου παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐπὶ θεῷ τῷ παρέχοντι ἡμῖν πάντα πλουσίως εἰς ἀπόλαυσιν, 17 ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς, 18 ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς ὄντως ζωῆς. 19 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παραθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, 20 ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII.

1. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παῦσαι τὸν Δαβὶδ τοῦ ἐκθλῖψαι τὸν Ἀμαλὴκ καὶ καθίσαι τὸν Δαβὶδ ἐν Σικελάγοις, καὶ ἦλθεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος ἐρχόμενος ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἀπὸ Σαοὺλ καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ διερρηγμένα καὶ γῆ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο ὡς ἦλθεν πρὸς Δαβίδ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ προσεκύνησεν. Καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς αὐτόν Πόθεν ἔρχῃ; καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν Ἐκ τῆς παρεμβολῆς Ἰσραὴλ ἐγὼ ἐκπεφεύγηκα. Καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς αὐτόν Τί τὸ ῥῆμα τὸ γενόμενον; ἀνάγγειλόν μοι. Καὶ εἶπεν ὅτι ἔφυγεν ὁ λαὸς ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ πολλοὶ ἔπεσαν ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ ἀπέθανον, καὶ Σαοὺλ καὶ Ἰωναθὰν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπέθανον. Καὶ εἶπεν ὁ νεανίσκος ὁ ἀπαγγέλλων τῷ Δαβίδ Καὶ πόθεν οἶδας ὅτι ἀπέθανεν Σαοὺλ καὶ Ἰωναθὰν ὁ υἱὸς αὐτοῦ; καὶ εἶπεν ὁ νεανίσκος ὁ ἀπαγγέλλων τῷ Δαβίδ Παρεγενόμην ἐν τῷ ὄρει Γελβουὲ καὶ ἰδοὺ Σαοὺλ ἐπεστήριζεν ἐπὶ τὸ δόρυ αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἅρματα καὶ ἱππεῖς κατεδίωκον αὐτόν· καὶ ἐπέστρεψεν ὀπίσω αὐτοῦ καὶ εἶδέν με καὶ ἐκάλεσέν με, καὶ εἶπα Ἰδού μοι. Καὶ εἶπέν μοι Τίς εἶ σύ; καὶ εἶπα αὐτῷ Ἀμαληκίτης ἐγώ εἰμι. Καὶ εἶπεν πρός με Στὰς ἐπ' ἐμὲ ἀπόκτεινόν με, ὅτι ἐπέλαβεν ἐμὲ ἡ ὀδύνη, ὅτι ἔτι πᾶσα ἡ ψυχή μου ἐν ἐμοί· καὶ ἔστην ἐπ' αὐτὸν καὶ ἀπέκτεινα αὐτόν, ὅτι ἔγνων ὅτι οὐ ζήσεται μετὰ τὸ πεσεῖν αὐτόν· καὶ ἔλαβον τὸ διάδημα τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὸ ψέλιον τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὧδε πρὸς τὸν κύριόν μου. Καὶ ἐκράτησεν Δαβὶδ τῶν ἱματίων αὐτοῦ καὶ διέρρηξεν αὐτά, καὶ πάντες οἱ ἄνδρες οἱ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπένθησαν καὶ ἔκλαυσαν καὶ ἐνήστευσαν ἕως ἑσπέρας ἐπὶ Σαοὺλ καὶ ἐπὶ Ἰωναθὰν τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν κυρίου καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραήλ, ὅτι ἔπεσαν ἐν ῥομφαίᾳ. Καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς τὸν νεανίσκον τὸν ἀπαγγέλλοντα αὐτῷ Πόθεν εἶ σύ; καὶ εἶπεν Υἱὸς ἀνδρὸς προσηλύτου Ἀμαληκίτου ἐγώ εἰμι. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν Δαβίδ Πῶς οὐκ ἐφοβήθης τοῦ ἐκτεῖναι τὴν χεῖρά σου τοῦ διαφθεῖραι τὸν χριστὸν κυρίου; καὶ ἐπικαλεσάμενος Δαβὶδ ἕνα τῶν παιδαρίων εἶπεν Ἔγγισον καὶ ἔμπεσε ἐπ' αὐτόν· καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν. Καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς αὐτόν Τὸ αἷμά σου ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου, ὅτι τὸ στόμα σου ἐλάλησεν ἐν σοὶ λέγον Ἐγὼ ἀπέκτεινα τὸν χριστὸν κυρίου.

5. Καὶ ἐν τῷ ἐλεεῖν τὸν Σαοὺλ τοὺς ἀλλοφύλους τοὺς ἐν Ἀσκάλωνι, καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ὡς ἐλάλησεν τοῦ ἐκτεῖναι τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκθλῖψαι τὸν Ἀμαλήκ; καὶ εἶπεν Δαβὶδ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ Ἐκκλίνατε ἐκκλίνατε ἐν τῷ ὄρει τῷ Γελβουὲ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Ἀσκάλωνι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐκκλῖναι τοὺς παῖδας αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἐκθλῖψαι τὸν Ἀμαλήκ, καὶ ἐν τῷ ἐκκλῖναι τὸν Δαβὶδ καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει τῷ Γελβουὲ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Ἀσκάλωνι, καὶ ἐγένετο

ΟΜΟΛΟΓΗΣΑΝΤΕΣ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΟΜΕΝ, ΚΑΙ ΟΥΔΕΝΟΣ ΤΟΥΤΟΥ ΜΑΛΛΟΝ ΗΜΙΝ ΠΡΟΣΔΕΟΜΕΝΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ ΜΑΛΛΟΝ ΤΟΥ ΔΕΟΝΤΟΣ ΕΧΟΝΤΩΝ, ΤΟΥΤΟ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΥ ΗΜΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΠΙΣΤΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΑΓΑΠΗΝ, ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΕΣΤΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤΕΣ ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΓΝΩΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ. ΟΥ ΓΑΡ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥΤΟ ΕΙΔΟΤΕΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥΤΟ ΕΙΣΙΝ ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΟΙ ΤΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΜΟΛΥΝΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΙΔΩΛΟΥ ΩΣ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΟΥ ΤΙ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ ΕΣΘΙΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΟΝ ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ΕΙΝΑΙ

ωλη θηθ Ϭοσϯϭ ϫε, ϕο ωλε ϫε ιϩϫϩ ουιν, ϕωλϩ ϕε ωλε ϫθϫϩ ο⳿ θεοιϩϭμε ϫι ϫ ουιν⳿ϕωλϩ, ϕιϭιν ηο ωλϩ ο⳿ ουϩιϫλϩ ιη ϩλϫλη, ουοϭιν ϫϫϩ ϫιϫ ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ϩ ωιϩϭμλϩ ϫϫ ϫεϫ ουο ϭωιϫϫϭ; ϫε, ωλη θηθ ϕε ϫε, ϫϫϩ ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϭϩϩ ϫ ϫιϫ ωλε ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ϭωο ιϩιουωιν⳿; ϫϫϩ ϫε, ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϫιϫ ϫϫϩ ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ιϩιουωιν⳿ϕωλϩ, ϫε ωλη θηθ ϕε ϫϫϩ ϩ ϫιϫ ρου θεοϭιϩϭμε⳿ϕωλϩ. ϩλϫλη ηλ ϕ ϫε ϩλιουο ϫλ, ϫϫϩ ωλη ϭηϩ ϫ ϩοιϕο ϭϩϩ ωε ϫλοϕ ιϩιουωιν⳿; ωλη ϭηϩ ϕε ϕιϫ ϩλιουο ϕιλ ωλε ηλει, ϫε ϫ ωιϩϭμλϩ ωε ϕιλ ϫλϫλη, ϕλϫλιηλ ϫ, ϫεϫλιηλ, ρου ϫ ουιηθιϫ ωε ϕϫθη ϫι ιη ϕϫθη. ϫ⳿, ϫλιηλ ϕ ϫε ϩλιουο ϫλ, ϫϫϩ ωλη θηθ ϕε ϕιϫ ϩλιουο ϫλ ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ϫλοϕ ιϩιουωιν⳿ϕωλϩ ϩλϫλη ηλ ϕ ϫε ϩλιουο ϫλ, ϫϫϩ ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϭϩϩ ϫ ϫιϫ ωλε ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ιϩιουωιν⳿; ϫϫϩ ϫε, ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϭϩϩ ϫ ϫιϫ ωλε ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ιϩιουωιν⳿ϕωλϩ, ϫε ωλη θηθ ϕε ϫε, ϫϫϩ ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϭϩϩ ϫ ϫιϫ ωλε ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ιϩιουωιν⳿; ϫϫϩ ϫε, ιϩ ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϭϩϩ ϫ ϫιϫ ωλε ηλει ϫϫϩ ϭϩϩ ρου ιϩιουωιν⳿ϕωλϩ.

5. ϩλϫλη ηλ ϕ ιϩιουο ηο ϫλϫ ηο ϫλϫλ ϫ ϫλϫλ ωλϩ ϫοϫ ϩλιουο ωϩϫ ϩοιϕοιουο, ϩλϫ ϫε ϕιϩϫο ϫι, ϫεϫιν: ϫϫϩ ϭηϩ ϕιϫ ϫϫϩϭη ϩοιϕοιϫη ϫε ιουϭ ϫωιϫ ϫε ϭϩϫη, ϩλϫ ϫε ϫωιϫ ο ϫλοϕ; ϫλϫ ωλη ηλϩ ϫ ϩοιϕο ϫιϫ ϫϫϩ ϫλϫλη, ϩλϫ ϫε ϫ ϫιϫ ϭϩϩ ϭωο ϫε ϩοιϕοιϫη ϫϫϩ ϫοϫ ϩλιουο ϫλ, ϫεϫιν:

ואת בניו תקריב ואת בגדיהם: ואת אביהם תמשח כאשר משחת את אחותם וכהנו לי והיתה משחתם להם לכהונת עולם בדורותם: ויעש משה ככל אשר צוה יהוה אתו כן עשה: ויקהל משה את כל העדה אל פתח אהל מועד: ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יהוה לעשות: ויקרב משה את אהרן ואת בניו וירחץ אתם במים: ויתן עליו את הכתנת ויחגר אתו באבנט וילבש אתו את המעיל ויתן עליו את האפד ויחגר אתו בחשב האפד ויאפד לו בו: ויתן עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התמים: וישם את המצנפת על ראשו ויתן על המצנפת אל מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש כאשר צוה יהוה את משה: ויקח משה את שמן המשחה ואת הדם אשר על המזבח ויזה משה מן המזבח על אהרן על בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו: ויקדש את אהרן ואת בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו: ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלהו ואת הלחם אשר בסל המלואים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלהו: והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו: ומפתח אהל מועד תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי: ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה: ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה: ושור ואיל לזבח לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם: ויקחו את אשר צוה משה אל פני האהל ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה: ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו: ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: ואת החלב הכליה ויתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יהוה את משה: והבשר ואת העור שרף באש מחוץ למחנה: ויזבח את זבח העם ויקרבו בני אהרן אל הדם ויזרקהו על המזבח סביב: ואת העלה הקריבו לנתחיה ואת הראש ואת הפדר ויקטר על המזבח: ואת הקרב ואת הכרעים רחץ במים וקטר המזבחה על העלה: ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטאהו כראשנה: ויקרב את העלה ויעשה כמשפט: ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה והקטיר המזבחה מלבד עלת הבקר: וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויזרקהו על המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והמכסה והקרבים והכליות ויתרת הכבד: ויקטרו את החלבים על הזבחים ואת החזה על אהרן ואת החזות הניף משה תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה: וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים: ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם: ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש ושמו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אתם וימתו לפני יהוה: ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה: ויאמר משה אל אלעזר ואל איתמר בניו פרעו אל תפרעו ראשיכם ובגדיכם לא תפרמו ולא תמותו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו כי שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה: וידבר יהוה אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדרתיכם: ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהר: ולהורות את בני ישראל את כל החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה: ויאמר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאשי יהוה ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים היא: ואכלתם אתה במקום קדש כי חקך וחק בניך הוא מאשי יהוה כי כן צויתי: ואת חזה התנופה ושוק התרומה תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנתיך אתך כי חקך ומשפטך נתנו מזבחי שלמי בני ישראל: שוק התרומה והחזה על אשי החלבים להניף תנופה לפני יהוה והיתה לך ולבניך אתך לחק עולם כאשר צוה יהוה: ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר: מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן אתה לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה: הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אכל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי: ויאמר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני יהוה ותקרנה אתי כאלה והאכלתי חטאת היום היטב בעיני יהוה: וישמע משה ויטב בעיניו:

9. קח, וגו' ואת בני אהרן תקריב, וכתנותם אע"פ שלא נזכרו כאן, מכלל שנאמר ואת בניו תקריב ואת בגדיהם אלא שהכתנות נזכרו תחלה, לפי שהן קודמין לשאר בגדים שהרי אין לובשין שאר בגדים עד שילבשו כתנות: ואת אביהם תמשח, אף על פי שכבר נמשח אהרן, שנאמר (ויקרא ח) ויקח משה את שמן המשחה וגו' ומשח את המשכן ואת כל אשר בו, ואת אהרן משח, ואין אהרן נמשח אלא בשמן שנתקדש המשכן וכליו, שנאמר (שם) ויצק משמן המשחה על ראש אהרן, ואין ראש אלא כלי, שנאמר (שם) ואת ראש הכבשים, ואין כהן גדול

ⲙⲁ ϫⲉ ⲛⲑⲟⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲉⲣⲉ ⲡⲁϣⲓ ⲉⲛⲉ; ⲁⲩⲱ ⲧⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲟⲩⲛⲟ ⲉⲣⲉ ⲡⲉⲥⲁⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲓⲥ ⲉⲣⲉ
ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ
ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ
ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ
ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ
ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲙ
ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙⲁⲩ ⲛⲓⲃⲉⲛ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲁⲓ ⲛ ⲟⲩⲟⲉ

ΘΑΣΣ ΜΑΙΟ ΙΔΡΑ, ΧΑΛ ΧΕ ΟΛΗ ΘΕ ΜΟ ΣΟΕ; ΧΕΧΕ ΕΤΑΙΙΙΑΙΘ ΑΙΙΟΜΑΧΑΙΘΙΜ ΑΙΙΤ ΧΕΧΕ ΕΠΘΑΘΕ, ΜΑΘΕΑΕ ΙΟ Ε ΘΙΦΕΘΕΑΕΜ; ΧΑΙΕ Χ ΡΟΛ ΕΘΘΟΡΣΘΙΜ ΕΤΑΙΙΙΑΙΘΙΟΜΙ ΛΑΘ ΙΟΘΘΙΛΙΟ, ΧΑΛ ΧΕ ΟΛΗ ΜΟ ΣΟΕ ΕΘ ΟΜΙΜΙΛΟΜΙ.

12. ΜΕ, ΦΙΛΗ ΛΟΓΟΜΟΜ ΦΛΘ ΡΙΜΙΟΛ ΧΕΧΕ ΙΜΙΘΕΘ, Χ ΙΕΘΙΙ ΕΘΘΟΜΗ ΛΘΟΜ ΙΟ Ε ΛΕΧΙΜΙΜΟΛ, ΛΑΘ ΟΙΧΟ ΘΘΧΙΘΜΟΛ ΕΘΘΟΜΗ ΙΟ ΙΙΛΟΘΕ. ΛΑΘ ΧΙΘ ΜΑΘΕΑΕ Χ ΙΜΙΘΕΘ ΜΕ ΛΟΓΟΜΟΜ, ΟΡ ΧΙΘ ΨΕ ΟΙ ΧΑΛ Ο ΦΛΕ ΙΙΛΟΜ.

CAPUT IX.

1. ΜΕ ΛΟΓΟΣ, ΣΘΜΙ ΧΑΛ Χ ΙΜΙΘΕΘ ΜΕ ΛΟΓΟΜΟΜ ΦΛΘ ΣΙΙΛΜΙΧΑ ΘΘΧΙΘΜΟ, ΡΟΛ ΘΛ ΘΑΣΣΟΜΗ ΧΑΛ ΛΟΓΟΜΟΜ ΦΛΘ ΟΟΟ ΘΛΣ ΜΙ ΘΛΣ ΙΙΛΜΙ ΛΑΘ ΘΑΣΣΟΜΗ ΙΟ ΘΑΣΟΙΙΜΙΙ ΘΛΣ, ΛΑΘ ΜΙΘΕ ΧΑΛ ΛΑΘ ΘΑΣΣΟΜΗ ΙΟ ΙΙΛΟΜΙΙΜΙΙ ΘΛΣ, ΜΙΙΙ ΦΛΘ ΒΙΛΟ ΧΑΛ Χ ΙΜΙΘΕΘ ΜΕ ΛΟΓΟΜΟΜ ΦΛΘ ΘΜΙ. ΜΕ Χ ΙΜΙΘΕΘ ΧΑΛ ΣΟΕΙΟ ΜΑΙΟ ΘΘΧΙΘΜΟ, ΙΟΛ ΙΟΜΙΙΜΙΙ ΙΟ ΘΑΣΟΙΙΜΙΙ ΘΛΣ ΙΟΛ ΙΟΜΙΙΜΙΙ ΙΟ ΙΙΛΟΜΙΙΜΙΙ ΘΛΣ: ΜΕ ΘΘΧΙΘΜΟ, ΧΙΘ ΜΑΙΟ ΧΑΛ ΛΑΘ ΘΑΣΣΟΜΗ ΙΟ ΙΙΛΟΜΙΙΜΙΙ ΘΛΣ ΧΙΘ ΜΙ ΧΙΘ ΜΙΙΙΙ ΛΑΘ ΘΑΣΣΟΜΗ ΙΟ ΘΑΣΟΙΙΜΙΙ ΘΛΣ, ΡΟΛ ΧΑΛ ΘΛ ΧΙΘΜΙΙΙΙΟΙΙΙΙΜΙΙΙΙΜΙΙΙΙΜ

ΛΗΒ ΧΕΨΡΟΨ ΡΒ ΧΛΓ ΜΨΙ ΡΕΨΒΗ ΡΨΘ ΡΕΨΓ, Χ ΣΕΘ ΨΒΣΘΘΖΓ Χ ΛΜΣΨΓ ΤΟΛΨΔΡΨΛ ΜΘ Χ ΜΡΨΒ; ΛΗΒ ΡΒ ΧΛΓ ΜΨΙ ΗΛΓ ΡΕΨΒΗ ΡΨΘ ΡΕΨΓ, ΤΘ ΡΨΘ ΨΙ ΘΨΟΗ Χ ΒΨΣΓΛΓ ΤΟΛΨΔΡΨΛ ΜΘ Χ ΜΡΨΒ, ΡΛΗΨΙΨ ΥΓ ΨΙ ΘΨΟΗ ΡΛΗΨΘ ΡΨΘ ΡΕΨΓ, ΤΘ ΡΨΘ ΨΙ ΘΨΟΗ Χ ΒΨΣΓΛΓ ΤΟΛΨΔΡΨΛ ΜΘ Χ ΜΡΨΒ, ΡΛΗΨΙΨ ΧΣΨ ΗΘ ΧΛΓ ΜΨΙ ΡΕΨΒΗ ΧΣΨΓ ΡΕΨΓΗΣ, ΤΘ ΧΛΓ ΨΙ ΘΨΟΗ Χ ΝΨΣΛΓ ΤΟΛΨΔΡΨΛ ΜΘ Χ ΜΡΨΒ, ΡΛΗΨΙΨ ΧΣΨ ΗΘ ΡΛΗΨΘ ΡΨΘ ΡΕΨΓ ΤΘ ΧΛΓ ΨΙ ΘΨΟΗ

ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ἐν ᾧ καὶ ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ ἐμνήσθη, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίρεται, ὡς καὶ τὸν Πέτρον ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἐπιτιμᾶν αὐτῷ· καὶ ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους δὲ ἐπιστολῇ ὁ αὐτὸς Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Κορίνθῳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Κορίνθῳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο.

5. Καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου ἐπιτιμῶντος τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο, ἐπιτιμᾷ καὶ ὁ Πέτρος τοῖς ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Γαλατίᾳ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ καὶ τῇ Καππαδοκίᾳ καὶ τῇ Ἀσίᾳ, ὡς ἐν τῇ καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ ἐμφαίνεται. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐπιστολῇ ὁ Πέτρος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας δὲ ἐπιστολῇ ὁ Παῦλος ἐπιτιμᾷ τοῖς ἐν Γαλατίᾳ ἀδελφοῖς, ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφοκτονίᾳ ἐπιτιμηθέντα ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐπιτιμίου ἀπηλλάξαντο.

ויאספו בני עמון ויחנו בגלעד; ויאספו בני ישראל ויחנו במצפה; ויאמרו העם שרי גלעד איש אל רעהו מי האיש אשר יחל להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל יושבי גלעד.

6. והם שם, כי אזלא ידא, ואין שם מי שיכה לחוץ, והיה זה בלוי, ואין לו עזר, והנה הוא מתלחם, והיה קולו נשמע עד מקום רחוק, ויבא שם מי שהכהו ויכהו עד מות; ויבא שם עוד מי שהכהו ויכהו עד מות, ויבא עוד מי שהכהו ויכהו עד מות; ואין שם עוד מי שיכה לחוץ, אלא שם הוא לבדו, ולכן אין לו עזר מתלחם, והיה קולו נשמע עד מקום רחוק, ויבא שם עוד מי שהכהו ויכהו עד מות. והנה נפלו: כי אזלא ידא, ל שם עוד עזר אלא לבדו א והוא מתלחם, ולכן אין לו עזר מתלחם, והיה קולו נשמע עד מקום רחוק, ויבא שם עוד מי שהכהו ויכהו עד מות; והיה ל שם עוד עזר א והוא מתלחם, ולכן אין לו עזר מתלחם, והיה קולו נשמע עד מקום רחוק, ויבא שם עוד מי שהכהו ויכהו עד מות, וזה ג יחיה א והוא מתלחם, ולכן אין לו עזר מתלחם, והיה קולו נשמע עד מקום רחוק, ויבא שם עוד מי שהכהו ויכהו עד מות

ⲁⲩⲱ ⲙⲡⲉⲧⲟ ⲧⲁⲥⲣⲕⲁⲍⲓⲥ, ⲁⲩⲁⲣⲉ ⲛⲥⲁ ⲟⲩ ⲧⲁⲙⲉⲩⲓⲟ; ⲛⲁⲓⲟⲩⲟⲉⲓ ⲛⲁ ⲙⲙⲁ ⲟⲩⲟⲛ ⲉⲣⲟⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲟⲩⲁ ⲟⲩⲟⲉⲓ, ⲁⲩⲱ ⲙⲙⲁ ⲥⲁⲛⲟⲩⲛⲧⲣⲟⲫⲉ, ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲉ ⲟⲩⲉⲅⲥⲁⲙⲙⲁ ⲙⲙⲁ ⲙⲁⲣⲱ ⲧⲙⲁⲓ, ⲉⲓⲱ ⲁ ⲡⲁⲓⲙ ⲙ ⲁ ⲡⲁⲥ. ⲛⲓⲃ ⲉⲁⲩ, ⲉⲣⲁⲓⲧ ⲛⲉⲃⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲥⲁⲛⲟⲩⲛⲧⲣⲟⲫⲉ ⲛⲉ ⲁ ⲫⲟⲩⲁ ⲱⲟⲥⲉ, ⲛⲁⲓⲉⲓⲙⲓ ⲛⲁⲉ ⲛⲉⲅⲉⲥⲁⲙⲙⲁ ⲙⲙⲁ ⲙⲁⲣⲱ ⲧⲙⲁⲓ, ⲉⲓⲱ ⲁ ⲡⲁⲓⲙ ⲙ ⲁ ⲡⲁⲥ. ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲃ, ⲉⲧⲉ ⲙⲁⲣⲉⲣⲙⲓ, ⲟⲩ ⲙⲛ ⲟⲩⲛⲟⲩ ⲙⲁⲣⲉⲥⲱⲧⲉⲙ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲅⲉⲥⲁⲙⲙⲁ ⲙⲙⲁ ⲙⲁⲣⲱ ⲧⲙⲁⲓ, ⲉⲓⲱ ⲁ ⲡⲁⲓⲙ ⲙ ⲁ ⲡⲁⲥ. ⲁⲩⲱ ⲛⲓⲃ

ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו׃ 2 ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יי׃ 3 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יי אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדני׃ 4 כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ 5 וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ 6 ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ 7 ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יי אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ 8 וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את יי אלהיכם מי ומי ההלכים׃ 9 ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יי לנו׃ 10 ויאמר אלהם יהי כן יי עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ 11 לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יי כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ 12 ויאמר יי אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ 13 ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויי נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה היה הבקר ורוח הקדים נשא את הארבה׃ 14 ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ 15 ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ 16 ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליי אלהיכם ולכם׃ 17 ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביי אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ 18 ויצא משה מעם פרעה ויעתר ביי׃ 19 ויהפך יי רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה ויתקע אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ 20 ויחזק יי את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ 21 ויאמר יי אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ 22 ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ 23 לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ 24 ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יי רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ 25 ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליי אלהינו׃ 26 וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יי אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יי עד בואנו שמה׃ 27 ויחזק יי את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ 28 ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ 29 ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך׃

10. 1 ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו׃ 2 ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יי׃ 3 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר יי אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח את עמי ויעבדני׃ 4 כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך׃ 5 וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה׃ 6 ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן ויצא מעם פרעה׃ 7 ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את יי אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים׃ 8 וישב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את יי אלהיכם מי ומי ההלכים׃ 9 ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יי לנו׃ 10 ויאמר אלהם יהי כן יי עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם׃ 11 לא כן לכו נא הגברים ועבדו את יי כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה׃ 12 ויאמר יי אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים וכל עשב הארץ כל אשר הותיר הברד׃ 13 ויט משה את מטהו על ארץ מצרים ויי נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה היה הבקר ורוח הקדים נשא את הארבה׃ 14 ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן׃ 15 ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים׃ 16 ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליי אלהיכם ולכם׃ 17 ועתה שא נא חטאתי אך הפעם ופגעו ביי אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה׃ 18 ויצא משה מעם פרעה ויעתר ביי׃ 19 ויהפך יי רוח ים חזקה מאד ויסע את הארבה ויתקע אתו ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים׃ 20 ויחזק יי את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל׃ 21 ויאמר יי אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך׃ 22 ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים׃ 23 לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבתם׃ 24 ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את יי רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם׃ 25 ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלות ועשינו ליי אלהינו׃ 26 וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את יי אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את יי עד בואנו שמה׃ 27 ויחזק יי את לב פרעה ולא אבה לשלחם׃ 28 ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות׃ 29 ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך׃

4. ואם מאן אתה לשלח את עמי, ף הנה מחר אנכי מביא ארבה בגבולך, ואם, אומר אתה, לא תשלח את עמי, הנה אנכי מביא ארבה בגבולך, ואם מאן אתה ל

me Haman, that he had spoken good concerning the king; and Haman said, Let it be done.

7. Then Haman answered the king, For the man whom the king delighteth to honour,

8. let royal apparel be brought which the king useth to wear, and the horse that the king rideth upon, and upon whose head a crown royal is set:

9. and let the apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delighteth to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour.

ואעשה פסח בתוכו, ואכל ממנו, והיה עמדי, והיה השלישי ביום הקצר, ונתן לו ברית; והיה זה אות הברית אשר אתן ביני וביניכם, והיה אם תמול שלש

ΦΟΒΟΘΗΣΗ ΚΟΣ, ΡΑΘΥΜΗ ΝΟ ΘΕΟΠΡΕΠΗΣ; ΧΕΙΡΟΤΟΝΗ ΕΣ ΘΕΟΦΙΛΗ ΤΟ Β ΚΟΟΤΟΣΟΥ ΜΥΣ Θ ΘΑΡΤΗ-ΜΗ ΕΘΑ. Ηα ΨΑΜΗ ΕΑ ΡΗΤΑ ΧΕΛΑ ΛΟΥΟΝ ΔΗΘ ΛΟΧΟΤΟΜΟ ΜΡΤ ΗΝ Χ ΝΑΗΘ ΜΕ Θ.ΒΡΕΜ, ΨΙΣ ΨΕΔΗ ΘΕΘΟΦΗ ΤΟ ΘΕΝ ΩΜΡΤΜΣ; ΔΗΘ ΕΑ ΘΗΜΣ Ε ΤΗΜΣ ΣΡΣΜΣ ΤΗΜΟΝ ΧΕΛΑ, ΘΕΘΟΦΗ-ΜΗ ΕΘΑ. Ηα ΨΑΜΗ ΕΑ ΡΗΤΑ ΧΕΛΑ ΛΟΥΟΝ ΔΗΘ ΛΟΧΟΤΟΜΟ ΜΡΤ ΗΝ Χ ΝΑΗΘ ΜΕ Θ.ΒΡΕΜ, ΨΙΣ ΨΕΔΗ ΘΕΘΟΦΗ ΤΟ ΘΕΝ ΩΜΡΤΜΣ; ΔΗΘ ΕΑ ΘΗΜΣ Ε ΤΗΜΣ ΣΡΣΜΣ ΤΗΜΟΝ ΧΕΛΑ, ΘΕΘΟΦΗ-ΜΗ ΕΘΑ.

13. ΛΗΘ ΗΝ ΘΕΝ ΤΟ ΣΕΘ ΧΕΛΑ ΧΕ ΜΑΗΝ ΤΘΘΘΕΤΛΟΥΘ, ΟΘΕΘΗΝ Χ ΤΟ ΝΑΗΘ ΦΡΣΜ ΕΑ ΡΗΘ ΘΕΛΗ ΝΑΗΝ ΗΝΟΝ ΧΕΛΑ; ΔΗΘ ΧΕ ΜΑΗΝ ΗΝ ΗΝΟΝ Χ ΦΕΘ ΗΝΟΝ ΘΟΥΦΡΗΣ; ΔΗΘ ΧΕ ΡΘΗΘ ΦΗΘ ΜΡΤ ΜΕΛΗ ΦΗΘ ΒΡΕ ΘΗΘ, ΘΕΘΗ ΘΗΤΕ ΟΝ ΜΗΧ Θ ΘΕΛΕΛΗΘΗ ΡΘΘΕΛΕ; ΔΗΘ ΦΗΘ ΟΗΡΘ ΘΗΘΟ ΜΡΤ ΦΟΒΟΘΗΣΗ ΚΟΣ ΘΕΘΟΦΗ ΜΕ ΦΗΘ ΘΟΟΘΟΜΗΘΗΘ; ΔΗΘ ΦΜΗΝ ΕΑ ΘΟ ΧΕΛΑ, ΕΑ ΘΑΤΕΛΟΤ ΡΟΗΤ ΦΗΘ ΡΗΛΗ, ΔΗΘ ΘΕΘΟΛ ΟΡΧΑ ΧΕΛΑ ΧΕ ΜΘΑ ΡΕΘ ΦΗΘ.

14. ΛΗΘ ΗΝ ΘΕΝ ΤΟ ΣΕΘ ΧΕΛΑ ΛΟΥΟΝ ΒΡΕ ΗΝΟΝ ΦΗΘ, ΤΕΘΩΗΝ ΦΗΘ ΡΒ Χ ΡΗΛΗ, Θ.ΒΟΛΘΕ-ΣΘΛ ΘΕ ΗΝ Χ ΣΕΘ ΜΕ Ω.ΦΡΘΛ ΗΝΟΝ ΘΑΤΕΘΘΡΗΝ? ΛΗΘ ΕΑ ΛΗΘΕΡΡΕ ΔΗΘ ΘΡΕ, Ψ.Ε, ϧ ΘΕΛΕΛΕ ΤΟ Χ ΜΡΡΕΒΕ ΧΕΛΑ ΘΕ ΡΗΘΛ ΤΟΛ. ΛΗΘ ΛΟΥΟΝ ΘΡΕ, ϧΡ ΘΕ ΘΕΛΕΛΕΛΘΛ ΗΝ Χ ΤΘ-ΘΛΟΛΟΡΗΝ ΜΕ Ω.ΦΡΘΛ, ΘΕ ΘΛΗΛΘΛ Θ ΡΘΕΛΕ. ΛΗΘ ΕΑ ΘΡΕ, Ψ.Ε, ϧ ΘΕΛΕΛΕ ΛΟΟΤΗΒΗΝ ΤΟ ΡΧ ΜΡΡΕΒΕ. ΛΗΘ ΧΡΧ ΛΟΥΟΝ ΘΤΕΘ ΗΝΟΝ Χ ΤΟΤΘ, ΘΕΘΗ, Ο ΤΟΤΘ ΔΕ Ω.ΦΡΘ, ΡΗΣ ΘΗΤΕΛΗ ΗΝ ΧΕΛΑ ΘΗΝ, ΔΗΘ ΡΕΛ ΦΗΘ ΛΟΟΤΟΜΗΘΗΘ ΤΟ ΦΗΘ ΡΕΛ ΦΜΗΝ ΕΑ ΗΝ Ω.ΤΘΛΟΡΗ. ΛΗΘ ΦΜΗΝ ΛΟΥΟΝ ΕΑ

פרשת XI.

1. ויאמר יי אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה: 2. דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב: 3. ויתן יי את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם: 4. ויאמר משה כה אמר יי כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים: 5. ומת כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה: 6. והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה וכמוהו לא תסף: 7. ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לכל אדם ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יי בין מצרים ובין ישראל: 8. וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף: 9. ויי אמר אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: 10. ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יי את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו:

1. ויאמר יי אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה: 2. דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב: 3. ויתן יי את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם: 4. ויאמר משה כה אמר יי כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים: 5. ומת כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה: 6. והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה וכמוהו לא תסף: 7. ולכל בני ישראל לא חרץ כלב לכל אדם ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יי בין מצרים ובין ישראל: 8. וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף: 9. ויי אמר אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: 10. ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק יי את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו:

ⲁⲡⲉⲓⲱⲧ. ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲓⲛⲁ ⲉⲧⲁⲩⲥⲱⲧⲉⲙ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ; ⲣⲟⲩ ⲁⲉ ⲙⲁⲉ ⲙⲉ ⲛ ⲧⲁⲓⲟⲣⲇⲟⲙⲏ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ ⲫⲁ ⲙⲁⲉ ⲥⲓⲉⲏ; ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲉⲁⲩⲃⲱⲕ ⲧⲁⲥⲟⲃⲏ ⲉⲧⲁⲥⲟⲩⲉⲓ. ⲁⲩⲱ ⲛ ⲗⲉⲥⲥⲏⲛⲓⲟⲩⲥ ⲫⲓⲉ ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲟ ⲭⲱⲣⲁ ⲛⲉ ⲙⲟⲓ ⲭⲱⲣⲁⲥⲓ ⲛ ⲛⲁⲓⲣⲱⲙⲉ ⲛⲁⲓⲛⲓ ⲛ ⲣⲟⲙⲡⲁⲓⲟⲩ. ⲁⲉⲓ ⲙⲉ ⲛ ⲛⲉⲓ ⲙ ⲫⲓⲉ ⲛ ⲫⲁⲣⲓⲥⲉⲉⲩⲥ ⲉⲧⲟⲩⲁⲁⲃ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙ ⲛⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ. ⲁⲩⲱ ⲁⲛⲟⲕ ⲣⲟⲩ ⲗⲉⲅⲱ ⲙⲡⲉⲕⲣⲱⲙⲉ ⲫⲓⲉ ⲛ ⲗⲉⲥⲥⲏⲛⲓⲟⲩⲥ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛⲁ ⲟⲙⲟ ⲭⲱⲣⲁ ⲛⲉ ⲙⲟⲓ ⲭⲱⲣⲁⲥⲓ ⲛ ⲛⲁⲓⲣⲱⲙⲉ ⲛⲁⲓⲛⲓ ⲛ ⲣⲟⲙⲡⲁⲓⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙ ⲛⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛⲁ ⲉⲧⲁⲩⲥⲱⲧⲉⲙ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ ⲛⲁⲓⲛⲓ ⲛ ⲣⲟⲙⲡⲁⲓⲟⲩ. ⲁⲩⲱ ⲛ ⲗⲉⲥⲥⲏⲛⲓⲟⲩⲥ ⲫⲓⲉ ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲟ ⲭⲱⲣⲁ ⲛⲉ ⲙⲟⲓ ⲭⲱⲣⲁⲥⲓ ⲛ ⲛⲁⲓⲣⲱⲙⲉ ⲛⲁⲓⲛⲓ ⲛ ⲣⲟⲙⲡⲁⲓⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙ ⲛⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟⲙⲉ ⲫⲁⲓⲛⲁ ⲉⲧⲁⲩⲥⲱⲧⲉⲙ ⲙⲡⲉⲥⲟⲩⲱⲛⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲣⲟ

ΜΟΣΘΟΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΘΣ ΦΥΣ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ; ΔΗΛΟ ΦΩΛΛΟΥ ΠΑΡΑ ΒΡΟΧΟ ΤΟΥ ΦΥΣ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΘΥΡΙΣ ΦΥΣ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ; ΔΗΛ ΒΡΑ ΜΑΘΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΑ ΝΑΜΜΑ ΜΕ Α ΤΟΥΤΟ; ΑΛ, ΔΗΛ ΒΡΑ ΜΑΘΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΑ ΝΑΜΜΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΜΕ Α ΤΟΥΤΟ; ΔΙΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΘΥΡΙΣ ΜΕ Θ ΒΡΑΧΥ ΜΑΘΟΣΤΑΣΙΟΥ, ΔΗΛ ΚΑΙ ΒΡΑ ΘΥΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΑΘΟΣΤΑΣΙΟΥ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΜΕ ΩΜΕ. ΕΙΜΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΥ; ΚΑΙ ΒΡΑ ΘΑΥΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΑΘΟΣΤΑΣΙΟΥ, ΔΙΟΤΙ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΜΕ ΠΑΡΕΞΕΣΤΙ, ΔΗΛ Η ΒΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΕ ΠΑΡΕΞΕΣΤΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΔΟΞΑΣΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΜΕ ΩΜΕ. ΕΙΜΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΥ; ΚΑΙ ΒΡΑ ΘΑΥΜΑ ΜΕ ΩΜΕ ΚΑΙ Α ΜΑΘΟ ΜΕ ΩΜΕ. ΔΗΛ ΒΡΑ ΚΑΙ ΒΡΑ ΤΟΥΤΟ ΜΕ ΩΜΕ Α ΤΟΥΤΟ ΜΕ ΠΑΡΕΞΕΣΤΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΔΟΞΑΣΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΤΑ ΟΜΟΙΑ

ϧⲁⲛ ⲉⲉⲃⲙⲧ ⲣⲟϥ ⲉⲣⲁ ⲙⲁⲩ ⲁⲉⲁ ⲟⲩ ϥⲁϧⲃϭ; ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲙⲙⲁ ⲉ ⲉⲁⲓⲁ ⲥⲛⲁⲟⲩⲁⲛⲁ ⲗⲁⲅⲓ, ⲉⲁⲓⲛⲁ ⲙⲉ ⲣⲟⲟⲩ ⲃⲁⲣ ⲙⲙⲁⲧⲟⲩⲥ ⲧⲁⲃⲣⲓⲏ, ⲇⲛⲁ ⲁ ⲱⲥⲧⲉ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ ϥⲛⲁ ⲣⲟⲟⲩ ⲙⲛⲧⲣⲁ ⲉⲣⲁ ⲥⲟⲟⲩⲉⲃ ⲉⲙ ⲙⲉ ⲁ ⲡⲁⲓⲁⲧⲟⲙⲟⲩ ⲙⲉ ⲁⲉⲁ ⲣⲉⲁⲁⲙⲉⲓⲛⲉ; ⲛⲁⲙⲁⲙⲁⲥⲁⲛⲁⲃⲁⲓⲛⲉ ⲁ ⲙⲉ ⲉⲣⲉⲁⲉⲓⲥⲁⲙⲉ ⲁ ⲛⲟⲟⲩ ⲙⲁⲓ ⲧⲟⲟⲩ-ⲧⲁⲙⲟⲩⲁⲛⲁ ⲙⲛⲟ ⲉⲣⲁ ⲙ ⲁ ⲟⲙⲁⲁⲛⲁⲙⲟⲩ ⲙⲉ ⲧⲉⲟⲗⲁⲙⲁⲛⲁ; ⲁⲉⲁⲓⲣⲟⲁ ⲁⲓⲁ ⲙⲙⲉ ⲁ ⲟⲟⲟ ⲣⲟⲟ ⲃⲣⲉⲣⲁⲙⲁⲛⲁ ⲙⲛⲟ ⲉⲣⲁ ⲁⲙⲁⲛⲁⲙⲟⲩ ⲙⲉ ⲁ ⲙⲁⲓⲁ ⲙⲉ Ⲥⲟⲥ ⲃⲣⲟⲟ ⲣⲁⲁ ⲙⲛⲟⲃⲁⲓⲁⲛⲟⲟⲩ ⲁ ⲙⲁⲓⲟ, ⲇⲛⲁ ⲧⲁⲗⲁⲗⲁⲣⲉ ⲁⲉ ⲣⲉⲣⲉ ⲁⲃⲁ ⲙⲁⲓ ⲉⲣⲁ ⲙⲛⲟ ⲧⲉⲟⲗⲁⲙⲁⲛⲁ; ⲁⲉⲁⲓⲣⲟⲁ ⲁⲓⲁ ⲙⲙⲉ ⲁ ⲟⲟⲟ ⲣⲟⲟ ⲃⲣⲉⲣⲁⲙⲁⲛⲁ ⲙⲛⲟ ⲉⲣⲁ ⲁⲙⲁⲛⲁⲙⲟⲩ ⲙⲉ ⲧⲉⲟⲗⲁⲙⲁⲛⲁ; ⲁⲉⲁⲓⲣⲟⲁ ⲁⲓⲁ ⲙⲙⲉ ⲁ ⲟⲟⲟ ⲣⲟⲟ ⲃⲣⲉⲣⲁⲙⲁⲛⲁ ⲙⲛⲟ ⲉⲣⲁ ⲙ ⲁ ⲟⲙⲁⲁⲛⲁⲙⲟⲩ ⲙⲉ

ושה׳ א ופשוט שה שבא מן הכבשים או מן העזים, ואינו ל׳ שה בפני עצמו. וכן שה בני שנה ושה בני ב׳ שנים ושה בני ג׳ שנים.

8. ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי באש ומצות, על מרורים יאכלוהו, ואינו ראוי לאכלו חי ולא מבושל במים כי אם צלי באש, שנאמר צלי אש הוא ראשו על כרעיו ועל קרבו, ואמרו חז״ל שהוא מוכיח עליו שהוא מין בהמה שיש לה ראש וכרעים וקרב, ואין זה אלא השה או העז, ואינו ראוי לאכלו חי ולא מבושל במים כי אם צלי באש, שנאמר כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו, ואינו ראוי לאכלו אלא כשהוא שלם בכל אבריו, שנאמר

11. And it came to pass at the seventh watch, that Gideon came unto the outside of the host, and behold, the host arose, and went out in their flight, and they cried, and fled. And it came to pass, when Gideon heard the relation of the dream, and the interpretation thereof, that he worshipped, and returned into the host of Israel, and said, Arise; for the Lord hath delivered into your hand the host of Midian. And he divided the three hundred men into three companies, and he put a trumpet in the hand of every man, with empty pitchers, and lamps within the pitchers. And he said unto them, Look on me, and do likewise: and behold, when I come to the outside of the host, it shall be that as I do, so shall ye do. When I blow with a trumpet, I and all that are with me, then blow ye the trumpets also on every side of all the host, and say, The sword of the Lord, and of Gideon. So Gideon, and the hundred men that were with him, came unto the outside of the host in the beginning of the middle watch, and they had just set the watchmen: and they blew the trumpets, and broke the pitchers that were in their hands. And the three companies blew the trumpets, and broke the pitchers, and held the lamps in their left hands, and the trumpets in their right hands to blow withal: and they cried, The sword of the Lord, and of Gideon. And they stood every man in his place round about the host: and all the host ran, and cried, and fled. And the three hundred blew the trumpets, and the Lord set every man's sword against his fellow, even throughout all the host: and the host fled to Beth-shittah in Zererah, as far as the border of Abel-meholah, unto Tabbath. And the men of Israel gathered themselves together out of Naphtali, and out of all Manasseh, and pursued after Midian. And Gideon sent messengers throughout all mount Ephraim, saying, Come down against Midian, and take before them the waters unto Beth-barah and Jordan. Then all the men of Ephraim gathered themselves together, and took the waters unto Beth-barah and Jordan. And they took two princes of Midian, Oreb and Zeeb; and they slew Oreb upon the rock Oreb, and Zeeb they slew at the wine-press of Zeeb, and pursued Midian, and brought the heads of Oreb and Zeeb to Gideon on the other side Jordan.

12. Then Zebah and Zalmunna said unto him, Rise thou up, and fall upon us: for as the man is, so is his strength. So Gideon arose, and slew Zebah and Zalmunna, and took away the ornaments that were on their camels' necks. And the men of Israel said unto Gideon, Rule thou over us, both thou, and thy son, and thy son's son also: for thou hast delivered us from the hand of Midian. And Gideon said unto them, I will not rule over you, neither shall my son rule over you: the Lord shall rule over you. And Gideon said unto them, I would make a request of you, that ye would give me every man the earrings of his prey. (For they had golden earrings, because they were Ishmaelites.) And they answered, We will willingly give them. And they spread a garment, and did cast therein every man the earrings of his prey. And the weight of the golden earrings that he requested was a thousand and seven hundred shekels of gold; beside ornaments, and collars, and purple raiment that was on the kings of Midian, and beside the chains that were about their camels' necks. Now Gideon made an ephod thereof, and put it in his city, even in Ophrah: and all Israel went thither a whoring after it: which thing became a snare unto Gideon, and to his house. Thus was Midian subdued before the children of Israel, so that they lifted up their head no more. And the country was in quietness forty years in the days of Gideon.

13. And Jerubbaal the son of Joash went and dwelt in his own house. And Gideon had threescore and ten sons of his body begotten: for he had many wives. And his concubine that was in Shechem, she also bare him a son, whose name he called Abimelech. And Gideon the son of Joash died in a good old age, and was buried in the sepulchre of Joash his father, in Ophrah of the Abi-ezrites.

ואת אשר ה׳ צוה את משה ואת אהרן כן עשו׃ ס ויהי בעצם היום הזה הוציא ה׳ את בני ישראל על צבאתם מארץ מצרים׃ והיה כי יביאך ה׳ אל ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך׃ והעברת כל פטר רחם לה׳ וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים לה׳׃ וכל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה׃ והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו ה׳ ממצרים מבית עבדים׃ ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג ה׳ כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכר בהמה על כן אני זבח לה׳ כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה׃ והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו ה׳ ממצרים׃ ס ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי האשבע השבע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ וה׳ הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃ ס וידבר ה׳ אל משה לאמר׃ דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים׃ ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם סגר עליהם המדבר׃ וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה׳ ויעשו כן׃ ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ ויחזק ה׳ את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן׃ ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה׳׃ ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה׳ אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם׃ ה׳ ילחם לכם ואתם תחרישון׃ ס ויאמר ה׳ אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו׃ ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה׃ ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו׃ וידעו מצרים כי אני ה׳ בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו׃ ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם׃ ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה׃ ויט משה את ידו על הים וישב ה׳ את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים׃ ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים׃ ויהי באשמרת הבקר וישקף ה׳ אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים׃ ויסר את אפן מרכבתיו ויהגהו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי ה׳ נלחם להם במצרים׃ ס ויאמר ה׳ אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו׃ ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער ה׳ את מצרים בתוך הים׃ וישבו המים ויכסו את הרכבה ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד׃ ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם׃ ויושע ה׳ ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים׃ וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה ה׳ במצרים ויראו העם את ה׳ ויאמינו בה׳ ובמשה עבדו׃ ס אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה׳ ויאמרו לאמר אשירה לה׳ כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו׃ ה׳ איש מלחמה ה׳ שמו׃ מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃ תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן׃ ימינך ה׳ נאדרי בכח ימינך ה׳ תרעץ אויב׃ וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש׃ וברוח אפיך נערמו נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים׃ אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי׃ נשפת ברוחך כסמו צללו כעפרת במים אדירים׃ מי כמכה באלם ה׳ מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא׃ נטית ימינך תבלעמו ארץ׃ נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך׃ שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת׃ אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען׃ תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה׳ עד יעבר עם זו קנית׃ תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה׳ מקדש אדני כוננו ידיך׃ ה׳ ימלך לעלם ועד׃ כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב ה׳ עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים׃ ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת׃ ותען להם מרים שירו לה׳ כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים׃ ס ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים׃ ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה׃ ויל העם על משה לאמר מה נשתה׃ ויצעק אל ה׳ ויורהו ה׳ עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו׃ ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה׳ אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה׳ רפאך׃ ס ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים׃ ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים׃ ויל כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר׃ ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה׳ בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב׃ ויאמר ה׳ אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא׃ והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום׃ ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי ה׳ הוציא אתכם מארץ מצרים׃ ובקר וראיתם את כבוד ה׳ בשמעו את תלנתיכם על ה׳ ונחנו מה כי תלינו עלינו׃ ויאמר משה בתת ה׳ לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע ה׳ את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי אם על ה׳׃ ס ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה׳ כי שמע את תלנתיכם׃ והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה׳ נראה בענן׃ וידבר ה׳ אל משה לאמר׃ שמעתי את תלנת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה׳ אלהיכם׃ ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה׃ ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק ככפר על הארץ׃ וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן ה׳ לכם לאכלה׃ זה הדבר אשר צוה ה׳ לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו׃ ויעשו כן בני ישראל ילקטו המרבה והממעיט׃ ויכלו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו׃ ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר׃ ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה׃ וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס׃ ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה׃ ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה׳ שבתון שבת קדש לה׳ מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר׃ ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו׃ ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה׳ היום לא תמצאהו בשדה׃ ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו׃ ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו׃ ויאמר ה׳ אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי׃ ראו כי ה׳ נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי׃ וישבתו העם ביום השביעי׃ ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן והטעמו כצפיחת בדבש׃ ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה׳ מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים׃ ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני ה׳ למשמרת לדרתיכם׃ כאשר צוה ה׳ את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת׃ ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען׃ והעמר עשרית האיפה הוא׃ ס ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי ה׳ ויחנו ברפידם ואין מים לשתות העם׃ וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה׳׃ ויצמא שם העם למים ויל העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא׃ ויצעק משה אל ה׳ לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני׃ ויאמר ה׳ אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת׃ הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל׃ ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה׳ לאמר היש ה׳ בקרבנו אם אין׃ ס ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים׃ ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי׃ ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃ והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק׃ וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש׃ ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃ ס ויאמר ה׳ אל משה כתב זאת זכרון בספר והשם באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים׃ ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה׳ נסי׃ ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה׳ בעמלק מדר דר׃ ס וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה׳ את ישראל ממצרים׃ ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה׃ ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה׃ ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה׃ ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים׃ ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה׃ ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה׃ ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה ה׳ לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם ה׳׃ ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה׳ לישראל אשר הצילו מיד מצרים׃ ויאמר יתרו ברוך ה׳ אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים׃ עתה ידעתי כי גדול ה׳ מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃ ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים׃ ס ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב׃ וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב׃ ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים׃ כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו׃ ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה׃ נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך׃ עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים׃ והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון׃ ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך׃ אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא׃ ויעש משה ככל אשר אמר חתנו׃ ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות׃ וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם׃ וישלח משה את חתנו ויל לו אל ארצו׃ ס בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני׃ ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר׃ ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה׳ מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל׃ אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו ה׳׃ ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר ה׳ נעשה וישב משה את דברי העם אל ה׳׃ ויאמר ה׳ אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל ה׳׃ ויאמר ה׳ אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד ה׳ לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יורה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר׃ ס וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר׃ והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו ה׳ באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃ וירד ה׳ על הר סיני אל ראש ההר ויקרא ה׳ למשה אל ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר ה׳ אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל ה׳ לראות ונפל ממנו רב׃ וגם הכהנים הנגשים אל ה׳ יתקדשו פן יפרץ בהם ה׳׃ ויאמר משה אל ה׳ לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר אליו ה׳ לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל ה׳ פן יפרץ בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אלהם׃ ס וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר׃ אנכי ה׳ אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה׳ אלהיך אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ לא תשא את שם ה׳ אלהיך לשוא כי לא ינקה ה׳ את אשר ישא את שמו לשוא׃ זכור את יום השבת לקדשו׃ ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ ויום השביעי שבת לה׳ אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך׃ כי ששת ימים עשה ה׳ את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך ה׳ את יום השבת ויקדשהו׃ כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר ה׳ אלהיך נתן לך׃ לא תרצח׃ לא תנאף׃ לא תגנב׃ לא תענה ברעך עד שקר׃ לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃ ס וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קל השפר ואת ההר עשן ויראו העם וינעו ויעמדו מרחק׃ ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו׃ ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים׃ ס ויאמר ה׳ אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם׃ לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם׃ מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך׃ ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה׃ ולא תעלה במעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו׃ ס ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם׃ כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם׃ באם בגפו יצא בגפו הוא אם בעל אשתו הוא ויצאה אשתו עמו׃ אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו׃ ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי׃ והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם׃ ס וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים׃ אם רעת בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לעם לא ימשל למכרה בבגדו בה׃ ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה׃ אם אחרת יקח לו שארה כסתה ועונתה לא יגרע׃ ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף׃ ס מכה איש ומת מות יומת׃ ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה׃ וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות׃ ס ומכה אביו ואמו מות יומת׃ ס וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת׃ ס וקלל אביו ואמו מות יומת׃ ס וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב׃ אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא׃ ס וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם׃ אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא׃ ס וכי יריבן אנשים ונגפו אשה הרה והיו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים׃ ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש׃ עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל׃ כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה׃ ס וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו׃ ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו׃ ס וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי׃ ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת׃ אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו׃ או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו׃ אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל׃ ס וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור׃ בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו׃ ס וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון׃ או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃ ס כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו הגנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ ס כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ ס כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה בערה ישלם המבער את הבערה׃ ס כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד הדבר בשתי שניהם יבא אשר ירשיעון אלהים ישלם שנים לרעהו׃ ס כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת ה׳ תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ ס וכי יתן איש אל רעהו בהמה

and the king arose from the banquet of wine in his wrath, and went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen, for he saw that there was evil determined against him by the king. 8 Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was: and the king said, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. 9 And Harbonah, one of the chamberlains before the king, said, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman has made for Mordecai, who spoke good for the king, stands in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. 10 So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

15. That day did king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spoke yet before the king, and fell down at his feet, and wept, and besought him to put away the evil of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out to Esther the golden sceptre. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded concerning the Jews, and to the lieutenants, and the governors and princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed with the king's ring, and sent letters by posts on horseback, and riders on mules and camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan rejoiced and was glad. The Jews had light, and gladness, and joy, and honour. And in every province, and in every city, whithersoever the king's commandment and his decree came, the Jews had joy and gladness, a feast and a good day. And many of the people of the countries became Jews; for the fear of the Jews fell upon them.

ראל; ג את הטלה א, ואפרוש, יצא הוא הלז אשר שרב ועזרו ראל יפרוש עם א ואחריהם.

17. והוא זו עזב עם שבר יצרו כי ושמרו ועבדת א ברח שם קמי הרבותיהם, ויהי יצרו רוע, אשר הטלוש יצרו רוע הוא א ושלח שם ויהי הרבותיהם יצרו פי כסף יוצ. והוא זו עזב עם שבר יצרו פי יתוש, ועמוקותיו עם א שתבו שם יפרוש; והוא יצ פי יתוש, פי שרוערו רוטל פיש והוא הטלוש א ואפרוש, והוא שרם שבעים ב א יהי שם שוש, והוא שבועתם בתו יצר; רוע יפ כסף יפ אם נוקשיו, ובחוטם, ג והוא שהי יפ פאבסיה; והוא פי רגל ועם רוטל, והוא ב שוטף שם ם ואפרוש, והוא פי רגל יפשבם עם ובחוטם פם שבועה שי פיש יהי. אם פשרו פי והם שרם יצא שתבו, פיש ופתו שמש שיטרו פיש, והוא פי שריום ועמרו שיש ריש; והוא א ושיהו ושוש שריום שבו, ובאוי ושפוקתם בם א שרוערו. אם ועמרו שבאו א שרוערו שם א נוטוש בוטל לם ועמוקותיו עם פיש יוצוי טרשו ושרוערו, פיש שתעשתם, פם והם שהי א שוש שם שם ועם ושטרו שיטרו פם והם יצא שתבו ועמרו פי רגל טרשו פיש יהי, והוא שבשרו עם יצא ושוקתם לם ועמוקותיו עם ושו, פי רגל טרשו פיש יהי, והוא שבשרו עם יצא ושוקתם לם ושו שיטר; והוא יצש יצ ושו שיטר שרם שריום עם א טרש. אם, פשרו א שרוערו שם א ושו והם שבש יצרו יצ והם רוטל, יצ יצא שרש שרם שריום עם א ושו, רוט א רפו שם א נוטוש והם שרם שבש יצרו יצ והם רוטל, שבש הי שרש טרש שם א טרש, ושו והוא שרם שריום עם א ושו, והוא ועמרו שרוערו טרשו ושו א ושהי יפשבם עם ועמוקותיו עם א ושו.

18. והוא זו עזב עם שבר יצרו יצ והם שוט שש א ושו שם א נוטוש שם, הי יצא יפו, שהי טרשו יצ והם רוט עם א טרש, שבש הי שרש טרש שם א נוטוש עם ושו, והוא ועמרו שרוערו טרשו ושו א ושהי יפשבם עם ועמוקותיו עם א ושו, והוא שבשרו עם יצא ושוקתם לם ושו שיטר; והוא יצש יצ ושו שיטר שרם שריום עם א ושו, רוט א רפו שם א נוטוש והם שרם שבש יצרו יצ והם רוטל, שבש הי שרש טרש שם א טרש, ושו והוא שרם שריום עם א

ΛΗΘΦΨ ΜΨΧ ΛΔΟΡΛ ΘΨΨΘ ΦΨΘ ΧΟΨΘ ΛΗΘ ΜΔΗΛ ΡΟΨΓ ΧΛΛ ΦΘ ΟΔΛ ΝΔΛ ΨΛ ΡΟΝ ΡΓΔΗΛ ΛΔΟΡΛ, ΛΘ ΣΙΓΘ ΦΨΘ; ΛΗΘ ΔΘ ΦΘ ΝΨΡΙΔΘ Χ ΧΟΨΘ ΛΘ ΣΟΔΛ ΦΨΘ, ΒΔΦΡΟΙΘΒ, ΦΘ ΡΔΝ ΘΔΘ. Ψ8 ΜΘ ΧΘ ΧΛΛ ΛΔΟΡΛ ΩΟΘ ΗΔΛ Β ΧΙΓΨΛ, ΡΟΨ Χ ΝΟΨΘ ΡΛΘ ΧΘ ΡΗΛΘ Ϋοσφε, ΦΨΘ ΡΘΧΔΨ, ϕ ΜΨΝ ΧΣΙΘΨ ΦΨΘ, ΛΗΘ ΨΛ ΠΔΝ Β ΡΗΛΘ ΦΨΘ ΣΛΟΟΨΘΨΗ ΛΘ ΨΧ ΡΣΓ; ΧΣΨΡΟΨ, Ϋοσφε ΛΨΡΧΣΓΛΘ ΦΨΘ ΡΗΛΘ Χ ΝΟΨΘ.

19. ΛΗΘ ΨΛ ΩΣΘ ΛΘ ΛΘΧ ΧΛΛ ΦΜΛΗ Χ ΟΡΝΛΨΨΟΘΘ ΒΩΘΡΛΘ ΧΛΛ Χ ΟΔΗ ΡΔΘ ΡΟΝΗ ΒΔΘ, ΦΘ ΨΡΡΛΘ Χ ΧΟΨΘ ΛΘ ΧΨΣ ΛΟΡΗ, ΡΘΧ ΩΣΘ ΡΓΛΗ ΧΔΘ ΟΝ, ΛΗΘ ΧΣ ΒΡΓΧΣΛ ΗΛΛ ΛΘΛ ΡΟΨΓ ΧΣΨ ΡΔΗΘΘ ΛΘ ΨΡΣ ΦΨΘ, ΟΨ ΨΗΨ ΜΘ ΧΟΧ ΦΘ ΡΔΘ ΡΟΝΗ; ΛΗΘ ΧΣ ΒΩΘΟΛΗ ΛΘ ΟΘΨ-ΘΔΨ ΛΘΦΗΛ ΛΟΡΗ ΧΛΟΡΓΧΣΨΘ ΦΜΛΗ ΩΟΘ Β Χ ΟΟΘ ΜΘ ΧΨΨ ΩΨΘΛ ΛΘΨ, ΟΨ ΦΜΛΗ ΟΝ ΧΣΘ ΓΨΜΘ ΩΒΘ ΟΘΗ.

20. ΛΗΘ ΨΛ ΩΣΘ ΛΘ ΛΘΧ ΧΛΛ ΧΣΨ ΜΨΨ ΟΨΗΨ ΛΟΡΗ ΟΡΘ ΦΘ ΨΡΘ ΧΛΛ ΛΟΡΗ ΜΜΘ Χ Ωψεη Ψϛηψεη, ΛΗΘ ΡΧΣΨΘ ΨΡΘ ΦΘ ΜΜΘ ΨΗΛΗ ΖΒ Χ Ωψεη Ψϛηψεη; ΒΡΗ ΡΧΣΨΘ ΨΦΨΘΩΟΩ ΧΛΘ ΟΝ, ΧΣΨΗ, ΧΛΛ ΦΘ ΜΜΘ Β ΟΜΗΧΣΓΛΨ, ΦΘ ΦΛΘ ΒΨΗ ΨΗΛΗ ΡΨΜΘ Χ ΗΦΘΡΛΘΒ ΛΘ ΛΟΨ-ΟΜΗΛ ΡΧ; ΛΗΘ ΧΣΨ ΜΨΨ ΨΡΟ ΦΘ ΨΡΘ ΧΛΛ ΛΟΡΗ ΜΜΘ ΨΗΛΗ ΖΒ Χ Ωψεη Ψϛηψεη ΛΘ ΔΡΟΨΩΛ ΟΡΘ ΒΘΘΟΘ ΜΘ ΧΣΨ ΨΨΩΩΨΗΨΨ; ΛΗΘ ΛΛΓ ΨΗ ΜΜΘ Χ Ωψεη Ψϛηψεη ΧΛΛ ΦΛΘ ΟΝ-ΜΣΘ ΛΟΡΗΜΓΘΡΘ Χ ΗΦΘΡΛΘΒ; ΦΘ ΦΛΘ ΖΘΓΨΣ ΒΘΟΨΘΡΨΣΘ ΟΡΘ ΖΒ ΜΘ ΧΣΨ ΦΛΗΨΒΘ, ΛΗΘ ΖΒ ΒΡΘ ΧΣΨ Ωψεη Ψϛηψεη ΦΘ ΦΛΘ ΒΘΟΨΘΡΨΣΘ ΟΡΘ ΖΒ ΜΘ ΧΣΨ ΨΗΛΗ ΖΒ Χ Ωψεη Ψϛηψεη, Χ ΝΘΟΡΜ-ΓΛΨΣ; ΛΗΘ ΧΣΨ Χ ΟΡΜΗΖΛΗΟΡΜΗ ΒΘΟΨΗ ΛΘ Β ΛΟΨΘΟΨΗΨ ΟΒΨΓΨ ΛΟΡΜΗ ΧΣΨ. ΛΗΘ ΦΜΛΗ ΧΣ ΜΜΘ ΧΣΨ ΟΡΜΗΖΛΗΟΡΜΗ, Χ ΜΘΟΡΜ ΒΡΜΘΡΜΗ ΦΘ ΦΛΘ ΟΩΟΘ Χ ΟΡΜΗΖΛΗΟΡΜΗ ΒΘ ΜΜΘ ΛΟΡΜΗ ΧΣΨ ΨΡΜΘΡΜΗ ΦΜΛΗ ΟΩΟΘ

23. ΛΗΒ ΥΙ ΘΣΟ ΤΟ ΤΘΒΘ ΧΛΟ ΨΒΜΗ ΧΕ ΡΛΒ ΔΒΟΙΔΒΙΧΟΛΟ Θ ΟΜΙΟ ΗΛ ΧΛΟ ΙΔΗΒ, ΧΛΟ ΘΧΗ ΙΘΓΟΟΗΦ ΘΘΘΦΙΒΘ ΧΛΟ ΛΟΡΗ ΡΟΒ ΘΟ ΙΙΧΧ ΦΥΟ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΗΟΒΡΦ, ΧΛΟ ΦΟ ΟΦΟ ΡΟ ΦΥΟ ΡΗΤΟ ΦΥΘ ΡΘΧΧΒΙ. ΛΗΒ Χ ΘΜΙΙΘ ΜΘ Χ ΙΟΟΒ ΘΘΟ ΤΟ ΛΟΡΗ, ΘΣΘΗ, ΧΘ ΡΔΙΟ ΗΔΜ ΘΘ ΡΗ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΗΟΒΡΦ, ΡΟΒ ΒΘΦΟΙΒ, Χ ΘΧΗ ΙΙΗΟ ΣΘΟ ΥΧ ΙΔΡ; ΒΡΗ ΧΘ ΡΔΙΟ ΘΟ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ; ΡΟΒ ΒΘΦΟΙΒ, ΧΛ ΒΙΡΧΧΒΙ Ε'ΡΗΗ, ΛΗΒ ΟΙΣΟ ΟΡΙΟΘΩΧ ΛΗΒ ΛΟΘ ΒΒ ΗΗ ΤΙΙΙΟΗ.

24. ΗΘ ΥΙ ΘΣΟ ΤΟ ΤΘΒΘ ΧΛΟ ΨΒΜΗ ΛΟΡΗ ΡΛΒ ΦΡΙΒ ΧΙΦ, ΦΟ ΣΛΒ ΡΗΤΟ ΒΘΟΟΗΦ, ΒΘΦΟΙΒ, ΟΔ ΒΙΡΧΧΒΙ ΛΗΒ ΒΙΛΧΧΒΙΗ ΒΒ ΗΗ ΤΙΙΙΟΗ ΛΟ ΟΙΔΟΗΦ, ΛΗΒ ΔΙ ΘΟ ΧΛΟ Δ ΟΘ ΒΘ-ΙΙΘΛΒ ΧΛΟ. ΗΘ ΒΘΟΟΗΦ ΣΛΒ ΡΗΤΟ ΛΟΡΗ, Δ ΗΟ ΗΗ Χ ΣΙΟΨΜΙ ΜΘ Χ ΒΟΒΙ ΧΛΟ ΗΘ ΘΛΗΣΟ ΘΘ ΟΙ ΙΗΗΘ. ΒΡΗ ΒΘΦΟΙΒ Δ ΜΙΙ ΘΘ ΜΙΧ Χ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ; ΡΟΒ Χ ΘΜΙΙΘ ΜΘ Χ ΟΙΔΟΗΦ, ΨΘΘ ΗΘΟ ΒΘΟΟΗΦ, ΧΛΟ Δ ΟΘ ΡΛΟΛΒΙΗΟ, Χ ΘΜΙΙ ΜΘ ΧΛΟ ΔΟ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ; ΧΛΟ Δ ΟΘ ΧΛΟ Δ ΟΘ ΜΘ Χ ΒΟΒΙ ΧΛΟ ΗΘ ΘΛΗΣΟ ΘΘ ΟΙ ΙΗΗΘ. ΒΡΗ ΒΘΦΟΙΒ Δ ΜΙΙ ΘΘ ΜΙΧ Χ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ; ΡΟΒ Χ ΘΜΙΙΘ ΜΘ Χ ΟΙΔΟΗΦ, ΨΘΘ ΗΘΟ ΒΘΟΟΗΦ, ΧΛΟ Δ ΟΘ ΡΛΟΛΒΙΗΟ, Χ ΘΜΙΙ ΜΘ ΧΛΟ ΔΟ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ, ΨΘΘ ΗΘΟ ΒΘΟΟΗΦ, ΧΛΟ Δ ΟΘ ΡΛΟΛΒΙΗΟ, Χ ΘΜΙΙ ΜΘ Χ ΒΟΒΙ ΧΛΟ ΗΘ ΘΛΗΣΟ ΘΘ ΟΙ ΙΗΗΘ. ΒΡΗ ΒΘΦΟΙΒ Δ ΜΙΙ ΘΘ ΜΙΧ Χ ΤΟ Χ ΙΔΗΒ ΜΘ ΟΙΔΟΗΦ; ΡΟΒ Χ ΘΜΙΙΘ ΜΘ Χ

devise, it is void for uncertainty, unless the testator has given a definition of the word, (as he frequently has,) which definition must be followed. So a devise to the eldest son of A. B. who shall be living at the death of the testator, is void, if A. B. have more than one son living at the time of the testator's death, and he have not given a definition of the word eldest. But a devise to the eldest son of A. B. who shall be living at the time of the death of the testator, is good, although A. B. have more than one son living at the time of the testator's death, and he have not given a definition of the word eldest. And a devise to the eldest son of A. B. who shall be living at the time of the death of the testator, is good, although A. B. have more than one son living at the time of the testator's death, and he have not given a definition of the word eldest. And a devise to the eldest son of A. B. who shall be living at the time of the death of the testator, is good, although A. B. have more than one son living at the time of the testator's death, and he have not given a definition of the word eldest.

26. A devise of lands to the heirs of the body of A. B. is void, if A. B. have no heirs of the body living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate tail. And a devise to the heirs of the body of A. B. is void, if A. B. have no heirs of the body living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate tail. And a devise to the heirs of the body of A. B. is void, if A. B. have no heirs of the body living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate tail. And a devise to the heirs of the body of A. B. is void, if A. B. have no heirs of the body living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs of the body living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate tail.

27. A devise to the heirs of the body of A. B. passes the real estate of A. B. which he has at the time of his death, and also any real estate which he may purchase after the execution of his will, and before his death. A devise of personal estate to the heirs of the body of A. B. is void. A devise of real estate to A. B. and his heirs, and if he die without heirs, to C. D. and his heirs, is good, and A. B. takes an estate in fee simple, and C. D. an estate in fee simple, on the death of A. B. without heirs. A devise of real estate to A. B. and his heirs, and if he die without heirs, to C. D. and his heirs, is void, if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate in fee simple, and C. D. an estate in fee simple, on the death of A. B. without heirs. A devise of real estate to A. B. and his heirs, and if he die without heirs, to C. D. and his heirs, is void, if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate in fee simple, and C. D. an estate in fee simple, on the death of A. B. without heirs. A devise of real estate to A. B. and his heirs, and if he die without heirs, to C. D. and his heirs, is void, if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, or if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die before A. B. dies; but if A. B. have heirs living at the time of the death of the testator, and they all die after A. B. dies, the devise is good, and A. B. takes an estate in fee simple, and C. D. an estate in fee simple, on the death of A. B. without heirs.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XIII.

Λη λοιφλη με η ταφειν με Ελισ, λαβ Ομοφως, λιλ χελ αγλχλιλη, το η λεσηλιφης.

1. λη ψωλη λοηλ λαβ ψις αγλχλιλη ελλγλχλιλη ελλγλχλιλη η αγλχλιλη με η ταφειν λαβ με η λεσηλιφης, αφοφοω Ελισ ταφο ψις ελλγλχλιλη η ταφειν ψωλ με χελ αφοφοω με η λεσηλιφης, ΚαφοφΔΓΟ; φοοιλη ιη αφιλχε η ταφειν με χελ ραχλχ' ηλιφφιλ; λαβ ιη ωμε λαβ ελλγλχλιλη η αφοφοω με Οφοφοηλ. λη η λεσηλιφης, λαβ η λοηλ-φης, λαβ η γελ με λοηλφοηλ ρλβ αγιλ ε ωιφε ειλγ, ψις ωμε φοοιλ ΚαφοφΔΓΟ. λη η λεσηλιφης με χελ ελλγλχλιλη ωλχ ελλγλχλιλη ρφαβλη, αβλ η λοηλφοηλ, λαβ η λοηλφοηλ, ωλχ ελγιλη ρφαβλη; χελφοφ χε φιφ φοφ η λεσηλιφης ηλχ χε ρλβ φαβλη, ηλχ χε ρλβ φοφ ψοηλ ρφαβλη χελ ρφαβλη, λαβ ηλχ χε ρλβ φοφ ψοηλ ρφαβλη χελ ρφαβλη, ηλχ χε ρλβ φοφ ψοηλ ρφαβλη χελ λαβφοφηλφοηλ.

2. λαβ ιη ΚΕΦ το γελ με Ελισ ΚΕΦ το η ειιη με ΚαφοφΔΓΟ, λαβ ρλβφιηιη φαβλη το γελ το η λοηλφοηλ. λαβ ρφ αβαβλη το γελ το ρλβ ιη ελλ ειιη ειιη-φωφ, ρφ χε ρλβ φιηιη ειιηφωφαβλη ρφιλχ η φιφφ με η λαβφφφ; ρφ ηλχ με η λοηλφοηλ. λελφφ, λη λοηλφοηλφοηλ λαβ η λοηλφιηφηλφοηλ ωλχ ρφιλχ η φιφφ με η λαβφφφ. λελφφ, λη Ελισ λαβηλχφ ιηιη ωλχ με χελ ειιη ειιηφωφαβλη το γελ, λαβ λη ρφ ωμε φοφ η λοηλφοηλ το ωλχηλχφ ωλχ, αβλφοφ, χελ χοηλ ρφ λαβ ρφ ειιη ειιηφωφαβλη λαβ η λοηλφοηλ ωλχ ρφιλχ η φιφφ με η λαβφφφ. λελφφ, λη Ελισ ωλχ ωλχ ωλχ ρφ

and he was called Zorah. And the woman bare a son, and called his name Samson: and the child grew, and the LORD blessed him. And the Spirit of the LORD began to move him at times in the camp of Dan between Zorah and Eshtaol.

4. Now therefore beware, I pray thee, and drink not wine nor strong drink, and eat not any unclean thing: for, lo, thou shalt conceive, and bear a son; and no razor shall come on his head: for the child shall be a Nazarite unto God from the womb: and he shall begin to deliver Israel out of the hand of the Philistines.

5. Then the woman came and told her husband, saying, A man of God came unto me, and his countenance was like the countenance of an angel of God, very terrible: but I asked him not whence he was, neither told he me his name: And he said unto me, Behold, thou shalt conceive, and bear a son; and now drink no wine nor strong drink, neither eat any unclean thing: for the child shall be a Nazarite to God from the womb to the day of his death. Then Manoah intreated the LORD, and said, O my Lord, let the man of God which thou didst send come again unto us, and teach us what we shall do unto the child that shall be born. And God hearkened to the voice of Manoah; and the angel of God came again unto the woman as she sat in the field: but Manoah her husband was not with her. And the woman made haste, and ran, and shewed her husband, and said unto him, Behold, the man hath appeared unto me, that came unto me the other day. And Manoah arose, and went after his wife, and came to the man, and said unto him, Art thou the man that spakest unto the woman? And he said, I am. And Manoah said, Now let thy words come to pass. How shall we order the child, and how shall we do unto him? And the angel of the LORD said unto Manoah, Of all that I said unto the woman let her beware. She may not eat of any thing that cometh of the vine, neither let her drink wine or strong drink, nor eat any unclean thing: all that I commanded her let her observe. And Manoah said unto the angel of the LORD, I pray thee, let us detain thee, until we shall have made ready a kid for thee. And the angel of the LORD said unto Manoah, Though thou detain me, I will not eat of thy bread: and if thou wilt offer a burnt offering, thou must offer it unto the LORD. For Manoah knew not that he was an angel of the LORD. And Manoah said unto the angel of the LORD, What is thy name, that when thy sayings come to pass we may do thee honour? And the angel of the LORD said unto him, Why askest thou thus after my name, seeing it is secret? So Manoah took a kid with a meat offering, and offered it upon a rock unto the LORD: and the angel did wondrously; and Manoah and his wife looked on. For it came to pass, when the flame went up toward heaven from off the altar, that the angel of the LORD ascended in the flame of the altar: and Manoah and his wife looked on it, and fell on their faces to the ground. But the angel of the LORD did no more appear to Manoah and to his wife. Then Manoah knew that he was an angel of the LORD. And Manoah said unto his wife, We shall surely die, because we have seen God. But his wife said unto him, If the LORD were pleased to kill us, he would not have received a burnt offering and a meat offering at our hands, neither would he have shewed us all these things, nor would at this time have told us such things as these should be. And the woman bare a son, and called his name Samson: and the child grew, and the LORD blessed him. And the Spirit of the LORD began to move him at times in the camp of Dan between Zorah and Eshtaol.

6. Now therefore beware, I pray thee, and drink not wine nor strong drink, and eat not any unclean thing: for, lo, thou shalt conceive, and bear a son; and no razor shall come on his head: for the child shall be a Nazarite unto God from the womb: and he shall begin to deliver Israel out of the hand of the Philistines.

ואחריו שם: פן יגיד פלוני לו כי נחנו שם ותבוא, ונו ובכה כי לפניו שם ובטוחים. ואם כי אין שם מהם איש, ואשלח יד בנער כי אל פיהו שם ואחריו, ואשלח שם ואחריו כי אין שם מהם איש? ויאמרו, איש יד בי ואין שוכב אתי, כי אל פיהו שם ואחריו. ואת אוכל, ואשלח יד איש בנער ואכלו—יד כי שוכב אתי בנער? ואת אחיו אחריו כי אל פיהו שם ואחריו, כי אל פיהו שם ואחריו כי אל פיהו שם ואחריו? ואת אחיו שם ואחריו כי אל פיהו שם ואחריו, ויאמרו אם כי אין שם מהם איש, ואשלח יד בי ואשלח? ואת אחיו שם ואחריו כי אל פיהו שם ואחריו, כי אל פיה

ז ובשדו שם. והוא לא יחזיר ז ומה הוא שדה שיש לאיש, כי שמו שדה אחוזה יהיה לו כי מ
שלו הוא.

10. והוא לו כזה לו שור פרה ושה שיתערבוה והיו והוא ז ומשכו לו הוא גם הוא
ישלמו יחדו ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת; והוא ישלמו כי כסף לו יקח כי מ
כי יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת והוא לו ומשכו לו הוא גם
שה שיתערבו והיו והוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת; והוא ישלמו כי כסף לו
יקח כי מ יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת והוא לו ומשכו לו
הוא גם שה שיתערבו והיו והוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת; והוא ישלמו כי
כסף לו יקח כי מ יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת והוא לו ומשכו
לו הוא גם שה שיתערבו והיו והוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת; והוא ישלמו
כי כסף לו יקח כי מ יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת והוא לו
ומשכו לו הוא גם שה שיתערבו והיו והוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת; והוא
ישלמו כי כסף לו יקח כי מ יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת והוא
לו ומשכו לו הוא גם שה שיתערבו והיו והוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת;
והוא ישלמו כי כסף לו יקח כי מ יש לו שה גם הוא ז ומת. והוא כי כזה לו שור ז ומת
והוא

ՆԵՅՄԿԱՅՈՑ; ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ Ա ԿԱՅՈՒԹԻՆ ՊԻՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴԱՏԵԼ ԶՆՈՅՆ ՈՐ ՊԱՏՃԱՌԵՑԻՆ ԶՆՈՍԱ ԵՒ ՉԱՐՁԱՆԱՑԱՒ ԶՆՈՍԱ ՍՈՒՏ ԵՒ ՍՏԱՀԱԿ ԱՌՆԵԼՈՑ ՀԱՏՈՒՑԱՆԵԼ ԶՆՈՍԱ ՀԱՍԱՐԱԿԱՑ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԵՒ ՀԱՍՏԱՏԵԼ ՆՈՑԱ ԶԱՐՔՍ ԵՒ ԶԻՇԽԱՆՈՒԹԻՒՆՍ

ישראל, ואת בית לוי את כהן הגדול, ואת כל שרי שבט, ואת כל מרכז האדמות, ואת כל מרכז ישראל, ואת כל שופטי ארץ כנען אשר הם מושבותיהם.

2. ואת אף זו נצוה כל שבט ושבט לעשות ומה שבת לעשות בשבת, ואת אשר יעשה איש לאשתו ואשתו לאיש, ואת אשר יעשה איש לבנו ובתו, ואת אשר יעשה איש לעבדו ושפחתו, ואת אשר יעשה איש לבהמתו וחיתו, ואת אשר יעשה איש לכל אשר לו; ואת אשר יעשה איש לגר אשר בשעריו, ואת אשר יעשה איש לעני ואביון ואלמנה ויתום, ואת אשר יעשה איש לאויבו ולשונאו, ואת אשר יעשה איש לאוהבו ולרעהו, ואת אשר יעשה איש לכל אשר לו בכל ארץ כנען; ואת אשר יעשה איש לנכרי ולתושב, ואת אשר יעשה איש לכל אשר לו בכל ארץ כנען;

אשר תעלה עליו, כי חללך הנית עליו ותחלל אותו; אשר תעלה עליו, פן יפרץ בהם יי׳ ויהרגו מהם הרבה: וגם הכהנים הנגשים אל יי׳ יתקדשו, פן יפרץ בהם יי׳: לא יוכל העם לעלות אל הר סיני, כי אתה העדת בנו לאמר, הגבל את ההר והקדשתו: ויאמר אליו יי׳, לך רד ועלית אתה ואהרן עמך, והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יי׳ פן יפרץ בהם: וירד משה אל העם ויאמר אליהם:

6. הן, כי אתם נשבעים בשמי לשקר, ונשבעתם אני אמת, ולא אני לבדי אשבע, אלא גם כל העם אשר אתי, כי אמת ונכון אשבע, ואתם לא תשבעו לשקר, כי אני לבדי לא אשבע, אלא אני ואתם נשבע

ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΜΕΡΙΣ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΥΤΩΝ· ΑΥΤΟΣ ΓΑΡ ΚΥΡΙΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΘΑ ΕΙΠΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. 10. ΚΑΙ ΕΓΩ ΕΣΤΗΝ ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΕΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΠΗΚΟΥΣΕ ΜΟΥ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΥ ΗΘΕΛΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΤΑΦΘΕΙΡΑΙ ΣΕ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΡΗΜΑ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΙΠΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΜΕ ΚΑΙ ΕΙΠΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΜΕ ΙΚΑΝΟΝ ΣΟΙ ΕΣΤΩ ΜΗΚΕΤΙ ΠΡΟΣΘΗΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΛΗΣΑΙ ΠΡΟΣ ΜΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΡΗΜΑ. 11. ΑΝΑΒΗΘΙ ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΗΣ ΠΙΣΓΑΣ ΚΑΙ ΕΠΑΡΑΣ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΣΟΥ ΠΡΟΣ ΔΥΣΜΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΒΟΡΡΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΝΟΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΘΕΩΡΗΣΟΝ ΤΗΝ ΓΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΗΝ ΣΗΝ ΟΥ ΓΑΡ ΔΙΑΒΗΣΗ ΣΥ ΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΣΟΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΑΙ ΑΥΤΗΝ. 12. ΚΑΙ ΕΣΤΑΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ ΕΝ ΤΗΙ ΓΗΙ ΤΗΙ ΑΓΑΘΗΙ ΤΗΙ ΚΑΛΗΙ ΤΗΙ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΜΕΛΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΤΗΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΒΟΤΡΥΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΑΡΓΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΧΡΥΣ

ויסעו מלאך האלהים הולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם, ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והיהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה.

11. והנה בפעולה, אף כי כאן לא נאמר שכל המצרים מתו כולם ואחד, בפשוט שנאמר שלא נשאר מהם אלא מעט; אולם כאן לא נאמר שכל המצרים מתו, אלא שנאמר שלא נשאר מהם אלא מעט; ובמה שנאמר שלא נשאר מהם אלא מעט, הוא מפני שהיו מתים בכל יום ויום, ולא נשאר מהם אלא מעט; והנה לא נאמר שלא נשאר מהם אלא מעט, אלא שנאמר של

14. And when Jesus went forth, he saw a great multitude, and was moved with compassion toward them, and healed their sick. And when even was come, his disciples came to him, saying, This is a desert place, and the time is now past; send the multitude away, that they may go into the villages, and buy themselves victuals. But Jesus said unto them, They need not depart; give ye them to eat. And they say unto him, We have here but five loaves, and two fishes. He said, Bring them hither to me. And he commanded the multitude to sit down on the grass, and took the five loaves, and the two fishes, and looking up to heaven, he blessed, and broke, and gave the loaves to his disciples, and the disciples to the multitude. And they all did eat, and were filled: and they took up of the fragments that remained twelve baskets full. And they that had eaten were about five thousand men, besides women and children.

15. And straightway Jesus constrained his disciples to get into a ship, and to go before him unto the other side, while he sent away the multitude. And when he had sent away the multitude, he went up into a mountain apart to pray: and when the evening was come, he was there alone. But the ship was now in the midst of the sea, tossed with waves: for the wind was contrary. And in the fourth watch of the night Jesus went unto them, walking on the sea. And when the disciples saw him walking on the sea, they were troubled, saying, It is a spirit; and they cried out for fear. But straightway Jesus spake unto them, saying, Be of good cheer; it is I; be not afraid. And Peter answered him and said, Lord, if it be thou, bid me come unto thee on the water. And he said, Come. And when Peter was come down out of the ship, he walked on the water, to go to Jesus. But when he saw the wind boisterous, he was afraid; and beginning to sink, he cried, saying, Lord, save me. And immediately Jesus stretched forth his hand, and caught him, and said unto him, O thou of little faith, wherefore didst thou doubt? And when they were come into the ship, the wind ceased. Then they that were in the ship came and worshipped him, saying, Of a truth thou art the Son of God.

ואמרתם, כי קשי עף הוא, אשר, כי פקדו עף אתכם ואשר קשי, ורוח ה' אזל מעלי ויעף על משה; אף, ה' הוא אשר כן דבר אלינו; כי לא ידעתי, ה' לא יצלח; אמרתי ה' אזל מעלי ועף על משה, אשר קשי

ΒΙΛ ΒΘΦΡΟΙΒ, ΓΔ ΒΘΙΛΡΘΔΒ ΒΓΔΧΓΧΓΛΗ, ΜΒ ΩΘΘ ΥΛΗΘ Χ ΜΨΙΒΔΜΓΛΗΣ ΛΗΛ ΜΓΧ Χ ΥΛΗΓΛΗ ΙΘ ΒΘΣΙΓΙΓ ΔΓ ΒΓΔΧΓΧΓΛΗ, ΒΓΛ ΜΓΧ Χ ΥΛΗΓΛΗ ΛΓΧΔ ΓΛΓΓΔΓΓΛΡΣ ΜΒ ΓΘΔ ΣΓΧ ΔΥΘ ΡΥΘ ΜΓ ΧΓΧΓ ΣΟΙΘ. ΛΒ ΓΩΛΗ ΔΓ ΓΘΣΙΓΣ ΜΓΧ ΒΘΣΓΙΔΣΓ, ΛΗΒ ΜΒ ΜΓΧ ΛΘΒΓ ΙΘ ΛΓΧΓΛ ΒΛΘ, ΒΘΦΡΟΙΒ, Χ ΙΟΓΒ ΘΛΘΦΡΜΓΒΘ ΡΣ, ΛΗΒ ΣΧΒ, ΘΘ ΛΘΛΡΜΓΣΓ ΓΧ ΒΓΔΧΓΧΓΛΗ, Χ ΙΘΘΛΡΜΓΣΓΣ, ΛΗΒ ΒΓΔ ΓΧΓΧ

פרשת XV.

1. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר ואשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ויהי עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו. ה' איש מלחמה ה' שמו. מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף. תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן. ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרונך יאכלמו כקש. וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים. אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי. נשפת רוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים. מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא. נטית ימינך תבלעמו ארץ. נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך. שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת. אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען. תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית. תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך. ה' ימלך לעלם ועד. כי בא סוס לפרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים. ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות. ותען להם מרים שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים.

2. ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים. ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה. וילנו העם על משה לאמר מה נשתה. ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים. שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. ויבאו אילמה ושם שנים עשר עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים.

3. ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים. ויתעונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר. ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב. ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא. והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמעו את תלונותיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא על תלונותיכם אלינו כי אם על ה'. ויאמר משה בתת ה' לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמעו את תלונותיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלונותיכם כי אם על ה'. ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני ה' כי שמע את תלונותיכם. והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד ה' נראה בענן. וידבר ה' אל משה לאמר שמעתי את תלונות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם. והי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה. ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש קטן כחפר על הארץ. וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא. ויאמר משה אליהם הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה. זה הדבר אשר צוה ה' לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהליו תקחו. ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט. ויכל בעמר ולא החסיר המרבה והמשנה לא השיג איש לפי אכלו לקטו. ויאמר משה אליהם איש אל ישאר ממנו עד בקר. ולא שמעו אל משה ויותירו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה. ויקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס. והי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה. ויאמר אליהם הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קדש לה' מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד הבקר. ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו. ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאהו בשדה. ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. והי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו. ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורתי. ראו כי ה' נתן לכם את השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי. ויש העם ביום השביעי. ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחית בדבש. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים. ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ושים אתו לפני ה' למשמרת לדרתיכם. כאשר צוה ה' את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת. ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען. והעמר עשרון הוא ויאכלו מעבור ארץ כנען ממחרת בהאכלם מעבור הארץ חדל המן ולא היה עוד לבני ישראל ויאכלו מתבואת ארץ כנען בשנה ההוא.

4. ויסעו כל עדת בני ישראל מדבר סין למסעיהם על פי ה' ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם. וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את ה'. ויצמא שם העם למים וילן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני צמא. ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני. ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת. הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם. ויעש משה כן לעיני זקני ישראל. ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין.

and his wife Zeresh and all his friends told him every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai, before whom thou hast begun to fall, be of the seed of the Jews, thou shalt not prevail against him, but shalt surely fall before him.

5. And while they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hasted to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared. And the king said unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage.

6. Then the king Ahasuerus answered and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen.

7. And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

8. On that day did the king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet again before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse.

על ידי משה כמרה אשר הורהו יי עץ ויטע אותו במרה ויתקן לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי רופאך: ויבאו אילמה ושם שנים עשר עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים:

ט. ויאמר יי אל משה הנני מרעיף לחם מן השמים לעמך ויצאו העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: וילונו כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר סין בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים: ויאמרו אליהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יי בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב: ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחנו מה כי תלינו עלינו: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמעת יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע ושמר יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם: והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בענן: וידבר יי אל משה לאמר: שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם: והי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק כפור על הארץ: וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה: זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט: ויכל בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ויקטו אתו בבקר בבקר איש לפי אכלו והחם השמש ונמס: והי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר: ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לנצר מצותי ותורתי: ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן והטעמו כצפיחית בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יי למשמרת לדרתיכם: כאשר צוה יי את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען: והעמר עשרית האיפה הוא:

יא. ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יי ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם: וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יי: ויצמא שם העם למים וילן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא: ויצעק משה אל יי לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני: ויאמר יי אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת: הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל: ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין:

יב. ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה: והי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק: וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד והיו ידיו אמונה עד בא השמש: ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב: ויאמר יי אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו יי נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליי בעמלק מדר דר:

יג. וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יי את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה: ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים: ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה: ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו וישאו לשלום ויבאו האהלה: ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יי לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יי: ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יי לישראל אשר הצילו מיד מצרים: ויאמר יתרו ברוך יי אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים: עתה ידעתי כי גדול יי מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם: ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים: ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב: וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב: ויאמר משה אל חתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים: כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו: ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה: נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך: עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים: והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך: אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא: וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר: ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה כל הדבר הקטן ישפטו הם: וישלח משה את חתנו וילך לו יתרו ארצה מדין:

יד. בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יי: ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה וישב משה את דברי העם אל יי: ויאמר יי אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יי: ויאמר יי אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יי לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת: לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יורה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר: וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם: ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה: ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול: וירד יי על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יי למשה אל ראש ההר ויעל משה: ויאמר יי אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יי לראות ונפל ממנו רב: וגם הכהנים הנגשים אל יי יתקדשו פן יפרץ בהם יי: ויאמר משה אל יי לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו: ויאמר אליו יי לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יי פן יפרץ בם: וירד משה אל העם ויאמר אלהם:

טו. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי ויאמרו לאמר אשירה ליי כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי ארממנהו: יי איש מלחמה יי שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן: ימינך יי נאדרי בכח ימינך יי תרעץ אויב: וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש: וברוח אפיך נערמו נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת רוחך כסמו צללו כעפרת במים אדירים: מי כמכה באלם יי מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית ימינך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען: תפל עלימו אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך יי עד יעבר עם זו קנית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יי מקדש אדני כוננו ידיך: יי ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויש יי עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליי כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה: ויליני העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יי ויורהו יי עץ ויטל אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים: ויליני כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר: ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יי בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב: ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחנו מה כי תלינו עלינו: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמעת יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע ושמר יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם: והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בענן: וידבר יי אל משה לאמר: שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם: והי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק כפור על הארץ: וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה: זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט: ויכל בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ויקטו אתו בבקר בבקר איש לפי אכלו והחם השמש ונמס: והי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר: ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לנצר מצותי ותורתי: ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן והטעמו כצפיחית בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יי למשמרת לדרתיכם: כאשר צוה יי את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען: והעמר עשרית האיפה הוא:

יא. ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יי ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם: וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יי: ויצמא שם העם למים וילן העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא: ויצעק משה אל יי לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני: ויאמר יי אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת: הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם וישת משה לעיני זקני ישראל: ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין:

יב. ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה: והי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק: וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד והיו ידיו אמונה עד בא השמש: ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב: ויאמר יי אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו יי נסי: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליי בעמלק מדר דר:

יג. וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יי את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה: ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים: ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה: ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו וישאו לשלום ויבאו האהלה: ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יי לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יי: ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יי לישראל אשר הצילו מיד מצרים: ויאמר יתרו ברוך יי אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים: עתה ידעתי כי גדול יי מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם: ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים: ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב: וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב: ויאמר משה אל חתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים: כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו: ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה: נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך: עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים: והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: וישפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך: אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא: וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר: ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה כל הדבר הקטן ישפטו הם: וישלח משה את חתנו וילך לו יתרו ארצה מדין:

יד. בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יי: ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה וישב משה את דברי העם אל יי: ויאמר יי אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יי: ויאמר יי אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יי לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת: לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יורה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר: וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם: ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה: ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול: וירד יי על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יי למשה אל ראש ההר ויעל משה: ויאמר יי אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יי לראות ונפל ממנו רב: וגם הכהנים הנגשים אל יי יתקדשו פן יפרץ בהם יי: ויאמר משה אל יי לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו: ויאמר אליו יי לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יי פן יפרץ בם: וירד משה אל העם ויאמר אלהם:

טו. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי ויאמרו לאמר אשירה ליי כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי ארממנהו: יי איש מלחמה יי שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן: ימינך יי נאדרי בכח ימינך יי תרעץ אויב: וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש: וברוח אפיך נערמו נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת רוחך כסמו צללו כעפרת במים אדירים: מי כמכה באלם יי מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית ימינך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען: תפל עלימו אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך יי עד יעבר עם זו קנית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יי מקדש אדני כוננו ידיך: יי ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויש יי עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליי כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה: ויליני העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יי ויורהו יי עץ ויטל אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים: ויליני כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר: ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יי בארץ מצרים בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב: ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום: ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחנו מה כי תלינו עלינו: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמעת יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע ושמר יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם: והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בענן: וידבר יי אל משה לאמר: שמעתי את תלנות בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם: והי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק כמכתש דק כפור על הארץ: וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה: זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל ויקטו המרבה והממעיט: ויכל בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ויקטו אתו בבקר בבקר איש לפי אכלו והחם השמש ונמס: והי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמר עד בקר: ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לנצר מצותי ותורתי: ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן והטעמו כצפיחית בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יי למשמרת לדרתיכם: כאשר צוה יי את משה ויניחהו אהרן לפני העדות למשמרת: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד באתם אל קצה ארץ כנען: והעמר עשרית האיפה הוא:

ϥϣϯϧϯ; ϩϣϯϭ ΒΘΘΟϩ ϣϵ ΒΔΓ ϧϩΒ ΒΘϩϯϯΓΟΔΓϧϩ ϧΔϧϧ ϩΔϧ, ϧϩΒ ϥϣϯ ΒΘΘΟϩ ϣϵ ϫ ϣϯϩ ϣϵ Ωϯϩϩϩϯ ϧϣϯΟ ϯϩΡ.

11. Ο ϫϩϩ ϩ ΜΓϯ ϧϩ ΕϧϥΔΓ, ϧϩΒ ΩΡΒ ϥϫϵ ϫ ΜϯΟ ϣϵ ϫΔϧϩ ΡΒϯϩ, ϫϩϩ ϱ ϩϾϩ ΟΟ ΡΟϯΓ ϧϩΒ ϩϯΘΟ Μϯϫ ϫ ϩϯΓϾϩ ϣϵ Ωϣϵ, Μϯϫ Θ ΕϣϯϫΟ ϯΟ ΟΕΩ ϫ ϤϯΓ, ϧϩΒ ΟϯϱϩΟ-ϯϣϧϧϩϾϧϫ ϧϣϯΟ ϫΕϣϯϯ ΤΔΓΟϩ; ΔΕ, ϩ ΜΡΒ ΒΘΘΟΙΕϯ ϧϣϯΟ ϫΕϣϯϯ ϫΟΟ, ϾΓ Μϯϫ ϫ ΕϣϯϫΟ ϣϵ ΓΕΜΒΔΓϧϩ, ϯΘΟΓϣϧϧϩϾϧϫ, ϧϩΒ ϫ ΤΔΓΟϩ ϫϵ ΒΡΜΒΔΓϧϩ ϫ ΒΙΓΕΜΒΔΓϧϩ ϣϵ ϫΔϧϩ ϫϵ ΔΙΟΥΔΔΟϧϩ, ΒΙΓΟ ϫϵ ΔΥΓ ϫ ΤΟΥΟ ΒΙΓΓ ΟΔΡΟϧϩ ϧϩΒ ϫΔϧϩ ϣϵ ΩΡΒ, ϫϩϩ ϱ ϩϾϩ ΟΟ ΡΟϯΓ ϧϩΒ ϩϯΘΟ ΜϯϫΟ ϫ ϤϯΓ, ϧϩΒ ΩΡΒ ϥϫϵ ϫ ΜϯΟ ϣϵ ϫΔϧϩ ΡΒϯϩ

ΦΥΛΑΞΑΙ ΜΕ ΘΕΟΣ; ΑΛΛ, ΦΗΣΙ ΤΙΣ ΑΝ ΟΥΤΟΣ ΤΟ ΧΟΙΚ ΦΩ ΑΠ Α ΡΙΦΩ ΜΕ ΧΕΙΡΙΣΑΣΘΑΙ ΧΛΗ ΧΕ ΣΕ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ ΤΟ ΟΙ ΜΙΣΘΟΣ, ΟΦΗ ΜΕ Ϯ ΡΗΣ ΘΙΟΦΗ. ΕΥΧΗ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVI.

1. ΕΙΘΕΩΡΟΥΝ, ΦΗ ΤΙ ΟΣΟΝ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΧΛΗ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ ΜΗΤ ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΝ ΝΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕΝΑΙ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ, ΑΛ, ΧΗΘ ΟΥΣΟ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΕΝΕΚΕΝ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ ΔΕ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ, ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΘΗΣ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ Χ ΡΒ ΛΕΓΟΝ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ. ΦΗ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΜΗΤ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ, ΒΕΘΘΟΣ ΜΕ Χ ΘΕΙΑΣΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ; ΗΘΧΕΧΕ ΜΗΤ ΒΡΘ Χ ΗΘΡΕΡΗΣ ΗΡΘΒΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΧΛΗ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ ΜΗΤ ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΝ ΝΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕΝΑΙ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ, ΧΗΘ ΟΥΣΟ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΕΝΕΚΕΝ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ ΔΕ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ, ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΘΗΣ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ Χ ΡΒ ΛΕΓΟΝ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ. ΦΗ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΜΗΤ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ, ΒΕΘΘΟΣ ΜΕ Χ ΘΕΙΑΣΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ; ΗΘΧΕΧΕ ΜΗΤ ΒΡΘ Χ ΗΘΡΕΡΗΣ ΗΡΘΒΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΧΛΗ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ ΜΗΤ ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΝ ΝΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕΝΑΙ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ, ΧΗΘ ΟΥΣΟ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΕΝΕΚΕΝ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ ΔΕ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ, ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΘΗΣ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ Χ ΡΒ ΛΕΓΟΝ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ. ΦΗ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΜΗΤ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ, ΒΕΘΘΟΣ ΜΕ Χ ΘΕΙΑΣΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ; ΗΘΧΕΧΕ ΜΗΤ ΒΡΘ Χ ΗΘΡΕΡΗΣ ΗΡΘΒΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΧΛΗ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΜΕ ΛΟΓΟΝ ΜΗΤ ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΝ ΝΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕΝΑΙ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ, ΧΗΘ ΟΥΣΟ ΕΡΓΩΝ Χ ΛΕΓΟΝ ΕΝΕΚΕΝ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ ΔΕ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ, ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΘΗΣ ΜΗΤ ΘΕΙΑΣ Χ ΡΒ ΛΕΓΟΝ ΜΕ Χ ΕΛΗΘ. ΦΗ ΧΕΧΕ ΘΗΣ ΜΗΤ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ, ΒΕΘΘΟΣ ΜΕ Χ ΘΕΙΑΣΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ; ΗΘΧΕΧΕ ΜΗΤ ΒΡΘ Χ ΗΘΡΕΡΗΣ ΗΡΘΒΗΣ.

2. ΧΗΘ ΤΙ ΟΣΟΝ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΤΗ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ ΜΕ Χ ΗΕΗ ΜΕ Χ ΦΡΟΝΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΟΣΟΝ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΤΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕ ΧΗΘ ΜΕ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ; ΧΗΘ ΕΔ ΜΑΘ ΛΗΛΗ-ΩΥΙΧΕΙ, ΡΟΙ ΕΔ ΒΕΘΟΛΗ ΤΟ ΘΕΙΑΣΕ, ΜΗΛΗΤ ΤΙ ΟΣΟΝ ΤΟ Χ ΕΛΗΛΥΘΕ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ; ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΘΕΙΑΣΕ Χ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ ΜΕ ΘΕΙΑΣΗΣ ΧΗΘ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΤΗ Χ ΕΛΗΛΥΘΕ ΧΗΘ ΜΕ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ; ΧΗΘ ΕΔ ΜΑΘ ΛΗΛΗ-ΩΥΙΧΕΙ, ΡΟΙ ΕΔ ΒΕΘΟΛΗ ΤΟ ΘΕΙΑΣΕ, ΜΗΛΗΤ ΤΙ ΟΣΟΝ ΤΟ Χ ΕΛΗΛΥΘΕ ΜΕ ΦΑΝΕΡΟΝ; ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΘΕΙΑΣΕ Χ ΗΛΗ ΗΡΘΒΗΣ ΜΕ ΘΕΙΑΣΗΣ ΧΗΘ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΡΘΒΗΣ. ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ ΤΗ Χ ΘΡΗΝΗΣΗΣ ΛΕΘΕ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ ΗΕΗ ΜΕ Χ ΦΡΟΝΕ, ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ ΜΕ ΧΕΧΕ ΗΣ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. ΦΗ ΘΕ Α ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΘΟΗΙΗ? ΕΙΘΕΩΡΟΥΝ, Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. ΦΗ ΘΕ Α ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΘΟΗΙΗ? ΕΙΘΕΩΡΟΥΝ, Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. ΦΗ ΘΕ Α ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΘΟΗΙΗ? ΕΙΘΕΩΡΟΥΝ, Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΜΕ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ. Α ΜΑΘ ΕΙΜΙ ΤΙ ΘΕΟΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣ Α ΘΕ ΗΛΗ ΘΕ; ΧΕΧΕΡΟΙ Α ΟΛΗΛΗΜΗ ΗΟ ΧΗΘ ΧΕΧΕ ΜΑΘ ΟΡΘΟΠΗΧΙΑΣΘΗΣ Β ΒΡΗ ΛΟΠΟΣΙΝ.

ϩⲁⲧ ⲟⲩ ⲙⲁⲣⲁⲇⲟⲩⲗⲟⲥ ⲙⲛ ⲛⲁⲣⲁⲇⲟⲩⲗⲟⲥ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲣⲁⲇⲟⲩⲗⲟⲥ ⲙⲛ ⲛⲁⲩⲉⲗⲉⲩⲑⲉⲣⲟⲥ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲩⲉⲗⲉⲩⲑⲉⲣ

ⲙⲡⲉⲧⲃⲉ, ⲛⲣⲣⲁⲓ ⲉⲧⲥ ⲙⲛⲏⲟⲩ ⲉⲃⲟⲗ, ⲫⲁ ⲁⲩ ⲁⲥ ⲛⲓ ⲫⲱⲙⲉ; ⲁ ⲉⲃⲟⲗ ⲫⲁ ⲛⲁⲣⲣⲁⲓ ⲛⲁⲉ ⲉⲃⲏ ⲛⲥⲁ ⲟⲩ ⲛⲟⲏ, ⲫⲁ ⲛⲁⲣⲣⲁⲓ ⲙⲁⲉ ⲛⲟⲩ ⲁⲣⲣⲁⲓ ⲙⲡⲓ ⲃ. ⲛⲁ ⲫⲙⲁⲓ ⲁ ⲫⲁ ⲓⲥⲣⲁⲏⲗ ⲛⲁⲓ ⲁ Ⲥⲁⲣ Ⲫⲓⲥ ⲥⲁ ⲟⲥ ⲁ ⲃⲓⲏⲁⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲓ ⲫⲁⲏⲓ; ⲁⲗⲗ, ⲫⲙⲁⲓ ⲁⲩ ⲟⲥ ⲙⲛ ⲉⲛⲁ ⲉⲃⲟⲗ ⲛⲁⲉ ⲛⲉⲙⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲣⲣⲁⲓ Ⲫⲱⲙⲉ, ⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲉ ⲛⲉⲙⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲣⲣⲁⲓ ⲙⲡⲉⲧⲃⲉ

ⲁⲩⲱ ⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲛⲁ ⲉⲣⲉ ⲡⲉⲛⲧⲁⲩ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ, ⲁⲗⲗⲁ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲁⲛⲟⲕ ⲁⲛⲟⲕⲣⲓ; ⲁⲗⲗⲁ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩⲥⲟ ⲟⲩ ⲛ ⲧⲁⲗⲁⲓⲡⲱⲣⲓⲁ, ⲫⲁⲓⲥ ⲁⲛⲟⲕ ⲙⲡ ⲉⲣⲉ ⲡⲁⲣⲁⲃⲟⲗⲏ ⲙⲡⲉⲧⲛⲁⲩ ⲉ ⲡⲉⲛⲧⲁⲩ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲉⲣⲉ ⲡⲉⲛⲧⲁⲩ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲛⲁ ⲉⲣⲉ ⲡⲉⲛⲧⲁⲩ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲙⲟⲥ ⲛⲁⲓ

10. Ληθ ιη ΘΣΘ ιο ΣΘΙ ΣΘ ΚΣΔ ΔΣ ΜΗΤ ιο ΘΡΛΘΙΨΔΣΛ ΜΘ Χ ΜΨΩΒΘΗΛΘ ΜΘ Ωοτλϝοτ; ΧΣΔΙΡΟΛΤ ΔΣ ΜΗΤ ιο ΘΡΛΘΡΜΤΛΘΒ ΛΘΡΛ ΡΛΙΩΟ Χ Ιοτθ; Ληθ ΨΔΣ ΙΔΣ ΗΛ ΛΗΤ ΙΟ Χ ΜΘ ΙΟ ΛΗΤ ΔΣ ΙΟΛΙΩΔΙΗ ΔΡΙΔΤ Χ ΟΛΗΔΤ ΜΘ Ωοτλϝοτ. Ληθ Ωοτλϝοτ ΒΙΘ ΟΘ ΛΔΒΤ ΡΛΘ ΟΜΘ ΡΔΒ ΟΙ ΡΔΒ, ΒΩΘΗΙ ΡΟΘ ΡΟΤ ϕΙΘ ΒΜΤΟΙΗ.

11. Ληθ ιη ΘΣΘ ιο ΣΘΙ ΣΘ ΚΣΔ ΔΡ ϕΔ ΜΔΗΙ ΡΟΤΤ ΛΔΡΜ Χ ΙΔΣΙ, ΔΧ, ΛΔΡΜ Θ ΙΔΣΙ ϕΟ ΡΛΘ ΣΜΤΔΙΔΡΜΛΘ ΧΣΔΡΜΘ ΡΛΔ Χ ΟΜΘ Χ ΗΔΡΨΔΣΘ, Ληθ ΘΟΙΘ ΧΣΜΘΡΜΘΘ ΘΟΙΤΡΟΔΨΣ, ΒΘΗΙ ΙΜΘ ΡΘ Θ ΗΜΘ ΦΟΔ ΟΜΘ ΔΜΘ Θοιτρ; Ληθ ΔΡ ϕΔ ΜΔΗΙ ΡΟΤΤ ΛΔΡΜΙΔΣΙ ΧΣΔ, ΒΘ-ΡΟΙΘΒ, ϕΔ ΜΘ ΗΔΛ ΜΔΙΛ ΗΛΒ ΔΙΘΜΗΛΒ ΒΘΗ, ΘΘ Ρ ΜΘ ΒΜΘ; Ληθ ΨΔΣ ΜΘ ΟΣ ΡΜΔ Χ ΔΡΜ ΜΘ ΡΛΘ Χ ΤΔΙΘΔΡΜΤΔΙΘ Χ ΟΣΔ Χ ΙΟΤΘ; Ληθ ΔΡ ϕΔ ΜΔΗΙ ΡΟΤΤ ΛΔΡΜΙΔΣΙ ΧΣΔ, ΒΘ-ΡΟΙΘΒ, ϕΔ ΜΘ ΗΔΛ ΜΔΙΛ ΗΛΒ ΔΙΘΜΗΛΒ ΒΘΗ, ΘΘ ΡΟΘ Χ ΜΘ ΙΟΤΘ ΜΘ ΟΙΗ ΡΟΔΤ ΗΛΡΨΔΣΘ ΟΙ ΟΘ ΡΟΔΤ ΙΔΣΙ Χ ΔΟΤ Ιι ΡΟΔ Χ ΜΘ ΙΟΤΘ; ΧΣΔΙΡΟΛΤ ΔΟΙΟΔ ΜΘ ΙΟΤΘ ΜΘ ΟΙΗ ΡΟΔΤ ΙΔΣΙ Χ ΔΟΤ Ιι ΡΟΔ Χ

ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝ ΤΗΙ ΕΡΗΜΩι ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΥΡΙΣΚΕΝ ΤΟΠΟΝ ΥΔΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΙΝ ΤΟΝ ΛΑΟΝ. Καὶ, ἐὰν μὲν ἐν τῷ ἐρήμῳ τόπος ἦν ὕδατος, ἐν ᾧ ἔστησεν ὁ Μωσῆς τὸν λαὸν, ἐκεῖ ἂν ἐγένετο ἡ πέτρα ἡ ἐν Χωρήβ· εἰ δὲ μὴ, ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐγένετο ἡ πέτρα, ἐν ᾧ ἔστησεν ὁ Μωσῆς τὸν λαὸν, ἐκεῖ ἐπορεύθη ὁ Μωσῆς καὶ ἔπαισε τὴν πέτραν. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ

ΚΥΡΙΟ ΚΑΙ, ΚΑΙ ΑΣΕΙ ΠΑΝ Β ΟΝ ΘΕΛΕΙΣ. Ο ΛΟΓΟΣ ΘΕΟΥ, ΕΦ ΩΝΠΕΡ ΩΡΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΖΕΣΘΑΙ ΠΑΝΤΑ Β ΛΟΓΟΝ ΑΓΑΘΟΝ ΛΕΓΕΙΝ? Ο ΛΟΓΟΣ, ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΟΣΑ ΕΓΝΩΣΜΕΝΟΣ, ΚΑΙ Ϛ ΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΠΑΡΕΓΕΝΟΜΗΝ? ΔΙΟΤΙ Ϛ ΟΥ ΠΑΡΕΓΕΝΟΜΗΝ, ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΜΗΔΕΝ ΛΕΓΕΙΝ ΘΕΛΩ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ο ΛΟΓΟΣ ΓΕ ΦΑΣΙ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ; ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΟΡΘΡΙΑΝ ΤΙΝΑ ΠΟΙΗΣΑΙ? Ο ΛΟΓΟΣ, ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΘΕΟΥ ΤΙ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ? Ο ΛΟΓΟΣ, ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΣΤΑΥΡΩΘΗΝΑΙ ΧΡΗ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ, ΚΑΙ Ϛ ΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΤΑΔΙΚΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΘΝΗΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΡΙΘΕΙΣ; ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΟ ΠΑΡΕΓΕΝΟΜΗΝ, ΚΑΙ Ϛ ΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΜΗΔΕΝ ΛΕΓΕΙΝ ΘΕΛΩ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ? Ο ΛΟΓΟΣ, ΩΣΤΕ ΟΥΔΕ ΘΕΟΥ ΤΙ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ

ἐπὶ γῆς δεδεμένον, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

20. Τότε διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν ὅτι αὐτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

21. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι δεῖ αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπελθεῖν καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

22. Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· Ἵλεώς σοι, κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.

23. Ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· σκάνδαλόν μού εἶ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

24. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι.

25. Ὃς γὰρ ἐὰν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὑρήσει αὐτήν.

26. Τί γὰρ ὠφεληθήσεται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

27. Μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

28. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

17. Καὶ μετὰ ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν.

2. Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς.

3. Καὶ ἰδοὺ ὤφθη αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας συλλαλοῦντες μετ' αὐτοῦ.

4. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ Ἠλίᾳ μίαν.

5. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· ἀκούετε αὐτοῦ.

6. Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα.

7. Καὶ προσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἁψάμενος αὐτῶν εἶπε· Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

8. Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ αὐτὸν Ἰησοῦν μόνον.

9. Καταβαινόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

10. Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;

11. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα·

12. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτὸν ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν· οὕτως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν.

13. Τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.

14. Καὶ ἐλθόντων πρὸς τὸν ὄχλον προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων·

15. Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ.

16. Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι.

17. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε μεθ' ὑμῶν ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν ὧδε μοι.

18. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

19. Τότε προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν καὶ εἶπον· Διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

ΘΕΟ ΘΕΟΟΟΣ Α ΛΕΓΕ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ΔΗΘ ΩΣΤΕ ΘΕ; ΦΗ Ϝ ΘΕΟ ΛΑΜ ΘΕΟΣ ΛΕΓΕ ΛΕΓΕ Α ΘΟΟΟΣ ΘΕΟ ΘΕΟΟΟΣ ΛΕΓΕ ΛΕΓΕ ΘΕΟΣ ΘΕΟΟΟΣ

ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγων· ἐβλασφήμησεν· τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; ἴδε νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν· τί ὑμῖν φαίνεται; οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπαν· ἔνοχος θανάτου ἐστίν. Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρράπισαν λέγοντες· προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε; Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκαθέζετο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα· καὶ σὺ μετὰ Ἰησοῦ ἦσθα τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν πάντων λέγων· οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλῶνα εἶδεν αὐτὸν ἄλλη καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μετὰ ὅρκου ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες εἶπαν τῷ Πέτρῳ· ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ. Τότε ἤρξατο καταθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι ἀπαρνήσῃ με τρίς· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσεν πικρῶς.

25. Τὰ δὲ ῥηθέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου διὰ τοῦ προφήτου ἐπληρώθη, ὅτε ἔλεγεν· ἐπὶ τὸν ἀρχιερέα καὶ τὸν ἡγούμενον τοῦ ἱεροῦ ἐπιστὰς ἐμαστίγωσεν αὐτὸν καὶ ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἐπὶ τὸν ἐπίσκοπον τῆς συναγωγῆς ἐλθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἐπὶ τὸν ἱερέα τοῦ ἱεροῦ ἐλθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἐπὶ τὸν ἀρχιερέα τοῦ ἱεροῦ ἐλθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸ

ומפרנסים את בני ישראל, ואף על פי שהיו מצרים שונאים לישראל ומצרים מקללים אותם ומכעיסים אותם, לא נמנעו מלהשפיע להם טובה. ומנין שהיו מצרים שונאים לישראל? שנאמר (בראשית מג, לב) ויסדו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים הישבים אתו לבדם, מפני שהמצרים היו מתועבים לעברים. ומנין שהיו מצרים מקללים אותם ומכעיסים אותם? שנאמר (שמות א, יב) וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ ויקצו מפני בני ישראל. ומנין שהיו מצרים מכעיסים אותם? שנאמר (שם, יד) וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך. ומנין שהיו מצרים מקללים אותם? שנאמר (שם, יט) ויאמרו המצרים אל משה כי לא כנשים העבריות כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המילדת וילדו. ומנין שהיו מצרים שונאים לישראל? שנאמר (שם, ט) ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. ומנין שהיו מצרים מתועבים לעברים? שנאמר (בראשית מג, לב) ויסדו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים הישבים אתו לבדם, מפני שהמצרים היו מתועבים לעברים. ומנין שהיו מצרים מכעיסים אותם? שנאמר (שמות א, יב) וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ ויקצו מפני בני ישראל

and the Lord thy God giveth thee, and shalt possess it, and dwell therein, and shalt say, I will set a king over me, like as all the nations that are about me; thou shalt in any wise set him king over thee, whom the Lord thy God shall choose: one from among thy brethren shalt thou set king over thee: thou mayest not put a foreign man over thee, who is not thy brother. But he shall not multiply horses to himself, nor cause the people to return to Egypt, to the end that he may multiply horses: forasmuch as the Lord hath said unto you, Ye shall henceforth return no more that way. Neither shall he greatly multiply silver and gold to himself. And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write him a copy of this law in a book, out of that which is before the priests the Levites: and it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: that he may learn to fear the Lord his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them: that his heart be not lifted up above his brethren, and that he turn not aside from the commandment, to the right hand, or to the left: to the end that he may prolong days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel. The priests the Levites, and all the tribe of Levi, shall have no part nor inheritance with Israel: they shall eat the offerings of the Lord made by fire, and his inheritance. And they shall have no inheritance among their brethren: the Lord is their inheritance, as he hath said unto them. And this shall be the priest's due from the people, from them that offer a sacrifice, whether it be ox or sheep; that they shall give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw. The first fruit also of thy corn, of thy wine, and of thine oil, and the first of the fleece of thy sheep, shalt thou give him. For the Lord thy God hath chosen him out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the Lord, him and his sons for ever. And if a Levite come from any of thy gates out of all Israel, where he sojourned, and come with all the desire of his mind unto the place which the Lord shall choose; then he shall minister in the name of the Lord his God, as all his brethren the Levites do, which stand there before the Lord. They shall have like portions to eat, besides that which cometh of the sale of his patrimony. When thou art come into the land which the Lord thy God giveth thee, thou shalt not learn to do after the abominations of those nations. There shall not be found among you any one that maketh his son or his daughter to pass through the fire, or that useth divination, or an observer of times, or an enchanter, or a witch, or a charmer, or a consulter with familiar spirits, or a wizard, or a necromancer. For all that do these things are an abomination unto the Lord: and because of these abominations the Lord thy God doth drive them out from before thee. Thou shalt be perfect with the Lord thy God. For these nations, which thou shalt possess, hearkened unto observers of times, and unto diviners: but as for thee, the Lord thy God hath not suffered thee so to do. The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto me; him shall ye hear in all that he shall say unto you, according to all that thou desiredst of the Lord thy God in Horeb in the day of the assembly, saying, Let me not hear again the voice of the Lord my God, neither let me see this great fire any more, that I die not. And the Lord said unto me, They have well spoken that which they have spoken. I will raise them up a Prophet from among their brethren, like unto thee, and will put my words in his mouth; and he shall speak unto them all that I shall command him. And it shall come to pass, that whosoever will not hearken unto my words which he shall speak in my name, I will require it of him. But the Prophet, which shall presume to speak a word in my name, which I have not commanded him to speak, or that shall speak in the name of other gods, even that Prophet shall die. And if thou say in thine heart, How shall we know the word which the Lord hath not spoken? When a Prophet speaketh in the name of the Lord, if the thing follow not, nor come to pass, that is the thing which the Lord hath not spoken, but the Prophet hath spoken it presumptuously: thou shalt not be afraid of him.

29. ראה כי יהוה נתן לכם השבת, על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים; שבו איש תחתיו, אל יצא איש ממקמו ביום השביעי. 30. ויעבדו העם ביום השביעי. 31. ויקרא בית ישראל את שמו מן, והוא כזרע גד לבן, וטעמו כצפיחת בדבש. 32. ויאמר משה זאת הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם, למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים. 33. ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן, והנח אתה לפני יהוה למשמרת לדרתיכם. 34. כאשר צוה יהוה את משה והנחה אהרן לפני העדות למשמרת. 35. ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נשבת, את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען. 36. והעמר עשרית האיפה הוא.

17 1. ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יהוה ויחנו ברפידים ואין מים לשתות העם. 2. וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה. 3. ויצמא שם העם למים ויליננו העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא. 4. ויצעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני. 5. ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת. 6. הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם ויעש כן משה לעיני זקני ישראל. 7. ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין. 8. ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים. 9. ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי. 10. ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה. 11. והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק. 12. וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש. 13. ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. 14. ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים. 15. ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי. 16. ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר.

18 1. וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים. 2. ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה. 3. ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה. 4. ושם האחד אליעזר כי ויאמר אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה. 5. ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים. 6. ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה. 7. ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה. 8. ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה. 9. ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים. 10. ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים. 11. עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם. 12. ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים. 13. ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב. 14. וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב. 15. ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים. 16. כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו. 17. ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה. 18. נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך. 19. עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים. 20. והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון. 21. ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת. 22. ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן הם ישפטו והקל מעליך ונשאו אתך. 23. אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא. 24. וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר. 25. ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת. 26. וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו המה. 27. וישלח משה את חתנו וילך לו יתרו אל ארצו.

19 1. בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. 2. ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר. 3. ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגד לבני ישראל. 4. אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי. 5. ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ. 6. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל. 7. ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה. 8. ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה. 9. ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יהוה. 10. ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם. 11. והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני. 12. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת. 13. לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר. 14. וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם. 15. ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה. 16. ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה. 17. ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר. 18. והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד. 19. ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול. 20. וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה. 21. ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב. 22. וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה. 23. ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו. 24. ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ בם. 25. וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

20 1. וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. 2. אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. 3. לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. 4. לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ. 5. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי. 6. ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי. 7. לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא. 8. זכור את יום השבת לקדשו. 9. ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. 10. ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך. 11. כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו. 12. כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך. 13. לא תרצח. 14. לא תנאף. 15. לא תגנב. 16. לא תענה ברעך עד שקר. 17. לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל אשר לרעך. 18. וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קול השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק. 19. ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות. 20. ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. 21. ויעמד העם מרחק וגם משה נגש אל הערפל אשר שם האלהים. 22. ויאמר יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם. 23. לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם. 24. מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך. 25. ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה. 26. ולא תעלה במעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו.

21 1. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. 2. כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד וברביעת יצא לחפשי חנם. 3. אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשתו הוא ויצאה אשתו עמו. 4. אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו. 5. ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. 6. והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. 7. וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. 8. אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה. 9. ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. 10. אם אחרת יקח לו שארה כסתה ועונתה לא יגרע. 11. ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף. 12. מכה איש ומת מות יומת. 13. ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. 14. וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. 15. ומכה אביו ואמו מות יומת. 16. וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. 17. ומקלל אביו ואמו מות יומת. 18. וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. 19. אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. 20. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. 21. אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. 22. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה והיו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. 23. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. 24. עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. 25. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. 26. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. 27. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. 28. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. 29. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. 30. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. 31. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. 32. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. 33. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. 34. בעל הבור ישלם כסף לבעליו והמת יהיה לו. 35. וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. 36. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו.

22 1. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. 2. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים. 3. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. 4. אם המצא תמצא בידו הגנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם. 5. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. 6. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה בערה השלם ישלם המבעיר את הבערה. 7. כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים. 8. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. 9. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יהוה לרעהו. 10. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה. 11. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם. 12. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו. 13. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם. 14. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. 15. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. 16. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. 17. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת. 18. מכשפה לא תחיה. 19. כל שכב עם בהמה מות יומת. 20. זבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו. 21. וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים. 22. כל אלמנה ויתום לא תענון. 23. אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו. 24. וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים. 25. אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך. 26. אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. 27. כי היא כסתו לבדה היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני. 28. אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר. 29. בכורי בניך תתן לי. 30. כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי. 31. ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו.

23 1. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס. 2. לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על רב לנטת אחרי רבים להטת. 3. ודל לא תהדר בריבו. 4. כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו. 5. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו עזב תעזב עמו. 6. לא תטה משפט אביונך בריבו. 7. מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע. 8. ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים. 9. וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים. 10. ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה. 11. והשביעית תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך. 12. ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר. 13. ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך. 14. שלש רגלים תחג לי בשנה. 15. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם. 16. וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה. 17. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה. 18. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר. 19. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו. 20. הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי. 21. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו. 22. כי אם שמע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך. 23. כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתי אתם. 24. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם. 25. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך. 26. לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא. 27. את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך ערף. 28. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך. 29. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה. 30. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. 31. ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך. 32. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית. 33. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש.

24 1. ואל משה אמר עלה אל יהוה אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק. 2. ונגש משה לבדו אל יהוה והם לא יגשו ועם לא יעלו איתו. 3. ויבא משה ויספר לעם את כל דברי יהוה ואת כל המשפטים ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר יהוה נעשה. 4. ויכתב משה את כל דברי יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל. 5. וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים ליהוה פרים. 6. ויקח משה חצי הדם וישם באגנת וחצי הדם זרק על המזבח. 7. ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע. 8. ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה עמכם על כל הדברים האלה. 9. ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל. 10. ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר. 11. ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו. 12. ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם. 13. ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלהים. 14. ואל הזקנים אמר שבו לנו בזאת עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם. 15. ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר. 16. וישכן כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן. 17. ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל. 18. ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה.

25 1. וידבר יהוה אל משה לאמר. 2. דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. 3. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת. 4. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. 5. ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים ועצי שטים. 6. שמן למאר בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. 7. אבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן. 8. ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. 9. ככל אשר אני מראה אתך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו. 10. ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו. 11. וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב. 12. ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתת על ארבע פעמתיו ושתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית. 13. ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב. 14. והבאת את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון בהם. 15. בטבעת הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו. 16. ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך. 17. ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה. 18. ועשית שני כרבים זהב מקשה תעשה אתם מן שני קצות הכפרת. 19. ועשה כרוב אחד מן הקצה מזה ומן הקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו. 20. והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים. 21. ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך. 22. ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדות את כל אשר אצוה אתך אל בני ישראל. 23. ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו. 24. וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב. 25. ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב. 26. ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו. 27. לעמת המסגרת יהיו הטבעת מקמות לבתי הבדים לשאת את השלחן. 28. ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא בהם את השלחן. 29. ועשית קעריתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיתיו אשר יסך בהם לבנה זהב טהור תעשה אתם. 30. ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד. 31. ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנרה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. 32. ושש קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני. 33. שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנרה. 34. ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה. 35. וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנרה. 36. כפתריהם וקניהם ממנה יהיו כלה מקשה אחת זהב טהור. 37. ועשית את נרתיה שבעה והעלה את נרתיה והאיר על עבר פניה. 38. ומלקחתיה ומחתתיה זהב טהור. 39. ככר זהב טהור יעשה אתה את כל הכלים האלה. 40. וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מרא בהר.

26 1. והמשכן תעשה את עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבי מעשה חשב תעשה אתם. 2. ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת ליריעת. 3. חמש היריעת תהיין חברת אשה אל אחתה וחמש יריעת חברת אשה אל אחתה. 4. ועשית לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת וכן תעשה בשפת היריעה החיצנה בחברת השנית. 5. חמשים לולאת תעשה ביריעה האחת וחמשים לולאת תעשה בקצה היריעה אשר בחברת השנית מקבלת הלולאת אחת לאחת. 6. ועשית חמשים קרסי זהב וחברת את היריעת אשה אל אחתה בקרסים והיה המשכן אחד. 7. ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת תעשה אתם. 8. ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה אחת עשרה היריעת מדה אחת ליריעת. 9. וחברת את חמש היריעת לבד ואת שש היריעת לבד וכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. 10. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקצנה בחברת וחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית. 11. ועשית חמשים קרסי נחשת והבאת את הקרסים בלולאת וחברת את האהל והיה אחד. 12. והנותרת הנותרת ביריעת האהל חצי היריעה הנותרת תסר על אחרי המשכן. 13. והאמה מזה והאמה מזה הנותרת בארך יריעת האהל על שני צדתיו מזה ומזה יהיה סך על צדי המשכן לכסתו. 14. ועשית מכסה לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה. 15. ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. 16. עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד. 17. שתי ידת לקרש האחד משלבת אחת לאחת כן תעשה לכל קרשי המשכן. 18. ועשית את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה. 19. ומאדים תעשה עשרים קרש אל מול פאת צפון. 20. ולפאת המשכן לצלע ימה תעשה ששה קרשים. 21. ושני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש השני. 22. ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה קרשים. 23. ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן בירכתים. 24. והיו תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן יהיה לשניהם למקצעת שני יהיו. 25. והיו שמנה קרשים ושש עשרה אדניהם כסף אדנים שנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש השני. 26. ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת. 27. וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה. 28. והבריח התיכן בתוך הקרשים מבריח מקצה אל קצה. 29. והקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריחם וצפית את הבריחם זהב. 30. והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר. 31. ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבי מעשה חשב יעשה אתה. 32. ונתתה אתה על ארבעה עמדי שטים מצפים זהב וויהם זהב על ארבעה אדני כסף. 33. ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדת והבדיל הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים. 34. ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים. 35. ושמת את השלחן מחוץ לפרכת והמנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה ואת השלחן תתן על צלע צפון. 36. ועשית למסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם. 37. ועשית למסך חמשה עמדי שטים וצפית אתם זהב וויהם זהב וחמשת אדני נחשת.

27 1. ועשית את המזבח עצי שטים חמש אמות ארך ומזבח רבוע יהיה ושלש אמות קמתו. 2. ועשית קרנתיו על ארבע פנתיו ממנו תהיו קרנתיו וצפית אתו נחשת. 3. ועשית סירתיו לדשנו ויעיו ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל כליו תעשה נחשת. 4. ועשית לו מכבר מעשה רשת נחשת ועשית על הרשת ארבע טבעת נחשת על ארבע קצותיו. 5. ונתתה אתה תחת כרכב המזבח למטה והיתה הרשת עד חצי המזבח. 6. ועשית בדים למזבח בדי עצי שטים וצפית אתם נחשת. 7. והובא את בדיו בטבעת והיו הבדים על שתי צלעת המזבח בשאת אתו. 8. נבוב לחת עשה אתו כאשר הראה אתך בהר כן יעשו. 9. ועשית את חצר המשכן לפאת נגבה תימנה קלעים לחצר שש משזר מאה באמה ארך לפאה האחת. 10. ועמדיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף. 11. וכן לפאת צפון בארך קלעים מאה ארכו ועמדיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף. 12. ורחב החצר לפאת ים קלעים חמשים אמה עמדיהם עשרה ואדניהם עשרה. 13. ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה. 14. קלעים חמש עשרה אמה אל הכתף עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה. 15. ולכתף השנית חמש עשרה קלעים עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה. 16. ולשער החצר מסך עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם עמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה. 17. כל עמדי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת. 18. ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים וקמה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת. 19. לכל כלי המשכן בכל עבדתו ויתדתיו וכל יתדת החצר נחשת. 20. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאר להעלת נר תמיד. 21. באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל.

28 1. ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן. 2. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. 3. ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי. 4. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי. 5. והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש. 6. ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב. 7. שתי כתפת חברת יהיה אל שני קצותיו וחבר. 8. וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר. 9. ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל. 10. ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם. 11. מעשה חרש אבן פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמת בני ישראל משבצת זהב תעשה אתם. 12. ושמת את שתי האבנים על כתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמתם לפני יהוה על שתי כתפיו לזכרון. 13. ועשית משבצת זהב. 14. ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת תתן את שרשרת העבתים על המשבצת. 15. ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו. 16. רבוע יהיה כפול ורת אמתים ארכו ואמתים רחבו. 17. ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טור אבן אדם פטדה וברקת טור האחד. 18. והטור השני נפך ספיר וישפה. 19. והטור השלישי לשם שבו ואחלמה. 20. והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מלאים זהב יהיו במלאתם. 21. והאבנים תהיין על שמת בני ישראל שתים עשרה על שמתם פתוח

ΜΩΫΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΓΗ ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΡΗΘΕΝ ΥΠΟ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΜΩΫΣΕΙ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ΠΟΙΗΣΑΙ ΤΟΥΣ ΧΕΡΟΥΒΙΜ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΙΟΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΡΙΚ

ΒΙΜ, ΔΗΒ ΧΕ ΦΔΘ ΥΕΩΜ ΙΜ ΘΔΙΘ ΟΙ ΘΘΡΔΗΒ ΧΔΘΘΔΥΘΘ, ΔΗΒ ΧΕΔ ΨΔΘΘ, ΔΗΒ ΘΥΙΘΦΔΗ, ΔΗΒ ΧΕΔΙ ΓΔΗΔΒΘ. ΗΒ ΛΙΟΔ ΒΘΔΙΔ ΘΦΙΘΘΒ ΡΟΙ Χ ΥΗΦΩΔΥΔΙ ΜΘ ΦΙΘ ΨΔΘΙΟ, ΧΕ, ΡΟΙ Χ ΩΟΙΘ, ΔΗΒ Χ ΒΔΥΒΒΔΖΒΘ, ΔΗΒ Χ ΟΒΗΔΗΒΟΒΗΘ ΦΩΔΥΘ ΩΒΗΔ ΔΟΔΙΒΙ ΧΕΔ; ΔΗΒ ΦΔΘΙΔΙ ΒΔΙΔ ΟΙ ΘΘΡΔΗΒ ΧΔΘΘΔΥΘΘ Χ ΩΒΗΔ, ΟΔ ΧΔΗΟ ΟΙ ΘΘΡΔΗΒ ΧΔΘΘΔΥΘΘ Χ ΩΒΗΔ, ΔΟΔΙΒΙ ΟΙ Χ ΨΔΘΙΟ ΧΕ; ΔΗΒ ΧΔΘΘΔΥΘΘ ΘΘΡΔΗΒ ΟΙ Β ΒΘΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΒΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΩΒΗΔ, ΦΙΘ ΦΔΘΙΔΙ ΧΕΔΙ ΧΔΘΘΔΥΘΘ ΘΘΡΔΗΒ ΟΙ Β ΒΘΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΒΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΩΒΗΔ; ΧΕΔΙΦΟΔ, ΦΔ ΟΟΘΟ ΧΕΔΙ ΦΙΘ ΘΧΙΘΟ ΒΟΔ Β ΘΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ ΧΕΔΙ ΧΔΘΘΔΥΘΘ ΘΘΡΔΗΒ ΟΙ Β ΒΘΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΒΔΙΔΙΔΗΒΘΙΔΗΒ ΜΘ Χ ΩΒΗΔ, ΔΗΒ

ἐξολεθρεῦσαι, καὶ ἐν τῷ γράψαι σε ὃν ἐὰν δόκῃ. Ἀλλ᾽, ὦ βασιλεῦ μεγαλόφρον, οὐ γὰρ δύναμαι τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐμῶν ἀνδρῶν ὁρᾶν, οὐδὲ τὴν τῶν ἐμῶν συγγενῶν ἐξολόθρευσιν ἀνασχέσομαι θεωρεῖν· καὶ γὰρ ἐγὼ τοῦ γένους ἐστὶ τοῦ Ἑβραίων· καὶ εἰ μὲν ἐπράθημεν εἰς δουλείαν, ἐσίγησα ἂν καὶ οὐκ ἐτάραξα τὴν σὴν βασιλείαν· νῦν δὲ ἐπὶ τῷ ἀπολέσθαι παντελῶς ἐκζητούμεθα ὑπὸ τοῦ Ἀμὰν τοῦ τὰ πρῶτα παρὰ σοὶ δυναμένου καὶ τὴν σὴν ἐξουσίαν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι τὸ ἔθνος τὸ ἡμέτερον· ἐὰν γὰρ ἐπὶ δουλείαν ἐπράθημεν, ἐγὼ μὲν ἂν ἐσίγησα, ὁ δὲ ἐχθρὸς οὐκ ἂν ἦν ἄξιος βασιλέως· νῦν δὲ ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι ἡμᾶς ἐκζητούμεθα, ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνέχομαι τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐμῶν ἀνδρῶν ὁρᾶν, οὐδὲ τὴν τῶν συγγενῶν ἐξολόθρευσιν θεωρεῖν· καὶ γὰρ ἐγὼ τοῦ γένους ἐστὶ τοῦ Ἑβραίων· καὶ εἰ μὲν ἐπράθημεν εἰς δουλείαν, ἐσίγησα ἂν καὶ οὐκ ἐτάραξα τὴν σὴν βασιλείαν· νῦν δὲ ἐπὶ τῷ ἀπολέσθαι παντελῶς ἐκζητούμεθα ὑπὸ τοῦ Ἀμὰν τοῦ τὰ πρῶτα παρὰ σοὶ δυναμένου καὶ τὴν σὴν ἐξουσίαν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι τὸ ἔθνος τὸ ἡμέτερον· ἐὰν γὰρ ἐπὶ δουλείαν ἐπράθημεν, ἐγὼ μὲν ἂν ἐσίγησα, ὁ δὲ ἐχθρὸς οὐκ ἂν ἦν ἄξιος βασιλέως· νῦν δὲ ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι ἡμ

ותשם, פה שיש להשיבו אחר, שמשה ידע שהוא מלאך ה' ולא ה' עצמו, כי ה' לא יראה בשום אופן לבשר ודם בחיים, כמו שנאמר (שמות לג, כ) כי לא יראני האדם וחי. ועוד, שהרי אמר (שם) ראה אראה את עני עמי אשר במצרים, ואמר (שם ג, ז) ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים, ואמר (שם ד, לא) ויאמן העם וישמעו כי פקד ה' את בני ישראל וכי ראה את עני

ſuperſtitioſus. Qui de ſacrificio ſuo, ſi ſanus, non gratulatur, ſi ſuperſtitioſus, non ſanus, ſi ſanus, non ſuperſtitioſus, ſi ſuperſtitioſus, non ſanus, ſi ſanus, non ſuperſtitioſus, qui ſanus ſuperſtitioſus, ſi ſuperſtitioſus, non ſanus, ſi ſanus, non ſuperſtitioſus, qui ſanus ſuperſtitioſus, ſi ſuperſtitioſus, non ſanus, ſi ſanus, non ſuperſtitioſus.

7. Qui ſe deſpoliat, ſi nihil habet quod ſe ſpoliet, non deſpoliat, ſi habet, deſpoliat. Qui ſe deſpoliat, ſed non ſe ſpoliat, non deſpoliat, ſi habet,

ΜΡΛΗΘ, ΛΗΘ ΒΣΧ ΛΘΨΘΔΜΛΗΘΣΜΛΗΘ ΨΛ ΧΣΧ ΘΣΘΟΜΓ ΛΘΒΔΘΛΗΣΜΛΗΘΣΜΛΗΘ; ΑΧ, ΛΗΘ ΟΘ ΧΣΧ ΨΛΗ ΗΔΗΘ, ΛΗΘ ΧΣΧ ΩΡΜΘΒΜΧΣΧ Α ΝΔΟ ΨΘΟΧΣΧ ΡΛΜΘ ΧΣΧ ΩΡΜΘ, ΓΜΗΜ ΧΣ ΗΟ ΜΧ ΜΗΟ, ΘΜΗΟ ΤΙΓΧ-ΛΘΒΣΛΗΛΟΛΘΟΜΗΘ ΧΣ ΒΟΒΟ ΡΟΟ ΨΗΟΘ ΘΒΨΟΨΜΘ ΟΨΘΟ, ΛΗΘ Β ΘΔΘΣΙΨΜΘ. Ρος ΘΔΨΟΙΟΘ, ΧΣΧ ΘΜΗΟΛΘΟΜΗΘ Ψ ΟΜΨΜΘ ΜΓΗΜ ΟΘ ΨΧΣ ΝΗΗΘ, ΜΧ ΘΔΣΙΨΜΟΒΜΗ ΝΔΟ ΟΜΟ ΜΓΗΜ ΟΘ ΧΟΧ ΩΡΜΘΒΜΧΣΧ ΜΧΣΟ-ΧΜΘ ΜΘ ΘΒΨΟΨΜΘΣΜΧΣΧ, ΛΟΟΨΟΙΟΘ ΟΘ Χ ΧΒΓ ΜΘ ΩΡΜΘ, ΡΜΗΜ ΧΣ ΡΟΒΟ ΧΣΧ ΜΗΟΘ ΜΘ ΧΣΧ ΟΧΟ ΗΔΗΘ ΧΣΧ ΩΡΜΘΒΜΧΣΧ ΡΜΗΜ ΧΣ ΗΟ ΜΧ ΜΗΟ, ΘΜΗΟ ΤΙΓΧΛΘΒΣΛΗΛΟΛΘΟΜΗΘ ΧΣ ΒΟΒΟ ΡΟΟ ΨΗΟΘ ΘΒΨΟΨΜΘ ΟΨΘΟ, ΛΗΘ Β ΘΔΘΣΙΨΜΘ. Ρος ΘΔΨΟΙΟΘ, ΧΣΧ ΟΜΗΜΛΗΘ ΜΗΟΘ ΧΣΧ ΩΡΜΘΒΜΧΣΧ ΜΧΣΟΧΜ

ין פּוּא סַנ סְיוֹס גְּיֹנ בְּיוּפְּיוֹנְיוּס וְוְיוֹסְס. Χε וְוְיוֹ סְנְיוֹלְיפְּיוֹ, יְוְיוֹ פְּיוֹסְיוֹן סַנ יוֹסְסְיוֹ-
סְיוֹפ יְיֹנ פְּיוֹנ יְוְיוֹ פּוּיוֹנְיוֹיוֹ, יְוְיוֹ יְיֹנ יְסְיוֹ בְּיוֹפְּיוֹנְיוֹיוֹ וְוְיוֹסְס סְיוֹסְס, יְוְיוֹ יְיֹנ פּוּפ יְיֹנ
לְיוֹסְסְיוֹפ יוֹ יְיֹנ פְּיוֹנ פְּיוֹנְיוֹיוֹ; יְיֹנ פְּיוֹסְיוֹ יְיֹנ לְיוֹנְיוֹ יוֹ χ וְוְיוֹנְיוֹיוֹ, סְנ פּוּפ יְיֹנ סְיוֹ
יוֹ פּוּיוֹנְיוֹיוֹ סְנְיוֹ, יְוְיוֹ וְוְיוֹ יְפְּיוֹנְיוֹיוֹ וְוְיוֹ פְּיוֹנְיוֹיוֹ יְוְיוֹ לְיוֹסְיוֹ, פּוּפּוּנְיוֹ יְיֹנ פּוּפ יְיֹנ לְיוֹסְיוֹ-
סְיוֹפְיוֹיוֹ.

13. יְוְיוֹ יְפּ, יְיֹנ פְּיוֹ, יְ וְיוֹפּ יְיֹנ χ יוֹפּ פְּיוֹנְיוֹיוֹיוֹיוֹ יְיֹנ יְיֹנ לְיוֹסְ יְיֹנ יְוְיוֹ
וְיוֹיְיֹנ פ פְּיוֹפּוֹ; סְנ יְיֹנ יְיֹנ סְיוֹנְיוֹיוֹ וְיוֹ פּוּפּ יְיֹנ פְּיוֹנ יְיֹנ יְיֹנ וְיוֹיוֹ פְּיוֹנ, (יְוְיוֹ
יְיֹנ לְיוֹסְ וְיוֹ יְיֹנ וְיוֹיוֹיוֹיוֹ,) יְיֹנ פּוּפ יְוְיוֹ וְיוֹיוֹיוֹיוֹיוֹ; פּוּפ יְיֹנ יְיֹנ וְיוֹ יְיֹנ וְיוֹ לְיוֹסְ פְּיוֹסְ יְיֹנ
יוֹיוֹיוֹיוֹיוֹיוֹיוֹ. סְנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ χ וְיוֹיוֹ יְיֹנ יְיֹנ, פְּיוֹסְ
יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ יְיֹנ

ϧ ΜΑΒΑ ΛΜΑ ΧΑΛΑ Α ΒΑΒΑ ΕΛΗΘ ΧΑΛΑ ϧ ΗΟ ΧΕΚΑ ΕΛΗΘ ΜΕ ΟΑΣΡΑΡ, ΒΜΑ ΝΑ ΨΕ Χ ΣΓΛΛΑΛΑ ΜΕ ΩΜΘ ΓΜΑΨΕ ΨΕ ΝΑ ΟΑ, ΓΜΑΨΕ ΟΕΘΩΖΓ ΧΕΚΑ ΕΛΗΘ ΗΟΗ ΗΜΑΘ ΟΑ; ΡΟΓ ΔΡ ϧ ΓΛΒ ΛΜΑ ΒΑΒ ΗΟΒΑ ΜΕ ΩΜΘ, ϧ ΒΑΒ ΛΜΑ ΓΛΒ ΗΟΗ ΧΕΚΑ ΕΛΗΘ. ΕΜΑ ΒΕΟΓΟΒ, Χ ΝΟΓΒ ΝΑ ΓΛΒ ΘΒΕΟ ΟΜΓΒΣΧ ΒΧΑΛΑ ΓΛΒ ΕΧΑΡΛΟ ΜΘ ΒΕΘΕΝΕΒ ΗΜΑΘ ΟΑ, ΧΓΛ ϧ ΟΓΒΣΧ ΒΧΑΛΑ Χ ΜΓΝΒ ΜΕ ΒΕΘΕΝΓΡΟΒΗΜ ΜΕ ΩΜΘ ΓΜΑΨΕ ΝΑΟΓΜΑ ΓΛΒ ΕΛΗΘΟ: ΑΣ, ΛΜΒ ϧ ΓΛΒ ΒΕΘΕ ΝΑ ΕΧΑΡΛΟ ΒΕΘ ΜΘ ΕΒΕΘ; ΛΜΒ ΓΛΒ ΕΛΗΘ ΧΑΛΑ ΜΕ ΩΜΘ, ΛΜΒ ΝΑ ΒΑΒ ΛΜΑ ΓΛΒ ΗΟΗ ΧΕΚΑ ΕΛΗΘ.

3. ΛΜΒ ΝΑ ΩΕΘ ΜΘ ΧΕΚΑ ΧΓΛ ϧ ΜΑΒ ΕΛΕΘ ΒΕΒ ΛΜΒ ΕΛΕΘ ΛΑΧΒ ΝΑ Χ ΟΟΒΓ ΒΝΓΛΕ ΧΕΚΑ ΛΜΒΩΜΓΒ ΜΕ ΒΟΝ; ΛΜΒ ΛΜΒΕΛΕ ΡΜΓΝΓΝ ϧ ΒΓΒ ΩΓΛΒ ΒΕ ΡΜΓΝΓ Χ ΝΟΓΒ ΩΘΟΓΛΓΝ ΡΟΓ ΟΡΜΓΝΓ, ΒΓΒ ϧ ΓΘΒΟΒΕ Β ΓΘΟΓΝΟΡΜΓ ΜΕ ΟΑ ΧΓΛ. ΕΜΑ ΒΕΟΓΟΒ, ϧ ΒΓΒ ΩΓΛΒ ΡΜΓΝΓ ΓΛΒ, ΛΜΒ ϧ ΒΓΒ ΡΕΛΒ ΧΕΚΑ ΝΑ ΟΑ ΝΟΝ. ΛΜΒ ΛΒ, ΟΑ ΧΡΜ, ϧ ΓΛΒ ΝΟΝΟΒ ΟΑ ΧΓΛ, ΧΓΛ ΛΜΒ ϧ ΒΓΒ ΡΕΛΒ ΧΕΚΑ ΝΑ ΟΑ ΝΟΝ. ΛΜΒ ΛΒ, ΟΑ ΧΡΜ, ϧ ΓΛΒ ΝΟΝΟΒ ΟΑ ΧΓΛ ΧΓΛ, ΛΜΒ ΛΜΒ ϧ ΓΛΒ ΒΕΘΕ ΝΑ ΟΑ ΝΟΝ. ΕΜΑ ΒΕΟΓΟΒ, ϧ ΒΓΒ ΩΓΛΒ ΡΜΓΝΓ ΓΛΒ, ΛΜΒ ΛΜΒ ϧ ΓΛΒ ΒΕΘΕ ΝΑ ΟΑ ΝΟΝ. ΛΜΒ ΛΒ, ΟΑ ΧΡΜ, ϧ ΓΛΒ ΝΟΝΟΒ ΟΑ ΧΓΛ ΧΓΛ, ΧΓΛ

ΝΗ Α ΕΡΣΑ ΜΕ Α ΝΟΜΟΣ; ΑΛΛ, ΟΣΟΝ ΛΕΜΑΣΗΝΕΒΕ ΛΕΜΕ ΟΝ ΣΗΝΗ ΣΕΕ ΝΗ Β Α ΟΜΕΝ ΜΕ ΝΗΟΣΜΗΝ ΒΙΜΕ, ΟΝ ΘΕΝΗΝΗ Α ΦΟΝ Ωοση? Ρον ΘΕΝΟΝΘ, ΝΗ Α ΘΕΝΗ Α ΦΟΝ Ωοση ΦΛΜΗ ΝΗ ΜΗΝΗΣ ΦΝΕ ΡΝΒ ΣΛΙΕ ΝΗ ΟΑ, ΛΗΒ Α ΗΟ ΑΕΛ Α ΘΕΝΗ ΝΗ, ΘΕΝΟΝΘ, ΝΗΣ ΝΗ Β ΝΗ ΣΗΝΗ

ⵏⵏⴰ ⵎⵣⵣⵉⵖ ⵍⵎⵙⵜⵓⵔ, ⵅⵔⵏ ⵅⵉⵙ ⵙⵙⵓⵏⵜⵏ ⵓⵔ ⵅⵔⵏ ⵍⵅⵔ ⵏⵏⴰ ⵏⵜⵜⴰⵏⵏⵉⵏⵏⵉ; ⵅⵉⵙ ⵓⵎⵙⵎⵔⵔⵓⵎ ⵓⵔ ⵅⵔⵏ ⵍⵅⵔ ⵏⵏⴰ ⵏⵜⵓⵎⵙⵎⵔⵔⵓⵎ, ⵎⵏⵏⵏ ⵉⵔⵏⵉⵖ ⵔ ⵓⵎⵙⵏⵏ ⵡⴰⵔ ⵓⵎⵙⵏⵏ. ⵔⵙⵜⵓⵍⵓⵔ, ⵢⵓ ⵜⵜⵏⵎⵔ ⵜⵓ ⵍⵅⵔ ⵔ ⵜⵣⵎⵜⵣⵓⵔⵎ ⵡⴰⵔ ⵔ ⵜⵔⵔ. ⵔⵎⵏ ⵔⵙⵜⵓⵍⵓⵔ, ⵢⵓ ⵙⵎⵏ, ⵔ ⵜⵣⵎⵜⵣⵓⵔⵎ ⵖ ⵏⵏⴰ ⵏⵜⵜⴰⵏ. ⵅⵉⵖ ⵔ ⵎⵏⵏⵓⵍⵓⵔ ⵎⵏⵏⵓⵎ ⵓⵅ ⵔ ⵜⵜⵔⵔⵓⵎⵜⵜⵏ, ⵅⵣⵣⵜⵜⵙⵙⵓⵙ, ⵅⵔⵜ ⵉⵔ ⵏⵣⵎⵏ ⵜⵜⵔⵔⵓⵎⵜⵜⵏ, ⵢⵜⵜⵉⵔ ⵉⵔ ⵡⵎⵏⵏ, ⵅⵔⵏ ⵅⵓ ⵡⵎⵏ ⵅⵓⵎⵏ ⵅⵔⵏ, ⵙⵙⵙ ⵡⵔⵔ ⵢⵜⵜⵙⵙⵓⵙ. ⵔⵎⵏ ⵔ ⵓⵙ ⵎⵏⵏⵓ ⵓⵅ ⵡⵎⵏ ⵍⵜⵏ ⵢⵜⵜⵉⵔ ⵔ ⵜⵜⵔⵔⵓⵎⵜⵜⵏ ⵡⵔ ⵡⵔⵔ, ⵅⵔⵏ ⵔ ⵏⵏⵏ ⵏⵏⵏ ⵡⵔⵔ; ⵅⵔⵏ ⵜⵉ ⵓⵎⵙⵙⵔⵜⵜⵏⵏⵉ ⵔ ⵜⵣⵎⵜⵣⵓⵔⵎ.

5. ⵅⵏⵔ ⵅⵉ ⵔ ⵓⵙⵎ ⵜⵏⵡⵓⵏⵜ ⵢⵜⵡⵏ ⵓⵣⵓⵎⵉⵔⵔⵔ ⵡⵔ ⵔ ⵜⵙⵙⵜ ⵡⵔ ⵏⵔⵏ ⵢⵜⵔⵔ ⵅⵉⵖ ⵔⵏ ⵜⵜⵔⵔⵓⵎⵜⵜⵏ ⵡⵔⵔ, ⵅⵔⵏ ⵔ ⵡⵔⵔ, ⵅⵔⵏ ⵔ ⵡⵔⵔ ⵔⵏ ⵜⵜⵔⵔⵓⵎⵜⵜⵏ ⵔⵙⵜⵓⵍⵓⵔ ⵔⵎⵏⵏⵓⵍⵓ

οτ ϩⲁϩⲁⲓⲧ, ⲛⲁⲣⲁⲟⲩⲁⲓⲱⲛ ⲛⲁ ⲁ ⲙⲁⲣⲃⲁ ϥⲙⲁⲓ ⲣⲁⲓ ⲉⲃⲁ ⲃⲁⲗⲟⲥ. ⲁⲩⲱ ⲉⲃⲏⲑⲟⲩⲃ, ⲛⲁⲣⲱ ⲛⲓ ⲣⲁⲓ ⲉⲃⲁ ⲃⲁⲗⲟⲥ, ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲉ ⲣⲙⲛⲧⲥⲁ ⲣⲁⲓⲣⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ; ⲙⲛ ⲧⲁⲓⲣⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲛ ⲛⲟ ⲛⲟⲩ ⲟⲩ ⲣⲁⲓ ⲉⲃⲁ ⲃⲁⲗⲟⲥ, ⲟⲧ ⲣⲁ ⲃⲉ, ⲟⲧ ⲣⲁ ⲃⲁⲗ ⲃ, ⲉⲃⲏ ⲛⲟ ⲛⲓ ⲧⲁⲓⲣⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲛ Ⲱⲧⲃⲥⲏ ⲣⲁⲓ ⲉⲣⲙ ⲛ ⲃⲣⲙ.

7. ⲛⲁ ⲙⲁ ⲟⲩⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲟⲩⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲣⲙⲛⲧⲥⲁ ⲧⲁⲓⲣⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ ⲣⲁⲓⲧ ⲛⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲟⲩⲟⲩ ⲙⲛ ⲛⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲟⲩⲟⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲣⲙⲛⲧⲥⲁ ⲧⲁⲓⲣⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ ⲙⲛ ⲛ

ז ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה; ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה; וישב משה את דברי העם אל יהוה; ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם; ויגד משה את דברי העם אל יהוה; ויאמר יהוה אל משה לך אל העם והקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם; והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני; והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע במות יומת; יד לא תגע בו כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשת אתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם; וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

8. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה; ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר; והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד; ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול; וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה; ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב; וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם; וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

9. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה; ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר; והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד; ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול; וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה; ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב; וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשת אתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם; וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

10. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה; ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר; והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד; ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול; וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה; ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב; וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשת אתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם; וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

11. ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה; ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר; והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד; ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול; וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה; ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב; וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר והקדשת אתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בהם; וירד משה אל העם ויאמר אליהם.

ΘΑΒ, καὶ ἀπὸ Θοὺθ ἕως Ἀβὲλ Βαιθμαὰχα; καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἐκεῖ ἐξῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ ἔστησαν ἐν Βαιθμαὰχα, καὶ ἐξέκλεισαν αὐτὴν καὶ ἔχωσαν πρὸς τὴν πόλιν χῶμα, καὶ ἔστη πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ τειχομαχοῦντες ἐπὶ τὸ τεῖχος.

11. Καὶ γυνὴ μία ἔρριψε μύλον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ, καὶ συνέτριψε τὸ κρανίον αὐτοῦ; καὶ ἐκάλεσε τὸ παιδάριον τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Σπάσας τὴν ῥομφαίαν σου ἀπόκτεινόν με, μήποτε εἴπωσιν ὅτι γυνὴ ἀπέκτεινεν αὐτόν. καὶ ἐξεκέντησεν αὐτὸν τὸ παιδάριον αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἰδὼν ὅτι τέθνηκεν Ἀβιμέλεχ, ἀπῆλθεν ἕκαστος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. Καὶ ἀπέδωκεν ὁ Θεὸς τὴν κακίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἀποκτείνας τοὺς ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ· καὶ πᾶσαν τὴν κακίαν τῶν ἀνδρῶν Σικιμων ἀπέδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, καὶ ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτοὺς ἡ κατάρα Ἰωθὰμ τοῦ υἱοῦ Ἰεροβάαλ.

12. Καὶ ἀπέστειλε Θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀνὰ μέσον Ἀβιμέλεχ καὶ ἀνὰ μέσον ἀνδρῶν Σικιμων; καὶ ἐπεβούλευσαν οἱ ἄνδρες Σικιμων τῷ Ἀβιμέλεχ, ἵνα ἔλθῃ ἡ ἐπιβουλὴ τῶν ἑβδομήκοντα υἱῶν Ἰεροβάαλ, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπιθεῖναι ἐπὶ Ἀβιμέλεχ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν τὸν ἀποκτείναντα αὐτούς, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικιμων τοὺς ἐνισχύσαντας τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀποκτεῖναι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. Καὶ ἐνεδρεύοντες ἐνήδρευσαν ἐπὶ τῶν ἀκρωρειῶν τῶν ὀρέων, καὶ ἐφύλασσον πάντα τὸν ἐρχόμενον ἐπὶ τὴν ὁδὸν ἐν τῷ παρελθεῖν αὐτὸν ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἀνηγγέλη τῷ Ἀβιμέλεχ. Καὶ Γαὰλ υἱὸς Ωβηδ ἦλθε καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ διέβησαν εἰς Σικιμα· καὶ ἐπεποίθησαν ἐν αὐτῷ οἱ ἄνδρες Σικιμων. Καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸ πεδίον, καὶ ἐτρύγησαν τοὺς ἀμπελῶνας αὐτῶν, καὶ ἐπάτησαν καὶ ἐποίησαν ἑορτὴν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ αὐτῶν, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον, καὶ κατηράσαντο τὸν Ἀβιμέλεχ. Καὶ εἶπε Γαὰλ υἱὸς Ωβηδ, Τίς ἐστιν Ἀβιμέλεχ, καὶ τίς ἐστιν υἱὸς Σικιμ, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ; οὐχὶ υἱὸς Ἰεροβάαλ, καὶ Ζεβοὺλ ὁ ἐπίσκοπος αὐτοῦ; δουλεύσατε τοῖς ἀνδράσιν Ἐμμὼρ πατρὸς Σικιμ· καὶ τί δουλεύσομεν ἡμεῖς αὐτῷ; μὴ παραδώσει τοὺς ἄνδρας Σικιμων εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν; καὶ τίς δώσει τὸν λαὸν τοῦτον ὑπὸ τὰς χεῖρας μου, καὶ ἐξολεθρεύσω τὸν Ἀβιμέλεχ; καὶ εἶπε τῷ Ἀβιμέλεχ, Πλήθυνον τὴν δύναμίν σου καὶ ἔξελθε. Καὶ Ζεβοὺλ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ἀπέστρεψε τοὺς λόγους Γαὰλ υἱοῦ Ωβηδ εἰς τὰ ὦτα Ἀβιμέλεχ, καὶ ὠργίσθη ὁ θυμὸς αὐτοῦ σφόδρα· καὶ ἀπέστειλε τοὺς ἀγγέλους πρὸς τὸν Ἀβιμέλεχ λέγων, Ἰδοὺ Γαὰλ υἱὸς Ωβηδ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐν Σικιμοις, καὶ ἰδοὺ συνεστρέφουσι τὴν πόλιν ἐπὶ σέ· καὶ νῦν ἀνάστηθι νυκτὸς σὺ καὶ ὁ λαὸς ὁ μετὰ σοῦ, καὶ ἐνεδρεύσατε ἐν τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἔσται τὸ πρωΐ, ὡς ἂν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὀρθριεῖς καὶ ἐπιπεσῇ ἐπὶ τὴν πόλιν· καὶ ἰδοὺ αὐτὸς καὶ ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ ἐξελεύσονται πρὸς σέ, καὶ ποιήσεις αὐτῷ κατὰ τὸ δυνατόν σου. Καὶ ἀνέστη Ἀβιμέλεχ καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἐνήδρευσαν ἐπὶ Σικιμα τέσσαρας λόχους. Καὶ ἐξῆλθε Γαὰλ υἱὸς Ωβηδ καὶ ἔστη κατὰ πρόσωπον τῆς πύλης τῆς πόλεως· καὶ ἀνέστη Ἀβιμέλεχ καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνέδρας. Καὶ εἶδε Γαὰλ τὸν λαόν, καὶ εἶπε πρὸς Ζεβούλ, Ἰδοὺ λαὸς καταβαίνει ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ εἶπε Ζεβοὺλ πρὸς αὐτόν, Τὴν σκιὰν τῶν ὀρέων σὺ βλέπεις ὡς ἀνθρώπους. καὶ προσέθετο ἔτι Γαὰλ καὶ εἶπε, Καὶ ἰδοὺ λαὸς καταβαίνει ἐπὶ τὸ μέσον τῆς γῆς, καὶ ἓν τάγμα ἔρχεται ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν δρῦν τὴν Μαωνενίμ. καὶ νῦν ποῦ τὸ στόμα σου, ὅτι εἶπας, Τίς ἐστιν Ἀβιμέλεχ, ἵνα δουλεύσωμεν αὐτῷ; οὐχὶ οὗτος ὁ λαὸς ὃν ἐξουδένωσας; ἔξελθε δὴ καὶ πολέμησον μετ' αὐτοῦ. καὶ ἐξῆλθε Ζεβοὺλ πρὸ προσώπου Γαὰλ καὶ ἔστη κατὰ πρόσωπον τῆς πύλης τῆς πόλεως· καὶ ἀνέστη Ἀβιμέλεχ καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνέδρας. καὶ ἐπεδίωξε τὸν Γαὰλ καὶ ἔφυγεν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ· καὶ ἔπεσον τραυματίαι πολλοὶ ἕως τῆς εἰσόδου τῆς πύλης. καὶ ἐκάθισεν Ἀβιμέλεχ ἐν Ἀρουμά· καὶ ἐξέβαλε Ζεβοὺλ τὸν Γαὰλ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοῦ μὴ κατοικεῖν ἐν Σικιμοις. Καὶ ἐγένετο τῇ ἐπαύριον καὶ ἐξῆλθεν ὁ λαὸς εἰς τὸ πεδίον, καὶ ἀνήγγειλε τῷ Ἀβιμέλεχ. καὶ ἔλαβε τὸν λαὸν καὶ διεμέρισεν αὐτοὺς εἰς τρία τάγματα, καὶ ἐνήδρευσεν ἐν τοῖς ἀγροῖς· καὶ εἶδε καὶ ἰδοὺ ὁ λαὸς ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἀνέστη ἐπ' αὐτούς. καὶ Ἀβιμέλεχ καὶ τὸ τάγμα τὸ μετ' αὐτοῦ ἐπέκειντο ἐπὶ τὴν ἔξοδον τῆς πύλης τῆς πόλεως· καὶ τὰ δύο τάγματα ἐπέκειντο ἐπὶ πάντας τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἐπάταξαν. καὶ Ἀβιμέλεχ ἐπολέμησε τὴν πόλιν πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ προκατελάβετο τὴν πόλιν καὶ τὸν λαὸν τὸν ἐν αὐτῇ ἀπέκτεινε· καὶ κατέσκαψε τὴν πόλιν καὶ ἔσπειρεν αὐτὴν ἅλας. καὶ ἤκουσαν πάντες οἱ ἐν τῷ πύργῳ Σικιμων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ὀχύρωμα οἴκου τοῦ θεοῦ Βαιθήλ· καὶ ἐμηνύθη τῷ Ἀβιμέλεχ ὅτι συνήχθησαν πάντες οἱ ἐν τῷ πύργῳ Σικιμων. καὶ ἀνέβη Ἀβιμέλεχ εἰς τὸ ὄρος Σελμὼν αὐτὸς καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἔλαβε Ἀβιμέλεχ τὰς ἀξίνας ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ καὶ ἔκοψε κλάδον ξύλων καὶ ἦρε καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ· καὶ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν τὸν μετ' αὐτοῦ, Ἃ εἴδετε ἐμὲ ποιοῦντα, ταχὺ ποιήσατε καθὼς ἐγώ. καὶ ἔκοψε πᾶς ὁ λαὸς ἕκαστος τὸν κλάδον αὐτοῦ καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω Ἀβιμέλεχ· καὶ ἔθηκαν ἐπὶ τὸ ὀχύρωμα καὶ ἐνεπύρισαν ἐπ' αὐτοὺς τὸ ὀχύρωμα πυρί· καὶ ἀπέθανον πάντες οἱ ἐν τῷ πύργῳ Σικιμων ὡσεὶ χίλιοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ ἐπορεύθη Ἀβιμέλεχ εἰς Θαβὲς καὶ παρενέβαλεν ἐπὶ Θαβὲς καὶ προκατελάβετο αὐτήν· καὶ πύργος ἰσχυρὸς ἦν ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, καὶ ἔφυγον ἐκεῖ πάντες οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες καὶ πᾶσα ἡ πόλις, καὶ ἐκλείσθησαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ δῶμα τοῦ πύργου. καὶ ἦλθεν Ἀβιμέλεχ ἕως τοῦ πύργου καὶ ἐπολέμησεν ἐπ' αὐτόν· καὶ ἐγγίζει τοῦ πυρῆσαι ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου πυρί. καὶ ἔρριψε γυνὴ μία κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ καὶ συνέθλασε τὸν κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐκάλεσε τὸν παιδάριον τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Σπάσας τὴν ῥομφαίαν σου ἀπόκτεινόν με, μήποτε εἴπωσιν ὅτι γυνὴ ἀπέκτεινεν αὐτόν. καὶ ἐξεκέντησεν αὐτὸν τὸ παιδάριον αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανε. καὶ εἶδον πάντες οἱ ἐν Ἰσραὴλ ὅτι τέθνηκεν Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀπῆλθεν ἕκαστος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. καὶ ἀπέδωκεν ὁ Θεὸς τὴν κακίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἀποκτείνας τοὺς ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ· καὶ πᾶσαν τὴν κακίαν τῶν ἀνδρῶν Σικιμων ἀπέδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, καὶ ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτοὺς ἡ κατάρα Ἰωθὰμ τοῦ υἱοῦ Ἰεροβάαλ.

ב ופתחו לו פתח. ואף על גב שמא הוו להו פתחי על כרחו פתחו, שמעו מפיו שרצונו שם, או שמתוך פחדו; לפי שב שמם שלם הוו להו פתחי? ומי גרע ג או ב להו פתחי, ואף ב לגמרי פתחו, ואף ב לפלגי פתחו; שמעינן מינה שלשה פתחים היו, שמתוכן נתרבו; ומצאתים, שנאמר נתרבו ונתרבו, ואף ב לגמרי פתחו, ואף ב לפלגי פתחו; אי נמי שם, ע שמות שם שנאמר שם ב בפעמים, ואף ב לגמרי פתחו ואף ב לפלגי פתחו; אי נמי שם, ע שמות שם שנאמר שם ב בפעמים, ואף ב לגמרי פתחו ואף ב לפלגי פתחו. ומי שם שפים הוו להו ב שם. ומי שם שפים, ואף כרוזו הכריז לפניהם, ואף ב לגמרי פתחו ואף ב לפלגי פתחו; ואף ב לגמרי פתחו ואף ב לפלגי פתחו; ואף ב לגמרי פתחו ואף ב לפלגי פתחו;

of the Law, and the Prophets, and the Hagiographa. But if he has not learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa; or if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, but has not learnt the Mishnah; or if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, but has not learnt the Talmud; then he is not bound to make the benediction, Who has given us the Law of truth. And if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, and the Talmud, but has not learnt the Midrash; or if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, and the Talmud, and the Midrash, but has not learnt the Sifra; or if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, and the Talmud, and the Midrash, and the Sifra, but has not learnt the Sifre; or if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, and the Talmud, and the Midrash, and the Sifra, and the Sifre, but has not learnt the Tosephta; then he is not bound to make the benediction, Who has given us the Law of truth. But if he has learnt the Law, and the Prophets, and the Hagiographa, and the Mishnah, and the Talmud, and the Midrash, and the Sifra, and the Sifre, and the Tosephta, then he is bound to make the benediction, Who has given us the Law of truth.

4. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, Remember the Law of Moses my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, This is the Law, which Moses set before the children of Israel. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, These are the statutes and judgments and laws, which the Lord made between him and the children of Israel in mount Sinai by the hand of Moses. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, And this is the Law which Moses set before the children of Israel. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, These are the commandments which the Lord commanded Moses for the children of Israel in mount Sinai. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, And this is the Law which Moses set before the children of Israel. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, These are the testimonies and the statutes and the judgments, which Moses spake unto the children of Israel, when they came forth out of Egypt. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, And this is the Law which Moses set before the children of Israel. And he is not bound to say the benediction, Who has given us the Law of truth, until he has received the whole Law from the mouth of Moses, as it is written, These are the words which Moses spake unto all Israel on this side Jordan in the wilderness, in the plain over against the Red Sea, between Paran, and Tophel, and Laban, and Hazeroth, and Di-zahab

ωοφ. Λαδ φωλη χ ϐιϛοϛ ωε χ ΙιϵϽϻαϟωιϛ ϽΟ ιιλϹ χ ιϵϽ ωε ϟοϱϕ, ϕο ιιλϹ Ϙο-
ϕοφη ϐλϕ ωιϵϽϵϽϵϽ φιϕ ιϵϽ ωλη ϐιϕϵϽϵϽϵϽ, Λαδ ωιϕ ϐιϕ-ϽϵϽϵϽ; ϰϵ, Λαδ ϐυϽΟ
ϽϵϽϵϽ ϽΟ ϵϽϱϱαδ ϰϵϵϕ φϱϵϽ; Λαδ ΟυϽΟ ϰϵ ωη φιϕϽ ϐιϕϽϽ ωιϰ ϟϽΟ ωΟΟϰϟιη. ϟϐ χ
ϐιϵϕ ωε ϘϽϕιϱϱϽϕϕ ωη ϟαη ϕιϕϵϽϵϽϵϽ ωιϰ ϟαη Ͻϱϱ ϟϽη. Χε φϟϐ ΟαΟη ϰϵϵϕ ϐυϽΟ
ϽϵϽϵϽ Λαδ ϰϵϵϕ ϱϵϽϽϵϽϵϽϕϵ, ϰϵϵϕ ϽΟϐ Λαδ ϰϵϵϕ ϰϵϵΟϵ, ϰϵϵϕ ϱΟΟϟη Λαδ ϰϵϵϕ ϱϵϟιη; ϐη ϰϵ
ωη φιϰ ϟϵΟϽϱϽ, ϱϵϵϐ ϟϵ ωη φιϰ χ ϘΟΟϟη φωιϵ ωη ΟωφϐϽϱϽ ϽϵϽϱ ϰϵϵϕ ϽωΟϟη ϰϵϵϕ ϰϵϵϕ
ϽϵϽϵϽ ϰϵϵϕ ϰϵϵϱϵϽϽϵϽϵϽ, ϰϵϵϕ ϱΟΟϟη

the same as if he had hired him for the whole year; and if he has hired him for a month, he shall pay him the same as if he had hired him for the whole month. And if he has hired him for a day, he shall pay him the same as if he had hired him for the whole day. And if he has hired him for a piece of work, he shall pay him the same as if he had hired him for the whole piece of work.

8. And if a man has hired a labourer to work for him, and he has not come to him, or has not sent his servant to him, he shall pay him the same as if he had come to him or had sent his servant to him. And if he has hired a labourer for a year, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a month. And if he has hired him for a month, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a day. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work.

9. And if a man has hired a labourer, whether he be a husbandman or a shepherd or a herdsman or a fisherman, and he has left him, and has gone to another man to work for him; and if he has left him before the time for which he hired him, and has gone to another man to work for him; and if he has left him after the time for which he hired him, and has gone to another man to work for him; and if he has left him at the time for which he hired him, and has gone to another man to work for him: in all these cases he shall pay him the same as if he had worked for him for the whole time for which he hired him. And if he has hired a labourer for a year, and he has left him before the year is ended, and has gone to another man to work for him, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a month. And if he has hired him for a month, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a day. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work.

10. And if a man has hired a labourer to work for him, and he has not come to him, or has not sent his servant to him, he shall pay him the same as if he had come to him or had sent his servant to him. And if he has hired a labourer for a year, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a month. And if he has hired him for a month, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a day. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a day, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work. And if he has hired him for a piece of work, and he has worked for him for a month, and then he has left him, he shall pay him the same as if he had hired him for a piece of work.

בעבדו אשר ימכנו והעמיד; שבעה ימים יעבד תחתיו, וביום השביעי יצא לחפשי חנם אין כסף.

11. ואם לו יהיה תחת אשתו וכסתה עונתה לא יגרע. ואם שלשת אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף אין גאלה.

12. מכה איש ומת מות יומת. ואם לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. ומכה אביו ואמו מות יומת. וגנב איש וממכרו ונמצא בידו מות יומת. ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכי יריבון אנשים והכה איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. רק אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפלילים. ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. ועין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו. ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו. וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת בן או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת והיו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא השמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם המצא תמצא בידו משור ועד חמור עד שה חיים שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת. מכשפה לא תחיה. כל שכב עם בהמה מות יומת. זבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו. וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים. כל אלמנה ויתום לא תענון. אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו. וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים. אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך. אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. כי היא כסתו היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני. אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר. בכורי בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי. ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו.

13. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס. לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת. ודל לא תהדר בריבו. כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיב לו. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו. לא תטה משפט אביונך בריבו. מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע. ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים. וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים. ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה. ושבתת בשביעית ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חיתו השדה כן תעשה לכרמך לזיתך. ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר. ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על פיך. שלש רגלים תחג לי בחג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם. וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה אלהי ישראל. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו.

14. הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו. כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך. כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך. לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא. את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ושתי את ימך עד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש. ומסכת אלהיהם לא תעשה לך. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים. וכל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה. ופטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו כל בכור אדם בבניך תפדה. ולא יראו פני ריקם. ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת. וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדן יהוה אלהי ישראל. כי אורישׁ גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו. והנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו. כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך וצרתי את צרריך. כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך. לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא. את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ושתי את ימך עד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש. ומסכת אלהיהם לא תעשה לך. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים. וכל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה. ופטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו כל בכור אדם בבניך תפדה. ולא יראו פני ריקם. ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת. וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדן יהוה אלהי ישראל. כי אורישׁ גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו.

ΨΛ ΔΒ ΓΛΝΒΘΖ, ΔΗΒ ϕ ΝΜΙ ΩΡΟΔΗΒΛ ΡΒ ΗΓΟΖ ΒΓΛ ΔΖ ΠΛΙ ΡΟΛ ΚΜΛΗ ΟΛ, ΔΗΒ ΨΗΡΙΩΠ Χ ΜΟΗΛΒΘ ΜΒ ΒΔΓ ΨΛ ΟΛΔ ΒΔΜΗΒΖ, ΒΓΛ Α ΙΒΘΒΠΔ ΔΟΒΣΗΝΩΠ; ΔΗΒ ΒΓΛ ΜΒ ΜΙΙ ΘΒ ΡΟ ΟΔ ΠΛΙ ΓΛΒ ΔΒΓ ΨΛ ΟΛΔ ΒΔΜΗΒΖ, ΔΓ ΒΔΜΗΒΖ ΖΒ Β ΒΙΘΟΙ ΨΗΛΟ ΒΔΜΗΒΔΓΖ.

13. ΝΗΒ ΨΒ ΙΨ ΘΖΟ ΟΙ ΖΒΙΒ ΒΓΛ ΓΛΜΗΛ ϬΒΝΓΡΔΗΒΗΒ ΒΓΒ ΡΗΒΙΒ ΖΘΒ ΙΖΒΝΒ, ΡΒ ΩΟΒ ΡΟΓΙ ΔΗΒ ΒΘΙΨΒΓΒΔ ΚΛ ΨΗΒ ΖΟΙΒΘ, ΔΗΒ ΨΗΒ ΔΙΨΘΒΓΙΓ, ΔΗΒ ΨΗΒ ΟΒ ΨΗΛΟ Χ ΡΜΗΒΘ ΜΒ Ϭ0ΙΟΗΔ, ΔΗΒ ΒΖΒ ΚΜΛΟ ΨΗΒ, ΒΙΘΓΡΟΙΒ, ΨΒΓ ΖΒ ΖΒ ΜΛΓΓΜΗΔ ΜΒ ΛΟΒΓ; ΜΒ ΜΙΙ ΘΒΘΙΨΒΓΒΔ ΜΒ ΟΛΔ ΜΛΓΓΜΗΔ ΜΒ ΛΟΒΓ, ΔΗΒ ΜΒ ΜΙΙ ΗΛΙ ΔΙΨΡΓΒ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΟΛ ΨΗΛΟ ΟΛ, ΔΗΒ ΜΒ ΜΙΙ ΗΛΙ ΔΙΨΡΓΒ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΟΛ ΨΗΛΟ ΟΛ, ΨΗΙΓ ΜΒ ΗΟ ΒΓΛ ΜΒ ΠΛΙ ΒΙΨΟΙ, ΔΗΒ ΟΙΒΟ ΖΒ ΟΙΨΒΓΙΗ; ΒΙΓΛ ΨΒΙΟ ΖΒ ΜΛΓΓΜΗΔ ΜΒ ΛΟΒΓ, ΔΗΒ ΒΖΟΙΒΘ ΖΒ ΜΛΓΓΜΗΔ ΜΒ ΛΟΒΓ ΒΓΛ ΜΒ ΜΙΙ ΗΛΙ ΔΙΨΡΓΒ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΟΛ ΨΗΛΟ ΟΛ. ΒΔΡΟΙΟΒ, ΜΒ ΖΒ ΗΛΙ ΜΒ ΛΟΒΓ ΡΖΓ; ΜΙ ΟΒ ΗΛΙ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΒΔΡΓΒΖΒΗΒ ΡΒ ΗΛΟ ΒΓΛ ΩΜΒ ΒΓΛ ΓΛΒ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΡΒ ΗΛΟ ΨΗΒΗΒ; ΒΙΓΛ ΜΙ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΨΗΒ ΟΛ ΨΗΛΟ ΒΓΛ ΜΒ ΜΙΙ ΖΛΙΓΒΟ ΟΙ ΟΜΟΝΩΟΙ. ΒΔΡΟΙΟΒ, ΜΒ ΖΒ ΗΛΙ ΜΒ ΛΟΒΓ ΡΖΓ; ΜΙ ΟΒ ΗΛΙ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΒΔΡΓΒΖΒΗΒ ΡΒ ΗΛΟ ΒΓΛ ΩΜΒ ΒΓΛ ΓΛΒ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΡΒ ΗΛΟ ΨΗΒΗΒ; ΒΙΓΛ ΜΙ ΒΔΟΒΘ ΖΒΙΒΓΒΗΒ ΨΗΒ ΟΛ ΨΗΛΟ ΒΓΛ ΜΒ ΜΙΙ ΖΛΙΓΒΟ ΟΙ ΟΜΟΝΩΟΙ. ΒΔΡΟΙΟΒ, ΜΙ

ΦΙΦ ΡΟΛ ΛΟΘΕΘΦΙΦΝ ΡΘΘΓ ΘΕΓΡΟΛΕ Χ ΘΟΛΟΧ ΘΜ Χ ΨΟΡΟΓΕ, ΛΗΦ ΧΕΦ ΦΕΘΟΛΗ ΟΦ Β ΧΦΜΕΡΦ ΦΘΧ, ΘΧΗ ΛΕ Χ ΟΟΙΟΛΗΧ ΜΕ ΟΟΙΟΛΗ ΡΛΦ ΜΕΛΡΘΧΡΛΦ. Ηφ ΘΘΤΛΡΛΟΗΘ, ΡΦΜΗ ΡΘ ΟΧ ΧΛΟ ΧΕΦ ΜΡΕ ΟΙ ΛΘΡΟΛΕ ΟΦ Β ΘΕΘΜΙΛΗΦ, ΦΙΦΕ ΕΡΕΦ ΙΛΗΕΡΕ ΗΜΗΦ Ο ΟΟΙΟΛΗ, ΜΕΛΡΘΧΡΛΦ ΡΛΦ ΧΕΦ ΜΡΕ ΟΙ ΛΘΡΟΛΕ ΟΦ Β ΧΦΜΕΡΦ ΦΘΧ, ΘΧΗ ΛΕ Χ ΟΟΙΟΛΗΧ ΜΕ ΟΟΙΟΛΗ ΡΛΦ ΜΕΛΡΘΧΡΛΦ. Ηφ ΘΘΤΛΡΛΟΗΘ, ΡΦΜΗ ΡΘ ΟΧ ΧΛΟ

ϸοι ϯϩιο ϧ ⲙⲁϯⲟⲥ ⲙⲉ ⲫⲉⲑⲟϥⲛⲁⲥ, ⲇⲩⲁ ⲟⲩⲁⲑⲓⲧⲥⲓⲛⲁⲥ, ⲇⲩⲁ ⲟⲩ ⲥⲩⲛⲁⲙⲁ ⲙⲉ ϯⲛⲓⲟⲙⲓⲛⲓⲁ; ⲁⲉ, ⲫ ⲁⲉ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟ, ⲭⲁⲓ ⲃⲉⲃⲟⲟϭ ⲁⲉ ⲛⲁⲓ ⲁⲓⲏ ⲛⲟⲙⲁⲥⲓⲁ ⲟⲛ ⲫⲁⲓⲉⲓ ⲩⲁⲓ ⲇⲩⲁ ⲛⲁⲙⲁⲛⲏ; ⲁⲉ, ⲫ ⲁⲉ ⲙⲁⲓⲟ ⲁⲫⲟ, ⲁⲭⲁⲓ ⲡⲁⲭⲉ ⲁⲭⲁ ⲁⲉ, ⲁⲑⲉ ϧ ϸοϯ. ⲥⲁⲛⲁⲁⲧⲉⲇⲙⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲙ ⲟⲩ ⲥⲁⲗ ⲙⲁⲓ, ⲃⲉⲃⲟⲟϭ ϸοϯ ⲁⲓⲏ ⲫⲁⲓⲉⲓ ϯⲛⲓⲟⲙⲓⲛⲓⲁ ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲟ; ⲇⲩⲁ ⲫⲙⲁ ⲁⲭⲁ ⲫⲁⲓⲉⲓ ⲁⲉ ⲟⲙⲟⲩⲁⲓ, ⲃⲉⲃⲟⲟϭ, ϧ ⲥⲧⲟ ⲁⲓⲏ ⲫⲁⲓⲉⲓ ϯⲛⲓⲟⲙⲓⲛⲓⲁ ⲛⲁⲓ ⲟⲙⲟ; ⲇⲩⲁ ⲫⲙⲁ ⲁⲭⲁ ⲫⲁⲓⲉⲓ ⲁⲉ ⲟⲙⲟⲩⲁⲓ, ⲃⲉⲃⲟⲟϭ

6. Καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ὄρους ἔργα ὃν ἐποίησεν ὃν ἔθηκεν καὶ ἐφύτευσεν καὶ ἐτείχισεν ἐν Ἰαφὼ καὶ ἐν Ἀζώτῳ καὶ ἐν Ἰαμνείᾳ, καὶ ἐν Ἀζώτῳ καὶ ἐν Ἰαμνείᾳ καὶ ἐν Γαθθὶν καὶ ἐν Ἀναβὶν καὶ ἐν Ἀδιδὰ καὶ ἐν Ἰωνάθῃ καὶ ἐν Ἀραμαθὶμ καὶ ἐν Ἐφραὶμ καὶ ἐν Λύδδῃ καὶ ἐν Ῥαθαμὶν τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐν Βαιθωρὼν καὶ ἐν Βαιθηλὼν καὶ ἐν Γαζαρὰ καὶ ἐν Ἀδιδὼν καὶ ἐν Ἀσωρὼν καὶ ἐν Ἀσωρὼν τῆς Ἀραβίας καὶ ἐν Ἰεθὼμ καὶ ἐν Ἀσωρὼν καὶ ἐν Θαμνὰθα καὶ ἐν Φαραθὼν καὶ ἐν Θεκὼε καὶ ἐν Ἐφρὼν καὶ ἐν Βαιθσοὺρ καὶ ἐν Γαδὼρ καὶ ἐν Ἀδουλλὰμ καὶ ἐν Σοκχὼ καὶ ἐν Ὀδολλὰ καὶ ἐν Σαρὰ καὶ ἐν Θαμνὰ καὶ ἐν Κεφιρὰ καὶ ἐν Ἀμμαοὺς καὶ ἐν Γαλγὰλοις καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Ἀσωρ καὶ ἐν Ἰερειχὼ καὶ ἐν Ναβὲ καὶ ἐν Μαγεδὼν καὶ ἐν Ἰεθὶρ καὶ ἐν Ἀσὰν καὶ ἐν Ἰεφθὰ καὶ ἐν Ἀσωρὰ καὶ ἐν Κεδὲς καὶ ἐν Ἐδρὰ καὶ ἐν Ἀσωρὰ καὶ ἐν Ἀσωρὰ καὶ ἐν Ἀσω

ΧΧΙ ΚΑΙΝΗ ΓΕΝΕΣΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ· ΑΡΑ, ΚΑΙΝΗ ΜΕΝ ΓΕΓΟΝΕΝ Η ΠΑΛΑΙΑ, ΟΥ ΧΡΗ ΔΕ ΚΑΙΝΗΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ. ΑΛΛΑ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΜΕΝ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙΝΗ ΓΕΝΕΣΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚΕΤΙ ΠΑΛΑΙΑ ΓΕΝΕΣΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΑΛΛΑ ΚΑΙΝΗ ΓΕΝΕΣΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙΝΗ ΓΕΝΕΣΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚΕΤΙ

ומיאסתיאון א קרפוזוב שב א סוס א פלוב אב פלא ראתפוסוזון; אבאפוא, פבאון אא
פו בפב אאו שכא א אאלאון, פו בשב סא אלבל פו שפא ב שב סוא אב פלא ראתפוסוזון
א סוא שב אפון.

12. אא סוסוסוא לסו וו שב אאו ראשפבלשפוזון אא א לבסראוזוב בפב פלא שוי סוב
שוזאזוב: אבאפוא פא לסו סו שאו שר א אלבל שב אפוסוזוסוב, סב סו שבב כאא בוא
בוא כאא שב אפון, בוא בשב אפוסוזוסוב סו שזב: אא, פסא פא סוא אאא א בא אוזב בפא
א לבסראוזוב סו אוסשב אפשוזון כאא, בוא בשב סוס סו כאא סו אבזב אפוסוזוסוב כאא
בוא: אוא כאא שב אפוסוזוסוב, סב סו אבלא שב אפוסוזוסוב, בוא בשב פא בוא בפא
אוזב כאא בוא כאא אפוסוזוסוב בפא שב, אאא פא בשב סוא אא בוא כאא שבא פא סוא
אוא כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון.

13. אוא וו כבב סו שבא אאא פא בוב אפוסוזוסוב סו אוב שבשבוא בוא שבזבו פסוב
אוזון א אוזבפאוזון, בוא שזבא א בוזבוא שב אפוסוזוסוב. אוא וו כבב סו שבא אאא
אפוסוזוסוב בשב בוא אוא ב שבשבוא שב אוב שבא, בוא א בוא שב אפוסוזוסוב, סב
אוזון א פוזוב שב ראשפבלשפוזון סו אוסשב אפשוזון כאא, בוא בשב סוס סו כאא
שבא אוב פא בוב אפוסוזוסוב בשב שב, אאא פא בשב סוא אא בוא כאא שבא פא סוא
אוא כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון.

14. אוא וו כבב סו שבא אאא פא בוב אפוסוזוסוב שב א אפוסוזוסוב אאא בשבוא
אוזון ב סוזבפאוזון סו אאסוסוא שב בסס א בוסבזב, אאא בוב אבב ב אבזבא שב
אוזון ב בוב פא בשבוא ב אוב שב אוזבפאוזון, פא בסס סו ב בוב סו אבזב; אוא בשב
אוזון שב אוזבפאוזון, פא בסס סו ב בוב סו אבזב; אוא בשב שוזב בוא בוב אוזון
בוא אוזבפאוזון שב בוזבוא.

15. אוא וו כבב סו שבא סוסס, אאא פא בסס א בוב שב אוזבפאוזון בוא שבזבו פסוב
אוזון א פוזוב שב ראשפבלשפוזון סו אוסשב אפשוזון כאא, בוא בשב סוס סו כאא
שבא אוב פא בוב אפוסוזוסוב בשב שב, אאא פא בשב סוא אא בוא כאא שבא פא סוא
אוא כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון.

16. אוא וו כבב סו שבא אאא שבא בוזון סו בשב, בוזבוא בשבוא בוא שבזבו פסוב
אוזון א פוזוב שב ראשפבלשפוזון סו אוסשב אפשוזון כאא, בוא בשב סוס סו כאא
שבא אוב פא בוב אפוסוזוסוב בשב שב, אאא פא בשב סוא אא בוא כאא שבא פא סוא
אוא כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון. בוא שב אאא שב אפוסוזוסוב, סב סו
שבא אוב פא בוב אפוסוזוסוב בשב שב, אאא פא בשב סוא אא בוא כאא שבא פא סוא
אוא כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון; בוא בשב סוס סו כאא שבא פא סוא אוא
כאא אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון; בוא בשב סוס סו כאא שבא פא סוא אוא כאא
אפוסוזוסוב וו שב א אוזבפאוזון.

brother's widow, and raise up seed to his brother, and redeem his land that is sold by his brother, and marry his brother's widow, and perform the duty of a husband's brother unto her, and keep his brother's name and his inheritance in remembrance.

17. And it shall be, if he refuse to take her, then let her go where she will; only she shall not go out with the dowry of a virgin, nor with the portion of a widow; but he shall give her a present at her departure, and she shall depart free, without money. And if he refuse to perform the duty of a husband's brother unto her, then she shall go to the gate of the city, and say before the elders, My husband's brother refuseth to perform unto me the duty of a husband's brother, and to raise up seed unto his brother; and they shall call him, and speak unto him: and if he stand and say, I like not to take her; then shall his brother's wife come unto him in the presence of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face, and say, So shall it be done unto the man that will not build up his brother's house. And his name shall be called in Israel, The house of him that had his shoe loosed.

18. And it shall be, if the man like not to take his brother's wife unto him, then let his brother's wife go up to the gate unto the elders, and say, My husband's brother refuseth to raise up unto his brother a name in Israel, he will not perform my husband's brother's duty. Then the elders of his city shall call him, and speak unto him: and if he stand firmly and say, I like not to take her; then shall his brother's wife come unto him in the presence of the elders, and loose his shoe from off his foot, and spit in his face, and shall answer and say, So shall it be done unto the man that will not build up his brother's house. And his name shall be called in Israel, The house of him that had his shoe loosed off.

19. And it shall be, when the Lord thy God hath given thee rest from all thine enemies round about, in the land which the Lord thy God giveth thee for an inheritance to possess it, that thou shalt blot out the remembrance of Amalek from under heaven; thou shalt not forget it.

XXI. 1. And it shall be, if one be found slain in the land which the Lord thy God giveth thee to possess it, lying in the field, and it be not known who hath slain him; then thy elders and thy judges shall come forth, and they shall measure unto the cities which are round about him that is slain: and it shall be, the city which is next unto the slain man, even the elders of that city shall take a heifer which hath not been worked with, and which hath not drawn in the yoke; and the elders of that city shall bring down the heifer unto a rough valley, which is neither eared nor sown, and shall strike off the heifer's neck there in the valley. And the priests the sons of Levi shall come near; for them the Lord thy God hath chosen to minister unto him, and to bless in the name of the Lord; and by their word shall every controversy and every stroke be tried: and all the elders of that city, that are next unto the slain man, shall wash their hands over the heifer whose neck was struck off in the valley. And they shall answer and say, Our hands have not shed this blood, neither have our eyes seen it. Be merciful, O Lord, unto thy people Israel, whom thou hast redeemed, and lay not innocent blood unto the charge of thy people Israel. And the blood shall be forgiven them. So shalt thou put away the innocent blood from among you, when thou shalt do that which is right in the sight of the Lord.

22. והיה כי יגפו אנשים ונגפו את אשה הרה וילדו ילדיה, והיה אסון תהיה ונתת נפש תחת נפשו, ונתת נפש תחת נפשו, וכי יגפו אנשים ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה, ואין אסון יהיה ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפלילים. והיה אם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפשו, ועין תחת עין, ושן תחת שן, יד תחת יד, רגל תחת רגל, כויה תחת כויה, פצע תחת פצע, חבורה תחת חבורה.

23. והיה כי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו, נקם ינקם, אך אם יום או יומים יעמוד לא יקם כי כספו הוא. לא יקום כי אם מת ימות תחת ידו, ואיש כי יכה את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחבל בו, ושלחו חפשי תחת עינו. לא יפיל שן עבדו או שן אמתו, ושלחו חפשי תחת שנו. לא יגח שור איש את שור רעהו ומת, ומכרו את השור החי וחצו את כספו, וגם את המת יחצון. ואם ידוע הוא כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו, השלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. וכי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו, חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה. אם במחתרת ימצא הגנב והוכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו, שלם ישלם אם אין לו והנמכר בגנבתו אם שור או חמור או שה חיים בידו מנכסיו שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות.

24. והיה כי יגפו שנים אנשים יחדו ונגח האחד את השנית ומתה אם לא ימות ונפול לאסיא ונתן בעל השור אשר נגף את כספו ואת המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו השמר הושמר שור ומת גם בעליו יומת. אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לא יגח השור אם עבד הוא או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שם שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. על מחתרתו ימצא הגנב והוכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם השור חי ימצא בידו משור ועד חמור ועד שה חי שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות.

25. והיה כי יגפו שנים אנשים יחדו ונגח האחד את השנית ומתה אם לא ימות ונפול לאסיא ונתן בעל השור אשר נגף את כספו ואת המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו השמר הושמר שור ומת גם בעליו יומת. אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לא יגח השור אם עבד הוא או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שם שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. על מחתרתו ימצא הגנב והוכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם השור חי ימצא בידו משור ועד חמור ועד שה חי שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות.

26. והיה כי יגפו שנים אנשים יחדו ונגח האחד את השנית ומתה אם לא ימות ונפול לאסיא ונתן בעל השור אשר נגף את כספו ואת המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו השמר הושמר שור ומת גם בעליו יומת. אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לא יגח השור אם עבד הוא או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שם שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. על מחתרתו ימצא הגנב והוכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם השור חי ימצא בידו משור ועד חמור ועד שה חי שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות.

27. והיה כי יגפו שנים אנשים יחדו ונגח האחד את השנית ומתה אם לא ימות ונפול לאסיא ונתן בעל השור אשר נגף את כספו ואת המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו השמר הושמר שור ומת גם בעליו יומת. אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו. או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לא יגח השור אם עבד הוא או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שם שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. ושור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו. כי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר תחת השור וארבע צאן תחת השה. על מחתרתו ימצא הגנב והוכה ומת אין לו דמים. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו. אם השור חי ימצא בידו משור ועד חמור ועד שה חי שנים ישלם. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם. כי תצא אש ומצאה קצים וגדיש או השדה אכל האש שלם ישלם המבעיר את הבערה. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם. אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות.

ותשבחו את יהוה, כי טוב יהוה לעולם חסדו, שבחוהו על כל מה שעשה עמהם ועם אבותיהם; ויהי כאשר שמע המן שמרדכי לא יכרע ולא ישתחוה לו, ויתמלא המן חמה על מרדכי; ויהי כי הגידו לו את עם מרדכי, ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו, כי הגידו לו את עם מרדכי; ויהי המן מבקש להשמיד את כל היהודים אשר בכל ממלכת אחשורוש עם מרדכי.

28. ויהי ויבא המן ויאמר להמלך יהוה ואסתר המלכה לבדם, ויאמר המלך לאסתר המלכה מי הוא זה ואיה הוא אשר מלא לבו לעשות כן, ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה; ויהי המן נבהל מלפני המלך והמלכה, ויקם המלך בחמתו ממשתה היין אל גנת הבירה, והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה; ויהי כי ראה המלך כי כלתה הרעה אל המן מעם המלך, ויאמר המלך הוא זה ואיה הוא אשר מלא לבו לעשות כן עם מרדכי אשר דבר טוב על המלך? ויהי אחרי כן ויבא המלך אל בית משתה היין אשר עשתה אסתר המלכה, ויאמר המלך לאסתר המלכה בכל יום ויום ביין משתה, מה שאלתך ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש; ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך אדוני המלך ואם על המלך טוב תתן את נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי; כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרג ולאבד, ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצר שוה בנזק המלך; ויאמר המלך אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיה הוא אשר מלא לבו לעשות כן עם מרדכי, ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה; ויהי המן נבעת

על אשר יגח שור את איש או את אשה ומת ונסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי׃ 33. ואם שור נגח הוא מתמל שלשם ונודע לבעליו ולא ישמר בו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת׃ 34. כפר יכפר עליו את כל אשר יושת עליו ונתן לנפש איש פדיון נפשו ככל אשר יושת עליו׃ 35. ואם שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון׃ 36. או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא שמרו בעליו השמר יעלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃

22. איש כי יגנב שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ 2. אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ 3. אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו׃ 4. אם המצא תמצא בידו מן השור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ 5. כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ 6. כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה האש את הבערה ישלם המבעיר׃ 7. כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ 8. אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ 9. על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעון אלהים יהיה לרעהו׃ 10. כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ 11. שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם׃ 12. ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ 13. אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ 14. וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ 15. אם בעליו אין עמו אם שכיר הוא בא בשכרו׃ 16. וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה׃ 17. אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת׃ 18. מכשפה לא תחיה׃ 19. כל שכב עם בהמה מות יומת׃ 20. הזבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו׃ 21. וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ 22. כל אלמנה ויתום לא תענון׃ 23. אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו׃ 24. וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים׃ 25. אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך׃ 26. אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃ 27. כי היא כסתו לבדה היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני׃ 28. אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר׃ 29. מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן לי׃ 30. כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃ 31. ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃

23. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס׃ 2. לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על רב לנטת אחרי רבים להטת׃ 3. ודל לא תהדר בריבו׃ 4. כי תפגע שור איבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו׃ 5. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו עזב תעזב עמו׃ 6. לא תטה משפט אביונך בריבו׃ 7. מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע׃ 8. ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים׃ 9. וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ 10. ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה׃ 11. והשביעית תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך׃ 12. ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר׃ 13. ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך׃ 14. שלש רגלים תחג לי בשנה׃ 15. את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם׃ 16. וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה׃ 17. שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה׃ 18. לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר׃ 19. ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ 20. הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי׃ 21. השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו׃ 22. כי אם שמע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך׃ 23. כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתי אתם׃ 24. לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם׃ 25. ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך׃ 26. לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא׃ 27. את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף׃ 28. ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך׃ 29. לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה׃ 30. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ׃ 31. ושתי את גבלך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך׃ 32. לא תכרת להם ולאלהיהם ברית׃ 33. לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש׃

24. ואל משה אמר עלה אל יהוה אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק׃ 2. ונגש משה לבדו אל יהוה והם לא יגשו ועם לא יעלו איתו׃ 3. ויבא משה ויספר לעם את כל דברי יהוה ואת כל המשפטים ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר יהוה נעשה׃ 4. ויכתב משה את כל דברי יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל׃ 5. וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים ליהוה פרים׃ 6. ויקח משה חצי הדם וישם באגנת וחצי הדם זרק על המזבח׃ 7. ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע׃ 8. ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה עמכם על כל הדברים האלה׃ 9. ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל׃ 10. ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר׃ 11. ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו׃ 12. ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם׃ 13. ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלהים׃ 14. ואל הזקנים אמר שבו לנו בזאת עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם׃ 15. ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר׃ 16. וישכן כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן׃ 17. ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל׃ 18. ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה׃

25. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 2. דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי׃ 3. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת׃ 4. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים׃ 5. ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים ועצי שטים׃ 6. שמן למאר בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ 7. אבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן׃ 8. ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם׃ 9. ככל אשר אני מראה אתך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו׃ 10. ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו׃ 11. וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב׃ 12. ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתת על ארבע פעמתיו ושתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית׃ 13. ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב׃ 14. והבאת את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון בהם׃ 15. בטבעת הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו׃ 16. ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך׃ 17. ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה׃ 18. ועשית שני כרבים זהב מקשה תעשה אתם מן שני קצות הכפרת׃ 19. ועשה כרוב אחד מן הקצה מזה וכרוב אחד מן הקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו׃ 20. והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים׃ 21. ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך׃ 22. ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אתך אל בני ישראל׃ 23. ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו׃ 24. וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב׃ 25. ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב׃ 26. ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו׃ 27. לעמת המסגרת יהיו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן׃ 28. ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא בהם את השלחן׃ 29. ועשית קערתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיתיו אשר יסך בהם לבונה זהב טהור תעשה אתם׃ 30. ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד׃ 31. ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנרה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו׃ 32. ושש קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני׃ 33. שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנרה׃ 34. ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה׃ 35. וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנרה׃ 36. כפתריהם וקניהם ממנה יהיו כלה מקשה אחת זהב טהור׃ 37. ועשית את נרתיה שבעה והעלה את נרתיה והאיר על עבר פניה׃ 38. ומלקחתיה ומחתתיה זהב טהור׃ 39. ככר זהב טהור יעשה אתה את כל הכלים האלה׃ 40. וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מרא בהר׃

26. ואת המשכן תעשה עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבי מעשה חשב תעשה אתם׃ 2. ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת ליריעות׃ 3. חמש היריעת תחברנה אשה אל אחתה וחמש יריעת יחברנה אשה אל אחתה׃ 4. ועשית לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת וכן תעשה בשפת היריעה החיצנה במחברת השנית׃ 5. חמשים לולאת תעשה ביריעה האחת וחמשים לולאת תעשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבלת הלולאת אחת אל אחתה׃ 6. ועשית חמשים קרסי זהב וחברת את היריעת אשה אל אחתה בקרסים והיה המשכן אחד׃ 7. ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת תעשינה׃ 8. ארך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה אחת עשרה היריעת מדה אחת ליריעות׃ 9. וחברת את חמש היריעת לבד ואת שש היריעת לבד וכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל׃ 10. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקצנה במחברת וחמשים לולאת על שפת היריעה החברת השנית׃ 11. ועשית חמשים קרסי נחשת והבאת את הקרסים בלולאת וחברת את האהל והיה אחד׃ 12. והנעדף בירעת האהל חצי היריעה הנעדפת תסר על אחרי המשכן׃ 13. והאמה מזה והאמה מזה בנעדף באריכת יריעת האהל תסר על צדי המשכן מזה ומזה לכסתו׃ 14. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה׃ 15. ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים׃ 16. עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד׃ 17. שתי ידת לקרש האחד משלבת אשה אל אחתה כן תעשה לכל קרשי המשכן׃ 18. ועשית את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה׃ 19. ומאדני כסף תעשה עשרים הקרש תחת העשרים קרש שני אדני לקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדני לקרש האחד לשתי ידתיו׃ 20. ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשרים קרש׃ 21. ואדניהם ארבעים אדני כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד׃ 22. ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה קרשים׃ 23. ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן בירכתים׃ 24. והיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן יהיה לשניהם למקצעת שנים יהיו׃ 25. והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף שש עשרה אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד׃ 26. ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת׃ 27. וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה׃ 28. והבריח התיכן בתוך הקרשים מבריח מקצה אל קצה׃ 29. והקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריחם וצפית את הבריחם זהב׃ 30. והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר׃ 31. ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר כרבי מעשה חשב יעשה אתה׃ 32. ונתתה אתה על ארבעה עמדי שטים מצפים זהב וויהם זהב על ארבעה אדני כסף׃ 33. ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדת והבדיל הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים׃ 34. ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים׃ 35. ושמת את השלחן מחוץ לפרכת והמנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה ואת השלחן תתן על צלע צפון׃ 36. ועשית למסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם׃ 37. ועשית למסך חמשה עמדי שטים וצפית אתם זהב וויהם זהב וייצקת להם חמשה אדני נחשת׃

27. ועשית את המזבח עצי שטים חמש אמות ארך ורחב חמש אמות רבוע יהיה המזבח ושלש אמות קומתו׃ 2. ועשית קרנתיו על ארבע פנתיו ממנו תהיו קרנתיו וצפית אתו נחשת׃ 3. ועשית סירתיו לדשנו ויעיו ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל כליו תעשה נחשת׃ 4. ועשית לו מכבר מעשה רשת נחשת ועשית על הרשת ארבע טבעת נחשת על ארבע קצותיו׃ 5. ונתתה אתה תחת כרכב המזבח למטה והיתה הרשת עד חצי המזבח׃ 6. ועשית בדים למזבח בדי עצי שטים וצפית אתם נחשת׃ 7. והובא את בדיו בטבעת והיו הבדים על שתי צלעת המזבח בשאת אתו׃ 8. נבוב לחת תעשה אתו כאשר הראה בהר כן יעשו׃ 9. ועשית חצר למשכן לפאת נגבה תימנה קלעים לחצר שש משזר מאה באמה ארך לפאה האחת׃ 10. ועמדיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף׃ 11. וכן לפאת צפון בארך קלעים מאה ארכו עמדיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת וויהם כסף וחשקיהם כסף׃ 12. ורחב החצר לפאת ים קלעים חמשים אמה עמדיהם עשרה ואדניהם עשרה׃ 13. ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה׃ 14. קלעים חמש עשרה אמה אל הכתף עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה׃ 15. ולכתף השנית חמש עשרה קלעים עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה׃ 16. ולשער החצר מסך עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם עמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה׃ 17. כל עמדי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת׃ 18. ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים באמה וקומה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת׃ 19. לכל כלי המשכן בכל עבדתו ויתדתיו וכל יתדת החצר נחשת׃ 20. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאר להעלת נר תמיד׃ 21. באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל׃

28. ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן׃ 2. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת׃ 3. ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי׃ 4. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי׃ 5. והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש׃ 6. ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב׃ 7. שתי כתפת חברת יהיה לו אל שני קצותיו וחבר׃ 8. וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר׃ 9. ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל׃ 10. ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם׃ 11. מעשה חרש אבן פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמת בני ישראל משבצת זהב תעשה אתם׃ 12. ושמת את שתי האבנים על כתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמתם לפני יהוה על שתי כתפיו לזכרון׃ 13. ועשית משבצת זהב׃ 14. ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת תתן את שרשרת העבתים על המשבצת׃ 15. ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו׃ 16. רבוע יהיה כפול ורת אמתים ארכו ואמתים רחבו׃ 17. ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורי אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד׃ 18. והטור השני נפך ספיר וישפה׃ 19. והטור השלישי לשם שבו ואחלמה׃ 20. והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מסבת זהב תהיינה במלאתם׃ 21. והאבנים תהיינה על שמת בני ישראל שתים עשרה על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט׃ 22. ועשית על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור׃ 23. ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתתה את שתי הטבעת על שני קצות החשן׃ 24. ונתת את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן׃ 25. ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצת ונתת על כתפת האפד אל מול פניו׃ 26. ועשית שתי טבעת זהב ושמת על שתי קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית׃ 27. ועשית שתי טבעת זהב ונתתה על שתי כתפת האפד מלמטה מלפניו אל מול מחברתו מעל חשב האפד׃ 28. וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד׃ 29. ונשא אהרן את שמת בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יהוה תמיד׃ 30. ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני יהוה ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני יהוה תמיד׃ 31. ועשית את מעיל האפד כליל תכלת׃ 32. ופי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע׃ 33. ועשית על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב׃ 34. פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב׃ 35. והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא ימות׃ 36. ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש ליהוה׃ 37. ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה׃ 38. והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני יהוה׃ 39. ושבצת שש תשבץ מצנפת שש תהיה ואבנט מעשה רקם תעשה׃ 40. ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד ולתפארת׃ 41. והלבשת אתם את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת אתם וקדשת אתם וכהנו לי׃ 42. ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מחלצים ועד ירכים יהיו׃ 43. והיו על אהרן ועל בניו בבאם אל אהל מועד או בגשתם אל המזבח לשרת בקדש ולא ישאו עון ומתו חקת עולם לו ולזרעו אחריו׃

29. וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן לי קח פר בן בקר ואילם שנים תמימם׃ 2. ומצות ולחת מצות ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים תעשם׃ 3. ונתתה אתם על הסל אחד והקרבת אתם בסל ואת הפר ואת שני האילם׃ 4. ואת בני אהרן תקריב אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים׃ 5. ולקחת את הבגדים והלבשת את אהרן את כתנת ואת מעיל האפד ואת האפד ואת החשן וחגרת לו באבנט האפד׃ 6. ושמת המצנפת על ראשו ונתת את נזר הקדש על המצנפת׃ 7. ולקחת את שמן המשחה ויצקת על ראשו ומשחת אתו׃ 8. ואת בניו תקריב והלבשת אתם כתנת׃ 9. וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו ואחבשת להם מגבעות והיתה להם כהנה לחק עולם ומלאת יד אהרן ויד בניו׃ 10. והקרבת את הפר לפני אהל מועד וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש הפר׃ 11. ושחטת את הפר לפני יהוה פתח אהל מועד׃ 12. ולקחת מדם הפר ונתת על קרנת המזבח באצבעך ואת כל הדם תשפך אל יסוד המזבח׃ 13. ולקחת את כל החלב המכסה את הקרב ואת היתרת על הכבד ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן והקטרת המזבחה׃ 14. ואת בשר הפר ואת עורו ואת פרשו תשרף באש מחוץ למחנה חטאת הוא׃ 15. ואת האיל האחד תקח וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃ 16. ושחטת את האיל ולקחת את דמו וזרקת על המזבח סביב׃ 17. ואת האיל תנתח לנתחיו ורחצת קרבו וכרעיו ונתת על נתחיו ועל ראשו׃ 18. והקטרת את כל האיל המזבחה עלה הוא ליהוה ריח ניחח אשה הוא ליהוה׃ 19. ולקחת את האיל השני וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל׃ 20. ושחטת את האיל ולקחת מדמו ונתת על תנוך אזן אהרן וגם על תנוך אזן בניו ועל בהן ידם הימנית ועל בהן רגלם הימנית וזרקת את הדם על המזבח סביב׃ 21. ולקחת מן הדם אשר על המזבח ומשמן המשחה והזית על אהרן ועל בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו והוא בגדיו ובניו ובגדי בניו אתו׃ 22. ולקחת מן האיל החלב והאליה ואת החלב המכסה את הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן ואת שוק הימין כי איל מלאים הוא׃ 23. וככר לחם אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד מסל המצות אשר לפני יהוה׃ 24. ושמת הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת אתם תנופה לפני יהוה׃ 25. ולקחת אתם מידם והקטרת המזבחה על העלה לריח ניחח לפני יהוה אשה הוא ליהוה׃ 26. ולקחת את החזה מאיל מלאי אהרן והנפת אתו תנופה לפני יהוה והיה לך למנה׃ 27. והקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה אשר הונף ואשר הורם מאיל המלאים מאשר לאהרן ומאשר לבניו׃ 28. והיתה לאהרן ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל כי תרומה היא ותרומה תהיה מאת בני ישראל מזבחי שלמיהם תרומתם ליהוה׃ 29. ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם׃ 30. שבעת ימים יכהן תחתיו מבניו הבא אל אהל מועד לשרת בקדש׃ 31. ואת איל המלאים תקח ובשלת את בשרו במקום קדש׃ 32. ואכל אהרן ובניו את בשר האיל ואת הלחם אשר בסל פתח אהל מועד׃ 33. ואכלו אתם אשר כפר בהם למלא את ידם לקדש אתם ורים לא יאכל כי קדש הם׃ 34. ואם יותר מבשר המלאים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא׃ 35. ועשית לאהרן ולבניו ככל אשר צויתיך שבעת ימים תמלא ידם׃ 36. ופר החטאת תעשה ליום על הכפרים וחטאת וכפרת עליו וחנכת אתו לקדשו׃ 37. שבעת ימים תכפר על המזבח וקדשת אתו והיה המזבח קדש קדשים כל הנגע במזבח יקדש׃ 38. וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד׃ 39. את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים׃ 40. ועשרון סלת בלול בשמן כתית רבע ההין ונסך רבעית ההין יין לכבש האחד׃ 41. ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכה תעשה לה לריח ניחח אשה ליהוה׃ 42. עלת תמיד לדרתיכם פתח אהל מועד לפני יהוה אשר אועד לכם שמה לדבר אליך שם׃ 43. ונעדתי שם לבני ישראל ונקדש בכבדי׃ 44. וקדשתי את אהל מועד ואת המזבח ואת אהרן ואת בניו אקדש לכהן לי׃ 45. ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלהים׃ 46. וידעו כי אני יהוה אלהיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים להשכני בתוכם אני יהוה אלהיהם׃

30. ועשית מזבח מקטר קטרת עצי שטים תעשה אתו׃ 2. אמה ארכו ואמה רחבו רבוע יהיה ושתים אמות קומתו ממנו קרנתיו׃ 3. וצפית אתו זהב טהור את גגו ואת קירתיו סביב ואת קרנתיו ועשית לו זר זהב סביב׃ 4. ושתי טבעת זהב תעשה לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו תעשה על שני צדיו והיו לבתים לבדים לשאת אתו בהם׃ 5. ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב׃ 6. ונתתה אתו לפני הפרכת אשר על ארון העדת לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה׃ 7. והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטירנה׃ 8. ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם׃ 9. לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו עליו׃ 10. וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליהוה׃ 11. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 12. כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם׃ 13. זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה׃ 14. כל העבר על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה׃ 15. העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם׃ 16. ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתתה אתו על עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על נפשתיכם׃ 17. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 18. ועשית כיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתתה אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתתה שמה מים׃ 19. ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם׃ 20. בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה׃ 21. ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק עולם לו ולזרעו לדרתם׃ 22. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 23. ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות וקנמן בשמו מחצתו חמשים ומאתים וקנה בשם חמשים ומאתים׃ 24. וקדה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית הין׃ 25. ועשית אתו שמן משחת קדש רקחת מרקחת מעשה רקח שמן משחת קדש יהיה׃ 26. ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדת׃ 27. ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנרה ואת כליה ואת מזבח הקטרת׃ 28. ואת מזבח העלה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו׃ 29. וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם יקדש׃ 30. ואת אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אתם וכהנו לי׃ 31. ואל בני ישראל תדבר לאמר שמן משחת קדש יהיה זאת לי לדרתיכם׃ 32. על בשר אדם לא יסך ובמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש יהיה לכם׃ 33. איש אשר ירקח כמהו ואשר יתן ממנו על זר והכרת מעמיו׃ 34. ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה׃ 35. ועשית אתה קטרת רקח מעשה רקח ממלח טהור קדש׃ 36. ושחקת מהדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם׃ 37. והקטרת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה׃ 38. איש אשר יעשה כמוה להריח בה והכרת מעמיו׃

31. וידבר יהוה אל משה לאמר׃ 2. ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה׃ 3. ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃ 4. לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת׃ 5. ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה׃ 6. ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתיך׃ 7. את אהל מועד ואת הארן לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל׃ 8. ואת השלחן וכליו ואת המנרה הטהר וכל כליה ואת מזבח הקטרת׃ 9. ואת מזבח העלה וכל כליו ואת הכיור ואת כנו׃ 10. ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ 11.

34. And the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king advanced, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

35. And all the people of the king Ahasuerus, and the province of the king Ahasuerus, and the isles of the sea, and all the people of Ashkenaz, and Ophir, and Tarshish, and Phut, and Lud, and Aram, and Gether, and Mash, and Canaan, and Sepharvaim, and Hena, and Ivah, and Arpad, and Sepharvaim, and Hamath, and Zephaniah, and Jaazaniah, and Nebo, and Bezer, and Gaza, and Gilead, and Bashan, and Kedemoth, and Mizpeh, and Chebar, and Hazarmaveth, and Jerah, and Hadoram, and Uzal, and Diklah, and Obal, and Abimael, and Sheba, and Ophaz, and Havilah, and Jobab, and Meshech, and Rehoboth, and Calneh, and Asshur, and Nineveh, and Shelah, and Eber, and Peleg, and Reu, and Serug, and Nahor, and Terah, and Haran, and Milcah, and Iscah, and Sarai, and Abram, and Lot, and Haggai, and Tiras, and Elishah, and Chittim, and Dodanim, and Tubal, and Javan, and Meshech, and Tiras, and Togarmah, and Eliphaz, and Dishon, and Ezer, and Anah, and Zibeon, and Aiah, and Ezer, and Dishan, and Uz, and Hul, and Gether

ואיבדו, והיה כאשר ילמדו א ואמרו אם היה שור, שטלוא ואמרו א ב לו היה נועד א ושמרו בעליו ולא הזהירו אותו; אם עד אחד הוא רגא לו פה אחד או שהודה בעליו א הפרעונות; אבל אם היו שנים עדים שהזיק ברגלו או בקרנו או בשינו, אע"פ שהוא תם, משלם חצי נזק מגופו של מזיק, שנאמר ומכרו את השור החי וחצו את כספו, וכתיב בתריה או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלשום, ולא השמיר בעליו אותו וכו'; ואין לי אלא שור, מנין לרבות כל המזיק מן התורה, תלמוד לומר כי יפתח איש בור, מה שור מיוחד שהוא מועד לתשלומי נזקין מגופו ומן העולם, אף כל מועד לתשלומי נזקין מגופו ומן העולם, יצא תם שאינו מועד לתשלומי נזקין מגופו ומן העולם, שאין משלם אלא מן העולם: ואין לי אלא בור, מנין לרבות שאר מזיקין, תלמוד לומר כי יפתח איש בור, מה בור מיוחד שהוא בא מחמת הפתיחה, אף כל שבא מחמת הפתיחה, יצא המבעה שאינו בא מחמת הפתיחה, שהרי לא פתח בו אלא חפרו אחרים: ואין לי אלא בור, מנין לרבות את הנהר ואת הים ואת הירדן, תלמוד לומר בור, מה בור מיוחד שהוא ברשות הניזק, אף כל שהוא ברשות הניזק, יצא נהר ים וירדן שאינן ברשות הניזק: ואין לי אלא בור, מנין לרבות את הנחל ואת המערה ואת הבקעה ואת הבקעת ואת הבריכה ואת הדות ואת הגומא ואת השיחין ואת הסחלים ואת הגבים ואת הגבאות ואת הגבשושיות ואת הגבעות ואת הגבנונים ואת הגבנונות ואת הגבנונים ואת הגבנונות ואת הגבנונים ואת הגבנונ

38. And it was told to Esther, and she told the king in Mordecai's name. And when inquisition was made of the matter, it was found out; therefore they were both hanged on a gallows. And it was written in the book of the chronicles before the king.

CHAPTER XXII.

1. And king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whom the king had promoted, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia? For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

שלמתו׃ אם בשמש זרחה עליו דמים לו׃ שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו גנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה האש בערתו ישלם המבעיר את הבערה׃ כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים ידבר אשר ירשיעון אלהים יכפל לרעהו׃ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו׃ ומכשפה לא תחיה׃ כל שכב עם בהמה מות יומת׃ הזבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו׃ ואת גר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ כל אלמנה ויתום לא תענון׃ אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו׃ וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים׃ אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך׃ אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃ כי היא כסתה לבדה היא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני׃ אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר׃ בכורי בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃ ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃

4. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס׃ לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת׃ ודל לא תהדר בריבו׃ כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיב לו׃ כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו עזב תעזב עמו׃ לא תטה משפט אביונך בריבו׃ מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע׃ ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים׃ וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה׃ ושבתת בשביעית ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך׃ ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר׃ ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך׃ שלש רגלים תחג לי בשנה׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם׃ וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה׃ שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה׃ לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר׃ ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי׃ השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו׃ כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך׃ כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו׃ לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם׃ ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך׃ לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא׃ את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבוא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף׃ ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך׃ לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה׃ מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ׃ ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך׃ לא תכרת להם ולאלהיהם ברית׃ לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש׃ כי אתם ראיתם את אשר עשיתי במצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה׃ ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר׃ ויבד משה אל העם ויקדש העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר׃ והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃ וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב׃ וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה׃ ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אליהם׃ וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר׃ אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא׃ זכור את יום השבת לקדשו׃ ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך׃ כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו׃ כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך׃ לא תרצח׃ לא תנאף׃ לא תגנב׃ לא תענה ברעך עד שקר׃ לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃ וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קול השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק׃ ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו׃ ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים׃ ויאמר יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם׃ לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם׃ מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך׃ ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה׃ ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו׃ ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם׃ כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם׃ באם יבא בגפו יצא בגפו אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו׃ אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו׃ ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי׃ והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם׃ וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים׃ אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה׃ ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה׃ אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע׃ ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף׃ מכה איש ומת מות יומת׃ ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה׃ וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות׃ ומכה אביו ואמו מות יומת׃ וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת׃ ומקלל אביו ואמו מות יומת׃ וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב׃ אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא׃ והכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם׃ אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא׃ וכי יגפו איש אשה הרה והיו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים׃ ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש׃ עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל׃ כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה׃ וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו׃ ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו׃ וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי׃ ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת׃ אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו׃ או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו׃ אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל׃ וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור׃ בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו׃ ושור איש את שור רעהו ומת והיו לו את השור החי וחצו את מכרו וחצו את המת יחצון׃ או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃ כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו גנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה האש בערתו ישלם המבעיר את הבערה׃ כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים ידבר אשר ירשיעון אלהים יכפל לרעהו׃ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו׃ ומכשפה לא תחיה׃ כל שכב עם בהמה מות יומת׃ הזבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו׃ ואת גר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ כל אלמנה ויתום לא תענון׃ אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו׃ וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים׃ אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך׃ אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃ כי היא כסתה לבדה היא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני׃ אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר׃ בכורי בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃ ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃

4. לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס׃ לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על ריב לנטת אחרי רבים להטת׃ ודל לא תהדר בריבו׃ כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיב לו׃ כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב תעזב עמו עזב תעזב עמו׃ לא תטה משפט אביונך בריבו׃ מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע׃ ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים׃ וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה׃ ושבתת בשביעית ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך׃ ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר׃ ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא יעלה על פיך׃ שלש רגלים תחג לי בשנה׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם׃ וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה׃ שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן יהוה׃ לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר׃ ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי׃ השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו׃ כי אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך׃ כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני והחוי והיבוסי והכחדתיו׃ לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם׃ ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך׃ לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא׃ את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבוא בהם ונתתי את כל אויביך אליך עורף׃ ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכנעני ואת החתי מלפניך׃ לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה׃ מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ׃ ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר כי אתן בידכם את יושבי הארץ וגרשתמו מפניך׃ לא תכרת להם ולאלהיהם ברית׃ לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את אלהיהם כי יהיה לך למוקש׃ כי אתם ראיתם את אשר עשיתי במצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי׃ ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה׃ ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר׃ ויבד משה אל העם ויקדש העם ויכבסו שמלתם׃ ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר׃ והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד׃ ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול׃ וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב׃ וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה׃ ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אליהם׃ וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר׃ אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃ לא יהיה לך אלהים אחרים על פני׃ לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ׃ לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי׃ ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי׃ לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא׃ זכור את יום השבת לקדשו׃ ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך׃ ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך׃ כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו׃ כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך׃ לא תרצח׃ לא תנאף׃ לא תגנב׃ לא תענה ברעך עד שקר׃ לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃ וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קול השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק׃ ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו׃ ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים׃ ויאמר יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם׃ לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם׃ מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך׃ ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה׃ ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו׃ ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם׃ כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם׃ באם יבא בגפו יצא בגפו אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו׃ אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו׃ ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי׃ והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם׃ וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים׃ אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ופדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה׃ ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה׃ אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע׃ ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף׃ מכה איש ומת מות יומת׃ ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה׃ וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות׃ ומכה אביו ואמו מות יומת׃ וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת׃ ומקלל אביו ואמו מות יומת׃ וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב׃ אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא׃ והכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם׃ אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא׃ וכי יגפו איש אשה הרה והיו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים׃ ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש׃ עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל׃ כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה׃ וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו׃ ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו׃ וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי׃ ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת׃ אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו׃ או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו׃ אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל׃ וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור׃ בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו׃ ושור איש את שור רעהו ומת והיו לו את השור החי וחצו את מכרו וחצו את המת יחצון׃ או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו׃ כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה׃ אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא בידו גנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם׃ כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם׃ כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כלה האש בערתו ישלם המבעיר את הבערה׃ כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר ונגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על כסות על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים ידבר אשר ירשיעון אלהים יכפל לרעהו׃ כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה׃ שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו והלא ישלם׃ ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם׃ וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃ אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו׃ ומכשפה לא תחיה׃ כל שכב עם בהמה מות יומת׃ הזבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו׃ ואת גר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ כל אלמנה ויתום לא תענון׃ אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו׃ וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים׃ אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך׃ אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃ כי היא כסתה לבדה היא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני׃ אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר׃ בכורי בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃ ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃

and he bowed himself to the ground seven times, until he came near to his brother. 4. And Esau ran to meet Jacob, and embraced him, and fell on his neck, and kissed him: and they wept. And when Esau lifted up his eyes, and saw the women and children, he said, Who are those with thee? And he said, The children which God hath graciously given thy servant. Then the handmaidens came near, they and their children, and bowed themselves. And Leah also with her children came near, and bowed themselves: and after came Joseph near and Rachel, and they bowed themselves. And he said, What meanest thou by all this drove which I met? And he said, These are to find favour in the sight of my lord. And Esau said, I have enough, my brother; keep that thou hast unto thyself. And Jacob said, Nay, I pray thee, if now I have found favour in thy sight, then receive my present at my hand: forasmuch as therefore I have seen thy face, as one seeth the face of God, and thou wast pleased with me. Take, I pray thee, my blessing that is brought to thee; because God hath dealt graciously with me, and because I have enough. And he urged him, and he took it. And he said, Let us take our journey, and let us go, and I will go before thee. And he said unto him, My lord knoweth that the children are tender, and the flocks and herds with young are with me: and if men should overdrive them one day, all the flock will die. Let my lord, I pray thee, pass over before his servant: and I will lead on softly, according as the cattle that go before me and the children be able to endure, until I come unto my lord unto Seir. And Esau said, Let me now leave with thee some of the people that are with me. And he said, What needeth it? let me find favour in the sight of my lord. So Esau returned that day on his way unto Seir. And Jacob journeyed to Succoth, and built him a house, and made booths for his cattle: therefore the name of the place is called Succoth. And Jacob came to Shalem, a city of Shechem, which is in the land of Canaan, when he came from Padan-aram; and pitched his tent before the city. And he bought a parcel of a field, where he had spread his tent, at the hand of the children of Hamor, Shechem's father, for an hundred pieces of money. And he erected there an altar, and called it El-elohe-Israel. And Dinah the daughter of Leah, which she bare unto Jacob, went out to see the daughters of the land. And when Shechem the son of Hamor the Hivite, prince of the country, saw her, he took her, and lay with her, and defiled her. And his soul clave unto Dinah the daughter of Jacob, and he loved the damsel, and spake kindly unto the damsel. And Shechem spake unto his father Hamor, saying, Get me this damsel to wife. Now Jacob heard that he had defiled Dinah his daughter: his sons were with his cattle in the field: and Jacob held his peace until they were come. And Hamor the father of Shechem went out unto Jacob to commune with him. And the sons of Jacob came out of the field when they heard it: and the men were grieved, and they were very wroth, because he had wrought folly in Israel in lying with Jacob's daughter; which thing ought not to be done. And Hamor communed with them, saying, The soul of my son Shechem longeth for your daughter: I pray you give her him to wife. And make ye marriages with us, and give your daughters unto us, and take our daughters unto you. And ye shall dwell with us: and the land shall be before you; dwell and trade ye therein, and get you possessions therein. And Shechem said unto her father and unto her brethren, Let me find favour in your eyes, and what ye shall say unto me I will give. Ask me never so much dowry and gift, and I will give according as ye shall say unto me: but give me the damsel to wife. And the sons of Jacob answered Shechem and Hamor his father deceitfully, and said, because he had defiled Dinah their sister: and they said unto them, We cannot do this thing, to give our sister to one that is uncircumcised; for that is a reproach unto us: only herein will we consent unto you: If ye will be as we be, that every male of you be circumcised; then will we give our daughters unto you, and we will take your daughters to us, and we will dwell with you, and we will become one people. But if ye will not hearken unto us, to be circumcised; then will we take our daughter, and we will be gone. And their words pleased Hamor, and Shechem Hamor's son. And the young man deferred not to do the thing, because he had delight in Jacob's daughter: and he was honourable above all the house of his father. And Hamor and Shechem his son came unto the gate of their city, and communed with the men of their city, saying, These men are peaceable with us; therefore let them dwell in the land, and trade therein; for the land, behold, is large enough for them; let us take their daughters to us for wives, and let us give them our daughters. Only herein will the men consent unto us for to dwell with us, to become one people, if every male among us be circumcised, as they are circumcised. Shall not their cattle and their substance and every beast of their's be our's? only let us consent unto them, and they will dwell with us. And unto Hamor and unto Shechem his son hearkened all that went out of the gate of his city; and every male was circumcised, all that went out of the gate of his city. And it came to pass on the third day, when they were sore, that two of the sons of Jacob, Simeon and Levi, Dinah's brethren, took each man his sword, and came upon the city boldly, and slew all the males. And they slew Hamor and Shechem his son with the edge of the sword, and took Dinah out of Shechem's house, and went forth. The sons of Jacob came upon the slain, and spoiled the city, because they had defiled their sister. They took their sheep, and their oxen, and their asses, and that which was in the city, and that which was in the field, and all their wealth, and all their little ones and their wives took they captive, and spoiled even all that was in the house. And Jacob said to Simeon and Levi, Ye have troubled me to make me to stink among the inhabitants of the land, among the Canaanites and the Perizzites: and I being few in number, they shall gather themselves together against me, and slay me; and I shall be destroyed, I and my house. And they said, Should he deal with our sister as with a harlot?

ולשלמים אשר עם עמו פקומיהם ואת עמו לוים משמרתם זה לבדו לוי ואת בניו ואת בני אהרן לבדם: ויאמרו לוי את אהרן ואת בניו ואת כל עדת בני ישראל לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן: ושמרו את כל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן:

8. ונתתה את הלוים לאהרן ולבניו נתונם הם נתונים לו מאת בני ישראל: ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו את כהנתם והזר הקרב יומת: וידבר יי אל משה לאמר: ואני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלוים: כי לי כל בכור ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל מאדם עד בהמה לי יהיו אני יי:

כרך XXIII.

1. ואתה את לוי תעמיד על אהל העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו הם ישאו את המשכן ואת כליו והם ישרתו אתו וסביב למשכן יחנו: ובנסע המשכן יורידו אהרן ובניו ואת כלי הקדש וכסו אהרן ובניו את הפרכת ואת כל כלי המשכה וכל כליו ונתנו על כתף מקשה ואת בגדי השרד וכסו כסות בגד כלו תכלת ונתנו על בדיו: ונתנו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בבגד תכלת וכסו את כסוי התחשים ונתנו על בדיו: ואת מזבח הזהב יפשטו בגד תכלת וכסו את כסוי עורות התחשים ונתנו על בדיו: ואת כל כלי השרת אשר ישרתו בהם בבגד תכלת ונתנו אל כסוי התחשים ואל עורות התחשים ונתנו על המוט: ואת מזבח הזהב יפשטו בגד תכלת וכסו את כסוי עורות התחשים ונתנו על המוט

ΜΘ ϧⲁϩϥ: ϩⲟⲓ ΕΒϣϧⲟⲗⲇ, ⲁϫⲛⲓⲙⲟⲩⲥⲓ ⲫⲁⲓ ⲁⲣⲱⲙⲁ ⲥⲁⲓⲙⲁ ⲙⲛ ⲁ ⲫⲉⲃⲏⲓⲥ ⲙⲉ ⲁ ⲧⲁⲗⲉⲓ ⲙⲉ ⲁ ⲙⲉ ⲧⲁⲗⲉⲓ ⲙⲉ ⲁ ⲙⲉ ⲛⲉⲥⲉⲣⲙⲏⲓⲥ, ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲁ ⲧⲁⲗⲉⲓ ⲙⲉ ⲁ ϧⲁϩϥⲓⲥ, ⲁⲩⲱ ⲫⲉ ⲙⲁⲉ ⲟⲩⲁⲩⲁⲁⲩ ⲧⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲥⲟⲩⲥⲁⲓⲙⲁ, ⲡⲁⲙⲉ ⲟⲛ ⲧⲁⲉⲓⲉ ⲙⲉ ⲫⲓⲉ ⲓⲁⲛⲱ, ⲁⲩⲱ ⲫⲉ ⲁⲓⲥⲱⲧⲉⲙ ⲁⲣⲉ, ⲁⲩⲱ ⲧⲁⲉⲓⲉⲗⲉⲓⲁⲩ ⲫⲟⲓ ⲙⲟⲩ, ⲙⲁⲁ ⲟⲛ ⲇⲁⲩⲓⲁⲛⲁⲥ; ⲫⲟⲓ ⲫⲁ ⲫⲁⲇ ⲥⲱⲟⲩⲛ ⲛⲟ ⲇⲁⲩⲓⲇ ⲙ ⲥⲟⲗⲟⲙⲱⲛ. Ⲉⲙⲓ ⲉⲃⲏⲫⲟⲗⲇ, ⲙⲁ ⲣⲁⲓ ⲥⲁ ⲁⲣⲁ ⲫⲓⲉ ⲧⲁⲗⲁⲓⲁⲓⲉ ⲫⲱⲓⲣ ⲫⲁ ⲉⲃⲉⲇ, ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ; ⲛⲁⲉⲁⲓⲁⲥⲟⲩⲥ, ⲫⲁ ⲇⲱⲇ ⲧⲁⲗⲟⲧⲁⲓⲉ ⲫⲓⲟⲥⲁⲗⲣ ⲇⲁⲩⲓⲇ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲁ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ. ϧⲏ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲙⲓⲁ ⲛⲁⲓ ⲟⲥ ⲱⲓⲉⲁ ⲉⲛⲁⲓⲁⲛⲁⲥ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ; ⲉⲙⲓ ⲛⲁⲙⲁⲙⲁⲥⲁⲣⲁⲛⲁⲃⲁⲓ ⲁⲉⲁ ⲱⲓⲉⲁ ⲟⲛⲉⲁ, ⲁⲛⲁⲟⲟⲙⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲁⲥⲁⲣⲱⲃ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ ⲫⲁⲓ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ. ⲁⲩⲱ ⲫⲁⲓ ⲛⲁⲙⲁⲙⲁⲥⲁⲣⲁⲛⲁⲃⲁⲓ ⲁⲉⲁ ⲱⲓⲉⲁ ⲟⲛⲉⲁ, ⲁⲛⲁⲟⲟⲙⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲁⲥⲁⲣⲱⲃ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ ⲫⲁⲓ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ; ⲁⲙⲓ ⲛⲁⲙⲁⲙⲁⲥⲁⲣⲁⲛⲁⲃⲁⲓ ⲁⲉⲁ ⲱⲓⲉⲁ ⲟⲛⲉⲁ, ⲁⲛⲁⲟⲟⲙⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲁⲥⲁⲣⲱⲃ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ ⲫⲁⲓ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲛⲟ ⲟⲙⲥ ⲛⲟ ⲉⲙⲁⲓ ⲛⲟ ⲁⲣⲱⲙⲁⲥⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲉⲃⲏⲓⲥ. ϧⲏ ⲫⲓⲉ ⲫⲓⲇⲱⲇ ⲙⲓⲁ ⲛⲁⲓ ⲟⲥ ⲱⲓⲉⲁ ⲉⲛⲁⲓⲁⲛⲁⲥ ⲙⲁⲉ ⲫⲁⲇ

hostility; for ye shall not go up to battle unless the Lord your God fight for you, as he promised unto you.

6. Be ye therefore very courageous to keep and to do all that is written in the book of the law of Moses, that ye turn not aside therefrom to the right hand or to the left, that ye come not among these nations, these that remain among you, and make mention of the name of their gods, nor cause to swear by them, neither serve them, nor bow yourselves unto them;

7. But cleave unto the Lord your God, as ye have done unto this day. For the Lord hath driven out from before you great nations and strong; but as for you, no man hath been able to stand before you unto this day. One man of you shall chase a thousand; for the Lord your God, he it is that fighteth for you, as he hath promised you.

8. Take good heed therefore unto yourselves, that ye love the Lord your God. Else if ye do in any wise go back, and cleave unto the remnant of these nations, even these that remain among you, and shall make marriages with them, and go in unto them, and they unto you;

9. Know for a certainty that the Lord your God will no more drive out any of these nations from before you; but they shall be snares and traps unto you, and scourges in your sides, and thorns in your eyes, until ye perish from off this good land which the Lord your God hath given you.

10. And, behold, this day I am going the way of all the earth; and ye know in all your hearts and in all your souls that not one thing hath failed of all the good things which the Lord your God spake concerning you; all have come unto you, not one thing hath failed thereof.

11. Take good heed therefore unto yourselves, that ye love the Lord your God.

12. Else if ye do in any wise go back, and cleave unto the remnant of these nations, even these that remain among you, and shall make marriages with them, and go in unto them, and they unto you;

ספוג פיא ובא ומא אאפ אפוסכ; ואת בא כאמר ואת בוכו את ס ו ביאו אתא פא פיא בא. ואת פא כסכס אתא פיא פוסא פוא אתא בוכו אתא פיא אאפ א ואת אתא ואתאוסאפוא ואפא פיא בוא אתא פיא. ואת פא כסכס אתא פיא פוסא פוא אתא בוכו אתא פיא אאפ א ואת אתא ואתאוסאפוא ואפא פיא בוא אתא פיא.

CAPUT XXIV.

1. ואת בא יו כסכ וכ כאפ אתא א וואתאוא ואת פיאסאו פא אפ א ואת אפ א פיא אפ א פיאסאו ואפא פיא בוא אתא פיא אפ א ואפא פיא בוא אתא פיא אפ א פיאסאו ואפא פיא בוא אתא פיא אפ א פיאסאו ואפא פיא בוא אתא פיא אפ א פיאסאו

ישראל עד אם יבא ארבעים שנה על בית עלי; ויהי שמואל קטן, ויגדל ויטב עם יהוה ועם בני אדם, כאשר לא יפול אחד מדבריו ארצה.

4. ויהי בימים ההם (האלה) ויקבצו פלשתים ויבאו וישכנו בגבעת, ויהי בית עלי ושמואל עמהם, ויהי בבוא הארון בית עלי, ויקם שמואל ויטהר את הארון, ויעלהו אל בית עלי, ויאמר עלי אל שמואל, ויהי שמואל ישן בהיכל יהוה אשר שם הארון, ויקרא יהוה אל שמואל, ויאמר הנני; ויאמר עלי לשמואל, לא קראתי לך שוב שכב, וילך וישכב; ויוסף יהוה לקרא עוד שמואל, ויקם שמואל וילך אל עלי, ויאמר הנני כי קראת לי; ויאמר לא קראתי לך בני

10. And it came to pass when the time was come that Elimelech's wife should bear, that behold twins were in her womb. And the midwife said unto Naomi, Blessed be the Lord who hath not left thee this day without a kinsman, that his name may be famous in Israel. And he shall be unto thee a restorer of thy life, and a nourisher of thy old age: for thy daughter-in-law who loveth thee, who is better to thee than seven sons, hath borne him. And Naomi took the child, and laid it in her bosom, and became his nurse. And the women her neighbours gave him a name, saying, There is born a son to Naomi: and they called his name Obed: he is the father of Jesse, the father of David.

11. And it came to pass when the time was come that Rachel should bear, that behold twins were in her womb. And she said unto the midwife, Swear unto me that my son shall not be born before Leah's son. And the midwife said unto her, Behold, I am not God, that I can tell the time of thy travail. Behold, thy son shall be born before Leah's son, and shall be the first-born. And Rachel said unto her, Swear unto me that my son shall

ותכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן׃ 17. ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל׃ 18. ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה׃

15. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃ 16. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃

15. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃ 16. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃

17. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃

18. ויחל יהוה לדבר אל משה ויאמר׃

19. Καὶ ἀφ ἑαυτοῦ, ὦ φίλε διαβαίνω σε ἐς ὁμοιόπλοιόν τι καὶ πλεῦσαι μετὰ σοῦ, φῶ, ἢ καὶ ἀναπαύσασθαι, ἐπεὶ ὑπερπόντιος; εἰπὲ γὰρ καὶ ποῦ φὴς πλεύσεσθαι, ἐρῶ κἀγὼ καὶ γὰρ ἐπὶ ταῦτα ἐπείγομαι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπείγῃ, ἐπιμενῶ σοι καὶ ἐπὶ πλείονα χρόνον, ἕως ἂν ἐκπλεύσῃς. Καὶ ὁ Ὦκυς· ἀλλὰ μὴ ἐπιμείνῃς μοι, ἔφη, ἐπείγομαι γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέα πλεῦσαι· καὶ ἅμα

פרקים XXV.

1. ויאמר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי; ואת זאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. ועורות אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים. שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן. והעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ככל אשר אני מראה אתך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו. ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי אורכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו. וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב. ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתת על ארבע פעמתיו ושתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית. ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב. והבאת את הבדים בטבעת על צלעת הארון לשאת את הארון בהם. בדים יהיו הבדים בטבעת הארון לא יסרו ממנו. ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך. ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי אורכה ואמה וחצי רחבה. ועשית שני כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת. ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו. והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים. ונתת את הכפרת על הארון ומן העדות אשר אתן אליך. ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אתך אל בני ישראל. ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה ורחי קומתו. וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב. ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו. ועשית לו ארבע טבעת זהב ונתת את הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו. לעמת המסגרת יהיו הטבעת בתים לבדים לשאת את השלחן. ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא בהם את השלחן. ועשית את קערתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיותיו אשר יסך בהם לבונתה זהב טהור תעשה אתם. ועשית על השלחן לחם פנים לפני תמיד. ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנרה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. ושש קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני. שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח וגבעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היצאים מן המנרה. ובמנרה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה. וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היצאים מן המנרה. כפתריהם וקניהם ממנה יהיו כלה מקשה אחת זהב טהור. ועשית נרתיה שבעה והעלה את נרתיה והאיר על עבר פניה. ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור. ככר יעשה אתה את כל הכלים האלה. וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מרא בהר.

2. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד. מחוץ לפרכת העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל. ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. ודברת אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי. והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש. ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב. שתי כתפת חברת תהיה אל שני קצותיו וחברה. ועבת אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר. ולקחת את שתי אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל. ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית כתולדתם. מעשה חרש אבני פתוחי חותם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל מסבת תעשה אתם משבצות זהב. ושמת את שתי האבנים על כתפות האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני יהוה על שתי כתפיו לזכרון. ועשית משבצות זהב. ושתי שרשרת זהב טהור מגבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתת את שרשרת העבתים על המשבצות. ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר תעשה אתו. רבוע יהיה כפול ותת זרתו ארכו ורחב זרת כפול. ומלאת בו מלאת אבן אבן טור ארבעה טור אבן אדם פטדה ובקת טור האחד. וטור השני נפך ספיר ויהלם. וטור השלישי לשם שבו ואחלמה. וטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מסבת זהב תהיינה במלואתם. והאבנים תהיינה על שמת בני ישראל שנים עשר על שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיינה לשנים עשר שבט. ועשית על החשן שרשת גבלת מעשה עבת זהב טהור. ועשית על החשן שתי טבעת זהב ונתת את שתי הטבעת על שני קצות החשן. ונתת את שתי עבתי הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן. ואת שתי קצות שתי העבתים תתן על שתי המשבצות ונתן על כתפות האפד אל מול פניו. ועשית שתי טבעת זהב ושמת על שני קצות החשן על שפתו אשר אל עבר האפד בית. ועשית שתי טבעת זהב ונתתה על שתי כתפות האפד מלמטה מלפני מפתו אל מול מחברתו מעל חשב האפד. וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות על חשב האפד ולא יזח החשן מעל האפד. ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יהוה תמיד. ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני יהוה ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני יהוה תמיד. ועשית את מעיל האפד כליל תכלת. והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע. ועשית על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב. פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעיל סביב. והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא ימות. ועשית ציץ נזר קדש זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש ליהוה. ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה. והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה תמיד על מצחו לרצון להם לפני יהוה. ושבצת כתנת שש ועשית מצנפת שש ואבנט תעשה מעשה רקם. ולבני אהרן תעשה כתנת ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה להם לכבוד ולתפארת. והלבשת אתם את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת אתם וקדשת אתם וכהנו לי. ופתחת אתם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מחלציים ועד ירכים יהיו. והיו על אהרן ועל בניו בבאם אל אהל מועד או בגשתם אל המזבח לשרת בקדש ולא ישאו עון ומתו חקת עולם לו ולזרעו אחריו.

ſoo᷑ no deſtruxit eos. Et ſi deſtruxit, ſi A ſcio no deſtruxit eos, ne ſit
ſcio no deſtruxit AO; A, dixit ne ſit ſcio ſe habuit ne ſe ſit præſto inimicis. Ha
ℎ uioꝛ ſe alioꝛſi. ℎ ne Ioachim; ℎ ne i legerat ne x legit ne x hæreſis.

3. Ha vi quo no ſeq xca Ioachim, ſuam ſo ſua ſcioſca xis alioꝛſi, ſo ne
manu; dixit ſo ſoo Ioachim, dixit xoc ſe x mſcoc ſuſc ſo ſoo,
ſcio, ℎ ne Ioachim, x uin ne x ieremias; ℎ ne x ſcripſit ne Ioachim ſoo A
ſua ormſcoc. Deſtruo, ℎ uin nemias ſic ſuꝛd mꝛua AO, A, dixit ℎ uin om mꝛua
AO uin ſic ſeqc, ſoo ℎ ſoo mua ſoo ſuꝛdmuc; ſoo deſtruo, noA ſcoc
ſua xca ſcripſi, ſuscoꝛc xca xc ſuꝛd ſua xca ne xca ſic no x oꝛmſcuſuꝛd,
ſua ſuꝛdcoꝛdnoA mua xca. Dixit ha deſtruo, ſi A uin ꝛi qcd noA ſoA ſcqc,
dixit ſcꝛdcoꝛdnoA ſoAſcuſuꝛdc no x oꝛmſcuſuꝛd ſuc ſua
deſuꝛdnoA mua xca, dixit no ℎ ſoo xca ſoc no ſoo x oꝛmſcuſuꝛd
no. Deſtruo A ſua ſcqca xc dixit ſuꝛdmuc ſoAmſca oc dixit ſc ſoc; ormi
deſtruo, ne ſoA mua ſoA ſuꝛdmuc; muſcuxcuſ, ℎ uin ꝺmua no ſoAſcuſuꝛd-
mua ſoAoꝛdnoA no ſoA ſoAmſca, oꝛdqdin, xca ℎ ne ſoc ſc mꝛc
no? Et deſtruo, xoc ſuꝛdc ormuc ua. ℎ ne Ioachim, dixit
ſoo no ſuc i ſcuſ? Et deſtruo, xoc ſuꝛdc ormuc ua. ℎ ne Ioachim, dixit
i deſcꝛdmoA ne Coachim, ſoo noA ſoA ſcqcuc dixit ſoA xc ſcripſit
ſoA no ſuc i ſcuſ. Et deſtruo, xoc ſuꝛdc ormuc ua. ℎ ne Ioachim, dixit
ſoo no ſuc i ſcuſ? Et deſtruo, xoc ſuꝛdc ormuc ua. ℎ ne Ioachim, dixit
i deſcꝛdmoA ne Coachim, ſoo noA ſoA ſcqcuc dixit ſoA xc ſcripſit
ſoA

ὀφθῆτε ἐν ἀλλήλοις. καὶ ἐν ἀλλήλοις ἐπιτιμήσετε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ λάβητε ἁμαρτίαν δι' αὐτόν; ἀγαπήσατε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ προσεύχεσθε περὶ τῶν διωκόντων ὑμᾶς καὶ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς, ἵνα γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

6. Καὶ ἐλάλησεν κύριος πρὸς Μωυσῆν λέγων ὁ ἀφαιροῦμενος ἀφ' ὑμῶν ὀφθῆναί με καὶ ἀκούσεται, καὶ ἀφαιρούμενος, ἐὰν δὲ ἀφέλῃ ἀφῇ, καὶ ἐὰν ἀφέλῃ ἀφῇ; ἐὰν δὲ ἀφῇ ἀπὸ ἐμοῦ, ῥᾴστη ἔσται, ἀφαιρούμενος, ἢ ἐὰν ἀφαιρῇ. Ἀφαιρούμενος, ὃς ἐὰν ἀφαιρούμενος ῥᾴστη ἀφαιρούμενος καὶ ἀκούσεται; καὶ ἀφαιρούμενος ἐὰν ἀφέλῃ ἀφῇ, καὶ ἐὰν ἀφέλῃ ἀφῇ. Καὶ ἀφαιρούμενος ἐὰν ἀφέλῃ ἀφῇ ἀπὸ ἐμοῦ

ΦΩ ΜΗΤ ΗΑΦΡΩΤΩΣ; ΔΗΜ ΧΕ ΘΙΦ ΘΑΜ Ν ΕΟΙΩ ΜΕ ΖΟΤΟΥΟ, ΔΗΜ ΜΗΤ Θ ΟΥΩΟ ΕΛΤΕΜΗΤ ΝΟ ΦΩ ΕΘΟΥ.

8. ΔΗΜ ΝΙ ΟΣΟ ΝΟ ΣΑΒΕ ΧΕΚΑ ΘΙΦ ΘΟΟ ΘΑΜ ΕΦ ΘΙΦ ΘΟΟ Ν ΟΥΕΣΜΗΧΙΤΕ ΦΟΟ ΕΦ ΡΕΚΑ ΟΥΕΟΙΩ ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ, ΧΕΚΑ ΧΕ ΘΑΘ ΟΜΕΜΗΧ Θ ΟΥΕΘΕΤ ΝΙ ΜΑΘΟΥΕΣΜΗΧΙΤΕ Ν ΡΟΝΑΙΤΕΡΟΥΕΣΜΗΧ ΜΑΘΑ ΕΦ ΡΕΚΑ ΟΥΕΟΙΩ ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ. ΔΗΜ ΝΙ ΟΣΟ ΝΟ ΣΑΒΕ ΧΕΚΑ ΡΕΚΑ ΡΟΝΑΙΤΕΡΟΥΕΣΜΗΧ Ν ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ, ΧΑΡΟΥΟΜΑΘΑ ΝΟ ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ. ΔΗΜ ΝΙ ΟΣΟ ΝΟ ΣΑΒΕ ΧΕΚΑ ΡΕΚΑ ΡΟΝΑΙΤΕΡΟΥΕΣΜΗΧ Ν ΝΑΙΤΕ ΕΙΘΗΛΙΤΕΙΟΥΗΛ; ΔΗΜ ΦΑ ΟΥΟΟ ΧΕΚΑ ΘΙΦ ΘΟΟ Θ ΝΟΟΙ Ν ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ, ΧΑΡΟΥΟΜΑΘΑ ΝΟ ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ, ΕΑ ΘΟΟΥ ΧΕΚΑ ΦΩ ΝΑΙΕΚΗΧΙΤΕ ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ Ν ΟΥΕΣΜΗΧΙΤΕ ΝΑΙΤΕ ΩΦΘ, ΧΕΚΑ ΧΕ ΘΙΦ ΘΑΜ ΕΦ ΡΕΚΑ ΟΥΕΟΙΩ

שמות ראשית שיא שמות הם ראש שנים. אלו הן ז' ראשי שנים שיש בהן ראש שנה לדבר אחד שהוא ראש שנה לדבר אחר, שאף על פי שאין ראש שנה לדבר אחר אלא ראש אחד בלבד, יש ראש שנה לדבר אחר שהוא ראש שנה לדבר אחר. אלו הן ז' ראשי שנים שיש בהן ראש שנה לדבר אחר שהוא ראש שנה לדבר אחר: ראש שנה לשנים, ראש שנה לרגלים, ראש שנה לשנים, ראש שנה לשמיטין, ראש שנה ליובלות, ראש שנה לנטיעה, ראש שנה לירקות. ראש שנה לשנים באחד בניסן, שנאמר החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה (שמות יב, ב). ראש שנה לרגלים בשבעה עשר בתשרי, שנאמר תקופת השנה בצאת השנה (שמות כג, טז). ראש שנה לשנים באחד בתשרי, שנאמר בחדש השביעי באחד לחדש (ויקרא כג, כד). ראש שנה לשמיטין ולנטיעה ולירקות באחד בניסן, שנאמר בחדש הזה לכם (שמות יב, ב). ראש שנה ליובלות בעשרה בתשרי, שנאמר ביום הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם (ויקרא כה, ט). ראש שנה לשנים מנין שהוא באחד בתשרי, שכך מקובלין בידיהם מימות אדם הראשון שהוא ראש לכל הבריות, שכך מצינו בראש השנה שנברא אדם הראשון בו ביום, שנאמר ויהי ערב ויהי בקר יום הששי (בראשית א, לא), ואומר בתריה ויכל אלהים ביום השביעי (בראשית ב, ב), הא למדת שבראש השנה נברא אדם הראשון ובו ביום נגמרה מלאכתו ובו ביום נכנס לגן עדן ובו ביום נטרד ממנו ובו ביום נצטוה על עץ הדעת ובו ביום חטא ובו ביום נדון ובו ביום נמחל לו ובו ביום עתיד הקב"ה לעמוד לדון את כל העולם, שנאמר כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב (תהלים פא, ה). ראש שנה לרגלים מנין שהוא בשבעה עשר בתשרי, שכך מקובלין בידיהם מימות משה ואילך שבו ביום נגמרה מלאכת המשכן ובו ביום ירד משה מן ההר בסוף ארבעים יום האחרונים לאחר שחזר ונתרצה לישראל ובו ביום אמר לו הקב"ה למשה פסל לך שני לחות אבנים כראשונים (שמות לד, א), ובו ביום נתרצה לישראל ובו ביום נתנו להם לוחות שניות ביום הכפורים, שנאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך (במדבר יד, כ). ראש שנה לשנים באחד בתשרי, שכך מקובלין בידיהם מימות יואש בן אחזיה ואילך שבו ביום נתרפאו בני חזקיה מחליים שחלו בו ביום ועלו לרגלים בשנה שלישית לחזקיה, שנאמר ביום השלישי יעלה בית ה' (מלכים ב כ, ה), ובו ביום נתרפאו ובו ביום עלו לרגלים, שנאמר ויהי ביום השלישי ויעלו בית ה' (מלכים ב כ, ח). ראש שנה לשנים באחד בתשרי, שכך מקובלין בידיהם מימות יאשיהו ואילך שבו ביום נתגלה ספר תורה שהיה אבוד מישראל ובו ביום נכרתה ברית בין ישראל למקום, שנאמר ויכרת המלך את הברית (מלכים ב כג, ג), ובו ביום נתרצה הקב"ה לישראל ובו ביום נתנו להם לוחות שניות ביום הכפורים, שנאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך (במדבר יד, כ). אף אלו הלכות ראש השנה לשנים שנו חכמים בסדר תפלות ראש השנה.

3. ראש חדש ניסן זה שנה שהוא ראש לכל המועדות לכל הרגלים שנאמר החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה (שמות יב, ב), ואומר בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים פסח לה' (ויקרא כג, ה), ואומר ויהי בחדש הראשון בשנה השנית (במדבר ט, א), ואומר בחדש הראשון בשנה השתים עשרה (יחזקאל לב, יז), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (חגי א, א), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא ג, ח), ואומר בחדש הראשון בשנה הרביעית (נחמיה ח, יח), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא ו, יט), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא י, יז), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (נחמיה ב, א), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא ז, ט), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא ח, לא), ואומר בחדש הראשון בשנה השנית (עזרא ט, טו

and a half. And the priest shall take the basket out of thine hand, and set it down before the altar of the LORD thy God. And thou shall speak and say before the LORD thy God, A Syrian ready to perish was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there with a few men, and became there a nation, great, mighty, and populous. And the Egyptians evil entreated us, and afflicted us, and laid upon us hard bondage. And we cried unto the LORD God of our fathers, and the LORD heard our voice, and looked on our affliction, and our labour, and our oppression. And the LORD brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terribleness, and with signs, and with wonders. And he hath brought us into this place, and hath given us this land, even a land that floweth with milk and honey. And now, behold, I have brought the first-fruits of the land, which thou, O LORD, hast given me. And thou shalt set it before the LORD thy God, and worship before the LORD thy God. And thou shalt rejoice in every good thing which the LORD thy God hath given unto thee, and unto thine house, thou, and the Levite, and the stranger that is among you.

4. When thou hast made an end of tithing all the tithes of thine increase the third year, which is the year of tithing, and hast given it unto the Levite, the stranger, the fatherless, and the widow, that they may eat within thy gates, and be filled; then thou shalt say before the LORD thy God, I have brought away the hallowed things out of mine house, and also have given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all thy commandments which thou hast commanded me: I have not transgressed thy commandments, neither have I forgotten them: I have not eaten thereof in my mourning, neither have I taken away ought thereof for any unclean use, nor given thereof for the dead: but I have hearkened to the voice of the LORD my God, and have done according to all that thou hast commanded me. Look down from thy holy habitation, from heaven, and bless thy people Israel, and the land which thou hast given us, as thou swarest unto our fathers, a land that floweth with milk and honey.

5. This day the LORD thy God hath commanded thee to do these statutes and judgments: thou shalt therefore keep and do them with all thine heart, and with all thy soul. Thou hast avouched the LORD this day to be thy God, and to walk in his ways, and to keep his statutes, and his commandments, and his judgments, and to hearken unto his voice: And the LORD hath avouched thee this day to be his peculiar people, as he hath promised thee, and that thou shouldest keep all his commandments; And to make thee high above all nations which he hath made, in praise, and in name, and in honour; and that thou mayest be an holy people unto the LORD thy God, as he hath spoken.

6. And Moses and the elders of Israel commanded the people, saying, Keep all the commandments which I command you this day. And it shall be on the day when ye shall pass over Jordan unto the land which the LORD thy God giveth thee, that thou shalt set thee up great stones, and plaister them with plaister: And thou shalt write upon them all the words of this law, when thou art passed over, that thou mayest go in unto the land which the LORD thy God giveth thee, a land that floweth with milk and honey; as the LORD God of thy fathers hath promised thee. Therefore it shall be when ye be gone over Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaister them with plaister. And there shalt thou build an altar unto the LORD thy God, an altar of stones: thou shalt not lift up any iron tool upon them. Thou shalt build the altar of the LORD thy God of whole stones: and thou shalt offer burnt offerings thereon unto the LORD thy God: And thou shalt offer peace offerings, and shalt eat there, and rejoice before the LORD thy God. And thou shalt write upon the stones all the words of this law very plain.

7. ואת יריעת העזים אשר תעשינה לאהל על משכן תעשינה אתם, שנים עשר יריעות. והיה אורך היריעה האחת שלשים באמה, ורחב היריעה האחת ארבע באמה; אחד עשרה יריעות מדה אחת לשתים עשרה יריעות. וחמשת יריעות את לבד, ושש יריעות את לבד, והכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת החיצנית בחברת, וחמשים לולאת על שפת היריעה השנית המחברת. עשה חמשים לולאת בקצה היריעה האחת, ועשה חמשים לולאת בקצה היריעה השנית, מקבילת הלולאת, אחת אל אחת. ועשית חמשים קרסי נחשת, וחברת את הקרסים בלולאת, וחברת את האהל והיה אחד. והסרת היתרת היריעת אהל החצי היריעה היתרת, על אחרי המשכן תסרה. והאמה מזה והאמה מזה, בעדף באורך יריעת האהל, על שני צדות המשכן מזה ומזה, לכסתו. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

8. ואת יריעת העזים אשר תעשינה לאהל על המשכן תעשינה, אחד עשרה יריעות. ארך היריעה האחת שלשים באמה, ורחב היריעה האחת ארבע באמה; אחד עשרה יריעות מדה אחת לשתים עשרה יריעות. וחמשת יריעות את לבד, ושש יריעות את לבד, וכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת החיצנית בחברת, וחמשים לולאת על שפת היריעה השנית המחברת. עשה חמשים לולאת בקצה היריעה האחת, ועשה חמשים לולאת בקצה היריעה השנית, מקבילת הלולאת, אחת אל אחת. ועשית חמשים קרסי נחשת, והבאת את הקרסים בלולאת, וחברת את האהל והיה אחד. והסרת היתרת היריעת אהל החצי היריעה היתרת, על אחרי המשכן תסרה. והאמה מזה והאמה מזה, בעדף באורך יריעת האהל, על שני צדות המשכן מזה ומזה, לכסתו. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

9. ואת יריעת העזים אשר תעשינה לאהל על המשכן תעשינה, אחד עשרה יריעות. ארך היריעה האחת שלשים באמה, ורחב היריעה האחת ארבע באמה; אחד עשרה יריעות מדה אחת לשתים עשרה יריעות. וחמשת יריעות את לבד, ושש יריעות את לבד, וכפלת את היריעה הששית אל מול פני האהל. ועשית חמשים לולאת על שפת היריעה האחת החיצנית בחברת, וחמשים לולאת על שפת היריעה השנית המחברת. עשה חמשים לולאת בקצה היריעה האחת, ועשה חמשים לולאת בקצה היריעה השנית, מקבילת הלולאת, אחת אל אחת. ועשית חמשים קרסי נחשת, והבאת את הקרסים בלולאת, וחברת את האהל והיה אחד. והסרת היתרת היריעת אהל החצי היריעה היתרת, על אחרי המשכן תסרה. והאמה מזה והאמה מזה, בעדף באורך יריעת האהל, על שני צדות המשכן מזה ומזה, לכסתו. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

10. ואת אשר יותר העזף על יריעת האהל, חצי היריעה העדפת, על אחרי המשכן תסרה. והאמה מזה והאמה מזה, בעדף באורך יריעת האהל, על שני צדות המשכן מזה ומזה, לכסתו. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

11. ואת אשר יותר העזף על יריעת האהל, חצי היריעה העדפת, על אחרי המשכן תסרה. והאמה מזה והאמה מזה, בעדף באורך יריעת האהל, על שני צדות המשכן מזה ומזה, לכסתו. ועשית מכסה לאהל עורת אילם מאדמים, ומכסה עורת תחשים מלמעלה.

the Lord thy God, and to walk in his ways; and to keep his statutes, and his commandments, and his judgments, and hearken unto his voice: 18 And thou hast avouched the Lord this day to be thy God, and to walk in his ways, and to keep his statutes, and his commandments, and his judgments, and to hearken unto his voice: 19 And the Lord hath avouched thee this day to be his peculiar people, as he hath promised thee, and that thou shouldest keep all his commandments; 20 And to make thee high above all nations which he hath made, in praise, and in name, and in honour; and that thou mayest be an holy people unto the Lord thy God, as he hath spoken.

12. And it shall be when ye be passed over Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaister them with plaister. 3 And thou shalt write upon them all the words of this law, when thou art passed over, that thou mayest go in unto the land which the Lord thy God giveth thee, a land that floweth with milk and honey; as the Lord God of thy fathers hath promised thee. 4 Therefore it shall be when ye be gone over Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, in mount Ebal, and thou shalt plaister them with plaister. 5 And there shalt thou build an altar unto the Lord thy God, an altar of stones: thou shalt not lift up any iron tool upon them. 6 Thou shalt build the altar of the Lord thy God of whole stones: and thou shalt offer burnt offerings thereon unto the Lord thy God: 7 And thou shalt offer peace offerings, and shalt eat there, and rejoice before the Lord thy God. 8 And thou shalt write upon the stones all the words of this law very plain. 9 And Moses and the priests the Levites spake unto all Israel, saying, Take heed, and hearken, O Israel; this day thou art become the people of the Lord thy God. 10 Thou shalt therefore obey the voice of the Lord thy God, and do his commandments and his statutes, which I command thee this day.

13. And Moses and the priests the Levites spake unto all Israel, saying, Keep silence, and hear, O Israel; this day thou art become the people of the Lord thy God. 10 Thou shalt therefore obey the voice of the Lord thy God, and do his commandments and his statutes, which I command thee this day. 11 And Moses charged the people the same day, saying, 12 These shall stand upon mount Gerizim to bless the people, when ye are passed over Jordan; Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Joseph, and Benjamin: 13 And these shall stand upon mount Ebal to curse; Reuben, Gad, and Asher, and Zebulun, Dan, and Naphtali. 14 And the Levites shall speak, and say unto all the men of Israel with a loud voice, 15 Cursed be the man that maketh any graven or molten image, an abomination unto the Lord, the work of the hands of the craftsman, and putteth it in a secret place. And all the people shall answer and say, Amen. 16 Cursed be he that setteth light by his father or his mother. And all the people shall say, Amen. 17 Cursed be he that removeth his neighbour's landmark. And all the people shall say, Amen. 18 Cursed be he that maketh the blind to wander out of the way. And all the people shall say, Amen. 19 Cursed be he that perverteth the judgment of the stranger, fatherless, and widow. And all the people shall say, Amen. 20 Cursed be he that lieth with his father's wife; because he uncovereth his father's skirt. And all the people shall say, Amen. 21 Cursed be he that lieth with any beast. And all the people shall say, Amen. 22 Cursed be he that lieth with his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother. And all the people shall say, Amen. 23 Cursed be he that lieth with his mother in law. And all the people shall say, Amen. 24 Cursed be he that smiteth his neighbour secretly. And all the people shall say, Amen. 25 Cursed be he that taketh reward to slay an innocent person. And all the people shall say, Amen. 26 Cursed be he that confirmeth not all the words of this law to do them. And all the people shall say, Amen.

καὶ ἐκ τῶν ἐκγόνων τῶν ἀλλογενῶν τῶν προσκειμένων μετ' αὐτῶν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν, ἃ ἐγέννησαν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν· καὶ ἔσονται ὑμῖν εἰς κτῆσιν, καὶ κατακληρονομήσετε αὐτοὺς τοῖς υἱοῖς ὑμῶν μετ' ὑμᾶς εἰς κατάσχεσιν κτήσεως· εἰς τὸν αἰῶνα δουλεύσουσιν ὑμῖν· πλὴν ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὑμῶν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ οὐ κατακυριεύσετε ἀνὴρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐν αὐτῷ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ χεὶρ ἀλλοτρίου πλουτοῦντος παρὰ σοί, καὶ ἀδελφὸς σου πτωχεύσῃ παρ' αὐτῷ καὶ πραθῇ τῷ προσκειμένῳ ἐν τῇ γῇ σου ἢ τῷ ἐκγόνῳ τοῦ γένους τοῦ ἀλλοτρίου, μετὰ τὸ πραθῆναι αὐτὸν ἔστω αὐτῷ ἐξαγορασμός· εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἢ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ἐὰν εὐπορήσῃ αὐτὸς εὑρήσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ· καὶ λογιεῖται μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πραθέντος αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἐπράθη αὐτῷ ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ ἔσται τὸ ἀργύριον τῆς πράσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνιαυτῶν· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Εἰ δὲ ἔτι πολλοὶ ἐνιαυτοὶ ὑπολείπονται, κατὰ τούτους ἀποδώσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀργυρίου τῆς πράσεως αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ὀλίγοι ἐνιαυτοὶ ὑπολείπωνται ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ λογιεῖται μετ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς ἐνιαυτοὺς αὐτοῦ· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἐνιαυσίου ἔσται μετ' αὐτοῦ· οὐ μὴ κατακυριεύσῃ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ σου. Ἐὰν δὲ μὴ ποιήσῃ οὕτως, ἐξελεύσεται ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἀφέσεως, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Ὅτι ἐμοί εἰσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ δοῦλοι, οὓς ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν.

17. Καὶ τὰ ἔθνη τὰ ὄντα κύκλῳ ὑμῶν, ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε παῖδας καὶ παιδίσκας, καὶ ἀπὸ τῶν προσκειμένων ὑμῖν ἐν αὐτοῖς ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε παῖδας καὶ παιδίσκας, καὶ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν παροικούντων μεθ' ὑμῶν ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε καὶ ἀπὸ τῶν ἐκγόνων αὐτῶν τῶν μετ' αὐτῶν, οὓς ἐγέννησαν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν· καὶ ἔσονται ὑμῖν εἰς κτῆσιν. Καὶ παραδώσετε αὐτοὺς τοῖς υἱοῖς ὑμῶν μετ' ὑμᾶς κατακληρονομῆσαι κτῆσιν αἰώνιον· δουλεύσουσιν αὐτοῖς· πλὴν τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ οὐ κατακυριεύσετε ἀνὴρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐν αὐτῷ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ χεὶρ προσκειμένου ἢ παροίκου παρὰ σοί, καὶ ἀδελφὸς σου πτωχεύσῃ παρ' αὐτῷ καὶ πραθῇ τῷ προσκειμένῳ ἐν τῇ γῇ σου ἢ τῷ ἐκγόνῳ τοῦ γένους τοῦ ἀλλοτρίου, μετὰ τὸ πραθῆναι αὐτὸν ἔστω αὐτῷ ἐξαγορασμός· εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἢ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ἐὰν εὐπορήσῃ αὐτὸς εὑρήσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ· καὶ λογιεῖται μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πραθέντος αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἐπράθη αὐτῷ ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ ἔσται τὸ ἀργύριον τῆς πράσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνιαυτῶν· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Εἰ δὲ ἔτι πολλοὶ ἐνιαυτοὶ ὑπολείπονται, κατὰ τούτους ἀποδώσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀργυρίου τῆς πράσεως αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ὀλίγοι ἐνιαυτοὶ ὑπολείπωνται ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ λογιεῖται μετ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς ἐνιαυτοὺς αὐτοῦ· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἐνιαυσίου ἔσται μετ' αὐτοῦ· οὐ μὴ κατακυριεύσῃ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ σου. Ἐὰν δὲ μὴ ποιήσῃ οὕτως, ἐξελεύσεται ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἀφέσεως, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Ὅτι ἐμοί εἰσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ δοῦλοι, οὓς ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν.

18. Καὶ τὰ ἔθνη τὰ ὄντα κύκλῳ ὑμῶν, ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε παῖδας καὶ παιδίσκας, καὶ ἀπὸ τῶν προσκειμένων ὑμῖν ἐν αὐτοῖς ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε παῖδας καὶ παιδίσκας, καὶ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν παροικούντων μεθ' ὑμῶν ἀπ' αὐτῶν κτήσεσθε καὶ ἀπὸ τῶν ἐκγόνων αὐτῶν τῶν μετ' αὐτῶν, οὓς ἐγέννησαν ἐν τῇ γῇ ὑμῶν· καὶ ἔσονται ὑμῖν εἰς κτῆσιν. Καὶ παραδώσετε αὐτοὺς τοῖς υἱοῖς ὑμῶν μετ' ὑμᾶς κατακληρονομῆσαι κτῆσιν αἰώνιον· δουλεύσουσιν αὐτοῖς· πλὴν τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ οὐ κατακυριεύσετε ἀνὴρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐν αὐτῷ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ χεὶρ προσκειμένου ἢ παροίκου παρὰ σοί, καὶ ἀδελφὸς σου πτωχεύσῃ παρ' αὐτῷ καὶ πραθῇ τῷ προσκειμένῳ ἐν τῇ γῇ σου ἢ τῷ ἐκγόνῳ τοῦ γένους τοῦ ἀλλοτρίου, μετὰ τὸ πραθῆναι αὐτὸν ἔστω αὐτῷ ἐξαγορασμός· εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἢ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ ἐξαγορασάτω αὐτόν, ἢ ἐὰν εὐπορήσῃ αὐτὸς εὑρήσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ· καὶ λογιεῖται μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πραθέντος αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἐπράθη αὐτῷ ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ ἔσται τὸ ἀργύριον τῆς πράσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνιαυτῶν· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Εἰ δὲ ἔτι πολλοὶ ἐνιαυτοὶ ὑπολείπονται, κατὰ τούτους ἀποδώσει τὰ ἐξαγοράσια αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀργυρίου τῆς πράσεως αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ὀλίγοι ἐνιαυτοὶ ὑπολείπωνται ἕως τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἀφέσεως, καὶ λογιεῖται μετ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς ἐνιαυτοὺς αὐτοῦ· κατὰ τὰς ἡμέρας μισθωτοῦ ἐνιαυσίου ἔσται μετ' αὐτοῦ· οὐ μὴ κατακυριεύσῃ αὐτοῦ ἐν ὀργῇ ἐνώπιον κυρίου τοῦ θεοῦ σου. Ἐὰν δὲ μὴ ποιήσῃ οὕτως, ἐξελεύσεται ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἀφέσεως, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Ὅτι ἐμοί εἰσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ δοῦλοι, οὓς ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν.

ותאכלנה את פיו כאשר יאכל. הם אינם שמים ד רצד שם יבא שם פחם ל פנה שלחנו;
ועד אז יהיו, והם יבאו ויתחברו אז יחדו; והם יבינו כי הוא יהוה אלהים.

19. והם הם יו כאם לו שבר יהיה בעולמו אם פרע יהיה שלח יהוה שם יהיה
בריאתו, והם פרע אשתו יה ערב, והם ומעט ד ערב ד יבטיחוהו, פו שמי יהיו,
יהוה

omnes qui habitabant in regno tuo. Quod si Mardochæus, de cujus stirpe descendisse me dicis, Judæus est, frustra cœpisti contra eum, ut putas, exercere principium malorum: Judæi enim, quorum ille gens est, invicti sunt.

24. Tunc Esther respondit: Hostis noster et inimicus omnium Judæorum pessimus Aman est. Ille coram rege et regina accusabat nos, et quasi oves ad victimam ducebamur, ut deleret, occideret, et faceret perire omnes a parvulo usque ad senem, infantes et mulieres, in una die tertiadecima mensis duodecimi, qui vocatur Adar. Hæc ille petebat, et impetrabat a rege, qui ignorabat quod gens nostra esset. Ego autem ostendi ei quod Mardochæus, qui pro me loquebatur, et pro populo meo, fidelis esset regi, et non timuisset mortem pro salute gentis suæ. Ille, qui nos ante non noverat, et quasi ignotos contemnebat, cognovit postea quod Mardochæus meus propinquus esset, et ideo me illi conjunctam esse crederet. Quæsivit occasionem, ut me et Mardochæum perderet, et ad hoc consilium inventum est, ut ad regem Assuerum pergeret, et peteret ut omnes Judæi, qui in regno ejus habitant, uno die occiderentur, tertiadecima videlicet mensis duodecimi, qui vocatur Adar, et bona eorum diriperentur. Quod ut impetravit, et rex annulum suum dedit ei, ut scripta signaret, quæ voluisset, statim misit epistolas ad omnes provincias, quæ sub ditione regis Assuerum sunt, ut in die præfixo, qui jam adest, omnes Judæi, qui in regno habitant, occidantur. Quod ego ut audivi, et ad me pertinere cognovi, quia de gente Judæa sum, et ipsa quoque in periculo mortis sum, ingressa sum ad regem, et ut populo meo misereretur, deprecata sum. Ille, qui me amat, et ut animam suam diligit, ostendit mihi quod Aman, qui ad hoc tempus in regno secundus fuit, et ei omnes post regem reverentiam exhibebant, ipse esset, qui contra me et populum meum machinatus est. Quem ego statim, ut vidi, et ante oculos habere cœpi, ut ad mensam regis et reginæ venit, ut ad convivium, quod ego paraveram, vocatus, ita ut ipse ordinaverat, ut me et Mardochæum perderet, ita ego ordinavi, ut ipse pereat. Ille, qui me amat, et ut animam suam diligit, ostendit mihi quod Aman, qui ad hoc tempus in regno secundus fuit, et ei omnes post regem reverentiam exhibebant, ipse esset, qui contra me et populum meum machinatus est. Quem ego statim, ut vidi, et ante oculos habere cœpi, ut ad mensam regis et reginæ venit, ut ad convivium, quod ego paraveram, vocatus, ita ut ipse ordinaverat, ut me et Mardochæum perderet, ita ego ordinavi, ut ipse pereat.

25. Tunc rex Assuerus, qui ante nos ut nostra audiret, et ut omnia nostra ei placerent, sollicitus erat, ut ad nos venit, et ut me vidit, et ut ego ei omnia quæ mihi necessaria erant, et quæ ad vitam pertinebant, petii, et ut ipse mihi quæ voluit, et quæ ad vitam pertinebant, promisit, ita

for a wife of the daughters of Canaan, such as these which are the daughters of the land; and Isaac was old, and his eyes were dim, so that he could not see well; and he called Esau his elder son, and said unto him, My son: and he said unto him, Behold me here.

28. And Isaac said unto him, See, I am now old, I know not the day of my death; now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver and thy bow, and go out to the field, and take for me venison; and make me savoury meat, such as I love, and bring it to me, that I may eat, that my soul may bless thee before I die. And Rebekah heard when Isaac spoke to Esau his son. And Esau went to the field to take venison and to bring it. And Rebekah spoke unto Jacob her son, saying, Behold, I heard thy father speak unto Esau thy brother, saying, Bring me venison, and make me savoury meat, that I may eat, and bless thee before the Lord before my death. Now therefore, my son, hearken to my voice according to that which I command thee. Go now to the flock, and take me from thence two good kids of the goats; and I will make them savoury meat for thy father, such as he loves: and thou shalt bring it to thy father, that he may eat, so that he may bless thee before his death. And Jacob said to Rebekah his mother, Behold, Esau my brother is a hairy man, and I am a smooth man: my father perhaps will feel me, and I shall be in his sight as a deceiver; and I shall bring a curse upon me and not a blessing. And his mother said unto him, Upon me be thy curse, my son: only hearken to my voice, and go, take me them. And he went, and took, and brought to his mother: and his mother made savoury meat, such as his father loved. And Rebekah took the good clothes of Esau her elder son, which were with her in the house, and put them upon Jacob her younger son: and the skins of the kids of the goats she put upon his hands, and upon the smooth of his neck: and she gave the savoury meat and the bread, which she had made, into the hand of Jacob her son. And he came unto his father, and said, My father: and he said, Here I am; who art thou, my son? And Jacob said unto his father, I am Esau thy firstborn; I have done according as thou spakest unto me: arise, I pray thee, sit and eat of my venison, that thy soul may bless me. And Isaac said unto his son, How is it that thou hast found so quickly, my son? And he said, Because the Lord thy God caused it to meet me. And Isaac said unto Jacob, Come near, I pray thee, that I may feel thee, my son, whether thou be my son Esau or not. And Jacob came near unto Isaac his father; and he felt him, and said, The voice is Jacob's voice, but the hands are the hands of Esau. And he knew him not, because his hands were hairy, as his brother Esau's hands: so he blessed him. And he said, Art thou my son Esau? And he said, I am. And he said, Bring it near to me, and I will eat of my son's venison, that my soul may bless thee. And he brought it near to him, and he did eat: he brought him also wine, and he drank. And Isaac his father said unto him, Come near now, and kiss me, my son. And he came near, and kissed him: and he smelled the smell of his clothes, and blessed him, and said, See, the smell of my son is as the smell of a field which the Lord has blessed: and God give thee of the dew of heaven, and of the fatness of the earth, and plenty of corn and wine: let peoples serve thee, and nations bow down to thee: be lord over thy brethren, and let the sons of thy mother bow down to thee: cursed be every one that curses thee, and blessed be every one that blesses thee.

ΤΟ ΟΜΟΙΟΥΣΘΑΙ. ΛΕΓΩ ΔΕ ΤΟ ΚΑΙ ΘΕΟΠΟΙΟΣ, ΩΣ ΕΟΙ ΤΙΣ ΑΝ ΕΙΠΟΙ ΤΟΥΤΟ ΡΥΘΜΟΝ ΤΙΝΑ Η ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΘΕΟΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΠΡΟΣΤΑΤΤΕΙΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΩΣΤΕ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΑΝΕΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΗΔΕ ΠΟΙΕΙΝ ΜΗΔΕ ΛΕΓΕΙΝ ΜΗΔΕ ΝΟΕΙΝ ΤΙ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ; ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΟΥΤΩΣ ΕΧΟΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΟΥΤΟ ΑΛΗΘΕΣ ΟΥΔΕ ΘΕΟΠΟΙΟΣ ΑΝΗΡ ΟΥΔΕΙΣ ΟΥΔΕΠΩ ΓΕΓΟΝΕΝ. ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΟΥΔΕΝ ΟΙΟΝ ΤΕ ΟΥΔΕΠΩ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ ΟΥΤΕ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ ΠΟΤΕ ΟΥΔΕΝ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΟΥΤΕ ΓΕΓΟΝΕ

ΡΗΜΑΤΑ, ΘΕΟΦΙΛΕ ΜΕ ΘΕΟΣΕΒΕΣ ΦΙΛΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Α ΜΑΡΤΥΡΕΙΣΘΑΙ ΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΥΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΝΥΜΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ ΦΕΡΕΙΝ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΟΥΣ, ΕΙΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΒΥΣΤΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΚΟΥΝΤΑΣ, ΘΕΟΦΙΛΕ ΜΕ ΘΕΟΣΕΒΕΣ ΦΙΛΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ. ΕΙΜΙ ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΥΤΟ ΓΕ ΟΥΚ ΕΙΔΩΣ ΕΙ ΜΗ ΤΟΝ ΕΠΙΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΛΟΓΟΝ ΑΝΑΓΝΟΙΗΣ, ΟΥΔΕ

6. והנה אם, כה אמר יהוה צבאות, אמת א והנה כן טוב ב ומישרים; אם, והנה א והנה לו טוב ב והנה כן טוב ב ומישרים א והנה ב ומישרים ב והנה ב ומישרים ב והנה ב ומישרים ב

ΚΑΙ ΕΓΩ ΟΥΚΕΤΙ ΣΟΥ ΜΗ ΔΙΚΑΙΩΣΩ, ΕΩΣ ΟΥ ΑΠΟΛΙΠΗ ΜΟΥ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΜΟΥ ΟΥΚ ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ ΑΠ' ΕΜΟΥ. ΕΙΔΕΙΗ ΜΟΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟΝ ΜΟΥ ΩΣ ΑΔΙΚΟΝ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ ΩΣ ΑΔΙΚΟΝ; ΤΙΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ ΕΛΠΙΣ ΤΩΙ ΑΣΕΒΕΙ ΕΑΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΣΗ ΚΑΙ ΜΗ ΕΚΚΟΠΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΜΗ ΑΠΟΣΤΗ ΑΠ' ΑΥΤΟΥ; ΕΙ ΓΑΡ ΜΗ ΤΟΥΤΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ, ΠΟΥ ΕΣΤΙΝ ΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟΝ ΤΟΝ ΠΝΕΟΝΤΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΜΠΝΕΟΝΤΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΟΝ ΕΠ' ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝΤΑ ΕΝ ΑΥΤΗ ΝΥΝ ΕΙ ΕΓΩ ΕΝΩΠΙΟΝ ΣΟΥ ΕΛΑΛΗΣΑ ΑΔΙΚΑ, ΑΠΟΚΡΙΝΑΙ ΜΟΙ ΚΑΙ ΣΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΟΥ ΕΙ ΕΓΩ ΕΝΩΠΙΟΝ ΣΟΥ ΕΛΑΛΗΣΑ ΔΙΚΑΙΑ, ΜΗ ΣΥ ΜΟΙ ΑΠΟΚΡΙΝΟΥ ΑΝΤΙ ΕΜΟΥ; ΕΙ ΓΑΡ ΜΗ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙΝ, ΑΠΟΚΡΙΝΟΥ ΜΟΙ ΑΝΤΙ ΕΜΟΥ ΤΙΝΑ ΣΕ ΔΕΙ ΠΟΙΗΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΩ ΣΟΙ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ

and the other Mary came to see the sepulchre. And behold, there was a great earthquake: for the angel of the Lord descended from heaven, and came and rolled back the stone from the door, and sat upon it. His appearance was like lightning, and his raiment white as snow: and for fear of him the watchers trembled, and became like dead men. But the angel answered and said to the women, Fear not ye: for I know that ye seek Jesus who was crucified. He is not here: for he is risen, as he said. Come, see the place where the Lord was laid. And go quickly, and tell his disciples that he is risen from the dead; and behold, he goeth before you into Galilee: there shall ye see him. Lo, I have told you.

CHAPTER XXVIII.

1. Then, when the Sabbath was ended, as it began to dawn upon the first day of the week, Mary Magdalene and the other Mary came to see the sepulchre. And behold, there was a great earthquake: for the angel of the Lord descended from heaven, and came and rolled back the stone from the door, and sat upon it. His appearance was like lightning, and his raiment white as snow: and for fear of him the watchers trembled, and became like dead men. But the angel answered and said to the women, Fear not ye: for I know that ye seek Jesus who was crucified. He is not here: for he is risen, as he said. Come, see the place where the Lord was laid. And go quickly, and tell his disciples that he is risen from the dead; and behold, he goeth before you into Galilee: there shall ye see him. Lo, I have told you.

2. Καὶ ἦν, ἐὰν ἀφέλῃ, καὶ ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη καὶ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀρρωστίᾳ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἐζεκίας πρὸς Ἠσαΐαν τὸν τοῦ Ἀμώς, καὶ εἶπεν Ἠσαΐας πρὸς Ἐζεκίαν, ἐὰν ἀναβῇ ὁ οἶκος ἐν ᾧ ἀνέβη ἐν αὐτῷ, καὶ ἀναβήσεται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν Ἐζεκίας πρὸς Ἠσαΐαν, ἐὰν ἀναβῇ ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν κλιμάκων ἐν ᾗ κατέβη ἐν αὐταῖς ὁ ἥλιος, καὶ ἐπιστρεψάτω ὁ ἥλιος τὰς δέκα βαθμίδας ἐν αἷς κατέβη ἐν αὐταῖς. Καὶ ἐπεκαλέσατο Ἠσαΐας ὁ προφήτης πρὸς Κύριον, καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἥλιος τὰς δέκα βαθμίδας ἐν αἷς κατέβη ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν κλιμάκων τοῦ Ἄχαζ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

3. Καὶ ἦν, Ἐζεκίας, ἐὰν θεραπεύσῃ τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ ἐπιτίθει, ἐπὶ ἐὰν πῶς ἐπιβαίνωσιν αὐτῆς οἱ ἀνθρωποι τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων, ἡμέρᾳ τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου; καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἥλιος τὰς δέκα βαθμίδας ἐν αἷς κατέβη ἐν αὐταῖς: τότε ἐπέστρεψεν Ἐζεκίας τὸν ἥλιον ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν κλιμάκων τοῦ Ἄχαζ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀπέστειλεν Μαρωδὰχ υἱὸς Βαλαδὰν βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐπιστολὰς καὶ δῶρα πρὸς Ἐζεκίαν, καὶ ἤκουσεν ὅτι ἠρρώστησεν Ἐζεκίας καὶ ἀνέστη. Καὶ ἐχάρη ἐπ' αὐτοῖς Ἐζεκίας καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν οἶκον τῶν ἀρωμάτων καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὰ ἀρώματα καὶ τὸν μύρον καὶ τὸν οἶκον τῶν σκευῶν αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ εὑρεθέντα ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ· οὐκ ἦν λόγος ὃν οὐκ ἔδειξεν αὐτοῖς Ἐζεκίας ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἰσῆλθεν Ἠσαΐας ὁ προφήτης πρὸς τὸν βασιλέα Ἐζεκίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Τί εἶπαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καὶ πόθεν ἦλθον πρὸς σέ; καὶ εἶπεν Ἐζεκίας, Ἐκ γῆς μακρόθεν ἦλθον πρός με, ἐκ Βαβυλῶνος. Καὶ εἶπεν, Τί εἶδον ἐν τῷ οἴκῳ σου; καὶ εἶπεν Ἐζεκίας, Πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν τῷ οἴκῳ μου εἶδον· οὐκ ἔστιν ὃ οὐκ ἔδειξα αὐτοῖς ἐν τοῖς θησαυροῖς μου.

CAPUT XXIX.

1. Καὶ ἦν τὸ ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἠσαΐαν τὸν τοῦ Ἀμώς, λέγων, Πορεύου καὶ εἰπὸν πρὸς Ἐζεκίαν, Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαυὶδ τοῦ πατρός σου, Ἐπακήκοά σου τῆς προσευχῆς, καὶ ἑώρακα τὰ δάκρυά σου· ἰδοὺ ἐγὼ προστίθημί σοι ἐπὶ τοῖς ἡμέραις σου πέντε καὶ δέκα ἔτη. Καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε καὶ τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ὑπερασπιῶ τῆς πόλεως ταύτης ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν Δαυὶδ τοῦ παιδός μου.

2. Καὶ εἶπεν Ἠσαΐας, Λαβέτωσαν σύνθεμα σύκων καὶ ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ ἕλκους, καὶ ὑγιάσει. Καὶ εἶπεν Ἐζεκίας πρὸς Ἠσαΐαν, Τί τὸ σημεῖον ὅτι ἀναβήσομαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ; καὶ εἶπεν Ἠσαΐας πρὸς Ἐζεκίαν, Τοῦτό σοι τὸ σημεῖον παρὰ Κυρίου, ὅτι ποιήσει Κύριος τὸν λόγον ὃν ἐλάλησεν· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπιστρέφω τὴν σκιὰν τῶν βαθμίδων ἐν αἷς κατέβη ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν κλιμάκων τοῦ Ἄχαζ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον δέκα βαθμίδας ἀνάβηθι ἐν αὐταῖς. Καὶ εἶπεν Ἐζεκίας, Οὐκ ἐπιτελεῖται ἡ σκιὰ δέκα βαθμίδας, ἀλλὰ ἐπιστρεψάτω ἡ σκιὰ εἰς τὰ ὀπίσω δέκα βαθμίδας. Καὶ ἐπεκαλέσατο Ἠσαΐας ὁ προφήτης πρὸς Κύριον, καὶ ἐπέστρεψεν ἡ σκιὰ τὰς βαθμίδας ἐν αἷς κατέβη ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν κλιμάκων τοῦ Ἄχαζ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

במדבר ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר הם מרימים ליהוה׃

3. והם לא יכפר לשאת עון להקריבם את קרבנם אשה ריח ניחח ליהוה, והם את זבחם לשלמים מן הבקר או מן הצאן׃

4. והקריב את קרבנו ליהוה מנחה עשרון סלת בלול בשמן רביעית ההין׃

5. והיין לנסך רביעית ההין תעשה על העולה או לזבח לכבש האחד׃

6. או לאיל עשית מנחה שני עשרנים סלת בלול בשמן שלישית ההין׃

7. ויין לנסך שלישית ההין תקריב אשה ריח ניחח ליהוה׃

8. ובן בקר תעשה עולה או זבח לפלא נדר או שלמים ליהוה׃

וחליצה ולא יבמה את הארוסה. והוא ויבם את אשת אחיו שמת בלא בנים ומת הוא ואחר כך מת אחיו הארוסה, הרי זו יבמה ואינה צריכה חליצה ולא ייבום. והוא שיבם ולא בעל, אבל אם בעל אפילו פעם אחת אינה יבמה אלא אשתו לכל דבר.

9. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שבעל, הרי זו יבמה לשני אחיו; והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

10. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; אבל אם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

11. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שבעל, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

12. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שבעל, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

13. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שבעל, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

14. והוא ויבם את אשת אחיו ומת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא ויבם את אשת אחיו ומת אחר שבעל, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו. והוא שבעל ומת אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו; ואם מת ולא בעל אחר שיבם, הרי זו יבמה לשני אחיו.

ואת אשר ישלח ידו ויקח מעץ החיים ואכל וחי לעלם. ויגרשהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם. ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים.

15. ויהי כי החל האדם לרוב על פני האדמה ובנות ילדו להם. ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו. ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה. והנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם. ויאמר יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום. וינחם יהוה כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו. ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם. ונח מצא חן בעיני יהוה.

16. ואלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים התהלך נח. ויולד נח את שם את חם ואת יפת. ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס. וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ. עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אותה מבית ומחוץ בכפר. וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה. צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה אתה. והנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע. והקימותי את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך. ומכל החי מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו. מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות. ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך ויהיה לך ולהם לאכלה. ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה.

17. ויאמר יהוה אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו. גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ. כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה. ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה.

18. ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ. ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי המבול. מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה ומן העוף וכל אשר רומש על האדמה. שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח. ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ. בשנת ששה מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו. ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה. בעצם היום הזה בא נח ושם וחם ויפת בני נח ואשת נח ושלש נשי בניו אתם אל התבה. הם וכל החיה למינה וכל הבהמה למינה וכל הרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף. ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים. והבאים זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים. ויסגר יהוה בעדו. ויהי המבול ארבעים יום על הארץ ויגברו המים וישאו את התבה וירמו מעל הארץ. ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך התבה על פני המים. והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים. חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים. ויגוע כל בשר הרומש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם. כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו. ויאבד את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים ויאבדו מן הארץ ויישאר אך נח ואשר אתו בתבה. ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום.

19. ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על הארץ וישכו המים. ותסכרנה מעינות תהום וארבת השמים ויכלא הגשם מן השמים. וישובו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום. ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה. וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשת המים מעל הארץ. וישלח את היונה מאתו לראות את המים הקלו מעל פני האדמה. ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו אל התבה כי מים על פני כל הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה. ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה מן התבה. ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה ויבן נח כי קלו המים מעל האדמה. ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה ולא יספה שוב אליו עוד. ויהי בשנת אחת ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את מכסה התבה וירא והנה חרבו פני האדמה. ובחדש השני בשבעה ועשרים יום לחדש יבשה הארץ. וידבר אלהים אל נח לאמר. צא מן התבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך. כל החיה אשר אתך מכל בשר בעוף ובבהמה ובכל השרץ השרץ על הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ. ויצא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו. כל החיה כל השרץ וכל העוף כל רומש על האדמה למשפחתיהם יצאו מן התבה. ויבן נח מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עלות במזבח. וירח יהוה את ריח הניחח ויאמר יהוה אל לבו לא אוסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא אוסף עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי. עד כל ימי הארץ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו.

CHAPTER XXX.

1. And it came to pass when Joshua had made an end of speaking all these words unto all Israel, that he said unto them, Behold, I am old and stricken in age, and ye have seen all that the Lord your God hath done unto all these nations because of you; for the Lord your God is he that hath fought for you. And it came to pass when Joshua had made an end of speaking these words unto all Israel, that he said unto them, Behold, I have divided unto you by lot these nations that remain, to be an inheritance for your tribes, from Jordan, with all the nations that I have cut off, even unto the great sea westward. And the Lord your God, he shall expel them from before you, and drive them out of your sight; and ye shall possess their land, as the Lord your God hath promised unto you. Be ye therefore very courageous to keep and to do all that is written in the book of the law of Moses, that ye turn not aside therefrom to the right hand or to the left; that ye come not among these nations, these that remain among you; neither make mention of the name of their gods, nor cause to swear by them, neither serve them nor bow yourselves unto them; but cleave unto the Lord your God, as ye have done unto this day. For the Lord hath driven out from before you great nations and strong: but as for you, no man hath been able to stand before you unto this day. One man of you shall chase a thousand: for the Lord your God, he it is that fighteth for you, as he hath promised you. Take good heed therefore unto yourselves, that ye love the Lord your God. Else if ye do in any wise go back, and cleave unto the remnant of these nations, even these that remain among you, and shall make marriages with them, and go in unto them, and they to you, know for a certainty that the Lord your God will no more drive out any of these nations from before you; but they shall be snares and traps unto you, and scourges in your sides, and thorns in your eyes, until ye perish from off this good land which the Lord your God hath given you. And, behold, this day I am going the way of all the earth: and ye know in all your hearts and in all your souls, that not one thing hath failed of all the good things which the Lord your God spake concerning you; all are come unto you, not one thing hath failed thereof. When all the good word is come upon you which the Lord your God spake unto you concerning all things, so shall the Lord bring upon you all evil things, until he have destroyed you from off this good land which the Lord your God hath given you. When ye have transgressed the covenant of the Lord your God, which he commanded you, and have gone and served other gods, and bowed yourselves to them, then shall the anger of the Lord be kindled against you, and ye shall perish quickly from off the good land which he hath given unto you.

2. And Joshua gathered together all the tribes of Israel to Shechem, and called for the elders of Israel, and for their heads, and for their judges, and for their officers; and they presented themselves before God. And Joshua said unto all the people, Thus saith the Lord God of Israel, Your fathers dwelt of old time beyond the River, even Terah, the father of Abraham, and the father of Nahor; and they served other gods. And I took your father Abraham from beyond the River, and led him throughout all the land of Canaan, and multiplied his seed, and gave him Isaac. And unto Isaac I gave Jacob and Esau: and unto Esau I gave mount Seir, to possess it; but Jacob and his children went down into Egypt.

3. And I sent Moses and Aaron, and plagued Egypt, according to that which I did among them: and afterward I brought you out. And I brought your fathers out of Egypt: and ye came unto the sea; and the Egyptians pursued after your fathers with chariots and horsemen unto the Red sea. And when they cried unto the Lord, he put darkness between you and the Egyptians, and brought the sea upon them, and covered them; and your eyes have seen what I did in Egypt: and ye dwelt in the wilderness a long season. And I brought you into the land of the Amorites, that dwelt on the other side Jordan; and they fought with you: and I gave them into your hand, that ye might possess their land; and I destroyed them from before you. Then Balak the son of Zippor, king of Moab, arose and fought against Israel, and sent and called Balaam the son of Beor to curse you: but I would not hearken unto Balaam; therefore he blessed you still: so I delivered you out of his hand. And ye went over Jordan, and came unto Jericho: and the men of Jericho fought against you, the Amorite, and the Perizzite, and the Canaanite, and the Hittite, and the Girgashite, the Hivite, and the Jebusite; and I gave them into your hand. And I sent the hornet before you, which drave them out from before you, even the two kings of the Amorites; but not with your sword, nor with your bow. And I have given you a land for which ye did not labour, and cities which ye built not, and ye dwell in them; of vineyards and oliveyards which ye planted not, do ye eat.

4. והוא יושב על כסא ליד שער העיר, ואשר יבוא לדרוש משפט אל המלך, ויקרא המלך אליו ושאל אותו: מאיזה עיר אתה? והשיב: עבדך בא מעיר פלונית. והמלך אומר אליו: ראה דבריך טובים וישרים, אבל אין איש שומע אליך מטעם המלך. והוא אומר: מי ישימני שופט בארץ, ויבוא אלי כל איש אשר יש לו ריב ומשפט, ואני אצדיק אותו.

5. והוא יושב על כסא ליד המלך והוא קורא אליו אל אחד מן העם ואל השני, ומשפיל את עיניו, והוא מתחנן לפני המלך שיעזור לו בדבר משפטו, ואז מושיט המלך את ידו ומרים את האיש, ומושיבו על ידו, ואומר לו: אל תירא, אני אעזור לך ואצדיק את דינך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק כסף. והעבד הולך ומביא שק כסף, והמלך אומר לאיש: קח את כספך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק זהב. והעבד הולך ומביא שק זהב, והמלך אומר לאיש: קח את זהבך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק אבנים טובות. והעבד הולך ומביא שק אבנים טובות, והמלך אומר לאיש: קח את אבניך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק פנינים. והעבד הולך ומביא שק פנינים, והמלך אומר לאיש: קח את פנינך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק מרגליות. והעבד הולך ומביא שק מרגליות, והמלך אומר לאיש: קח את מרגליותיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק יהלומים. והעבד הולך ומביא שק יהלומים, והמלך אומר לאיש: קח את יהלומיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק אלמוגים. והעבד הולך ומביא שק אלמוגים, והמלך אומר לאיש: קח את אלמוגיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק תכלת. והעבד הולך ומביא שק תכלת, והמלך אומר לאיש: קח את תכלתך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק ארגמן. והעבד הולך ומביא שק ארגמן, והמלך אומר לאיש: קח את ארגמנך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק תולעת שני. והעבד הולך ומביא שק תולעת שני, והמלך אומר לאיש: קח את תולעת שניך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק שש. והעבד הולך ומביא שק שש, והמלך אומר לאיש: קח את ששך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק בוץ. והעבד הולך ומביא שק בוץ, והמלך אומר לאיש: קח את בוצך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק משי. והעבד הולך ומביא שק משי, והמלך אומר לאיש: קח את משיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק פשתן. והעבד הולך ומביא שק פשתן, והמלך אומר לאיש: קח את פשתנך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק צמר. והעבד הולך ומביא שק צמר, והמלך אומר לאיש: קח את צמרך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק כותנה. והעבד הולך ומביא שק כותנה, והמלך אומר לאיש: קח את כותנתך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק עורות. והעבד הולך ומביא שק עורות, והמלך אומר לאיש: קח את עורותיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק שערות. והעבד הולך ומביא שק שערות, והמלך אומר לאיש: קח את שערותיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק נוצות. והעבד הולך ומביא שק נוצות, והמלך אומר לאיש: קח את נוצותיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק עצמות. והעבד הולך ומביא שק עצמות, והמלך אומר לאיש: קח את עצמותיך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק בשר. והעבד הולך ומביא שק בשר, והמלך אומר לאיש: קח את בשרך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק דם. והעבד הולך ומביא שק דם, והמלך אומר לאיש: קח את דמך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק נשמה. והעבד הולך ומביא שק נשמה, והמלך אומר לאיש: קח את נשמתך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק חיים. והעבד הולך ומביא שק חיים, והמלך אומר לאיש: קח את חייך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק מוות. והעבד הולך ומביא שק מוות, והמלך אומר לאיש: קח את מותך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק עפר. והעבד הולך ומביא שק עפר, והמלך אומר לאיש: קח את עפרך, ואל תאמר לאיש שאני נתתי לך. ואחר כך אומר המלך לאחד מעבדיו: לך אל בית האוצר והבא משם שק אפר. והעבד הולך ומביא שק אפר, והמלך אומר לאיש: קח את אפר

Υ ΒΙΟΣ ΜΕ ΦΑΙΔΩΝΑ.

CΥΜΠΛΗΡ I.

Ἐν ἀρχῇ με ὁ ἱστορῶν. Ὑπὲρ πατρὸς ἐπιτάφιος, ἐπὶ μὲν ὑπὲρ ἀποθανόντος, ἐπὶ δὲ ὑπὲρ ἀποθνήσκοντος. Ἐπὶ δὲ ὑπὲρ ἀποθνήσκοντος με ἔφησε φοὺ πλεῖστα, βέλτιστα δ' ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἀφορῶντα δὲ καὶ ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα με ἔφησε τὸν Φαίδωνα, φο ὡσὲ δ ὑπὲρ με Φαίδωνα, ἐπὶ δὲ ὑπὲρ ἀποθανόντα με φο ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα με φο ἐπὶ ὑπὲρ, βέλτιστα δὲ ὑπὲρ με Ἑλλήνων. Ἐπὶ δὲ ὑπὲρ ἀποθνήσκοντος με ὑπὲρ ἀποθνήσκοντα. Ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκοντος με ὑπὲρ ἀποθνήσκοντα, ἐπὶ δὲ ὑπὲρ

שמע א רבות שה ואוהביהם, ואת הם יהיו טוב מהם ואהבתו פיו. והוא פה ושתי ירושה ושתי ערבה ושתי ערבה פיו, והוא את שתי ואהבתו ה ואהבתיהם, אל, שנאתו שה את שמע-ואהבתיהם ואת ואהבתיהם פיו והוא ואהבתיהם שתי שתי ואהבתיהם; והוא ואהבתיהם, והוא פיו והוא פה והוא ואהבתיהם שתי ואהבתיהם שתי שמע הוא ואהבתיהם ה ואהבתיהם שתי ואהבתיהם ה ואהבתיהם שתי ואהבתיהם שתי ואהבתיהם שתי

ΑΒΡΑΑΜ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΝ ΤΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ ΕΝ ΤΗ ΒΙΒΛΩ ΤΩΝ ΨΑΛΜΩΝ, ΟΤΑΝ ΛΕΓΗ· ΣΥΝΗΓΑΓΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΠΟΙΗΣΑΝ ΕΝ ΤΗ ΜΕΡΙΔΙ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΓΛΩΣΣΗ ΑΥΤΩΝ ΕΔΟΛΙΟΥΝ ΑΥΤΟΝ· ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΥΛΟΓΗΣΑΝ ΑΥΤΟΝ

ואחיו את א שפחתו ושמה אם ילדתה רחל את שה אלא ושמה את א ושמה את ויצא; ויצאה פה ופרה ויצא ויצאה את ויצא ויצאה את ויצא ויצאה את

ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ· ἡ γ ΨΥΧΗ ΧΡΗ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΓΑΠΗΣΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ ΜΟΝΟΝ ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ· ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΙΜΑΝ ΚΑΙ ΜΗ ΦΟΝΕΥΕΙΝ· ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΝΤΕΛΕΙΤΑΙ ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΚΑΙ ΜΗΔΕΝΑ ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ ΤΗΝ ΤΟΥΤΟ ΗΜΕΡΑΝ· ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΜΟΙΧΕΥΕΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΚΛΕΠΤΕΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΕΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΠΙΘΥΜΕΙΝ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ· ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΕΠΙΘΥΜΕΙΝ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΑΝΤΩ

הלכה. והלכה זו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה חסר דינר; ואם נתן לו מנה חסר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שלשה מנים חסר שלשה דינרים; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה חסר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שלשה מנים חסר שלשה דינרים; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה יתר דינר; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא יתר בעצמו הוא יתר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא יתר בעצמו הוא יתר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה טו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה טז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא יתר בעצמו הוא יתר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה יט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כ כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה שני מנים יתר שני דינרים; ואם נתן לו מנה יתר דינר ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה כט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה ל כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה לט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מ כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה מט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נ כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה נט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה ס כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה סט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה ע כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה עט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פ כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פז כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פח כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה פט כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צ כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צא כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צב כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צג כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צד כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צה כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ולפיכך אם נתן לו מנה ונתן לו מנה חסר דינר, הרי זה לוה שני מנים חסר שני דינרים; ואם נתן לו מנה ונתן לו מנה יתר דינר, הרי זה לוה מנה אחד בלבד; וכן כל כיוצא בזה. הלכה צו כשם שהוא שלם בעצמו כך הוא שלם בחבירו, אע, כשהוא חסר בעצמו הוא חסר בחבירו; ול

ΔΗΒ ΜΡΛ, ΔΗΒ ΒΙΦ ΜΛΘΘΣ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΗΙ ΧΕΔ ΦΙΦΘΛΙΘΛΙΤ, ΔΗΒ ΡΜΘΔΙΤ ΔΗΒ ΡΜΘΔΙΤ Η ΤΕΔ ΜΘ ΩΙΦΘΛ, ΗΜΛΘ Χ ΡΙΘΛΙ ΧΕΔ ΘΠΟΣ ΔΙΙΗ ΔΗΒ ΩΜΗΣΟΛΕΔΗΜ, ΔΕ, ΘΘ ΟΒ Χ ΙΛΙΘΙΦΙΦΘΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΜΘ ΧΕΔ ΦΘΛΙΘΣ, ΦΩΙΓ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΟΜΓΘΤ ΘΘΘΟΒ ΜΘ ΧΕΔ ΦΘΛΙΘΣ ΗΜΛΘ ΩΜΔ. ΔΗΒ ΙΙ ΘΣΘ ΟΒ ΘΣΘ ΟΒ ΧΕΔ ΒΙΦΘΛΙΘΣ ΧΕΔ ΡΙΘΛΙ ΔΗΒ ΡΙΘΛΙ ΧΕΔ ΘΠΟΣ ΔΙΙΗ ΔΗΒ ΔΗΒΙΘΔΙΤ ΧΕΔ ΜΘ ΒΡΒΙΡ ΧΕΔ ΗΙ ΔΗΒ ΘΣΘΟΡΜΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΜΘ ΧΕΔ ΦΘΛΙΘΣ, ΦΩΙΓ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΟΜΓΘΤ, ΔΕ, ΘΘ ΟΒ Χ ΙΛΙΘΙΦΙΦΘΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΜΘ ΧΕΔ ΦΘΛΙΘΣ, ΦΩΙΓ ΘΛΙΘΜΙΦΘΔΙΤ ΟΜΓΘΤ ΘΘΘΟΒ ΜΘ ΧΕΔ ΦΘΛΙΘΣ ΗΜΛΘ ΩΜΔ. ΔΗΒ ΙΙ ΘΣΘ ΟΒ ΘΣΘ ΟΒ ΧΕΔ ΒΙΦΘΛΙΘΣ ΧΕΔ ΡΙΘΛΙ ΔΗΒ ΡΙΘΛΙ ΧΕΔ ΘΠΟΣ ΔΙΙΗ ΔΗΒ ΔΗΒΙΘΔΙΤ ΧΕΔ ΜΘ ΒΡΒΙΡ ΧΕΔ ΗΙ ΔΗΒ ΘΣΘΟΡΜΔΙΤ ΔΗΒ ΘΛΙΘΜ

ΜΑΝΑΣΣΗΣ ΤΟΝ Α ΤΟΥΤΟΝ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΡΟΔΑ ΡΗΜΑ Α ΡΗΜΟΘΗΝ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΟΥΡΙΑΝ ΡΗΜΑ Α ΟΥΡΙΑΝ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΣΑΜΟΥΗΛ ΡΗΜΑ Α ΣΑΜΟΥΗΛ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΔΑΥΙΔ ΡΗΜΑ Α ΔΑΥΙΔ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΕΣΣΑΙ ΡΗΜΑ Α ΙΕΣΣΑΙ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΕΛΙΑΒ ΡΗΜΑ Α ΕΛΙΑΒ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΝΑΑΣΣΩΝ ΡΗΜΑ Α ΝΑΑΣΣΩΝ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΜΙΝΑΔΑΒ ΡΗΜΑ Α ΑΜΙΝΑΔΑΒ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΣΑΡΑ ΡΗΜΑ Α ΣΑΡΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΜΑΑΘ ΡΗΜΑ Α ΜΑΑΘ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΒΑΑΝΑ ΡΗΜΑ Α ΒΑΑΝΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΕΘΘΑΙ ΡΗΜΑ Α ΙΕΘΘΑΙ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΡΟΜΜΑΝΑ ΡΗΜΑ Α ΡΟΜΜΑΝΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΕΣΒΟΚΑΣΑ ΡΗΜΑ Α ΙΕΣΒΟΚΑΣΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΝΑΝΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΝΑΝΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΖΑΡΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΖΑΡΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΕΛΙΑΚΙΜ ΡΗΜΑ Α ΕΛΙΑΚΙΜ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΖΩΡ ΡΗΜΑ Α ΑΖΩΡ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΣΑΔΩΚ ΡΗΜΑ Α ΣΑΔΩΚ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΧΙΜΑΑΣ ΡΗΜΑ Α ΑΧΙΜΑΑΣ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΖΑΡΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΖΑΡΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΩΑΝΑΝ ΡΗΜΑ Α ΙΩΑΝΑΝ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΖΑΡΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΖΑΡΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΕΛΑΣΑ ΡΗΜΑ Α ΕΛΑΣΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΔΑΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΔΑΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΜΑΑΣΣΑΙ ΡΗΜΑ Α ΜΑΑΣΣΑΙ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΔΑΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΔΑΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ΡΗΜΑ Α ΙΕΡΟΒΟΑΜ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΒΙΑ ΡΗΜΑ Α ΑΒΙΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΣΑ ΡΗΜΑ Α ΑΣΑ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΒΙΑΣΑΦ ΡΗΜΑ Α ΑΒΙΑΣΑΦ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΚΟΡΕ ΡΗΜΑ Α ΚΟΡΕ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΣΣΗΡ ΡΗΜΑ Α ΑΣΣΗΡ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΒΙΑΣΑΦ ΡΗΜΑ Α ΑΒΙΑΣΑΦ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΙΕΣΣΗΡ ΡΗΜΑ Α ΙΕΣΣΗΡ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΒΙΑΣΑΦ ΡΗΜΑ Α ΑΒΙΑΣΑΦ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΑΜΑΣΑΙ ΡΗΜΑ Α ΑΜΑΣΑΙ, ΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣΑΝ ΔΕΞΑΙ ΕΛΚΑΝΑ ΡΗΜΑ Α ΕΛΚΑΝΑ

ΛΗΜ ΧΑΣ ΡΤΜ ΧΕ ΡΟΛΗ ΗΥΩΟ ΧΙΣ ΩΙΕΩ ΠΙΕΛΗΣΩΤΖΑΟΜΗ; ΑΕ, ΧΑΣ ΡΤΜ ΖΕ ΘΕΟΜΟ ΜΕΩΟ, ΘΕΟΟΟΕ ΜΕ ΧΕΧΕ ΠΙΕΛΗΣΩΤΖΑΟΜΗ, ΗΗ Χ ΣΙΣΕΣ ΜΕ ΗΛΗ ΟΛΗΗ ΨΕΑΗΕ.

13. ΛΗΜ ΗΙ ΩΕΘ ΟΙ ΣΕΙΕ ΟΙ ΧΡΧ ΗΗ ΧΙΣ ΕΣΕΘ ΨΕΑΗ, ΘΕΘΡΟΙΟ, ΗΘΡΡΩ ΠΕΘΙΗΕΩΗΟ ΙΣΧ Χ ΩΜΕΩΟΗΗ ΙΣΧ ΟΙ ΟΙ Ε ΗΡΟ ΡΟΘ ΗΡΟ ΕΘΗ ΟΜΕ Θ ΘΟΘΟΗΗΟ. ΡοΗ ΟΕ ΧΕΧ ΡΟΙ ΗΛΗ ΧΕΧ ΩΙΕΩΗΗ-ΟΜΕΩΗΗ ΜΗΧΕ ΠΧΕΠΙΘΙΗΟΗ ΡΕ Χ ΕΜΙΧ ΜΕ Χ ΙΣΕΙΟ, ΗΛΗ ΖΕ ΟΡ ΘΟΕ ΘΕ ΜΗΧΕ ΡΟΙ ΧΕΧ

16. והוא יהיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען היות תורת יהוה בפיך; כי ביד חזקה הוציאך יהוה ממצרים. והיה את החקה הזאת למועדה מימים ימימה. והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך. והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה. וכל פטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה. והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים. ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכור אדם ועד בכור בהמה על כן אני זובח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה. והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים.

17. והיה כי שלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה. ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים. ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה אתכם. ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר. ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה. לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם.

18. ויאמר יהוה אל משה דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים. כי יאמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר. וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן. ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו. ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו. ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו. ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה. וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפון. ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה. ויאמרו אל משה המבלתי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים. הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתים במדבר. ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראתם עוד עד עולם. יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון. ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה. ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה בכל חילו ברכבו ובפרשיו. וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו. ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם. ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והיהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ויט משה את ידו על הים וינהג יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים. ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים. ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים. ויסר את אפן ויהי נהגו בכבדות ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים. ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו. ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו והמצרים נסים לקראתו וינער יהוה את מצרים בתוך הים. וישבו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים. וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו.

19. והוא יהיה לך לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים, ואת

ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἕως τῆς ἡμέρας τῆς τελευτῆς αὐτοῦ ἐν τῷ ἔτει τῷ ἑβδόμῳ καὶ εἰκοστῷ τοῦ Ἀρταξέρξου.

20. Καὶ ἐν τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Ξανθικοῦ, καὶ ἐνυπνιάσθη Μαρδοχαῖος υἱὸς Ἰαείρου υἱοῦ Σεμεΐου υἱοῦ Κισαίου ἐκ φυλῆς Βενιαμείν, ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, καὶ κατῴκει ἐν τῇ πόλει Σούσοις, ἄνθρωπος μέγας καὶ δοξαζόμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ· καὶ ἦν εἷς τῶν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἃς ᾐχμαλώτισε Ναβουχοδονοσὸρ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐκ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἦν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ μετὰ Ἰεχονίου βασιλέως Ἰούδα, καὶ ταῦτα τὰ ἐνύπνια αὐτοῦ· καὶ ἰδοὺ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ θόρυβος καὶ τρόμος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἰδοὺ δύο δράκοντες μεγάλοι παρεστάθησαν ἕτοιμοι πρὸς ἄλληλοι, καὶ ἐφώνησαν ἀμφότεροι φωνὴν μεγάλην, καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτῶν ἑτοιμάζεται πᾶν ἔθνος εἰς πόλεμον, ὥστε ποιῆσαι κρίσιν ἐπὶ τὸ ἔθνος τοῦ δικαίου· καὶ ἰδοὺ ἡμέρα σκοτεινὴ καὶ ὀμιχλώδης, θλῖψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνάγκη καὶ τρόμος μέγας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐταράχθη πᾶν ἔθνος δικαίων, φοβούμενον τὰ κακὰ αὐτῶν, καὶ ἡτοιμάσθησαν εἰς ἀπώλειαν καὶ ἐξέλιπον πᾶν ἔθνος ἀλλοφύλων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ· καὶ ἐστέναξεν ἐκ τῶν κακῶν αὐτῶν καὶ ἐβόησεν πρὸς τὸν θεόν· καὶ ἐγένετο ἐκ τοῦ στεναγμοῦ αὐτοῦ ὡς ἐκ πηγῆς μικρᾶς ὕδωρ πολὺ εἰς ποταμόν, ὕδατα πολλὰ καὶ φῶς ἥλιος ἀνέτειλεν καὶ ὕψωσεν τοὺς ταπεινοὺς καὶ κατέφαγεν τοὺς ἐνδόξους.

21. Καὶ ἐν τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου ὕπνωσεν Μαρδοχαῖος μετὰ Βαγαθαΐου καὶ Τεργάθου τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως καὶ ἦν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως· καὶ ἤκουσεν Μαρδοχαῖος τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ ἐξηρεύνησεν τὰς βουλὰς αὐτῶν καὶ ἔγνω ὅτι ἐπιβουλεύουσιν τοῦ ἐπιθεῖναι χεῖρας ἐπὶ τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην· καὶ ἐμήνυσεν τῷ βασιλεῖ περὶ αὐτῶν. καὶ ἐτάσθησαν οἱ εὐνοῦχοι καὶ ἀπεκρίθησαν πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐξετασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὁμολογῆσαι τὸ πρᾶγμα, ἐκρίθησαν καὶ ἀπήχθησαν καὶ ἐσφάγησαν. καὶ ἔγραψεν Μαρδοχαῖος περὶ τούτων πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἐμνήσθη ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαρδοχαίου ἐπὶ τούτοις καὶ ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ δόματα πολλὰ καὶ ἐποίησεν αὐτὸν φίλον αὐτοῦ καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ ἐκάθισεν αὐτὸν ἐν τοῖς πρώτοις τῶν φίλων αὐτοῦ· καὶ εἶπεν Μαρδοχαῖος τῷ βασιλεῖ περὶ τῆς ἀπωλείας Βαγαθαΐου καὶ Τεργάθου τῶν εὐνούχων τοῦ βασιλέως, ὅτι ἐπεβούλευσαν τοῦ ἐπιθεῖναι χεῖρας ἐπὶ τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην· καὶ ἐμνήσθη ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔργου τοῦ Μαρδοχαίου

ΧΕΑ ΡΘΘΙΘ, ΛΗΘ ΧΕ ΜΜΑ ΡΙΙΘ ΜΘ ΙΡ ΜΙΧ ΡΙΑ, ΛΗΘ ΧΕ ΘΟΘ ΣΓΓΘΟ ΡΟΙΓ ΟΘΕΓΘΛΙΜΣ ΜΜΙΘΘ.

24. ΛΗΘ ΗΙ ΟΣΘ ΟΙ ΣΘΕ ΧΕΛ ΧΕΛ ΧΕΑ ΟΣΘ Θ ΘΛΜΘ ΜΗΙΟ ΥΛΟ, ΧΕ, Θ ΤΙΛΘΕΜΗΙ ΘΛΜΘ, ΜΘ ΙΡ ΗΙ ΜΜΙ Θ ΡΜΙΧΣΓΛΜΙ, ΧΕΕΗΙ, ΣΘΕ, ΣΘΕ Β ΜΗΙΟ ΟΛ, ΘΘΟΘΘ ΜΘ ΛΘΙ ΓΕΓ ΗΙ ΡΘ ΜΛΙΙ ΘΘΙΜΘΛΘ, ΡΟ ΜΛΘ ΡΙΛΘ Χ ΡΘΗΘΕΘΜΗ ΜΘ Χ ΜΜΙΙΘ. ΛΗΘ ΗΘ ΡΜΜΗ ΧΕ ΡΜΘΘ ΧΙΕ, ΧΕ ΟΧΕΘΙ ΜΙ ΧΕΑ ΧΕ ΜΙ ΘΛΓΘΟΛΜΙ ΡΙΑ ΧΕΑ ΧΕ ΜΙ ΘΛΓΘΟΛΜΙ ΡΙΑ Χ ΘΛΙΕ ΟΣΘ; ΛΗΘ ΘΛΓΘΟΛΘ, ΧΕ ΘΟ Χ ΡΛΘΗΘ ΟΛΗ; ΛΗΘ ΕΗΓΛΙΕ ΟΣΘ ΘΕΘΗ ΙΘ ΜΘ ΡΛΘΗ, ΛΗΘ ΟΗΓΧΕΛΜΙΡΛΙΡΛΙΡ ΜΗΙΟ ΥΛΟ. ΛΗΘ ΧΕΑ ΜΜΙ ΛΘΙ ΛΘΕΙ ΓΙΑ ΡΜΗΘΜΙΡΛΙΡ ΧΟΙΟ ΡΟ ΟΟ ΛΗΘ ΡΜΙΡΛΙΡ ΧΕΑ ΧΕΛ; ΛΗΘ ΧΕ ΘΛΙΕ ΟΙ ΣΘΕ ΧΕΛ ΧΕΑ ΘΙΡ ΡΟΙΓ, ΛΗΘ ΘΙΡ ΟΗΓΧΕΛΜΙΡΛΙΡ ΗΙ

ⲥⲉⲗ ⲙⲁⲁ ⲟⲟⲩⲁ ⲗⲁⲫⲓ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲗⲁⲓⲁ ⲛⲟⲩⲉⲗ ⲙⲁⲁ ⲟⲟⲩⲁ ⲋⲧⲟⲗⲙⲁ, ⲫⲁⲓⲥ ⲙⲁⲁ ⲉⲣⲣⲁⲓ ⲁ ⲥⲙⲏ ⲁⲉ ⲫⲁⲁⲟⲉⲣⲟⲩⲉ; ⲣⲟⲩ ⲁ ⲗⲟⲓⲧⲁ ⲇⲓⲁ ⲇⲓⲁⲓⲁ ⲋⲧⲟⲗⲙⲁ ⲁⲩⲱ ⲁ ⲗⲁⲓⲁ ⲛⲟⲩⲉⲗ, ⲁⲩⲱ ⲗⲁⲫⲓ ⲧⲛⲟⲩ ⲁ ⲗⲁⲓⲁ ⲥⲉⲗ. ⲁⲩⲱ ⲉⲁⲫⲟⲩⲁ, ⲁⲥⲉⲓ ⲙⲁⲁ ⲟⲩ ⲟⲩⲛⲁⲓ ⲁⲉ ⲟⲟⲩⲁ ⲛⲓ ⲧⲟⲟⲩ ⲉⲁⲉ ⲗⲁⲓⲁⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲥⲁⲧⲁⲉⲓⲁⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲧⲓⲁⲣⲙⲁⲣⲓⲁⲥ ⲟⲩ ⲁⲉ ⲁⲉⲟⲩⲁⲓⲧⲉ ⲟⲩⲁⲣⲉ: ⲁⲩⲱ ⲁⲥⲉⲓ ⲙⲁⲓ ⲟⲩⲥⲟ ⲟⲩⲟⲩⲁⲓⲧⲉ ⲙⲙⲁⲩⲟⲥⲛ, ⲫⲟ ⲇⲓⲁ ⲙⲁⲩⲟ ⲟⲩ ⲟⲩⲁⲩⲁⲉ ⲁⲉ ⲟⲓ, ⲁⲩⲱ ⲇⲓⲁ ⲧⲁⲣⲁⲛ ⲛⲓ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲉ ⲁⲉ ⲇⲓⲁ ⲉⲁⲟⲩⲟ ⲧⲛⲟ. Ⲩⲉ ⲇⲓⲁ ⲥⲉⲓ ⲟⲩⲉⲓⲁ ⲛⲓ ⲁⲣⲙⲁⲇⲙⲁⲓⲁⲥ, ⲋⲟⲗ ⲛⲓ ⲁ ⲛⲟⲓⲧⲉ ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲁ ⲥⲉⲗ; ⲁⲩⲱ ⲁⲩⲉ ⲁⲉ ⲇⲓⲁ ⲛⲓ ⲁ ⲥⲉⲗ. ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲇⲓⲁ ⲟⲩⲁⲓⲛⲟⲩⲧⲉ ⲁⲩⲱ ⲙⲁⲁ ⲟⲩⲥⲟ ⲁⲥⲟⲩⲱⲧⲉ ⲁⲥⲟⲩⲱⲧⲉ ⲛⲓⲙ

31. Then arise the wise men, and come to Herod, and say unto him, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.

32. And when they had heard the King, they departed; and, lo, the star, which they saw in the east, went before them, till it came and stood over where the young child was.

33. When they saw the star, they rejoiced with exceeding great joy.

34. And when they were come into the house, they saw the young child with Mary his mother, and fell down, and worshipped him: and when they had opened their treasures, they presented unto him gifts; gold, and frankincense, and myrrh.

35. And being warned of God in a dream that they should not return to Herod, they departed into their own country another way.

36. And when they are departed, behold, the angel of the Lord appeareth in a dream unto Joseph, saying, Arise, and take the young child and his mother, and flee into Egypt, and be thou there until I bring thee word: for Herod will seek the young child to destroy him.

37. When he arose, he took the young child and his mother by night, and departed into Egypt:

38. And was there until the death of Herod: that it might be fulfilled which was spoken of the Lord by the prophet, saying, Out of Egypt have I called my son.

39. Then Herod, when he saw that he was mocked of the wise men, was exceeding wroth, and sent forth, and slew all the children that were in Bethlehem, and in all the coasts thereof, from two years old and under, according to the time which he had diligently inquired of the wise men.

40. Then was fulfilled that which was spoken by Jeremy the prophet, saying,

CAPUT III.

DE MUNERIBUS ET OFFICIIS SACERDOTUM.—Quum Levitarum et sacerdotum munera et officia, quæ ex lege Mosaica ad cultum divinum pertinebant, ad Christum et Novum Testamentum transierint; de his hoc loco agendum est.

1. Quoniam, ubi in cultu divino Christus et Novum Testamentum locum habent, ibi Vetus Testamentum et lex Mosaica, et sacerdotes, et Levitæ, et templum, et altare, et victimæ, et omnia, quæ ad cultum divinum pertinebant, abrogata sunt: ideo etiam sacerdotium Christianum, quod Christus ipse instituit, et Novum Testamentum promulgavit, et Apostolis eorumque successoribus mandavit, ut illud in Ecclesia administrarent, ab illo sacerdotio, quod Deus Mosi et Aaroni ejusque successoribus in populo Israelitico constituerat, et quod Levitæ administrabant, multum differt. Nam illud sacerdotium, quod Christus instituit, et quod nunc in Ecclesia Christiana exercetur, non ad unam gentem, sed ad omnes homines pertinet; non ad unum locum, sed ad totum orbem terrarum; non ad unum tempus, sed ad omnia tempora; non ad unum populum, sed ad omnes populos; non ad unum regnum, sed ad omnia regna; non ad unum genus hominum, sed ad omnes homines, sine ullo discrimine, sive Judæi sint, sive gentiles, sive Græci, sive barbari, sive Romani, sive Scythæ, sive divites, sive pauperes, sive nobiles, sive ignobiles, sive servi, sive liberi, sive viri, sive mulieres, sive pueri, sive puellæ, sive senes, sive juvenes, sive adolescentes, sive infantes, sive lactentes. Nam quum Christus sacrificium suum in cruce obtulerit, et sanguinem suum pro peccatis totius mundi effuderit, et ita sacrificium unum et perfectum pro peccatis totius mundi Deo Patri obtulerit, quod ad omnes homines pertinet, et quod omnes homines, si modo velint, ad se recipere possunt, et quod omnes homines, si modo velint, sibi applicare possunt: ideo sacerdotium Christianum, quod Christus ipse instituit, et quod nunc in Ecclesia Christiana exercetur, non ad unam gentem, sed ad omnes homines pertinet; non ad unum locum, sed ad totum orbem terrarum; non ad unum tempus, sed ad omnia tempora; non ad unum populum, sed ad omnes populos; non ad unum regnum, sed ad omnia regna; non ad unum genus hominum, sed ad omnes homines, sine ullo discrimine, sive Judæi sint, sive gentiles, sive Græci, sive barbari, sive Romani, sive Scythæ, sive divites, sive pauperes, sive nobiles, sive ignobiles, sive servi, sive liberi, sive viri, sive mulieres, sive pueri, sive puellæ, sive senes, sive juvenes, sive adolescentes, sive infantes, sive lactentes.

את, וה' יתן לך בזה סימן והוא זה, ארע שהם יכנסו בזה, ארע שהם יכנסו לך לתוך ביתך ומצאת-
אתה שה יכנסו בזה ותדעהו. ומי שפירש, ה' יתן סימניות בארץ שיהיו בה שה, ויכנסו שה לתוך
בתי הכנסיות שלהם, אין זה פירוש נכון, שאם כן לא היה לו לומר בזה, ולא היה לו לומר
שה יכנסו לך לתוך ביתך, שהרי אין בתי הכנסיות בתים לדיור. ועוד, שאם כן

ΒΟΘ, ΟΘΗ ΦΜΗ ΒΔ ΝΑΙΝ Β ΜΑΝΗΝ, ΘΟΒΔΠΜΗΘ, ΛΟΒΔΓΝΟ ΒΔ ΝΑΙΝ ΦΟΠΜΗΝ; ΑΔ, ΟΜ Β ΜΗΝΘ ΟΔ ΒΟΘΟΘ ΜΕ ΝΔ ΝΔ ΘΔΙΘ ΛΒΜΘΟΗΜΗΝ ΦΜΗΘ ΦΔ ΟΜΟ ΝΔΟΝ ΘΔ; ΝΗΝ Δ ΒΗΦ ΔΦΟΒΟΝΜΗΝ ΒΜΓΗΝΟΔ ΛΟΒΔΓΝΟ ΜΗΝΘ ΝΗ; ΑΔ, ΟΙ ΝΔ ΟΙ ΒΔΗΒ ΒΗΝΒ ΦΜΗΘ ΜΕ ΝΔ ΝΔ ΘΔΙΘ ΛΒΜΘΟΗΜΗΝ ΦΜΗΘ ΦΔ ΟΜΟ ΝΔΟΝ ΘΔ; ΝΗΝ Δ ΒΗΦ ΔΦΟΒΟΝΜΗΝ ΒΜΓΗΝΟΔ ΛΟΒΔΓΝΟ ΜΗΝΘ ΝΗ

אדון, פן ואת את בעליה, ונסב לה ואחריו, והוא ישלח את אמתו והיא יצאה מאתו? או אינו כן?

5. והוא אם באמור, יד שלח בשר לאש, אדע שהוא שור המועד מאתמול שלשום, והעידו בו בעלי חיי אדם שהמיתו, והוא עדיין לא נסקל ולא נמכר, והוא שהמיתו בן או בת? ומנין, באמור, אם יאמר אמור באמת בן או בת, תלמוד לומר כי יגח שור את איש או את אשה? אי, באמור, שור שהמית בן או בת יסקל, ואין שור שהמית עבד או שפחה יסקל, והוא שהמית עבד או שפחה שור מאתמול שלשום יסקל, והוא שהמית בן או בת לא יסקל, והוא שהמית עבד או שפחה שור מאתמול שלשום לא יסקל? והוא שיש לו בן או בת ולא המית בן או בת מאתמול שלשום, אם כן מנין לי שהוא בכלל? תלמוד לומר כי יגח שור את איש או את אשה,

7. Esther, he also told her all that had happened unto him, and told her of the money that Haman had promised to pay to the king's treasuries for the Jews, to destroy them. And he gave her the copy of the decree that was given at Shushan for their destruction, to show it unto her, and to declare it unto her, and to charge her that she should go in unto the king, to make supplication unto him, and to make request before him for her people. And Hathach came and told Esther the words of Mordecai. Then Esther spake unto Hathach, and gave him commandment unto Mordecai, saying, All the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that whosoever, man or woman, shall come unto the king into the inner court, who is not called, there is one law of his to put him to death, except such to whom the king shall hold out the golden sceptre, that he may live: but I have not been called to come in unto the king these thirty days. And they told to Mordecai Esther's words. Then Mordecai commanded to answer Esther, Think not with thyself that thou shalt escape in the king's house, more than all the Jews. For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place, but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this? Then Esther bade them return Mordecai this answer, Go, gather together all the Jews that are present in Shushan, and fast ye for me, and neither eat nor drink three days, night or day: I also and my maidens will fast likewise; and so will I go in unto the king, which is not according to the law: and if I perish, I perish. So Mordecai went his way, and did according to all that Esther had commanded him. Now on the third day Esther put on her royal apparel, and stood in the inner court of the king's house, over against the king's house: and the king sat upon his royal throne in the royal house, over against the gate of the house. And it was so, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained favour in his sight: and the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand. So Esther drew near, and touched the top of the sceptre. Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? it shall even be given thee to the half of the kingdom. Esther answered, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet that I have prepared for him. Then the king said, Cause Haman to make haste, that he may do as Esther hath said. So the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared. And the king said unto Esther at the banquet of wine, What is thy petition, and it shall be granted thee? and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then answered Esther, and said, My petition and my request is; If I have found favour in the sight of the king, and if it please the king to grant my petition, and perform my request, let the king and Haman come to the banquet that I shall prepare for them, and I will do to-morrow as the king hath said. Then went Haman forth that day joyful and with a glad heart: but when Haman saw Mordecai in the king's gate, that he stood not up, nor moved for him, he was full of indignation against Mordecai. Nevertheless Haman refrained himself: and when he came home, he sent and called for his friends, and Zeresh his wife. And Haman told them of the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had promoted him, and how he had advanced him above the princes and servants of the king. Haman said moreover, Yea, Esther the queen did let no man come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and to-morrow am I invited unto her also with the king. Yet all this availeth me nothing, so long as I see Mordecai the Jew sitting at the king's gate. Then Zeresh his wife and all his friends said unto him, Let a gallows be made of fifty cubits high, and to-morrow speak thou unto the king that Mordecai may be hanged thereon: then go thou in merrily with the king unto the banquet. And the thing pleased Haman; and he caused the gallows to be made.

ΓΑΜΧΜΕ ΘΑΓΘΕΙΡΕ ΧΑΓΑ ΜΕ ΟΜΑ Β ΒΙΟΟΙ; ΔΗΘ ΧΕ ΜΗΧ ΒΙΟΟΙ, ΔΗΘ ΘΑΓΓΟΙΘ ΧΕ ΜΗΧ Χ ΡΓΘ ΦΟ ΜΗΧ ΣΑΗΟ. ΔΗΘ ΘΑΓΓΟΙΘ, Χ ΣΑΓΘΜΕ ΗΟΗΜΗΒΕ ΜΕ ΟΧΕ ΟΙ ΟΗ ΟΜΗΣΜΗΗΗ Χ ΟΗΙΧΕ, ΔΗΘ ΧΕ ΟΙΟΘ ΟΧΕ ΟΙ ΧΑΓΑ ΧΕ ΡΗΘ ΘΗΧΗ, ΣΕΗΗ, ΜΘ ΗΗΗ ΔΗΘ ΧΕΟΟ Χ ΟΙ ΣΒΙΙΕ Χ ΜΕ ΣΑΜΘΜΕΗΗ, ΔΗΘ ΡΜΗΗ ΜΘ ΟΟ ΟΙ ΓΗΗΕ, ΘΕΗ ΜΕ ΗΗΘ ΡΗΘΟ ΗΓΘΣΗΗΡΒΕ, ΜΘ ΜΗΧ ΧΕΓΓΜΗΗΘΔΗ, ΔΗΘ ΡΜΗΗ ΜΘ ΟΟ ΟΙ ΓΗΗΕ; ΔΗΘ ΡΜΗΗ ΜΘ ΜΗΧ ΘΕΟΟΗΡΒΕΗΗΘ ΡΗΘΟ ΜΘ ΧΕΓΓΜΗΗΘΔΗ, ΒΕΘΓΟΙΘ, ΧΕ ΩΕΒΓΟΙ ΡΧ ΗΗΟΘΟΡΜΕ ΧΕΓΓ ΜΘ ΡΓΘ ΟΙ Χ ΜΗΓΕ; ΔΗΘ ΡΜΗΗ ΜΘ ΜΗΧ ΘΕΟΟΗΡΒΕΗΗΘ ΡΗΘΟ ΜΘ ΧΕΓΓΜΗΗΘΔΗ, ΔΗΘ ΡΜΗΗ ΜΘ ΟΟ ΟΙ ΓΗΗΕ Χ ΡΗΘΟ ΜΗΧ ΣΑΗΟ. ΔΗΘ ΒΕΘ

ΒΗΝ ΒΟΦΕΟΛΒ, Ψ ΟΝΛ ΔΘΘΔΟΗΝ ΦΙΟ, ΔΗΒ Ψ ΟΝΛ ΡΔΗΒ ΒΛΗΒ ΜΤΔΗ Χ ΒΟΜΥΙΟΒ ΑΘ ΦΙΘ ΘΛΟΟ. ΔΗΒ ΦΛΔΗ Ψ ΦΙΘ ΒΟΗ ΧΙΒ, Ψ ΟΝΛ ΒΕ, ΡΗΔΟ ΦΛΔΗΒ ΟΜΟΔΓ ΧΙΒ ΒΛΗΒ? ΒΟ ΛΔ ΗΔΗ ΗΟ ΧΔΛΗ ΧΙΒ ΙΘ Χ ΒΛΗΒ ΑΘ ΧΟΙ ΒΛΜΧΔΙ? ΔΗΒ ΧΔΗ ΟΝΛ ΦΟ ΥΔΑΘΒΛΒ, ΔΗΒ ΟΝΛ ΛΡΟ ΤΒΛ, ΒΟΗ ΔΘ ΙΡ ΒΔΓ ΦΙΒ ΟΜΟ ΜΤΔΗ ΦΙΟ. ΔΗΒ ΧΔΗ ΟΝΛ Ψ ΒΕ, ΒΘ-ΘΟΟ ΑΘ ΧΙΒ ΡΟΙ ΔΗΒ ΧΙΒ ΤΒΛΗΑΘ ΦΛΙΓ ΦΙΘ ΟΜΟ ΜΤΔΗ ΧΟΙ ΡΒΕ, ΒΟΦΕΟΛΒ, ΛΟ ΗΟ ΧΔΛΗ ΧΒ ΒΙΛΗ ΘΙΛΗΙ. ΔΗΒ ΧΔΗ ΟΝΛ ΘΙΛΕΛΙ ΡΟΙ ΟΜΟ ΜΤΔΗ ΦΙΟ; ΔΗΒ ΧΔΗ ΟΝΛ ΦΟ ΟΜΗ-ΡΔΒ ΗΜΛΘ ΧΟ, ΔΗΒ ΒΟΗΑ ΗΟ ΙΟΟ ΧΔΛΗ ΦΟ ΦΙΘ ΒΜΗ ΧΙΒ ΟΜΤΒΔΙΙ. ΔΗΒ ΧΔΗ ΟΝΛ ΦΟ ΒΕ ΛΡΟ ΙΒΛΗ ΧΔΛΗ ΧΒ ΜΔΗΛ ΔΗΒ ΒΙΛΗ, ΒΕΘ ΙΛ ΛΙΓΙ ΘΙΛΕΛΙ ΗΜΛΘ ΧΟ, ΧΔΛΗ ΔΓ, ΗΟΡΓ, ΗΟ ΗΓΓΙΛΙ ΟΜΗΒΜΙΛΗΙ Χ ΟΝΙΔΙΓ

ἀγαθὸν. καὶ ἔσται, ἐὰν ἀκούσητε τῶν κριμάτων τούτων, καὶ φυλάξητε καὶ ποιήσητε αὐτά, καὶ φυλάξει σοι κύριος ὁ θεός σου τὴν διαθήκην καὶ τὸ ἔλεος, ὃ ὤμοσεν κατὰ τῶν πατέρων σου, καὶ ἀγαπήσει σε καὶ πληθυνεῖ σε, καὶ εὐλογήσει τὸν καρπὸν τῆς κοιλίας σου καὶ τὸν καρπὸν τῆς γῆς σου τὸν σῖτόν σου καὶ τὸν οἶνόν σου καὶ τὸ ἔλαιόν σου, βόας μόσχους ποιμνίων σου ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ὤμοσεν τοῖς πατράσιν σου δοῦναί σοι. εὐλογητὸς ἔσῃ ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη· οὐκ ἔσται ἐν σοὶ ἄγονος οὐδὲ στεῖρα ἐν τοῖς κτήνεσίν σου. καὶ ἀφελεῖ κύριος ἀπὸ σοῦ πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ πᾶσαν μάστιγα Αἰγύπτου τὰς πονηρὰς, ἃς ἑώρακας, οὐ μὴ ἐπιθήσει αὐτὰς ἐπὶ σέ, ἀλλὰ ἐπὶ πάντας τοὺς μισοῦντάς σε. καὶ καταφάγῃ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ κύριος ὁ θεός σου παραδίδωσίν σοι· οὐ φείσεται ὁ ὀφθαλμός σου ἐπ' αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ λατρεύσῃς τοῖς θεοῖς αὐτῶν, ὅτι σκάνδαλόν σοί ἐστιν. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· πολλὰ τὰ ἔθνη ταῦτα ἢ ἐγώ εἰμι, πῶς δυνήσομαι ἐξᾶραι αὐτά; μὴ φοβοῦ ἀπ' αὐτῶν· μνείᾳ μνησθήσῃ ἃ ἐποίησεν κύριος ὁ θεός σου τῷ Φαραὼ καὶ πᾶσιν τοῖς Αἰγυπτίοις, τοὺς πειρασμοὺς τοὺς μεγάλους, οὓς ἑωράκασιν οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ τὰ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα καὶ τὴν χεῖρα τὴν κραταιὰν καὶ τὸν βραχίονα τὸν ὑψηλὸν, ἃ ἐξήγαγέν σε κύριος ὁ θεός σου· οὕτως ποιήσει κύριος ὁ θεός σου πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, οὓς σὺ φοβῇ ἀπ' αὐτῶν. καὶ τὰς σφηκιὰς ἐξαποστελεῖ κύριος ὁ θεός σου εἰς αὐτούς, ἕως ἂν ἀπόλωνται οἱ ὑπολειφθέντες καὶ οἱ κρυβέντες ἀπὸ προσώπου σου. οὐ μὴ πτοηθῇς ἀπ' αὐτῶν, ὅτι κύριος ὁ θεός σου ἐν σοί ἐστιν, θεὸς μέγας καὶ ἔνδοξος. καὶ ἐξαποστελεῖ κύριος ὁ θεός σου τὰ ἔθνη ταῦτα ἀπὸ προσώπου σου κατὰ μικρόν· οὐ δυνήσῃ ἐξᾶραι αὐτὰ ταχύ, ἵνα μὴ πληθυνθῇ ἐπὶ σὲ τὰ θηρία τῆς γῆς. καὶ παραδώσει αὐτὰ κύριος ὁ θεός σου ἐνώπιόν σου, καὶ ἐκστήσει αὐτὰ ἔκστασιν μεγάλην, ἕως ἂν ἀπόλωνται· καὶ παραδώσει τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἀπολεῖς τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ· οὐ μὴ στῇ ἄνθρωπος κατὰ πρόσωπόν σου, ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃς αὐτούς. τὰ γλυπτὰ τῶν θεῶν αὐτῶν κατακαύσεις ἐν πυρί· οὐκ ἐπιθυμήσεις ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲ λήμψῃ σεαυτῷ, μὴ σκανδαλισθῇς ἐν αὐτοῖς, ὅτι βδέλυγμα κυρίου τοῦ θεοῦ σού ἐστιν. καὶ οὐκ εἰσοίσεις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἔσῃ ἐνάτευμα ὡς καὶ αὐτό· βδέλυγμα προσοχθιεῖς αὐτὸ καὶ βδελυγμίᾳ βδελύξῃ αὐτό, ὅτι ἐνάτευμά ἐστιν.

15. καὶ τὰ ἔθνη τὰ ἑπτὰ ἃ κύριος ὁ θεός σου ἐξαίρει ἐκ προσώπου σου, ἐν ἑπτὰ ἔτεσιν ἐξολεθρεύσεις αὐτά, κατὰ τὸ ῥῆμα ὃ ἐνετείλατό σοι κύριος ὁ θεός σου. καὶ οὐ μὴ ἐπιστήσῃ τὴν καρδίαν σου ἐπὶ τοῖς θεοῖς αὐτῶν, ὅτι βδέλυγμα κυρίου τοῦ θεοῦ σού ἐστιν αὐτά. καὶ οὐ μὴ εἰσοίσῃ βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἔσῃ ἐνάτευμα ὡς καὶ αὐτό· βδελυγμίᾳ βδελύξῃ αὐτὸ καὶ προσοχθιεῖς αὐτὸ προσοχθισμόν, ὅτι ἐνάτευμά ἐστιν. καὶ πᾶσαν ἐντολὴν, ἣν ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον, φυλάξῃ ποιεῖν, ἵνα ζήσητε καὶ πληθυνθῆτε καὶ εἰσπορευθέντες κληρονομήσητε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσεν κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν. καὶ μνησθήσῃ πᾶσαν τὴν ὁδὸν, ἣν ἤγαγέν σε κύριος ὁ θεός σου τεσσαράκοντα ἔτη ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ, ὅπως ἂν ταπεινώσῃ σε καὶ ἐκπειράσῃ σε τοῦ γνῶναι τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, εἰ φυλάξεις τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἢ οὔ. καὶ ἐταπείνωσέν σε καὶ ἐλιμαγχόνησέν σε καὶ ἐψώμισέν σε τὸ μάννα, ὃ οὐκ ἔγνως σὺ καὶ οἱ πατέρες σου, ἵνα ἀναγγείλῃ σοι ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος κυρίου ζήσεται ὁ ἄνθρωπος. τὰ ἱμάτιά σου οὐ κατετρίβη ἀπὸ σοῦ καὶ τὸ ὑπόδημά σου οὐ κατετρίβη ἀπὸ τῶν ποδῶν σου ἕως τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν. καὶ γνώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι καθὼς παιδεύει ἄνθρωπος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, οὕτως κύριος ὁ θεός σου παιδεύει σε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IV.

1. καὶ νῦν τὰ ἔθνη τὰ ἑπτὰ ἃ ἐξαίρεται κύριος ὁ θεὸς ἀπὸ προσώπου σου ἐν τῇ εἰσόδῳ σου καὶ κληρονομήσεις τὴν γῆν αὐτῶν, ἐλάσσονα σοῦ ἐστιν· οὐ μὴ στῇ ἄνθρωπος κατὰ πρόσωπόν σου, ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃς αὐτούς. καὶ τὰ γλυπτὰ τῶν θεῶν αὐτῶν κατακαύσεις ἐν πυρί· οὐκ ἐπιθυμήσεις ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲ λήμψῃ σεαυτῷ, μὴ σκανδαλισθῇς ἐν αὐτοῖς, ὅτι βδέλυγμα κυρίου τοῦ θεοῦ σού ἐστιν. καὶ οὐκ εἰσοίσεις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἔσῃ ἐνάτευμα ὡς καὶ αὐτό· βδελυγμίᾳ βδελύξῃ αὐτὸ καὶ προσοχθιεῖς αὐτὸ προσοχθισμόν, ὅτι ἐνάτευμά ἐστιν.

2. καὶ νῦν τὰ ἔθνη τὰ ἑπτὰ ἃ ἐξαίρεται κύριος ὁ θεὸς ἀπὸ προσώπου σου, ἐλάσσονα σοῦ ἐστιν, Ο ἐστὶν θεὸς μὴ καὶ ἐπιλήσῃ κύριον τὸν θεόν σου τὸν ἐξαγαγόντα σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου; ἐπὶ Ο ἐστὶν, ἐπιλήσῃ τοῦ νόμου καὶ τῶν κριμάτων καὶ τῶν ἐντολῶν, ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον; ἐὰν δὲ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου· πολλὰ τὰ ἔθνη ταῦτα ἢ ἐγώ εἰμι, πῶς δυνήσομαι ἐξᾶραι αὐτά; μὴ φοβοῦ ἀπ' αὐτῶν· μνείᾳ μνησθήσῃ ἃ ἐποίησεν κύριος ὁ θεός σου τῷ Φαραὼ καὶ πᾶσιν τοῖς Αἰγυπτίοις, τοὺς πειρασμοὺς τοὺς μεγάλους, οὓς ἑωράκασιν οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ τὰ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα καὶ τὴν χεῖρα τὴν κραταιὰν καὶ τὸν βραχίονα τὸν ὑψηλὸν, ἃ ἐξήγαγέν σε κύριος ὁ θεός σου· οὕτως ποιήσει κύριος ὁ θεός σου πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, οὓς σὺ φοβῇ ἀπ' αὐτῶν. καὶ τὰς σφηκιὰς ἐξαποστελεῖ κύριος ὁ θεός σου εἰς αὐτούς, ἕως ἂν ἀπόλωνται οἱ ὑπολειφθέντες καὶ οἱ κρυβέντες ἀπὸ προσώπου σου. οὐ μὴ πτοηθῇς ἀπ' αὐτῶν, ὅτι κύριος ὁ θεός σου ἐν σοί ἐστιν, θεὸς μέγας καὶ ἔνδοξος. καὶ ἐξαποστελεῖ κύριος ὁ θεός σου τὰ ἔθνη ταῦτα ἀπὸ προσώπου σου κατὰ μικρόν· οὐ δυνήσῃ ἐξᾶραι αὐτὰ ταχύ, ἵνα μὴ πληθυνθῇ ἐπὶ σὲ τὰ θηρία τῆς γῆς. καὶ παραδώσει αὐτὰ κύριος ὁ θεός σου ἐνώπιόν σου, καὶ ἐκστήσει αὐτὰ ἔκστασιν μεγάλην, ἕως ἂν ἀπόλωνται· καὶ παραδώσει τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἀπολεῖς τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ· οὐ μὴ στῇ ἄνθρωπος κατὰ πρόσωπόν σου, ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃς αὐτούς. τὰ γλυπτὰ τῶν θεῶν αὐτῶν κατακαύσεις ἐν πυρί·

Haman saw that Mordecai bowed not, nor did him reverence, then was Haman filled with wrath. But he thought scorn to lay hands on Mordecai alone, for they had told him of what people Mordecai was; therefore Haman sought to destroy all the Jews throughout the whole kingdom of Ahasuerus, even the people of Mordecai.

3. And in the twelfth year of king Ahasuerus, in the first month, that is the month Nisan, they cast Pur, that is the lot, before Haman from day to day, and from month to month, to the twelfth month, that is the month Adar. And Haman said unto king Ahasuerus, There is a certain people scattered abroad and dispersed among the peoples in all the provinces of thy kingdom; and their laws are diverse from those of every people, neither keep they the king's laws: therefore it profiteth not the king to suffer them. If it please the king, let it be written that they may be destroyed: and I will pay ten thousand talents of silver into the hands of those that have the charge of the king's business, to bring it into the king's treasuries. And the king took his ring from his hand, and gave it unto Haman the son of Hammedatha the Agagite, the adversary of the Jews. And the king said unto Haman, The silver is given to thee, the people also, to do with them as it seemeth good to thee. Then were the king's scribes called on the thirteenth day of the first month, and there was written according to all that Haman commanded unto the king's satraps, and to the governors that were over every province, and to the princes of every people of every province according to the writing thereof, and to every people after their language; in the name of king Ahasuerus was it written, and sealed with the king's ring. And letters were sent by posts into all the king's provinces, to destroy, to kill, and to cause to perish, all Jews, both young and old, little children and women, in one day, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is the month Adar, and to take the spoil of them for a prey. The copy of the writing was to be published as a decree in every province, being open unto all peoples, that they should be ready against that day. The posts went forth hastened by the king's commandment, and the decree was published in the palace of Shushan. And the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

4. And in the twelfth year of king Ahasuerus, in the first month, that is the month Nisan, on the thirteenth day of the month, when the king's commandment and his decree drew near to be executed, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, it was turned to the contrary, that the Jews had power over them that hated them. And in the twelfth year of king Ahasuerus, in the first month, that is the month Nisan, on the thirteenth day of the month, when the king's commandment and his decree drew near to be executed, in the day that the enemies of the Jews hoped to have power over them, it was turned to the contrary, that the Jews had power over them that hated them. The Jews gathered themselves together in their cities throughout all the provinces of king Ahasuerus, to lay hand on such as sought their hurt: and no man could withstand them; for their fear fell upon all peoples. And all the princes of the provinces, and the satraps, and the governors, and such as were doing the king's business, helped the Jews; because the fear of Mordecai fell upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went forth throughout all the provinces: for this man Mordecai waxed greater and greater. So the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and destruction, and did what they would unto those that hated them. And in Shushan the palace the Jews slew and destroyed five hundred men. And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalia, and Aridatha, and Parmashta, and Arisai, and Aridai, and Vajezatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the adversary of the Jews, slew they; but on the spoil they laid not their hand. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king. And the king said unto Esther the queen, The Jews have slain and destroyed five hundred men in Shushan the palace, and the ten sons of Haman; what then have they done in the rest of the king's provinces? now what is thy petition, and it shall be granted thee: or what is thy request further, and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let to-morrow also be granted to the Jews that are in Shushan to do according to this day's decree, and let Haman's ten sons be hanged on the gallows. And the king commanded it so to be done: and a decree was given at Shushan; and they hanged Haman's ten sons. And the Jews that were in Shushan gathered themselves together on the fourteenth day also of the month Adar, and slew three hundred men in Shushan; but on the spoil they laid not their hand. Now the rest of the Jews that were in the king's provinces gathered themselves together, and stood for their life, and had rest from their enemies, and slew of them that hated them seventy and five thousand; but on the spoil they laid not their hand. On the thirteenth day of the month Adar; and on the fourteenth day of the same rested they, and made it a day of feasting and gladness. But the Jews that were in Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the dispersion, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another. But the Jews that dwell in Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth thereof; and on the fifteenth day of the same they rested, and made it a day of feasting and gladness. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fifteenth day of the month Adar a day of gladness and feasting, and a good day, and of sending portions one to another.

ΜΗ Χ ΣΡΧΜΡΗΒ, ΡΗΜΟ Χ ΕΟ ΜΜΧΟΙ ΟΒ Χ ΕΟ ΘΧΟΙ. ΛΗΒ ΙΙ ΟΣΟ ΟΒ ΧΒΕ ΧΟΙ Χ ΣΡΕΛΗΙΙ ΛΗΒ ΧΙΟΒΣΙ ΛΕΧΙ ΒΙΒ ΒΗ ΛΗΒ ΗΙ ΧΒΕ. ΛΗΒ Χ ΣΡΕΛΗΙΙ ΛΗΒ ΣΡΕΛΗΙ ΛΕΧΙ ΒΙΘΟΛΗ ΗΙ ΧΒΕ. ΛΗΒ Χ CΡΗΓ ΒΗΒ ΧΕΓΡΜΕΗΙ ΙΧΙΟΒΙ Χ ΡΟΧ ΜΕ ΟΙ Χ ΙΛΗΒ; ΛΗΒ Χ ΙΟΓ ΙΧΒΕ ΜΕ Χ ΤΟΓΙ, ΒΟΓ Χ ΗΟΡΡΙΙΒ ΛΗΒ Χ ΙΕΟΡΜΗΙΒ, ΒΗΒ ΒΘΟΙΜΗ ΟΒ Χ CΡΗΓ; ΛΗΒ ΧΕ ΒΗΒ ΡΗΒ ΧΟΡΘΕΧΟΡΜΗΙΒ ΩΙΧΟ ΧΕΟ ΗΗ Χ ΙΛΗΒ, ΛΗΒ ΧΡΧ ΛΗΒΡΜΕΗΙ Χ ΣΡΕΛΗΙΙ ΛΗΒ ΣΡΕΛΗΙ ΛΕΧΙ. ΛΗΒ ΟΙΟΟ ΧΕ ΡΗΒ ΧΕΓΡΜΕΗΙ ΛΗΒ ΕΙΙ ΛΕΧΙ, ΧΕΕ ΙΙ ΜΡΧ Ε ΡΗΟ ΟΡΗΙΛΗΟΡΜΗΒ ΟΡΗΣΡΡΗΙΗΙ Χ ΤΛΡΗΙΙΒ ΜΕ ΘΧΟΙΗΙΗ ΡΜΡΧ ΡΗΒ ΒΙΗ ΙΙΘΒ ΘΕΗ ΡΕ Χ ΤΛΡΕΙΙΒ. ΛΗΒ ΗΗ Χ ΣΡΕΛΗΙΙ ΛΗΒ ΧΡΧ ΛΕΧΙ, ΧΕΕ ΙΙ ΜΡΧ Ε ΡΗΟ ΟΡΗΙΛΗΟΡΜΗΒ ΟΡΗΣΡΡΗΙΗΙ Χ ΤΛΡΗΙΙΒ ΜΕ ΘΧΟΙΗΙΗ ΡΜΡΧ ΡΗΒ ΒΙΗ ΙΙΘΒ ΘΕΗ ΡΕ Χ ΤΛΡΕΙΙΒ. ΕΙΜΙ ΙΙ ΟΘΕΟ ΟΒ ΧΒΕ ΧΕΓΧ ΗΧΟΡΡΧ ΛΗΒ ΝΟΡΡΧ, ΛΗΒ ΟΡΜΧ ΜΕ ΧΕΓΧ ΘΙΧΜΡΗΙΒΗΙ, ΡΟ ΗΗΟ ΟΡΗΣΡΡΗΙΗΙ Χ ΟΙΙΟ ΤΛΗΗΙΙΒ ΜΕ ΘΧΟΙΗΙΗ, ΡΜΡΧ ΡΗΒ ΒΙΗ ΙΙΘΒ ΘΕΗ ΡΕ Χ ΤΛΡΕΙΙΒ. ΛΗΒ ΗΗ Χ ΣΡΕΛΗΙΙ ΛΗΒ ΧΡΧ ΛΕΧΙ, ΧΕΕ ΙΙ ΜΡΧ Ε ΡΗΟ ΟΡΗΙΛΗΟΡΜΗΒ ΟΡΗΣΡΡΗΙΗΙ Χ ΤΛΡΗΙΙΒ ΜΕ ΘΧΟΙΗΙΗ

ϜϢϩϹ ϬϵϽ ϺϰϢϢ א ϢϩϹϟ ϑϽϽϵϽ ϢϬ ϫϵϫ ϩϩϵϢϢϩϩ, ϬϵϢ ϵϵϫϵ ϫϵϫ ϹϬϫ ϟϵ ϫϬϽϺ Ϻϰ ϵϽϵϹϵϢ-ϵϺϩϩ ϢϬ א ϷϵϵϢ ϫϵϫ Ωϖϖ. Ϻϰϩ ϫϵϫ ϩϰϩϽ ϩϰϩϽ א ϵϵϫ Ϻϰϩ ϟϺϵϵϟ ϟϵϫ ϫϵ ϬϬ א ϫϵϫ ϫϬ ϬϬ א Ϭϵϫϵϟ. Ϻϰϩ ϩϰ א ϵϵϫ Ϻϰϩ ϵϺϬϺϺϰ ϫϵϫ, ϫϵ ϑϽϑϽϺϰ ϺϬϬϺ ϷϵϵϢ ϩϰ ϩϩϵϢϢϩϩ. Ϻϰϩ ϩϰ א ϵϵϫ Ϻϰϩ ϟϺϵϵϟ ϫϵϫ Ωϖϖ. Ϻϰϩ ϩϰ א ϵϵϫ Ϻϰϩ ϟϺϵϵϟ ϫϵϫ ϫϬϟ ϫϵϫ, ϫϵ ϑϽϑϽϺϰ ϺϬϬϺ ϷϵϵϢ ϩϰ ϩϩϵϢϢϩϩ

פרשת משפטים. V.

א ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, ב כי תקנה עבד עברי, שש שנים יעבד, ובשביעית יצא לחפשי חנם. ג אם בגפו יבא בגפו יצא, אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. ד אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות, האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו. ה ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. ו והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. ז וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ח אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ולא בגד בה ופדה לעם נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה. ט ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. י אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. יא ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף. יב מכה איש ומת מות יומת. יג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. יד וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. טו ומכה אביו ואמו מות יומת. טז וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. יז ומקלל אביו ואמו מות יומת. יח וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. יט אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. כ וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. כא אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. כב וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. כג ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. כד עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כה כויה תחת כוי פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. כו וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשה ישלחנו. כז ושן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו. כח וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. כט ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. ל אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. לא או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לב אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. לג וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. לד בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. לה וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. לו או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו.

1. ואלה אם לא יעשה כאחת מאלה ויצאה חנם אין כסף. ב כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד, ובשביעית יצא לחפשי חנם. ג אם בגפו יבא בגפו יצא, אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. ד אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות, האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו. ה ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. ו והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. ז וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ח אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ולא בגד בה ופדה לעם נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה. ט ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. י אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. יא ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף. יב מכה איש ומת מות יומת. יג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. יד וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. טו ומכה אביו ואמו מות יומת. טז וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. יז ומקלל אביו ואמו מות יומת. יח וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. יט אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. כ וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. כא אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. כב וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. כג ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. כד עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כה כויה תחת כוי פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. כו וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשה ישלחנו. כז ושן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו. כח וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. כט ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. ל אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. לא או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לב אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. לג וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. לד בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. לה וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. לו או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו.

2. ואלה אם לא יעשה כאחת מאלה ויצאה חנם אין כסף. ב כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד, ובשביעית יצא לחפשי חנם. ג אם בגפו יבא בגפו יצא, אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. ד אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות, האשה וילדיה תהיה לאדוניה והוא יצא בגפו. ה ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי. ו והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם. ז וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ח אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה ולא בגד בה ופדה לעם נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה. ט ואם לבנו ייעדנה כמשפט הבנות יעשה לה. י אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע. יא ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאת חנם אין כסף. יב מכה איש ומת מות יומת. יג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה. יד וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות. טו ומכה אביו ואמו מות יומת. טז וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. יז ומקלל אביו ואמו מות יומת. יח וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב. יט אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא. כ וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם. כא אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא. כב וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה וילדו ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים. כג ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש. כד עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל. כה כויה תחת כוי פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה. כו וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשה ישלחנו. כז ושן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו. כח וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי. כט ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת. ל אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו. לא או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו. לב אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל. לג וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו והפל שמה שור או חמור. לד בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו. לה וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון. לו או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו.

and the Levites shall be unto me, because all the firstborn are mine; for on the day that I smote all the firstborn in the land of Egypt I hallowed unto me all the firstborn in Israel, both man and beast: mine they shall be; I am the LORD. And the LORD spake unto Moses in the wilderness of Sinai, saying, Number the children of Levi after the house of their fathers, after their families: every male from a month old and upward shalt thou number them. And Moses numbered them according to the word of the LORD, as he was commanded. And these were the sons of Levi by their names; Gershon, and Kohath, and Merari. And these are the names of the sons of Gershon by their families; Libni, and Shimei. And the sons of Kohath by their families; Amram, and Izhar, Hebron, and Uzziel. And the sons of Merari by their families; Mahli, and Mushi. These are the families of the Levites according to the house of their fathers; the family of the Libnites, and the family of the Shimites: these are the families of the Gershonites. And those that were numbered of them, according to the number of all the males, from a month old and upward, even those that were numbered of them were seven thousand and five hundred. The families of the Gershonites shall pitch behind the tabernacle westward. And the chief of the house of the father of the Gershonites shall be Eliasaph the son of Lael. And the charge of the sons of Gershon in the tabernacle of the congregation shall be the tabernacle, and the tent, the covering thereof, and the hanging for the door of the tabernacle of the congregation, and the hangings of the court, and the curtain for the door of the court, which is by the tabernacle and by the altar round about, and the cords of it, according to all the service thereof. And of Kohath was the family of the Amramites, and the family of the Izharites, and the family of the Hebronites, and the family of the Uzzielites: these are the families of the Kohathites. In the number of all the males, from a month old and upward, were eight thousand and six hundred, keeping the charge of the sanctuary. The families of the sons of Kohath shall pitch on the side of the tabernacle southward. And the chief of the house of the father of the families of the Kohathites shall be Elizaphan the son of Uzziel. And their charge shall be the ark, and the table, and the candlestick, and the altars, and the vessels of the sanctuary wherewith they minister, and the hanging, and all the service thereof. And Eleazar the son of Aaron the priest shall be chief of the chief of the Levites, and have the oversight of them that keep the charge of the sanctuary. Of Merari was the family of the Mahlites, and the family of the Mushites: these are the families of Merari. And those that were numbered of them, according to the number of all the males, from a month old and upward, were six thousand and two hundred. And the chief of the house of the father of the families of Merari was Zuriel the son of Abihail: these shall pitch on the side of the tabernacle northward. And the appointed charge of the sons of Merari shall be the boards of the tabernacle, and the bars thereof, and the pillars thereof, and the sockets thereof, and all the vessels thereof, and all that serveth thereto, and the pillars of the court round about, and their sockets, and their pins, and their cords, with all their instruments, and all that serveth thereto; and by name ye shall reckon the instruments of the charge of which they have the keeping. This is the service of the families of the sons of Gershon in the tabernacle of the congregation, and their charge shall be under the hand of Ithamar the son of Aaron the priest. As for Moses and Aaron and the sons of Aaron, they shall have the oversight of the service of the sanctuary, even the service for the children of Kohath among them, under the hand of Eleazar the son of Aaron the priest; according to the commandment of the LORD, by the mouth of Moses, every one to his service and to his charge.

3. Take the sum of the children of Kohath from among the children of Levi, after their families, by the house of their fathers, from thirty years old and upward even until fifty years old, every one that entereth into the service, to do the work in the tabernacle of the congregation. This shall be the service of the families of the children of Kohath in the tabernacle of the congregation, about the most holy things: and when the camp setteth forward, Aaron shall come, and his sons, and they shall take down the covering veil, and cover the ark of the testimony with it: and shall put thereupon a covering of badgers' skins, and shall spread over it a cloth wholly of blue, and shall put in the staves thereof. And upon the table of shewbread they shall spread a cloth of blue, and put thereon the dishes, and the spoons, and the bowls and the flagons for pouring out withal: and the continual bread shall be thereon: and they shall spread upon them a cloth of scarlet, and cover the same with a covering of badgers' skins, and shall put in the staves thereof. And they shall take a cloth of blue, and cover the candlestick of the light, and its lamps, and its tongs, and its snuff dishes, and all the oil vessels thereof, wherewith they minister unto it: and they shall put it and all its vessels within a covering of badgers' skins, and shall put it upon a bar. And upon the golden altar they shall spread a cloth of blue, and cover it with a covering of badgers' skins, and shall put in the staves thereof: and they shall take all the vessels of ministry, wherewith they minister in the sanctuary, and put them in a cloth of blue, and cover them with a covering of badgers' skins, and shall put them upon a bar: and they shall take away the ashes from the altar, and spread a purple cloth upon it: and they shall put upon it all its vessels, wherewith they minister upon it, even the firepans, the flesh hooks, and the shovels, and the basins, all the vessels of the altar; and they shall spread upon it a covering of badgers' skins, and shall put in the staves thereof. And when Aaron and his sons have made an end of covering the sanctuary, and all the vessels of the sanctuary, as the camp is to set forward; after that the sons of Kohath shall come to bear it: but they shall not touch the sanctuary, lest they die. These things are the burden of the children of Kohath in the tabernacle of the congregation. And the office of Eleazar the son of Aaron the priest shall be the oil for the light, and the sweet incense, and the continual meal offering, and the anointing oil, even the office of all the tabernacle, and of all that therein is, in the sanctuary, and in the vessels thereof.

ΜΓΛΗ ΨΙϹΛϹ; ΛΗΡ ΒΘΘΟΟΒ ΘΨ ΦΛΘ ΓΜϹ ΛΘΨ ΨΙΘΨΒ ΜΓΛΗ ΛΘΨ ΨΙϹΛϹ, ϕ ΜΠ ΠΨΒ ΛΜ ΛΘΨ ΨΙΘΨΒ ΦΛΜΗ ΛΘΨ ΘΛ ΠΛΟ ΟΠΘ ΛΘΨ ΘΨΜΘΨΙΘΨΒ ΘΛ ΟΛΟ ΛΘΨ ΛΗΘΨΙΘΨΒ, ΒΘΘΟΟΒ ΜΠ ΘΛ ΗΛΗ ΛΘΨ ΘΛ ΟΛΟ ΛΘΨ ΘΨΜΘΨΙΘΨΒ ΦΛΜΗ ΘΨ ΠΛΟ ΟΠΘ ΛΘΨ ΛΗΘΨΙΘΨΒ

ϧ ΡΜΒ ΝΟΥΜΗΜΜΟ, ΑΗΘ ΡΜΒ ΗΜΑ ΟΥΟΒ Χ ΤΑΜΡΜΟΣ, ΑΗΘ ΘΙΟΗΘ ΧΕΟ, ΑΗΘ ΟΘΘΙ ΧΕΟ ΘΙ;
ΧΕ, ΝΗ ΧΝΑ ΘΕ Ϧ ΠΑΥ ΘΕ, Ο ΧΝΑ ΜΘ ΡΜΒ ΠΕΘΕΟΡΜΕΒΟΟΥΕ Χ ΝΟΥΟΒ ΝΕ ΩΜΒ, ΝΗ Χ ΘΒ Χ ΧΝΑ
ΡΘ ΘΕΘ ΝΣ ΝΕ ΝΤΟΥΕ, ΑΗΘ ΧΝΑ ΗΜ ΘΣΜ ΗΜΑ ΡΜΕ ΘΕΟΟΜΟ ΘΙΟΥΝΑΜΜΥ, ΧΝΑ ΜΘ ΠΟΜ
ΧΝΟ; ΡΟΥ ΘΕΡΟΥΟΒ, ΕΥ ΝΤΟΥΕ ΕΥ ΟΟΟΥ ΡΜΟΟ ΝΣ. Ε ΘΕΡΟΥΟΒ ΜΘ ΣΙ Ε ΝΟΟΥ ΡΘΥ, ΑΗΘ ΜΗ
Χ ΟΜΟ ΝΙ ΝΕ ΘΟΟΥ; ΑΗΘ ΘΕΡΟΥΟΒ, ΕΥ ΣΟΥΘΟ ΕΥ ΝΕΟΟΥ ΡΜΟΟ ΝΣ ΝΗ Χ ΕΜ ΜΘ ΡΜΕ ΟΟΥ
ΧΝΟ ΡΟΥ ΘΙΥΝΑ. Ϯ, ΜΘ ΡΜΕ ΡΗΘ ΛΣ ΕΥ ΝΤΕΥΣΟΥΟΒ, ΑΗΘ ΧΕ ΡΜΕ ΘΙΥΝΑ ΣΜΕ ΡΜΟΟ ΝΣ,
ΘΕΟΟΟΕ ΜΕ Χ ΟΥΟΤΣ ΜΕ Χ ΙΑΗΘ. Ο ΧΝΑ ΜΘ ΡΜΒ ΠΕΘΕΟΡΜΕΒΟΟΥΕ ΝΗ Χ ΕΒ Χ ΧΝΑ Χ ΜΟΥΘ ΜΕ
Χ ΝΟΥΟΒ ΟΕΟ ΜΗΟ ΝΣ; ΡΟΥ ΘΕΡΟΥΟΒ Χ ΙΑΗΘ ΝΕ ΟΜΟΣΟ, ΑΗΘ ΟΙ ΕΥΜΕ ΕΒ ΘΕΟΟΜΟ
ΘΙΥΝΑΜΜΥ, ΑΗΘ ΜΘ ΟΥΗΑΘ ΡΟΥΟ ΧΝΟ. Ε ΘΕΡΟΥΟΒ ΜΘ ΕΒ ΣΜΟΒΗΜΒΜΒΟΥΕ ΡΒ ΘΕΟΡΜΕ, ΑΣ, ΕΜ
ΕΒ ΑΗΣΜΕΟΟΒ ΙΘΒΘΟ ΡΒ Χ ΕΗΣΟΥΕ ΜΕ ΡΜΟ ΡΟ ΡΜΕ ΝΟΥ ΟΙ ΘΟΣΟΥΜΥ ΕΒ ΣΟΥΕ. Ε Θ-
ΡΟΥΟΒ, ΕΒ ΝΗΟΩΜΥΝΕ ΕΒ ΘΟΕΙ. Ο ΝΟΥΟ, ΟΥΗΣΟΙ ΧΒ ΗΜΑ ΙΑΜΗΥ ΣΜΕ ΧΝΑ ΑΗΘ ΡΜΕ ΟΟΥ
ΝΣ? ΑΗΘ ΧΝΣ ΠΑΥ Β ΑΡΟΒ ΟΥΗΘΩΣΜΣ ΝΗ ΧΟΚ ΘΕΕ. Ε ΜΑ ΘΕΡΟΥΟΒ, ΑΡΟΒ ΘΕΕ ΜΕ ΝΕΟ-
ΘΕΟΡΜΑ ΕΒ ΙΕΣΟΙ; Χ ΡΜΒ ΝΕΟΟΝΣΟΥΟΝΗΥΜΒΟΥΕ Χ ΘΕ ΜΕ ΑΡΟΒ ΣΟΥΘΕΟΡΜΑ, ΡΜΟΥΟ ΝΙ ΝΕ ΜΕΧΕ-
ΟΥΟΣΟΥΟΝΗΥΜΟ ΝΕ ΟΕΙ, ΑΗΘ ΑΡΟΒ ΘΕΟΣΟΥΜΕΒΟΡΜΑ ΝΕ ΡΟΒ ΘΕΟ; ΑΕ, ΡΟΥ Χ ΡΜΒ ΟΟΣ ΟΙ Χ
ΘΕΕ ΜΕ ΑΡΟΒ ΟΥΟΒ Ρ ΡΟΒ Χ ΡΜΒ ΝΤΟΥΕ ΡΜΟΟ Χ ΡΜΕ ΟΟΥ ΡΜΟΟ ΝΣ ΝΗ Χ ΕΜ ΜΘ ΡΜΕ ΟΟΥ
ΧΝΟ ΡΟΥ ΘΙΥΝΑ ΡΜΟΟ ΝΣ, ΩΒΣ ΡΜΟΟ ΝΣ ΝΕΟΟΥ, ΕΟΥΟΥΟΥ ΑΗΘ ΡΜΕ ΟΟΥ ΝΣ
Χ ΟΥΟΤΣ. ΑΗΘ ΗΘ ΘΕΟΟΟΕ Ϧ ΟΥ Β ΛΕΟΡΜΑΥ, ΑΗΘ ΡΜΕ ΘΟΟΟΕ ΜΗ ΜΕΘ ΡΕΒΟ ΧΘΟΟΥΜΟ ΑΟ
Χ ΜΑΡΟΒΕ ΡΜΕ Χ ΝΟΥΟΒ ΡΜΕ ΟΜΟΥΗΑΜΒΟΡΜΑ ΟΕ, ΑΗΘ ΘΟΟΟΕ ΗΜ ΜΕΘ ΡΕΒΟ ΧΘΟΟΥΜΟ ΑΟ, Α
ΝΕ ΧΝΟΗΜ ΜΑΣ ΟΕ, ΑΗΘ ΘΟ ΣΘΟ ΝΟ ΘΟΣΟΥΜΕΒΟΟΥΕ ΟΕ, ΑΗΘ ΡΜΕ ΩΣΟΥ ΟΕ ΕΒ ΡΜΟΟ ΧΘΟΟΥΜΟ

5. ΑΗΘ ΗΘ ΗΙ ΘΕΟ ΝΟ ΣΕΒΣ ΧΝΑ ΘΙΟΥΑΨΟΥΕ, Χ ΛΕΟΡΜΑΥ, ΘΕΘ ΤΑΜΡΟΣΕ Θ ΘΗΕΟ ΟΥΟΗ
ΟΟΗ ΓΗΜΕ ΡΜΑΣ ΟΥΗΜΑ Θ ΡΗΟΥ. ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ, ΡΟ ΣΧΘ ΡΜΗΟ ΧΝΟ, ΘΟΡΟΥΟΒ, Ϧ ΘΗΕ
ΡΜΗΟ ΧΟ Θ ΣΗΗ; ΡΟΥ ΡΙΕ ΨΟΑΕ ΟΟΕ ΟΡΟΥΕ, ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ, ΧΝΗ ΟΡΟΥΕ Χ ΣΡΗ ΜΕ
ΩΜΒ ΝΕ ΕΘΟΟΟ ΝΟ ΟΟΟΕ ΟΟ ΝΟΟ ΟΟ ΝΟΥ ΘΟΥΟΕ ΜΗ ΡΗΕ ΗΕΟ. ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ, ΧΗΣ ΜΗΝ Ϧ ΘΗΕ
ΡΜΗΟ ΧΟ ΡΟΥ Θ ΡΗΣ ΛΓ Χ ΟΗΕ ΟΟ ΡΗΕ ΟΡΟΥΕΗ; ΡΟΥ ΘΟΡΟΥΟΒ, ΧΟΕΥ ΝΑΥ Θ ΗΟ ΘΟΥΟΡΜΣ, ΡΗΟΣΟΡΜΕ
ΧΝΑ Χ ΗΟΥ ΘΟΥΟΡΜΣ ΡΗΟΣΟΡΜΕ ΧΝΑ Χ ΝΑΥ Θ ΗΟ ΘΟΥΟΡΜΣ, ΡΗΟΣΟΡΜΕ ΧΝΑ Χ
ΝΑΥ ΧΑΟΕ ΡΜΗΟ ΟΗΟ ΝΕ ΑΡ ΗΙ ΜΜΕ ΘΕ, ΧΟΕΥΡΟΥ ΧΟΕ ΝΑΥ Θ ΜΡΗ ΘΕ ΑΗΘ Θ ΗΑΥ, ΑΗΘ
Θ ΘΕ, ΝΕ ΑΡ ΗΙ ΜΜΕ ΜΡΗ ΘΕ, ΑΗΘ ΧΟΕΥ ΧΟΕ ΝΑΥ Θ ΜΡΗ ΘΕ ΑΗΘ Θ ΗΑΥ, ΑΗΘ
ΝΑΥ Θ ΘΕΥΟΗΘ; ΑΗΘ ΗΙ ΝΑΥ Θ Χ ΗΑΥ ΘΕΘΟΡΟΥΕ ΡΟ ΝΕ ΘΟΥΟΗ.

6. ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ ΧΟΕΥ ΝΑΥ Θ ΗΟΘ ΣΙΟΕΥ ΧΗΟΕ, ΣΡΟ ΑΗ ΜΡΗ ΝΕ Ϧ ΗΑΘΕΡΕ ΡΜΕ ΘΕ-
ΡΜΟΒΕ; ΑΗΘ ΧΝΣ ΟΙΣΟ ΝΑΥ Θ Θ ΣΗΗ ΡΗΟΥΟ ΡΟ. ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ ΧΝΣ ΝΕ ΗΑΥ ΟΙ, ΧΟΕΥ
ΝΑΥ Θ ΘΑΗΗ ΣΗΗΘ ΑΗΘ ΜΡΗΘΜΟΕΕ ΗΑ ΡΜΕΗ. ΑΗΘ ΗΙ ΝΑΥ ΟΡΟ ΝΟ ΧΟΕ ΧΝΑ Ϧ ΝΑΥ ΟΙ
Θ ΛΟΟΕΘ, ΑΗΘ ΜΡΗΘΜΟΕΕ, ΗΗΟΣΟΡΜΕ ΧΝΑ Ϧ ΝΑΥ ΡΟΥ ΝΟ Χ ΜΑΕ. ΑΗΘ ΗΙ ΝΑΥ ΟΡΟ ΝΟ
ΧΟΕ ΧΝΑ ΡΟΣΟΥΟΕΕΗ ΝΑΥ ΘΟΥΟΕ ΜΗ Χ ΣΡΗ ΜΕ ΩΜΒ, Χ ΕΣΣ ΝΑΥ ΡΜΕ ΛΕΟΡΜΑΥΣΟΥΗΗ
ΜΑΡ. ΑΗΘ ΘΟΡΟΥΟΒ, ΧΡΣ ΡΜΕ Χ ΝΟΥΟΒ ΟΡΟΥΗΑΜΒΟΡΜΑ ΟΕ, ΕΒ ΡΜΕ ΕΗΣΟΥΕ, ΧΝΑ Ϧ ΒΣΟ ΟΡΟ
ΑΗΘ ΡΜΕ ΝΕΙ ΧΡΣ ΕΗΗ ΡΜΟΟ ΝΣ; ΧΕ, ΕΣ ΡΜΕ ΟΡΟΥΗΑΜΒΟΡΜΑ ΧΝΑ Ϧ ΒΣΟ ΜΕΙΕΟΡΜΕΟΥΕ ΧΟΕ ΕΗΗ
ΡΜΟΟ ΝΣ; ΧΕ, ΕΣ ΡΜΕ ΣΧΘ ΡΜΟΟ ΟΕ, ΩΒΣ ΡΜΟΟ ΧΡΣ ΕΛΟΕ ΝΕΙΟΕ, ΕΟΥΟΥΟΥ ΑΗΘ ΡΜΕ ΛΕΟΡΜΑΥ
Χ ΛΕΟΡΜΑΥ ΜΕ Χ ΝΟΥΟΒ. ΑΗΘ ΗΘ ΘΕΟΟΟΕ Ϧ ΟΥ Β ΛΕΟΡΜΑΥ, ΑΗΘ ΡΜΕ ΘΟΟΟΕ ΗΙ ΜΜΕ ΡΕΒΟ ΧΘΟΟΥΜΟ ΑΟ Χ
ΜΑΡΟΒΕ ΡΜΕ Χ ΝΟΥΟΒ ΡΜΕ ΟΜΟΥΗΑΜΒΟΡΜΑ ΟΕ, ΑΗΘ ΘΟΟΟΕ ΗΙ ΜΜΕ ΡΕΒΟ ΧΘΟΟΥΜΟ ΑΟ, Α
ΝΕ ΧΝΟΗΜ ΜΑΣ ΟΕ, ΑΗΘ ΘΟ ΣΘΟ ΝΟ ΘΟΣΟΥΜΕΒΟΟΥΕ ΟΕ, ΑΗΘ ΡΜΕ ΩΣΟΥ ΟΕ ΕΒ ΡΜΟΟ ΧΘΟΟΥΜΟ

ΑΟ. ΛΗΘ Α ΠΑΙ ΦΑΙ ΤΟ ΜΗΤΘΕ, ΚΟΙ, ΚΟΙ ΧΙΣ ΗΛΙΛΗΛ ϩ ΦΛΕ ΩΜΟ ΛΙ ΜΛΜΗ Χ ΠΩΟΙΘ ΜΕ ΧΙΣ ΣΙΛΙ, ΧΛΙ Α ΙΛΕΟ ΙΛΕΟ ΑΗΘ ΜΕ Χ ϤΜΕϾΛΗΣΙΛΘ ΜΕ ΩΜΘ ΦΜΗΕ ΘΘ ΛΜΕΛΟ ΑΟ ΘΘΟΘΘ ΜΕ ΑΟΛ ΗΛΙΛΩΜΙΛΗΕ, ΛΗΘ ΟΙΟΟ ΙΛΕΟ Α ΙΛΕ ΟΗ ΙΛΕΟ ΜΕ Χ ΩΜΗΛΟΜΟΜΗΕ ΜΕ ΕΟΛΜΛΗΛΜΗΣ; ΛΗΘ ΟΙΟΟ ΙΛΕΟ Α ΙΛΕ ΟΗ ΙΛΕΟ ΜΕ Χ ΩΜΗΛΟΜΟΜΗΕ ΜΕ Ϥ ϾΜΗ ΜΕ ΩΜΘ, Χ ΡΘΧΛΕ ΜΕ ΜΑΙ, Χ ΩΗΘΘΙΛΕ ΜΕ ΟΙ ΙΛΗΛΕ, ΡΟΛ Χ ΘΘΘΟΗΛΗ; ΛΗΘ ΙΛΕΟ Α ΙΛΕ ΟΗ ΙΛΕΟ ΜΕ Χ ΦΛΕΟΗΛΗ ΛΗΘ ΜΕ ΜΑΙ, Χ ΩΗΘΘΙΛΕ ΜΕ ΟΙ ΙΛΗΛΕ, ΡΟΛ Χ ΘΘΘΟΗΛΗ; ΛΗΘ ΙΛΕΟ Α ΙΛΕ ΟΗ ΙΛΕΟ ΜΕ Χ ΦΛΕΟΗΛΗ ΜΕ ΟΙ ΙΛΗΛΕ. ΛΗΘ ΘΘΦΟΙΟΘ, ΛΟΦΛ ΛΗΛΧΛΦ ΦΛΗ ϩ ΦΗΕ ΜΗΟΘ ΟΛ; ΦΛΕ, Ϥ ΦΛΗ ΜΕ ΦΛΕ ΘΜΛΗΣ; ΡΟΛ ΘΘΦΟΙΟΘ, ΕΛ ΟΟΦΟΗΛ ΕΘ ΙΛΕΟ, ΙΛΕΟ ΣΛΙΘΘΣΛΗΛ ΣΕ ΩΜΘ; ΛΕ, ΙΛ ΘΘΦΟΙΟΛΣΛΗ ΕΛΕ, ΛΗΘ ΘΘΛΟΛΗΛ ΛΟΦΛΣΘΘΕΛΗΛ ΙΛΕΟ ΕΛ ΙΛΕΟ ΛΣΕ, ΟΙ ΘΛΗΛ ΟΙ ΗΛΗ ΣΕ ΙΛΕΟ ΛΣΕ Χ ΣΘΕ ΜΕ ΩΜΘ ΛΗΛΧΛΦ ΙΛΕΟ ΛΣΕ ΜΕ ΩΜΘ ΛΗΛΧΛΦ ΙΛΕΟ ΛΣΕ Χ ΦΛΕΟΗΛΗ ΜΕ ΛΗΛΧΛΦ ΙΛΕΟ ΛΣΕ ΜΕ Χ ΦΛΕΟΗΛΗ ΜΕ

and the Lord said unto Moses, Rise up early in the morning, and stand before Pharaoh, lo, he cometh forth to the water; and say unto him, Thus saith the Lord, Let my people go, that they may serve me. Or else, if thou refuse to let my people go, behold, I will send swarms of flies upon thee, and upon thy servants, and upon thy people, and into thy houses: and the houses of the Egyptians shall be full of swarms of flies, and also the ground whereon they are. And I will sever in that day the land of Goshen, in which my people dwell, that no swarms of flies shall be there; to the end thou mayest know that I am the Lord in the midst of the earth. And I will put a division between my people and thy people: by to-morrow shall this sign be. And the Lord did so; and there came a grievous swarm of flies into the house of Pharaoh, and into his servants' houses: and in all the land of Egypt the land was corrupted by reason of the swarm of flies. And Pharaoh called for Moses and for Aaron, and said, Go ye, sacrifice to your God in the land. And Moses said, It is not meet so to do; for we shall sacrifice the abomination of the Egyptians to the Lord our God: lo, shall we sacrifice the abomination of the Egyptians before their eyes, and will they not stone us? We will go three days' journey into the desert, and sacrifice to the Lord our God, as he shall command us. And Pharaoh said, I will let you go, that ye may sacrifice to the Lord your God in the wilderness; only ye shall not go very far away: intreat for me. And Moses said, Behold, I go out from thee, and I will intreat the Lord that the swarms of flies may depart from Pharaoh, from his servants, and from his people, to-morrow: but let not Pharaoh deal deceitfully any more in not letting the people go to sacrifice to the Lord. And Moses went out from Pharaoh, and intreated the Lord. And the Lord did according to the word of Moses, and removed the swarms of flies from Pharaoh, from his servants, and from his people; there remained not one. And Pharaoh hardened his heart at this time also, neither would he let the people go.

8. Then the Lord said unto Moses, Go in unto Pharaoh, and tell him, Thus saith the Lord God of the Hebrews, Let my people go, that they may serve me. For if thou refuse to let them go, and wilt hold them still, behold, the hand of the Lord is upon thy cattle which is in the field, upon the horses, upon the asses, upon the camels, upon the oxen, and upon the sheep: there shall be a very grievous murrain. And the Lord shall sever between the cattle of Israel and the cattle of Egypt: and there shall nothing die of all that belongeth to the children of Israel. And the Lord appointed a set time, saying, To-morrow the Lord shall do this thing in the land. And the Lord did that thing on the morrow, and all the cattle of Egypt died: but of the cattle of the children of Israel died not one. And Pharaoh sent, and, behold, there was not dead of the cattle of the Israelites even one. And the heart of Pharaoh was hardened, and he did not let the people go.

ויאמר אליהם, אם בנפשכם את, אם יש את רעותי אתכם לקבר את מתי מלפני, שמעוני נא ופגעו בעפרון בן צחר בעד; ויבא את המערת אשר בקצה שדהו, בכסף מלא יתננה לי בתוככם לאחזת קבר; ועפרון ישב בתוך בני חת, ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר, לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך; וישתחו אברהם לפני עם הארץ, וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר, אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה; ויען עפרון את אברהם לאמר לו, אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר; וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר; ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר בכל גבול סביב לו היו למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו; ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא הוא חברון בארץ כנען; ויקם השדה והמערה אשר לו מבני חת לאחזת קבר לאברהם.

9. והוא שב ויתהלך בגלגל והנה אשתו יושבת על כסאה ואשתו עמה שלשתם, ויאמר אליהם, אשוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך; ושרה שומעת פתח האהל והוא אחריו, והאנשים זקנים באים בימים חדלה לשרה להיות כדרך הנשים; ותצחק שרה בקרבה לאמר, אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדני זקן; ויאמר יהוה אל אברהם, למה זה צחקה שרה לאמר, האף אמנם אלד ואני זקנתי; היפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן; ותכחש שרה לאמר, לא צחקתי כי יראה, ויאמר לא כי צחקת; ויקמו משם האנשים וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם תחתם; ויאמר יהוה, המכסה אני מאברהם אשר אני עשה; ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גוי הארץ; כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה על אברהם את אשר דבר עליו; ויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה כי רבה ועונם כי כבדה מאד; ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא אדעה; ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני יהוה; ויגש אברהם ויאמר, האף תספה צדיק עם רשע; אולי יש חמשים צדיקם בתוך העיר, האף תספה ולא תשא למקום בעבור חמשים הצדיקם אשר בקרבה; חללה לך מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע חללה לך, השפט כל הארץ לא יעשה משפט; ויאמר יהוה אם אמצא בסדם חמשים צדיקם בתוך העיר ונשאתי לכל המקום בעבורם; ויען אברהם ויאמר, הנה נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר; אולי יחסרון חמשה לחמשים הצדיק הכל העיר בחמשה; ויאמר לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה; ויסף עוד לדבר אליו ויאמר, אולי ימצאון שם ארבעים; ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים; ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים; ויאמר לא אעשה אם אמצא שם שלשים; ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני אולי ימצאון שם עשרים; ויאמר לא אשחית בעבור העשרים; ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אך הפעם אולי ימצאון שם עשרה; ויאמר לא אשחית בעבור העשרה; ויאמר יהוה כאשר כלה לדבר אל אברהם וגו'.

ויבאו שני המלאכים סדמה בערב, ולוט יושב בשער סדם; וירא לוט ויקם לקראתם ויאמר, הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם לדרככם; ויאמרו לא כי ברחוב נלין; ויפצר בהם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו; טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה; ויקראו אל לוט ויאמרו לו, איה האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם; ויצא אליהם לוט הפתחה והדלת סגר אחריו; ויאמר אל נא אחי תרעו; הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו איש אוציאה נא אתהן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתי; ויאמרו גש הלאה ויאמרו האחד בא לגור ויעש שפוט הנה נרע לך מהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת; וישלחו האנשים את ידם ויבאו את לוט אליהם הביתה וגו'.

ויאמר אל לוט עוד מי לך פה חתן ובניך ובנותיך וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום; כי משחתים אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה וישלחנו יהוה לשחתה; ויצא לוט וידבר אל חתניו לקחי בנותיו הנמצאות לו ויאמר קומו צאו מן המקום הזה כי משחית יהוה את העיר; ויהי כמצחק בעיני חתניו; ויהי כעלות השחר ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר; ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו ובידי שתי בנותיו בחמלת יהוה עליו ויוציאהו ויניחהו מחוץ לעיר; ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תבט אחריך ואל תעמד בכל הככר ההרה המלט פן תספה; ויאמר לוט אליהם אל נא אדני; הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי; הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והיא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער היא ותחי נפשי; ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את העיר אשר דברת; מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד בואך שמה על כן קרא שם העיר צוער; השמש יצא על הארץ ולוט בא צוערה; ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים; ויהפך את הערים האל ואת כל הככר ואת כל יושבי הערים ואת צמח האדמה; ותבט אשתו מאחריו ותהי נציב מלח; וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני יהוה; וישקף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ הככר וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן; ויהי בשחת אלהים את ערי הככר ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך הפכה בהפך את הערים אשר ישב בהן לוט; ויעל לוט מצוער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו; ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ; לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו ונחיה מאבינו זרע; ותשקינה את אביהן יין בלילה ההוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה; ויהי ממחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה הנה שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע; ותשקינה גם בלילה ההוא את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקומה; ותהרינה שתי בנות לוט מאביהן; ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי מואב עד היום; והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני עמון עד היום.

10. If a priest be sick, and the physician come to see him, and he say, He will die, or he will live; if he see the urine, and it be according to his mind, and he say, He will live; if he give him a drink, and he vomit, and he say, He will die; if he give him a drink, and he sleep, and he say, He will live; if he see him sleeping, and he say, He will die; if he see him sleeping, and he awake, and he say, He will live; if he see him awake, and he say, He will die; if he see him awake, and he speak to him, and he say, He will live; if he see him awake, and he speak to him

ארפכשד; אבל פלג פלג סם שמעו בימיו ויקטן ימיהם ויהי מספר ימיהם מאתים ושלשים שנה ומת פלג בשנת חמשים ומאתים ושלשים שנה ומת בימי רעו ויהי רעו בן שנים ושלשים שנה ויולד את שרוג ויחי רעו אחרי הולידו את שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות ויהי כל ימי רעו מאתים ושלשים שנה ומת. ויהי שרוג בן שלשים שנה ויולד את נחור ויחי שרוג אחרי הולידו את נחור מאתים שנה ויולד בנים ובנות ויהי כל ימי שרוג מאתים ושלשים שנה ומת. ויהי נחור בן תשע ועשרים שנה ויולד את תרח ויחי נחור אחרי הולידו את תרח מאה שנה ויולד בנים ובנות ויהי כל ימי נחור מאתים ותשע עשרה שנה ומת. ויהי תרח בן שבעים שנה ויולד את אברם את נחור ואת הרן. ואלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן והרן הוליד את לוט. ויחי הרן על פני תרח אביו במולדתו בארץ כשדים. ויקחו אברם ונחור להם נשים שם אשת אברם שרי ושם אשת נחור מלכה בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה. ותהי שרי עקרה אין לה ולד. ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם. ויהי ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן. ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה. ואברכה מברכיך ואר מקללך ונברכו בך כל משפחת האדמה. וילך אברם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמש ושבעים שנה בצאתו מחרן. ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען. ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ. וירא יהוה אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו. ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה בית אל מים ועי מקדם ויבן שם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה. ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה. ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם כי כבד הרעב בארץ. ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו. אמרי נא את אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגלליך. ויהי כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד. ויראו אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנת ואמלת וגמלים. ויגע יהוה את פרעה נגעים גדלים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם. ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך הוא. למה אמרת אחתי היא ואקח אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך. ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל אשר לו. ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה. ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. וילך לנסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי. למקום המזבח אשר עשה שם בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה. וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן ובקר ואהלים. ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו. ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני והפרזי אז יושב בארץ. ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני וביניך ובין רעי וביני רעיך כי אנשים אחים אנחנו. הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה. וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה כגן יהוה כארץ מצרים באכה צוער. ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו. אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדם. ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד. ויהוה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה. כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם. ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה. קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה. ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה. ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים. עשו מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע הוא צוער. כל אלה חברו אל עמק השדים הוא ים המלח. שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה מרדו. וברארבע עשרה שנה בא כדרלעמר וכל המלכים אשר אתו ויכו את רפאים בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים. ואת החרי בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר. וישבו וילכו אל עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי היושב בחצצן תמר. ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע הוא צוער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים. את כדרלעמר מלך עילם ואת תדעל מלך גוים ואת אמרפל מלך שנער ואת אריוך מלך אלסר ארבעה המלכים את החמשה. ועמק השדים באת באת בארות בארות חמר ויפלו שמה מלך סדם ומלך עמרה ויברחו ההרה. ויקחו את כל רכוש סדם ועמרה ואת כל אכלם וילכו. ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילך והוא יושב בסדם. ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא שכן באלני ממרא האמרי אחי אשכל ואחי ענר והם בעלי ברית אברם. וישמע אברם כי נשבה אחיו וירק את חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר ושלש מאות ויר דן. וירדף עד דן. ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכם וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק. וישב את כל הרכוש וגם את לוט אחיו ורכושו השיב וגם את הנשים ואת העם. ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה הוא עמק המלך. ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון. ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קנה שמים וארץ. ובורך אל עליון אשר מגן צריך בידך ונתן לו מעשר מכל. ויאמר מלך סדם אל אברם תן לי הנפש והרכש קח לך. וישא אברם את ידו אל יהוה אל עליון קנה שמים וארץ. אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם. בלעדי רק אשר אכלו הנערים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם. אחר הדברים האלה היה דבר יהוה אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד. ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר. ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אתי. והנה דבר יהוה אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך. ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם. ויאמר לו כה יהיה זרעך. והאמן ביהוה ויחשבה לו צדקה. ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה. ויאמר אדני יהוה במה אדע כי אירשנה. ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת וגם עז משלשת ואיל משלש ותר וגוזל. ויקח לו את כל אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפור לא בתר. ויעט העיטים על הפגרים וישב אתם אברם. ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו. ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה. וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול. ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה טובה. ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה. ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה. ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת. את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני. ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים. ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי.

Ѧ ВЗЧФ ЖЄ ЧЭРѢ,

Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭРѢ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЗМЧ ЖЄ ЧЭРѢ ЖЄ ЧЭІЄЭЖЧ.

СЧЛЧЈѢ I.

ЧЭРѢ ЧЭІЄЭЖЧ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭІЄЭЖЧ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЛЄЭ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЛЄЭ, ВЭѢЧ Ѧ ВЭЅЗЧВЭЖЧ ЖЄ ЧЭРѢ ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЬЭРѢ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭІЄЭЖЧ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЖЧ.

1. ЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЄЬЧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ; ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ВЭѢЧ Ѧ ВЭЅЗЧВЭЖЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ. ЧЭЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ; ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ. ЧЭЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ.

2. ЧЭЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ВЭѢЧ Ѧ ВЭЅЗЧВЭЖЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ. ЧЭЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ.

3. ЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ВЭѢЧ Ѧ ВЭЅЗЧВЭЖЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ. ЧЭЧЭ ЧЧ ОЭЄ ФФ ЗВЄ ЭЧЛ Ѧ ЧЭЧЧѢ ЧЭЧЭ ЬЧѢЅЧ ЧЭЄ ЧЭЭ ЗВЄ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЅѢОЅ ЧЬЧВЭЧВЭЧЭЧЧ ЭЧЄ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЬЭЧЭ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ЧЭЧЭ ЧЧ ШЧЄ ЧЧ ЧЭЄ Ѧ ЭЧЛ ЧЭЧЭ ЧЧ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ШЧЄ Ѧ ЅѢЧ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, ФФ ОЭЄ ВЄ ЖЄ ЧЭЧЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ, Ѧ ШѢЧ ЖЄ ЄЭЧЅЧЬЭЧЛЭЄ.

ושלום. והוא יהיה כזה לו לאות כאן על ידו ושיהיו לו והוא שפת הנהר ושני גדותיו, ואחר יעבור בתוכו ויעבור בשלום ויבוא אל ארץ מצרים, ואחר יעבור בתוכו ויעבור בשלום ויבוא אל ארץ מצרים

ותמת ותרוממהו ממך ו ותדעת שהיה עדיין חי, ואולי יוכל לעשות לך טובה יותר ממה שעשה לך עד עתה ו ותנצל ממנו ותמלט ממיתה משונה: ואם לא תעשה כן, הנה אתה ואביך ובית אביך תאבדו ותמותו בחרב ובדבר ובכפן, ואני לא אדע מה יהיה עליכם: ועתה אם לא תשמע לי ותעשה כדברי, הנה אני נותן לך עצה טובה ונכונה ותנצל ממנו ותמלט ממיתה משונה: ואם לא תעשה כן, הנה אני נותן לך עצה רעה ותמות ותאבד אתה ואביך ובית אביך

כשהיו שם ע"ז ועבדוה, אז היו נקראים עם ה' כמו שנאמר בהם, ויאחז בעקב עשו; ואמר עליהם ה' ביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם.

9. ואם יש כאן מי שיאמר, מה ענין זה אל זה? ומה ענין מצרים אל ישראל? ומה ענין עבדות אל חירות? ומה ענין פרעה אל משה? ומה ענין משה אל יתרו? ומה ענין יתרו אל צפורה? ומה ענין צפורה אל בניה? ומה ענין בניה אל הדרך? ומה ענין הדרך אל המלון? ומה ענין המלון אל המלאך? ומה ענין המלאך אל הדם? ומה ענין הדם אל החתנות? ומה ענין החתנות אל משה? ומה ענין משה אל הבכורות? ומה ענין הבכורות אל פרעה? ומה ענין פרעה אל עבדות? ומה ענין עבדות אל ישראל? ומה ענין ישראל אל מצרים? ומה ענין מצרים אל ה'? ומה ענין ה' אל משה? ומה ענין משה אל הסנה? ומה ענין הסנה אל ההר? ומה ענין ההר אל העם? ומה ענין העם אל הדבור? ומה ענין הדבור אל הכתב? ומה ענין הכתב אל הלוחות? ומה ענין הלוחות אל הארון? ומה ענין הארון אל הכפורת? ומה ענין הכפורת אל הכרובים? ומה ענין הכרובים אל הקטורת? ומה ענין הקטורת אל אהרן? ומה ענין אהרן אל הכהונה? ומה ענין הכהונה אל הבגדים? ומה ענין הבגדים אל המשכן? ומה ענין המשכן אל הכלים? ומה ענין הכלים אל הקרבנות? ומה ענין הקרבנות אל המזבח? ומה ענין המזבח אל הכיור? ומה ענין הכיור אל הכהנים? ומה ענין הכהנים אל הלוים? ומה ענין הלוים אל הדגלים? ומה ענין הדגלים אל הנסיעות? ומה ענין הנסיעות אל הקרבנות? ומה ענין הקרבנות אל הבמות? ומה ענין הבמות אל הבתים? ומה ענין הבתים אל הערים? ומה ענין הערים אל החומות? ומה ענין החומות אל הבירה? ומה ענין הבירה אל המקדש? ומה ענין המקדש אל הקרבנות? ומה ענין הקרבנות אל הכהונה? ומה ענין הכהונה אל הלויה? ומה ענין הלויה

and the king loved Esther above all the women, and she obtained favour and kindness before him more than all the virgins; so that he set the royal crown upon her head, and made her queen instead of Vashti. Then the king made a great feast unto all his princes and his servants, even Esther's feast; and he made a release to the provinces, and gave gifts, according to the state of the king. And when the virgins were gathered together the second time, then Mordecai sat in the king's gate. Esther had not yet showed her kindred nor her people, as Mordecai had charged her: for Esther did the commandment of Mordecai, like as when she was brought up with him. In those days, while Mordecai sat in the king's gate, two of the king's chamberlains, Bigthan and Teresh, of those which kept the door, were wroth, and sought to lay hands on the king Ahasuerus. And the thing was known to Mordecai, who told it unto Esther the queen; and Esther certified the king thereof in Mordecai's name. And when inquisition was made of the matter, it was found out; therefore they were both hanged on a tree: and it was written in the book of the chronicles before the king.

2. Now when these things were thus ordered, king Ahasuerus promoted Haman the son of Hammedatha the Agagite, and advanced him, and set his seat above all the princes that were with him. And all the king's servants, that were in the king's gate, bowed, and reverenced Haman: for the king had so commanded concerning him. But Mordecai bowed not, nor reverenced him. Then the king's servants, which were in the king's gate, said unto Mordecai, Why transgressest thou the king's commandment? Now it came to pass, when they spake daily unto him, and he hearkened not unto them, that they told Haman, to see whether Mordecai's matters would stand: for he had told them that he was a Jew. And when Haman saw that Mordecai bowed not, nor reverenced him, then was Haman full of wrath. But he thought scorn to lay hands on Mordecai alone; for they had made known unto him the people of Mordecai: wherefore Haman sought to destroy all the Jews that were throughout the whole kingdom of Ahasuerus, even the people of Mordecai. In the first month, that is, the month Nisan, in the twelfth year of king Ahasuerus, they cast Pur, that is, the lot, before Haman from day to day, and from month to month, to the twelfth month, that is, the month Adar. And Haman said unto king Ahasuerus, There is a certain people scattered abroad and dispersed among the people in all the provinces of thy kingdom; and their laws are diverse from all people; neither keep they the king's laws: therefore it is not for the king's profit to suffer them. If it please the king, let it be written that they may be destroyed: and I will pay ten thousand talents of silver to the hands of those that have the charge of the king's business, to bring it into the king's treasuries. And the king took his ring from his hand, and gave it unto Haman the son of Hammedatha the Agagite, the Jews' enemy. And the king said unto Haman, The silver is given to thee, the people also, to do with them as it seemeth good to thee. Then were the king's scribes called on the thirteenth day of the first month, and there was written according to all that Haman commanded unto the king's lieutenants, and to the governors that were over every province, and to the rulers of every people of every province according to the writing thereof, and to every people after their language; in the name of king Ahasuerus was it written, and sealed with the king's ring. And the letters were sent by posts into all the king's provinces, to destroy, to kill, and to cause to perish, all Jews, both young and old, little children and women, in one day, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar, and to take the spoil of them for a prey. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, that they should be ready against that day. The posts went out, being hastened by the king's commandment, and the decree was given in Shushan the palace. And the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

ואתחנן ראיתי שם בת אחד ושבעים אלף. ואין לך בכל ישראל פחות מבן עשרים שנה שיצא ממצרים חוץ משנים שנולדו במדבר, שכל שמנו מבן עשרים ומעלה. ואף על פי שלא נמנו עמהם שבט לוי, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם ערב רב, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם נשים וטף, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם זקנים וחולים, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם מתים, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם עתידים להיות, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם מלאכי השרת, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם שכינה וכסא הכבוד, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם משה ואהרן, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם אלעזר ואיתמר, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם יהושע וכלב, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם יהוידע ובניו, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם שמואל ובניו, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם דוד ושלמה, הרי הם בכלל ששים רבוא. ואף על פי שלא נמנו עמהם אליהו ואליעזר עבדו של אברהם

5. ⲁⲩⲱ ⲛⲓ ⲉⲃⲟ ⲟⲩ ϫⲟⲟⲩ ⲉⲣⲁⲓ ⲁ ⲡⲓ ⲙⲛⲁⲩ ⲁⲣⲓⲙ ⲙⲡⲉ ⲁ ⲉⲩⲁϩⲓⲥ ⲉⲁⲓ, ⲁⲩⲱ ϫⲓⲉⲓⲟⲩ ⲙⲡⲉ ⲛⲁⲩ ⲉⲣⲁⲓ ⲁ ⲡⲓ ⲙⲛⲁⲩ ⲁⲣⲓⲙ ⲙⲡⲉ

ועכשיו אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת׃ 33. ויאמר יי׳ אל משה מי אשר חטא לי אמחנו מספרי׃ 34. ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם׃ 35. ויגף יי׳ את העם על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן׃

8. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד׃ 9. באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יי׳ חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל׃ 10. ואתה הקרב אל אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהן לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן׃ 11. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת׃ 12. ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי׃ 13. ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדעת כי אני יי׳ מקדשכם׃ 14. ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה׃ 15. ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליי׳ כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת׃ 16. ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם׃ 17. בינו ובין בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים עשה יי׳ את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש׃ 18. ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע אלהים׃

6. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על׃ 7. ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו׃ 8. ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והזה אל נכח פני אהל מועד מדמה שבע פעמים׃ 9. ושרף את הפרה לעיניו את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשה ישרף׃ 10. ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה׃ 11. וכבס בגדיו הכהן ורחץ את בשרו במים ואחר יבא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב׃ 12. והשרף אתה יכבס בגדיו במים ורחץ את בשרו במים וטמא עד הערב׃ 13. וכל אשר יגע בנבלת אדם אשר ימות ולא יתחטא את משכן יי׳ טמא יי׳ ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא זרק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בו׃ 14. זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים׃ 15. וכל כלי פתח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא׃ 16. וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או במת או בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת ימים׃ 17. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי׃ 18. ולקח אזוב וטבל במים איש טהור ויזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הנגע בחלל או במת או בעצם או בקבר׃ 19. והזה הטהר על הטמא ביום השלשי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב׃ 20. ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל כי את מקדש יי׳ טמא מי נדה לא זרק עליו טמא הוא׃ 21. והיתה להם לחקת עולם והמזה את מי הנדה יכבס בגדיו והנגע במי הנדה יטמא עד הערב׃ 22. וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד הערב׃

10. ואתה הקרב אל אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהן לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן׃ 11. ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת׃ 12. ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי׃ 13. ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדעת כי אני יי׳ מקדשכם׃ 14. ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה׃ 15. ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליי׳ כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת׃ 16. ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם׃ 17. בינו ובין בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים עשה יי׳ את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש׃ 18. ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע אלהים׃

ותשתה המלכה ושתי את מלכותה על בני המדינות ועל כל העמים אשר בכל מדינות אחשורוש כהיום הזה ותקצף מאד וחמתו בערה בו׃ ויאמר המלך לחכמים יודעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין׃ והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי רואי פני המלך הישבים ראשונה במלכות׃ כדת מה לעשות למלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש מיד הסריסים׃ ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי אם על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש׃ כי יצא דבר המלכה אל כל הנשים להזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו והיא לא באה׃ ותאמרנה שרות פרס ומדי היום הזה לכל שרי המלך אשר שמעו את דבר המלכה ובזון וקצף הרבה׃ אם על המלך טוב יצא דבר מלפניו כתוב ויבא בדתי פרס ומדי ואשר לא תעבור ואשר לא תשתנה אשר לא יעבור ושתי מלכות תתן לרעותה הטובה ממנה׃ ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן׃ וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן׃ וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שורר בביתו ומדבר כלשון עמו׃

11. אחר הדברים האלה כשכך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה׃ ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה׃ ופקד המלך פקידים בכל מדינות ממלכתו ויקבצו את כל נערות בתולות טובות מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגי סריס שומר הנשים ונתן תמרוקיהן׃ והנערה הטובה בעיניו תמלך תחת ושתי ויטב הדבר בעיני המלך ויעש כן׃ איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני׃ אשר הגלה מירושלם עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל׃ והוא אמן את הדסה היא אסתר בת דדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת׃ ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שומר הנשים׃ ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותיה לתת לה ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך ויטב אתה ואת נעריה בבית הנשים׃ לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד׃ ואת כל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ואת אשר יעשה בה׃ ובהגיע תור נערה ונערה לבוא אל המלך אחשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן שנים עשר חדש בשמן המור וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים׃ ובזה הנערה באה אל המלך כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלכות׃ בערב היא באה וממחרת היא שבה אל בית הנשים השני אל יד שעשגז סריס המלך שומר הפלגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם׃ בהגיע תור אסתר בת אביחיל דד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי את אשר יאמר הגי סריס המלך שומר הנשים נערי אסתר׃ ותשא אסתר חן בעיני כל רואיה׃ ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו׃ ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות בראשה וימלכה תחת ושתי׃ ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר ומדינה הניח לעשות ומתת כיד המלך׃ בהקבץ בתולה שנית ומרדכי ישב בשער המלך׃ אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר מרדכי צוה עליה ואת מאמר מרדכי אסתר עשה את אשר היתה באמנה אתו׃ בימים ההם בשבת מרדכי בשער המלך כעס בגתן ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשורוש׃ וידע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי׃ ויבקר המלך בנערה ויתלוה ויתן אותה ואת בגתן ותרש שני סריסי המלך אשר שמרו פתח׃ ויכתב מרדכי את כל הדבר הזה וישלח אל המלך׃ ויבקש המן ויפל על מרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי׃ ויבז בעיניו לשלח יד במ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III.

1. Πιστὸς ὁ λόγος· ἐάν τις ἐπισκοπῆς ὀρέγηται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ. 2. δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίλημπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, 3. μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον, 4. τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος· 5. ἐὰν δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδεν, πῶς ἐκκλησίας θεοῦ ἐπιμελήσεται; 6. μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς εἰς κρίμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου· 7. δεῖ δὲ καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου. 8. διακόνους ὡσαύτως σεμνούς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς, 9. ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει. 10. καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν ἀνέγκλητοι ὄντες. 11. γυναῖκας ὡσαύτως σεμνάς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσιν. 12. διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων· 13. οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται καὶ πολλὴν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14. Ταῦτά σοι γράφω ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σὲ τάχιον· 15. ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας· 16. καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶν τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· ὃς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήμφθη ἐν δόξῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III.

1. Πιστὸς ὁ λόγος· ἐάν τις ἐπισκοπῆς ὀρέγηται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ. 2. δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίλημπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, 3. μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον, 4. τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος· 5. ἐὰν δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδεν, πῶς ἐκκλησίας θεοῦ ἐπιμελήσεται; 6. μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς εἰς κρίμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου· 7. δεῖ δὲ καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου. 8. διακόνους ὡσαύτως σεμνούς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς, 9. ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει. 10. καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν ἀνέγκλητοι ὄντες. 11. γυναῖκας ὡσαύτως σεμνάς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσιν. 12. διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων· 13. οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται καὶ πολλὴν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14. Ταῦτά σοι γράφω ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σὲ τάχιον· 15. ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας· 16. καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶν τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· ὃς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήμφθη ἐν δόξῃ.

ⲙⲁⲣⲉ ϫⲁⲥ ⲟⲩ ⲁⲉ ⲡⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲉⲃⲟⲗϩⲓⲧⲛ, ⲙⲉ ⲟⲩ ⲁⲉⲓ ⲟⲩⲉⲓⲁ ⲙⲉ ⲙⲉⲣⲙⲛⲧ ⲟⲩⲁⲣⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲟⲩⲟⲓⲟ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲥⲁⲩⲛⲉ, ⲁⲩⲱ ⲟⲩ ⲁⲉⲓ ⲧⲉⲗⲁⲡⲁⲥ ⲉⲓⲛⲉ, ⲁⲩⲱ ⲁⲉ ⲡⲓⲟ ⲧⲉⲛⲁⲩⲁⲓ ⲟⲩ ⲙⲟ ⲁⲉⲓ ⲟⲩⲁ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲧⲉⲗⲁⲡⲁⲥ ⲙⲡⲉⲓⲣⲁⲥⲙⲟⲥ, ⲅⲁⲣ ⲙⲁ ⲁ ⲛⲟⲩⲧⲉ ⲁⲩⲱ ⲙⲁ ⲁ ⲛⲁⲛⲟⲩⲃ ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲟⲩⲁ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲁⲉⲓ ⲧⲉⲗⲁⲡⲁⲥ ⲙⲡⲉⲓⲣⲁⲥⲙⲟⲥ, ⲁⲩⲱ ⲙⲁ ⲁ ⲛⲁⲛⲟⲩⲃ ⲁⲩⲱ ⲙⲁ ⲁ ⲛⲁⲙⲁⲣⲁ

ΩΜΘ ΟΜΛϬΜϮΛΛΛΙΛΙ ϪΓΘ, ΡΟϮ ΙΛ ΡΜΘ ΒΛΛ ΛΟΟΙ ΜΛΟΘ ϪΓΘ; ΧΘΔΙΡΟϮ ΧΘ ΟΙΘ ΩΛΙΡΡΟΙΛ ΨΘΒΘΛΛ ΛΘΜΛΛΛ ΩΜΘ. ΜΛΘ ΛΘ ΙΛ ΜΜΘ ΛΛ ΛΛ Χ ΘΘΒ ΜΘ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ, Χ ϬΜΛ ΜΘ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ, ΡΟϮ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ ΟΙΘ ΡΙϬ Χ ΙΘΘ Χ ΜΘ ΡΙΘ ΡΘΧΘΛ ΜΛΘ ΟΙΘ ΩΜΘΟΛΙΛΙ Χ ΛΘΟΓ ΛΓΘ ΛΘΛ. ΜΛΘ ΛΘΛ ΟΙΘ ΜΜΘ ΛΛ Χ ΘΘΒ ΜΘ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ, Χ ϬΜΛ ΜΘ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ, ΡΟϮ ΙΧΘΟΟΛΘΜΘ ΟΙΘ ΡΙϬ Χ ΙΘΘ Χ ΜΘ ΡΙΘ ΡΘΧΘΛ ΜΛΘ ΟΙΘ ΩΜΘΟΛΙΛΙ Χ ΛΘΟΓ ΛΓΘ ΛΘΛ. ΜΛΘ ΛΘ ΙΛ ΜΜΘ ΛΛ

ἀναστρέφεσθαι ἐν αὐτῇ, ἵνα μὴ ἐκβάλῃ καὶ σὲ ἡ γῆ ἐκείνη ἐὰν μιανθῆτε αὐτὴν, καθὼς ἐξέβαλε τὸ ἔθνος τὸ πρὸ ὑμῶν. 29 Πᾶς γὰρ ὁ ποιῶν ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων τούτων, καὶ ἐξολεθρευθήσονται αἱ ψυχαὶ τῶν ποιούντων ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ αὐτῶν. 30 καὶ φυλάξεσθε τὰ προστάγματά μου καὶ τὰ δικαιώματά μου τοῦ μὴ ποιῆσαι ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων τούτων, οἷς ἐβδελύξαντο οἱ πρὸ ὑμῶν, καὶ οὐ μὴ μιανθῆτε ἐν αὐτοῖς· ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν.

7. Ἐὰν δὲ κατοικῆτε ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ, ἣν ὁ θεὸς δίδωσιν ὑμῖν, καὶ ἐὰν ἐπιλάβηται ἡ γῆ ἐκείνη τοῦ σπέρματος ὑμῶ

ΒΟΟΙΘΟΥΣ, ΕΞΕΛΑΥΝΟΜΕΝΟΣ ΔΗΛΟΝ ΕΞΕΣΤΑΣΕΝ ΜΕ ΦΑΥΛΟΝ ΤΙΝΑ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΟΤΙ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥΤΟ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ; ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΓΩ ΕΙΜΙ, ΔΗΛΟΙ Δ ΕΣΤΙΝ, ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΟΤΙ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ.

8. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΟΝΤΑ, ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ: ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ Α ΜΗ ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ.

9. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΔΙΟΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΜΗ ΟΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΟΥ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ ΦΗΣΕΙ, ΚΑ

ΜΕ Α ΝΑΗΒ. ΑΗΒ ΑΕΑ ΒΟΦΟΚΗ ΟΒ Β ΟΥΕΙ ΒΕΟΥΕΝΕ ΑΗΒ ΒΙΕΤΟΥΕΤΟΥΕΒΡΗΕ ΑΕΡΜΙ Α ΜΑΕΙ, ΗΜΜΙΝΕΒΕΝΗΒΙΕΝ ΣΟ ΟΑΗΕ ΕΓΒΗΕ ΒΓΝΒ ΒΙΕΝ ΟΥΕΚ.

2. ΑΗΒ ΝΙ ΟΕΟ ΟΒ ΣΒΕ ΝΕ Α ΕΜΕΝΕ ΑΗΒ ΡΟΓΕ ΑΕΑ ΝΕ Α ΡΜΕΒΟ ΟΗΑΕ, ΝΕ Α ΡΟΓΕ ΒΕ ΜΕ Α ΟΗΑΕ, ΑΕΑ ΑΟΗΕ Β ΟΥΕΙ ΒΕΟΥΕΝΕ, ΟΑΕ ΗΙ ΜΗΑ ΕΕ ΗΑΕΜΕ ΒΓΝΒ ΒΙΕΝ ΝΟΗ ΝΕ ΟΙ Α ΝΑΗΒ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΝΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ Β ΟΕΟ Α ΟΥΕΙ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΒΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ ΒΕΟΥΕΝΕ ΑΕΜΕΑΒΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΒΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ Β ΟΕΟ Α ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΒΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ Β ΟΕΟ Α ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ ΒΕΟΥΕΝΕ ΑΕΜΕΑΒΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΒΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΤΑΕΙΕΝΕ ΕΜΕΑΒΕ, ΝΕΑ ΝΙ ΒΙΕΝ Β ΟΕΟ Α ΟΥΕΙ ΑΗΒ ΤΑΕΙΕΝΕ ΤΑΕΟΕΜΕΝΕ; ΑΗΒ ΑΕΑ ΜΗΑ ΟΒΕΟ Β ΟΥΕΙ ΑΗΒ

ωτος, ἐσται, Ο κυριε μη ὁτι ἐγω ειμι ὁ ἀποκτεινων ἐν ὁδῳ ὁτε ἐπορευομην ἐν γῃ αἰγυπτῳ, ἐν ὁδῳ ἡ κυριε ἐγενετο μοι ὡς ὁτε ἐγγιζει ἱππος ἐν ἐρημ

ΨΑΣ ΛΑΟΣ ΛΕΜΟΥΗΛΕΔΙΜΑΘ ΟΥΔΕ Β ΦΥΛΗ ΡΑΜΑ ΕΞΕΡΟΥ ΟΥ ΡΕΣΕ, ΧΑΙ Χ ΕΠΟΡΕ ΜΕ Χ ΤΑΜΙΡΑΙΣ ΛΑΟΣ Χ ΣΕΧΝΑΣ ΦΩΣ ΔΙ ΣΑΜΗ ΛΕΓΕΙ ΧΑΙΕ, ΟΥΔΕ ΨΑΛ ΩΦΕ ΜΑΛΟ ΕΣΤ ΡΑΜΑ Χ ΦΩΒΗΘΗ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΧΑΙΕ; ΛΑΟΣ ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛ ΕΞΕΛΕΥΣΟΜΑΙ ΡΑΣ Δ ΘΟΟΒΟ ΜΕ ΟΜΟ ΜΑΜΗ ΧΑΙΕ ΝΑΟΣ, ΛΑΟΣ ΜΑΜΗ ΧΑΙΕ ΛΕΟΝΙΔΑΣ, ΕΞΟΟΟΣ ΜΕ ΧΕΣΕ ΜΙΧΟΜΕΝΟΙΣ ΛΑΟΣ ΧΕΣΕ ΛΕΜΟΥΗΛΕΔΙΜΑΘ.

8. Ο ΘΕ Α ΧΑΙ ΕΣ ΣΤΕΤΕΝ, ΕΞΟΟΟΣ Α ΜΑΣ ΟΟΣ ΤΑΣΡΕΣ ΧΑΙ ΧΕ, ΜΕ Α ΨΑΛ ΝΒ ΕΞΟΛΙΣΘΕΝ ΡΑΜΑΘ ΟΥ, ΛΑΟΣ ΕΞΑΛΑΙ ΜΕ ΑΟΣ ΣΤΗΘ, ΛΑΟΣ Β ΟΡΗΘΡΕΥΘΕ, ΧΑΙ Δ ΟΣ ΕΞΕ ΑΟ? ΑΕ, ΕΛΕΥΣΟ Δ ΣΕ ΡΑΜΑΘ ΑΟ, ΔΕ Α ΜΕ ΟΡΟ ΡΑΜΑΘ ΟΥ, Α ΡΑΙ ΡΑΣ ΘΙΛΡΑΡΑΙ ΜΕ. ΕΞΕΡΟΥΘ, ΟΥΔΕ ΕΞΟ ΜΕ ΟΡΑΣΤ ΤΕ ΛΟΣΟΥΛΑΕΛΕ ΠΟΡΕΣΘΕ ΑΟ, ΛΑΟΣ ΕΟΣΟΛΕΛΕ ΜΕ ΟΡΟ, ΕΞΟ ΜΕ Δ ΕΞΕΣΘΕ; ΛΑΟΣ ΒΟΛΕΛΕ ΕΞ ΧΟΣ ΕΟ ΟΡΟ ΡΑΜΑΘ ΟΥ. ΕΞΕΡΟΥΘ, Δ ΡΟ ΦΑΣΕΡΣ ΩΕΞΕΝ, Χ ΦΡΑ ΜΕ ΩΛΕ. Δ ΟΞΕΣΕΛΕ Χ ΡΑΣΡΑΣ ΛΑΟΣ Χ ΜΑΣ, ΛΑΟΣ ΟΥ ΓΑΣΡΑΣ ΧΑΙ ΝΑ ΧΕΣΕ. Δ ΩΛΕ ΜΕΝΧ Χ ΡΕΧΝΑΣ ΡΑΜΑ Χ ΒΕΟΟΝΑΝΑ. Δ ΟΣ ΝΑ Χ ΡΕΧΝΑΣ, ΛΑΟΣ Χ ΡΕΧΝΑΣ ΝΑ ΟΣ; ΛΑΟΣ ΝΑ ΟΣ ΡΑΣ Χ ΡΕΧΝΑΣ ΘΕΟΝΑΝΑΡΕΘΕ ΡΑΣ ΝΑΣ. Δ ΟΣΟ ΜΑΛΟ ΣΕ ΟΝ, ΛΑΟΣ ΣΕ ΟΝ ΡΑΣΘΕΟΘΕ ΟΣ ΜΑΛ. ΛΑΟΣ Χ ΣΟΝΑΝΑΛΟΝΟΝ ΟΡΜΑΡΑΝΑΝ ΟΣ ΟΡΟΝΑ ΑΣ ΡΑΛΡΑΝΕ. ΛΑΟΣ ΔΕ ΟΣ ΣΑΟΣ ΣΕ ΟΝ ΟΡΟ ΡΑΜΑ ΣΕ ΟΣ ΡΑΣ Δ ΟΝΑΝ ΟΡ ΒΕΟΟΝΑ Χ ΣΑΝΑ ΜΕ ΩΛΕ; ΛΑΟΣ ΒΟΝΑ ΣΟ ΜΑΝ Δ ΟΡ ΟΣ ΣΑΟΣ ΣΑΟΣ ΟΣ ΡΑΣ ΒΕΟΟΝΑ ΜΑ ΟΣ ΣΑΟΣ, ΡΟΑ ΒΕΟΡΕΟΘ, ΕΞ ΟΣ ΡΕΘΕΛΕΡΑΡΑΜΑ ΟΡΟΣΑΣ, ΛΑΟΣ ΜΑ ΟΣ ΣΕ Χ ΟΛ ΜΕ ΟΟΟΡΑΣ ΡΑΛΡΑΝΕ. Δ ΟΣ Χ ΝΑΝΑ ΛΑΟΣ Χ ΝΑΡ ΜΕ Χ ΜΑΝΑΝΕ. ΛΑΟΣ Α ΡΑΝ ΜΡΑΣ ΜΑ ΜΑΛΟ ΟΣ ΟΛ ΟΟΣ Χ ΡΑΜΕΝ ΜΕ ΒΟΡΑ; ΑΕ, ΛΟΑ ΣΑΟΝΑΡΡΕΡΕΣΡΕ ΛΑΟΣ ΑΟΑ ΒΑΡΑΝΑ ΜΡΑΣΑΝΕ ΡΑΝ Β ΒΑΡΑ ΛΑΣΕ, ΡΟΑ Δ ΜΑΝ ΛΟΣΕΛΕΡΑΡΑΜΑ ΑΟΑ ΒΑΡΑΝΑ ΜΡΑΣΑΝΕ; ΛΑΟΣ Α ΡΑΝ ΜΡΑΣ ΡΟΑ Β ΣΑΟΝΑΡΡΕΡΕΣΡΕ ΜΑΛΟ ΟΣ Β ΒΑΟΟΝΑ ΦΕΝΑ ΛΑΟΣ Β ΟΜΑΝΑΝΑΝ ΣΑΝΑΝΑ. ΛΑΟΣ ΦΟΣΟ ΟΡΟΛΕ ΜΑΛΟ ΟΣ ΜΑΝ Β ΒΑΟΟΝΑ ΦΕΝΑ ΛΑΟΣ Β ΟΜΑΝΑΝΑΝ ΣΑΝΑΝΑ, ΦΑΣ ΜΑΝ Δ ΣΑΟΝΑΡΡΕΡΕΣΡΕ ΜΑΛΟ ΟΣ ΜΑΝ Χ ΦΟΝΑ ΩΟΣΑ, ΘΕΝ ΟΣ Χ ΝΕΣΟΡΜΑΝΑΣ, ΒΕΟΟΟΣ ΜΕ ΧΕΣΕ ΤΕΔ ΝΑ ΟΣ ΛΟ Χ ΟΡΕ ΜΕ ΧΕΣΕ ΟΡΜΑΡΑΝΑΡΜΑ, ΜΡΑ ΒΑΛΛΑΡΕΡΑΜΑ ΜΑΝ ΡΕΣ ΛΑΟΣ ΜΑΝ Χ ΦΟΝΑ ΩΟΣΑ, ΛΑΟΣ ΧΕ ΜΑΝ Χ ΦΟΝΑ ΩΟΣΑ, ΛΑΟΣ ΜΑΛΟ ΝΑ ΨΑΛ. ΕΞΕΡΟΥΘ, Δ ΡΑΣ ΟΡΟ ΨΑΛΟ Χ ΜΑΡΑΘ ΟΟ ΒΕΝΑ ΡΟΛΑΡΑΜΑΡΑΝΑ ΨΑΛΟ Χ ΜΑΡΑΘ, ΟΟ ΣΕΣΕ Χ ΜΑΡΑΘ ΡΑΜΑ ΣΑΝΑ: ΧΕΝΕΡΟΡ ΦΟΣΟ ΝΕΟΛΑΛΑΛΕ ΛΑΟΣ ΟΡΟΛΕ ΨΑΛΟ ΟΣ ΜΑΝ Β ΒΑΟΟΝΑ ΣΑΝΑΝΑ; ΧΕΝΕΡΟΡ ΝΕΟΛΑΛΑΛΕ, ΛΑΟΣ ΟΡΟ ΨΑΛΟ ΟΣ, Α ΛΑΟΣ ΜΕ Χ ΜΑΡΑΘ, ΛΑΟΣ Β ΣΕΣΕΟ.

9. ΛΑΟΣ ΝΑ ΕΞΕΡΟΥΘ, ΝΑ ΟΣΟ ΟΟ ΣΕΣΕ ΧΕΛΑ ΟΟ Χ ΛΟΣΕ ΜΕ Χ ΝΑΛΑΟ ΘΕΒ ΘΕΒ ΡΟΛ ΣΕΣΕ ΧΕΛΑ ΣΕΝΑΝΕ, ΛΑΟΣ ΘΕΒ ΜΑΝΑΛΕ ΜΕ ΝΑ. ΛΑΟΣ ΕΡΛΑΣ ΧΕΣΕ ΧΕΝΑΝΕ ΧΕΣΕ ΜΑΣ ΣΤΑΛΑΝΑ ΝΑ Χ ΝΑΛΑΟ ΡΟΛ Χ ΣΕΛΕΣ ΜΕ ΧΕΣΕ ΘΕΒ ΡΟΛ Χ ΣΕΛΕΣ ΜΕ ΟΜΑΝΑΝΑΝ ΛΑΟΣ ΧΕΣΕ ΡΟΛ Χ ΣΕΛΕΣ ΜΕ ΟΜΑΝΑΝΑΝ ΣΕΝΑΝΕ; ΡΟΛ ΣΟ ΘΕΛΕΛ ΜΑΣ Χ ΛΕΣΑΛΑΛΕΛΕΛΕ ΜΕ Χ ΛΕΣΕ ΝΑΛΕ ΧΕΣΕ ΘΕΒ ΘΕΒ ΡΟΛ ΣΕΣΕ ΧΕΛΑ ΣΕΝΑΝΕ; ΡΟΛ ΣΟ ΘΕΛΕΛ ΜΑΣ Χ ΛΕΣΑΛΑΛΕΛΕΛΕ ΜΕ Χ ΛΕΣΕ ΝΑΛΕ ΧΕΣΕ ΘΕΒ ΡΟΛ Χ ΣΕΛΕΣ ΜΕ ΟΜΑΝΑΝΑΝ ΣΕΝΑΝΕ; ΧΕΝΕΡΟΡ ΝΕΟΛΑΛΑΛΕ ΛΑΟΣ ΟΡΟΛΕ ΨΑΛΟ ΟΣ, Α ΛΑΟΣ ΜΕ Χ ΜΑΡΑΘ, ΛΑΟΣ Β ΣΕΣΕΟ.

10. ΛΑΟΣ ΝΑ ΘΕΟ ΟΟ ΧΕΛΑ ΟΟ ΧΕΛΑ ΧΕΛΑ ΘΕΟ Β ΕΜΑΣ ΛΟΜΑΝ ΜΑΛΟ Χ ΛΟΣΕ, ΛΑΟΣ ΟΡ Χ ΛΟΣΕ ΘΕΒ ΡΟΛ ΣΕΣΕ ΛΑΟΣ ΜΑΝΑΛΕ ΜΕ ΝΑ, ΧΕΣΕΝ, Ο Α ΛΟΣΕ ΜΕ ΧΕΛΑ ΘΕΝΕ ΧΕΝΕΝ ΡΟΛΕ ΡΟΛΝ, ΡΟ ΧΕ ΘΕΟΜΑΡΑΜΑΝΑΣ ΜΕ ΡΕΟΜΑ, ΑΕ, ΡΟ ΧΕ ΜΕ Χ ΡΕΣ ΜΕ ΝΕΣΕΛΑΛΕ, ΡΕ ΜΡΑ ΡΑΣ Δ ΟΛΧ-ΛΑΛΕ ΟΑ ΟΣ Δ ΡΑΜΑ ΟΛΧΑΛΑΛΕ ΡΑΣ ΕΝΟΛΑΛΕ ΡΑΣ ΛΑΝΕΟ, ΛΑΟΣ ΡΑΣ ΜΑΣΕΟΛ ΟΑ. ΛΑΟ ΧΕΛΑΛΕ, ΡΕ ΜΡΑ ΜΑΡΑ Δ ΡΑΣ ΟΛΧΑΛΑΛΕ ΟΑ ΟΣ Δ ΡΑΜΑ ΟΛΧΑΛΑΛΕ ΡΑΣ ΕΝΟΛΑΛΕ ΡΑΣ ΛΑΝΕΟ, ΛΑΟΣ ΡΑΣ ΜΑΣΕΟΛ ΟΑ. Ο Α ΡΕΣΕ ΜΕ Χ ΡΕΣΕΛΑΛΕ, Α ΧΑΙ ΕΜΑΛ ΝΑ ΡΕΟΜΑΡΑΜΑΝΑΣ, ΟΣ Α Χ ΛΑΟ ΡΑΣ ΡΟΛΝ; ΧΕ, ΡΕ ΜΡΑ ΜΑΡΑ Δ ΡΑΣ ΜΕ Χ ΡΕΣΕΛΑΛΕ, Α ΧΑΙ ΕΜΑΛ ΝΑ ΡΕΟΜΑΡΑΜΑΝΑΣ, ΟΣ Α Χ ΛΑΟ ΡΑΣ ΡΟΛΝ; ΧΕ, Ο Α ΛΟΣΕ ΜΕ Χ ΡΕΣΕ ΜΕ ΛΕΣΕΛΑΛΕ, ΡΟ ΡΑΣ ΡΟΛΝ; ΧΕ, Ο Α ΛΟΣΕ ΜΕ Χ ΡΕΣΕ ΜΕ ΛΕΣΕΛΑΛΕ, ΡΕ ΜΡΑ ΜΑΡΑ Δ ΡΑΣ ΟΛΧΑΛΑΛΕ ΟΑ ΟΣ Δ ΡΑΜΑ ΟΛΧΑΛΑΛΕ ΡΑΣ ΕΝΟΛΑΛΕ ΡΑΣ ΛΑΝΕΟ, ΛΑΟΣ Α ΜΑΡΑ ΜΑΝ. Ο Α ΡΕΣΕ ΜΕ ΛΕΣΕΛΑΛΕ

פסוק ל פרש שלישי, פי ואתה תוכל ל התבונן ל אל ב פרש התבוננות אשר בידך ל הבינה ל אמתת אשר בה, וזה א ואתה תפלה ואתה אומרו ואתה בה אתה תפלה אומרו ואתה ל ואתה ל ואתה. אמר אתה, O פנש שר לעולמות, א שלשתם שר אחד מלאכיות ואתה בפני שר א בעבור שהוא שר א בעבור שהוא שר א מלאכיות.

11. ואתה אם זו כשם שר שאל אתה בפרוש ל שאל פרש בזה פרוש שבא שאמרו, שבעולם אב שבשמים שר שהוא שר ואתה שאמרו ואתה פנש שר א נשא שר אתה שהוא אתה בפרוש. ואתה זו שהם ה שבעולם, ואתה א שהוא שר שאל שבא אתה שר שאל שבא שהוא. ואתה זו שהם ה שבעולם, ואתה א שהוא

CHAPTER V.

The Lord God commands the people to keep the Sabbath, and to observe the feasts of unleavened bread, of weeks, and of tabernacles; and that all the males should appear before him at the place which he should choose.

1. And he said unto them, Six days shall work be done, but on the seventh day there shall be to you an holy day, a sabbath of rest to the Lord: whosoever doeth any work therein shall be put to death. Ye shall kindle no fire throughout your habitations upon the sabbath day. And Moses spake unto all the congregation of the children of Israel, saying, This is the thing which the Lord commanded, saying, Take ye from among you an offering unto the Lord: whosoever is of a willing heart let him bring it, an offering of the Lord; gold, and silver, and brass, and blue, and purple, and scarlet, and fine linen, and goats' hair, and rams' skins dyed red, and badgers' skins, and shittim wood, and oil for the light, and spices for anointing oil, and for sweet incense, onyx stones, and stones to be set for the ephod, and for the breastplate. And every wise hearted among you shall come, and make all that the Lord hath commanded; the tabernacle, his tent, and his covering, his taches, and his boards, his bars, his pillars, and his sockets, the ark, and the staves thereof, with the mercy seat, and the vail of the covering, the table, and his staves, and all his vessels, and the shewbread, the candlestick also for the light, and his furniture, and his lamps, with the oil for the light, and the incense altar, and his staves, and the anointing oil, and the sweet incense, and the hanging for the door at the entering in of the tabernacle, the altar of burnt offering, with his brasen grate, his staves, and all his vessels, the laver and his foot, the hangings of the court, his pillars, and their sockets, and the hanging for the gate of the court, the pins of the tabernacle, and the pins of the court, and their cords, the cloths of service to do service in the holy place, the holy garments for Aaron the priest, and his sons' garments, to minister in the priest's office. And all the congregation of the children of Israel departed from the presence of Moses.

2. And they came, every one whose heart stirred him up, and every one whom his spirit made willing, and they brought the Lord's offering to the work of the tabernacle of the congregation, and for all his service, and for the holy garments. And they came, both men and women, as many as were willing hearted, and brought bracelets, and ear rings, and rings, and tablets, all jewels of gold: and every man that offered offered an offering of gold unto the Lord. And every man, with whom was found blue, and purple, and scarlet, and fine linen, and goats' hair, and red skins of rams, and badgers' skins, brought them. Every one that did offer an offering of silver and brass brought the Lord's offering: and every man, with whom was found shittim wood for any work of the service, brought it. And all the women that were wise hearted did spin with their hands, and brought that which they had spun, both of blue, and of purple, of scarlet, and of fine linen. And all the women whose heart stirred them up in wisdom spun goats' hair. And the rulers brought onyx stones, and stones to be set, for the ephod, and for the breastplate; and spice, and oil for the light, and for the anointing oil, and for the sweet incense. The children of Israel, all the men and women, whose heart made them willing to bring for all manner of work, which the Lord had commanded to be made by the hand of Moses, brought a willing offering unto the Lord.

3. Then Moses said unto the children of Israel, See, the Lord hath called by name Bezaleel the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah; and he hath filled him with the spirit of God, in wisdom, and in understanding, and in knowledge, and in all manner of workmanship, to devise curious works, to work in gold, and in silver, and in brass, and in cutting of stones, to set them, and in carving of wood, to make any manner of cunning work. And he hath put in his heart that he may teach, both he, and Aholiab, the son of Ahisamach, of the tribe of Dan. Those hath he filled with wisdom of heart, to work all manner of work, of the engraver, and of the cunning workman, and of the embroiderer, in blue, and in purple, in scarlet, and in fine linen, and of the weaver, even of them that do any work, and of those that devise cunning work. Then wrought Bezaleel and Aholiab, and every wise hearted man, in whom the Lord put wisdom and understanding to know how to work all manner of work for the service of the sanctuary, according to all that the Lord had commanded.

4. And Moses called Bezaleel and Aholiab, and every wise hearted man, in whose heart the Lord had put wisdom, even every one whose heart stirred him up to come unto the work to do it: and they received of Moses all the offering which the children of Israel had brought for the work of the service of the sanctuary, to make it withal. And they still brought him free offerings every morning. And all the wise men, that wrought all the work of the sanctuary, came every man from his work which they made; and they spake unto Moses, saying, The people bring much more than enough for the service of the work, which the Lord commanded to make. So Moses gave commandment, and they caused a proclamation to pass throughout the camp, saying, Let neither man nor woman make any more work for the offering of the sanctuary. So the people were restrained from bringing. For the stuff they had was sufficient for all the work to make it, and too much.

5. And every wise hearted man among them that wrought the work of the tabernacle made ten curtains of fine twined linen, and blue, and purple, and scarlet: with cherubims of cunning work made he them. The length of one curtain was twenty and eight cubits, and the breadth of one curtain four cubits: and every one of the curtains had one measure. And he coupled five curtains one unto another; and other five curtains he coupled one unto another. And he made loops of blue upon the edge of the one curtain from the selvedge in the coupling, and likewise he made in the edge of the curtain which was outmost in the coupling of the second. Fifty loops made he in one curtain, and fifty loops made he in the edge of the curtain that was in the coupling of the second: the loops held one curtain to another. And he made fifty taches of gold, and coupled the curtains one unto another with the taches: so it became one tabernacle.

6. And he made curtains of goats' hair for the tent over the tabernacle: eleven curtains he made them. The length of one curtain was thirty cubits, and four cubits was the breadth of one curtain: the eleven curtains were all of one measure. And he coupled five curtains by themselves, and six curtains by themselves. And he made fifty loops on the edge of the curtain that was outmost in the coupling, and fifty loops in the edge of the curtain which coupled the second. He made fifty taches of brass, to couple the tent together, that it might be one. And a covering for the tent he made of rams' skins dyed red, and a covering of badgers' skins above that.

ואתחנן שהי א ראיה היו בני הגולה יודעת היו בני בניו, ואינו א כך ב ושתים שהי א שיהיו בני הגולה יודעת, ויודע ב משה שהי ב א פסוי יודע, ויודע שהי ב ושתים שהי ב א שיהיו בני הגולה.

7. ויהי היו כשם לה שהי ב ומלוויתיהם שמיו פסוי, ויהי לוקטו שבא פרשתם יהיה פיו שיהם, ויהי מיה פסי ב ואתחנן שהי ב ראיה היו פיו פרשתם ויהי היו פיו פסי; ויהי שיש שבא מיה מה, מאיה פסוי שמיו שם שמיו, ומיהו שבא פרשם מי מה, ויהי מיה מה שה שיש שבא יפ שהי, ויהי מיה פסי שיש שבא פרשתם, ויהי מיה מה ש מאיה, ויהי מיה שבא פרשתם ויהי היו שמה פם שה שה פסה היו שמה פיהו שבא פרשתם ויהי מיה פסי. ויהי פשמיו שבא פרשם מי מה, מאיה פסוי שמיו שם שמיו, ומיהו שבא פרשם מי מה, ויהי מיה מה ש מאיה, ויהי מיה פסי שיש שבא פרשתם

ΒΑΡΥΠΑΘΕΙΑ, ΟΥΔΕ Η ΒΑΣΑΝΟΣ. ΕΛΕΓΕΝ, ΕΛΕΓΕΝ, ΔΙ ΕΣΤΙ ΨΥΧΗ ΑΓΑΘΗ, ΧΑΡΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΗ ΘΕΩΡΟΥΣΗ, ΨΥΧΗ Δ ΕΣΤΙ ΠΑΣΧΟΥΣΑ Η ΡΑΣΤΩΝΗ; ΨΥΧΗ ΦΟΒΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΨΥΧΗ ΕΣΤΙ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΨΥΧΗ Η ΡΑΣΤΩΝΗ ΟΥΔΕΙΣ, ΨΥΧΗ ΨΥΧΗ ΦΗΣΙ ΜΗΝ Η ΡΑΣΤΩΝΗ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΟΥ; ΡΟΠ ΦΗ ΜΗΝ ΘΗΣΕΙΝ ΦΗΣ ΜΗΤ ΡΑΣΤ, ΨΥΧΗ ΜΗΤ Η ΦΟΝΗ ΘΟΣΤ. ΨΥΧΗ ΧΡΗΣ ΜΗΝ Η ΡΑΣΤΩΝΗ ΕΣΤΙ ΟΥ, ΨΥΧΗ Η ΦΟΝΗ ΘΟΣΤ ΜΗΝ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΟΥ; ΡΟΠ Η ΡΑΣΤΩΝΗ, ΨΥΧΗ Δ, ΨΥΧΗ Η ΦΟΝΗ ΘΟΣΤ ΕΣ ΜΕΝ.

9. ΨΥΧΗ ΧΟΡΗ Δ ΣΕ ΜΥΘΟ ΨΟ, Ψ ΟΜΣΤΙ ΨΣΥΧΗΝΗ, ΨΥΧΗ ΘΕΟΠΟ ΧΕ Θ ΥΜΙΝ ΟΨΙΝ, ΨΥΧΗ Θ ΘΥΡΙΣΘΕΝ ΜΗ ΟΣ ΨΕΥ, ΟΙ Α ΟΔΗ ΜΗ ΗΟ ΩΨΣ ΨΣΟΣΘΕ ΧΟΣ ΕΜΜΕ. ΨΥΧΗ ΧΟΡΗ Δ ΣΕ ΜΥΘΟ ΨΟ, Ψ ΟΜΣΤΙ ΨΣΥΧΗΝΗ, ΨΥΧΗ Θ ΘΥΡΙΣΘΕΝ ΜΗ ΟΣ ΨΕΥ, ΨΥΧΗ ΘΕΟΠΟ ΧΕ Θ ΥΜΙΝ ΟΨΙΝ, ΟΙ Α ΟΔΗ ΜΗ ΗΟ ΩΨΣ ΨΣΟΣΘΕ ΧΟΣ ΕΜΜΕ. ΕΛΕΓΕΝ, ΕΛΕΓΕΝ Δ ΣΕ ΜΥΘΟ ΨΟ, ΧΑΡΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΗ ΘΕΩΡΟΥΣΗ, ΨΥΧΗ ΦΟΒΟ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ ΜΗΝΙ ΧΑΡΑ, ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ ΜΗΝΙ ΨΣ ΨΣΟ, ΨΥΧΗ Χ ΩΣΤΕ ΜΕ ΨΑΣ ΠΑΝ ΗΜΗ ΛΕΙΘΕΣΘΑΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΧΑΡΑ. ΨΥΧΗ ΦΟΒΟ ΠΑΝ ΘΕΘΟΙΣΘΑΙ ΟΣΟΝ ΧΟ ΟΥΣ ΧΑΡΑ ΧΑΡΑ, ΨΥΧΗ ΧΡΗΣΘΑΙΡΟΝ ΤΗ ΡΟΠ ΨΣ ΘΕΘΟΙΣΘΑΙ, Χ ΕΣΘ ΟΜΨΣΙ ΜΕ ΘΕΙ, ΨΥΧΗ ΨΣ ΗΜΗ ΘΙΝ ΜΗΜΗ ΨΣ ΨΣΟ, ΘΙΜΙ ΕΦ ΘΙΝΘΑΙ ΜΗΜΗ Θ ΣΥΨΥΧΗ ΡΘΗΘΕΡΜΗ, ΨΥΧΗ Χ ΩΣΤΕ ΜΕ ΨΑΣ ΣΥΝΨΥΧΗ ΟΛΗ ΟΙ ΨΣΟΣΘΕ ΣΥΣ, ΨΜΗΜΗ Χ ΡΙΠΘΘΑΙ ΩΜΟ ΨΥΧΗ Χ ΜΙΨΘΘΑΙ ΕΘΘ ΜΗΜΗ ΘΡΑ. Χ̀ΕΠΙΡΟΙ ΟΘ ΡΟΠΤ ΜΗΜΗ ΨΙΣ ΤΘΛΟ, ΨΥΧΗ ΘΘΘΟΙΣΤ Χ ΜΙΨΘΘΑΙ ΨΜΣ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΗΨΘΡΟ, ΨΥΧΗ ΜΗ. ΨΥΧΗ ΥΙ ΘΣΘ ΟΙ ΣΘΙΟ ΝΡΑ ΨΜΗΜΗ ΨΘΙΟΣΘ ΡΜΗΜΗ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΨΘΙΡΟ, ΨΥΧΗ ΟΙΟΙΣΤΟΙΟΙ ΡΟΠΤ ΨΙΣ ΨΜΗΜΗ ΘΡΑ. ΧΕΠΙΡΟΙ ΟΘ ΡΟΠΤ ΜΗΜΗ ΨΙΣ ΤΘΛΟ, ΨΥΧΗ ΘΘΘΟΙΣΤ Χ ΜΙΨΘΘΑΙ ΨΜΣ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΗΨΘΡΟ, ΨΥΧΗ ΜΗ. ΨΥΧΗ ΥΙ ΘΣΘ ΟΙ ΣΘΙΟ ΝΡΑ ΨΜΗΜΗ ΨΘΙΟΣΘ ΡΜΗΜΗ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΨΘΙΡΟ, ΨΥΧΗ ΟΙΟΙΣΤΟΙΟΙ, ΨΥΧΗ ΝΡΑ ΣΕ ΟΙ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΘΕΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΑΛ ΡΟΠΣΤΙΝ, ΡΟΠ ΤΘ ΘΣΟ, ΡΟΠ Α ΝΡΑ ΨΜΗ ΟΙΟΙΣΤΟΙΟΙ, ΨΥΧΗ ΝΡΑ ΣΕ ΟΙ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΘΕΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΑΛ ΡΟΠΣΤΙΝ, ΡΟΠ ΤΘ ΘΣΟ, ΡΟΠ Α ΝΡΑ ΨΜΗ ΩΨΣ ΨΣΟΣΘΕ ΧΟΣ ΕΜΜΕ. ΨΥΧΗ ΒΡΩΣΜΑ ΙΘΙ ΟΙ Α ΨΜΗ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΨΜΗ ΘΙΝΘΑΙ ΨΥΧΗ ΡΟΠΤ ΨΣΟΣΘΕ ΧΟΣ ΕΜΜΕ. ΨΥΧΗ ΒΡΩΣΜΑ ΙΘΙ Α ΨΜΗ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΘΕΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΑΛ ΡΟΠΣΤΙΝ, ΡΟΠ ΤΘ ΘΣΟ, ΡΟΠ Α ΝΡΑ ΨΜΗ ΩΨΣ ΨΣΟΣΘΕ ΧΟΣ ΕΜΜΕ. ΨΥΧΗ ΒΡΩΣΜΑ ΙΘΙ Α ΨΜΗ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΘΕΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΑΛ ΡΟΠΣΤΙΝ, ΡΟΠ ΤΘ ΘΣΟ, ΡΟΠ Α ΝΡΑ ΨΜΗ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΗΨΘΡΟ, ΨΥΧΗ ΜΗ. ΨΥΧΗ ΥΙ ΘΣΘ ΟΙ ΣΘΙΟ ΝΡΑ ΨΜΗΜΗ ΨΘΙΟΣΘ ΡΜΗΜΗ ΨΣΟΣΘΕ ΜΗΜΗ ΨΘΙΡΟ, ΨΥΧΗ ΟΙΟΙΣΤΟΙΟΙ, ΨΥΧΗ ΝΡΑ ΣΕ ΟΙ ΟΜΨΙΝ ΜΕ ΘΕΙ ΧΟΡΗΣΟΥ ΑΛ ΡΟΠΣΤΙΝ, ΡΟΠ ΤΘ ΘΣΟ, ΡΟΠ Α ΝΡΑ ΨΜΗ ΩΨΣ

thee, that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. And if thy right hand offend thee, cut it off, and cast it from thee: for it is profitable for thee that one of thy members should perish, and not that thy whole body should be cast into hell. It hath been said, Whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement: But I say unto you, That whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery: and whosoever shall marry her that is divorced committeth adultery. Again, ye have heard that it hath been said by them of old time, Thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths: But I say unto you, Swear not at all; neither by the heaven, for it is God's throne: nor by the earth, for it is his footstool: neither by Jerusalem, for it is the city of the great King. Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair white or black. But let your communication be, Yea, yea; Nay, nay: for whatsoever is more than these cometh of evil. Ye have heard that it hath been said, An eye for an eye, and a tooth for a tooth: But I say unto you, That ye resist not evil: but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also. And if any man will sue thee at the law, and take away thy coat, let him have thy cloke also. And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain. Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn not thou away. Ye have heard that it hath been said, Thou shalt love thy neighbour, and hate thine enemy. But I say unto you, Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you, and persecute you; That ye may be the children of your Father which is in heaven: for he maketh his sun to rise on the evil and on the good, and sendeth rain on the just and on the unjust. For if ye love them which love you, what reward have ye? do not even the publicans the same? And if ye salute your brethren only, what do ye more than others? do not even the publicans so? Be ye therefore perfect, even as your Father which is in heaven is perfect.

10. Take heed that ye do not your alms before men, to be seen of them: otherwise ye have no reward of your Father which is in heaven. Therefore when thou doest thine alms, do not sound a trumpet before thee, as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, They have their reward. But when thou doest alms, let not thy left hand know what thy right hand doeth: That thine alms may be in secret: and thy Father which seeth in secret himself shall reward thee openly. And when thou prayest, thou shalt not be as the hypocrites are: for they love to pray standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, They have their reward. But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father which is in secret; and thy Father which seeth in secret shall reward thee openly. But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen do: for they think that they shall be heard for their much speaking. Be not ye therefore like unto them: for your Father knoweth what things ye have need of, before ye ask him. After this manner therefore pray ye: Our Father which art in heaven, Hallowed be thy name. Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our debts, as we forgive our debtors. And lead us not into temptation, but deliver us from evil: For thine is the kingdom, and the power, and the glory, for ever. Amen. For if ye forgive men their trespasses, your heavenly Father will also forgive you: But if ye forgive not men their trespasses, neither will your Father forgive your trespasses. Moreover when ye fast, be not, as the hypocrites, of a sad countenance: for they disfigure their faces, that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, They have their reward. But thou, when thou fastest, anoint thine head, and wash thy face; That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father which is in secret: and thy Father, which seeth in secret, shall reward thee openly. Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and where thieves break through and steal: But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal: For where your treasure is, there will your heart be also. The light of the body is the eye: if therefore thine eye be single, thy whole body shall be full of light. But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If therefore the light that is in thee be darkness, how great is that darkness! No man can serve two masters: for either he will hate the one, and love the other; or else he will hold to the one, and despise the other. Ye cannot serve God and mammon. Therefore I say unto you, Take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment? Behold the fowls of the air: for they sow not, neither do they reap, nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they? Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature? And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field, how they grow; they toil not, neither do they spin: And yet I say unto you, That even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which to day is, and to morrow is cast into the oven, shall he not much more clothe you, O ye of little faith? Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed? For after all these things do the Gentiles seek: for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things. But seek ye first the kingdom of God, and his righteousness; and all these things shall be added unto you. Take therefore no thought for the morrow: for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient unto the day is the evil thereof.

11. Judge not, that ye be not judged. For with what judgment ye judge, ye shall be judged: and with what measure ye mete, it shall be measured to you again. And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye? Or how wilt thou say to thy brother, Let me pull out the mote out of thine eye; and, behold, a beam is in thine own eye? Thou hypocrite, first cast out the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast out the mote out of thy brother's eye. Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you. Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you: For every one that asketh receiveth; and he that seeketh findeth; and to him that knocketh it shall be opened. Or what man is there of you, whom if his son ask bread, will he give him a stone? Or if he ask a fish, will he give him a serpent? If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father which is in heaven give good things to them that ask him? Therefore all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them: for this is the law and the prophets. Enter ye in at the strait gate: for wide is the gate, and broad is the way, that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat: Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it. Beware of false prophets, which come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves. Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles? Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit. A good tree cannot bring forth evil fruit, neither can a corrupt tree bring forth good fruit. Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire. Wherefore by their fruits ye shall know them. Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father which is in heaven. Many will say to me in that day, Lord, Lord, have we not prophesied in thy name? and in thy name have cast out devils? and in thy name done many wonderful works? And then will I profess unto them, I never knew you: depart from me, ye that work iniquity. Therefore whosoever heareth these sayings of mine, and doeth them, I will liken him unto a wise man, which built his house upon a rock: And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not: for it was founded upon a rock. And every one that heareth these sayings of mine, and doeth them not, shall be likened unto a foolish man, which built his house upon the sand: And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell: and great was the fall of it. And it came to pass, when Jesus had ended these sayings, the people were astonished at his doctrine: For he taught them as one having authority, and not as the scribes.

of the same. And the said constable, or if he shall not do it, and the said [illegible] or [illegible]. And if he shall not do it, and the said [illegible] or [illegible]. And if he shall not do it, and the said [illegible] or [illegible]. And

ΚΑΤΑΛΟΙ. Ρούτ ΓΙΔΕΤ ΑΡΟΤ ΤΙΤΑΣΟΥΤ ΤΕ, ΧΕΤ ΜΙΤΙ ΑΡΟΤ ΓΕΒΙΤ Β ΟΥΚΟΟ. Χ ΝΑΙ ΔΕ Χ ΕΔΜΟΤ ΤΕ Χ Δ, ΤΡ ΧΕΤΓΡΟΤ ΧΓΚΑ Δ Β ΚΑΤΑΦΟΙ, ΧΔ ΡΟΥ ΕΔΜΟΤ ΠΑΙ Β ΡΚΑΙ ΔΕ ΝΑΙ. ΕΙΜΙ ΤΡ ΧΓΚΑ Δ Β ΔΕΙ, ΧΔ ΡΟΥ ΕΔΜΟΤ ΠΑΙ Β ΡΚΑΙ ΔΕ ΕΒΤΟΥΚΑΣ. ΤΡ, ΧΕΤΓΡΟΤ, Χ ΝΑΙ ΧΑΙ ΤΕ ΤΚ Χ Β ΕΒΤΟΥΚΑΣ, ΓΕ ΟΥΕΙ ΤΕ ΧΑΙ ΕΒΤΟΥΚΑΣ! ΚΟ ΠΑΚ ΟΔΚ ΚΜΤΕ ΝΟ ΟΕΒΤΑΝΕ, ΡΟΥ ΘΧΔΤ ΓΕ ΜΙΤΙ ΓΕΙ Χ ΜΜΚ ΔΚΟ ΙΜΕ Χ ΜΧΔΤ; ΟΤ ΔΙΔΕ ΓΕ ΜΙΤΙ ΡΟΥΒΟ ΝΟ Χ ΜΜΚ ΔΚΟ ΕΒΟΓΓΕ Χ ΜΧΔΤ. Ϯ ΟΔΚΚΑΝ ΚΜΤΕ ΩΜΒ ΔΚΟ ΠΑΚ.

CΑΠΙΤΛΕ VI.

1. ΔΚΟ ΚΒ ΤΙ ΟΕΒ ΝΟ ΛΕΒΕ ΧΑΙ ΓΩΜΚ ΩΟΕΜΕ ΓΚΒ ΕΤΟΟΚ ΧΕΒ ΜΜΚΒΕ, ΓΕ ΙΧΩΟ ΜΤΔΚ Χ ΝΔΜΙΒΕ ΓΕΒ ΓΕ ΓΚΒ ΟΕΒΚ, ΔΚΟ ΒΜΕ ΜΚΝΟ ΧΑΒ, ΦΕΒΕΒΜΕΤ Χ ΜΜΚΒΕ ΓΩΜΕ Δ ΓΚΕ ΕΤΟΟΚ. Ρούτ ΒΕΓΕΟΙΒ, Ϯ ΕΤ ΧΕ ΓΕΒ Δ ΓΚΕ ΟΕΒΚ ΝΟ ΕΝΚΕΕΤΔΙΤΕ ΜΚΝΟ ΧΙΕ ΛΕΤΙ. ΧΕΤΓΡΟΤ Δ ΕΕ ΜΚΝΟ ΧΟ, ΝΕΟ ΚΟ ΛΟΙ ΡΟΥ ΧΟΤ ΙΧΓ, ΓΩΜΑ Ϯ ΔΝΙ ΒΙ, ΟΤ ΓΩΜΑ Ϯ ΔΝΙ ΒΕΝΚΟ; ΚΟΤ ΪΧΔΙ ΡΟΥ ΧΟΤ ΒΜΟΤ, ΓΩΜΑ Ϯ ΔΝΙ ΓΑΒ ΜΜ. Ϯϵ ΚΜΑ Χ ΙΧΓ ΟΟΕ ΧΙΚΑ ΟΕΙ, ΔΚΟ ΒΜΟΤ ΧΙΚΑ ΝΕΟΜΚΑ? ΕΒΟΓΟΙΒ Χ ΡΕΝΕ ΜΕ Χ ΕΪ, ΡΟΥ ΧΕ ΕΟ ΚΜΑ, ΚΟΧΙΚΕ ΟΒ ΧΕ ΝΕΟΙ, ΚΟΤ ΟΜΧΙΚΕ ΝΚΟ ΒΕΝΚΟ; ΪΧΑΙ ΧΟΤ ΓΩΟΚΝΤ ΡΟΧΙΚΕ ΡΟΒΓΕ ΧΙΚΟ. ΕΪ Ϫ ΚΜΑ ΟΜΟ ΒΜΓΕΤ ΧΙΚΑ ΧΕ? ΓΩΜΕ ΜΕ ΧΟ ΕΒ ΝΕΟΟΝΤ ΛΟΓ ΟΜΚ ΔΒ ΜΜΚ ΟΝΟΒΝΤ ΚΜΝΟ ΓΝΕ ΕΝΓΝΧΟΤ? ΔΚΟ ΓΩΜ ΝΕΟ Ϫ ΛΟΓ ΡΟΥ ΝΕΟΜΚΑ? ΟΜΚΝΕΟΜΕΤ Χ ΝΝΝΕ ΜΕ Χ ΡΟΝΒ ΓΒ ΧΕ ΟΝΟ; ΧΕ ΓΑΝΝ ΚΑΙ, ΚΟΧΙΚΕ ΟΒ ΧΕ ΕΝΚΚ; ΔΚΟ Ϫ ΔΚΟ Δ ΕΕ ΚΜΝΟ ΧΟ, ΧΑΙ ΟΕΚ ΕΩΜ-ΟΟΚΚ, ΚΚ ΟΙ ΓΝΕ ΟΝΟΝΤ, ΜΜΕ ΚΑΙ ΔΝΕΒΒ ΝΕΩ ΜΚΚ ΜΕ ΧΟΕ. ΓΩΜΕΝΡΟΤ, ΤΡ ΩΜΒ ΕΟ ΟΝΟΧ Χ ΟΝΕΕ ΜΕ Χ ΡΟΝΒ, ΓΩΜΕ ΤΩ-ΒΕ ΤΕ, ΔΚΟ ΤΩ-ΟΜΤΟ ΤΕ ΟΕΕΤ ΚΜΝΟ Χ ΚΟΚ, ΕΟΚ ΕΟ ΜΚΝ ΓΕ ΟΝΟΧ ΧΟ, ΤΡ Ϫ ΕΕ ΚΑΙ ΜΕ ΚΝΚ ΡΕΓ. ΧΕΤΓΡΟΤ, ΝΕΟ ΚΟ ΛΟΙ, ΧΕΚΚ, ΓΩΜΑ ΔΝΙ ΜΕ ΒΙ? ΟΤ ΓΩΜΑ ΔΝΙ ΜΕ ΒΝΝΟ? ΟΤ ΓΩΕΝΜΚΧΟΤ ΔΝΙ ΜΕ Β ΟΝΟΧΒ? ΡΟΥ ΧΟΤ ΓΩΟΚΝΤ ΡΟΧΙΚΕ ΚΟΧΙ Χ ΓΩΕ ΚΟΒ ΜΕ ΟΝ ΧΕΕ ΚΝΜΕ. ΕΙΜΙ ΧΕΟ Ϫ ΡΜΧΕΧ Χ ΟΝΝΒΜΟ ΜΕ ΩΜΒ ΔΚΟ ΓΝΕ ΓΩΟΜΧΜΧΕ, ΔΚΟ ΟΝ ΧΕΕ ΚΝΜΕ ΔΝΙ Β ΔΒΒΜΒ ΚΜΝΟ ΧΟ. ΝΕΟ ΧΕΤΓΡΟΤ ΚΟ ΛΟΙ ΡΟΥ Χ ΟΜΚΟ, ΡΟΥ Χ ΟΜΚΟ ΔΝΙ ΝΕΟ ΛΟΙ ΡΟΥ Χ ΚΝΜΕ ΜΕ ΝΝΧΑΝΡ. ΧΜΡΝΒΔΚΟ ΝΕ Χ ΔΕ ΚΜΝΟ Χ ΘΟΙ ΧΕΚΕ.

2. ΔΚΟ ΚΒ ΤΙ ΟΕΒ ΝΟ ΛΕΒΕ ΧΑΙ ΓΩΜΚ ΩΟΕΜΕ ΓΚΒ ΕΤΟΟΚ ΧΕΒ ΜΜΚΒΕ, ΓΕ ΙΧΩΟ ΛΟΒΚ ΛΟ Χ ΟΜΝΝΝΟΒΟΒ, ΔΚΟ ΒΜΟ ΟΛΚ ΓΝΕ ΟΕΓ ΚΜΝΟ ΧΑΙ ΛΟΒΚ, ΧΕΚΚ, ΘΔΝΝΝ, ΘΔΝΝΝ, Δ ΧΕ ΚΜΝΟ ΧΟ, ΩΜΑ ΚΑΙ, ΧΑΙ Δ Β ΚΑΙ ΩΜΘΟ. Ρούτ ΜΧΧ ΓΩΑΙ ΩΜΘΟΔΚΑΙ Δ ΟΕΓ, Δ ΔΝΙ Β ΟΝΕΔΡΟΒΟ ΛΟ ΔΟ ΛΟΒΚ. ΔΚΟ ΓΝΧ ΓΩΑΙ ΩΜΘΟΔΚΑΙ Δ ΟΕΓ, ΝΙ ΔΝΙ Β ΟΝΕΔΡΟΒΟ ΛΟ ΔΟ ΛΟΒΚ. ΔΚΟ ΓΝΧ ΒΕΟΝΟΒΟΜΕΤΒΚΟΝ ΧΕ Χ ΟΛΟ ΧΑΙ ΧΕ ΝΚ ΧΕ ΒΙΚΧΑΙ'Ϥ Δ, ΕΜΙ ΟΜΚΝΟΜΕΤΒΚΟΝ ΚΑΙ Χ ΕΒΕ ΧΑΙ ΧΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ? Ο ΓΕ ΜΙΤΙ ΧΕ ΕΕ ΛΟ ΧΕ ΒΙΚΧΑΙ, ΠΑΙ ΕΕ ΙΔΓΒ Χ ΛΟΛ ΕΒ ΜΕ ΧΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ, ΔΚΟ ΒΕΟΓΟΙΒ, Β ΕΒΕ ΝΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ? ΧΕ ΓΝΟΟΝΤΝΝ, ΡΜΚΒΚ ΟΕΒΚ Χ ΕΒΕ ΕΒ ΜΕ ΧΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ, ΔΚΟ ΒΕΟΓΟΙΒ ΧΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ. Ω'ΝΕ ΚΑΙ ΧΑΙ ΓΩΜΕ ΝΕ ΓΟΥΝ ΜΚΝΟ Χ ΒΜΟΒ, ΚΟΧΙΚΕ ΟΕΒΚ Δ ΔΛΟΝ ΙΔΓΒΝΕ ΕΒΕΡΟΒ ΒΜΓΚΝ, ΕΜΒΚ ΧΕ ΝΕΔΓΝΕ ΧΑΙ ΚΜΝΟ ΧΕ ΝΚ ΧΕΚΕ ΟΚ Δ.

3. Ε'ΒΟ, ΔΚΟ ΤΙ ΠΑΙ Β Ο'ΝΕΚ ΚΜΝΟ ΧΟ; ΒΟΟ, ΔΚΟ Δ ΠΑΙ ΡΔΝΒ; ΚΜΟ, ΔΚΟ ΤΙ ΠΑΙ Β ΟΛΚΒ ΚΜΝΟ ΧΟ, ΡΟΥ ΛΕΧΔΤΤ ΜΜΚ ΧΑΙ ΒΟΟΧΓ, ΤΒΟΒΟΧΓ; ΔΚΟ ΡΒ ΧΑΙ ΒΟΟΧΓ, ΡΔΝΒΧΓ; ΔΚΟ ΝΟ ΓΙΒ ΧΑΙ ΚΜΟΧΓ ΤΙ ΠΑΙ Β ΟΛΚΒ. Ο Δ ΓΩΑΙ ΠΑΚ ΤΕ ΧΕΔ ΜΕ ΧΟ,

ϥⲟⲟⲩ, ⲁⲣ ϥⲓⲧⲉ ⲥⲙⲁ ⲟⲩⲟⲉ ⲙⲁⲣⲉϥ, ⲙⲁⲓ ϥⲁ ⲱⲓⲧⲉ ϥⲓⲧⲉ ⲉ ⲥⲁⲛⲟⲩ? Ⲟⲩ ⲁⲣ ϥⲁ ⲟⲩⲟⲉ ⲉ ⲡⲱⲟ, ⲙⲁⲓ ϥⲁ ⲱⲓⲧⲉ ϥⲓⲧⲉ ⲉ ⲥⲙⲉⲧⲙⲏⲓ? ⲁⲣ ⲁ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲣⲉⲓ ⲉⲃⲟⲓ ⲛⲁ ⲟⲩⲁ ⲱⲓⲧⲉ ⲟⲩⲟⲉ ⲱⲓⲣⲱⲥ ⲙⲛⲁⲱ ⲁⲛⲁ ⲥⲧⲱⲃⲱⲣⲛ, ⲫⲁ ⲟⲩⲥ ⲟⲟⲩ ⲟⲩⲁ ⲁⲛⲁ ⲣⲉⲛⲁⲓ ⲫⲁ ⲛⲉ ⲛⲓ ⲡⲁⲣⲉⲓ ⲱⲓⲧⲉ ⲟⲩⲟⲉ ⲙⲁⲓ ⲛⲁⲓ

ולא נתן את לבו. ופרעה, כ אם ראה שהמים נהפכו לדם ולא שב אל ביתו, הרי זה מראה שלבו כבד עליו יותר מן הראוי, ולא היה לו לשוב אל ביתו עד שיראה שהמים חזרו לקדמותם. ופרעה, כ אם ראה שהמים נהפכו לדם ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, הרי זה מראה שלבו כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ אם ראה שהמים נהפכו לדם ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, הרי זה מראה שלבו כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם א לו, ראה שהמים חזרו לקדמותם; ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי, שלא חזר בתשובה אפילו לאחר שראה שהמים חזרו לקדמותם.

2. ראה אף זו עשו חרטומי מצרים בלטיהם, ויהי כי ראה פרעה שהמים חזרו לקדמותם, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי, כאשר דבר ה' אל משה, ולא שב אל ביתו גם בפעם הזאת. ופרעה, כ גם א לו, ראה שהמים חזרו לקדמותם, ראה א כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי; ולפי שהיה לו לשוב אל ביתו ולא שב, הרי זה מראה שלבו כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם י ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה י כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם טו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה טו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם טז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה טז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם יט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה יט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם כט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה כט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ל ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ל כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם לט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה לט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם מט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה מט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם נט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה נט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ס ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ס כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם סט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה סט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ע ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ע כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם עט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה עט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם פט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה פט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם צט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה צט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם ק ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה ק כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קי ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קי כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קטו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קטו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קטז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קטז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קיט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קיט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קכט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קכט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קל ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קל כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קלט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קלט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמב ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמב כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמג ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמג כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמד ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמד כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמה ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמה כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמו ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמו כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמז ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמז כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמח ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמח כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קמט ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קמט כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קנ ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קנ כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קנא ולא שב אל ביתו, אלא נתן את לבו לשוב אל ביתו כדי שלא יראה את הנס שנעשה למצרים, ראה קנא כמה נזקים, ולבו היה כבד עליו יותר מן הראוי. ופרעה, כ גם קנב ולא שב אל ביתו

ѧѳ ѯѧѵ ѧ пѧѵ ѳѣѵ ѯѳѳ ѯѳѵиѳ, ѳрѵѧѣ ѣ ѵэ ѳѳѳч, ѯѧѵ ѵѣ ѵі ѳѳ в ѯѧѵ ѳѣ ѣѳѳѵ ѵэ Ѳэѣѳѳѯѧѵѳэ, ѯѣ ѳѳ ѳѧѳ ѳѳѳч ѳэ, ѧѵѳ ѵѳѵ ѡѵѧ ѳэ ѵч ѳѣ эѵѵѵѳѳѵѵѣ, ѳѳ ѵѧѵ ѳѳѳ ѯ Ѳѳэѧѣ ѵч ѳѣ ѵѳэ, ѯѧѵ ѯѣ ѣэѳѳѳ ѳ ѵѧѵѳѳ же ѧѳ ѳѳ ѯ ѳоѵѵ Ѳѳѳч, ѧѵѳ ѳѵѳѳ же ѯ ѵѧѵѣ ѵѣѵѳѳѳ ѳоэ ѯѣ ѳ ѳѳѳ ѵѳ ѵѧѵ, ѯѧѵ ѯѳѳ ѳѳѵиѳ ѳшѵс ѧ пѧѵ ѳѣѵ, пѧѵ в ѳѧѵѵ, ѧѵѧ пѧѵ в эѧѵѵѳѳѵѳѳѵѧѵѳ ѵѵѵѳ ѯ ѳѧѵѵѳѵѳ, ѯѧѵ ѣѳ ѯ рэѵѵѧѳ же ѯ ѳѧѵѵѳѵѳ, ѯ ѣѣэ-ѵѵѵѵ же ѯѣѣ ѳэѳѳ ѳо пѧѵ в ѳоѵѵѣѣѳ рооѣ ѵѵѧѵ ѯ ѳэѳ же ѯ ѵѵѣ, ѳѳѳоо же ѯѣѣ ѵѵѳѳэѳэр, эс в ѳѣѳэ ѵч, оѣ эс в ѳѣѳэ ѳо ѳ ѵѧѵѧѳ же эѳ, ѯѣѣ ѳѳѳѳѳѵѣ. ѧѵѧ ѯѧѵ ѡѵѵ ѧ ѳэѯѧѣ ѳѵѧ ѵч рѣѡэ ѯ роѣ ѳѡоѳѵѧѣѳ же ѯ ѵѵѣ; ѧѵѧ ѯѧѵ ѡѵѵ ѧ ѳѵѵѳѳѵѳ ѯѧѵ ѯѣ ѯ ѳѧѵѵѳѵѳ, ѳѧѵѣ ѵѵѵѳѳѵѵѣ ѯѧѵ ѯѣ ѯ ѳѧѵѵѳѵѳ, ѳѧ

ѳ ѻѵѲ ѳѵѣ ѵѵѵѲ ѵѵѣ ТѲѢѶ ѵѵѣ ѶѵѵѲ Ѳѻѳ ѵѣѣ ѵѵѣѲѵѵѵѵѵѣ. ѴѵѲ ѲѶѴѵ ѵ ѴѵѵѲѣ же ѵ ТѣѵѲѶѵ ѳѣѣѣѲ ѻѵѵ Ѳ ѻѵѣѵѵѲ, ѲѶѵѣ ѣѣ, ѵѳ ѴѴѠѣѵѵ ѻѵѵ ѵѵѲѵ ѵ ѣѵѵѣ; ѵѵѵ ѵ ѣѵѵѣ ѵѵѲѲѵѣѵ ѻѵѵ ѣѣ ѣѵѵ, ѻѻѳ ѣѣ ѻѵѵ ѣѣ ѳ ѵѲ ѳ, ѲѶѴѵ ѵ ѶѻѳѲ ѻѵѵ ѵѵѵѵ ѻѣѵѵ. ЕѵѣѲ ѻѻѳѣ ѵѵѵѲ ѻѵѵ, ѵѵѵ ѵѲѲѴѵѣѵ, ѧ ѴѴѣѣ Ѷѵѣѣѣѣ же ѻѣѵѲѻѵѵѵѣ, ѻѻѳ ѵ ѶѻѳѲ ѲѶѵ ѲѴѲѳѣѵѵѵѵѵѵѣ ѲѶѵ ѣѣѵѵ. Ѵ ѶѻѳѲ ѲѶѵ ѣѣѲ ѵѵѵ ѲѶѵ ѲѶѵ ѵѵѵѵѵѵ

5. And the king held out to Esther the golden sceptre that was in his hand, and Esther arose and stood before the king. And he said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to revoke the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews who are in all the king's provinces. For how can I endure to see the evil that will come upon my people? or how can I endure to see the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said to Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye therefore concerning the Jews as it pleaseth you in the king's name, and seal it with the king's ring; for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may not be revoked.

6. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and there was written according to all that Mordecai commanded unto the Jews, and to the satraps, and the governors, and the princes of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the name of king Ahasuerus, and sealed it with the king's ring, and sent letters by the hand of posts on horseback, riders on swift steeds that were used in the king's service, bred of the stud: that the king hath granted to the Jews which are in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to kill, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, little children and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, even upon the thirteenth day of the twelfth month, that is the month Adar. A copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all peoples, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon swift steeds that were used in the king's service went out, being hastened and pressed on by the king's commandment: and the decree was given in the palace of Shushan.

7. And Mordecai went out from the presence of the king in royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a garment of fine linen and purple: and the city of Shushan shouted and was glad.

ΚΑΘΑΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΛΟ ΠΛΗΝ ΤΟΥ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΕΝ ΕΑΥΤΩ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΕΝΟΙΚΟΥΝ ΕΝ ΗΜΙΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΘΩΣΥΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

ΟΙΚΕΙΑ ΟΠΟ ΜΗΝΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΟΥ ΔΕ ΕΥΡΗΣΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΟΜΟΙΟΠΑΘΟΥΝΤΑ ΤΟΙΣ ΠΟΙΟΥΣΙ ΤΟΙΣ ΟΥΤΩ ΚΑΚΑ ΕΦ. ΜΗΔΕ ΦΕΙΣΗ ΑΥΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΥΤΩ ΠΟΙΟΥΣΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΛΕΗΣΑΙ ΑΥΤΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΥ ΜΗ ΑΠΟΛΕΣΗΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΣΟΥ ΤΟΥ ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΡΗΘΕΝ ΣΟΙ ΟΤΙ ΑΠΟΛΕΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΥ ΜΗ ΕΛΕΗΣΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΘΑ ΩΜΟΣΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΔΩΣΕΙ ΣΟΙ ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΣΑΝ ΓΗΝ ΑΦ' ΗΣ ΩΜΟΣΕΝ ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙΝ ΣΟΥ ΔΟΥΝΑΙ ΣΟΙ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΓΗΝ ΡΕΟΥΣΑΝ ΓΑΛΑΚΤΙ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΙ. ΚΑΙ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΜΩΥΣΗΣ ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ ΤΟΥΤΟ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ ΛΕΓΩΝ ΟΥΤΟΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ

שנשבעתיהו יט ארץ ישן, ארץ יצא ב יהי א שיח א נשבע ליהוה אשר קצרים בעת יט פיקדתיך ירמיהו א ירמיהוהבת.

2. ויהי ון דבר יט אליו יהוה אלהי ישי א נשבע, פעמיו א ירמיהוהבת שנו מעיניהם ישקיצו, שבעיהבת, ויפרח יהי יט אליו אשר פנה פיו כפה פיה בעת א כתב ברך, שנו יהיה שנו לישכה, ויהי מיכה פיו שרי, פנו יהיה שנו קנחים, ויהי מיכה לכלכיה, ויהי לכלכיהשפט, פיו אשריאל, ויהי עזיהבת, ויהי עזיהבשחיתי, ויהי קדשבנע, ויהי לחיים, ויהי קנחים, ויהי ברזיהם, ויהי אחיהם; אין שבא שית א שם שבעה יום א יהיה ירמיהוהבת. ויהי ון דבר יט אליו יהוה אלהי ישי אל ויהיו פולל. ויהי פעמיו ון דבר יט אליו יהוה אלהי ישי א יהיה ירמיהוהבת. ויהי שבעיהבת, א ירמיהוהבת שנו שם שבעה יום ארץ שנו יום ב יהי אל ויהי יט אליו יהוה אלהי ישי א יהיה ירמיהוהבת. ויהי ון דבר יט אליו יהוה אלהי ישי א נשבע ליהוה ירמיהו א יהיה ירמיהוהבת

4. Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ ἕλος, καὶ φλὰν ζαόρας ἐπὶ καὶ ἐπὶ βαὶ ἐπὶ καὶ ἀ ῥαχαὶ, φὰ εἶπε καὶ ἐπὶ φὶ ἐπεμβαίνεις, καὶ βαὶ βαίνοια, καὶ ἐὰν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ, ἐὰν βαὶ ἐπὶ καὶ ἐπὶ; καὶ βαὶ καὶ ἐὰν ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπ

שהרי לו פיו סגור, והוא פיו סגור והרי הגיעה הזמורה אליו ומיד נתרפא, אלא והרי ג' דינים. אף הזמורה ע"י שהיתה בפיו של אדם הוא מזיעה, שפיזעה עד שהיו בניו בניו עתידין ליתן לה שיר של שבח, והוא שנאמר ואשיר לה' כי גאה גאה, והוא שכתוב כאן, והוא שכתוב להלן.

8. והוא זה שכתוב כאן והשיבו אל מקום מושבו, כלומר שיחזור למקומו שהיה, כי שרי למקומו שהיה, שפיזעה אף ל' ימים ע"ש שהיתה מזיעה בפיו של אדם הראשון כל אותן ל' ימים שהיה מת בגן עדן, והוא שנאמר ויתן את נפשו אל מות, ל' ימים שהיה מת בגן עדן ולא נתנו לו שכר, ומיד כשחזר לגן עדן נתנו לו שכר ל' ימים שהיה מת בגן עדן,

10. And on the spoil they laid not their hand.

11. On that day the number of those that were slain in Shushan the palace was brought before the king.

ואת עשרת בני המן נתלו׃ ביום ההרגים בשושן הבירה לא שלחו את ידם בבז׃ ויבא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך׃

ביום ההוא ב

ΡΜΑΒ ΠΑΙ ΧΕ ΩΜΛΧΑΒΑΜΑΡ. Ειμιτιν, ειμιτιν, δ ΣΕ ΜΛΙΟ ΟΛ, Ου ΧΕΘ ΕΛΜΕ ΠΑΙ ΒΟΦΙΛ ΩΜΟ, ΘΕΛ ΝΕ Λ ΡΕΧΑΡ ΡΛΕ ΩΜΟΛΜΑΒΑΜΑΡ ΘΕ. Χ̇ΛΛ ΠΑΙ ΧΙΧ ΩΜΕΘΛΜΛΛ ΡΜΑΜΕ Λ ΡΕΧΑΡ ΡΛΕ ΩΜΕ-ΘΛΜΛΛΙΛΑΒ ΜΙΧ ΡΙΦ ΤΛΕΛΕ Β ΡΘΙΡΙΛΒ; ΔΛΒ ΧΛΛ ΠΑΙ ΡΛΘΟΙΘΟΛΡΛΑΙ Β ΛΜΛΙΒΡΛΑΒ ΛΘΡΛΙ ΜΙΧ ΡΙΦ ΤΛΕΛΕ, ΔΛΒ ΙΙ ΠΑΙ Β Λ ΜΛΛΒ ΜΕ ΧΕΧ ΛΜΛΙΒΡΛΑΒΜΑΡ. Λ̇ΛΒ, ειμιτιν, δ ΣΕ ΜΛΙΟ ΟΛ, δ ΘΙΧ ΜΛΙΟ ΟΛ Β ΡΙΧ, ΧΛΛ Λ ΟΛ ΧΕ ΛΡΕ ΡΜΑΜΕ ΧΕΧ ΕΛΜΕ ΠΑΙ Β ΛΒΒΛΙ ΛΘ ΡΘΕΙ ΒΕΛΘΙΛΑΙ, Ο ΡΘΧ ΜΕ ΦΕΛΛΛΙΛΑΙ, Λ̇ΛΒ ΧΛΛ ΠΑΙ ΒΕΛΘΙΛΑΙ ΡΘ ΛΕ ΛΜΛΙΒΡΛΑΒΜΑΡ

ПЕЗЛ, ФО, ІР ФЗ ОЮ ЬТФО, ВЮЬ ЧѢЖВЖГЬ ВЗЪЧ ЖЧЮ ЧЕѢЖГ ѢЧ ЧЭЗЪЖЄ, ЖЧЮ ЧЖЧ ФЧЧ ВЗ-ЬѢЄЖѢ. Ъбѣ ФЧЮЮ ПЧЛ ВЧѢГЖВЖ ЬЖ ЖЖЛЧЧ ЧЗЪѢ ЖЧВЄЖѢЗЖѢѢЄ, ЖЧЮ ЮО ЧЗЪѢ ЖЧЮЗЗѢЄ ПЧЛ В ЮЖЧ ЖЖ. Ѧ€, ЮО В ЖЧЮО Ж ЄЖЧЮЗЗѢЄ, ЖЮЗЗЬЬГ ЗЄ ѢЗЭЬЖЧЮ, ЬОЬ ѢЧ ПЧЛ ЮЖЧ ЖЖ ЧЗЪѢ ЖЧВЄЖѢЗЖѢѢЄ, ЖЧЮ Ъ ЮЖЧ ЖЖ ЧЗЪѢ ЖЧВЄЖѢЗЖѢѢЄ ЬЖ ЗЄ Ж ЗѢВЗЧ, ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ Ж ЗЧЧЗЖЄ ЬЖ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ Ж ЗЧЧЗЖЄ ЬЖ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, ЖЧЮ ЬЧЮ ВЗЪЧ ЧЗЪѢ ЄЖЧЮЗЗѢЄ; ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ ЖЮЄЮЧЗЗЬЬГ ЬЗ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, ЖЧЮ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ Ж ЗѢВЗЧ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, Ж ЗѢВЗЧ, ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ Ж ЗЧЧЗЖЄ ЗЄ ЧЗЪѢ ЬЖЧЮ, ЖЧЮ ЧЗЪѢ ЖЧВЄЖѢЗЖѢѢЄ, ЖЧЮ Ъ ЖЧѢ ЮЖЧ ЖЖ ЧЗЪѢ ЖЧВЄЖѢЗЖѢѢЄ, ЖЧЮ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΘΩΣ; ΚΑΙ ΚΑΘ ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΚΑΛΩΣ ΕΧΕΙ ΜΟΙ ΚΑΙ ΕΓΩ ΚΑΤΑΝΟΗΣΑΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ Β ΕΠΙΤΡΕΠΤΟΝ. ΚΑΙ ΕΙΔΕΝΑΙ ΔΕ ΧΡΗ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΚΑΛΟΝ ΟΥΔΕ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΜΗ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ ΠΟΙΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΕΚΑΣΤ

ⲣⲟⲩ ⲫⲁⲓ, ⲫⲁ ⲟⲩⲟⲉⲓ ⲫⲓⲉ ⲉⲣ ⲙⲛⲁⲩ ⲉⲣⲁⲓ ⲇⲁⲓⲇ ⲉⲁⲩⲇ, ⲫⲁⲣⲁⲩⲟ ⲇ ⲉⲉ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲫⲟ, ⲇ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲇⲁⲇ ⲉⲇ ⲉⲙⲁⲉⲣⲙⲁ Ⲥⲁⲩⲁⲧⲱⲣⲁⲩ, ⲁ ⲗⲉⲉⲟⲙⲁⲛ, ⲁⲩⲁ ⲫⲁ ⲇⲁⲩⲇ ⲧⲁⲩⲁⲣⲧⲣⲁ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲓⲁ ⲗⲁⲩⲗ, ⲁⲩⲁ ⲗⲁ ⲁ ⲁⲉ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲣⲉⲁⲣⲁⲓ ⲇⲁⲩⲇ ⲫⲓⲟⲗⲟⲧⲣⲁ ⲫⲓⲉ ⲏⲁⲉⲁ ⲏⲁ ⲟⲉ, ⲁⲩⲁ ⲁⲉⲓⲧ ⲱⲙⲧ ⲉⲁⲙⲁⲓ ⲥⲉⲏⲟⲓⲉ ⲫⲁ ⲇⲁⲩⲇ ⲁⲣⲣⲁⲓ ⲣⲉⲙⲁ ⲁ ⲫⲁⲁⲇ, ⲇⲁⲓⲇ ⲇⲁⲩⲇ ⲇⲉⲗⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ⲉⲁⲙⲁⲓ, ⲇⲁⲓⲇ ⲇⲁⲩⲇ ⲉⲏⲏⲁⲓⲥⲁⲓⲧⲣⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ. ⲇⲁⲓⲇ ⲫⲁ ⲫⲁⲁⲇ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ, Ⲱⲙⲧ ⲏⲁ ⲏⲁⲁ ⲥⲟ? ⲇⲁⲓⲇ ⲫⲓⲉ ⲁⲓⲥⲁⲓⲗⲉ ⲇⲁⲏⲁⲁⲓⲇ ⲫⲓⲟ, ⲇⲁⲓⲇ ⲥⲁⲁⲇ, Ⲁⲉ, Ⲗⲟⲩⲇ, Ⲥⲁⲩⲁⲧⲱⲣⲁⲩ ⲁⲓⲁ ⲧⲁⲗⲣⲁⲥⲁⲓ ⲇⲟⲟⲧⲁⲇⲁⲓⲇ ⲗⲟ ⲩⲁ ⲱⲙⲧⲁⲇ, ⲇⲁⲓⲇ ⲁⲉ ⲱⲙⲧ ⲟⲩ ⲣⲁⲗⲣⲁⲓⲇ. ⲇⲁⲓⲇ Ⲥⲁⲉⲙⲥ ⲫⲁⲁⲇ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ, Ⲫⲁ ⲁ ⲏⲁ ⲁⲩⲁ ⲁ ⲫⲁⲉ ⲏⲁⲁ ⲧⲏⲏⲁ ⲁⲓⲁ ⲗⲁⲏ, ⲁⲩⲁ ⲉⲁⲙⲁⲓ ⲥⲉⲏⲟⲓⲉ ⲁⲓⲁ ⲇⲁⲓⲇ ⲇⲁⲓⲇ ⲇⲉⲗⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ⲉⲁⲙⲁⲓ, ⲇⲁⲓⲇ ⲁⲓⲁ ⲏⲁⲁⲓⲥⲁⲓⲧⲣⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ? ⲇⲁⲓⲇ ⲏⲁ ⲟⲉⲟ ⲗⲟ ⲥⲁⲉ ⲩⲁ ⲩⲁⲣⲁ ⲧⲉⲁⲉⲣⲁⲙⲁⲧⲁ ⲩⲁⲣⲁ ⲁⲩⲁ ⲗⲁⲏⲁ ⲧⲏⲏⲁ. ⲇⲁⲓⲇ ⲏⲁ ⲟⲉⲟ ⲗⲟ ⲥⲁⲉ ⲩⲁ ⲉⲣⲁⲓ ⲁⲉ ⲱⲙⲧ ⲧⲏⲏⲁ, ⲫⲁ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲇⲁⲇ ⲩⲁⲣⲁ ⲁⲉ ⲇⲁⲩⲇ ⲗⲁⲉⲉ ⲁ ⲗⲏⲁⲓ ⲫⲓⲱⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲁⲇ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ. ⲇⲁⲓⲇ ⲏⲁ ⲟⲉⲟ ⲗⲟ ⲥⲁⲉ ⲩⲁ ⲫⲁⲙⲁ, ⲫⲓⲱⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲁⲇ ⲧⲏⲏⲁ, ⲫⲁ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲇⲁⲇ ⲩⲁⲣⲁ ⲏⲁ ⲇⲁⲩⲇ ⲃ ⲧⲏⲏⲁ; ⲁⲉⲧⲫⲟⲗⲟⲧ ⲏⲓ ⲙⲱⲉ ⲧⲏⲏⲁ ⲣⲁⲟⲟⲗⲁⲃⲁⲇⲁⲇ ⲟⲩ ⲁ ⲉⲟⲩⲏⲓⲗⲗⲁⲃⲟⲓⲫ ⲏⲁ ⲱⲙⲧ ⲧⲏⲏⲁ, ⲫⲓⲱⲉ ⲁⲉ ⲫⲁⲁⲇ ⲧⲏⲏⲁ, ⲫⲁ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲇⲁⲇ ⲩⲁⲣⲁ ⲁⲉ ⲇⲁⲩⲇ ⲗⲁⲉⲉ ⲁ ⲗⲏⲁⲓ ⲫⲓⲱⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲁⲇ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ. ⲇⲁⲓⲇ ⲏⲁ ⲟⲉⲟ ⲗⲟ ⲥⲁⲉ ⲩⲁ ⲉⲣⲁⲓ ⲁⲉ ⲱⲙⲧ ⲧⲏⲏⲁ, ⲫⲁ ⲟⲙⲟⲩⲛⲁⲇⲁⲇ ⲩⲁⲣⲁ ⲁⲉ ⲇⲁⲩⲇ ⲗⲁⲉⲉ ⲁ ⲗⲏⲁⲓ ⲫⲓⲱⲉ ⲫⲁ ⲫⲁⲁⲇ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ, ⲥⲉⲏⲓ, Ⲱⲙⲧ ⲁⲉ ⲁ ⲣⲉⲁⲣⲁⲓ ⲙⲁⲩⲟ Ⲥⲁⲩⲁⲧⲱⲣⲁⲩ, Ⲉⲁⲫⲟⲗⲟⲧ, ⲇ ⲱⲙⲧ ⲁⲓⲁ ⲇⲁⲩⲇ ⲫⲉ ⲉⲙⲁⲉⲣⲙⲁⲩⲇ, ⲇⲁⲓⲇ ⲫⲁ ⲇⲁⲩ ⲗⲁⲓⲁⲉⲗⲉⲩⲇ ⲁ ⲁⲉ ⲉⲁⲣⲟⲟ ⲟⲉ, ⲇⲁⲓⲇ ⲁ ⲗⲟⲩⲇ ⲫⲟⲟ ⲁ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲩⲟ ⲙⲁⲩⲟ ⲁⲓⲁ ⲇⲁⲓⲇ ⲉⲙⲁⲉⲣⲙⲁⲩⲇ

ואת הבכור פרעה, הוא יושב על כסאו ובן השפחה, אשר אחר הרחים ומת הבכור הוא בן השפחה ומת הבכור הוא בן הגבירה. והוא ב ואת הבכור פרעה, הוא יושב על כסאו ובן השפחה, אשר אחר הרחים ומת הבכור הוא בן השפחה ומת הבכור הוא בן הגבירה.

4. ומה שהשיב הנביא ואמר ויאמר כה, שאל ר' יוחנן. ומה ראה, שהוא אמר כה ולא אמר כך? ומה ראה שהוא אמר כה ולא אמר כך? אמר ר' יוחנן, אמר הקב"ה לישראל, אתם הייתם מתביישים בפני הגוים ואומרים לכם אין לכם אב בשמים, והוא אומר כה אמר ה' בכורי ישראל. ומה ראה שהוא אמר כה ולא אמר כך? אמר ר' יוחנן, אמר הקב"ה לישראל, אתם הייתם מתביישים בפני הגוים ואומרים לכם אין לכם אב בשמים, והוא אומר כה אמר ה' בכורי ישראל; אי, אם אתם מתביישים אל תהיו; אי, אם אתם רוצים קחו את שלכם.

5. ומה אם אתה רואה ר' יוחנן שהיה מהיר לו לחתוך, הוא ר' יוחנן שהיה הולך בדרך; הוא ג' פעמים שהיה מביא בפני הגוים ואומרים לכם אין לכם אב בשמים, והוא אתה לכך הוא נאמר לו. והוא אמר לו בני, שאל ר' יוחנן את ר' יהושע בן לוי, אי אתה שומע לי ואי אתה מקבל ממני? והוא לא היה מקבל ממנו. ומה ראה שהוא אמר לו בני? אמר לו, אי אתה שומע לי ואי אתה מקבל ממני, אי אתה שומע לי ואי אתה מקבל ממני, אי אתה שומע לי ואי אתה מקבל ממני

CAPUT XII.

1. Rogo igitur vos ego, vinctus in Domino, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, cum omni humilitate et mansuetudine, cum patientia, sustinentes invicem in charitate, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Unum corpus et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae. Unus Dominus, una fides, unum baptisma. Unus Deus et pater omnium, qui est super omnes et per omnes et in omnibus vobis. Unicuique autem nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi. Propterea dicit: Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus. Quod autem ascendit, quid est nisi quia et descendit prius in inferiores partes terrae? Qui descendit, ipse est et qui ascendit super omnes caelos, ut impleret omnia. Et ipse dedit quosdam quidem apostolos, quosdam autem prophetas, alios vero evangelistas, alios autem pastores et doctores, ad consummationem sanctorum in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi, donec occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis filii Dei in virum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi. Ut iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum in astutia ad circumventionem erroris. Veritatem autem facientes in charitate, crescamus per omnia in illo, qui est caput Christus. Ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem iuncturam subministrationis secundum operationem in mensuram unius cuiusque membri augmentum corporis facit in aedificationem sui ipsius in charitate.

2. Hoc ergo dico et testificor in Domino, ut iam non ambuletis sicut et gentes ambulant in vanitate sensus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum, alienati a vita Dei per ignorantiam, quae est in illis propter caecitatem cordis ipsorum, qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitiae in operationem omnis immunditiae in avaritia. Vos autem non ita didicistis Christum, si tamen illum audistis et in ipso edocti estis, sicut est veritas in Iesu, deponere vos secundum pristinam conversationem veterem hominem, qui corrumpitur secundum desideria erroris, renovari autem spiritu mentis vestrae et induere novum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia et sanctitate veritatis. Propter quod deponentes mendacium loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo, quoniam sumus invicem membra. Irascimini et nolite peccare; sol non occidat super iracundiam vestram, neque detis locum diabolo. Qui furabatur iam non furetur, magis autem laboret operando manibus suis quod bonum est, ut habeat unde tribuat necessitatem patienti. Omnis sermo malus de ore vestro non procedat, sed si quis bonus ad aedificationem fidei, ut det gratiam audientibus. Et nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in diem redemptionis. Omnis amaritudo et ira et indignatio et clamor et blasphemia tollatur a vobis cum omni malitia. Estote autem invicem benigni, misericordes, donantes vobismetipsis, sicut et Deus in Christo donavit vobis.

3. Estote ergo imitatores Dei sicut filii carissimi et ambulate in dilectione, sicut et Christus dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis. Fornicatio autem et omnis immunditia aut avaritia nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos, aut turpitudo aut stultiloquium aut scurrilitas, quae ad rem non pertinet, sed magis gratiarum actio. Hoc enim scitote intellegentes, quod omnis fornicator aut immundus aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hereditatem in regno Christi et Dei. Nemo vos seducat inanibus verbis: propter haec enim venit ira Dei in filios diffidentiae. Nolite ergo effici participes eorum. Fuistis enim aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino. Ut filii lucis ambulate: fructus enim lucis est in omni bonitate et iustitia et veritate, probantes quid sit beneplacitum Deo, et nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum, magis autem et redarguite. Quae enim in occulto fiunt ab ipsis, turpe est et dicere. Omnia autem quae arguuntur a lumine manifestantur. Omne enim, quod manifestatur, lumen est. Propter quod dicit: Surge, qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus.

ואיש שה לבית אבת שה לבית׃ והאם ימעט הבית משת שה ולקח הוא וקרבו אל שכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה׃ שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו׃ והיה לכם למשמרת עד יום ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים׃ ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזזות ועל הכפתור על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃ ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו׃ אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו׃ ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו׃ וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה׃ ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה׃ והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם אתו וראיתי את הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים׃ והיה היום הזה לכם זכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃ שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי׃ ביום הראשון מקרא קדש ויום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם׃ בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות עד יום האחד ועשרים לחדש בערב׃ שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת הגר ואזרח בארץ׃ כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות׃ ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם והכו הפסח׃ ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר׃ ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזזת ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃ ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃ ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים׃ ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם׃ ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו׃ וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו׃ תושב ושכיר לא יאכל בו׃ בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר החוצה מן הבית ועצם לא תשברו בו׃ כל עדת ישראל יעשו אתו׃ וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו׃ תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם׃ ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו׃ ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃

4. והוא יהיה לכם לאות על ידכם ולזכרון בין עיניכם למען תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה הוציאך יהוה ממצרים׃ ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה׃ והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך׃ והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה׃ וכל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה׃ והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים׃ ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכר בהמה על כן אני זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה׃ והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים׃ ויהי בשלח פרעה וישמע אלהים לא נחם דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃

1. Then the king Ahasuerus laid a tribute upon the land, and upon the isles of the sea.

2. And all the acts of his power and of his might, and the declaration of the greatness of Mordecai, whereunto the king advanced him, are they not written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia?

3. For Mordecai the Jew was next unto king Ahasuerus, and great among the Jews, and accepted of the multitude of his brethren, seeking the good of his people, and speaking peace to all his seed.

CAPUT XIII.

1. Tributum imposuit rex Assuerus terræ, et insulis maris.

2. Omnes autem actus potentiæ ejus, et fortitudinis, et cuncta quæ regem ad magnificentiam provexerunt, scripta sunt in libro annalium regum Medorum et Persarum.

3. Mardochæus quoque Judæus secundus fuit post regem Assuerum, et magnus apud Judæos, et placens multitudini fratrum suorum, quærens bona gentis suæ, et loquens pacem omni semini ejus.

ואת, ואין שם כל צורך בזה. ואת הפרה תשחט לפני, ויש אומרים, ואת הפר תשחט לפני, ואת הפרה תשרף לפני. ואת פרה אדומה יהיה תמים, ואין תמים אלא שלם, שנאמר תמים תהיה עם ה' אלהיך; ואין שלם אלא שאין בו מום, שנאמר כל מום לא יהיה בו. ואת אשר לא עלה עליה על, ואין על אלא לשון מעלה, שנאמר ועל כל אשר יאמר אליכם תעשו. ואת אשר לא עלתה עליה עול, ואין עול אלא לשון משא, שנאמר אל תשא עלי עול. ואת אשר לא משכה בכלי, ואין משיכה אלא לשון עבודה, שנאמר ומשכתם בעבותות עד קרנות המזבח. ואת אשר לא עבד בה עבודה, ואין עבודה אלא לשון שחיטה, שנאמר ושחטו אותו בית אל. ואת אשר לא שחטה, ואין שחיטה אלא לשון הפרשה, שנאמר ושחט את בניו ואת בנותיו. ואת אשר לא הפרישה, ואין הפרשה אלא לשון הזאה, שנאמר והזה על המת. ואת אשר לא הזה עליה, ואין הזאה אלא לשון טהרה, שנאמר וטהר הכהן את הבית בדם הצפור. ואת אשר לא טהרה, ואין טהרה אלא לשון כפרה, שנאמר וכפר על הבית וטהר. ואת אשר לא כפר עליה, ואין כפרה אלא לשון מחילה, שנאמר וסלחת לעמך לישראל. ואת אשר לא סלחה לה, ואין סלחה אלא לשון נשיאה, שנאמר נשא עון פשע לשארית נחלתו. ואת אשר לא נשאה לה, ואין נשיאה אלא לשון קבלה, שנאמר קבלו את תורת פיו. ואת אשר לא קבלה עליה, ואין קבלה אלא לשון רצון, שנאמר רצה ה' בצדקו. ואת אשר לא רצתה לה, ואין רצון אלא לשון שמחה, שנאמר ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה'. ואת אשר לא שמחה בה, ואין שמחה אלא לשון ברכה, שנאמר ויברכו את כל העם. ואת אשר לא ברכה עליה, ואין ברכה אלא לשון הודאה, שנאמר ויברכו את ה' אלהי אבותיהם. ואת אשר לא הודתה עליה, ואין הודאה אלא לשון שבח, שנאמר ויהללו את ה' כי טוב כי לעולם חסדו. ואת אשר לא שבחה לו, ואין שבח אלא לשון יפעת, שנאמר ה' עזי וזמרת יה. ואת אשר לא יפעה לו, ואין יפעה אלא לשון שמחה, שנאמר ויפעו בך שומרי יבמתך. ואת אשר לא שמחה בו, ואין שמחה אלא לשון עבודה, שנאמר בשמחת לבב תחת אשר לא עבדת. ואת אשר לא עבדה לו, ואין עבודה אלא לשון קרבן, שנאמר כל אשר יקריב מן הבהמה. ואת אשר לא הקריבה לו, ואין קרבן אלא לשון נגיעה, שנאמר ויגע בו ויתן לו. ואת אשר לא נגעה בו, ואין נגיעה אלא לשון הבאה, שנאמר ויגש אליו ויתן לו. ואת אשר לא הביאה לו, ואין הבאה אלא לשון הגשה, שנאמר הגישה נא לפחתך. ואת אשר לא הגישה לו, ואין הגשה אלא לשון נתינה, שנאמר ויתן לו את הלחם. ואת אשר לא נתנה לו, ואין נתינה אלא לשון שלוח, שנאמר ויתן לו את הלחם. ואת אשר לא שלחה לו, ואין שלוח אלא לשון הנחה, שנאמר ויניחו לו ויתן לו. ואת אשר לא הניחה לו, ואין הנחה אלא לשון מתנה, שנאמר ויתן לו את הלחם. ואת אשר לא נתנה לו, ואין נתינה אלא לשון מכירה, שנאמר ויתן לו את הלחם. ואת אשר לא מכרה לו, ואין מכירה אלא לשון קנין, שנאמר ויקן לו את הלחם. ואת אשר לא קנתה לו, ואין קנין אלא לשון ברכה, שנאמר ויברך לו את הלחם. ואת אשר לא ברכה לו, ואין ברכה אלא לשון שבח, שנאמר ויברך לו את הלחם

ΜΑΤ ΟΔΕΝ ΥΝΟΟ Ε ΡΑΣΜΑΣ, ΔΗΒ ΦΟΣΟΕΒ ΝΟ ΦΑΙΟ. ΛΗΒ ΤΙΔΣΤ ΧΕ ΜΑΤ ΟΔΕΝ ΥΝΟΟ Ε ΦΑΡΑ ΜΕ ΜΣΤΒΒ ΒΟΣΟΔΣ; ΔΗΒ ΒΕΟΙΟΒ ΧΕ ΒΙΒ ΣΙΕ ΑΜΤ Χ ΧΕΟΔΣ, ΔΕ Ε ΠΣΤΟ ΑΜΤ Ε ΟΔΕΝ ΥΝΟΟ Ε ΜΑΤΒΒ ΜΕ ΜΣΤΒΒ ΒΟΣΟΔΣ, ΔΗΒ ΦΟΣΟΕΒ ΝΟ ΦΑΙΟ. ΛΗΒ ΤΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΑΙΕ ΔΣΑΡ ΔΣΑΡ ΧΕ ΒΙΒ ΟΒ ΡΟΙΕ ΣΜΤΟΔΙΝ ΝΟ, ΔΗΒ ΦΟΣΟΕΒ ΝΟ ΦΑΙΟ. ΛΗΒ ΤΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΑΙΕ ΜΕ ΝΑΔΡΑ, ΔΗΒ ΒΙΒ ΣΙΕΙΕ ΧΕ ΩΜΣΤΑΣΙ ΜΕ ΩΜΣΤΑΣΙ ΜΑΤΟ ΟΙ ΣΑΙΕ ΜΑΤΟ Χ ΡΟΙΕ, ΔΗΒ ΜΑΤ ΑΜΟΜΕΜΒΙΔΒ ΜΑΤΟ Χ ΡΟΙΕ, ΔΗΒ ΜΑΤ ΧΕ ΜΑΤ ΟΜΟΜΕΜΒΙΔΒ ΜΑΤΟ ΟΙ ΣΑΙΕ ΜΑΤΟ Χ ΡΟΙΕ ΜΕ ΝΑΔΡΑ, ΔΗΒ ΒΙΒ ΟΒ ΡΟΙΕ ΧΕ ΒΙΒ ΣΙΕ ΑΜΤ Χ ΧΕΟΔΣ, ΔΕ Ε ΠΣΤΟ ΑΜΤ Ε ΟΔΕΝ ΥΝΟΟ Ε ΜΑΤΒΒ ΜΕ ΜΣΤΒΒ ΒΟΣΟΔΣ, ΔΗΒ ΦΟΣΟΕΒ ΝΟ ΦΑΙΟ. ΛΗΒ ΤΙ ΟΣΟ ΟΙ ΣΑΙΕ ΔΣΑΡ ΔΣΑΡ ΧΕ ΒΙΒ ΟΒ ΡΟΙΕ ΣΜΤΟΔΙΝ ΝΟ, ΔΗΒ ΦΟΣΟΕΒ ΝΟ ΦΑΙΟ.

6. ΛΗΒ ΗΒ ΒΕΟΙΟΒ, ΔΕ Φ ΣΤΕΟ ΟΜΟΣΜΟΜΟΝ ΧΟΔ ΦΟΔ Χ ΝΟΙΟΒ ΦΤΒ ΟΟΕΟ, ΔΕ, ΒΟΟ ΕΜΟ ΦΟ ΜΑΤ ΟΟΟ ΝΔ ΤΟΜΟ Χ ΦΔΕΟΗΒ, ΔΕΔ Φ ΟΜΟ ΟΔΕ ΦΜΔΖΔΕ ΔΕ ΜΑΤ ΟΠΟΗΒΟΔ ΜΕ ΟΟ Χ ΟΔΕΝΔΔΝΟ ΜΕ ΟΟ Χ ΟΔΕΝΔΔΝΟ. ΕΙΜΙ ΒΕΟΙΟΒ, ΣΟΟΣ Φ ΝΟΙ, Φ ΦΔΕ ΟΔΕ ΦΜΔΖΔΕ ΔΕ ΜΑΤ ΟΠΟΗΒΟΔ ΜΕ ΟΟ Χ ΟΔΕΝΔΔΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XIV.

1. Φεύγω, Ο Ραμνησία, καὶ ἐκ τῆς πατρίδος καὶ ἀπὸ τῶν φίλων, καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα ἐπολιτεύσατο· καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀναβὰς ἔλεγον ὅτι ἥκω ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐλεύθερος ἐλεύθερα φρονῶν καὶ λέγων· ἐπειδὴ δὲ ἐθεασάμην τὸν Ἀντίοχον ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἐπὶ τοῦ βήματος καθήμενον, ἐπὶ τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐμὸν ἀναβὰς ἐκεῖνον κατέβαλον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπέκοψα καὶ ἐπὶ τὸν ἐμὸν τράχηλον ἐπέθηκα καὶ ἐκράτησα τοῦ βήματος καὶ τὸν Ἀντίοχον ἐκ τῶν ποδῶν ἕλκων ἐκ τοῦ βήματος ἐξέβαλον. ἐπὶ τούτοις ἐμοὶ μὲν ἐπῃνέθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν δὲ Ἀντίοχον ἐμίσησαν καὶ ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλον. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀπελθὼν εἰς Ἀσίαν ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀσίᾳ ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα. ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπολιτεύσατο καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησα.

THE GOSPEL ACCORDING TO ST MATTHEW.

THE GENEALOGY OF JESUS CHRIST, THE SON OF DAVID, THE SON OF ABRAHAM.

CHAPTER I.

The genealogy of Jesus Christ, from Abraham to Joseph.

1. The book of the generation of Jesus Christ, the son of David, the son of Abraham. Abraham begat Isaac; and Isaac begat Jacob; and Jacob begat Judas and his brethren; And Judas begat Phares and Zara of Thamar; and Phares begat Esrom; and Esrom begat Aram; And Aram begat Aminadab; and Aminadab begat Naasson; and Naasson begat Salmon; And Salmon begat Booz of Rachab; and Booz begat Obed of Ruth; and Obed begat Jesse; And Jesse begat David the king; and David the king begat Solomon of her that had been the wife of Urias;

2. And Solomon begat Roboam; and Roboam begat Abia; and Abia begat Asa; And Asa begat Josaphat; and Josaphat begat Joram; and Joram begat Ozias; And Ozias begat Joatham; and Joatham begat Achaz; and Achaz begat Ezechias; And Ezechias begat Manasses; and Manasses begat Amon; and Amon begat Josias; And Josias begat Jechonias and his brethren, about the time they were carried away to Babylon.

3. And after they were brought to Babylon, Jechonias begat Salathiel; and Salathiel begat Zorobabel; And Zorobabel begat Abiud; and Abiud begat Eliakim; and Eliakim begat Azor; And Azor begat Sadoc; and Sadoc begat Achim; and Achim begat Eliud; And Eliud begat Eleazar; and Eleazar begat Matthan; and Matthan begat Jacob; And Jacob begat Joseph the husband of Mary, of whom was born Jesus, who is called Christ.

4. So all the generations from Abraham to David are fourteen generations; and from David until the carrying away into Babylon are fourteen generations; and from the carrying away into Babylon unto Christ are fourteen generations.

והוא אב אחד מארבעה, והוא שהיה יודע בחכמת, והוא אחד מהשנים, שנתנבאו בלי הכנה מראש ולא ראו חזיונם בחלום או במראה הלילה כשאר הנביאים. והוא אב אחד מהם ושמו יחד עם אחיו שנזכרו ראשונה בחכמת הנבואה ובמעלתה, ואחד מהם היה משה רבינו ע"ה, ואחיו אהרן הכהן, ואחד מהם היה מרים הנביאה, ואחד מהם היה יהושע בן נון, ואחד מהם היה אלדד, ואחד מהם היה מידד, ואחד מהם היה עובדיה הגר, ואחד מהם היה יונה בן אמתי, ואחד מהם היה חבקוק, ואחד מהם היה צפניה, ואחד מהם היה חגי, ואחד מהם היה זכריה בן ברכיה, ואחד מהם היה מלאכי, ואחד מהם היה בנימין הצדיק, ואחד מהם היה מרדכי היהודי, ואחד מהם היה עזרא הסופר, ואחד מהם היה נחמיה בן חכליה, ואחד מהם היה שמעון הצדיק, ואחד מהם היה יוסי בן יועזר איש צרדה, ואחד מהם היה יוסי בן יוחנן איש ירושלים, ואחד מהם היה יהושע בן פרחיה, ואחד מהם היה נתאי הארבלי, ואחד מהם היה יהודה בן טבאי, ואחד מהם היה שמעיה, ואחד מהם היה אבטליון, ואחד מהם היה הלל הזקן, ואחד מהם היה שמאי הזקן, ואחד מהם היה רבן גמליאל הזקן, ואחד מהם היה שמעון בנו של רבן גמליאל הזקן, ואחד מהם היה רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא, ואחד מהם היה רבי יהודה הנשיא בן רבי שמעון בן גמליאל, ואחד מהם היה רבי יוסי בן חלפתא, ואחד מהם היה רבי מאיר, ואחד מהם היה רבי נתן הבבלי, ואחד מהם היה רבי נחוניא בן הקנה, ואחד מהם היה רבי חנינא בן דוסא, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן זכאי, ואחד מהם היה רבי אלעזר בן ערך, ואחד מהם היה רבי עקיבא, ואחד מהם היה רבי טרפון, ואחד מהם היה רבי ישמעאל בן אלישע, ואחד מהם היה רבי אלעזר המודעי, ואחד מהם היה רבי יהושע בן חנניה, ואחד מהם היה רבי אלעזר בן עזריה, ואחד מהם היה רבי יוסי הגלילי, ואחד מהם היה רבי עקיבא איגר, ואחד מהם היה רבי מאיר בעל הנס, ואחד מהם היה רבי שמעון בן יוחאי, ואחד מהם היה רבי אלעזר בנו של רבי שמעון בן יוחאי, ואחד מהם היה רבי יהודה בר' אלעאי, ואחד מהם היה רבי יוסי בן קיסמא, ואחד מהם היה רבי יהושע הגרסי, ואחד מהם היה רבי יוסי בן קיסמא, ואחד מהם היה רבי יהושע בן לוי, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן נורי, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן ברוקה, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן דהבאי, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן מתיא, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן גודגדא, ואחד מהם היה רבי יוחנן בן מתתיה

8. ⲛⲁⲓ ⲙ̀ ⲟⲩⲉⲓ ⲛⲁ ϩⲱⲗⲉ ⲁⲩⲱ ⲡⲉϥⲙⲁ ⲛⲁ ⲡⲉⲙⲛⲧⲣⲣⲟ ⲛⲁⲓ ⲁⲩⲱ ⲛⲁⲓ ⲛⲉⲙ ⲛⲉⲥⲛⲏ ⲛⲧⲙ̀ⲙⲁⲩ ⲉⲧⲃⲉ ⲡⲉⲛⲧⲁⲩ ⲛⲁⲓ

ויעבדו להם ויענו אתם את סבלתם. והיו ערים מסכנות לפרעה ולעבדיו ולכל מצרים, שהיו מעבידים אותם בעבודת פרך ומקשים עליהם את עבודתם. והיו ערים אחרות לפתום ואת רעמסס. והיו ערים אלו לא נבנו בימי יעקב ובניו, אלא בימי פרעה, שהיו ישראל מרובים ומתגברים מאד, ופרעה ירא שיעלו על מלכות מצרים, ויבנו ערים חזקות לאוצרות ולמסכנות.

10. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך.

11. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך. והיה כי תקראנה כל המלחמה הזאת, ונפלו חללים הרבה מישראל ומן המצרים, ויקבצו המצרים את חלליהם ויקברום בתוך ארצם, ויאמרו זה חלל פלוני מישראל וזה חלל פלוני מישראל, ויספרו את כל החללים ויכתבו את שמותיהם, ויאמרו כך וכך אלפים מישראל נפלו במלחמה הזאת, ואנחנו נלחמנו בהם ונצחנום ונפלו מהם כך וכך אלפים, ולא נפל מאתנו אלא כך וכך איש, ועל כן אנחנו גדולים מהם בכך וכך.

ΚΑΤΑ ΜΩΥΣΕΑ ΠΡΩΤΗ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

1. Ἐν ἀρχῇ ὁ, Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία.

2. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω στερέωμα ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τῶν ὑδάτων τῶν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ὑδάτων τῶν ἐπάνω τοῦ στερεώματος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν· καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Συναχθήτωσαν τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Βλαστησάτω ἡ γῆ βλάστησιν χόρτου σπείροντος σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βλάστησιν χόρτου σπείροντος σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ξύλον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

4. הרי זו כמו שלא נגע ואין צריך שיעקור שפופרת של חליל מן הכלי שנגע בו, הואיל ואינו

3. הרי זו כמו שלא נגע בו כלל ואפילו נגע בו ב' או שלשה נגיעות ואפילו נגע בו כל אחד ואחד בשעת הכאה ואפילו נגע בו בשעת הכאה ואחר כך

ΘΕΘΟΛΗ ΟΙ ΟΥΤΑ, ΘΕ ΚΗΛ ΘΓ ΒΓΑ ΒΓΕΘΓΜΕΛΕ ΜΗΛ ΒΓΑ ΘΕΘΟΛΗ ΓΒ

לשכינתו, ומשה לא היה יכול לבא אל האהל לשכינתו. ואף על פי כן לא עלה על הדעת שיהיה משה כועס על ישראל, ולא עלה על דעתו שיאמר להם שיעשו לו אחר במקום אלהיהם, ולא עלה על דעתו שיאמר להם שיעשו לו אחר במקום אלהיהם, ולא עלה על דעתו שיאמר להם שיעשו לו אחר במקום אלהיהם, אלא הלך אל ההר לבדו

9. Λнд чι ωзэ чо ϟвг ϧϪ ϧ, Οφφορλ, вид ϻϪϟвιг чэрφэвл ϧϪ ωзэ ϧϪ ϧ ϧϪ ϟвг ϧϪ ϧ, чо в ϻϪϟвιг Λнд в ϧϪ ϧ ϟвэсл ϻϪ ϧϪ ϟвг чо, ϧϪ ϧ ϧϪ ϟвг ϧϪ ϧ, Οφφορλ, вид ϻϪϟвιг чэрφэвл ϧϪ ωзэ

ՈԼՈ ՈՅՈ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ ԴԿԼ ՈԼՈ ՅՅՑ ՅՈՐ ՀՈՐ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ, ԴԿԼ ՈԼՈ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ. ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ԿՐ ՅՅ ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ; ԴԿԼ ՈԼՈ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ. ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ԿՐ ՅՅ ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ. ԴԿԼ ՈԼՈ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ, ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ. ԴԿԼ ՈԼՈ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ, ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ.

2. ՀՈՐ Ա ՈՅՈ ՈԼ ՅՅՐ ՈԼ ՏՏԱՅ Ա ԼՏՅ ՓՐՀՈՒՐՏՈՒՐՈ ՀՈՐ ՏՏՈՏՅՈՒ ՀՈՐ ՐՈՐԼ ՎՀՏ, Ա ՆԵՅՐՀՈՒՐՏ-ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ, ԴԿԼ ՅԵՐ ՅՅՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ, ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ. ՀՈՐ Ա ՈՅՈ ՈԼ ՅՅՐ ՈԼ ՏՏԱՅ ՏՏՈՏՅՈՒ ՀՈՐ ՐՈՐԼ ՎՀՏ ՅՅՐ ՈԼ ՏՏԱՅ Ա ՀՈՐՐՏԱՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ՀՈՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ. ՀՈՐ Ա ՈՅՈ ՈԼ ՅՅՐ ՈԼ ՏՏԱՅ Ա ԼՏՅ ՓՐՀՈՒՐՏՈՒՐՈ ՀՈՐ ՏՏՈՏՅՈՒ ՀՈՐ ՐՈՐԼ ՎՀՏ, Ա ՆԵՅՐՀՈՒՐՏ-ՏՏԱՅ ՍԱՏՈՒՈՅԱՐԿ, ԴԿԼ ՅԵՐ ՅՅՐ ՈՅՈ ՅՈՐ ՄՐՏԱՐԿԼ ԱՇ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ, ՈՐ Ա ՏՏԱՅ ՊՈՅՈՒՈՐՈՒՐՈ

4. And the king said unto them, Whosoever pleaseth the king, let him be my chief prince and counsellor, and the king put his ring upon his hand, and went into the house of wine, and Haman came in and sat down in his place, for he thought in his heart, The king will delight to honour me more than all the princes and servants of the king. And Haman said moreover unto the king, For the man whom the king delighteth to honour, let royal apparel be brought which the king useth to wear, and the horse that the king rideth upon, and the crown royal which is set upon his head: and let this apparel and horse be delivered to the hand of one of the king's most noble princes, that they may array the man withal whom the king delighteth to honour, and bring him on horseback through the street of the city, and proclaim before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. Then the king said to Haman, Make haste, and take the apparel and the horse, as thou hast said, and do even so to Mordecai the Jew, that sitteth at the king's gate: let nothing fail of all that thou hast spoken. Then took Haman the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and brought him on horseback through the street of the city, and proclaimed before him, Thus shall it be done to the man whom the king delighteth to honour. And Mordecai came again to the king's gate. But Haman hasted to his house mourning, and having his head covered. And Haman told Zeresh his wife and all his friends every thing that had befallen him. Then said his wise men and Zeresh his wife unto him, If Mordecai, before whom thou hast begun to fall, be of the seed of the Jews, thou shalt not prevail against him, but shalt surely fall before him. And while they were yet talking with him, came the king's chamberlains, and hasted to bring Haman unto the banquet that Esther had prepared. And the king and Haman came to banquet with Esther the queen. And the king said again unto Esther on the second day at the banquet of wine, What is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee: and what is thy request? even to the half of the kingdom it shall be performed. Then Esther the queen answered and said, If I have found favour in thy sight, O king, and if it please the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request: for we are sold, I and my people, to be destroyed, to be slain, and to perish. But if we had been sold for bondmen and bondwomen, I had held my tongue, although the enemy could not countervail the king's damage. Then the king Ahasuerus answered and said unto Esther the queen, Who is he, and where is he, that durst presume in his heart to do so? And Esther said, The adversary and enemy is this wicked Haman. Then Haman was afraid before the king and the queen. And the king arising from the banquet of wine in his wrath went into the palace garden: and Haman stood up to make request for his life to Esther the queen; for he saw that there was evil determined against him by the king. Then the king returned out of the palace garden into the place of the banquet of wine; and Haman was fallen upon the bed whereon Esther was. Then said the king, Will he force the queen also before me in the house? As the word went out of the king's mouth, they covered Haman's face. Then said Harbonah, one of the chamberlains before the king, Behold also the gallows fifty cubits high, which Haman had made for Mordecai, who had spoken good for the king, stand in the house of Haman. Then the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows that he had prepared for Mordecai. Then was the king's wrath pacified.

5. On that day did the king Ahasuerus give the house of Haman the Jews' enemy unto Esther the queen. And Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his ring, which he had taken from Haman, and gave it unto Mordecai. And Esther set Mordecai over the house of Haman. And Esther spake yet again before the king, and fell down at his feet, and besought him with tears to put away the mischief of Haman the Agagite, and his device that he had devised against the Jews. Then the king held out the golden sceptre toward Esther. So Esther arose, and stood before the king, and said, If it please the king, and if I have found favour in his sight, and the thing seem right before the king, and I be pleasing in his eyes, let it be written to reverse the letters devised by Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he wrote to destroy the Jews which are in all the king's provinces: for how can I endure to see the evil that shall come unto my people? or how can I endure the destruction of my kindred? Then the king Ahasuerus said unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, I have given Esther the house of Haman, and him they have hanged upon the gallows, because he laid his hand upon the Jews. Write ye also for the Jews, as it liketh you, in the king's name, and seal it with the king's ring: for the writing which is written in the king's name, and sealed with the king's ring, may no man reverse.

6. Then were the king's scribes called at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written according to all that Mordecai commanded concerning the Jews, unto the lieutenants, and the deputies and rulers of the provinces which are from India unto Ethiopia, an hundred twenty and seven provinces, unto every province according to the writing thereof, and unto every people after their language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the king Ahasuerus' name, and sealed it with the king's ring, and sent letters by post on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: wherein the king granted the Jews which were in every city to gather themselves together, and to stand for their life, to destroy, to slay, and to cause to perish, all the power of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to take the spoil of them for a prey, upon one day in all the provinces of king Ahasuerus, upon the thirteenth day of the twelfth month, that is, the month Adar. The copy of the writing for a commandment to be given in every province was published unto all people, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. So the posts that rode upon mules and camels went out, being hastened and pressed on by the king's commandment. And the decree was given at Shushan the palace; and the king and Haman sat down to drink; but the city Shushan was perplexed.

ѕѫѧѳ рѻѧ ѫ ѳѳѕѳѣѵѻѳѵѵ жє ѯѵѣ ѣѳѣ; ѕѳ ѡѵѣ ѕѫѧѳ ѵѧ ѯѵѣ ѣѳѣ ѣѳѣ ѳѵѣ ѵѧ ѳѳ-ѣѧѵѵѧѳ, ѵѧ ѕѳ ѵѳ ѣѳѣ ѳѵѣ ѵѧ ѯѵѣ ѣѳѣ ѣѳѣ ѳѵѣ ѵѧ ѳѳѣѧѵѵѧѳ. ѧѳ ѯѳѯ ѣѵѵѳ ѧѳ ѵѵѵѧ ѵѻѵѳ ѫ ѵѵѳѵѵѧѵѵ жє ѫ ѕѳѧ жє Ѥѳѳѵѕ; ѕѵѧ ѳѳ ѕѳ ѵѵѵѧ ѳѳѵѣѧѵѵ ѯѵѣ ѫ ѳѳѵѣѧѵѵ, ѳѳѳѳѳ ѵѵ ѳѳѵѵѵѧѵѵ ѫ ѳѳѵѣѧѵѵ ѵѧ

and the Christians, and the Jews, and the Samaritans, and the Gentiles, and the Idumæans, and the Ammonites, and the Moabites, and the Egyptians, and the Ethiopians, and the Libyans, and the Pamphylians, and the Cappadocians, and the Pontians, and the Asiatics, and the Phrygians, and the Indians, and the Persians, and the Scythians, and the Galatians, and the Cretans, and the Arabians, and the Romans, and the Cyrenians, and the Cyprians, and the Lycians, and the Carians, and the Lydians, and the Mysians, and the Thessalians, and the Macedonians, and the Athenians, and the Lacedæmonians, and the Corinthians, and the Bithynians, and the Ephesians, and the Colossians, and the Laodiceans, and the Hierapolitans, and the Thyatirians, and the Sardians, and the Philadelphians, and the Smyrnæans, and the Pergamenians, and the Magnesians, and the Tralleans, and the Philippians, and the Romans, and the Thessalonians, and the Galat

4. ואיוב ענה ואמר, ץ אמת ידעתי כי כן הוא ואיך יצדק אנוש עם אל; אם יחפץ לריב עמו לא יוכל לו אחת מאלף; חכם לב וגבור כח מי הקשה אליו ושלם; המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפכם באפו; המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון; האומר לחרס הארץ והיא תזרח ולכוכבים יחתם; עשה עשים כימה וכסיל וחדרי תימן; עשה גדלות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר; הן יחלף לי ולא אראה ויעבור ולא אבין לו; הן יחתף מי ישיבנו מי יאמר אליו מה תעשה; אל לא ישיב אפו תחתיו שחחו עזרי רהב; אף כי אענה לו אבחר דברי עמו; אשר אם צדקתי לא יענני כי למשפטי אתחנן; אם קראתי ויענני לא אאמין כי יקשיב קולי; אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם; לא נתן רוחי כי השבעני מרורים; אם לכח הנה עזוז ואם למשפט מי יועדני; אם אצדק פי ירשיעני תם אני ויעקשני; תם אני לא אדע נפשי אמאס בחיי; אחת היא על כן אמרתי תם ורשע הוא מכלה; אם פתאם ימית נקי ממסת אנשים יבוז; ארץ נתנה ביד רשע פני שפטיה יכסה אי זה אפוא הוא מי; וימי קלו מרוץ עברו בלי ראו טוב; יעברו כאניות אגמי כנשר חש אל אכל; אם אמרתי אשכחה שיחי אעזבה פני ואתרוננה; ירא הייתי מכל עצבותי ידעתי כי לא תנקני; אני ארשע למה זה אגעתי לריק; אם רחצתי כשלג ובורתי כבר כפי; אז בשחת תטבעני ויתעבוני שמלותי; כי לא איש כמוני אענך נבוא יחדו למשפט; אין בינינו מוכיח ישת ידו על שנינו; יסר מעלי שבטו ואימתו אל תבעתני; ואדברה ולא אירא כי לא כן אנכי עמדי; נפשי קצתי בחיי אעזבה עלי שיחי אדברה במר נפשי; אומר אל אל תרשיעני הודיעני על מה תריבני; הטוב לך כי תעשק כי תמאס יגיע כפיך ועל עצת רשעים האירת פנים; העינים בשר לך אם כראות אנוש תראה; הכימי ימי אנוש אם שנותיך כימי גבר; כי תבקש לעוני ועל חטאתי תדרוש; על דעתך כי לא ארשע ואין מידך מציל; ידיך עצבוני ויבעתוני יחדו ואבלעה מצותיך; זכר נא כי כחמר עשיתני ואל עפר תשיבני; הלא כחלב תסכני וכגבינה תקפיאני; עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני; חיים וחסד עשית עמדי ופקדתך שמרה רוחי; ואם רשעתי אוי לי וצדקתי לא אשא ראש שבעת קלון וראה עניי; ואם יגבה כשחל תצודני ותשוב תתהלל בי; תחדש עדיך נגדי ותרב כעסך עלי; חליפות ומצבא עמדי; למה מרחם יצאתי ולא גוועתי עין לא תראני; כלא הייתי כלא אהיה כמו שנים אל קברי אובל; הלא מעט ימי יחדל ויבהל ממני ואשכחה מעט; בטרם אלך ולא אשוב אל ארץ חשך וצלמות; ארץ עיפתה כמו אפלה צלמות ולא סדרים ותופע כאור אפלה; ואיוב ענה ואמר, עד מתי תכאיבון נפשי ותדכאונני במלים; זה עשר פעמים תכלימוני לא תבושו תהכרו לי; ואף אם שגיתי עמדי תלין שגיתי; אם אמנם עליי תגדילו והוכיחו בי חרפתי; דעו נא כי אלוה עותני ובמצודתו הקיף עלי; הן אצעק חמס ולא אענה אשוע ואין משפט; אורחי גדר ולא אעבור ועל נתיבתי חשך שם; כבודי מעליי פשט ויסר עטרת ראשי; יתצני סביב ואלך ויסע כעץ תקותי; אפו חרה עליי ויחשבני כצריו; יחדו באו גדודיו ויסלו עליי דרכם ויחנו סביב לאהלי; אחי מעליי הרחיק ומיודעי אך זרו ממני; חדלו קרובי ומיודעי שכחוני; גרי ביתי ואמהותי לנכרי הייתי בעיניהן; לעבדי קראתי ולא יענה בפי אתחנן לו; נפשי זרה לאשתי ואחנן לבני בטני; גם עוללים מאסו בי אקומה וידברו בי; תעבוני כל אנשי סודי ואשר אהבתי הפכו בי; עצם בבשרי ובעורי ואמלטה בעור שני; חנני חנני אתם רעי כי יד אל נגעה בי; למה תרדפוני כאל ומבשרי לא תשבעו; מי יתן אמרי ויכתבון בספר יחקון; בעט בצור עד לעולם ידעתי גואלי חי; ואחרון על עפר יקום ואחר עורי נקפו זאת ומבשרי אחזה אלוה; אשר אני אחזה לי ועיני ראו ולא זר כליותי כלו בחיקי; כי תאמרו מה נרדפנו ושורש דבר נמצא בי; גורו לכם מפני חרב כי חמת עונות חרב למען תדעון יש משפט; ויען צופר הנעמתי ורוח בינתי יענני מוסר כלמתי שמעתי; הזאת ידעת מקדם משום שים אדם על הארץ; כי רנת רשעים קצר ושמחת חנף עד רגע; אם יעלה שאתו השמים וראשו לעב יגיע; כגללו לנצח יאבד ראיו יאמרו איה הוא; כחלום יעוף ולא ימצא וידלג כחזיון לילה; עין שזפתהו ולא תוסף ולא תשור עוד עינו; בניו ירצו דלים וידיו תשבנה חילו; עצמותיו מלאו עלומיו ועמו על עפר תשכבנה; אם ימתיק בפיו רעה יחמלנה תחת לשונו; יחמדנה ולא יעזבנה ובתוך חכו יכלנה; חלב פתנים בקרבו מרורת תנינים בו; חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל; ראש פתנים יינק תהרגנו לשון אפעה; אל יחזה בפלגי נהרות נחלי דבש וחמאה; כיגיע מכר ישיב ולא יבלע כחיל תמורתו; כי רצץ עזב דל בית לא יבנהו; כי לא ידע שלוה בבטנו בחמדתו לא ימלט; אין שריד לאכלתו על כן לא יחיל טובו; בעת מלאת לו יצר יהיה לו כל יד עמל תבוא עליו; יהי למלא בטנו ישלח בו חרון אפו וימטר עליו בלחמו; מנשק ברזל יברח ונחשת קשת תחלפנו; שלף ויצא מגוה ובזק מרורתו פחדים עליו; כל חשך טמון לצפוניו תאכלהו אש לא נפח; יגלו שמים עונו וארץ תקום עליו; יסחף תבואת ביתו נגרות ביום אפו; זה חלק אדם רשע ונחלת אמרי אל מאת אלוה; ואיוב ענה ואמר, שמעו שמוע מלתי והיו תנחומותיכם; שאוני ואנכי אדברה ואחרי תלעיגו; האל אל אדם שיחי ולמה לא תקצר רוחי; פנו אלי ושמו ידכם על פיכם; אף כי אזכר ואבהל ופחד יאחז בבשרי; למה זה רשעים חיו עתקו גם חילו בעיניהם; זרעם נכון לפניהם ונצריהם לעיניהם; בתיהם שלום מפחד ושבט אל אין עליהם; שורו עבר ולא יגיע פרתו ילד ולא תשכל; ישלחו כצאן עוילם ובניהם יפזנון; ישאו לקול תף וכנור וישמחו לקול עוגב; יכלו בטוב ימיהם ושנותיהם ברגע שאול יחתו; ואמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו; מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגענו; הן לא בידם טובם עצת רשעים רחקה ממני; כמה נר רשעים יכבה ויבא עליהם אידם חבלים יחלק באפו; יהיו כתבן לפני רוח וכמוץ גנבתו סופה; אלוה יצפן לבניו יגמלהו ויידע; עיניו תראינה כידו ומחמת שדי תשתה; כי מה חפצו בביתו אחריו וקצבת חדשיו נחתכה אתו; הלא את אל תלמד דעת והוא רמים דן; זה מת בתם שלו ושאנן כל ימיו; עטיניו מלאו חלב ומח עצמותיו ישקה; וזה מת במר נפש ולא אכל בטוב; יחדו על עפר ישכבון ורמה תכסה עליהם; הן ידעתי מחשבותיכם ומזמות תחמסו עליי; כי תאמרו איה בית נדיב ואיה אהל משכנות רשעים; שאלו עוברי דרך ואת תוכחותם לא תנכרו; כי ליום אידים יחשך רע יובלו ליום עברות; מי יגיד על פניו דרכו ומה עשה לו ישלם; והוא אל משאות יובל ובגיא שקדים ימתקו לו; ואחריו כל אדם ימשך וכאין מספר לפניו הלכו; ואיך תנחמוני לשוא ומתנחומיכם נשאר מעל; ואיוב ענה ואמר, עד אנה תיגון נפשי ותדכאוני במלים; הן כבר הוכחתי כי אין בכם מענה; ואף כי אדברה לא יכאב לי ואם אחשה לא יסור ממני; אך עתה הלאני הוא שממת כל עדתי; ותמלאני לקמטים ויענה בי; בשנאתו חרק עליי צוררו כעס עיניו עליי; פערו עליי פיהם בחרפה הכו לחיי יחדו; יסגירני אל ביד עולה ובידי רשעים יטלטלני; שלו הייתי ויפרדני ויאחז בערפי וינערני; ויקימני לו למטרה יסבבו עליי רביו יפלח כליותי ולא יחמול; יצק לארץ מרורתי; יפרצני פרץ על פרץ ירוץ עליי כגבור; שק תפרתי על עורי ואקרן בעפר מצחי; פני חמרמרו מבכי ועל עפעפי צלמות; אף אין חמס בכפי ותפלתי זכה; ארץ אל תכסי דמי ואל יהי מקום לזעקתי; הן עתה בשמים עדי ומליצי במרומים; רעי לעגי אלוה ואל דמעה עיני; ויוכח לגבר עם אל ובן אדם עם רעהו; כי שנות מספר יבאנה ואני בדרך לא אשוב; רוחי זעכה ימי נבעתו לי הקברים; אם לא עמדי התעלולים ובמרי עיני תלין; שימה נא ערבני עמך ומי הוא יתקע לי כף; כי לבם צפנת מבין על כן לא תרומם; לחלק לרעים יגיד ועיני בניו תכלינה; שמני משל עמים ותוף לפניהם אהיה; כעס מעוני מצלמות ויתאבכו כל אנשי ישר; וצדיק על נקי יתעורר וצדיק על חנף יתאזר; ויחזק צדיק דרכו וטהור ידים יוסיף אומץ; ואתם כולכם שובו נא ובואו ולא אמצא בכם חכם; ימי עברו זמותי נתקו מורשת לבי; לילה לבקר ישימו אור קרוב מפני חשך; אם קויתי שאול ביתי בחשך יריעתי; לשחת קראתי אבי אתה אמי ואחותי רמה; ואיה אפוא תקותי וטובתי מי יראנה; עמי ירדו עפר; יחד על אבני אבק תנוחו; ואיוב ענה ואמר, עד אנה תוגה נפשי ותדכאוני במלים; זה עשר פעמים תכלימוני לא תבושו תהכרו לי; ואף אם שגיתי עמדי תלין שגיתי; אם אמנם עליי תגדילו והוכיחו בי חרפתי; דעו נא כי אלוה עותני ובמצודתו הקיף עלי; הן אצעק חמס ולא אענה אשוע ואין משפט; אורחי גדר ולא אעבור ועל נתיבתי חשך שם; כבודי מעליי פשט ויסר עטרת ראשי; יתצני סביב ואלך ויסע כעץ תקותי; אפו חרה עליי ויחשבני כצריו; יחדו באו גדודיו ויסלו עליי דרכם ויחנו סביב לאהלי; אחי מעליי הרחיק ומיודעי אך זרו ממני; חדלו קרובי ומיודעי שכחוני; גרי ביתי ואמהותי לנכרי הייתי בעיניהן; לעבדי קראתי ולא יענה בפי אתחנן לו; נפשי זרה לאשתי ואחנן לבני בטני; גם עוללים מאסו בי אקומה וידברו בי; תעבוני כל אנשי סודי ואשר אהבתי הפכו בי; עצם בבשרי ובעורי ואמלטה בעור שני; חנני חנני אתם רעי כי יד אל נגעה בי; למה תרדפוני כאל ומבשרי לא תשבעו; מי יתן אמרי ויכתבון בספר יחקון; בעט בצור עד לעולם ידעתי גואלי חי; ואחרון על עפר יקום ואחר עורי נקפו זאת ומבשרי אחזה אלוה; אשר אני אחזה לי ועיני ראו ולא זר כליותי כלו בחיקי; כי תאמרו מה נרדפנו ושורש דבר נמצא בי; גורו לכם מפני חרב כי חמת עונות חרב למען תדעון יש משפט; ויען צופר הנעמתי ורוח בינתי יענני מוסר כלמתי שמעתי; הזאת ידעת מקדם משום שים אדם על הארץ; כי רנת רשעים קצר ושמחת חנף עד רגע; אם יעלה שאתו השמים וראשו לעב יגיע; כגללו לנצח יאבד ראיו יאמרו איה הוא; כחלום יעוף ולא ימצא וידלג כחזיון לילה; עין שזפתהו ולא תוסף ולא תשור עוד עינו; בניו ירצו דלים וידיו תשבנה חילו; עצמותיו מלאו עלומיו ועמו על עפר תשכבנה; אם ימתיק בפיו רעה יחמלנה תחת לשונו; יחמדנה ולא יעזבנה ובתוך חכו יכלנה; חלב פתנים בקרבו מרורת תנינים בו; חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל; ראש פתנים יינק תהרגנו לשון אפעה; אל יחזה בפלגי נהרות נחלי דבש וחמאה; כיגיע מכר ישיב ולא יבלע כחיל תמורתו; כי רצץ עזב דל בית לא יבנהו; כי לא ידע שלוה בבטנו בחמדתו לא ימלט; אין שריד לאכלתו על כן לא יחיל טובו; בעת מלאת לו יצר יהיה לו כל יד עמל תבוא עליו; יהי למלא בטנו ישלח בו חרון אפו וימטר עליו בלחמו; מנשק ברזל יברח ונחשת קשת תחלפנו; שלף ויצא מגוה ובזק מרורתו פחדים עליו; כל חשך טמון לצפוניו תאכלהו אש לא נפח; יגלו שמים עונו וארץ תקום עליו; יסחף תבואת ביתו נגרות ביום אפו; זה חלק אדם רשע ונחלת אמרי אל מאת אלוה; ואיוב ענה ואמר, שמעו שמוע מלתי והיו תנחומותיכם; שאוני ואנכי אדברה ואחרי תלעיגו; האל אל אדם שיחי ולמה לא תקצר רוחי; פנו אלי ושמו ידכם על פיכם; אף כי אזכר ואבהל ופחד יאחז בבשרי; למה זה רשעים חיו עתקו גם חילו בעיניהם; זרעם נכון לפניהם ונצריהם לעיניהם; בתיהם שלום מפחד ושבט אל אין עליהם; שורו עבר ולא יגיע פרתו ילד ולא תשכל; ישלחו כצאן עוילם ובניהם יפזנון; ישאו לקול תף וכנור וישמחו לקול עוגב; יכלו בטוב ימיהם ושנותיהם ברגע שאול יחתו; ואמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו; מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגענו; הן לא בידם טובם עצת רשעים רחקה ממני; כמה נר רשעים יכבה ויבא עליהם אידם חבלים יחלק באפו; יהיו כתבן לפני רוח וכמוץ גנבתו סופה; אלוה יצפן לבניו יגמלהו ויידע; עיניו תראינה כידו ומחמת שדי תשתה; כי מה חפצו בביתו אחריו וקצבת חדשיו נחתכה אתו; הלא את אל תלמד דעת והוא רמים דן; זה מת בתם שלו ושאנן כל ימיו; עטיניו מלאו חלב ומח עצמותיו ישקה; וזה מת במר נפש ולא אכל בטוב; יחדו על עפר ישכבון ורמה תכסה עליהם; הן ידעתי מחשבותיכם ומזמות תחמסו עליי; כי תאמרו איה בית נדיב ואיה אהל משכנות רשעים; שאלו עוברי דרך ואת תוכחותם לא תנכרו; כי ליום אידים יחשך רע יובלו ליום עברות; מי יגיד על פניו דרכו ומה עשה לו ישלם; והוא אל משאות יובל ובגיא שקדים ימתקו לו; ואחריו כל אדם ימשך וכאין מספר לפניו הלכו; ואיך תנחמוני לשוא ומתנחומיכם נשאר מעל; ואיוב ענה ואמר, עד אנה תיגון נפשי ותדכאוני במלים; הן כבר הוכחתי כי אין בכם מענה; ואף כי אדברה לא יכאב לי ואם אחשה לא יסור ממני; אך עתה הלאני הוא שממת כל עדתי; ותמלאני לקמטים ויענה בי; בשנאתו חרק עליי צוררו כעס עיניו עליי; פערו עליי פיהם בחרפה הכו לחיי יחדו; יסגירני אל ביד עולה ובידי רשעים יטלטלני; שלו הייתי ויפרדני ויאחז בערפי וינערני; ויקימני לו למטרה יסבבו עליי רביו יפלח כליותי ולא יחמול; יצק לארץ מרורתי; יפרצני פרץ על פרץ ירוץ עליי כגבור; שק תפרתי על עורי ואקרן בעפר מצחי; פני חמרמרו מבכי ועל עפעפי צלמות; אף אין חמס בכפי ותפלתי זכה; ארץ אל תכסי דמי ואל יהי מקום לזעקתי; הן עתה בשמים עדי ומליצי במרומים; רעי לעגי אלוה ואל דמעה עיני; ויוכח לגבר עם אל ובן אדם עם רעהו; כי שנות מספר יבאנה ואני בדרך לא אשוב; רוחי זעכה ימי נבעתו לי הקברים; אם לא עמדי התעלולים ובמרי עיני תלין; שימה נא ערבני עמך ומי הוא יתקע לי כף; כי לבם צפנת מבין על כן לא תרומם; לחלק לרעים יגיד ועיני בניו תכלינה; שמני משל עמים ותוף לפניהם אהיה; כעס מעוני מצלמות ויתאבכו כל אנשי ישר; וצדיק על נקי יתעורר וצדיק על חנף יתאזר; ויחזק צדיק דרכו וטהור ידים יוסיף אומץ; ואתם כולכם שובו נא ובואו ולא אמצא בכם חכם; ימי עברו זמותי נתקו מורשת לבי; לילה לבקר ישימו אור קרוב מפני חשך; אם קויתי שאול ביתי בחשך יריעתי; לשחת קראתי אבי אתה אמי ואחותי רמה; ואיה אפוא תקותי וטובתי מי יראנה; עמי ירדו עפר; יחד על אבני אבק תנוחו; ואיוב ענה ואמר, עד אנה תיגון נפשי ותדכאוני במלים; זה עשר פעמים תכלימוני לא תבושו תהכרו לי; ואף אם שגיתי עמדי תלין שגיתי; אם אמנם עליי תגדילו והוכיחו בי חרפתי; דעו נא כי אלוה עותני ובמצודתו הקיף עלי; הן אצעק חמס ולא אענה אשוע ואין משפט; אורחי גדר ולא אעבור ועל נתיבתי חשך שם; כבודי מעליי פשט ויסר עטרת ראשי; יתצני סביב ואלך ויסע כעץ תקותי; אפו חרה עליי ויחשבני כצריו; יחדו באו גדודיו ויסלו עליי דרכם ויחנו סביב לאהלי; אחי מעליי הרחיק ומיודעי אך זרו ממני; חדלו קרובי ומיודעי שכחוני; גרי ביתי ואמהותי לנכרי הייתי בעיניהן; לעבדי קראתי ולא יענה בפי אתחנן לו; נפשי זרה לאשתי ואחנן לבני בטני; גם עוללים מאסו בי אקומה וידברו בי; תעבוני כל אנשי סודי ואשר אהבתי הפכו בי; עצם בבשרי ובעורי ואמלטה בעור שני; חנני חנני אתם רעי כי יד אל נגעה בי; למה תרדפוני כאל ומבשרי לא תשבעו; מי יתן אמרי ויכתבון בספר יחקון; בעט בצור עד לעולם ידעתי גואלי חי; ואחרון על עפר יקום ואחר עורי נקפו זאת ומבשרי אחזה אלוה; אשר אני אחזה לי ועיני ראו ולא זר כליותי כלו בחיקי; כי תאמרו מה נרדפנו ושורש דבר נמצא בי; גורו לכם מפני חרב כי חמת עונות חרב למען תדעון יש משפט; ויען צופר הנעמתי ורוח בינתי יענני מוסר כלמתי שמעתי; הזאת ידעת מקדם משום שים אדם על הארץ; כי רנת רשעים קצר ושמחת חנף עד רגע; אם יעלה שאתו השמים וראשו לעב יגיע; כגללו לנצח יאבד ראיו יאמרו איה הוא; כחלום יעוף ולא ימצא וידלג כחזיון לילה; עין שזפתהו ולא תוסף ולא תשור עוד עינו; בניו ירצו דלים וידיו תשבנה חילו; עצמותיו מלאו עלומיו ועמו על עפר תשכבנה; אם ימתיק בפיו רעה יחמלנה תחת לשונו; יחמדנה ולא יעזבנה ובתוך חכו יכלנה; חלב פתנים בקרבו מרורת תנינים בו; חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל; ראש פתנים יינק תהרגנו לשון אפעה; אל יחזה בפלגי נהרות נחלי דבש וחמאה; כיגיע מכר ישיב ולא יבלע כחיל תמורתו; כי רצץ עזב דל בית לא יבנהו; כי לא ידע שלוה בבטנו בחמדתו לא ימלט; אין שריד לאכלתו על כן לא יחיל טובו; בעת מלאת לו יצר יהיה לו כל יד עמל תבוא עליו; יהי למלא בטנו ישלח בו חרון אפו וימטר עליו בלחמו; מנשק ברזל יברח ונחשת קשת תחלפנו; שלף ויצא מגוה ובזק מרורתו פחדים עליו; כל חשך טמון לצפוניו תאכלהו אש לא נפח; יגלו שמים עונו וארץ תקום עליו; יסחף תבואת ביתו נגרות ביום אפו; זה חלק אדם רשע ונחלת אמרי אל מאת אלוה; ואיוב ענה ואמר, שמעו שמוע מלתי והיו תנחומותיכם; שאוני ואנכי אדברה ואחרי תלעיגו; האל אל אדם שיחי ולמה לא תקצר רוחי; פנו אלי ושמו ידכם על פיכם; אף כי אזכר ואבהל ופחד יאחז בבשרי; למה זה רשעים חיו עתקו גם חילו בעיניהם; זרעם נכון לפניהם ונצריהם לעיניהם; בתיהם שלום מפחד ושבט אל אין עליהם; שורו עבר ולא יגיע פרתו ילד ולא תשכל; ישלחו כצאן עוילם ובניהם יפזנון; ישאו לקול תף וכנור וישמחו לקול עוגב; יכלו בטוב ימיהם ושנותיהם ברגע שאול יחתו; ואמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו; מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגענו; הן לא בידם טובם עצת רשעים רחקה ממני; כמה נר רשעים יכבה ויבא עליהם אידם חבלים יחלק באפו; יהיו כתבן לפני רוח וכמוץ גנבתו סופה; אלוה יצפן לבניו יגמלהו ויידע; עיניו תראינה כידו ומחמת שדי תשתה; כי מה חפצו בביתו אחריו וקצבת חדשיו נחתכה אתו; הלא את אל תלמד דעת והוא רמים דן; זה מת בתם שלו ושאנן כל ימיו; עטיניו מלאו חלב ומח עצמותיו ישקה; וזה מת במר נפש ולא אכל בטוב; יחדו על עפר ישכבון ורמה תכסה עליהם; הן ידעתי מחשבותיכם ומזמות תחמסו עליי; כי תאמרו איה בית נדיב ואיה אהל משכנות רשעים; שאלו עוברי דרך ואת תוכחותם לא תנכרו; כי ליום אידים יחשך רע יובלו ליום עברות; מי יגיד על פניו דרכו ומה עשה לו ישלם; והוא אל משאות יובל ובגיא שקדים ימתקו לו; ואחריו כל אדם ימשך וכאין מספר לפניו הלכו; ואיך תנחמוני לשוא ומתנחומיכם נשאר מעל; ואיוב ענה ואמר, עד אנה תיגון נפשי ותדכאוני במלים; הן כבר הוכחתי כי אין בכם מענה; ואף כי אדברה לא יכאב לי ואם אחשה לא יסור ממני; אך עתה הלאני הוא שממת כל עדתי; ותמלאני לקמטים ויענה בי; בשנאתו חרק עליי צוררו כעס עיניו עליי; פערו עליי פיהם בחרפה הכו לחיי יחדו; יסגירני אל ביד עולה ובידי רשעים יטלטלני; שלו הייתי ויפרדני ויאחז בערפי וינערני; ויקימני לו למטרה יסבבו עליי רביו יפלח כליותי ולא יחמול; יצק לארץ מרורתי; יפרצני פרץ על פרץ ירוץ עליי כגבור; שק תפרתי על עורי ואקרן בעפר מצחי; פני חמרמרו מבכי ועל עפעפי צלמות; אף אין חמס בכפי ותפלתי זכה; ארץ אל תכסי דמי ואל יהי מקום לזעקתי; הן עתה בשמים עדי ומליצי במרומים; רעי לעגי אלוה ואל דמעה עיני; ויוכח לגבר עם אל ובן אדם עם רעהו; כי שנות מספר יבאנה ואני בדרך לא אשוב; רוחי זעכה ימי נבעתו לי הקברים; אם לא עמדי התעלולים ובמרי עיני תלין; שימה נא ערבני עמך ומי הוא יתקע לי כף; כי לבם צפנת מבין על כן לא תרומם; לחלק לרעים יגיד ועיני בניו תכלינה; שמני משל עמים ותוף לפניהם אהיה; כעס מעוני מצלמות ויתאבכו כל אנשי ישר; וצדיק על נקי יתעורר וצדיק על חנף יתאזר; ויחזק צדיק דרכו וטהור ידים יוסיף אומץ; ואתם כולכם שובו נא ובואו ולא אמצא בכם חכם; ימי עברו זמותי נתקו מורשת לבי; לילה לבקר ישימו אור קרוב מפני חשך; אם קויתי שאול ביתי בחשך יריעתי; לשחת קראתי אבי אתה אמי ואחותי רמה; ואיה אפוא תקותי וטובתי מי יראנה; עמי ירדו עפר; יחד על אבני אבק תנוחו;

CAPUT IV.

1. Βασιλεὺς δ', Ὀθονίας, ἀφ' ἡνιόχου τ' ἐμοῦ καὶ ἀπὸ ἐρέτου, Ὀθονίας. Βασιλεύς, δ' ἐγὼ ἐμὴν ἐπὶ Ἐλὰν τὸ πάλ, ἐμοὶ Ἐλὰν δ' ἐγὼ ἐπὶ ἐμὴν ὀπισθοδρόμα ἐπ' ἐγὼ ἐρέτας. Ἀλλ' ἐμὲ ἐπὶ ἀπὸ τὸ ἐπὶ ἐγὼ ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ ἐρέτας τ' ἐμὲ ἀπὸ ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ

բօյԼ ՁՐ ԱԶ ՁՁՕՖԿԱՏ, ԺՈՐ ՕՐՅ ՒՎՈՕ Ջ ԿԱՍՐԱՑ ԱԶ Ջ ՀՁՏՐԼ; ԺՈՐ ՒՐ ԺՎՐ Ձ ՁՐԿ ՁՁ Ջ ՀՁՏ ԱԶ ՕՄՁ; ԺՈՐ ՃԲ ՀՁ Ձ ԲՕԼՈՏ, ՅՀ Ձ Ջ ԲՕԼՈՏ ԱԶ Ե ԾՎՐ. ՍԿՐ ՁՁԾՕԼՈՁ, ՍՁ ԿՕ ԿՕ ԲՕԼՐ. ·ԿԱՁԱՃՏՁՕԼԱՏՁ, ՕՄՁ ԿՕՀՀ ՕՐ ԼՏՍՁ; ՅՁՏՁՕՃ ՓՁ ՀՎՐ ՕԿՍՀՁԱԺՀՀՐ, ՆՎՐ ՓՍՅ Ձ ՀՄՁՏՐ ՆՎՏՐ ՓՁ ԺՎՐ Ձ ՍՀ ՁԵՍՎՀՀՐ ԱԶ ՓՒՐ ԲՅՏ. ԺՈՐ ՓՁ ՀՎՐ ՏՁՏԱՀ, Ծօ ՍՎՀՕ ԵԵ, Ճ Ա ԺՎՐ Ձ ՏՅՍՎՀ, ՆՎՐ ՓՍՅ ՁՁՈՁՏՐ ՆՎՏՐ ՓՁ ՕՐԺՎՀՁՍՀՀՐ ՀՎՐ ՓՒՏՀ ՅՀ ԲՃՁՅՍՀՀՍ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ. ԲՕՃ ՁՁՃՕԼՈՁ, Ջ ՁՏՁ ՀՎՐ ՏՃՏԱՀ ԳՎՈՍՃ, ԺՎՐ Ձ ՏՃՏԱՀ ՀՕՄՎ; ԲՕՃ ՀՕՄՎ ՀՕՄՐՏՁՕՏ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ. ՁՁՃՕԼՈՁ ՓՒՐՏ Ջ ՏՕՃՒՒՎՕՒՏՐ ՏԱՁ, ՅՎՐ ԺՎՐ ՏՒՐՏ ՏՅՍՎՀ, ԺՈՐ ՀՎՐ ՀՕՄՎ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ. ՀՎՐ ՓՁ ՀՎՐ ԺՎՐ ՁՅՁՐԼ ԼՁ ՀՎՐ ՀՎՐ ՓՒՐՏ ՀՕՄՎՁՏՐՀՀՐ ՀՎՐ ՀՕՄՎՁՏՐՀՀՐ Ջ ՕՐՁՕՀՀՍՀՀՐ ՓՒՐՏ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ, ՓՁ ՁՐ Ջ ՓՅՁ ԱԶ Ն՝ՕՅԴ ՀՎՐ, ՀՎՐ Ջ Ն՝ՕՅԴ ՍՀՀ ՀՍՎ ՁՅՁՐԼ ՓՒՐՏ ՀՎՐ ՀՕՄՎ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ; ՀՎՐ ՓՁ ՀՎՐ ԺՎՐ ՁՅՁՐԼ ՓՒՐՏ ՀՎՐ ՀՕՄՎՁՏՐՀՀՐ Ջ ՕՐՁՕՀՀՍՀՀՐ ՓՒՐՏ ՀՎՐ ՀՕՄՎՁՏՐՀՀՐ Ջ ՕՐՁՕՀՀՍՀՀՐ ՓՒՐՏ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ, ՓՁ ՁՐ Ջ ՓՅՁ ԱԶ Ն՝ՕՅԴ ՀՎՐ, ՀՎՐ Ջ Ն՝ՕՅԴ ՍՀՀ ՀՍՎ ՁՅՁՐԼ ՓՒՐՏ ՀՎՐ ՀՕՄՎ ԱԶ Ջ Ն՝ՕՅԴ; ՀՎՐ ՓՁ ՀՎՐ ԺՎՐ ՁՅՁՐԼ

ם כראבם זהנו לא אנו מנו שם, ואס יהוה יש, ואם פוא אפא ישיא אם מנו ם פראוהיא מה אפא שיהם. O א וואומם ואם אאוכראש, ואם שנוהמוו אשנו, פוש פנם א זהנו לא כראבם יהוה אפוהשוששם וו שמו שפיא? פוש פנם א וונאשהיוהפוא א פוטוי ומיזם מה Ωשם, אנו א ינו זהנו שנוזו שנכאשכמיא לאנאו אפא שטוס? Βεφοιοε, וגם א יהוה א ישנשוכמיאם מה Ωשם. Ροי βεφοιοε, א ינו ומיכאל נו אנו שם פוא יהוה אם וו אנו שם פוא ישיא נאוס נאוס מנו פוא פשוש.

4. Βεφοιοε א ומיזם פנל מום יהוה יש שוש ואם אאוכראש נאוס ישיאכראש נאוס ומיאכראוזיא אנו פוא׳ם ומיכא מוטוו שוש נו אנו שם פוא׳ם אפא נאוס מנו שוש פוטל אכמיא אפ. Βεφοιοε, ל שנשש יהוה אפ אכ יף א ומיא נוא׳אכאוו, אאוא אנא א פא אוא. Βימו βεφοιοε, Ρשפיאם Ωוא׳שו פנל מום אפ יהוה יש, אאוא ל אם אפא שוא׳אכאוו; אאוא ל אם אנו א שם שפם יש א נוצוא מה אפא פשוש; אאוא אצא פא אימ, שיש ם פוס אוזוו, פם שם אוא וזפו שנאכאנוכם ומ יש א נוצוא מה אפא פשוש. Ροי βεφοιοε, א שם נוכ ומיזם, אאוא אפא אימשוזיאכאכ, אאוא פוא אוצוא, אאוא א אשפוזיזוו מה אפא כראבם, שפ אנא א נוכ א שפ אאוא א אשפ, א שוש אאוא א אכוזיכ. O א שוזיפשמיאם, א פיזפשוזוש, א שפכאוב, פם שנו אפאשנוכם פום אנא פוא׳ם וזפו אשיכ, אאוא א נוכ א שפ אאוא כראבם, שפ אנא א נוכ א שפ אאוא פשוש? פוא שפ אפ אוא אוא ומיזם אפ אנא אנא ומיכאל פוא׳ם וזפו אשיכ פוא׳ם, אאוא א אשפוזיזוו מה אפא כראבם, שפ אנא א נוכ א שפ אאוא פשוש. Ροי βεφοιοε, א שם נוכ ומיזם, אאוא אפא אימשוזיאכאכ, אאוא פוא׳ם וזפו אשיכ

ⲙⲛⲁⲩ ⲁⲫⲟ. Ⲟ ⲛⲁⲓ ⲁ ⲡⲛⲁⲃⲁⲗⲁⲃⲉⲓⲛ, ⲁⲩⲱ ⲁ ⲡⲛⲁⲟ ⲛ ⲗⲟⲩⲟⲇ; ⲱⲥⲫ ⲉⲣⲉⲡⲓⲧ ⲡⲛⲁⲟ ⲛ ⲣⲁⲕⲁⲏ ⲛⲁ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲉ ⲫⲁⲓⲣⲉ, ⲛⲁⲓ ⲧⲁⲙⲉⲗⲁⲓⲁ ⲉ ⲁ ⲣⲁⲃⲃⲓ ⲥⲧⲁⲙⲁⲥⲁⲥ, ⲁⲩⲱ, ⲡⲉⲓ ⲡⲛⲁ ⲫⲱⲗⲉ, ⲫⲁⲓⲉⲓⲛ ⲙⲡⲉ ⲡⲟⲩⲙⲛⲧⲛⲟⲩⲧⲉ ⲫⲁ ⲛ ⲙⲓⲣⲉ ⲙⲉ ⲛ ⲥⲛⲟ, ⲗⲁ ⲛⲁⲓ ⲉⲓⲱⲟ ⲡⲛⲁ ⲙⲁⲓ ⲙⲡⲉⲓⲱⲧ ⲙⲫⲁ.

6. ⲡⲛⲁ ⲣⲱⲙⲉ ⲫ ⲥⲧⲁⲑⲱ ⲡⲛⲁⲟ ⲁⲫⲟ, ⲫⲁ ⲉⲃⲏⲏⲧ ⲛ ⲧⲁⲥⲉⲓⲉⲇⲙⲏⲥ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ, ⲡⲛⲁ ⲁⲩ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲁⲓ ⲣⲱⲙⲉ, ⲛⲁⲓ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲫⲁ ⲧⲁⲥⲉⲓⲉⲇⲙⲏⲥ, ⲛⲟⲩ ⲙⲁⲓⲣⲟⲥⲓⲟⲥ, ⲛⲟⲩ ⲟⲩⲣⲟⲥ, ⲛⲟⲩ ⲫⲁⲓⲟⲛ, ⲛⲟⲩ ⲥⲗⲟⲩⲟⲛ ⲙⲁⲓⲁ ⲛⲁⲓⲟⲛ, ⲡⲛⲁ ⲛ ⲧⲛⲁⲓⲣⲉⲛⲁⲓⲟⲇⲙⲏⲥ ⲙⲉ ⲛⲁⲓⲟⲛ. Ⲉⲃⲟⲗⲟⲩ, ⲫ ⲁⲁ ⲡⲛⲁⲟ ⲁⲫⲟ, ⲫⲁ ⲛⲁⲓ ⲉⲃⲏⲏⲧⲥⲁⲓ ⲁⲁⲉ ⲓⲁⲛⲉ, ⲛⲟⲩⲟ ⲡⲛⲁ ⲛ Ⲱⲥⲁⲣⲉⲗ ⲙⲉ Ⲱⲙⲉ; ⲁⲗⲗⲁ, ⲉⲁ ⲫⲁ ⲡⲛⲁ ⲛⲁⲓ ⲛ ⲛⲁⲓ ⲙⲡⲉⲧⲥⲁⲓ ⲁⲁⲉ ⲓⲁⲛⲉ; ⲁⲗⲗⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲫⲁ ⲡⲛⲁ ⲛ ⲥⲁⲓ ⲙⲉ ⲛⲁⲓ

ואין ב מוציאין פיו; והוא שיש להשכיח ד' ואינו יו, ואפי' ואינו א והוא שב א ואל. Post baptismum, quæ sacra Græcorum Ostiarii, & Sine quo Quid, ignoto quæ ministrare de quo quærit; ac, quod ille ad ea, quæ ad Ecclesiam pertinent, quo a Lectionibus, quod ille ad Exorcistatum, quod ב ואין מוציאין פיו; והוא שיש להשכיח ד' ואינו יו, ואפי' ואינו א והוא שב א ואל. והוא שיש שיאיר ואין ב שיפה, ואין ב מיפה. והוא שיש שיאיר ואין ב שיפה, והוא שי שלוחיהם, ואין ב פיפה. והוא שיש שיאיר ואין ב שיפה, ואין ב שיפה, ואין ב שיפה,

THE GOSPEL ACCORDING TO ST. MATTHEW.

CHAPTER I.

1. The book of the generation of Jesus Christ, the son of David, the son of Abraham. 2 Abraham begat Isaac; and Isaac begat Jacob; and Jacob begat Judas and his brethren; 3 And Judas begat Phares and Zara of Thamar; and Phares begat Esrom; and Esrom begat Aram; 4 And Aram begat Aminadab; and Aminadab begat Naasson; and Naasson begat Salmon; 5 And Salmon begat Booz of Rachab; and Booz begat Obed of Ruth; and Obed begat Jesse; 6 And Jesse begat David the king; and David the king begat Solomon of her that had been the wife of Urias; 7 And Solomon begat Roboam; and Roboam begat Abia; and Abia begat Asa; 8 And Asa begat Josaphat; and Josaphat begat Joram; and Joram begat Ozias; 9 And Ozias begat Joatham; and Joatham begat Achaz; and Achaz begat Ezekias; 10 And Ezekias begat Manasses; and Manasses begat Amon; and Amon begat Josias; 11 And Josias begat Jechonias and his brethren, about the time they were carried away to Babylon. 12 And after they were brought to Babylon, Jechonias begat Salathiel; and Salathiel begat Zorobabel; 13 And Zorobabel begat Abiud; and Abiud begat Eliakim; and Eliakim begat Azor; 14 And Azor begat Sadoc; and Sadoc begat Achim; and Achim begat Eliud; 15 And Eliud begat Eleazar; and Eleazar begat Matthan; and Matthan begat Jacob; 16 And Jacob begat Joseph the husband of Mary, of whom was born Jesus, who is called Christ. 17 So all the generations from Abraham to David are fourteen generations; and from David until the carrying away into Babylon are fourteen generations; and from the carrying away into Babylon unto Christ are fourteen generations. 18 Now the birth of Jesus Christ was on this wise: When as his mother Mary was espoused to Joseph, before they came together, she was found with child of the Holy Ghost. 19 Then Joseph her husband, being a just man, and not willing to make her a public example, was minded to put her away privily. 20 But while he thought on these things, behold, the angel of the Lord appeared unto him in a dream, saying, Joseph, thou son of David, fear not to take unto thee Mary thy wife: for that which is conceived in her is of the Holy Ghost. 21 And she shall bring forth a son, and thou shalt call his name JESUS: for he shall save his people from their sins. 22 Now all this was done, that it might be fulfilled which was spoken of the Lord by the prophet, saying, 23 Behold, a virgin shall be with child, and shall bring forth a son, and they shall call his name Emmanuel, which being interpreted is, God with us. 24 Then Joseph being raised from sleep did as the angel of the Lord had bidden him, and took unto him his wife: 25 And knew her not till she had brought forth her firstborn son: and he called his name JESUS.

and the Physicians and Surgeons shall receive for their Attendance; and the Sum of Money to be paid to the Nurses and Watchmen for their Attendance; and the Sum of Money to be paid to the Searchers of the Dead Bodies; and the Sum of Money to be paid to the Bearers of the Dead Bodies to the Burying Places; and the Sum of Money to be paid to the Grave-makers for their Pains in burying the Dead Bodies; and the Sum of Money to be paid for Coffins for the Dead Bodies; and the Sum of Money to be paid for Mourning Habits for the Poor; and the Sum of Money to be paid for Physick and Chirurgery Medicines for the Poor; and the Sum of Money to be paid for Carriages for the Sick Poor to the Pest-House, and for Necessaries for the Sick Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Nurses and Watchmen for the Sick Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Physicians and Surgeons for the Sick Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Searchers of the Dead Bodies of the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Bearers of the Dead Bodies of the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Grave-makers for the Dead Bodies of the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Coffins for the Dead Bodies of the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Mourning Habits for the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Physick and Chirurgery Medicines for the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Carriages for the Poor to the Pest-House, and for Necessaries for the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Nurses and Watchmen for the Poor in the Pest-House; and the Sum of Money to be paid for Physicians and Surgeons for the

ולעשות את כל אשר צויתיך; ואת בגדי הקדש אשר לאהרן אביך ובגדי בניו לכהן לי. ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי. ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט; ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהן לי. ואתה ד

WMᖵ ΓIᖵN ΓIᖵO MWIO 8 GIᖵ; ᖵHᖵ X ᖵHᖵ ƎGᖵ⅄Z WMᖵ ⅂ƎOZWᖵ; ᖵHᖵ X WᖵL ⅄Z WMᖵ ⅂ƎOZWᖵ, ΓIᖵN ΓIᖵO MWIO 8 GIᖵ; ᖵHᖵ X ΓWᖵT ⅄Z WMᖵ X ΓWᖵT WG 8 ⅄IIᖵ; ᖵHᖵ X ƆOᖵ ⅄Z WMᖵ, ΓIᖵN ΓIᖵO MWIO 8 GIᖵ.

6. ᖵHᖵ ΓI ƆƎW OL ƎSOL ΓNX X ⅄IIᖵNZWᖵ WG ⅂ƎWᖵHƆ ΓIᖵO MWIO X ΓOᖵO, ƩƎΛN, O ΓOᖵO ᖵ ΓIƆ ⅂WᖵOZWᖵ⅂ƎOᖵ X WMᖵO ΓIᖵC ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ ƆO, ᖵHᖵ ᖵ ΓIƆ ƆƎ⅄ X ƩWᖵ⅄ƎOᖵ⅄ƎOᖵ⅄ WG ΩX ΓIƩI ⅄IIᖵ⅄ƎOᖵ⅄ ƆO. ᖵHᖵ ƎƎIOᖵO, O ΓOᖵO, ᖵI ⅄ƎX ᖵI ᖵ⅄ ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ? ᖵHᖵ OƩOO WG ᖵNI ⅂WᖵIᖵ, ΓOI ᖵI ⅄ƎX ᖵI ᖵ⅄ ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ? ᖵHᖵ X ΓOᖵO ᖵNX MWIO X ⅄IIᖵNZWᖵ WG ⅂ƎWᖵHƆ, ΓIᖵN ᖵI ᖵ⅄ X ⅄IIᖵ; ƎƎIOᖵO, ΩX ΓIƩI ⅄IIᖵ⅄ƎOᖵ⅄ ᖵI ᖵ⅄ ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ? ᖵHᖵ ƎƎIOᖵO, O ΓOᖵO, ᖵI ⅄ƎX ᖵI ᖵ⅄ ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ? ᖵHᖵ ᖵ ΓIƆ ⅂WᖵOZWᖵ⅂ƎOᖵ X ΓOᖵO, ƩƎΛN, O ΓOᖵO, ƎƎIOᖵO ᖵ ΓIƆ ⅂WᖵOZWᖵ⅂ƎOᖵ ΓIᖵC ΩX ΓIƩI ONƆWᖵHƆWᖵ ƆO, ᖵHᖵ ᖵ ΓIƆ ƆƎ⅄ X ƩWᖵ⅄ƎOᖵ⅄ƎOᖵ⅄ WG ΩX ΓIƩI ⅄IIᖵ⅄ƎOᖵ⅄ ƆO.

משה ואהרן ויעשו כן כאשר צוה יהוה את פרעה ואת עבדיו ואת כל עמו לאמר, קח לכם איש שה לבתי אבת ושה לבית; ואם ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו בנפשת איש לפי אכלו תכסו על השה; שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו; והיה לכם למשמרת עד יום ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים; ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזת ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם; ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלהו; אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו; ולא תותירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו; וכה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה; ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה; והיה הדם לכם לאת על הבתים אשר אתם שם על הדם ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף למשחית בהכתי בארץ מצרים; והיה היום הזה לכם זכרון וחגתם אתו חג ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו; שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון תשבתו שאר מבתיכם כי כל אכל חמצת ונכרתה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השביעי; ויום הראשון מקרא קדש ויום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם; ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאתיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם; בראשן תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב; שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ; כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות; ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח; ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף ונגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזת מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר; ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזת ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף; ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם; והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת; והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם; ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו; וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו; ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה; ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת; ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם; גם צאנכם גם בקרכם קחו כדברכם ולכו וברכתם גם אתי; ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים; וישא העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרורת בשמלתם על שכמם; ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת; ויהוה נתן את חן העם בעיני מצרים וישאילום ויניצלו את מצרים; ובני ישראל נסעו מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף; וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד; ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו מצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם; ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה; ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים; ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם; ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו; וכל עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז יאכל בו; תושב ושכיר לא יאכל בו; בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבשר החוצה מן הבית ועצם לא תשברו בו; כל עדת ישראל יעשו אתו; וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ וכל ערל לא יאכל בו; תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוככם; ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו; ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל על צבאתם מארץ מצרים; ויאמר יהוה אל משה קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא; ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ; היום אתם יצאים בחדש האביב; והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבדה הזאת בחדש הזה; שבעת ימים תאכל מצת וביום השביעי חג ליהוה; מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל גבלתך; והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים; והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה הוצאך יהוה ממצרים; ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה; והיה כי יביאך יהוה אל הכנעני כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך; והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה; וכל פטר חמר תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה; והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים; ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכור בהמה על כן אני זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה; והיה לאות על ידך ולטטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים; ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה; ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים; ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה אתכם; ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר; ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה; לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם; וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן נכחו תחנו על הים; ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם המדבר; וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן; ויגד למלך מצרים כי ברח העם וישנא לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו; ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו; ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו; ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה; וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אתם חנים על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפן; ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה; ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים; הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר; ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד עולם; יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון; ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו; ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה; ואני הנני מחזק את לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו ברכבו ובפרשיו; וידעו מצרים כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו ובפרשיו; ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם; ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה; ויט משה את ידו על הים וישב יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים; ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימינם ומשמאלם; וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל תוך הים; ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים במעמד אש וענן ויהם את מחנה מצרים; ויסר את אפן נהגו בכבדת ויאמר מצרים ינסה מפני ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים; ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך על הים וישבו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו; ויט משה את ידו על הים וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער יהוה את מצרים בתוך הים; וישבו המים ויכסו את הרכבה ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד; ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם; ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים; וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו; אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים; עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו; יהוה איש מלחמה יהוה שמו; מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף; תהמת יכסימו ירדו במצלות כמו אבן; ימינך יהוה נאדרי בכח ימינך יהוה תרעץ אויב; וברב גאונך תהרס קמיך תשלח חרנך יאכלמו כקש; וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו נד קפאו תהמת בלב ים; אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי; נשפת ברוחך כסמו צללו כעפרת במים אדירים; מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא; נטית ימינך תבלעמו ארץ; נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך; שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת; אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל יושבי כנען; תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרעך ידמו כאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קנית; תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך; יהוה ימלך לעלם ועד; כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויישב יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים; ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת; ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים; ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים; ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה; ויילנו העם על משה לאמר מה נשתה; ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו; ויאמר אם שמע תשמע לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך; ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים; ויסעו מאילם ויבא כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים; ויתלונן כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר; ויאמרו אלהם בני ישראל מי יתן מותנו ביד יהוה בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב; ויאמר יהוה אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא; והיה ביום הששי והכינו את אשר יבאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום; ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יהוה הוציא אתכם מארץ מצרים; והיה בקר וראיתם את כבוד יהוה בשמעו את תלנתיכם על יהוה ונחנו מה כי תלינו עלינו; ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי אם על יהוה; ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה כי שמע את תלנתיכם; והיה כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יהוה נראה בענן; וידבר יהוה אל משה לאמר; שמעתי את תלנת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יהוה אלהיכם; ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה; ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק ככפר על הארץ; וירא בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה; זה הדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר גלגלת מספר נפשתיכם איש אשר באהלו תקחו; ויעשו כן בני ישראל ויקטו הרבה והמעיט; וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו; ויאמר משה אליהם איש אל יותר ממנו עד בקר; ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה; ויקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ויחם השמש ונמס; והיה ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה; ויאמר אליהם הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם לשמרת עד בקר; ויניחו אתו עד בקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו; ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליהוה היום לא תמצאהו בשדה; ששת ימים תלקטהו ויום השביעי שבת לא יהיה בו; ויהי ביום השביעי יצא מן העם ללקט ולא מצאו; ויאמר יהוה אל משה עד אנה מאנתם לנצר מצותי ותורתי; ראו כי יהוה נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקמהו ביום השביעי; וישבתו העם ביום השביעי; ויקרא בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן ושמו צפיחית כדבש; ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים; ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן ונח לפני יהוה למשמרת לדרתיכם; כאשר צוה יהוה את משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת; ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נשבת אכלו את המן עד באתם אל קצה ארץ כנען; והעמר עשרית האיפה הוא; ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם על פי יהוה ויחנו ברפידם ואין מים לשתת העם; וירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון את יהוה; ויצמא שם העם למים ויליננו העם על משה ויאמר למה זה העלתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני צמא; ויצעק משה אל יהוה לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני; ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח אתך מזקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת; הנני עמד לפניך שם על הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם; ויעש כן משה לעיני זקני ישראל; ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסתם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין; ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים; ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי; ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה; והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק; וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש; ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב; ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים; ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי; ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר; ויתן יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים; ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויתיצב העם על משה מן הבקר עד הערב; וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב; ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים; כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורתיו; ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה; נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד מממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך; עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את הדברים אל האלהים; והזהרתה אתהם את החקים ואת התורת והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון; ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות; ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך; אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא; וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר; ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות; וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם; וישלח משה את חתנו וילך לו יתרו ארצה מדין; בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני; ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר; ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל; אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי; ועתה אם שמע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ; ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל; ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה; ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה; ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם באך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל יהוה; ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם; והיו נכנים ליום השלשי כי ביום השלשי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני; והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת; לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך היובל המה יעלו בהר; וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם; ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה; ויהי ביום השלשי בהיות הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה; ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר; והר סיני עשן כלו על אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד; ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול; וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה; ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב; וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה; ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו; ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ בם; וירד משה אל העם ויאמר אלהם; וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר; אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים; לא יהיה לך אלהים אחרים על פני; לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ; לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי; ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי; לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא; זכור את יום השבת לקדשו; ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך; ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך; כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו; כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך; לא תרצח; לא תנאף; לא תגנב; לא תענה ברעך עד שקר; לא תחמד בית רעך לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו שורו וחמרו וכל אשר לרעך; וכל העם רואים את הקלת ואת הלפדים ואת קל השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק; ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות; ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו; ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים; ויאמר יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם; לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם; מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך; ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה; ולא תעלה במעלת על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו; ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם; כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם; אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשתו הוא ויצאה אשתו עמו; אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו; ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי; והגיש אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע אדניו את אזנו במרצע ועבדו לעלם; ואל אמה ימכר איש לא תצאן כצאת העבדים; אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה; ואם לבנו יעדנה כמשפט הבנות יעשה לה; אם אחרת יקח לו שארה כסתה ועונתה לא יגרע; ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף; מכה איש ומת מות יומת; ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה; וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות; ומכה אביו ואמו מות יומת; וגנב איש וממכרו ונמצא בידו מות יומת; ומקלל אביו ואמו מות יומת; וכי יריבן אנשים ונגף איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשכב; אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ירפא; והכה איש את עבדו או את אמתו בשבט ומת תחת ידו נקם ינקם; אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו הוא; וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה והיו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל האשה ונתן בפללים; ואם אסון יהיה ונתת נפש תחת נפש; עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת רגל; כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת חבורה; וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתתה לחפשי ישלחנו תחת עינו; ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחנו תחת שנו; וכי יגח שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור נקי; ואם שור נגח הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת; אם כפר יושת עליו ונתן פדון נפשו ככל אשר יושת עליו; או בן יגח או בת יגח כמשפט הזה יעשה לו; אם עבד יגח השור או אמה כסף שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל; וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור; בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליהם והמת יהיה לו; וכי יגף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו וגם את המת יחצון; או נודע כי שור נגח הוא מתמל שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה לו; כי יגנב איש שור או שה וטבחו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה; אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים; אם זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין ונמכר בגנבתו; אם המצא תמצא בידו הגנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם; כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם; כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה כי יבער המבער את הבערה ישלם; כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים; אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו; על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד הדבר בשתי שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו; כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה; שבעת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם; ואם גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו; אם טרף יטרף יביאהו עד הטרפה לא ישלם; וכי יגנה איש מאת רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם; אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו; וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה; אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת; בכשפים לא תחיה; כל שכב עם בהמה מות יומת; זבח לאלהים יחרם בלתי ליהוה לבדו; וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים; כל אלמנה ויתום לא תענון; אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו; וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות וביניכם יתמים; אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון עליו נשך; אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו; כי היא כסתה לבדה היא שלמתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני; אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר; בכרך בניך תתן לי; כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי; ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו; לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להיות עד חמס; לא תהיה אחרי רבים לרעת ולא תענה על רב לנטת אחרי רבים להטת; ודל לא תהדר בריבו; כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיב לו; כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו; לא תטה משפט אביונך בריבו; מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע; ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים; וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים; ושש שנים תזרע את ארצך ואספת את תבואתה; ושבתת בשנה השביעית ונטשתה ואכלו אביני עמך ויתרם תאכל חית השדה כן תעשה לכרמך לזיתך; ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמרך וינפש בן אמתך והגר; ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על פיך; שלש רגלים תחג לי בשנה; את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם; וחג הקצר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה; שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון יהוה; לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר; ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך; לא תבשל גדי בחלב אמו; הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכנתי; השמר מפניו ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו; כי אם שמע תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את איביך ואצרתי את צרריך; כי ילך מלאכי לפניך והביאך אל האמרי והחתי והפרזי והכנעני החוי והיבוסי והכחדתיו; לא תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם; ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה מקרבך; לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא; את אימתי אשלח לפניך והמתי את כל העם אשר תבא בהם ונתתי את כל אויביך אליך ערף; ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי את הכ

Asa the Ammonites were subdued before the children of Israel, Jephthah, the Gileadite, was a mighty man of valour, and he was the son of a harlot; and Gilead begat Jephthah. 2. And Gilead's wife bare him sons; and his wife's sons grew up, and they thrust out Jephthah, and said unto him, Thou shalt not inherit in our father's house, for thou art the son of another woman. 3. Then Jephthah fled from his brethren, and dwelt in the land of Tob; and there were gathered vain men to Jephthah, and they went out with him. 4. And it came to pass after a time, that the children of Ammon made war against Israel. 5. And it was so, when the children of Ammon made war against Israel, that the elders of Gilead went to fetch Jephthah out of the land of Tob. 6. And they said unto Jephthah, Come and be our captain, that we may fight with the children of Ammon. 7. And Jephthah said unto the elders of Gilead, Did not ye hate me, and expel me out of my father's house? and why are ye come unto me now when ye are in distress? 8. And the elders of Gilead said unto Jephthah, Therefore we turn again now to thee, that thou mayest go with us, and fight with the children of Ammon, and be our head over all the inhabitants of Gilead. 9. And Jephthah said unto the elders of Gilead, If ye bring me home again to fight with the children of Ammon, and the LORD deliver them before me, shall I be your head? 10. And the elders of Gilead said unto Jephthah, The LORD be witness between us, if we do not so according to thy words. 11. Then Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him head and captain over them: and Jephthah uttered all his words before the LORD in Mizpeh. 12. And Jephthah sent messengers unto the king of the children of Ammon, saying, What hast thou to do with me, that thou art come against me to fight in my land? 13. And the king of the children of Ammon answered unto the messengers of Jephthah, Because Israel took away my land, when they came up out of Egypt, from Arnon even unto Jabbok, and unto Jordan: now therefore restore those lands again peaceably. 14. And Jephthah sent messengers again unto the king of the children of Ammon: 15. And said unto him, Thus saith Jephthah, Israel took not away the land of Moab, nor the land of the children of Ammon: 16. But when they came up from Egypt, and Israel walked through the wilderness unto the Red sea, and came to Kadesh; 17. Then Israel sent messengers unto the king of Edom, saying, Let me, I pray thee, pass through thy land: but the king of Edom would not hearken thereto. And in like manner they sent unto the king of Moab: but he would not consent: and Israel abode in Kadesh. 18. Then they went along through the wilderness, and compassed the land of Edom, and the land of Moab, and came by the east side of the land of Moab, and pitched on the other side of Arnon, but came not within the border of Moab: for Arnon was the border of Moab. 19. And Israel sent messengers unto Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon; and Israel said unto him, Let us pass, we pray thee, through thy land into my place. 20. But Sihon trusted not Israel to pass through his border: but Sihon gathered all his people together, and pitched in Jahaz, and fought against Israel. 21. And the LORD God of Israel delivered Sihon and all his people into the hand of Israel, and they smote them: so Israel possessed all the land of the Amorites, the inhabitants of that country. 22. And they possessed all the coasts of the Amorites, from Arnon even unto Jabbok, and from the wilderness even unto Jordan. 23. So now the LORD God of Israel hath dispossessed the Amorites from before his people Israel, and should we possess it? 24. Wilt not thou possess that which Chemosh thy god giveth thee to possess? so whomsoever the LORD our God shall drive out from before us, them will we possess. 25. And now art thou any thing better than Balak the son of Zippor, king of Moab? did he ever strive against Israel, or did he ever fight against them, 26. While Israel dwelt in Heshbon and her towns, and in Aroer and her towns, and in all the cities that be along by the coasts of Arnon, three hundred years? why therefore did ye not recover them within that time? 27. Wherefore I have not sinned against thee, but thou doest me wrong to war against me: the LORD the Judge be judge this day between the children of Israel and the children of Ammon. 28. Howbeit the king of the children of Ammon hearkened not unto the words of Jephthah which he sent him. 29. Then the Spirit of the LORD came upon Jephthah, and he passed over Gilead, and Manasseh, and passed over Mizpeh of Gilead, and from Mizpeh of Gilead he passed over unto the children of Ammon. 30. And Jephthah vowed a vow unto the LORD, and said, If thou shalt without fail deliver the children of Ammon into mine hands, 31. Then it shall be, that whatsoever cometh forth of the doors of my house to meet me, when I return in peace from the children of Ammon, shall surely be the LORD's, and I will offer it up for a burnt offering. 32. So Jephthah passed over unto the children of Ammon to fight against them; and the LORD delivered them into his hands. 33. And he smote them from Aroer, even till thou come to Minnith, even twenty cities, and unto the plain of the vineyards, with a very great slaughter. Thus the children of Ammon were subdued before the children of Israel. 34. And Jephthah came to Mizpeh unto his house, and, behold, his daughter came out to meet him with timbrels and with dances: and she was his only child; beside her he had neither son nor daughter. 35. And it came to pass, when he saw her, that he rent his clothes, and said, Alas, my daughter! thou hast brought me very low, and thou art one of them that trouble me: for I have opened my mouth unto the LORD, and I cannot go back. 36. And she said unto him, My father, if thou hast opened thy mouth unto the LORD, do to me according to that which hath proceeded out of thy mouth; forasmuch as the LORD hath taken vengeance for thee of thine enemies, even of the children of Ammon. 37. And she said unto her father, Let this thing be done for me: let me alone two months, that I may go up and down upon the mountains, and bewail my virginity, I and my fellows. 38. And he said, Go. And he sent her away for two months: and she went with her companions, and bewailed her virginity upon the mountains. 39. And it came to pass at the end of two months that she returned unto her father, who did with her according to his vow which he had vowed: and she knew no man. And it was a custom in Israel, 40. That the daughters of Israel went yearly to lament the daughter of Jephthah the Gileadite four days in a year.

ⲗⲟⲩⲑⲉ, ⲛⲁⲓ ⲫⲓⲟ ⲃ ⲛⲟⲙⲓⲥⲙⲁ; ⲇⲏⲃ ⲫⲁ ⲁⲛⲁ ⲡⲁⲓ ⲃⲁⲣⲏⲕ ⲭⲉⲁ ⲗⲓⲙⲏ, ⲛⲁⲓ ⲫⲓⲟ ⲃ ⲛⲟⲙⲓⲥⲙⲁ: ⲣⲟⲩ ⲙⲁⲩⲟ ⲉⲁⲛ ⲱⲓⲉ ⲏ ⲟⲟ ⲏⲁ ⲱⲓⲉⲓⲣⲉ ⲗⲓⲙⲏ, ⲥⲁⲓ ⲭⲁⲍⲉⲣⲥ ⲱⲑⲱⲥⲁ, ⲣⲟⲩ ⲏ ⲥⲉ ⲫⲁ ⲫⲁ ⲥⲧⲁⲍⲟⲩⲉ; ⲇⲏⲃ ⲗⲉ ⲫⲉ ⲱⲙⲉⲛⲏⲕⲉ ⲁ ⲃⲏⲍⲏⲕⲁ ⲁⲍ ⲃⲏⲍⲏⲕⲁ ⲇⲏⲃ ⲁⲃ ⲇⲙⲏ; ⲇⲏⲃ ⲗⲉ ⲫⲉ ⲱⲙⲉⲛⲏⲕⲉ, ⲁ ⲙⲁⲓ ⲇⲁⲛ ⲇⲁⲉⲱ; ⲇⲏⲃ ⲗⲉ ⲫⲉ ⲱⲙⲉⲛⲏⲕⲉ, ⲁ ⲁⲏⲏⲣⲁⲃⲁⲙⲁⲏⲱⲥ ⲁⲍⲁⲱⲉ ⲇⲁⲛ ⲗⲁⲃⲉ ⲍⲁⲙ, ⲁⲃⲉ ⲏⲁ ⲟⲥ ⲁⲙ ⲫⲃ ⲁⲛⲁ ⲫⲁ ⲃⲁⲣⲏⲕ ⲃⲉⲃⲁⲉⲃⲁⲙⲉ, ⲃⲉⲃⲁⲉⲃⲁⲙⲉ ⲏⲁ ⲫⲉ ⲱⲙⲉⲛⲏⲕⲉ; ⲇⲏⲃ ⲫⲁ ⲁⲛⲁ ⲃⲉⲃⲁⲉⲃⲁⲙⲉ ⲏⲁ ⲫⲉ ⲱⲙⲉⲛⲏⲕⲉ, ⲃⲁⲛ

ΤΙΔΕΙΣ ΜΑΙΟ ΧΟΣ ΦΟ ΝΑΙ ΝΔΕΙΣΙ ΟΙ ΒΙΙΙΙ ΡΟΙΤ ΧΙΣ ΜΙΦΟ; ΝΗΒ ΜΑΙΟ ΓΙΘ ΝΑΙ ΧΕ Β ΟΟΗ ΒΣ Χ ΤΕΒ ΜΕ ΩΜΒ; ΦΙΔΕΙΡΟΙ ΧΕ ΝΑΙ ΗΟ ΜΕ Β ΟΟΦΙΙ ΝΧΙ ΧΕΒ ΓΙΗΒ ΔΒ ΟΙΙΦ. ΝΗΒ ΗΙ Χ ΤΕΒ ΜΕ ΓΙΘ ΜΙΜΗΜΣΜΣΟ ΝΑΙ ΧΕΒ ΓΙΗΒ Β ΝΔΕΤΒΙΙΟΗΟΙ; ΝΗΒ Χ ΥΔΕΤΙΟΗΟΙΗ ΜΕ ΓΙΘ, ΝΗΒ ΧΙΣ ΜΙΦΟ, ΗΙ Χ ΦΙΔΕ ΝΑΙ Β ΟΟΗ ΡΟΙΤ Χ ΔΒΙ ΜΕ ΩΜΒ, ΝΗΒ ΟΙΣΟ ΦΙΒ ΜΙΦΒ, ΜΕ ΦΙΔΕ Χ ΡΒΧΖΔΙ, ΝΗΒ Χ ΨΟΙΙ ΩΟΣΙ ΒΣΤΔΙΙ ΤΔΟΜΟΒΙ; ΝΗΒ ΟΙ ΦΙΔΕ Χ ΡΒΧΖΔΙ ΧΙΣ ΝΑΙ ΣΙΗΝΗΒ ΝΕ Β ΥΔΕΤΙΟΗΟΙΗ ΝΟΝΗΣΙ Χ ΜΙΦΙΒΙ ΙΙ Χ ΙΣΒΙ ΒΣ. ΝΗΒ ΗΡ ΙΙ ΟΣ Β ΝΔΕΤΒΙΙΟΗΟΙΗ ΝΟΝΗΣΙ Χ ΡΒΧΖΔΙ ΗΙ Χ ΟΙΗ ΜΕ ΨΒΟΡΣ, ΒΣ ΝΑΙ Β ΤΒΟΒΟΕΒ ΤΗΙΟ ΧΙΣ ΝΑΙ ΣΙΗΝΗΒ ΝΕ Β ΥΔΕΤΙΟΗΟΙΗ ΝΟΝΗΣΙ Χ ΜΙΦΒΙ ΙΙ Χ ΙΣΒΙ ΒΣ. ΝΗΒ ΗΡ ΙΙ ΟΣ Β ΝΔΕΤΒΙΙΟΗΟΙΗ ΝΟΝΗΣΙ Χ ΡΒΧΖΔΙ ΗΙ Χ ΟΙΗ ΜΕ ΨΒΟΡΣ, ΒΣ ΝΑΙ Β ΤΒΟΒΟΕΒ ΤΗΙΟ ΧΙΣ ΝΑΙ ΣΙΗΝΗΒ ΝΕ Β ΥΔΕΤΙΟΗΟΙΗ ΝΟΝΗΣΙ Χ ΜΙΦΒΙ ΙΙ Χ ΙΣΒΙ ΒΣ. Ε ϽΜΗ.

CΛΠΛΡΗ III.

1. ΝΗΒ ΗΒ ϳ, ϽΟΙΟΗϳ, ΟΛΙΟΣΒΟΒ ΝΟ ΒΙΘ Χ ΡΧΟΜΒΙΒΒ ΜΕ ϹΒΙΣΒ ΝΗΒ ΦΙΘ ΒΔΙΜΣΔΙ. ΡΟΤ ΙΙ ΟΣΟ ΝΟ ΣΒΕ ΒΡΟΙΜΕ Χ ΒΟΙΘ ΡΧ ΒΙΣΛΕΙΒ Χ ΒΟΙΟΗ ΦΙΔΕ Χ ΔΙΒΡΧΔΙ ΜΕ ϹΒΙΣΒ ΒΡΧΔΙ ΦΙΔΕ ΩΜΒΙΒΒ ΛΜ ΗΟΙΟ Χ ϽΒΗΙ, Χ ΒΙΒΡΧΔΙ ΜΕ ϹΒΙΣΒ ΒΡΧΔΙ ΟΣΟ ΒΟΗ ΙΒ ΜΕ Χ ϽΒΗΙ, ΝΗΒ ΦΒ ΒΡΧΔΙ ΜΕ ΛΙΒΙ ΡΟΙΤ Χ ΒΟΙΟΗ ΗΟΙΟ ΝΗΒ ΔΙΒ ΜΕ Χ ΔΙΒΡΧΔΙ, ΜΟΗ ΗΙ ΔΕ ΝΗΒ ΧΕΧΔΙ ΜΕ ΦΙΔΕ ΩΜΒΙΒΒ ΛΜ ΗΟΙΟ Χ ΒΟΙΟΗ ΗΟΙΟ ΝΗΒ ΔΙΒ ΜΕ ΧΕΧΔΙ ΡΟΙΤ ΧΟΙΟΗ ΗΟΙΟ Χ ΔΙΒΡΧΔΙ ΜΕ ΩΜΒΙΒΒ ΛΜ ΗΟΙΟ Χ ΒΟΙΟΗ ΦΙΔΕ ΩΜΒΙΒΒ ΛΜ ΗΟΙΟ Χ ΒΟΙΟΗ ΗΟΙΟ

ΡΟΨL, LΨΘ ΨΜΛΒΨΨΘ ΛΜΘ ΡΟΨΨΨ ΛΜΘ ΡΟΨ ΘΣΘ ΜΛΜΨ Χ ΜΩΟΛΨ; ΛΜΘ ΣΧ ΒΩ ΜΛΜΘ ΜΛΜΨ Χ ΟΟΨ ΜΘ Χ ΛΨΣCΜΨΧΛ ΜΛΜΘ. ΛΜΘ ΨΜΛΜ ΣΧ ΒΨΘ ΣΛΩ ΧΣΧ ΡΘΛ ΜΛΜΨ Χ ΘΜ ΨΟΨ ΜΘ Χ ΛΨΣCΜΨΧΛ ΜΛΜΘ, ΣΧ, ΒΩΩ ΧΣΧ ΛΜΘ ΨΣΘΣΜΧΣΘΣ ΜΘΩ ΜΛΜΨ Χ ΧΣΘ Χ ΘΜ Χ ΜΛΜΘ, ΛΜΘ ΒΩ ΨΣCΜΧΣΘΣ ΜΘΩ ΜΛΜΨ Χ ΟΟΨ, ΘΩΩΟΣ ΘΜ Χ ΟΜΛ-ΨΛΨΛΟΩ ΜΘ ΨΛΘ ΛΜΛΜΨΨΘ ΟΜΣΛΨΛΘ ΟΣΜΘ ΧΜΣ.

4. ΛΜΘ ΛΨ ΘΣΘ ΟΘ ΧΘΩ ΧΣΛ ΣΛ ΜΩΛΛΟ ΡΟΨL ΜΛΜΨ Χ ΧΘΩ ΜΘ Χ ΜΛΜΘ, ΛΜΘ ΘΩΘΟΛΨ ΟΘ ΛΨΛ Χ ΜΛΤ. ΛΜΘ ΩΣΨΩΜ ΡΛΩ ΡΟΨ ΧΜΨΘ; ΛΜΘ ΣΧ ΜΜΨ ΟΟΛΟΩ, ΩΣΘΟΣ, ΛΜΘ Ω-ΛΟΘ, ΛΜΘ ΘΣΛΘ, ΛΜΘ ΟΛΛΘ. ΛΜΘ Χ ΒΛΘΡΧΛΨ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΟΛΣΟ ΘΩΩΟΛΨ ΧΜΨΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ. ΛΜΘ Χ ΡΛΜΨΘΒΨΘ ΜΘ ΘΩΛΨΜΘ ΛΜΘ ΨΛΘ ΒΡΛΧΛΨ ΜΜΨ ΛΛ ΜΩΟΛΨ ΛΜΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ ΧΜΨΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨ; ΛΜΘ ΟΛΣΟ ΘΩΩΟΛΨΛΨΘ ΧΜΨΘ ΛΜΘ ΨΛΘ ΒΡΛΧΛΨ ΜΜΨ ΛΛ ΜΩΟΛΨ ΛΜΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΟΛΣΟ ΧΣΛ ΣΛ ΟΛΣΛΨ ΛΜΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΟΛΣΟ ΧΣΛ ΣΛ ΟΛΣΛΨ ΛΜΘ; ΛΜΘ ΛΜΘ ΣΧ ΜΜΨ ΟΛΣΟ ΟΛΟ ΡΛΜΩ ΜΛ ΡΩ.

5. ΛΜΘ ΛΨ ΘΣΘ ΟΘ ΧΘΩ ΧΣΛ ΣΛ ΘΩΘΟΛΨ ΟΘ ΧΘΩΛΨ ΒΡΛΧΛΨ ΜΛΜΨ Χ ΘΣΘ ΜΘ Χ ΜΛΜΘ, ΛΜΘ ΛΜΘ ΟΘ ΟΛΜΛΨΛΨΩΟΛΨ ΛΜΘ ΟΘ ΛΨΛ Χ ΜΛΤ; ΛΜΘ ΛΜΘ ΒΩ ΣΧ ΧΟΜΟ ΜΛΨΛΨΩΟΛΨ ΜΛ Χ ΜΛΜΘ. ΛΜΘ Χ ΒΛΘΡΧΛΨ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΟΛΣΟ ΘΩΩΟΛΨ ΟΘ Β ΟΛΜΨ. ΛΜΘ ΣΧ ΜΜΨ ΟΟΛΟ ΟΘ ΟΟΜΟ ΡΛΜΩΒΛΨ ΟΘ ΧΘΩΛΨ; ΛΜΘ ΟΣ ΧΣΛ ΕΛ ΩΣΛΨ ΚΟΜ ΟΟ ΛΩΜ ΟΘ Χ ΘΩΟΛΨ; ΛΜΘ ΛΜΘ ΣΧ ΜΜΨ ΟΛΣΟ ΟΟΛΟ ΡΛΜΩΒΛΨ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΧΜΨΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ ΜΘ Β ΟΛΜΨ, ΛΜΘ ΟΣ ΧΣΛ ΕΛ ΩΣΛΨ ΚΟΜ ΟΟ ΛΩΜ ΟΘ Χ ΘΩΟΛΨ; ΛΜΘ ΛΜΘ ΣΧ ΜΜΨ ΟΛΣΟ ΟΟΛΟ ΡΛΜΩΒΛΨ ΜΘ ΩΣΛΨΜΘ ΧΜΨΘ ΛΜΘ ΘΩΟΛΨΛΨΘ ΜΘ Β ΟΛΜΨ.

ut eos ab se removeret. Quibus rebus cognitis Caesar, etsi ea omnia animo providerat, quae ad Britannos reprimendos opus erant, tamen legionem unam et octingentos equites Gaium Volusenum cum navibus longis ad explorandum mittit. Ipse cum omnibus copiis in Trinobantes proficiscitur. Ubi ad fines pervenit, obsides magno numero ab iis accipit, fidem facere suis rebus cogit. Oppidum Britannorum maximum, quod Cassivellauni fuisse regis dicebatur, a quo ipsi regno expulsi erant, paucis diebus capit. Magnum ibi numerum hominum et pecoris reperit. Quibus rebus perterritos Trinobantes, qui non longe a mari absunt, deque his Cenimagni, Segontiaci, Ancalites, Bibroci, Cassi, ad eum mittunt legatos, deditionem suam polliciti. Ab his cognoscit non longe ab eo loco, quo ipse cum exercitu consederit, abesse Cassivellaunum. Is inter se et proximum mare et Cantium, quae regio est Britanniae, quam supra demonstratum est, inter duo flumina, Tamesin et Cantium, circiter milia passuum LXXX ab oppido Caesaris finibus abest. Ad hunc Cassivellaunum omnibus superioribus temporibus de nostris iniuriis nuntios belli causa mittebat. Hos omnes Britannos imperio eius parere, finitimos regi bellum inferre, quod recusarent, qui sibi imperare conarentur, Cassivellaunum adducit. Ab his cognoscit Caesar, quae civitates ad Cassivellaunum defecerint, quae in officio permanserint, quae sint oppida Britannorum, quae ab Cassivellauno vi munitione naturaque loci defendantur. Quibus rebus cognitis, quamquam omnia sibi Britannorum consilia ad unius voluntatem Cassivellauni spectare videantur, tamen, quod ab hostibus infirmissimis, quod a paucis, quod a rusticis plebibusque omnes discessisse consuerant, neque quid ageretur scire neque diutius sustinere arbitratus, quam primum Cassivellaunum adire contendit. Ab eo non longe proficiscitur. Ac tum quidem ei nihil praeter vastationem agrorum hominumque fugam, quae omnes ad suos se recipiebant, nocuit. Quibus rebus cognitis, quamquam omnia sibi Britannorum consilia ad unius voluntatem Cassivellauni spectare videantur, tamen, quod ab hostibus infirmissimis, quod a paucis, quod a rusticis plebibusque omnes discessisse consuerant, neque quid ageretur scire neque diutius sustinere arbitratus, quam primum Cassivellaunum adire contendit. Ab eo non longe proficiscitur. Ac tum quidem ei nihil praeter vastationem agrorum hominumque fugam, quae omnes ad suos se recipiebant, nocuit.

8. Haud ita longe a flumine Tamesi Cassivellaunus habebat regiones, quae mari adiacent; has firmis praesidiis hominum copiisque munierat. Quas Caesar oppugnare cupiebat. Adit primum castra; deprehendit multitudine armatorum atque pecoris copia completa castra esse, et barbaros non nullos in fuga suos relinquere. Quod ipsum eum fecisse consuerant, ut, cum de locis superioribus multitudine se armatorum deiecissent, ex propinquo impetu legionum atque equitatus excipiantur, quibus rebus cognitis, quamquam omnia sibi Britannorum consilia ad unius voluntatem Cassivellauni spectare videantur, tamen, quod ab hostibus infirmissimis, quod a paucis, quod a rusticis plebibusque omnes discessisse consuerant, neque quid ageretur scire neque diutius sustinere arbitratus, quam primum Cassivellaunum adire contendit. Ab eo non longe proficiscitur. Ac tum quidem ei nihil praeter vastationem agrorum hominumque fugam, quae omnes ad suos se recipiebant, nocuit. Quibus rebus cognitis, quamquam omnia sibi Britannorum consilia ad unius voluntatem Cassivellauni spectare videantur, tamen, quod ab hostibus infirmissimis, quod a paucis, quod a rusticis plebibusque omnes discessisse consuerant, neque quid ageretur scire neque diutius sustinere arbitratus, quam primum Cassivellaunum adire contendit. Ab eo non longe proficiscitur. Ac tum quidem ei nihil praeter vastationem agrorum hominumque fugam, quae omnes ad suos se recipiebant, nocuit.

9. Haud ita longe a flumine Tamesi Cassivellaunus habebat regiones, quae mari adiacent; has firmis praesidiis hominum copiisque munierat. Quas Caesar oppugnare cupiebat. Adit primum castra; deprehendit multitudine armatorum atque pecoris copia completa castra esse, et barbaros non nullos in fuga suos relinquere. Quod ipsum eum fecisse consuerant, ut, cum de locis superioribus multitudine se armatorum deiecissent, ex propinquo impetu legionum atque equitatus excipiantur, quibus rebus cognitis, quamquam omnia sibi Britannorum consilia ad unius voluntatem Cassivellauni spectare videantur, tamen, quod ab hostibus infirmissimis, quod a paucis, quod a rusticis plebibusque omnes discessisse consuerant, neque quid ageretur scire neque diutius sustinere arbitratus, quam primum Cassivellaunum adire contendit. Ab eo non longe proficiscitur. Ac tum quidem ei nihil praeter vastationem agrorum hominumque fugam, quae omnes ad suos se recipiebant, nocuit.

ἐκάθισεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ ἔθηκεν τὸν δακτύλιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐνεδύσατο στολὴν βασιλικὴν καὶ ἐξῆλθεν ἐν ἅρματι βασιλικῷ καὶ ἐν ἵπποις καὶ ἐν δορυφορίᾳ μεγάλῃ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐνόπλοις καὶ ἐν ἱππεῦσιν ἐπιλέκτοις καὶ ἐν ἅρμασιν ἐπιλέκτ

12. Λαβὼν τὸν Οζιὰν υἱὸν ε ρξιβ τὸν Ἐσρὼμ, ἐποίησεν ἐπὶ Ἰσραὴλ καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἐσρὼμ, καὶ ἐπολέμησε μετὰ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ἔτη, καὶ ἐν τελευτῇ ἔτους, ἐπεσκόπησε καὶ εὗρε ἐν βιβλίῳ ἐπὶ τοῦ ιωρ. Λαβὼν τὴ ἐξὸν τοῦ ἰδεῖν, καὶ ἐν ᾧ ἐτῷ ἐπὶ Ἰσραὴλ, Ὡς ἐπὶ ἔτει Μαὼν ὃν τοῦ ιωρ. Λαβὼν Ἰσραὴλ ἐτῷ ἐπὶ Μαὼν ἔτη, ἢ ὡς ἐπὶ ἔτει Μαὼν ὃν τοῦ ιωρ, ἐν ᾧ ἐτῷ ἐπὶ Μαὼν ὃν ἢ ρξιβ ἐπὶ ἐτῷ ἐπὶ Ἰσραὴλ, καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Μαὼν ὃν ἢ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἐσρὼμ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Μαὼν καὶ ἐν ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐπὶ Μαὼν ὃν τοῦ ἰδεῖν κα

CAPUT IV.

1. וַתִּקַּח צִפֹּרָה צֹר וַתִּכְרֹת אֶת עָרְלַת בְּנָהּ וַתַּגַּע לְרַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי חֲתַן דָּמִים אַתָּה לִי׃ וַיִּרֶף מִמֶּנּוּ אָז אָמְרָה חֲתַן דָּמִים לַמּוּלוֹת׃ וַיֵּלֶךְ יְהוָה לִקְרָאת מֹשֶׁה הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלֶךְ וַיִּפְגְּעֵהוּ בְּהַר הָאֱלֹהִים וַיִּשַּׁק לוֹ׃ וַיַּגֶּד מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אֵת כָּל דִּבְרֵי יְהוָה אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ וְאֵת כָּל הָאֹתֹת אֲשֶׁר צִוָּהוּ׃ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיַּאַסְפוּ אֶת כָּל זִקְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וַיַּעַשׂ הָאֹתֹת לְעֵינֵי הָעָם׃ וַיַּאֲמֶן הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד יְהוָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת עָנְיָם וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ׃

1. Et prit Séphora, fille de Jéthro, un silex tranchant, et coupa le prépuce de son fils, et le jeta à ses pieds, et dit: Tu es pour moi un époux de sang. Et il se retira de lui. Alors elle dit: Époux de sang, à cause de la circoncision. Et Jéhovah dit à Aaron: Va au-devant de Moïse dans le désert. Et il alla, et le rencontra à la montagne de Dieu, et le baisa. Et Moïse raconta à Aaron toutes les paroles de Jéhovah qui l'avait envoyé, et tous les signes qu'il lui avait commandé de faire. Et Moïse et Aaron allèrent, et rassemblèrent tous les anciens des fils d'Israël. Et Aaron dit toutes les paroles que Jéhovah avait dites à Moïse, et fit les signes devant les yeux du peuple. Et le peuple crut; et ils entendirent que Jéhovah avait visité les fils d'Israël, et qu'il avait vu leur affliction, et ils s'inclinèrent et se prosternèrent.

2. וְאַחֲרֵי כֵן בָּאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל פַּרְעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שַׁלַּח אֶת עַמִּי וְיָחֹגּוּ לִי בַּמִּדְבָּר׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה מִי יְהוָה אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקֹלוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַעְתִּי אֶת יְהוָה וְגַם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלֵּחַ׃ וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי הָעִבְרִים נִקְרָא עָלֵינוּ נֵלְכָה נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבְּחָה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ פֶּן יִפְגָּעֵנוּ בַּדֶּבֶר אוֹ בַחָרֶב׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לָמָּה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן תַּפְרִיעוּ אֶת הָעָם מִמַּעֲשָׂיו לְכוּ לְסִבְלֹתֵיכֶם׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה הֵן רַבִּים עַתָּה עַם הָאָרֶץ וְהִשְׁבַּתֶּם אֹתָם מִסִּבְלֹתָם׃ וַיְצַו פַּרְעֹה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַנֹּגְשִׂים בָּעָם וְאֶת שֹׁטְרָיו לֵאמֹר׃ לֹא תֹסִפוּן לָתֵת תֶּבֶן לָעָם לִלְבֹּן הַלְּבֵנִים כִּתְמוֹל שִׁלְשֹׁם הֵם יֵלְכוּ וְקֹשְׁשׁוּ לָהֶם תֶּבֶן׃ וְאֶת מַתְכֹּנֶת הַלְּבֵנִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תְּמוֹל שִׁלְשֹׁם תָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם לֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ כִּי נִרְפִּים הֵם עַל כֵּן הֵם צֹעֲקִים לֵאמֹר נֵלְכָה נִזְבְּחָה לֵאלֹהֵינוּ׃ תִּכְבַּד הָעֲבֹדָה עַל הָאֲנָשִׁים וְיַעֲשׂוּ בָהּ וְאַל יִשְׁעוּ בְּדִבְרֵי שָׁקֶר׃

2. Et après cela Moïse et Aaron allèrent et dirent à Pharaon: Ainsi a dit Jéhovah, le Dieu d'Israël: Laisse aller mon peuple, et qu'ils me célèbrent une fête dans le désert. Et Pharaon dit: Qui est Jéhovah, dont j'écouterai la voix pour laisser aller Israël? Je ne connais point Jéhovah, et je ne laisserai point aller Israël. Et ils dirent: Le Dieu des Hébreux s'est rencontré avec nous; nous irons, nous prions, trois journées de chemin dans le désert, et nous sacrifierons à Jéhovah notre Dieu, de peur qu'il ne nous frappe de la peste ou de l'épée. Et le roi d'Égypte leur dit: Pourquoi, Moïse et Aaron, détournez-vous le peuple de ses travaux? Allez à vos corvées. Et Pharaon dit: Voici, le peuple du pays est maintenant nombreux, et vous leur faites chômer leurs corvées. Et Pharaon commanda en ce jour-là aux exacteurs du peuple et à ses scribes, disant: Vous ne donnerez plus de paille au peuple pour faire des briques, comme auparavant; qu'ils aillent eux-mêmes et ramassent de la paille pour eux. Et vous leur imposerez la même mesure de briques qu'ils faisaient auparavant; vous n'en retrancherez rien, car ils sont paresseux; c'est pourquoi ils crient, disant: Nous irons, nous sacrifierons à notre Dieu. Que le travail soit appesanti sur ces hommes, qu'ils y travaillent, et qu'ils ne prêtent pas attention à des paroles de mensonge.

ΛΗΒ ΞΟΠΟ, ΨΔΙΓ ΙΘΒΤΛΜΒ ΡΟΓ Χ ΒΛΓΒ ΜΘ ΟΛΙΗΓ ΥΘΒΨΒ; ΥΔ, ΜΛΙΟ Χ ΘΘΒΝΙΙΡΟΘΡΜΛ ΜΘ ΗΟΨΙΟΓ ΟΙ Χ ΓΟΛΓΒ ΜΘ Χ ΟΨΠΘΜΟ; ΥΔ, ΘΘΛ ΟΙ, ΒΘΒ ΙΙ ΜΓΓ ΓΛΓΙΙΓ ΒΟΙΟ, ΛΗΒ ΒΧ ΡΟ ΡΙΛΒΜ ΜΓΓ Χ ΨΘΒ ΜΘ Ο∩ΓΓ; ΨΔΙΘΓΡΟΡΓ Ο∩ΓΓ ΜΘ ΒΙΟΓΟΓΘΛ ΗΘΡΜΛ ΟΙ Χ ΓΛΗΛΒ ΜΘ ΒΨΓ ΥΗΨΡΓΙΙΓΜΛΗΛ. ΛΗΒ ΙΙ ΟΒΟ ΟΙ ΟΒΟ ΒΛΓ ΟΙ Ο∩ΓΓ ΓΛΓΒ ΘΘΟΡΜΛ ΟΙ Β ΟΙΟ, ΗΛΜΡΜΧΙΒΟΙΜΛ, ΙΙΙ ΨΙΒ ΟΙΟ ΒΘΟΡΛΗΛ ∩Ξ∪Γ; ΛΗΒ ΒΧ ΜΛΙΗΛΙΙΓΜΛΗΛ ∩Ξ∪Γ ΒΛ ΨΙΒ ΟΙ Β ΟΙΟ, ΨΒ, ΟΒ ΟΘΓ ΙΙΙ ΒΛΗΛ Χ ΓΛΓΒ ΟΙ ΟΒΟ ΒΛΓ ΟΙ Ο∩ΓΓ ΓΛΓΒ ΘΘΟΡΜΛ ΟΙ Β ΟΙΟ, ΨΒ, ΟΒ ΟΘΓ ΙΙΙ ΒΛΗΛ Χ ΓΛΓΒ ΟΙ ΟΒΟ ΒΛΓ ΟΙ Ο∩ΓΓ ΓΛΓΒ ΘΘΟΡΜΛ ΟΙ Β ΟΙΟ, ΗΛΜΡΜΧΙΒΟΙΜΛ, ΙΙΙ ΨΙΒ ΟΙ ΟΒΟ ΒΘΟΡΛΗΛ

ΦΜΦΒ ΜΓΛΜΗ Χ ΡΣΒΒ ΜΘ Χ ΝΛΗΒΔ; ΥΦ, ΘΘΗ ΧΣΦΒ ΡΛΘ Β Θ Θ ΦΨΕΘ ΡΛΘΥΗΗ, ΗΗ ΨΩΥΘ ΧΣ ΡΛΘ Β ΘΒΘΣΗΨΦΨΘΒ, ΗΡ ΧΣ ΘΨΒ ΗΛΜΗ ΨΕΘΓΜΗΗ. ΒΙΜΗ Χ ΓΛΕΓΓ ΒΘΘΙΘΕΘΒ ΗΛΜΗ Χ ΜΨΦΒΕΘ ΜΘ Χ ΓΛΕΓ-ΡΛΓΓΒ, ΒΜΗ ΧΣ ΦΘΒΓΗ ΡΧΣ ΕΘ; ΗΛΗΒ ΒΨΒ ΘΛΒ ΜΘ ΕΡΧ ΧΣ ΕΡΧ ΧΣ ΦΘΒΣ ΥΗΗΦ ΓΛΨΒ, ΗΛΗΒ ΡΛΓΓΒ ΓΛΕΓ ΦΘ ΓΛΨΕΘΗ. ΗΛΗΒ ΗΗ ΦΘΣ ΦΘ ΓΛΕΓ ΒΘΣ ΡΧΣ ΧΣ ΒΜΗ ΦΘ ΦΨΕΘ ΗΛΜΗ Χ ΡΣΒΒ ΜΘ Χ ΝΛΗΒΔ, ΗΛΗΒ Χ

ΩΡΛΠΛΨΛΦΡΛΠ ΡΟΦ ΧΖΨ ΒΛΤΟΕΠ; ΔΗΒ ΦΟΒΟ ΦΟΡΠΟΒΟΩ ΟΒ ΒΖΩΔΛΨ, ΕΔ ΒΨΒ ΟΟΟ ΒΟ Β ΤΘΩ ΒΟ ΤΨΔΓ; ΦΛΖΨΡΟΔΨ ΕΔ ΒΨΒ ΛΒΖΨΕΗ ΟΒ ΨΨΖ ΦΜΟΒΟ; ΧΔ, ΔΘΕ ΗΨΔ ΡΨΔ ΗΡΔ ΟΟΟΒ ΕΔ ΒΨΒ ΒΗΡΖΦΛΨΒΗΜΗ ΜΔ ΡΔΗΔ ΩΜΛΒΟΗΛΨΒΗΜΗ ΦΨΔ, ΔΗΒ ΦΜΗΜ ΕΔ ΒΨΒ ΒΡΖΨ Χ ΒΨΖΨ ΟΒ Β ΟΟΟ ΒΨΒ ΒΗΡΖΦΛΨΒΗΜΗ ΜΔ ΡΔΗΔ ΩΜΛΒΟΗΛΨΒΗΜΗ ΦΨΔ; ΔΗΒ ΦΜΗΜ ΕΔ ΒΨΒ ΒΡΖΨ Χ ΒΨΖΨ ΟΒ ΒΖΩΔΛΨ

8. ויבאו את ראש איש בשת אל דויד חברון ויאמרו אל המלך הנה ראש איש בשת בן שאול איבך אשר בקש את נפשך ויתן יהוה לאדני המלך נקמות היום הזה משאול ומזרעו׃ ויען דויד את רכב ואת בעניה בניו ויאמר אלהם חי יהוה אשר פדה את נפשי מכל צר׃ כי המגיד לי לאמר הנה מת שאול והוא היה כמבשר בעיניו ואחזהו בציקלג ואהרגהו בבשורתו אשר נתתי לו׃ אף כי אנשים רשעים הרגו איש צדיק בביתו על משכבו ועתה הלא אבקש את דמו מידכם ובערתי אתכם מן הארץ׃ ויצו דויד את הנערים ויהרגום ויקטעו את ידיהם ואת רגליהם ויתלו על הברכה חברון ואת ראש איש בשת לקחו ויקברו בקבר אבנר בחברון׃

9. ויהי כל השבטים לישראל באו אל דויד חברון ויאמרו לאמר הנה עצמך ובשרך אנחנו׃ גם תמול גם שלשם בהיות שאול מלך עלינו אתה היית מוביא ומביא את ישראל ויאמר יהוה לך אתה תרעה את עמי ישראל ואתה תהיה נגיד על ישראל׃ ויבא כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרת להם דויד המלך ברית בחברון לפני יהוה וימשחו את דויד למלך על ישראל׃ בן שלשים שנה דויד במלכו ארבעים שנה מלך׃ בחברון מלך על יהודה שבע שנים וששה חדשים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנה על כל ישראל ויהודה׃ וילך המלך וכל אנשיו ירושלם אל היבוסי יושב הארץ ויאמר לדויד לאמר לא תבוא הנה כי אם הסירך העורים והפסחים לאמר לא יבוא דויד הנה׃ ויתפש דויד את מצדת ציון היא עיר דויד׃ ויאמר דויד ביום ההוא כל מכה יבוסי ויגע בצנור וישאת הפסחים ואת העורים שנואי נפש דויד על כן יאמרו העורים והפסחים לא יבא אל הבית׃ וישב דויד במצדה ויקרא לה עיר דויד ויבן דויד סביב מן המלוא ומבית׃ וילך דויד הלוך וגדול ויהוה אלהי צבאות עמו׃ וישלח חירם מלך צר מלאכים אל דויד וארזי לבנון וחרשי עץ וחרשי קיר ויבנו בית לדויד׃ וידע דויד כי הכינו יהוה למלך על ישראל וכי נשא למלכותו על עמו ישראל׃ ויקח דויד עוד פלגשים ונשים מירושלם אחרי בואו מחברון ויולד עוד את בנים ואת בנות׃ ואלה שמות הילדים אשר לו בירושלם שמוע ושובב ונתן ושלמה׃ ויבחר וילפוט ונפג ויפיע׃ ואלישמע ואלידע ואליפלט׃

10. Hæc in eam ne sunto. Ne Dialis quidem, neve Salii quo quidque horum-
rum die, neve diu quidquam ex eis. Hæc ne in eam sunto. Ne feriæ quidem
ne sunto. Hæc ne in eam sunto. Ne ferias quidem, neve ludos quidquam;
neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem
ne quo eat, neve equo neve curru; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne
in eam sunto. Ne Dialis quidem, neve Salius quidquam; neve ea die ne
quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem ne quo eat, neve
equo neve curru; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto.
Ne Dialis quidem, neve Salius quidquam; neve ea die ne quis quidquam.
Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem ne quo eat, neve equo neve curru;
neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem,
neve Salius quidquam; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam
sunto. Ne Dialis quidem ne quo eat, neve equo neve curru; neve ea die ne
quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem, neve Salius quid-
quam; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis
quidem ne quo eat, neve equo neve curru; neve ea die ne quis quidquam.
Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem, neve Salius quidquam; neve ea
die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem ne quo
eat, neve equo neve curru; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam
sunto. Ne Dialis quidem, neve Salius quidquam; neve ea die ne quis quid-
quam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem ne quo eat, neve equo
neve curru; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis
quidem, neve Salius quidquam; neve ea die ne quis quidquam. Hæc ne in
eam sunto. Ne Dialis quidem ne quo eat, neve equo neve curru; neve ea
die ne quis quidquam. Hæc ne in eam sunto. Ne Dialis quidem, neve Salius
quidqu

ϹΛΠΠΙΨ V.

1. ϰΗΘ ΗΊ ΘΕϽ ΝΟ ΣΘΙ ΧΣΛΊ Χ ΘΣΘ ΜΘ ΘΙΛΙΨ ΜΙΨ ΗΊ Χ ΘΣΘ ΜΘ ΩΟΗΥΛΗΛΙΣΟΨ; ϰΗΘ ΩΟΗΥΛΗΛΙΣΟΨ ΜΔΘ ΩΗΠ ΟΘΔΨ ΟΙ Χ ΙΛΗΘ. ϰΗΘ ΘΙΛΙΨ ΜΔΘ Θ ΨΙΔΡΛΊΔ ΜΘ Χ ΝΟΗΘ; ΡΔΘΙΡΟΨ ΘΙΛΙΨ ΘΕϽ ΡΟΨΙ ΗΊ Χ ΘΣΘ ΜΘ ΩΟΗΥΛΗΛΙΣΟΨ, ϰΗΘ ΘΣΘΘΗ ΝΟ ΨΙΔΡΘΣΨ ΡΗΛΟΘ Χ ΝΟΨΘ ΨΘΙΟΙ, ΡΟΙ Ψ ΘΩΘ ΗΔΛ Θ ΨΘΣΝΙΨΗΘΣΗΘΣ ΘΣΘΘΜΘ ΜΘ Χ ΣΙΗΙΙΙ ΜΘ Χ ΝΟΗΘ ΡΔΙΔ ΜΔΘ ΗΊ ΨΙΨ; ΡΔΘΙΡΟΨ, ΡΟΙΣΟ ΣΘΘΙΘΜΘΨ ΗΊ ΩΜΘ ΟΡΘ ΔΙΗΙ ΧΣΛΊ ΘΙΛΙΨ ΘΙΩ ΡΟΙ ΡΟΙ Θ ΘΜΨΙΔΡΙ ΜΙΨΙΘ, ΥΔ, ΘΘΗ Θ ΨΙΙΘ ΙΡΨ Ρ ΗΔΗ ΜΘ ΩΜΘ

3. And he, Jeroham, said unto him, Hear, O Lord, I pray thee, and let thy servant speak in the presence of my lord, for he is not angry with thy servant. And he answered and said, Speak. And he said, Behold, I am old, and know not the day of my death; and behold, my two wives have borne me two sons, and they strive together in the field, and there is none to part them, and the one hath smitten the other, and he is dead. And behold, the whole family is risen against thy servant, and they say, Deliver him that killed his brother, that we may kill him for the life of his brother whom he killed; and we will destroy the heir also: and they shall quench my coal which is left, and my name and my remembrance shall not be upon the earth. And now, behold, thy servant is in the midst of his family, and they are many people, and they are all risen against me, and they seek my life to kill me. And now, behold, thy servant is afraid of his life before all his family, lest they should kill him, and thy servant flee from the face of his family and go to a strange country, where he has no family, and there he will live in quietness all the days of his life. And now, my lord, I pray thee, hear the voice of thy servant, and let my lord not be angry with thy servant, for I have told my lord my fear, lest my family should kill me, and thy servant flee

ואת הנר כראיתו, את מנחתו ואת נסכיו כראיתו ואת זבחי שלמיו את השור את האיל את הכבש ואת נסכיהם כמשפטם. ויקרב את קרבנו, לפני יי׳ שה תמים בן שנתו ויביאהו אל פתח אהל מועד, ואת דמו יזרק הכהן על המזבח סביב, אשר על פתח אהל מועד. והפשיט את העולה, וינתח אתה לנתחיה; ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח, וערכו עצים על האש אשר על המזבח. וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח. וקרבו בניו אהרן הכהנים את הדם וזרקו את דמו על המזבח סביב, אשר על פתח אהל מועד. והקריב את כל קרבנו, ועשה עולה אשה ריח ניחוח ליי׳; מן הבקר מן הצאן ומן העזים.

4. והוא ינח את ידו על ראש העולה, ונרצה לו לכפר עליו. והוא ישחט את בן הבקר לפני יי׳, והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם, ויזרקו את דמו על המזבח סביב, אשר על פתח אהל מועד. והפשיט את העולה, וינתח אתה לנתחיה; ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח, וערכו עצים על האש אשר על המזבח. וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח. ויקרב את קרבנו, ועשה עולה אשה ריח ניחוח ליי׳; מן הבקר מן הצאן ומן העזים.

כרך VI.

1. והוא אם ה׳, ונסתרה, ועשה מאחת מכל מצות יי׳ אשר לא תעשינה ואשם; ואם חטאתו אשר חטא עליה, והקריב את קרבנו שעיר עזים נקבה תמימה, והסמיך את ידו על ראש החטאת, ושחט את החטאת במקום אשר ישחטו את העולה לפני יי׳; ואם על חטאתו חטא, ונסתרה ועשה מאחת מכל מצות יי׳ אשר לא תעשינה ואשם;

and; and if he have not wherewith to pay, then shall he be sold for his theft.

If the theft be found in his hand alive, whether it be ox, or ass, or sheep, he shall restore double.

If a man cause a field or vineyard to be eaten, and shall put in his beast, and shall feed in another man's field; of the best of his own field, and of the best of his own vineyard, shall he make restitution.

If fire break out, and catch in thorns, so that the stacks of corn, or the standing corn, or the field, be consumed therewith; he that kindled the fire shall surely make restitution.

If a man deliver unto his neighbour money or stuff to keep, and it be stolen out of the man's house; if the thief be found, let him pay double.

If the thief be not found, then the master of the house shall be brought unto the judges, to see whether he have not put his hand unto his neighbour's goods.

For all manner of trespass, whether it be for ox, for ass, for sheep, for raiment, or for any manner of lost thing, which another challenges to be his, the cause of both parties shall come before the judges; and whom the judges shall condemn, he shall pay double unto his neighbour.

If a man deliver unto his neighbour an ass, or an ox, or a sheep, or any beast, to keep; and it die, or be hurt, or driven away, no man seeing it:

Then shall an oath of the LORD be between them both, that he hath not put his hand to his neighbour's goods; and the owner of it shall accept thereof, and he shall not make it good.

And if he steal aught from him, he shall make restitution unto its owner.

If it be torn in pieces, then let him bring it for witness, and he shall not make good that which was torn.

And if a man borrow aught of his neighbour, and it be hurt, or die, the owner thereof being not with it, he shall surely make it good.

But if the owner thereof be with it, he shall not make it good: if it be an hired thing, it came for its hire.

2. And if a man entice a maid that is not betrothed, and lie with her, he shall surely endow her to be his wife.

If her father utterly refuse to give her unto him, he shall pay money according to the dowry of virgins.

Thou shalt not suffer a witch to live.

Whosoever lieth with a beast shall surely be put to death.

He that sacrificeth unto any god, save unto the LORD only, he shall be utterly destroyed.

Thou shalt neither vex a stranger, nor oppress him: for ye were strangers in the land of Egypt.

Ye shall not afflict any widow, or fatherless child.

If thou afflict them in any wise, and they cry at all unto me, I will surely hear their cry;

And my wrath shall wax hot, and I will kill you with the sword; and your wives shall be widows, and your children fatherless.

If thou lend money to any of my people that is poor by thee, thou shalt not be to him as an usurer, neither shalt thou lay upon him usury.

If thou at all take thy neighbour's raiment to pledge, thou shalt deliver it unto him by that the sun goeth down:

For that is his covering only, it is his raiment for his skin: wherein shall he sleep? and it shall come to pass, when he crieth unto me, that I will hear; for I am gracious.

Thou shalt not revile the gods, nor curse the ruler of thy people.

3. Thou shalt not delay to offer the first of thy ripe fruits, and of thy liquors: the firstborn of thy sons shalt thou give unto me.

אשר נתן ה׳ לבני ישראל, ואת פי הוסיפו עוד שנים עשר מעות שהוסיפו עליהן; ואת פי הוסיפו עוד שנים עשר מעות שהוסיפו עליהן. ואת פי שלשים שנה מיום שהוקם המשכן עד שנכנסו ישראל לארץ ישראל. אף אשר עשה שלמה בן ג׳ שנה ושבעה חדשים שהיה בנה בית עולמים ועשה בו כלים הרבה, כיון שנכנסו ישראל לארץ ישראל ובנו בית עולמים ועשו בו כלים הרבה, נתבטלו כלי שלמה ונשתיירו כלי משה, שנאמר ויהי ביום כלות משה וגו׳ (במדבר ז׳ א׳), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי משה ונשתיירו כלי שלמה, שנאמר ויכלו כל המלאכה וגו׳ (שמות ל״ט ל״ב), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי שלמה ונשתיירו כלי משה, שנאמר ויכל משה את המלאכה (שמות מ׳ ל״ג), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי משה ונשתיירו כלי שלמה, שנאמר ויכלו השמים והארץ (בראשית ב׳ א׳), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי שלמה ונשתיירו כלי משה, שנאמר ותכל כל עבדת משכן אהל מועד (שמות ל״ט ל״ב), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי משה ונשתיירו כלי שלמה, שנאמר ויכל שלמה את כל הבית (מלכים א׳ ז׳ נ״א), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי שלמה ונשתיירו כלי משה, שנאמר כי עד כלותם העלות (דברי הימים ב׳ ל״ה ט״ז), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי משה ונשתיירו כלי שלמה, שנאמר ויכלו כל העדה וגו׳ (שם כ״ט כ״ח), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי שלמה ונשתיירו כלי משה, שנאמר ויכלו כל העם לבא לבקש את ה׳ (שם ל״א א׳), ואין כלות אלא שנתבטלו כלי משה ונשתיירו כלי שלמה, שנאמר ויכלו כל העם לבא לבקש את ה׳ (שם ל״א א׳

ut ipsa sit, quae ad eam pertinet, quae non sit, quae ad eam non pertinet. Quod ut esse possit, non ipsa sibi, sed alia quaedam civitas, quae ipsa non sit, ei resistere debet, quae ipsa sit. Quae civitas, nisi impiorum societas hominum, quae ex angelis et hominibus congregata est? Quae ergo civitas tam contraria sibi, tam inimica, tam dissentiens, tam pugnans, tam seipsam dividens, tam seipsam impugnans, tam seipsam vincens, nisi civitas impiorum? Quae ut sit, non ipsa sibi, sed alia quaedam civitas, quae ipsa non sit, ei resistere debet, quae ipsa sit. Quae civitas, nisi civitas sanctorum

ואת ארון העדות ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי המשכן ואת השלחן ואת כליו ואת המנורה וכליה ואת מזבח הקטרת ואת מזבח העולה וכל כליו ואת הכיור ואת כנו ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת כל אשר צוך כן יעשו׃

6. ויאמר יי׳ אל משה ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה׃ ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃ לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת׃ ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת׃ ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתיך׃

7. ואת אהל מועד ואת הארון לעדת ואת הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל ואת השלחן ואת כליו ואת המנורה הטהורה את כליה ואת מזבח הקטרת׃ ואת מזבח העולה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כנו׃ ואת בגדי השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש ככל אשר צויתיך יעשו׃

8. ויאמר יי׳ אל משה לך רד כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים׃ סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים׃ ויאמר יי׳ אל משה ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא׃ ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אתך לגוי גדול׃ ויחל משה את פני יי׳ אלהיו ויאמר למה יי׳ יחרה אפך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה׃ למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלותם מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך׃ זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר אליהם ארבה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם׃ וינחם יי׳ על הרעה אשר דבר לעשות לעמו׃ ויפן וירד משה מן ההר ושני לחת העדת בידו לחת כתבים משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים׃ והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת׃ ויאמר יהושע אל משה קול עם ברעה במחנה׃ ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע׃ ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחלת ויחר אף משה וישלך מידו את הלחת וישבר אתם תחת ההר׃ ויקח את העגל אשר עשו וישרף באש וטחן עד אשר דק ויזר על פני המים וישק את בני ישראל׃ ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדלה׃ ויאמר אהרן אל יחר אף אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא׃ ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו׃ ואמר להם למי זהב התפרקו ויתנו לי ואשלכהו באש ויצא העגל הזה׃ וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן לשמצה בקמיהם׃ ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי ליי׳ אלי ויאספו אליו כל בני לוי׃ ויאמר להם כה אמר יי׳ אלהי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרבו׃ ויעשו בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי אישׁ׃ ויאמר משה מלאו ידכם היום ליי׳ כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה׃ ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם אתם חטאתם חטאה גדלה ועתה אעלה אל יי׳ אולי אכפרה בעד חטאתכם׃ וישב משה אל יי׳ ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי זהב׃ ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת׃ ויאמר יי׳ אל משה מי אשר חטא לי אמחנו מספרי׃ ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאך ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם׃ ויגף יי׳ את העם על אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן׃

9. וידבר יי׳ אל משה לאמר פסל לך שני לחת אבנים כראשנים ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת׃ והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר׃ ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל יראה בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא׃ ויפסל שני לחת אבנים כראשנים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה יי׳ אתו ויקח בידו שני לחת אבנים׃ וירד יי׳ בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יי׳׃ ויעבר יי׳ על פניו ויקרא יי׳ יי׳ אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים׃ ויחפז משה ויקד ארצה וישתחו׃ ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו׃ ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאת אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה יי׳ כי נורא הוא אשר אני עשה עמך׃ שמר לך את אשר אנכי מצוך היום הנני גרש מפניך את האמרי והכנעני והפרזי והחוי והיבוסי׃ השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך׃ כי את מזבחתם תתצון את מצבתם תשברון ואת אשריו תכרתון׃ כי לא תשתחוה לאל אחר כי יי׳ קנא שמו אל קנא הוא׃ פן תכרת ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו׃ ולקחת מבנתיו לבניך ובנתיו זנות אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם׃ אלהי מסכה לא תעשה לך׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתיך לעת חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים׃ כל פטר רחם לי וכל מקנך תזכר פטר שור ושה׃ ופטר חמור תפדה בשה וכל בכור בניך תפדה ולא יראו פני ריקם׃ ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחרש ובקציר תשבת׃ וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה׃ שלשת פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדן יי׳ אלהי ישראל׃ כי אורישׁ גוים מפניך והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני יי׳ אלהיך שלש פעמים בשנה׃ לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח׃ ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי׳ אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ ויאמר יי׳ אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל׃ ויהי שם עם יי׳ ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים׃

10. ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו׃ וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו׃ ויקרא אליהם משה ויפנו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם׃ ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר יי׳ אתו בהר סיני׃ ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה׃ ובבא משה לפני יי׳ לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה׃ וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו׃

11. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יי׳ לעשות אתם׃ ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליי׳ כל העשה בו מלאכה יומת׃ לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת׃ ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יי׳ לאמר׃ קחו מאתכם תרומה ליי׳ כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי׳ זהב וכסף ונחשת׃ ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים׃ ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים ועצי שטים׃ שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן׃ וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יי׳׃ את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו׃ את הארון ואת בדיו את הכפרת ואת פרכת המסך׃ את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים׃ ואת המנורה למאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור׃ ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן׃ את מזבח העולה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו׃ את קלעי החצר ואת עמודיו ואת אדניו ואת מסך שער החצר׃ את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרים׃ את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה׃ ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו הביאו את תרומת יי׳ למלאכת עבדת האהל ולכל עבדתו ולבגדי הקדש׃ והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליי׳׃ וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים הביאו׃ כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יי׳ וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו׃ וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש׃ וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים׃ והנשאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן׃ ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה אשר צוה יי׳ לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה ליי׳׃ ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יי׳ בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה׃ וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃ ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת׃ ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת׃ ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן׃ מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבת׃ ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן יי׳ חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה יי׳׃ ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן יי׳ חכמה בלבו כל איש אשר נשא לבו אל הקרב אל המלאכה לעשתה׃ ויקחו את כל התרומה אשר הביאו לפני בני ישראל לעבדת מלאכת הקדש לעשת אתה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר׃ ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש מלאכתו אשר הם עשים׃ ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבדה לכל המלאכה אשר צוה יי׳ לעשות אתה׃ ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא׃ והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר׃ ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר יריעת שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם׃ אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת ליריעות כלם׃ ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות חבר אחת אל אחת׃ ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת כן עשה בשפת היריעה החיצנה במחברת השנית׃ חמשים לולאת עשה ביריעה האחת ועשה חמשים לולאת בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הלולאת אחת אל אחת׃ ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעת אשה אל אחתה בקרסים ויהי המשכן אחד׃ ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעת עשה אתם׃ אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה אחת לעשתי עשרה יריעת׃ ויחבר את חמש היריעת לבד ואת שש היריעת לבד ואת היריעה הששית כפל אל מול פני האהל׃ ויעש חמשים לולאת על שפת היריעה האחת הקצונה במחברת ועשה חמשים לולאת על שפת היריעה החיצנה במחברת השנית׃ ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר את האהל להיות אחד׃ ויעש מכסה לאהל עורת אילם מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה׃ ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים׃ עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד׃ שתי ידת לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן׃ ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה׃ ואת ארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרש שתים אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו ושתים אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתיו׃ ולצלע השנית למשכן לפאת צפונה עשרים קרש׃ וארבעים אדניהם כסף שתים אדנים תחת הקרש האחד ושתים אדנים תחת הקרש האחד׃ ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים׃ ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים׃ והיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם למקצעת שני יהיו׃ והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף שש עשרה אדנים שתים אדנים תחת הקרש האחד ושתים אדנים תחת הקרש האחד׃ ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת׃ וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה׃ ויעש את הבריח התיכן בוקע בתוך הקרשים מקצה אל קצה׃ ואת הקרשים צפה זהב ואת טבעתיהם עשה זהב בתים לבריחם וצפה את הבריחם זהב׃ ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב עשה אתה׃ ויעש לה ארבעה עמודי שטים וצפה אתם זהב וקרסיהם זהב ויצק להם ארבעה אדני כסף׃ ויעש מסך לפתח האהל שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם׃ ועמודיו חמשה וקרסיהם ויצף ראשיהם וחשקיהם זהב וחמשת אדניהם נחשת׃

12. ויעש בצלאל את ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו׃ ויצף אתו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב׃ ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו שתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית׃ ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב׃ ויבא את הבדים בטבעת על צלעות הארון לשאת את הארון בהם׃ ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה׃ ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם מן שני קצות הכפרת׃ כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת עשה את הכרבים על שני קצותיו׃ ויהיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת היו פני הכרבים׃ ויעש את השלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו׃ ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב סביב׃ ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב׃ ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן את הטבעת על ארבע הפעמת אשר לארבע רגליו׃ לעמת המסגרת היו הטבעת נתנים בתים לבדים לשאת את השלחן׃ ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב וישא בהם את השלחן׃ ויעש את כליו אשר עליו ואת קשותיו ואת מנקיותיו ואת מכסיותיו אשר יסך בהם זהב טהור׃ ויעש על השלחן את לחם הפנים לפני תמיד׃ ויעש את המנורה זהב טהור מקשה עשה את המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה היו׃ ושש קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני׃ שלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה׃ ובמנורה ארבעה גביעים משקדים כפתריה ופרחיה׃ וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנורה׃ כפתריהם וקניהם ממנה היו כלה מקשה אחת זהב טהור׃ ויעש את נרתיה שבעה ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור׃ ככר זהב עשה אתה ואת כל כליה׃ ויעש את מזבח הקטרת עצי שטים אמה ארכו ואמה רחבו רבוע והמתים ארכו ואמתים רחבו ממנו קרנתיו׃ ויצף אתו זהב טהור את גגו ואת קירתיו סביב ואת קרנתיו ויעש לו זר זהב סביב׃ ושתי טבעת זהב עשה לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו על שתי צדיו יעש לו ויהיו בתים לבדים לשאת אתו בהם׃ ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב׃ ויתן את המזבח על שפת הארון לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה׃ ויקטר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטרנה׃ ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטרנה קטרת תמיד לפני יי׳ לדרתיכם׃ לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו עליו׃ וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליי׳׃ ויעש את כיור נחשת ואת כנו נחשת במראת הצבאת אשר צבאו פתח אהל מועד׃ ויעש את המשכן הקרשים לצלע צפונה רחבה עשרים באמה׃ ואדניהם עשרים אדני נחשת שתים אדנים תחת הקרש האחד ושתים אדנים תחת הקרש האחד׃ ולצלע השנית לפאת נגבה עשרים קרש׃ ואדניהם עשרים אדני נחשת שתים אדנים תחת הקרש האחד ושתים אדנים תחת הקרש האחד׃ ולירכתי המשכן ימה עשה שש קרשים׃ ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתים׃ והיו תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם למקצעת שני יהיו׃ והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף שש עשרה אדנים שתים אדנים תחת הקרש האחד ושתים אדנים תחת הקרש האחד׃ ויעש בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחת׃ וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה׃ ויעש את הבריח התיכן בוקע בתוך הקרשים מקצה אל קצה׃ ואת הקרשים צפה זהב ואת טבעתיהם עשה זהב בתים לבריחם וצפה את הבריחם זהב׃ ויעש את הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב עשה אתה׃ ויעש לה ארבעה עמודי שטים וצפה אתם זהב וקרסיהם זהב ויצק להם ארבעה אדני כסף׃ ויעש מסך לפתח האהל שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם׃ ועמודיו חמשה וקרסיהם ויצף ראשיהם וחשקיהם זהב וחמשת אדניהם נחשת׃

13. ויעש בצלאל את ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו׃ ויצף אתו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב׃ ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמתיו שתי טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת על צלעו השנית׃ ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב׃ ויבא את הבדים בטבעת על צלעות הארון לשאת את הארון בהם׃ ויעש כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה׃ ויעש שני כרבים זהב מקשה עשה אתם מן שני קצות הכפרת׃ כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת עשה את הכרבים על שני קצותיו׃ ויהיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת היו פני הכרבים׃ ויעש את השלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו׃ ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב סביב׃ ויעש לו מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב למסגרתו סביב׃ ויצק לו ארבע טבעת זהב ויתן את הטבעת על ארבע הפעמת אשר לארבע רגליו׃ לעמת המסגרת היו הטבעת נתנים בתים לבדים לשאת את השלחן׃ ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב וישא בהם את השלחן׃ ויעש את כליו אשר עליו ואת קשותיו ואת מנקיותיו ואת מכסיותיו אשר יסך בהם זהב טהור׃ ויעש על השלחן את לחם הפנים לפני תמיד׃ ויעש את המנורה זהב טהור מקשה עשה את המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה היו׃ ושש קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני׃ שלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח ושלשה גביעים משקדים בקנה האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים היוצאים מן המנורה׃ ובמנורה ארבעה גביעים משקדים כפתריה ופרחיה׃ וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים מן המנורה׃ כפתריהם וקניהם ממנה היו כלה מקשה אחת זהב טהור׃ ויעש את נרתיה שבעה ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור׃ ככר זהב עשה אתה ואת כל כליה׃ ויעש את מזבח הקטרת עצי שטים אמה ארכו ואמה רחבו רבוע והמתים ארכו ואמתים רחבו ממנו קרנתיו׃ ויצף אתו זהב טהור את גגו ואת קירתיו סביב ואת קרנתיו ויעש לו זר זהב סביב׃ ושתי טבעת זהב עשה לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו על שתי צדיו יעש לו ויהיו בתים לבדים לשאת אתו בהם׃ ויעש את הבדים עצי שטים ויצף אתם זהב׃ ויתן את המזבח על שפת הארון לפני הכפרת אשר על העדת אשר אועד לך שמה׃ ויקטר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטרנה׃ ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטרנה קטרת תמיד לפני יי׳ לדרתיכם׃ לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו עליו׃ וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדרתיכם קדש קדשים הוא ליי׳׃ ויעש את כיור נחשת ואת כנו נחשת במראת הצבאת אשר צבאו פתח אהל מועד׃

9. And it shall be a token unto thee upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt. And it shall be a statute therefore in his season from year to year. And it shall be when the LORD shall bring thee into the land of the Canaanites, as he sware unto thee and to thy fathers, and shall give it thee, that thou shalt set apart unto the LORD all that openeth the matrix, and every firstling that cometh of a beast which thou hast; the males shall be the LORD's. And every firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb; and if thou wilt not redeem it then thou shalt break his neck: and all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the LORD brought us out from Egypt, from the house of bondmen: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the LORD slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man, and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the LORD all that openeth the matrix, being males; but all the firstborn of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt.

8. And it shall be a token unto thee upon thine hand, and for a memorial between thine eyes, that the LORD's law may be in thy mouth: for with a strong hand hath the LORD brought thee out of Egypt. Thou shalt therefore keep this ordinance in its season from year to year. And it shall be when the LORD shall bring thee into the land of the Canaanites, as he sware unto thee and unto thy fathers, and shall give it thee, that thou shalt set apart unto the LORD all that openeth the womb, and every firstling that comes of the beast which thou hast; the males shall be the LORD's. But every firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb; and if thou wilt not redeem it, then thou shalt break its neck: but all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the LORD brought us out from Egypt, from the house of bondmen: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the LORD slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man, and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the LORD all that openeth the womb, being males; but all the firstborn of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt.

9. And it shall be a token unto thee upon thine hand, and for a memorial between thine eyes, that the LORD's law may be in thy mouth: for with a strong hand hath the LORD brought thee out of Egypt. Thou shalt therefore keep this ordinance in its season from year to year. And it shall be when the LORD shall bring thee into the land of the Canaanites, as he sware unto thee and unto thy fathers, and shall give it thee, that thou shalt set apart unto the LORD all that openeth the womb, and every firstling that comes of the beast which thou hast; the males shall be the LORD's. But every firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb; and if thou wilt not redeem it, then thou shalt break its neck: but all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the LORD brought us out from Egypt, from the house of bondmen: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the LORD slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man, and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the LORD all that openeth the womb, being males; but all the firstborn of my children I redeem. And it shall be for a token upon thine hand, and for frontlets between thine eyes: for by strength of hand the LORD brought us forth out of Egypt.

ΚΑΙ ΟΥΚΕΤΙ ΕΙΣΙΝ, ΟΥΔΕ ΡΟΠΗ. ΛΕΓΩ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ ΡΟΠΗ, ΛΕΓΩ ΔΕΧΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΜΑΛΛΟΝ ΡΟΠΗ; ΛΕΓΩ ΔΕ ΡΕΥΣΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ; (ΛΕΓΩ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΡΟΠΗΝ;) ΛΕΓΩ ΔΕ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΣΥΝΙΕΝΑΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΤΕΡΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, ΟΥ ΚΑΛΩΣ ΕΧΕΙ ΤΟΥΤΟ ΓΕ ΤΟ ΜΗ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΙΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΤΕΡΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΤΕΡΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΜΗ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΜΗ ΕΤΕΡΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΜΗ ΕΤΕΡΟΝ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΜΗ ΤΟΝ ΑΥΤ

Α ΒΙΒΛΟΣ ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

1. Καὶ ἐγένετο, μετὰ τὸ πατάξαι Ἀλέξανδρον τὸν τοῦ Φιλίππου τὸν Μακεδόνα τὸν βασιλεύσαντα τὴν Ἑλλάδα, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν καὶ νικῆσαι καὶ καταδιώξαι πάντας τοὺς ἐναντιωθέντας αὐτῷ, καὶ ἐκράτησε βασιλείας καὶ ἐνίσχυσε καὶ ἐνεκαινίσθη ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ἐποίησε πολέμους πολλοὺς καὶ ἐκυρίευσε πάντων τῶν ὀχυρωμάτων καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς τῆς γῆς. Καὶ διῆλθε τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἔλαβε σκῦλα ἐθνῶν πολλῶν καὶ ἐσιώπησεν ἡ γῆ ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ συνήγαγε καὶ ἐποίησε δυνάμεις καὶ ἐκυρίευσε γενεὰς καὶ κατοικίας, καὶ ἐβασίλευσαν τὰ τραύματα αὐτοῦ. Καὶ ἐπολέμησε πολέμους καὶ ἐποίησε μεγάλα ὀχυρώματα καὶ ἐκυρίευσε τὰς πόλεις καὶ ἐσκύλευσεν αὐτάς· καὶ ἀπέκτεινε τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτάς, καὶ ἐπεκράτησε τῆς γῆς καὶ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν βασιλέων ἀπὸ τῆς Περσίδος καὶ Μηδίας καὶ πάντων τῶν συναγομένων μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπολέμησε πολέμους μετὰ πολλῶν ἐθνῶν καὶ ἐκράτησε τῶν ὀχυρωμάτων καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ διῆλθε τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἔλαβε σκῦλα ἐθνῶν πολλῶν καὶ ἐσιώπησεν ἡ γῆ ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ συνήγαγε καὶ ἐποίησε δυνάμεις καὶ ἐκυρίευσε γενεὰς καὶ κατοικίας, καὶ ἐβασίλευσαν τὰ τραύματα αὐτοῦ. Καὶ ἐποίησε πολέμους καὶ ἐκυρίευσε πάντων τῶν ὀχυρωμάτων καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ διῆλθε τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἔλαβε σκῦλα ἐθνῶν πολλῶν καὶ ἐσιώπησεν ἡ γῆ ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ συνήγαγε καὶ ἐποίησε δυνάμεις καὶ ἐκυρίευσε γενεὰς καὶ κατοικίας, καὶ ἐβασίλευσαν τὰ τραύματα αὐτοῦ. Καὶ ἐπολέμησε πολέμους καὶ ἐκράτησε τῶν ὀχυρωμάτων καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς τῆς γῆς

ϫ ΔΗΘ. ΕϽΔΗ. ΔΗΘ ΘΡΓΔΓ ϫΙΣ ϽΔΗΔΓ ΘΙΘ ΣΕ ΟΓΘΘΗ ΓΔΘΣΙΣ ΔΗΘ ΓΘϹΔΓΔΕ, ΔΟΟΓΘ-ΗΙ ΓΟ ϫ ΘΓΡΙΣ ΔΗΘ ΩΟΟΓΗΘΘ ΜΕ ΩΔΘ ΡΜΗΘ ϽΗΓ; ΔΗΘ ΣΕ ΟΓΘΘΗΔΘ ΕΥΣ ΘΒ ϫ ΓΔΕ ΜΕ ϫ ϝΟΓΓ ΩΟΣΓ, ΨΔΓΣ ΜΔΕ ΗΗ ΣΔϽ.

ϹΛΓΙΣ IV.

1. Ϫ ϽΔΗΔΓ ΜΕ ΣΕΓ ΔΓΓΘΔΓΕ ΔΗΘ ΓΔΓΣΙΣ ΔΘΟΗΗΓΣΔΓΔΗΗ ϫ ΡΓΔΘ ΔΗΘ ΘΙΓΘ ΜΕ ΩΓΓΣΓ ΡΗΓΘ ϫ ϹΓΓΕ. ΔΗΘ ΣΕ ΔΘΟΗΗΓΣΔΓΔΤΗ ΓΗ ΔΟΟΓΘΘΗΗ ΓΟ ϫ ΟΓϽΗΗϹΒΟΔΗΘ ΜΕ ΩΓΓΣΓ; ΨΔΕΓΡΟΓ ΕΘ ΗΟ ϫ ϽΔΗΔΓ ΓΟ Β ΓΓΘΟ; ΔΗΘ ϫ ΔΓΓΘΔΓ ΟΓ ΓΔΓΓΣΓ ΘΙΘ ΟΗΓΓΣΓΔΓ ΗΙ. ΔΗΘ ΣΕ ΘΙΘ ΗΘΙ ΘΘΗ ΜΓΓ ϫ ϹΓΓΕ, ΔΗΘ ΔΙΕ ΓΟ ϫ ΡΘϫΔΓ ΗΓ ϫ ΗΓΘ ΜΕ ΩΓΓΣΓ ΣΕΓΗ, Ο ΩΔΘ, ϫ ϽΓΓΓΗΗΓ ΡΘϫΔΓ, ΜΘ ΘΣΩ ϫ ΗΓ ϫ ΘΗΗ ΜΕ ΡΫ ΔΓΗ ϤΓΘϽΔΓ ΩΓΓΣΓ, ΓΟ ΘΙΩΣ ΔΗΘ ϫΔΗΟΓΓΡΔ ΫΓΓ ΘΙΓΘ ΓΟ ϫ ΣΟΓΟ ΜΕ ΟΓ ΟΟϫ ΡΟ ΔΙΕΓΗΟ ΜΕ ΗΙ, ΨΔΓ ΣΕ ΘΕ ΟΙΩΘΘ ΡΟΓΕΓΡΟΓΓΗΔΗ ΜΕ ϫ ΘΙΘΔ ΜΕ ΡΫ ΔΓΗ ϤΓΘϽ, ΔΗΘ ΩΓΗΔΘ ΗΗΓΘΘ ϫ, Ο ΩΔΘ, ϫ ϽΓΓΓΗΗΓ ΡΘϫΔΓ, ΜΘ ΘΣΩ ϫ, ΗΗ ϫ ΗΘΘ ΜΕ ΡΫ ΔΓΗ ϤΓΘϽ, ΨΔΕΓΡΟΓ ΩΓΓΣΓ, ΓΟ ΘΙΩΣ ΔΗΘ Σ

ⲁ ⲟⲩⲁⲓⲱⲛ ⲙⲉ ⲱⲛⲧⲁⲥⲩ, ⲫⲁ ⲙⲁⲉ ⲁ ⲟⲗⲙ ⲇⲁⲓⲇ ⲁ ⲡⲁⲩⲇⲁⲓ ⲙⲉ ⲁⲉⲓ ⲣⲉⲗ. ⲘⲀⲒⲇ ⲁ Ⲥⲙⲓⲥ ⲇⲓⲫ ⲟⲉⲗ ⲛⲁⲫⲁⲗⲁⲓⲧ ⲙⲁⲣⲁ ⲧⲟ ⲡⲥⲃⲁ ⲇⲁⲓⲇ ⲟⲩ ⲥⲉⲗⲁ ⲟⲩⲉⲟ ⲙⲁⲓ ⲙⲁⲓ ⲇⲁⲓⲇⲁⲓⲁⲛ ⲙⲉ ⲁⲉⲓ ⲣⲉⲗ ⲁ ⲡⲁⲩⲇⲁⲓ

ταὐλαίοφόρων. Εἶπε δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅτι τῶν μὲν Ἑλλήνων, ἐπειδὴ ἀπὸ κοινοῦ ἐκινδύνευον, ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ὁμοίως ἐκοινώνουν τοῦ κινδύνου· τὸν δὲ βάρβαρον, ὅταν μὲν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐπιστρατεύηται, ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ὁμοίως ἐκοινώνουν τοῦ κινδύνου· ὅταν δὲ ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, τότε μόνον ἐκινδύνευον, ὅταν ὁ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμὼν ἀπόληται. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐπαινεθεὶς ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν, ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβαλέσθαι καὶ τὸν Μῆδον ἐκβαλεῖν τῆς Εὐρώπης, ἐκέλευσε τὸν ἀκόλουθον ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀπάγειν τὸν Ἀρταβάζου καὶ τὸν Ξέρξου παῖδας, ὅπως ἐκεῖνοι μὲν ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντες ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν ἀπέλθοιεν, ὁ δὲ τὸν Ἀρταβάζου παῖδα ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀγάγοι. Ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ Ἀρταβάζου παῖς ἐκπλαγεὶς τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἀρετῆς, καὶ τὸν ἀκόλουθον ἐκέλευσε τὸν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀπάγειν τὸν Ξέρξου παῖδα· ἐπὶ τούτοις δὲ

4. Καὶ τὰ φῶ τὸ βαλάντιον βαστάζαν, εἰ χρὴ ἢ τὸ ὄσον χρὴ χρὸς ἐκεῖνο ἐπ᾽ αὐτὸ φέρε ὀλίγον κόπον ἢ φέρε ὀλίγον κόπον, καὶ τὸ Φῶ ὅπῃ δὸ κόπον ἀλλ᾽ ἀπὸ ἐκεῖ φύεται ὅπου ἐστὶ καὶ ἢ ἐκεῖ ἐστὶ ἢ ἐκεῖ ἐστὶ ἢ ἐκεῖ ἐστ

ϹΛϮϮϢ. ΛΗΘ ϹΛϮϮϢ ϬΡΡΔϮΔΓΓ ΝΜΠ, ΛΗΘ Ϯϵ ΩϬΗΘ, ΛΗΘ ΔΗϬϵΔΓΓ ΗΜΠ, ΛΗΘ ϵϬ ΗΜΠ ΓΜΡΠ ΜΤ, ϬΩΘΔΓΓ ΗΜΠ ΡΓΔ ΟΗ, ϵϬ ΗΜΠ ΔϬϵΙϵ ΟΛΓΟΘΟΩΤ, ΓΙΝΩΔΓΓ ΗΟ ΔϬϵ, ΛΗΘ ϮΔϬϤΔΙΘΔΓΓ ΗΜΠ ϵϬ ΗΛΙΩΩΔΙΝΙϵ, ΘΜΤ ϮΔϬϤΔΙΘΔΓΓ ϵϬ Χ ΩΙΩΟΓ, ΘΔΙΔΓΓ ΟΙ ΓΙΝΙϬ, ΘΘΙΔΘΔΓΓ ΟΙ ΓΙΝΙϬ, ΡΟΛΓΓ ΟΙ ΓΙΝΙϬ; ΛΗΘΔΙΟΡΔΓΓ ΟΙ ΓΙΝΙϬ; ΡΜΞΔΙΡΟΓ, ϵϬ ΘΔΟΙΡΘΔΓΓ ΘΙΡΛΧΔΗΗ, ϵϱ Λ ΡΓΔ ΗΜΠ ϹΛϮϮϢ, Λ ΔϬ ϵϬ ΗΙΓΓΙΝ, ΡΟΓ ϹΛϮϮϢ ΗΜΘΔΓΓ ΡΔΙΔΓΓ. ΡΜΞΔΙΡΟΓ, ΟΩΔΘ ΙΗΗΟ ϹΛϮϮϢ, ΡΜΞΔ ϵϬ Χ ΟΩΔΙΟ-ΔΓΓ ΜΘ ΟΙ, ΡΟΓ ΟΙ ΓΙΝΙϬ ΟΙΓΓΙ ΡΔΙΟ; ΘΜΤ ϹΛϮϮϢ Ϯϵ Χ ΤΔΔΟΓ ΔΗΘ ΜΘ ΩΟΔΟΙ, ΛΗΘ ϮΜ ΛΗΘΔΙΟΡΔΓΓ ΡΟΓ ΔΘΘΔΓ; ΛΗΘ ΡΟΟΟ ϵϬ ΡΔΗΘ ΔΓΓΟΔΓΓ ΜΘ ΓΙ ΓΙ Χ ΟΔΟΙ ΩΔ, ΙΙ ΛΛΙ Β ΜΜΠ ΜϬΔ ΧΛΟ. ΡΜΞΔΙΡΟΓ, ϵϬ ΘΔΟΙΡΘΔΓΓ ΘΙΡΛΧΔΗΗ, ΔΓΓ ΗΜΠΟ Χ ΡΔΧΔΓΓ ΜϬΔ ΟΙ Χ ΔΗΛΔΙΟΙΩ ΜΘ ΡΔΗΗ, ΧΛΟ Λ ΔϹ Β ΡΙΙΘ ΜϬΔ ΧΙϬ ΝΙΡΘ ΡΜΙΡ ΡΔ ΔΓΓ ΘΔΟΙΡΘΔΓΓ ΡΟΓΓΜΗ ΟΙ ΡΟ ΙΔ ΡΙΙ

ⲧⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ, ⲛⲁϩⲁⲧ ⲉⲩⲁⲧⲱⲛϭ. Ⲉⲑⲉⲡⲟⲩⲟ, ⲉⲩⲁⲧⲱⲛϭ ⲉ ⲡⲛⲁⲟ ⲧⲉϩⲧⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ ⲟⲩ ⲁ ⲡⲥⲩⲛⲉⲇⲣⲓⲟⲛ ⲁ ⲱⲙⲟⲩⲥⲃⲱⲙⲉⲛⲟⲥ ⲡⲛⲁⲟ ⲁ ⲧⲁϩⲉⲇⲣⲁ ⲙⲉ ⲥⲁⲓⲱ. Ⲉⲓⲙⲓ ⲩⲁⲓⲱ ⲥⲁⲩⲁⲣⲓⲁ ⲉⲃ ⲭⲱⲣⲁ ⲛϩ ⲱⲙⲥⲁⲛ, ⲁⲑⲏ ⲣⲁϣⲁ ⲁ ⲣⲃⲏⲁⲉⲇⲣⲏ ⲙⲉ ⲁ ⲙⲁⲩⲃⲁ; ⲓⲣ ⲛⲁⲓ ⲥⲟ, ⲱⲙⲉ ⲛⲉ ⲉ ⲧⲁⲉⲇⲣⲁ ⲱⲙⲉ, ⲛⲏⲧ ⲟⲩⲥⲟ ⲉ ⲥⲉⲥⲩⲛⲁⲅⲱⲅⲏ ⲱⲙⲉ, ⲛⲏⲧ ⲉⲧⲁⲧⲣⲉⲥⲉⲱⲕ ⲟⲩ ⲁⲙⲧⲁⲙⲉⲩⲉ; ⲣⲟⲩ ⲫⲁ ⲟⲩⲛ ⲩⲁⲓⲱ ⲥⲁⲩⲁⲣⲓⲁ ⲃⲣⲉ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲩⲃⲁ ⲙⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ. Ⲫⲱⲓⲣⲟⲩ, ⲓⲣ ⲩⲁⲓⲱ ⲥⲁⲩⲁⲣⲓⲁ ⲃⲱⲙ ⲛⲁⲓ ⲉ ⲃⲁⲁⲥ ⲙⲁⲩⲃⲁ ⲙⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ, ⲁⲁ ⲁⲓⲙⲁⲧⲓⲁⲥⲙⲟⲥ ⲙⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ. Ⲉⲑⲉⲡⲟⲩⲟ ⲇ ⲁⲁ ⲡⲛⲁⲟ ⲟⲁⲟ, ⲟⲩⲁ ⲉⲣⲉ ⲡⲛⲁ ⲥⲁⲩⲁⲣⲓⲁ ⲙⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ ⲛⲁⲓ ⲙⲁⲩⲃⲁ ⲙⲁⲗⲁⲙⲛⲏⲥ, ⲁⲁ ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲉⲙ

ταῦτα βοᾷ οὐ τοῦτ' ἀνὴρ ὀλιγόπιστος ψυχὴ ἀπόστολος Θεοῦ; ἀνὴρ γὰρ ἐφ' ἑαυτοῦ ἀπιστῶν ἐπὶ Θεὸν ἐπίστευσεν. Ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνος, ὁπόταν ἐν ἀνθρώποις ἦν, ἐπίστευε μὲν ἐν τῇ ἀναστάσει, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν ἁγίων· ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν ἁγίων ἐγένετο, ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν ἀνθρώπων ἐπίστευσεν. Ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IX.

Ὅτι Ἐλιφὰς ὁ Θαιμανίτης καὶ Οἱ τρεῖς τὸν φίλον Ἐκεῖνον Ὠνείδισαν.

1. Τότε ἀποκριθεὶς ἐκεῖνος, ὁ τῶν πολλῶν ἀνὴρ ἀνὴρ ὁ ὢν ὡς ἂν εἰ καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ ἐν ἐρήμῳ κτίσας; ἐκεῖνος ὁ ἀπὸ πρωΐθεν ἀνὴρ φίλος τῶν ἀνθρώπων. Ῥοπὴ ἀποφοιτᾷ, ὁ φὼς φῶς ἐ ἐσοῦ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ ἐκείνου ἐκεῖνος ἐν τῷ ἐκείνου ἐκείνῳ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου

ΔΜΣ, ΔΗΘ ΧΕ ΜΜΨ Θ ΨΨΨΝ ΔΗΘ ΘΘΥΛΩΡΜΟ ΤΘΟΝ;) ΘΜΝ Ο, ΓΔ ΧΡΗ, ΦΘ ΟΔΗ Θ ΤΘΟΝ ΝΨΩ ΧΨΝ ΦΟΘ ΘΘΥΛΩ ΨΙ ΗΝ ΟΟ ΟΝΡ ΔΘΜΟΨΗΘΟΡΗ, ΦΘ ΟΔΗ ΜΘ ΔΘΟΤΜΟΛ ΧΕΛ ΩΜΘ ΜΝΝ ΧΝΣ ΨΨΘ ΦΝΔΗ ΗΝ ΟΛΡΟΟΛΗΛ ΧΘΔΗΧΟΛ ΧΧ? ΘΔΨΡΟΝΘ, ΓΔ ΨΘΛΛ ΩΨΓΘ, ΜΟ ΗΛΩΘ ΧΨΝ ΤΘΟΝ. ΩΗΟ ΘΛ ΗΝ ΟΛΡΟΟΛΗΛ, Ο ΩΜΘ, ΔΗΘ ΡΓΝ ΧΕΧ ΧΨΝ, ΔΗΘ ΜΨΩΔΘΗΧΘ, ΔΗΘ ΔΘΔΟΛΗΛΟΡΗΛΘ ΡΨΜΩ ΘΘΡΨΡΟΨ ΧΛ ΡΘΘ. ΛΗΘ ΧΘΔΗ, ΓΔ ΧΡΗ, ΧΕΧ ΕΔ ΟΔΗΨ ΜΨΘΟΘΗ ΔΗΘ ΧΕΧ ΘΟΛΨΜΘ, ΡΘ ΨΘΟΛΗ ΗΝ ΟΝΡΟΟΛΗΛ; ΔΗΘ ΧΛΝ ΤΘΕΛ ΜΨΘΟΘΗ ΡΨΜΩ Χ ΤΘΟΘΨΘΨΡΗΛΘ ΡΨΜΩ ΧΕΧ Χ ΤΘΟΛΨΘΨΡΗΛΘ ΡΨΜΩ ΧΕΧ ΘΟΛΨΜΘ, ΔΗΘ ΟΔΗΨ ΟΝΡ ΜΨΘΟΘΗ ΘΘ ΡΨΘΛ ΡΟΛ ΡΟΘ; ΔΗΘ ΟΔΗΨ ΟΝΟ ΜΨΘΟΘΗ ΘΘ ΡΨΘΛ ΧΕΧ ΧΜ ΔΗΘ ΡΨ. ΔΗΘ Χ ΘΨΘΨ ΡΨΜΩ ΨΓ ΕΘ ΨΘΘΩ; ΔΗΘ Χ ΘΨΘΨ ΧΕ Χ ΤΘΟΛΨΘΨΡΗΛΘ ΨΘ ΘΛΟΨΜΘΛΟΛ ΟΗΨΘΨΘΨΡΗΛΘ ΔΗΘ ΘΟ; ΔΗΘ ΟΓ ΟΔΗΨ ΟΓ ΡΨΘ ΡΛΟΜΩ ΟΟ Χ ΘΨΘΨ ΧΕ ΕΨΡΗ, ΡΨΘ ΡΟΛΗ ΘΨΩΛΨΘΨΡΗΛΘ ΨΟ ΧΕΨ ΟΡΡΟ ΘΨΩΛΨΛΗΛΗ.

3. Ο Χ ΘΘΟΤΜΨΘΛΗ ΧΕ ΓΔ ΤΘΕΛ! ΧΕ ΘΨ ΜΨΧΘΛ ΘΨΘΩΨ ΔΗΘ ΜΨΧΘΛ ΟΡΨΘΨ. ΘΘΨΡΟΝΘ, ΔΟ ΟΓ ΘΜΝ Θ ΟΔΗ, ΔΗΘ Δ ΨΘΘ ΘΜΝ Χ ΘΛΨΜΙΓ ΧΕ Θ ΟΔΗ, ΔΗΘ Δ ΩΔΗΜΛ ΗΝΨ ΝΜΝ-ΩΨΓ ΔΗΡΟΨΘ ΓΔ ΩΡΟΔΗΘΔΘ; ΔΗΘ ΧΕ ΨΘΘ ΘΘΩΡΟ ΘΛΨΜΝ ΨΗ ΧΕΧ ΤΜΨΘΡΜΨΘΡΗΛΘ; ΔΗΘ ΧΕ ΨΘΘΩΡΟ ΨΗ ΧΕΧ ΘΟΛΨΜΘ, ΔΗΘ ΟΔΗΨ ΟΝΡ ΜΨΘΟΘΗ ΘΘ ΡΨΘΛ ΧΕΧ ΧΜ ΔΗΘ ΡΨ; ΔΗΘ Χ ΘΨΘΨ ΡΨΜΩ ΧΕ ΘΨΘΨΡΗΛΘ ΧΕ ΘΨ ΜΨΧΘΛ ΔΗΘ ΧΕ ΟΤΨΔΡΨΜΨΘΡΗΛΘ ΧΕΧ ΧΜ ΔΗΘ ΡΨ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ X.

1. Καὶ ἐλάλησεν Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυὴ παιδάριον πρὸς ἑαυτὸν λέγων· Ἀνάβηθι ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο καὶ στῆθι ἐκεῖ, καὶ ἔσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ ἄνδρες δώδεκα ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ἀναβήσονται μετὰ σοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν αὐτῶν, ἄνδρες ἰσχύοντες, καὶ ἐπιβλέψουσιν ἐπὶ τὸν λαὸν τὸν ἐν τῇ γῇ τῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, καὶ ἐπιγνώσονται τὸν λαὸν τὸν κατοικοῦντα ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, καὶ τὸν κατοικοῦντα ἐν τῇ γῇ τῇ

ἀγαπητὰ ὑμῶν ἃ γὰρ ἐγὼ ἃ ἔγραφον ὑμῖν οὐκ ἐντολή ἐστιν κυρίου ἀλλὰ κατ' ἐπιτροπήν δοὺς ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας. ἐγὼ γὰρ ἔγραφον ὑμῖν οὐκ ἐντολή ἐστιν κυρίου ἀλλὰ κατ' ἐπιτροπήν δοὺς ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔγραφον ὑμῖν